

Andrzej Zbych

O MIZĂ MAI MARE DECÎT VIAȚA

**EDITURA
ALBATROS**

Ilustrația copertei de VALENTIN TĂNASE

COLECȚIA AVENTURĂ

Andrzej Zbych

**O MIZĂ MAI MARE
DECÎT VIAȚA**

Traducere de EUGENIA VIȘINOIU

EDITURA ALBATROS

București • 1982

ANDRZEJ ZBYCH
STAWKA WIĘKSZA NIŻ ŻYCIE

Iskry Warszawa — 1976

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt
rezervate Editurii Albatros.

Par ti da de domino

„Misiunea este nu numai grea, ci și deosebit de pri-mejdioasă.“ Ordinele cifrate de la Centrală erau laconice. De astă dată însă, radiograma care-i cerea să plece la Wrocław cuprindea și câteva detalii.

Decembrie 1942. Armata hitleristă se împotmolise la Stalingrad. Deși comunicatele Oberkommando*-ului Wehr-macht-ului erau evazive, existau cel puțin câteva per-sonalități ale Reich-ului care știau că diviziile lui von Paulus nu mai aveau nici o șansă.

Războiul urma să intre în curînd într-o fază decisivă ; luptele deveneau din ce în ce mai înverșunate. Ziarele din întreaga lume publicau bilanțul tragic al victimelor luptelor navale, aeriene și terestre. Zilnic erau menționate alte și alte nume de sate și orașe din Rusia, Africa, Grecia. Nici un comunicat însă despre acel front invizibil unde fusese trimis Kloss, front pe care luptele se desfășurau în anonim, dar cu aceeași înverșunare. Numele celor căzuți erau șterse din evidența statelor majore secrete pentru ca nimeni să nu afle despre ele. Pe acest front se acționa pe dibuite, în beznă. Important era să nu fii sur-prins niciodată nepregătit, să previi mișcarea adversa-rului, să intuiești eventualele capcane... La toate acestea medita Kloss în timp ce mergea pe străzile Wrocławului. Avea la dispoziție numai trei zile pentru a-și îndeplini periculoasa și dificila misiune ; un eșec însemna sacrifi-carea unor vieți omenești.

---

* Comandamentul suprem al armatei germane (n. t.).

Trecu de Damplatz și intră apoi într-o ulicioară îngustă. Se opri în fața unui anunț ce purta semnătura gauleiterului * Hanke. Involuntar, verifica de fiecare dată dacă este sau nu urmărit. Își continuă apoi drumul și, ajuns în centrul orașului, se pierdu în mulțimea care asalta magazinele în preajma sărbătorilor. Aici se simțea în siguranță. Îl salută un subofițer. La un moment dat, privirea îi fu atrasă de un bătrînel care strîngea de pe jos mucuri de țigară. O fetișcană în haine ponosite, purtînd în piept însemnul „P” **, trecu pe lîngă el, împingînd un cărucior cu cărbuni. Se uită la Kloss fără să-l vadă.

Kloss privi atent în jur, apoi se îndreptă spre biserică. Ușa din față fiind încuiată, intră prin cea laterală. Se trezi în întuneric. În fața icoanei Sf. Anton pîlpîia o luminare. Cîteva femei ingenuncheate erau cufundate în rugăciune.

Încercă să calce fără zgomot, dar pașii lui stîrneau un ecou surd. Pe neașteptate, biserica fu inundată de acordurile unui concert de Bach. Ascultă o clipă, apoi se îndreptă încet spre scara în spirală care ducea la balcon. Urcă treptele. Cel pe care-l căuta, un bărbat cu ochelari fumurii, trecut de prima tinerețe, era chiar organistul. Auzind pași, omul rămase cu degetele în aer. Se întoarse spre ușă. Kloss știa că e orb, dar pentru moment avu senzația ciudată că este examinat.

— Tu ești, Rudi ? întrebă organistul.

Nu primi nici un răspuns.

— Sînt sigur că e cineva aici.

— Da, eu — răspunse Kloss într-un tîrziu și se apropiu de organist.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— ...Salutări de la mătușa Suzanna.

Omul tăcu parcă neînțelegînd despre ce e vorba.

---

* Conducătorul politic (reprezentant al partidului nazist) al unui gau (unitate administrativă echivalentă cu o provincie).

** Polonia.

E imposibil să mă fi înșelat — își spuse Kloss — în sfârșit...

— **Sînteți o cunoștință de-a ei ? întrebă într-un tîrziu** organistul.

— Rudă, răspunse Kloss scurt.

— O mai supără reumatismul ?

— Începînd din septembrie se simte ceva mai bine. Totul era în ordine ! Acum puteau sta de vorbă.

Organistul se apropie de Kloss. Întinse mîinile și-i pipăi umerii.

— Porți tunică ? Și după o clipă : Te rog să mă ierți, nu trebuia să te întreb. Te-am așteptat... Asta înseamnă că mătușa Suzanna...

— Nu înseamnă nimic — spuse Kloss scurt. Am fost imputernicit să hotărăsc pe loc.

— Asta e bine ! E bine că ai venit tocmai astăzi !

— Spune-mi tot !

Calm, organistul scoase dintr-o tabacheră o jumătate de țigară și și-o aprinse tacticos cu o brichetă făcută din tubul unui cartuș. Se întoarse apoi spre Kloss :

— Ești pentru prima dată la Wrocław ?

— Da.

— Cunoști istoria acestor locuri ?

— Nu. Dar ce importanță are ?

— Totul are importanță. Ai auzit de Artur I ?

— Da. Vorbește.

— S-o luăm de la început ?

— Închipuie-ți că nu știu nimic și spune-mi tot.

— Vrei să mă verifici ?

Ochelarii îl împiedicau pe Kloss să-i vadă ochii și asta îl enerva.

— N-o lua așa. Sînt convins că pot avea încredere în tine.

— Mulțumesc !

Trase calm un fum și continuă :

- Acum un ceas am primit raportul de la Artur II.
- Unde-i ascunzătoarea ?
- O păzește Sf. Anton. E sub icoană. Crezi că am procedat greșit ?
- Nu-mi dau seama. Continuă...
- Au trecut trei luni. În acest timp am făcut tot ce trebuia.
- Aveți oameni în Gestapo ?
- Da... În noaptea de 15 septembrie au năvălit în locuința lui Artur I, șeful grupului. Văzîndu-i, Artur a înghițit capsula cu cianură.
- Ești sigur ?
- Da.
- Deci n-au aflat nimic.
- Nu. Însă în dimineața zilei de 16 au fost arestați doi de la fabrica de vagoane. Amîndoi fuseseră în Heinrichstrasse.
- Ce era acolo ?
- Sediul Asociației polonezilor de cetățenie germană.
- Deci știau nu numai de Artur... Acum îmi dau seama de ce a ajuns Centrala la concluzia că în grup s-a strecurat un provocator. În consecință a decis întreruperea activității. Grupul activează ?
- Artur II îmi transmite informații. Este hotărît să demaște trădătorul. Ceea ce nu înțeleg nici eu, nici el este de ce au arestat pe altcineva în locul nostru de vreme ce au un informator. E de presupus că omul știe multe.
- Gîndești ca un novice. Nu se grăbesc. Au timp destul... De ce-ar aresta niște oameni pe care-i pot urmări în acțiune... Nu-mi dau seama ce vor. Poate că informatorul știe prea puțin. Poate vor să stabilească legătura cu Centrala... De fapt cine-i acest Artur II ?
- Un colaborator vechi. Mîna dreaptă a lui Artur I. Iată raportul lui de astăzi.
- Îi întinse lui Kloss o foiță.

— Știi cifrul ?

— Da !

La lumina slabă, textul era greu de descifrat. În plus era foarte lung. Artur II afirma că reușise. Arestările nu fuseseră întâmplătoare. Trădătorul era demascat. O singură persoană fusese în legătură directă cu șeful și cu cei doi muncitori. Avea indicativul conspirativ A3. Artur II raporta că ordonase lichidarea trădătorului și cerea legătura cu Centrala pentru a primi indicații. Asupra grupului nu mai plana nici o amenințare, deci, își putea continua activitatea.

— A3, A3 — repetă Kloss zîmbitor.

Organistul izbucni :

— Artur II se înșeală.

Își împinse nervos ochelarii pe nas și afirmă categoric :

— A3 este nevinovată.

— E vorba de o femeie ?

— ... O fată. Eu am adus-o... O cunosc bine... L-am cunoscut și pe tatăl ei.

— Asta nu înseamnă nimic — preciză Kloss categoric.

— Alte dovezi n-am.

Organistul se așează, trecu ușor degetele pe clape și repetă încet :

— N-am alte dovezi. Știu însă multe. Deocamdată așa stau lucrurile.

Tăcu o clipă, apoi izbucni :

— Ia legătura cu Centrala și încearcă să oprești lichidarea lui A3. Artur trebuie stopat.

— Ascultă-mă — în clipa aceea Kloss ar fi dorit să-l privească ochii — dacă în grup s-a strecurat un provocator, oamenii ăștia sînt pierduți.

— Pierduți ?

— Da. Singura lor șansă este ca, imediat după lichidarea trădătorului, să li se facă rost de alte acte, să fie puși în legătură cu alți oameni sau chiar să fie trimiși la

unitățile Guberniei generale *. Nici unul nu va primi însă noua adresă și nici nu va fi contactat de cineva pînă nu voi avea certitudinea că trădătorul a fost lichidat. Dacă fata nu este vinovată înseamnă că altul a trădat. Bănuiești pe cineva ?

— ... Nu.

— Deci ajungi la concluzia că oricare dintre ei ar putea fi trădătorul. Îți dai seama că Gestapoul știe tot. S-ar putea ca toată activitatea lor să fie acum urmărită.

— Te înțeleg. Ce-ai de gînd să faci ?

— Transmite-i lui Artur II să n-o lichideze pe A3.

— ... Îți mulțumesc.

— N-am făcut-o pentru tine, ci pentru că îndoielile tale mi s-au părut demne de luat în seamă. Voi clarifica situația. Deocamdată vreau să aflu cine în afară de Artur mai știe de ascunzătoarea din biserică.

Organistul evită să răspundă.

Kloss repetă întrebarea.

— A3 — șopti acesta — Liza.

— Aha ! exclamă Kloss, îndreptîndu-se spre ușă. Trebuia să-mi spui de la început. Ai nesocotit instrucțiunile Centralei. De ce ?

— Liza îmi este rudă — organistul atinse ușor claviatura — și-am spus că o cunosc de mult. Știi unde o poți găsi ?

— Știu. În cafeneaua de pe Frankfurterstrasse.

Kloss ajunsese la ușă tocmai în clipa în care aceasta se deschise. Instinctiv, făcu un pas lateral și duse mîna spre pistol. În prag apăruse un puști de vreo zece ani.

— Tu ești Rudî ? întrebă organistul.

— Eu, bunicule. Băiatul rămăsese cu ochii la Kloss.

— Cine este ? întrebă Kloss.

— Ochii mei !

---

* Unitate administrativ-teritorială creată de autoritățile germane în zonele nealipite celui de-al treilea Reich.

Cafeneaua de pe Breitestrasse era una din puținele localuri similare din Wrocław care-și păstrau atmosfera dinainte de război. Bărbați mai în vîrstă jucau interminabile partide de șah sau domino, beau bere ori porto, mai rar ceai sau surogat de cafea. Uneori intrau și soldați germani însoțiți de fete, veniți să-și petreacă scurtele permisi. Tunicile negre erau însă rare în această cafenea.

În acea după-amiază la „Dorota“, denumirea cafenelei, consumatorii erau puțini la număr. Într-un separeu, un soldat al Wehrmacht-ului mîngîia genunchii unei fete în uniformă BDM *. La o masă de lîngă geam, profesorul pensionar von Lipke își disputa o partidă de domino cu un bărbat în uniformă de feroviar. Profesorul era unul din obișnuiții localului — avea o masă rezervată și un domino personal. Cunoscuții știau că trăiește dintr-o pensie modestă și că activează într-o organizație care expedia colete soldaților aflați pe front. Cine ar fi crezut că acest om, care mergea sprijinit în baston și migălea caligrafic adresele poștei militare pe coletele combatanților, era de fapt agentul secret cu pseudonimul Artur II, care de luni de zile făcea un joc periculos.

— Cinci sau alb, spuse profesorul.

Partenerul său, Horst Kuschka, privi atent dreptunghiul negru. Se iscălea „Kuschka“ din 1939, cînd își schimbase și numele de Stanislav în Horst.

I-a trebuit mult timp pînă să se obișnuiască cu noua sa identitate.

— Aștept, domnule profesor, spuse el privind lung chelnerița care trecuse pe lîngă ei îndreptîndu-se spre bar, și puse șasele lîngă alb.

— Nu vă pripiti — șopti Lipke. Vă rog să continuați.

---

* Bundeswehrrdienst Mädchen — serviciul feminin de transmisiuni.

— Am albul. Transportul „Panter“, 48 de bucăți, a trecut azi-dimineață...

— Destinația ? Am să pun cinci.

— Harkov. Și eu am un cinci. Au trimis o echipă de intervenție la linia ferată Ostrow-Kalisz.

— O să pierdeți, sinteți distrat. Asta nu-i joc !

— Înțeleg !

— Și acum vă rog să fiți atent. Misiunea este extrem de importantă.

Lipke avea o voce egală. Dealtfel, nimeni nu-l văzuse nervos. Kuschka îl admira, dar totodată se simțea intimidat în prezența lui.

— Vă ascult.

— Sentința trebuie executată. Profesorul îl fixă pe Horst. Sentința ! Știi că în grupul nostru acționează un agent al Gestapoului.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva.

— A sosit timpul s-o faci ! spuse Lipke trecând dintr-odată la „tu“ poruncitor. Reține ! Lessingplatz 16, aproape de Lessingsbrucke.

— El l-a trădat pe Artur ?

— Nu-mi plac întrebările.... e vorba de o femeie.

— În ordine, răspunse Horst.

Lipke aranja piesele dominoului în cutie.

— Ați pierdut din nou. Pe curînd.

— Pe curînd, domnule profesor.

— Acum este ora 16,30 — îl atenționează cu vocea coborîră profesorul. La orele 19,00 te aștept în locul convenit.

— Am înțeles.

Kuschka ieși primul. La garderobă, Helena îi întinse pardesiul. El îi sărută mîna și, profitînd de faptul că nu mai era nimeni în preajmă, îi atinse părul cu buzele. Erau căsătoriți de mai bine de trei ani. Se cunoscuseră în primăvara lui '39 și în aceeași vară se căsătoriseră. Atunci ea îi spusese : „Începînd de azi te cheamă Horst. Sper că n-ai nimic împotriva“. Astfel a început activi-

tatea sa în organizație. Înainte, Helena lucrase la bibliotecă poloneză de pe Neugasse și reușise să se salveze când, din ordinul lui Hitler, fuseseră arestați toți cei care militau pentru Polonia. „Am avut noroc“, spunea ea, dar evita să discute acest subiect.

Încheindu-i nasturii de la pardesiu, Helena îl întrebă :

— Când revii ?

— Târziu, am treabă, îi răspunse Horst.

Helena nu insistă. Dealtfel niciodată nu-l întreba nimic. „Este bine să nu știm prea multe unul despre celălalt“. Apoi se întoarse spre un nou client zîmbind amabil.

La scurt timp apărură Rudi. Așteptase la ușă pînă cînd însoțitoarea soldatului german își aranjase coafura în oglindă.

— Am anafură, nu doriți și dumneavoastră ?

— Ba da ! Dă-mi un pachetel și spune-i unchiului că am să i-l înapiez chiar azi. Ai înțeles ?

— Da, doamnă. Rudi alergă spre ușă și o deschise lărg căci îl amuza sunetul clopoțelului.

Helena desfăcu pachetul cu grijă și netezi în palmă o foiță de hîrtie făcută sul.

3

Cine este, de fapt, Liza Schmidt ? Kloss era omul care nu-și subaprecia niciodată adversarul. Acum se afla în colțul străzii, pe Frankfurterstrasse, în fața unui chioșc de ziare cu ochii ațintiți la copertile revistelor așezate pe tejghea. Remarcă imaginea în culori a unui soldat german alături de un tanc în flăcări, care purta însemnul Armatei Roșii. Mintea însă îi lucra febril. Dacă Gestapo-ul din Wrocław avea într-adevăr un agent strecurat

În rețea, bineînțeles că nu va pierde ocazia. Are în mână întreaga rețea. De ce oare nu acționează ? Răspunsul era cît se poate de simplu : Gestapoul dorea să păstreze adversarul sub control, să-i furnizeze informații false, să-i depisteze legăturile și modalitatea de comunicare cu Centrala. Oare ce și cît știau nemții pînă acum ? Probabil că reușiseră să identifice toți oamenii lui Artur. Și organistul ? Biserica nu părea să fie supravegheată. Kloss verificase. Dar dacă Gestapoul, cu abilitatea-i cunoscută, considerase că nu este necesară o supraveghere permanentă ? Artur II era cel care ducea rapoartele la biserică. Să fi fost urmărit ? Aproape sigur că nu le scăpase. Kloss continua raționamentul, încercînd să-și dea seama de ce Gestapoul, care probabil că știa și de existența ascunzătorii, nu acționa.

Urmărea totuși Centrala ? În acest caz de ce l-au înălțurat atît de repede pe Artur I. Răspunsul putea fi unul singur : Artur I aflase cine este trădătorul, probabil Liza Schmidt. Și totuși, argumentele lui Artur II în ce-o privea pe fată nu erau lipsite de temei. Dar Liza îl cunoaște pe organist, deci și acesta este compromis. Cum să acționeze ? Pentru Kloss ar fi fost simplu să decidă izolarea grupului, întreruperea legăturii cu Centrala, într-un cuvînt abandonarea oamenilor în mîna adversarului. Dacă ar proceda astfel, Gestapoul îi va lichida pe toți în clipa în care își va da seama că-i sînt inutili... Nu ! O asemenea soluție era de neacceptat pentru Kloss. Mai avea la dispoziție două zile. Se întreba, cuprins de neliniște, dacă va reuși sau nu să rezolve situația aceasta. Din nenorocire, nu putea lua legătura directă cu nici unul, fiindcă nu știa care este trădătorul. Așadar, ce-i rămînea de făcut ?

Își aprinse o țigară, cumpără „Völkischer Beobachter” și porni agale spre Breitestrasse. Pe trotuarul opus

---

* Oficiosul Partidului național-socialist german.

zări femeia pe care o aștepta. Era frumoasă această Liza Schmidt. Fata mergea repede și, în ciuda faptului că părea absentă, Kloss își dădu seama că era conștientă de privirile admirative ale bărbaților ce treceau pe lângă ea.

Oare ce-o determinase să trădeze, dacă ea a făcut-o, se întrebă Kloss. De frică ? Dar dacă lucrează pentru Gestapo mai de mult ?

Clinchetul clopoțelului vesti intrarea lui Kloss în cafeneaua „Dorota“. Se gândi că Artur II nu păcătuia prin prudență. Dacă toți oamenii lui frecventează această cafenea, Gestapoul avea o sarcină cât se poate de ușoară... gândi Kloss, urmînd-o în local pe Liza. Își lăasă pardesiul la garderobă și observă că Liza vorbea la telefon. „Te aștept, iubitule. Pa !“ mai prinse Kloss din convorbirea fetei. Liza puse receptorul în furcă și privirea i se opri o clipă asupra lui Kloss. Apoi scoase din portmoneu o bancnotă de o marcă.

— Aveți mărunt ? Mai trebuie să dau un telefon.

Fiindcă Helena nu avea mărunțiș, Kloss îi oferî Lizei o monedă.

— Poftim !

— Sînteți foarte amabil, surîse Liza, o să v-o înapoiez imediat.

Kloss intră în salon și se așeză la o masuță lângă fereastră. Cu un gest mecanic deschise cutia de domino și începu să se joace cu piesele.

La ora aceea localul era aproape gol. La o masă, doi domni în vîrstă jucau șah. O femeie îmbrăcată în negru sorbea gînditoare dintr-o ceașcă de ceai. Kloss așeză albul lângă șase după care începu să construiască un castel din piesele de domino. Constată în sinea lui că habar n-are de domino. Privi spre ușă și o văzu pe Liza care se îndrepta spre masa lui.

— Am venit să-mi plătesc datoria, ținu ea să precizeze.

Totuși, cînd Kloss o invită să ia loc, acceptă fără să ezite.

— Lăsați-mi plăcerea de a mai fi creditorul dumneavoastră încă o clipă. Creditorul are un anumit ascendent asupra datornicului.

Liza zîmbi, ceea ce-l făcu pe Kloss să gîndească că totul va merge ușor. Poate chiar prea ușor. În clipa aceea se întrebă dacă-l văzuse cineva în biserica Sf. Augustin și dacă nu cumva Liza fusese informată cine este. Puțin probabil, conchise. Kloss dispunea la Wrocław de o gardă în care putea avea deplină încredere.

Se reculese și îi oferî Lizei un coniac.

— Coniac, exclamă Liza, pot să pariez că veniți direct de pe front.

Kloss încercă să-i adopte stilul. Nu mai făcuse de mult curte unei fete. Important era că amîndoi acceptau jocul.

— Ați ghicit, vin de pe front. Cum v-ați dat seama ?

— Foarte simplu ! Numai cei care vin de pe front renunță cu atîta ușurință la bunurile pe care trebuie să le lase în schimbul coniacului.

— E un mijloc foarte plăcut de a scăpa de ele, spuse Kloss galant. Dealtfel, toți visăm...

— Ce ?

— Să bem un păhărel, în compania unei fete ca dumneavoastră, într-o cafenea liniștită...

— Numai atît ?

— N-aș spune, răspunse Kloss și se grăbi să comande cafeaua și coniacul. Cînd chelnerița vru să ia cutia de domino, Kloss o rugă s-o lase.

Liza îl privea cu atenție și neliniște. Frivolitatea pe care o afișa era așadar o mască. Kloss fu nevoit să recunoască — fata începea să-i placă. Constată cu regret că acest sentiment nu va face altceva decît să îngreueze jocul.

— Și dumneavoastră vă place dominoul ? întrebă Liza.

— Și mie. Dar cui îi mai place ? Vă rog să-mi permiteți să ghicesc : logodnicului care luptă în Libia ?

— Nu ! zîmbi Liza.

— Ocupă Franța, Grecia, luptă în Rusia ?

— Nici vorbă.

— Deci, nu-și apără patria. S-a ascuns aici și-și pierde timpul jucînd domino. De necrezut. Vă are pe dumneavoastră, și-i mai arde de domino.

— Sînteți amuzant. Comit vreo indiscreție dacă vă întreb cum vă numiți ?

— N-aș spune amuzant, mai degrabă sincer. Se ridică și înclinîndu-se ușor se recomandă : Hans Kloss.

— Liza Schmidt. Pentru prieteni, doar Liza.

— Și pentru mine... Liza ?

Are un zîmbet fermecător, gîndi Kloss.

— Ataci frontal, Hans ! Te-am întrebat dacă și tu joci domino, ca toate aceste fosile de dinainte de război care stau la cafenea cu orele...

Privind în jur Kloss se întreba cum arată Artur II. Un bătrînel care-și întîlnește oamenii la o partidă de domino. Oare cu Liza tot aici se întîlnește ? Se adresează apoi fetei :

— Privește-i pe domnii aceia în vîrstă. Probabil că aici vin să joace tot felul de funcționari ieșiți la pensie cărora le place să se autointituleze consilieri, învățători care-și zic profesori. S-ar părea că este un joc pasionant. Da, pentru toți acești bătrîni, „scoși din circulație“ reprezintă un surrogat.

— Un luptător filozofînd asupra jocului de domino. Ești extraordinar, Hans, spuse Liza cu seriozitate.

O clipă, Kloss se întreabă dacă nu vorbise prea mult, dacă nu se trădase într-un fel.

Continuă, totuși, calm.

— Viața e o luptă, Liza. Chiar și acești bătrîni luptă. Au șanse egale, deși nu-și cunosc adversarul. Spun pe un ton neutru „cinci sau alb“ și așteaptă cu nerăbdare ca adversarul să greșească. E o luptă pe viață și pe moarte.

Liza deveni gravă.

— Despre ce vorbești ?

— Despre domino — spuse Kloss și ridică paharul — în sănătatea ta, Liza.

— *Prosit.* N-aș vrea să te am adversar la domino...

— Nici eu. Mi-aș pierde capul, spuse Kloss zîmbind.

Devenise din nou un tînăr ofițer dornic de o aventură.

— Dealtfel, nici n-am timp. Sînt aici doar pentru cîteva zile...

— În interes de serviciu ?

— Crezi că astăzi ofițerii mai fac călătorii de plăcere ? Vin de la Berlin. Generalul meu mi-a permis să stau cîteva zile la Wrocław. Nu e vorba de un concediu. Ca să fiu sincer, trag chiulul.

— Șeful tău e înțelegător cu un tînăr oberleutnant.

— Într-adevăr, Eberhardt este extraordinar !

Îi aruncă o privire neliniștită, astfel încît fata să-și dea seama că numele îi scăpase fără să vrea.

— Să lăsăm asta... La naiba ! M-am dezobișnuit să vorbesc cu civilii. Discuțiile noastre se rezumă la cazarmă, front, situația luptelor de la Stalingrad... Sper că ai uitat...

— Bineînțeles, n-am memoria numelor și în general problemele bărbaților nu mă interesează. Sînt femeie, Hans.

— Închipuie-ți că am observat...

— Nu zău ! Cauți pe cineva la Wrocław ?

— Pe tine !

— Glumești !

— Nu chiar. Cînd am sosit aici nu știam că vreau să te întîlnesc... Acum însă...

— Mă cunoști abia de o jumătate de oră.

— Și totuși sînt convins că pe tine doream să te întîlnesc. Te-am văzut pe stradă și te-am urmărit. Crezi că altfel aș fi intrat tocmai în această cafenea ?

— M-ai urmărit ? În glasul Lizei se simțea o undă de neliniște.

— Da. Te rog să nu te superi.

Liza nu avea cîtuși de puțin intenția să se supere. Îi atinse mîna cu degetele ca pentru a-l liniști.

— Hans, dacă dorești, îți pot acorda ție această seară.

Kloss ridică paharul. I se făcu milă de Liza și se întrebă dacă nu cumva Artur II se înșeală. Apoi îi veni în minte Artur I și deveni furios de propria-i slăbiciune. Îl cunoscuse. Se întîlniseră mai de mult la Varșovia, la un cea-sornicar, om de legătură. „N-o să cad niciodată viu în mîinile lor“, declarase Artur atunci. Cînd oamenii Gestapoului au intrat, el a înghițit cianură. Cine îl trădase ? Fata asta care-i mîngîie acum mîna ?

— Ești minunată Liza. Aș vrea...

— Taci, îl întrerupse ea. Să mergem.

În vreme ce chelnerița tăia bonurile, Kloss rememora discuția. Oare, reprodușă la Gestapo, ar putea să-l compromită în vreun fel ? În același timp îl tentă ideea de a intra în contact cu cel care conducea această acțiune. E bine întotdeauna să-ți cunoști adversarul.

4

Gestapovistul se numea Poller, avea gradul de hauptstürmführer* și era adjunctul șefului SD-ului din Wrocław. În viața civilă fusese un modest procurist la bancă. Probabil că șefii lui nu-l apreciau cîne știe ce,

---

* În scopul impresionării populației și al stimulării vîtafilor din organizațiile politice, din poliția secretă și din formațiile armate, create de partidul național-socialist, conducerea hitleristă a instituit ierarhii în care „gradele“ erau distincte de cele folosite uzual în administrație sau în armată. Denumirile diferitelor funcții sau grade, pompoase pînă la ridicol, nu au, practic, echivalente sau corespondență în alte limbi, fapt care ne determină să le cităm în limba germană, așa cum se procedează în majoritatea lucrărilor care fac referire la asemenea funcții. (n. t.)

căci timp de șase ani nu-i măriseră salariul cu mai mult de douăzeci de mărci. Asta l-a și determinat să intre în SS. De aici, în urma unei selecții riguroase, a fost repar-tizat la SD, unde și-a putut pune în valoare calificarea și calitățile sale native. Era docil și disciplinat. Nu discuta ordinele, dar nici nu acționa orbește.

De la bancă știa că un câștig rapid este de obicei nesem-nificativ. Atunci când acțiunile cresc trebuie să ai răbdare, să aștepti. Uneori este preferabil să lași să-ți scape ple-vușca pentru ca apoi să prinzi crapul. Îi făcea plăcere să emită asemenea cugetări. Cei din Gestapo îl considerau abil și cu apucături de bulldog — nu-și scăpa niciodată victima.

Toate succesele obținute erau pentru Poller bagatele. Aștepta cu răbdare să i se ivească marea șansă. Visa ca raportul întocmit de el să ajungă în mâinile lui Himmler și, de ce nu, în ale lui Hitler. Poller își imagina cu satis-facție figura șefului său atunci când el va fi convocat la Berlin. S-ar putea să fie numit șeful SD-ului din Wrocław. Și de ce nu ? Dimineața se privea în oglindă și ridica dega-jat mâna declinându-și funcția — standartenführer Ernst Poller. Standartenführer !

Ce poate fi mai frumos ?

Și iată că acum i se oferea marea șansă. Poller stătea de dimineața pînă seara în cabinetul său și aștepta. La intervale de o oră dădea pe gît cîte un coniac. Fuma țigări de foi. Succesul i-ar asigura realizarea tuturor viselor. Tre-buia să câștige. Acum are nevoie numai de răbdare. Dar cît va mai putea aștepta Ernst Poller, cel mai răbdător om din lume ?

În ziua în care Kloss o întâlnea pe Liza la „Dorota“, Poller se hotărîse să joace partida decisivă. Avea toate atuurile. Planul era perfect, analizase fiecare detaliu. Nu mai urma decît să-l aplice, punct cu punct. Avea la dispo-ziție doar 24 de ore, dar nu-i era îngăduit să se gră-bească. Va distruge nu numai adversarul care, sfidător,

s-a cuibărit chiar în Wrocław, ci și toate legăturile acestuia... S-ar putea ca abia după aceea să înceapă o nouă partidă, și mai importantă. În definitiv, cu cine avea de-a face ? Oare abilitatea și calificarea lui pot fi comparate cu cele ale slavilor ? Surise disprețuitor, mai bău un coniac și-și consultă ceasul. Calm, ridică receptorul, formă un număr și așteaptă îndelung. Apoi puse receptorul în furcă și apăsă pe un buton. Imediat — Poller nu admitea nici o întârziere — în prag își făcu apariția adjunctul său — Johann Bradt.

— Verifică la deranjamente ce-i cu numărul 200-13. Nu obțin legătura.

— 200-13, repetă disciplinat Johann Bradt.

5

Era o seară de iarnă. Trecătorii înfrigurați, cu gulerile ridicate, se strecurau grăbiți pe porțile caselor. În apartamentul Lizei era însă cald și plăcut. Deasupra divanului larg, acoperit cu un pled viu colorat, atârna portretul führerului. Două fotolii adânci, confortabile, străjuiau o masă joasă. Pe poliță, lângă telefon se găsea „Mein Kampf.“

Kloss aprecie dintr-o privire interiorul. Gîndi în sinea sa că este tocmai așa cum trebuie, fără prea mult gust, dar adecvat rolului. Întrebarea era — cărui rol ? Numai bradul din colțul camerei făcea notă discordantă cu globurile sale colorate și steaua din vîrf... Kloss se surprinse zîmbind. Cum de nu se gîndise la asta ? O atrase pe Liza spre el. Fata nu opuse rezistență, dar Kloss sesiză o ușoară rigiditate.

— Ești grăbit, Hans — îi spuse ea cu o voce moale. Îți place la mine ?

— Mult. Tu îmi plăci foarte mult.

Se depărtă și luă în mână opera fűhrerului. Cartea părea să fi fost temeinic studiată. Privi telefonul — 209-13.

— Am să rețin numărul ăsta.

Liza tăcu.

— Ți pare rău că m-ai invitat ?

— Deloc.

Se strădui să-și compună o mină veselă. Kloss remarcă efortul.

— Mă bucur că ești aici. Am să pregătesc ceva de băut și o gustare.

— Rezervele pentru sărbători ?

— Nu mă pregătesc pentru sărbători.

— Unde petreci ajunul ?

Îl privi surprinsă.

— De ce mă întrebi ?

— Am văzut bradul. Încerc să-mi aduc aminte unde am văzut unul asemănător.

— Bradul ? N-are nici o legătură. Îmi place să-l împodobesc în fiecare an.

— Totdeauna la fel ? Acasă, bradul nostru era mai auster. Doar crengile le îmbrăcam cu vată. Dealtfel, în toate casele germane, pomul de cărciun este simplu, rece, săracăcios.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta — ripostă Liza nelineștită.

— Un pom astfel împodobit am văzut în Polonia. Da, da, este un pom de Crăciun polonez.

Involuntar se întreba : joc teatru sau într-adevăr sînt un sentimental ? De fapt ce urmăresc ? Timp de doi ani fata asta ne-a furnizat informații. Oare cînd a trădat ? Dacă aș ști că e nevinovată, aș pleca imediat sau... aș rămîne. Acceptă compania ofițerilor germani veniți de pe front, îi caută în buzunare, îi provoacă la destăinuiri. Oare cei care spun prea multe sînt trimiși la Gestapo ? Și dacă Artur II se înșeală ?

— Vrei să dau jos podoabele ?

— Nu mă supără cituși de puțin acest pom de Crăciun polonez.

— Încetează ! Mă enervezi.

— N-ai de ce. Crezi că un ofițer german poate fi deranjat de un pom de Crăciun polonez?

— Dar fetele poloneze ?

— Am fost în Polonia, Liza. Ne urăsc și uneori nu ezită să tragă în noi.

O trase din nou spre sine.

— Înțelegi de ce tinjیم după fetele germane ?

Rolul începea să-l enerveze. Se simțea tentat să se ridice și să-i adreseze fetei câteva întrebări simple, directe, în polonă. Continuă totuși și aplecându-se spre Liza o sărută.

— Lasă-mă, Hans — tonul era puțin prea dur.

— De ce, Liza ?

— Ca să pregătesc o gustare.

— Nu mi-e foame.

— Ai răbdare, dragule, avem destul timp.

Lăsă aprinsă doar o mică veioză și deschise aparatul de radio. Se transmitea un comunicat al Oberkommando-ului Wehrmacht-ului : lupte îndârjite la Stalingrad. Kloss zîmbi — cleștele se strînsese în jurul armatei lui von Paulus încă de acum o lună. Oare cînd vor recunoaște nemții asta. Încercă să se relaxeze. Din bucătărie se auzea zgomot de farfurii. O seară cu o astfel de fată putea fi foarte plăcută. Închise o clipă ochii. Apoi se ridică brusc și începu să se plimbe prin cameră. Examina atent fiecare lucru, draperiile, masa, fotoliile, întorsese chiar tablourile. Voiasă afle dacă există undeva un microfon. Nu descoperi nimic. Închise aparatul de radio și se așeză pe canapea. Era nemulțumit — trecuse o zi și nu înaintase nici măcar cu un pas.

Liza știa să gătească. Vinul era de calitate îndoielnică, însă cîrnatul în sos tomat avea un gust delicios. Apoi la

servit cu prăjituri de casă. Se gîndi că probabil are o cartelă suplimentară pentru serviciile aduse. Kloss bea pahar după pahar și Liza avea grijă să i-l umple mereu. În schimb, ea abia dacă-și muia buzele. Conducea discuția cu abilitate. Kloss o admira pentru iscusința cu care-i puneă întrebări aparent nevinovate, dar în realitate urmărind lucruri foarte precise. Făcea impresia că nu dă nici o importanță răspunsurilor, însă el își dădea seama că reține fiecare amănunt și-și urmărea cu perseverență țelul.

Kloss îi ușura conștiință misiunea. Îi povesti de un amic care ajunsese cu divizia sa de blindate pe Don, în apropierea Moscovei. Îi spuse chiar numele și-i mai furniză și altele, ale unor băieți care se aflau acum la Stalingrad.

— Dar tu ? Pe tine nu te trimit acolo ?

Kloss zîmbi.

— Nu știu. De vreme ce divizia de blindate a fost recent transferată din Franța pe Volga nu văd de ce nu ne-ar trimite acolo pe oricare dintre noi... Dar eu mă voi întoarce, Liza. Fii sigură că o să ne revedem.

— Toți spuneți așa. Toți cei care au fost aici și au rămas cîteva zile. Uneori mai primesc o veste de la cîte unul, din cine știe care spital unde zace cu urechile degerate, cu ochii arși de soarele și nisipul deșertului. Singurul lucru care ni se comunică este moartea lor.

— Și au fost mulți ?

— Ești gelos, Hans ? Nu ți se pare că te pripești ?

Hans o îmbrățișă cu tandrețe. În aceeași clipă se auzi sunînd.

— Telefonul ? — întrebă Kloss.

— Nu. E cineva la ușă. Tonul trăda o ușoară neliniște. Curios, nu aștept musafiri...

Liza se desprinsese și ieși în antreu. Ușa rămăsese întredeschisă. Kloss o urmă în virful picioarelor. O văzu scoțînd lanțul de siguranță. Ușa se deschise. În prag stătea un bărbat în uniformă de feroviar. Pentru Kloss, Horst

era un necunoscut. Dealtfel nici n-a apucat să-i vadă fața pentru că ceea ce a urmat s-a petrecut fulgerător. Cu un gest brutal omul o împinse pe Liza și închise ușa.

— Liza Schmidt ?

— Eu sînt. Vocea fetei tremura. Ce doriți ?

— Vin din partea lui Artur.

Kloss văzu arma și reacționă rapid. Walter-ul său avea piedica trasă.

— Te previn că trag mai repede. Aruncă arma !

Horst era prea uluit pentru a se mai împotrivi. Aruncă arma !

Kloss ridică pistolul, continuînd să-l țină pe Horst sub observație.

— Mîinile la ceafă !

Apoi i se adresă Lizei :

— E cazul să ne inviți înăuntru.

Îl împinse pe Horst în cameră, cu ochii ațintiți asupra Lizei. Remarcă paloarea fetei care abia acum își dădea seama în ce primejdie se găsea.

Horst îi spusese : „Vin din partea lui Artur“. Deci, gîndi Kloss, șeful grupului nu anulasese ordinul de lichidare. Ce se întîmplase ? Nu reușiseră să ia legătura ? Nu primise comunicarea organistului sau, pur și simplu, hotărîse să acționeze pe cont propriu ?

În orice caz, Horst era doar un executant și corectitudinea lui nu putea fi pusă la îndoială.

Kloss se întreba cum ar reacționa un ofițer german într-o astfel de situație. Trebuia să-l dea pe Horst pe mîna poliției, altfel Liza va raporta totul Gestapoului. Era o trădătoare din moment ce Artur nu contramandase ordinul de execuție. Dar Liza, ce atitudine va lua ? Va chema poliția ?

Kloss n-avea timp de raționamente, trebuia să-și joace rolul. Horst se afla lîngă perete cu mîinile la ceafă.

— Vorbește, i se adresă Kloss.

Horst îl privi cu ură.

— N-am nimic de spus.

— Asta rămîne de văzut ! O să spui în altă parte.
Se întoarse spre Liza.

— Îl cunoști ?

Liza făcea eforturi evidente să-și recapete calmul.

— Da, nu... parcă, din vedere.

Kloss trebuia să joace un rol ingrat. Era un anchetator care spera să nu asiste la mărturisiri.

— Îți reamintesc ce-a spus : „Vin din partea lui Artur“.

Liza tăcu. Acum pe Kloss nu-l interesa Horst, ci reacția Lizei.

Pe neașteptate, Liza începu să plîngă, atît de înduioșător, atît de natural, încît, dacă n-ar fi cunoscut situația, Kloss ar fi fost tentat să-i dea crezare.

— O să vă spun totul, zise ea în șoaptă. Este fratele lui Artur, Artur pe care eu l-am părăsit.

Istoria era verosimilă. Kloss simți din nou că fata îi este simpatică. Își reprimă acest sentiment. Oare de ce încerca Liza să-l salveze pe acest om, se întreba el. Dacă lucra pentru Gestapo, ce-o îndemna să-și apere călăul. Poate că îl bănuiește pe el, pe Kloss, și vrea să acționeze mai departe, în grupul lui Artur.

Liza își continua relatarea : se logodise cu Artur, îi făgăduise că se va căsători cu el, dar după ce acesta rămăsese infirm, cu ambele picioare amputate, ea fugise... Izbucni din nou în plîns.

— Nu mă puteam căsători cu el, nu-mi puteam distruge viața. Cînd i-am spus toate astea, el...

Kloss îl urmărea pe Horst. Omul înțelesese jocul Lizei.

— Și-a tăiat venele, completă el istoria Lizei. Și-a dat sufletul în brațele mele. Atunci am jurat că voi face dreptate.

Kloss îi lăasă să creadă că a înghițit povestea. N-avea de ales. Scena era într-o oarecare măsură amuzantă : trei agenți polonezi se jucau de-a baba oarba. Kloss era însă

singurul care cunoștea miza acestui joc. Se uită la Horst și avu impresia că nu prea se simțea în apele lui. Probabil că acum se îndoia de justetea ordinului primit. Kloss zîmbi amar — toți trei mințeau, dar nu se puteau opri.

— Documentele, ceru Kloss autoritar.

Horst îi întinse Ausweiss-ul.

— Horst Kuschka — descifră Kloss cu voce tare. Născut în Bytom, Silezia. Permis de portarmă presupun că n-ai.

— Drept cine mă luați ? ripostă Horst.

— Te tratez ca pe un bandit care a pătruns într-o locuință străină, încercînd să împuște o femeie lipsită de apărare.

— Lucrez la Căile ferate și conform regulamentului pot purta armă pentru securitatea stației și implicit a persoanei mele.

Kloss confruntă numărul de pe pistol cu cel menționat în autorizație.

— Ar mai fi de adăugat că ai vrut să ucizi cu o armă pe care o deții legal.

Era cazul să continue. Urma partea cea mai grea. Se adresă Lizei :

— Pot da un telefon ?

— Te rog, nu. Nu chema Gestapoul, îl imploră ea

— Ce vrei, să-l las să plece ?

— Te rog !

Își juca excelent rolul. Kloss o privi — era liniștită, doar tremurul ușor al buzelor o trăda.

— Mi-e imposibil să fac ce-mi ceri. Omul ăsta a vrut să te ucidă.

Liza îl privi intens :

— Înțelege, Hans. Mă simt vinovată. Din cauza mea, Artur...

Iată-l în plină melodramă ! Liza îl crede un naiv sentimental. I se făcu lehamite de acest joc.

— Sînt obligat să anunț Gestapoul...

— Hans, i se adresează ea în șoaptă, există un obicei, în ajunul crăciunului : dorințele trebuie îndeplinite.

— De acord, dar abia poimîine e ajunul. Să presupunem că îți îndeplinesc dorința. Cine-ți garantează că nu se va întoarce după plecarea mea ?

— N-am să revin. Regret că am vrut s-o omor pe domnișoara Schmidt. Îmi dau seama că nu este așa cum îmi spunea Artur.

„Și-a pierdut încrederea în șeful său, gîndi Kloss. În discutabil este un om corect. Dar Liza ? Un singur lucru e cert — joacă excelent“.

— În ordine ! Probabil că greșesc, dar n-o pot refuza pe Liza. Ești liber, domnule. Nu, nu întinde mîna. Documentele și arma le păstrez. Cel puțin deocamdată — se uită la adresa din Ausweiss. Te rog să fii acasă mîine dimineață. Am la dispoziție o noapte pentru a hotărî ce să fac cu dumneata. Îți atrag atenția, nu încerca să părăsești orașul.

Ușa se închise după Kuschka. Rămăseseră din nou singuri. Kloss umplu paharele și se întinse pe canapea. O oboseală cumplită îl cuprinsese. Noaptea precedentă nu dormise, iar ziua și-o petrecuse colindînd Wrocławul.

— Îți mulțumesc, Hans, șopti Liza, lipindu-se de el, deși Kloss nu făcuse nici cel mai mic gest încurajator.

Și cît de mult ar fi dorit ca Liza să fie o fată obișnuită, lîngă care să-și poată petrece noaptea.

— Obiceiul de care vorbeai — îi șopti Kloss — nu este german.

— Să nu mai vorbim despre asta.

Kloss nu era sigur dacă ea continua să-și joace rolul, dar îi plăcu să creadă că nu este așa atunci cînd Liza întinse mîna și apăsă comutatorul. Se mai gîndi doar că peste noapte ea îi va controla cu atenție buzunarele uniforme.

Era ora șapte, dar nu se luminase încă de ziuă. Hauptsturmführer Poller nu-și permisesese să doarmă decît patru ore. Ceru să fie chemat anchetatorul Kripo. Trebuia să acționeze rapid. Presimțea că intervenise un element neprevăzut, care-i cerea să procedeze cu deosebită atenție. Poller avea încredere în propria-i intuiție și era sigur că nu va greși.

— Vă rog să-mi relatați. Cum s-au petrecut lucrurile ?
Întrebarea era adresată unui individ corpolent cu alura unui vechi funcționar de poliție. Noul venit nu prea era sigur de sine, dar făcea parte din cei care-și suplinesc lipsurile printr-un fler dezvoltat.

— Apreciez raportul dumneavoastră prompt și cred că în curînd veți fi avansat.

Individul se înclină ușor, în semn de mulțumire.

— Mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, spuse el. Cadavrul l-am găsit acum o oră. A fost aruncat de pe Lessingsbrücke. Zăcea pe dig. Arăta îngrozitor. Cauza morții n-a fost căderea, ci un glonț tras în ceafă de la mică distanță. Luă țigara de foi pe care i-o oferise Poller. Am găsit, asupra lui două sute de mărci. O sumă frumoasă... Nu avea Ausweiss, ci doar livretul militar pe numele Horst Kuschka.

Poller luă livretul și privi cu atenție fotografia.

— L-ați identificat ?

— Da, este aceeași persoană. — Horst Kuschka.

Sturmbannführer-ul trăgea gînditor din țigara de foi. Reanaliza faptele. Obişnuia să numească această meditație — orientarea în noua situație creată. Își ascundea sub o mască impasibilă neliniștea și proasta dispoziție.

— Lăsați-mi livretul... și trimiteți-mi toate materialele anchetei.

— Kripo va fi informat ? întreabă polițistul.

Iarăși concurența ? Se săturase de disputele astea !

— Poate da, poate nu. În orice caz, Gestapoul va ancheta asasinarea lui Kuschka.

Ceru telefonic să i se aducă mașina.

Oamenii așteptau în stații. Kaiserbrücke era foarte aglomerată la ora aceea, astfel încît cu greu reușiră să depășească un șir de tramvaie care staționau.

Poller admira de pe pod valea Odrei. În clipa aceea își aminti de mesajul pe care-l interceptase Gestapoul. Manifestele erau difuzate în special în rîndurile muncitorilor străini : „Wrocławul a fost și va rămîne al polonezilor“, se preciza în fișuica aceea. La acest gînd, Poller scrișni din dinți.

Își continuă drumul și se opri în fața unei vechi clădiri din piatră. Urcă pînă la etajul IV și bătut cu pumnul în ușa pe care se afla tăblița ce purta numele lui Horst Kuschka. Îi deschise o femeie cu fața palidă și ochii înroșiți de nesomn. O privi o fracțiune de secundă, suficient pentru a ști despre ea tot sau aproape tot.

— Gestapoul, mormăi el și pătrunse în cameră.

Începu să scotocească prin dulap. Aruncă afară lenjeria și, în cele din urmă, descoperi niște hîrtii într-un sertar.

7

Tramvaiul era aglomerat, iar Kloss se grăbea. Pe Universitätsbrücke circulația se blocase. Se opri în ultimul vagon — totdeauna proceda astfel și răsfoia „Beobachter“. Verificase dacă nu era urmărit. Pe pod se formase un șir interminabil de mașini. Grăbiți să ajungă la slujbă, oamenii coborau din tramvaie și alergau pe trotuare. Jos curgea Odra ce ducea la vale sloiuri. Kloss privi ceasul. Stătea de zece minute. Se gîndi că ar fi mai bine să

se ducă întâi la organist. Poate o fi știind ceva. Se decide totuși să nu-și schimbe planul. Îl va aborda pe Kuschka. Era riscant, dar n-avea altă soluție. Îi rămăsese o zi și jumătate și nu știa mai mult decât la început. Să fie oare Liza agenta Gestapoului ? Analiză din nou, la rece, toate variantele pro și contra. Ce-i drept, îl salvase pe Kuschka ; predîndu-l Gestapoului ar fi pierdut legătura cu grupul. Dar ce importanță ar fi avut din moment ce știa că Artur o condamnase la moarte ? Poate că intenționa să ia legătura cu Artur ? La plecare, cînd îl sărutase, părea sinceră. Tot atît de convingătoare fusese și atunci cînd îi vînduse istorioara cu logodnicul. Știa să joace. Era periculoasă. Dar Kuschka ? E greu de presupus că-și luase răspunderea să execute un ordin revocat. Părea un bun executant, dar nimic mai mult. De ce să fi nesocotit Artur ordinul ? Totuși, în anumite situații, o astfel de hotărîre putea fi îndreptățită.

Indicația fusese cît se poate de clară. S-ar putea ca organistul să nu îi transmisese ordinul. Ce-ar fi să se întâlnească cu Artur ? Riscant, prea riscant ! Artur e supraviețuit... N-ar fi exclus ca Gestapoul să-l fi arestat.

Care o fi stratagema Gestapoului ? Așteptarea ! Altfel, i-ar fi arestat pe toți în momentul lichidării informatorului. Cîtă vreme acesta continua să activeze, grupul se afla într-o relativă siguranță. Gestapoul urmărea să descopere legătura cu Centrala.

Ce-ar fi să se ducă la Gestapo ? Nu, inutil, n-are nici o șansă.

În sfîrșit, tramvaiul se puse în mișcare. Kloss împături gazeta și se îndreptă spre primul vagon. Nu cunoștea Wrocławul, dar studiase atent planul orașului.

Încă două intersecții și ar fi trebuit să coboare. Din stație ar fi avut de mers doar cîteva minute pînă la adresa lui Kuschka.

Poller stătea pe un scaun în locuința lui Kuschka. Își privea cu atenție picioarele întinse. Era îmbrăcat în civil,

dar purta cizme. Examinându-le, constată că Willy nu-și dăduse prea multă osteneală să i le lustruiască.

— Și acum să stăm puținel de vorbă.

Helena, soția lui Kuschka, stătea în fața lui în capot și papuci de casă. Poller o urmărea cum își dădea silința să mascheze tremurul mâinilor. Gestul ei de a-și aranja părul îl amuză pe Poller.

— Ei, ce-mi puteți spune ?

— Nimic.

— Nu v-a zis unde pleacă ?

— Nu.

— La cunoștințe, la prieteni ?

— N-avea prieteni.

— Tra, la, la... vorbe goale. Eu utilizez metode speciale cu foștii polonezi. Iar cei din rețeaua voastră, de la bibliotecă...

— Nu i-a mai întâlnit, izbucni în plîns Helena.

— Fără crize de isterie. Femeile germane își păstrează calmul. Dumneavoastră nu vă comportați ca o femeie germană. Ce-i cu cafeneaua aceea ? atacă Poller.

— Venea uneori, șopti Helena, doar acolo lucrez.

— Oricare german are dreptul să meargă la cafenea și să joace o partidă de domino. Apropo, el juca ?

— Era unica lui distracție. Juca pe mize foarte mici. Horst nu obișnuia să bea, era foarte econom, nu-și irosea banii la joc. Din nou o podidi plînsul.

— Nu mizele mă interesează, se rățoi Poller. Vreau să știu cu cine juca.

De fapt, răspunsul Helenei nu-l interesa, nu pentru asta venise aici. Mai mult din obișnuință, decît de nevoie, o amenința cu arestarea.

— Știu suficient pentru a vă ridica. Măcar pentru simplul motiv că ne faceți greutăți la anchetă. Asta deocamdată... Apoi mormăi : Avea vreo amantă ?

— Nu.

— Iată ceva ce știți. Dar cu o oarecare Liza Schmidt nu l-ați văzut niciodată ?

Helena n-apucă să răspundă, căci soneria țirii strident. Dintr-un salt, Poller ajunse la ușă.

— Aha, avem ocazia să-i cunoaștem pe prietenii domnului Kuschka. Deschide, dar să nu încerci ceva. Trag imediat.

Poller se plasă în spatele ușii, în vreme ce Helena se străduia să tragă zăvorul. Privind fața lui Poller își dădea seama că acesta nu va ezita s-o împuște dacă nu-i va deschide omului aflat de cealaltă parte și pe care nu avea cum să-l prevină. Întredeschise ușa. În prag se afla un ofițer german. Răsuflă ușurată. Omul îi era necunoscut.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Kuschka, spuse Kloss.

Helena îi făcu loc să intre. Kloss păși înăuntru. Ușa se închise brusc, iar în fața lui îl văzu pe Poller cu pistolul în mână.

Pe Poller, uniforma îl surprinse. Nu se așteptase la asta. Tonul calm al oberleutnant-ului îl deruta. O siguranță de sine pe care Poller o aprecia.

— Cine sînteți dumneavoastră ? Lăsați pistolul ! Nu-mi place să fiu amenințat de un civil.

Kloss pronunța cuvintele calm și rar. Era conștient de greșeala pe care o făcuse venind aici. N-avea nici un dubiu asupra apartenenței celui care se afla în fața lui — era de la Gestapo. Dealtfel, Poller îi confirmă imediat părerea.

— Nici un civil. Sînt hauptsturmführer Poller de la Gestapo.

Deci, acesta era omul. În ciuda situației, Kloss avu un sentiment de satisfacție. În sfîrșit, știa cu cine are de-a face. Îi zîmbi larg, cu naturalețe.

— Oberleutnant Hans Kloss. Mă bucur că vă văd, hauptsturmführer.

— Da ? Plăcerea e reciprocă. Pot să vă întreb de te sînteți atît de bucuros că mă vedeți ? L-ați cunoscut pe Kuschka ?

Acum mormăia. Fără a aștepta răspunsul, Poller se reazează pe scaun și își întinse picioarele. Îl privi pe ofițerul aflat în fața lui, care nu părea deloc intimidat.

— Intenționez să vă vizitez la Gestapo, împreună cu Kuschka. Venisem să-l iau.

„E cea mai bună explicație“, își zise Kloss.

— Numai dumneavoastră puteți face asta, Kuschka nu ne va mai vizita.

Kloss ripostă prompt.

— Tonul dumneavoastră mi se pare deplasat. Și nu știu de ce Kuschka...

Poller îi răspunse calm, jucîndu-se cu tabachera :

— Pentru că a fost pescuit astăzi dimineață din Odra, împușcat în ceafă. Acum știți de ce ? V-aș ruga să-mi spuneți în ce împrejurări l-ați cunoscut.

Kloss își scoase pistolul și începu să se joace cu el, făcîndu-se că nu observă spaima întipărită pe fața lui Poller. Gestapovistul se înfundă în scaun, lipsit de apărare, căci imprudent își pusese pistolul în buzunar.

Kloss se așeză în fața lui Poller. Îi întinse arma și legitimația, după care azvîrli pe masă Ausweiss-ul lui Kuschka. Sînt situații cînd adevărul este cea mai bună armă. Dealtfel n-avea de ales, fiindcă Poller...

Kloss îi relată că-și petrecuse seara precedentă la o tînără cît se poate de drăguță. Repetă povestea Lizei, precizînd că răzbunarea îl împinsese pe Kuschka să încerce s-o ucidă pe fată. Omul avea chiar pîrmis de portarmă.

— Fals probabil.

Kloss ridică neputincios din umeri.

— Tot ce se poate. Apoi îi explică lui Poller ce l-a determinat să nu-l predea pe Kuschka Gestapoului. Venise aici tocmai pentru a clarifica lucrurile și a-l conduce la Gestapo.

În timp ce vorbea îl urmărea pe Poller, întrebându-se dacă acesta îl crede. „Jocul abia începe“, constată Kloss. Fața gestapovistului era impasibilă... Îl asculta fără să pună întrebări. În sfârșit, spuse :

— Dar fiindcă nu mai există Kuschka, vom merge noi doi la Gestapo.

Apoi se adresă Helenei :

— Nu aveți voie să părăsiți Wrocławul. Dacă vă reamintiți ceva...

Cabinetul lui Poller nu se deosebea cu nimic de altele de la Gestapo. Un birou mare, o vitrină în care tronau sticle de coniac. Pe pereți — portretul fűhrer-ului și al „credinciosului Henrik“. Lîngă ușă, două fotolii încadrau o măsută joasă.

Kloss ședea într-unul dintre ele și privea fix măsuta.

Poller se comportă așa cum se așteptase. Întîi îl amenință afirmînd că putea fi bănuît de asasinarea lui Kuschka. Kloss izbucni în rîs și-i ceru lui Poller să ia legătura cu generalul Eberhardt și să-l verifice. Cînd obținu legătura telefonică, Poller primi din partea lui Eberhardt, prusac sută la sută, vechi ofițer al Abwehr-ului, care ura Gestapoul, confirmarea loialității lui Kloss. Acesta îi ceru eliberarea imediată a colaboratorului său care era în afară de orice bănuială.

Kloss urmări atent reacțiile lui Poller și ajunse la concluzia că acesta nu știa nimic în ceea ce-l privește. Poate că Liza nu le spusese nimic, poate că, totuși, era nevinovată.

Poller, gînditor, se juca acum cu țigara de foi.

— Întreaga poveste este destul de ciudată. Ați fost ultimul care l-a văzut pe Kuschka în viață.

Kloss aprecie că sosise momentul să contraatace.

— De fapt, de ce vă interesați atît de mult de un simplu feroviar ? Oare acest caz nu intră cumva în competența lui Kripo ?

Poller continua să se joace cu țigara.

— Sînteți foarte curios, îi ripostă scurt.

— Sînt ofițer al Abwehr-ului, iar dumneavoastră vă jucați cu mine de-a șoarecele și pisica. Îmi puneți întrebări incuietoare uitînd că și eu mă ocup zilnic de asemenea treburî.

Zîbind, Poller i se adresează :

— Să interpretez spusele dumneavoastră drept o propunere de colaborare ?

Kloss ridică din umeri.

— Nu știu cum v-aș putea ajuta. Sînt doar în trecere prin Wrocław. N-am de gînd să mă amestec în ogradă dumneavoastră. Totuși, despre ce e vorba ?

Poller n-avea de fapt intenția să-i facă confidențe, chiar și pentru simplul motiv că n-ar fi vrut să împartă succesul cu un oarecare ofițer al Abwehr-ului.

— Nu mă refeream la ajutor în anchetarea cazului, ci doream să știu că pot conta pe sprijinul dumneavoastră.

Făcu o pauză.

— Cîm se numea femeia la care v-ați petrecut noaptea ?

Kloss se aștepta la această întrebare. Se mira chiar că nu i-o pusese pînă acum. Dacă nu începuse cu ea, însemna că știe despre cine e vorba. Trebuia să se decidă rapid. Zîmbi.

— Vă amintiți întotdeauna numele femeilor de a căror ospitalitate ați profitat ? Să fim rezonabili, numele nu este amănuntul cel mai important.

— A, nu, desigur, zîmbi Poller, înghițînd relativ ușor pastila. Trebuie, totuși, să vă reamintiți.

— Voi încerca... locuia aproape de Lessingsbrücke... și se numea Liza. Urmări fața lui Poller. „Știe sau nu ?“, se întrebă.

Nu fu nevoit să continue. Se auzi o bătaie în ușă. Se întoarse și în prag o zări pe Liza. Se ridică din fotoliu, în vreme ce Liza raporta calmă :

— Domnule hauptsturmführer, v-am adus rapoartele transcrise.

Apoi tresări, lăsînd impresia că abia atunci remarcase prezența lui Kloss.

— Oh, Hans, nu mă așteptam să te întîlnesc aici.

Tonul era cît se poate de natural. Poller izbucni în rîs. Scena părea să-l amuze teribil.

— O, deci vă cunoașteți. Mulțumesc, Liza. Ești liberă astă-seară. Dacă ai întîlnire...

— Ați ghicit — spuse Liza ; apoi către Hans. Sper că n-ai uitat.

— Cum aș fi putut, spuse amabil, deși turba de furie.

Se lăsase surprins ca un începător. Își aprinse o țigară și evită s-o mai privească pe Liza care ieșea. Apoi, îl atacă pe Poller :

— Ea este. De ce n-o interogați ? Sau ați primit deja raportul și pur și simplu vă distrați pe seama mea...

— Nu fi atît de dur, Kloss ! Avem metodele noastre.

— Am auzit.

— Nu e ceea ce îți închipui. Nu smulgem dinții oamenilor. Brutele de care ne folosim sînt ținute din scurt. Eu le utilizez rar, prefer alte metode. Îmi plac adversarii inteligenți.

— Nu văd legătură.

— Dacă vă mai întîlniți cu Liza, vă rog să rețineți ce întrebări va pune, ce probleme o interesează. Poate starea de spirit a armatei sau alte asemenea informații.

— Dar lucrează pentru dumneavoastră !

— Ei și ! Sînteți un om inteligent, însă cîteodată îmi păreți de-a dreptul naiv.

Întrevederea echivala cu o remiză, gîndi Kloss. Balanța înclina totuși în favoarea lui Poller. În ce-l privește, nu obținuse nici o informație. Aflase doar că Liza lucrează la Gestapo. Dar și pentru Gestapo ? Aceasta era întrebarea.

Și totuși deznodămîntul se apropia. Toți cei care participau la joc erau obligați să acționeze. Și asta cît mai repede. De la Gestapo, Kloss se duse la reședința organistului fără a omite măsurile de precauție. Făcu un ocol pentru a-și deruta eventualii urmăritori, fără a avea certitudinea că reușise. Gîndul că Poller l-a pus sub urmărire îl obliga să procedeze cu prudență. Nu sesiză nimic alarmant. Oare gestapovistul era atît de sigur de informațiile pe care le deținea ?

La organist, raportul lui Artur II îl aștepta în aceeași cutie de sub icoana Sf. Anton. Șeful grupului îi aducea la cunoștință ultimele sale hotărîri. Raportul îl surprinse pe Kloss. Artur II afirma că, potrivit dispoziției Centralei, amînase lichidarea Lizei Schmidt. Horst Kuschka acționase din proprie inițiativă, iar Artur s-a văzut obligat să-l lichideze, după ce-l urmărise toată seara. Își exprima convingerea că Liza este nevinovată și că de fapt Kuschka era cel ce trădase. Ca atare, grupul putea să-și continue activitatea. Artur cerea noi ordine și ruga să i se facă legătura cu Centrala.

— Vezi — spuse organistul — am avut dreptate. Liza nu putea trăda.

— Știai că lucrează la Gestapo ?

— Bineînțeles. Asta este marea noastră realizare.

Omul jubila. Raportul lui Artur îi confirma credința în nevinovăția Lizei. Aștepta hotărîrea lui Kloss, acum cînd totul părea rezolvat. Kloss însă nu se grăbi să-i împărtășească bucuria. Ceva îi spunea că partida cu Poller era departe de a fi cîștigată. Simțea că se apropie ultima rundă, cea mai dificilă. Analiză amănunțit situația, urmărind fața organistului și ochii care nu păreau lipsiți de vedere.

Dacă într-adevăr Kuschka era trădătorul, Poller ar fi trebuit ca imediat după lichidarea lui să-i aresteze pe ceilalți membri ai rețelei. De ce nu acționa ? Trădătorul îi cunoscuse pe Artur, pe Liza... Gestapoul îi avea pe toți în mână. Era imposibil ca Poller să nu-și dea seama că, întirziind, le înlesnește retragerea. De fapt, atât Artur, cât și Liza ar trebui să dispară imediat. Și nu numai ei. Toți cei despre care s-ar putea presupune că Poller era informat. Cu toate acestea, Artur se plimbă liber prin Wrocław de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Oare nu-și dă seama de pericol ? Mai mult chiar, așteaptă contactul cu Centrala, punându-l în primejdie pe omul de legătură al mătușii Zuzanna.

Kloss răsuci foița cu raportul lui Artur și o arse. Îi reveni în minte figura lui Kuschka și impresia pe care i-o făcuse — un om cinstit... Dar dacă nu trădase Kuschka, cine altul putea s-o facă ? Pe măsură ce raționa, o bănuială cumplită începea să se contureze. Se hotărî să verifice... Artur II ? Cine era de fapt ? Știa atât de puțin despre el.

Chipul cu ochii fără expresie al organistului era întors spre el. Dacă n-ar fi avut convingerea că omul este orb, ar fi afirmat : „îi simt privirea ațintită asupra mea“. Centrala îi confirmase că poate avea deplină încredere în acest patriot, vechi militant pentru drepturile polonezilor din Wrocław. Dar există oare oameni în care poți avea deplină încredere ?

— Ce să-i transmit lui Artur ? întrebă organistul și Kloss sesiză în vocea lui o ușoară neliniște.

Tăcerea se prelungise prea mult.

— Deocamdată nimic — se decise Kloss — întrerupe legătura cu el.

Organistul își șterse fruntea îmbrobonată de transpirație.

— Cum să înțeleg asta ?

— Exact cum ți-am spus, preciză Kloss sec.

După o clipă de tăcere, organistul întreabă :

— Și pe mine mă bănuiești ! tonul îi devenise violent. Înțelegi că-i condamni pe acești oameni la izolare ? Și nu numai atât. Vor cădea în mîinile dușmanului. Liza pe care o știu de mică... Artur II...

— O să-i recuperăm atunci cînd se va putea.

Kloss se stăpînea cu greu. Știa și el că fiecare cuvînt însemna o sentință.

— Tu trebuie să pleci din Wrocław. Ai o adresă sigură ?

— Am !

— Dar acte ?

— Am și acte.

— Pleacă imediat. Vom lua noi legătura cu tine... este suficient să-i trimiți doctorului Brucke, Berlin 6, Leipzigerstrasse 29 — reține adresa — ultima analiză a sîngelui. Cu următoarea poștă vei primi instrucțiunile.

— Nu vreau să fug. Kuschka nu mă cunoștea.

— Îți ordon ! — accentuă el sever, urmărind expresia organistului. Înțelege — tonul se îmblînzi — nu pot proceda altfel. Războiul este dur, iar acesta pe care-l purtăm noi e crîncen ! și cu un gest blînd îi atinse mîna. La revedere. Nu știu dacă ne vom mai revedea. În orice caz, asta se va petrece într-o Polonie liberă.

— Într-o Polonie liberă — repetă organistul cu emoție.

Cînd Kloss ieși în stradă, constată că începuse să ningă. Bătea un vînt rece. În fața vitrinei anticariatului, Kloss remarcă un bărbat în uniforma organizației Todt. Se îndreptă spre el. Bărbatul scoase o cutie de chibrituri și-i oferî un foc. Gesturile erau neîndemînatice.

— Fii atent — îi spuse Kloss. Pensiunea Elisabeth, îi spui adresa, dar nu-i dai numărul camerei. Am nevoie de informații la ora 21. Îmi telefonezi. Nu uita numărul...

Omul luă primul tramvai care trecea. Kloss l-a mai zărit o clipă în remorcă — scosese calm un ziar și se cufundase în lectură. Hans zîmbi ușor. Îl cunoscuse în urmă cu un an. Lucraseră împreună la Varșovia. Centrala hotă-

rise să-i încredințeze conducerea noului grup din Wrocław. În acest război nici un sector al frontului nu putea rămîne descoperit. Deși membrii noului grup începuseră să acționeze, Kloss era conștient că partida cu Poller, avînd drept miză grupul lui Artur, nu se încheiase. Ultima rundă se afla în plină desfășurare.

9

„Poller era sigur de reușită. Niciodată nu condusesese o acțiune cu atîta răbdare și precizie. Șeful lui ar fi procedat altfel — i-ar fi arestat de mult pe toți și nu s-ar fi ales cu nimic altceva decît cu necazuri. „Asemenea organizații apar ca ciupercile după ploaie“, gîndi Poller înciudat. Era convins că metodele primitive și graba se soldează cu un eșec. El, însă, se va strecura în Statul major al dușmanului și-i va distruge centrul vital.

Își aprinse o țigară și, trăgînd cu sete, ridică receptorul. În general, folosea rar telefonul, apelînd la el doar atunci cînd avea certitudinea că nu-i sînt interceptate convorbirile. Îi răspunse o voce cunoscută, pe care o detesta. Dealtfel, îi disprețuia pe toți cei de care se folosea. Ordona cu plăcere lichidarea lor atunci cînd se desconspirau sau cînd deveneau inutilizabili. De astă dată simțea chiar nevoia de a-și exprima satisfacția. Avea de-a face cu o otreapă care-l ajutase însă să obțină un succes deosebit.

— Bine lucrat — spuse el, și lăsă o clipă receptorul pentru a-și reaprinde țigara. Nu te enerva, și vocea lui Poller se îmblînzise. N-o să lichidez pe nici unul. Mai am timp pînă mîine. Contactul cu Centrala lor este o realizare. Avem nevoie de un agent de legătură... Da, da, voi vedea ce e cu biserica... Altceva? Da, ofițerul acela

de la Abwehr ne-a încurcat puțin. Dealtfel nu e prea isteț... Bine, bine, poți să-l ții sub urmărire... Heil !

Puse receptorul în furcă gîndind că acești oameni nu meritau să fie salutați astfel. Dar fie... Se ridică, își netezi uniforma și salută cu brațul întins portretul fîhrer-ului. Oare va avea norocul să stea vreodată în fața lui, în uniformă de standartenfîhrer ?

Profesorul von Lipke avusese o zi plină. Intră în cafenea, sperînd s-o întîlnească pe Liza. Ca de obicei, la garderobă o văzu pe Helena. Lipke nu se așteptase la această întîlnire. Helena însă se afla acolo, la locul ei, ținînd un lucru de mîna pe genunchi. Lipke își reaminti că nu de mult o întrebase ce lucrează și ea îi răspunsese : „un pulover pentru Horst“. Puloverul era aproape gata. Helena îi monta mînele, complet absorbită de lucrul ei.

„Știe că Horst este mort“, gîndi Lipke, sărutîndu-i mîna. Nu-i veni în minte nici o formulă de condoleanțe. Îi spuse doar : „e război, iar noi luptăm“. Își lăsă pardesiul și intră în cafenea. Se stăpînea cu greu. Își aminti că Artur I spunea totdeauna : „să nu iei nici o hotărîre pînă cînd nu îți recapeți calmul“. Dar el, Artur II, nu putea aștepta. Acum fiecare minut putea fi hotărîtor.

Bineînțeles că Liza se afla la masă lui și se străduia să construiască un turn din piesele de domino. Se așează fără să-i întindă mîna.

— Ai ordonat să fiu lichidată — îi șopti Liza, mai calmă decît el. De ce ?

— Nu te-am chemat.

Artur își aprinse o țigară privind-o cu gravitate.

— Ți-am spus că nu ai voie să te întîlnești cu mine fără să te chem. Dealtfel știi că nu trebuie să intri în cafenea cînd sînt eu aici.

— Voiam să știu de ce mă bănuiești.

Chelnerița sosi cu berea. Halba era prea plină și spuma i se scursese pe mîna. Profesorul nu suporta halbele prost

umplute. Simți un gust amar și bău dintr-o suflare întreaga halbă. Apoi își aprinse o țigară de foi. Trebuia să-i explice, de fapt s-o liniștească. Acum n-o mai bănuia pe Liza. Ar fi trebuit să înțeleagă, fusese o situație specială și totul pleda împotriva ei. Îi cunoștea pe Artur I și pe cei doi de la fabrică.

Liza încercă să protesteze. Profesorul o avertiză printr-un gest să păstreze tăcere. El ajunsese la această concluzie pe baza informațiilor. Informații care se dovediseră false. Dealtfel oricine se poate înșela, dar el, Artur, este prea prudent pentru a lua vreo hotărîre pripită. Horst Kuschka se grăbise să acționeze pe cont propriu.

— I-am comunicat lui Kuschka revocarea ordinului deoarece informațiile nu erau concludente. Totuși a venit la tine. De fapt îl bănuiam mai de mult, dar voiam să-l verific. Am avut dreptate. Lucra pentru Gestapo. El l-a vîndut pe Artur I.

Profesorul era prea enervat pentru a mai sesiza ce se petrece în jur. Liza îl asculta încordată fără a-și dezlipi ochii de pe chipul lui. Nici unul n-a observat-o pe Helena care trecuse pe lângă masa lor venind dinspre bufet. Profesorul i-a zărit doar spatele. A tăcut brusc, dar prea tîrziu. Helena auzise : „Totuși a venit la tine“ și „El l-a...“. Se prăbuși pe scaunul de la garderobă și își îngropă fața în lina moale a puloverului neterminat.

— Consideră incidentul încheiat, spuse Lipke. Și acum, raportează.

Liza îi relatează lui Artur întîlnirea cu Kloss și faptul că îi salvase viața. Reda convorbirea cu lux de amănunte. Nu erau lucruri importante, exceptînd cîteva nume și informații. Artur o asculta atent.

— Cînd te mai vezi cu el ?

— Astă-seară vine la mine. După oră 9...

În acel moment Helena ajunsese lângă masa lor.

— Poftiți la telefon, i se adresă ea Lizei.

La garderobă nu era nimeni. Liza se îndreptă spre telefon, și întinse mîna, dar observă că receptorul se afla în furcă. Își dădu seama că Helena căutase un pretext s-o poată aborda.

— Voiam să-ți vorbesc, îi spuse Helena.

Nu se cunoșteau, iar Liza nu știa că și garderobiera face parte din grup. Cu atît mai puțin știa că Horst, omul care încercase s-o omoare, fusese soțul acestei femei.

— Despre ce ? întrebă Liza.

Helena îi vorbea în polonă și i se adresa cu „tu“. Fața Lizei exprima surpriza.

— Ești în legătură cu Centrala, îi șopti Helena precipitat. Transmite-le...

— Nu înțeleg ce spuneți — ripostă Liza în germană.

— Trebuie să mă crezi. Altfel sîntem pierduți.. Cînd am trecut pe lîngă voi l-am auzit spunîndu-ți că Horst a trădat și că a vrut să te omoare... Minte.

Liza voi să iasă, dar Helena îi bară drumul.

— Îți jur pe tot ce am mai scump că ordinul n-a fost revocat, iar Horst a pierit nevinovat. Și-ți mai spun ceva...

Liza o împinse cu un gest brutal.

— Cred că nu sînteți în toate mințile. Nu înțeleg nimic. Se întoarce la masă.

Pentru prima dată o cuprinse spaima. Îi apăru în fața ochilor chipul lui Poller. Simți privirea lui Artur ațîntită asupra-i și-și aprinse o țigară.

— Ce s-a întîmplat ? o întrebă el.

Îi povesti tot. Trebuia s-o facă. Dacă nici în el n-ar mai avea încredere, s-ar simți ca în iad, fără nici o șansă de scăpare.

Artur o asculta impasibil. Nimic nu trăda neliniște sau surpriză.

— Ce i-ai spus ? o întrebă.

— Nimic.

— Ești în legătură cu Centrala ?

Nu se aștepta la această întrebare, el ar fi trebuit să știe...

— Nu.

— Artur scoase încet, piesele de domino. În cele din urmă spuse :

— Iată de ce-mi era teamă. Horst nu acționa singur. Ea încearcă acum să continue.

O privi pe Liza care sesiză în ochii lui ceva curios, greu de definit.

— Tu trebuie s-o faci, îi spuse. Ești singura care poți acționa imediat. Execuți ordinul. La noapte părăsim Wrocławul. Nici unul dintre noi nu mai poate rămâne aici. Am să vin la timp... Fii atentă ! Adresa ei este...

10

Deci ea trebuia să execute sentința. Ținea mîna în buzunarul pardesiului și atingerea oțelului rece îi conferea siguranță.

De la ce distanță trebuia să tragă ?

După formula : „Din ordinul lui Artur“ trebuia să tragă imediat, astfel ca cealaltă să nu aibă timp de gîndire. Două focuri. Artur îi spusese: „Trage de două ori. Pistolul are amortizor. Nu-ți face griji.“

Oamenii sînt obligați să ucidă. Aceasta e esența războiului. O făcea pentru prima dată și se întreba cum va mai putea trăi pe urmă. Dar va mai exista un „pe urmă“ ? Dacă Helena era nevinovată ? Ea urma să fie împușcată de Horst. Acum trebuia s-o lichideze pe Helena „din ordinul lui Artur“... Dar, ce știe ea despre acest om ? Totuși Artur I avusese încredere în el din moment ce-l desemnase drept succesor. Soldatul trebuie să aibă încredere în pro-

priu-i comandant. Ea este soldat și nu are dreptul să procedeze altfel.

În acest vălmășag de gânduri își reaminti brusc de mama ei. Mama era cea care o învățase limba polonă. Citeau împreună povești. „Învăță să-i urăști“, îi spunea ea despre nemți. A urî înseamnă a ucide.

Ajunse în fața gării și se urcă într-un tramvai. Calculă că Helena trebuia să fi ajuns acasă. Liza știa ora la care se închidea garderoba. Dar dacă Helena anunțase Gestapoul și locuința ei era înconjurată ? Coborî la a treia stație și descoperi cu ușurință casa de piatră.

Urcă pînă la etajul IV. Nu întîlni pe nimeni. Cînd apăsă butonul soneriei o cuprinseseră din nou îndoielile : și dacă femeia e nevinovată ?

Stătea în prag, cu ochi umflați de plîns. După un moment de surpriză încercă să se retragă. Înțelesese înainte ca Liza să ducă mîna la buzunar și să lase piedica.

— Din ordinul lui Artur !

Liza își simți inima în gît. Scoase pistolul, dar nu fu în stare să apese pe trăgaci. Mîna îi căzu inertă.

— Trage ! De ce nu tragi, îi spuse Helena cu vocea sugrumată. Aș putea să-ți ușurez sarcina.

Deschise palma și-i arătă capsula pe care o ținuse toată ziua în gură.

O clipă, Liza se gîndi că Helena ar putea-o ataca. Strînse degetele pe mînerul Walter-ului. Arthur II îi spusese : „Trage imediat. Nu aștepta — trage“. Numai cei care nu gîndesc pot ucide. Ei îi era imposibil să nu gîndească. Aștepta de la această femeie să recunoască. De obicei, în fața morții oamenii spun adevărul. Măcar unii, gîndi ea cu încordare.

— De ce ai trădat ?

— Tot nu mă crezi ! Helena nu făcu nici un pas. Tot ce ți-a spus Artur e fals. Horst n-a venit la tine de capul lui. I s-a ordonat s-o facă.

— Ordinul fusese anulat.

— Nu-i adevărat. Artur a primit indicații. I le aduce un băiat de la biserică. Știu că urma să se întâlnească cu Horst. N-a revocat ordinul. Horst era cinstit și de aceea Artur l-a lichidat.

Liza tăcea. Dacă Artur... Înseamnă că totul e pierdut. La noapte sau cel mai târziu mâine va sta la ușa lui Poller așteptând interogatoriul.

Dealtfel nu era vorba numai despre ea. Totul se năruise. Ei toți...

— Trage, spuse Helena.

Vocea ei căpătase o notă teatrală. Își dăduse seama că era incapabilă s-o facă. Lăsă piedica și strecură pistolul în buzunar.

Deodată, amîndouă tresăriră. Afară oprise o mașină. Recunoscură scrișnetul frînelor. Helena se uită pe geam. Îi văzu pe cei din SS și pe jandarmi. Se dispersaseră, în lungul străzii. Cîțiva pătruseseră în imobil.

— Fugi în pod — spuse Helena — poți trece în casa de alături.

— Și tu... ?

— Eu rămîn. Anunță Centrala...

Se prăbuși pe dușumea. Liza se aplecă asupra ei. Îi citi în ochi doar o oboseală imensă, nici teamă, nici disperare.

Îi închise ochii. Țeși, lăsînd ușile larg deschise. Acum n-aveau decît să vină.

Prin geamlicul podului privi în stradă. Îi vedea clar pe cei din SS. O clipă îi trecu prin minte că Artur II procedase astfel pentru a verifica dacă executase ordinul primit. Va plăti pentru asta. Acum îi era clar ce-i rămăsese de făcut. Un singur om putea hotărî cum să se acționeze.

Privi ceasul. Avea foarte puțin timp la dispoziție și trebuia să ajungă cît mai repede acasă. O aștepta Kloss. Regreta că-i vorbise lui Artur despre el. În fond, gîndi ea, încercînd să se autoliniștească, nu-i decît un ofițer neamț.

Important era să fie înlăturat. N-avea importanță prin ce metodă.

Organistul era gata de drum. Rudi îl aștepta cu nerăbdare să-și ia rămas bun de la biserică în care-și petrecuse cea mai mare parte din viață. Cu delicatețe, organistul mîngîie claviatura. Apoi se așază și începu să cînte. Era, poate, pentru ultima oară. Își spuse că ar fi trebuit să rămînă. Precis că celălalt se înșela. Ce se va întîmpla cu el îi era indiferent. Se gîndea doar la Rudi care, nerăbdător, își muta greutatea corpului de pe un picior pe altul, dornic să plece cît mai repede la țară.

— Bunicule, cred că taxiul a și sosit.

— Să mergem — rosti organistul — oprindu-se. Liniștea se lăsă brusc. În aceeași clipă auziră pași precipitați pe scară. Rudi deschise încet ușa.

— Liza, exclamă el încîntat.

N-o văzuse de mult. Liza îl sărută în fugă pe frunte.

— Lasă-ne singuri, Rudi, spuse ea.

— Vii cu noi Liza ?

— Te rog să ieși, Rudi, spuse ea nerăbdătoare.

Rudi plecă indispus. Cu excepția unui ins într-o haină de piele ce se oprise în dreptul statuii Sf. Anton, nu mai zări pe nimeni în biserică. Amintindu-și de sfaturile bunicului, Rudi îl examinează cu atenție.

Între timp, organistul continua conversația cu Liza.

— Știi bine că n-ai ce căuta aici, Liza.

— Știu, știu. Sîntem foarte prudenți, respectăm toate legile conspirației, dar Gestapoul știe totul, totul, izbucni ea. Lucrăm pentru ei, înțelegi, strigă ea cu disperare.

— Ce s-a întîmplat ?

Liza se calmă brusc și-i povesti pe scurt, dar cu toate detaliile demne de reținut, ceea ce se petrecuse. Îl informă și despre moartea Helenei. Acum nu mai avea nici o îndoială — trădătorul era Artur II. Helena se sinucisese de frica Gestapoului, deci era nevinovată. Artur nu anulasese

nici sentința prin care ea, Liza, era condamnată. Și tot el fi ordonase s-o lichideze pe Helena.

Cu un gest obosit, organistul își scoase ochelarii. Liza întoarse capul. Nu-i putea privi ochii lipsiți de vedere.

— El este — confirmă organistul.

Helena îi transmisese ordinul. Dacă i-ar fi fost dat să-l mai întâlnească o dată pe Horst... Deci el este. Avea dreptate. Abia acum înțelegea de ce omul de legătură al Centralei nu confirmase vinovăția lui Horst. Dacă Horst ar fi trădat, Artur și Liza s-ar fi aflat de mult la Gestapo.

— Cine avea dreptate ? întrebă Liza surprinsă.

— Un om pe care nu-l voi mai întâlni niciodată. Legătura mea cu Centrala.

— Anunță imediat Centrala ! Nu putem sta cu brațele încrucișate.

— N-am cum s-o anunț, spuse cu glasul stins organistul. El a întrerupt legătura. Când mă vor căuta din nou...

Liza nu reușea să înțeleagă.

— N-ai legătura ? Nu se poate.

Organistul nu răspunse. Se așează și-și trecu degetele peste clape. Blestemată infirmitate, gândi el. Dacă l-ar fi văzut pe Artur ar fi putut să-l găsească.

— Ai să vii cu mine — se adresă el Lizei — este unica ta șansă, spuse și se ridică. Taxiul așteaptă. O să facem rost și de documente.

— Nu, nu plec, rosti Liza.

Părea că nu înțelege situația.

— Mai devreme sau mai târziu ne vor găsi ei. Le vom spune de Artur și fii convinsă că va plăti.

— Nu pot fugi. Ar echivala cu o trădare. Nu știu pe cine va mai da Artur pe mâinile lui Poller. Poate că n-a reușit să-i vîndă pe toți. Dealtfel, astăzi vine la mine un om pe care Artur l-a condamnat, un om care mi-a salvat viața.

Tăcu. Organistul își dădea seama că era hotărîtă să procedeze așa cum spusese. Liza își strecură mîna în buz-

narul pardesiului. Simți metalul. Știa că are trei gloanțe. Artur îi ordonase să tragă două în Helena, iar cel de-al treilea... îi lăsase o șansă.

— Ai grijă de Rudi, bunicule.

Îeși atît de încet, încît nici nu se auzi ușa închizîndu-se.

Hauptsturmführer Poller aștepta. N-avea altceva de făcut decît să aștepte. Încă cîteva ore. Urma o noapte albă. Se întreba cît de încăpățînat va fi omul. Sau era o femeie. Cînd von Lipke îl informase că omul de legătură stabilise ca loc de întîlnire pensiunea „Elisabeth“ succesul devenise pentru el cert. Căzuseră în cursă. Metoda lui nu dăduse greș. Și cînd te gîndești că standartenführer-ul îi ceruse să-i aresteze. Bineînțeles că acum o va face... Sau e bine să mai aștepte. Dacă omul de legătură ar ceda repede, jocul putea continua. Ar dispune de o rețea poloneză și ar putea stabili contactul cu Centrala. Rîse în sinea lui — asta ar fi culmea.

Standartenführer-ul îi povestise că în Belgia, Gestapoul reușise ceva asemănător. Acolo aveau de-a face cu englezii. Slavii sînt mai dîrji. Mai proști, dar mai dîrji. Von Lipke e totuși german, gîndi el. E drept că se numise Lipkowski, dar nu știa o iotă limba polonă. Nu era vorba aici de succesul lui Lipke. Oricum, el, Poller, nu-l va împărți cu nimeni. Nu suporta asociații.

Își turnă încă un pahar. Acum își putea permite să bea. Îl dădu peste cap și ridică receptorul :

— Ați verificat cordonul din jurul pensiunii ?

— Nici un șoarece nu se poate strecura.

Bineînțeles ! Nici măcar un șoarece nu trebuie să scape, gîndi el. Curînd vor începe interogatoriile. O grupă specială a Gestapoului își va face apariția la pensiune cu punctualitatea specific germană.

Poller stinse lustra și aprinse lampa de birou.

Examină fascicolul luminos. Îl va proiecta direct în ochii celui ce va sta lîngă ușa. Se întreba curios cum se

va comporta Fräulein Liza. Dar iubitul ei ? Hohoti scurt, satisfăcut. Și-ar putea permite să se amuze. Are acum ocazia să convingă Berlinul cât de vulnerabili sînt ofițerii Abwehr-ului la șantajul dușmanului.

În acest timp, Kloss cina într-un mic restaurant de pe Lessingstrasse. Studiase îndelung meniul, discutate cu chelnerul, număraseră bonurile din cartela de alimente. Se comporta aidoma unui ofițer aflat în concediu, dornic de o masă bună, mulțumit că se află într-un restaurant și poate admira în liniște fetele, sorbind tacticos din bere. E drept că fete frumoase nu prea erau acolo. Kloss respecta ritualul pînă la amănunt. Își juca rolul conștient de faptul că n-are voie să comită nici o greșală. Prețul ar fi fost prea mare.

La orele 20,45 chemă chelnerul și îi plăti, lăsîndu-i un bacșiș suficient pentru ca omul, recunoscător, să-și apropie călcîiele, înclinîndu-se în maniera prusacă. Ieși în stradă. Constată surprins că nu era urmărit. Își zise că și-a supra-apreciat adversarul, dar se hotărî să acționeze ca și cum Poller ar fi însuși Kloss. Intră într-o florărie și cumpără trei trandafiri de seră, care-l costară o avere. Se întoarse spre vitrină pentru a putea fi văzut din stradă de eventualul său urmăritor. Nimeni nu se opri în fața florăriei. „Nu prezint importanță, gîndi Kloss. Se pare că nu contez pentru el“.

Nu zări nimic suspect nici în preajma casei în care locuia Liza. Sună și fata îi deschise imediat. Era în pardesi, cu coafura în dezordine și avea ochii încercănați.

— Îmi pare rău, dar va trebui să amînam întîlnirea. Sînt foarte grăbită, îi spuse Liza.

Kloss nu comentă, ci se înclină oferindu-i trandafirii.

— Mulțumesc — vocea sună sec — ești foarte drăguț.

Stătea descumpănită cu florile în mînă. Le așază pe masă, sub cuier. Apoi deschise ușa ce da în cameră.

— O clipă, să le pun în vază.

Kloss se așeză pe canapea. Își scoase pardesiul, își aprinse o țigară și-și descheie nasturii tunicii.

— Ți-am spus doar — Kloss simți disperarea din glasul ei — nu am timp — lăsă florile pe masă și fugi spre el. Te rog să mă ierți, dragul meu, dar trebuie să pleci.

— De ce ?

— Sînt ocupată. Trebuie să plec imediat, se bîlbîi Liza.

— Pot să te ajut cu ceva ?

— Nu... Nici vorbă.

Văzînd că Kloss nu se ridică i se adresează pe un ton mai aspru.

— Am o obligație de serviciu. Poller mi-a încredințat o misiune.

— Îl voi suna chiar acum — Kloss se îndreaptă spre telefon. Unui ofițer care vine de pe front i se cuvine o favoare.

— Lasă telefonul !

— Eram conșins. — Kloss deveni brusc serios. Spune-mi ce s-a întîmplat.

— Nu pot. Te rog să ai încredere în mine, Hans !

Știa despre ce e vorba, dar nu sosise momentul să dea cărțile pe față. Nu-i putea spune nimic. Aștepta ca bănuiele să-i fie confirmate și apoi să acționeze. Dar vor fi ele oare confirmate ? Poate că adversarul va intui cursa, dealtfel destul de primitivă. Și atunci ? Va trebui să dispară și s-o lase pe fată în voia soartei. Ar da dovadă de lașitate, dar n-avea voie să procedeze altfel. Nu-și putea permite să riște. Nu era vorba numai de el.

— Te rog, mai stai o clipă, Liza, i se adresează pe un ton grav, dar calm.

— De ce ?

— Am rugat pe cineva să-mi telefoneze aici. Este foarte important pentru mine.

— I-ai dat numărul meu ? Cum ți-ai permis ?

Își privi ceasul. Arăta orele 21,00. **Bărbatul în uniformă**

organizației Todt era foarte punctual. Telefonul sună doar o dată și Kloss ridică receptorul.

— Da, eu sînt. Bună seara. Recepționă cîteva fraze care pentru un neavizat nu prezentau nici o importanță. O discuție prietenească între doi tineri ce s-au întîlnit întîmplător în Wrocław. Pentru Kloss ele aveau o importanță deosebită : misiunea fusese îndeplinită. Poller căzuse în cursă — ordonase încercuirea pensiunii „Elisabeth“. Gestapoul aresta în acea clipă oamenii pe care Poller îi va interoga toată noaptea. N-avea decît să caute mult și bine omul de legătură al Centralei.

Punînd receptorul în furcă o privi pentru prima oară pe Liza cu o tandreță nedisimulată. Biata fată, gîndi Kloss, prin ce trebuie să fi trecut. Dar Artur II ? Kloss mai avea la dispoziție cîteva ore. Trebuia să discute cu el. Dacă nu va reuși, îl va înlocui omul din organizația Todt. N-avea timp de pierdut. Liza trebuia să plece imediat din Wrocław. Își imagina ce va face cînd îi va spune parola.

— Liza — începu el.

Dar dacă riscă ? Își spuse că nu poate da înapoi. Este greu de crezut că și Liza...

Fata se apropie de el.

— Pleacă — spuse ea — cum să te fac să înțelegi... În aceeași clipă se auzi ușa.

Omul descuiase cu chei potrivite. Se opri în prag și rămase nemișcat.

— Ce vrei să înțeleagă domnul oberleutnant, Liza ?

— A, nimic deosebit, de fapt nimic.

Deci așa arată profesorul von Lipke, gîndi Kloss. După ce l-a informat pe Poller despre pensiunea „Elisabeth“ a venit aici. Oare de ce ? O fi singur, sau agenții așteaptă jos ? Iată ce-l interesa în mod deosebit pe Kloss. Ce șanse are Liza să iasă din această casă ? Poller știa că el, Kloss, este la Liza. Dacă l-ar lichida pe Artur...

— În sfîrșit înțeleg, Liza. Pe domnul îl așteptai.

— Liza a uitat să facă prezentările, spuse Artur și pe fața lui nu tresări nici un mușchi. — Mă numesc Erik von Lipke. Domnul Kloss, dacă nu mă înșel.

— Sînteți foarte bine informat.

— Eleva mea — Liza este eleva mea. Eu sînt profesor de muzică. Acum pensionar. Mi-a povestit actul dumneavoastră de eroism de aseară.

— Să nu exagerăm. Kloss se așeză la masă.

Artur luă loc de cealaltă parte, fără să-și scoată pălăria.

— Cred că v-am mai văzut undeva. A... mi-am amintit... la „Dorota“. Jucați domino ?

— Desigur, destul de des. Ziarele nu sînt prea interesante. Într-un fel trebuie să-mi omor timpul.

Se întrerupse și scoase din buzunar două țigări de foi. Îi oferi una lui Kloss.

— Dealtfel, cele mai importante vești de pe front nu le găsești în ziare, ci în istorisirile celor care vin de acolo. Bineînțeles, fragmente, frinturi..., dar cu puțină experiență... Închipuiți-vă că cineva vă povestește de un prieten care a fost trimis la Stalingrad. Acel cineva mai adaugă că divizia de blindate în care era încadrat prietenul său a fost în Franța, unde venise din Turcia. Un om informat își va da imediat seama că este vorba de corpul III de blindate și că această unitate a fost trimisă acum la Stalingrad. Interessant, nu ?

— Desigur. Și mai departe ?

— Dacă mai adăugăm cîteva nume scăpate pe parcursul discuției se poate încheia o informație referitoare la trupele germane aflate în ultimul timp în Rusia.

— Înțeleg — Kloss zîmbi și duse mîna la buzunar — un mic șantaj, nu ?

— Nu înșca !

Profesorul avea armă în mînă, sprijini patul revolverului de masă. Nu ratez niciodată. Se întoarse spre Liza.

— Adăpostește-te, Liza !

Ascultătoare, Liza se refugie lângă ușa. În mină avea un pistol. Kloss nu se așteptase la asta. Da, îl subapreciase pe von Lipke. Totuși îl avea în mână... El însuși crease situația din care putea ieși cât se poate de onorabil. Totul depindea însă de Liza. Kloss luă o țigară și scoase chibriturile din buzunar.

— Țigara, spuse el, înlesnește uneori dialogul.

Lizei trebuia să-i spună ceva asta. Oare va înțelege ? Există vreo șansă să-și dea seama ?

— Îmi plac adversarii inteligenți, spuse Artur II.

— Și chestia asta am mai auzit-o, ripostă Kloss sec. Constată că Lipke fuma aceleași țigări ca și Poller.

— Să presupunem că ceea ce i-ați povestit Lizei într-o clipă de sinceritate a ajuns la urechile Gestapoului. Ați avea neplăceri, nu-i așa ?

— S-ar putea.

Kloss își păstra calmul. Primitiv este acest von Lipke, gîndi el. Sau se grăbește să-i mai facă un cadou lui Poller. Îi era clar acum că Poller nu-l bănuiește din moment ce-și permite un asemenea divertisment.

Artur II continuă fără a-l scăpa pe Kloss din ochi :

— Puteți evita aceste... neplăceri.

— Furnizîndu-vă noi informații, nu ?

— N-aș zice că vă lipsește intuiția, domnule Kloss.

— M-ar interesa să știu cui transmiteți aceste date.

— Cred că vă dați seama că nu superiorilor dumneavoastră. — Lipke era sigur că a prins pasărea în laț. În calitate de ofițer al Abwehr-ului nu mai aveți cale de întoarcere. Știți prea multe despre noi și noi despre dumneavoastră.

Kloss o privi pe Liza.

— Exagerați, îi răspunse.

Începea să se distreze.

— Exagerați, repetă el. M-ați avea la mînă dacă informația despre cel de-al treilea corp ar corespunde realității. Din păcate pentru dumneavoastră este falsă. Provine de

aici, de pe această canapea, la fel ca toate celelalte informații...

Se întoarse spre Liza :

— Voiam să mă conving dacă Poller poate avea încredere în tine.

— Eu nu i-am spus nimic lui Poller, izbucni Liza.

— Bineînțeles, Liza. El a făcut-o. De fapt pentru cine lucrați, domnule Lipke ? Pentru Poller sau pentru dușman ? Înclin să cred că pentru Poller. Nu-mi plac agenții care fac un joc dublu...

„Dacă Liza este nevinovată trebuie să înțeleagă“, își zise Kloss. Se ridică brusc de pe scaun și presă mîna lui Artur pe masă.

— Trage Liza, ce mai aștepți, trage, strigă Artur.

Și Liza trase. De două ori. Așa cum o învățase Artur cînd i-a cerut s-o lichideze pe Helena. Fără să se gîndească, atentă doar să nu greșească ținta.

Artur se prăbuși pe podea. Kloss luă revolverul lui Artur și-l strecură în buzunar. Fără să se uite la Liza, își mai aprinse o țigară. Îl cuprinse o oboseală imensă. O oră de odihnă. Nu ! Mai avea atîtea de făcut. Poller așteaptă vești de la Lipke... Era timpul să încheie partida cu Poller. În primul rînd să verifice dacă imobilul este supravegheat. Apoi să găsească o posibilitate de a o scoate de aici pe Liza.

— Mulțumesc, Liza.

Fata continua să stea în dreptul ușii cu arma în mînă.

— Stai ! Crezi că mai ieși viu de aici ?

Kloss o privi surprins. Oare nu-și dăduse seama cine e ? Biata fată. Trebuie să fi fost șocată de evenimente. Avea nevoie de odihnă.

— Bineînțeles că voi ieși — îi spuse el. Mai bine zis sper să reușesc. Întîi vei pleca tu — duse din nou mîna la buzunar. Fii atentă. Te duci la gara berlineză. Ai aici un bilet cl. I și documente pe numele doamnei general Telhoff. Te întorci de la Cracovia unde ai fost să-ți vezi bărbatul internat în spital. Uite o chitanță pentru biroul

de mesagerii. Vei primi o valiză și o poșetă de piele. Pe fundul poșetei vei găsi instrucțiuni, bani și un pașaport pentru cazul că vei fi nevoită să pleci, o vreme, să te odihnești în Elveția. Toate astea îți erau destinate și pînă în ultima clipă nu eram sigur dacă le vei putea sau nu folosi...

O privi.

— Ce stai așa ? Dă-mi revolverul ! O să am puțin de furcă. Intenționasem să folosesc propria-mi armă.

Își dădu seama că Liza nu reușea să înțeleagă ce se întîmplă. În cele din urmă izbucni în plîns. Reacția era firească. Kloss îi întinse batista.

— Șterge-ți ochii. Te-ai comportat excelent. Acum avem nevoie de calm. Poller nu este von Lipke.

Kloss ridică receptorul și formă rar numărul. Oare cum va reacționa celălalt ? Va trebui să creadă. N-are încotro. Nu poate recunoaște că Artur II a fost agentul lui. Important era să știe dacă afară sînt agenți.

Se adresă cu vocea iritată a unui ofițer care cu cîteva clipe înainte a lichidat un agent dușman. Îi spuse lui Poller că în locuința Lizei n-a găsit-o pe fată, în schimb îl aștepta un oărecare von Lipke pe care nu-l mai văzuse niciodată. Lipke îi propusese colaborarea cu dușmanul. Reacția lui a fost spontană și în timpul încăierării l-a împușcat pe individ.

La celălalt capăt al firului tăcerea se prelungea.

— De ce nu l-ați prins viu ? sună în sfîrșit întrebarea lui Poller.

— În încăierare mi-a trecut asta prin cap, dar era înarmat.

Răspunsul se lăsa așteptat.

— Vă rog să rămîneți acolo, spuse într-un tîrziu Poller. De cadavru se vor ocupa oamenii mei. Dumneavoastră puteți fi felicitat pentru loialitate și vigilență.

În vocea lui Poller nu se simțea nici o nuanță de ironie. Kloss lăsă receptorul.

— Liza, urci un etaj și când oamenii lui Poller intră, părăsești casa.

— Dar tu ? întrebă ea îngrijorată.

— Eu... mă voi odihni puțin. Tu vei fi căutată abia peste câteva ore, când își vor da seama de lipsa ta. Atunci te vei afla la Berlin. O îmbrățișă și o împinse spre ușă. Du-te, Liza ! Nu mă amenință nici o primejdie.

Între timp, Poller începuse interogatoriile. Douăzeci și șapte de oameni arestați în urma descinderii Gestapoului la pensiunea „Elisabeth“ — soldați aflați în permisie, funcționari veniți de la Berlin, câțiva ofițeri, pensionari. Pentru fiecare avea nevoie de cel puțin o oră. Apoi Poller va trăi cel mai mare eșec din cariera sa de gestapovist. Niciodată nu va ști că adversarul în fața căruia pierduse această partidă era Kloss, oberleutnantul * Abwehr-ului care-și petrecea acolo câteva zile de concediu.

---

* lieutenant major.

1

Știa că vor sosi la Varșovia dimineata, cu trenul de Berlin. În gară era mare animație. Oamenii încărcati cu saci și valize se precipitau spre ieșire. Soldații germani împinziseră peroanele, blocaseră trecerile întrebînd de trenurile cu destinația est și vest.

Cînd coborî din tren, la megafon tocmai se anunța : „Achtung, achtung der Schnellzug Berlin-Warschau...”

Îi atrase atenția un grup de ofițeri care probabil îi așteptau — un colonel, doi funcționari în uniforme SS și, bineînțeles, căpitanul Ruppert, pe a cărui prezență conta cel mai mult, deși informațiile primite nu-i oferiseră nici o certitudine.

Ruppert îl văzu primul. Suplu, elegant, se apropie ridicînd neglijent mîna, mimînd un salut ce putea fi considerat cu oarecare îngăduință nazist.

— Salut, Hans. Ce faci pe aici ?

— Plec la Radom. Mi-a mai rămas un scurt răgaz...

— Și te-ai hotărît să vezi marea speranță, pe omul care va distruge dușmanul mai abtîr decît diviziile lui Rommel ?

— Von Henning ? Nu știam că sosește azi.

— Nu știați, zîmbi Ruppert. Vine, vine. Și nu singur, ci împreună cu fiica sa. Se spune că este de două ori mai urîtă decît el.

Trenul intră pe peron. Șirul lung de vagoane se opri zgomotos. După ce coborîseră aproape toți călătorii, în ușa

unui vagon își făcu apariția un bărbat înalt, într-un pardesiu gri și cu o pălărie cu boruri mari. Lângă el se afla o fată cu ochelari, care ținea în mână o geantă de voiaj. Grupul ofițerilor îi înconjură imediat ce coborîră pe peron. Kloss privea fața lui von Henning, atent, pentru a-i reține trăsăturile. Închise ochii pentru a-și fixa imaginea lui în minte, astfel încît să-l poată descrie cu maximă precizie. „Prin urmare, așa arată prof. von Henning, speranța celui de-al treilea Reich“, gîndi Kloss. Știa, de asemenea, că va fi păzit cu aceeași grijă ca și guvernatorul Frank la Wawel. Dulăii de la S. D. nu-l vor părăsi nici o clipă, iar paznicul însărcinat cu supravegherea laboratorului va rămîne țin-tuit la postul său.

Experiențele se vor desfășura sub protecția unor batalioane speciale ale SS.

Cu toate acestea, el, Hans Kloss, avea misiunea să captureze planurile lui Henning, chiar dacă pentru aceasta...

Dealtfel, de fiecare dată miza era propria-i viață.

Kloss o examinează pe fiica lui Henning. Scundă de statură, cu ochelari, dar nu chiar atît de urîtă cum spusese Ruppert. Căpitanul veni spre el.

— Ce părere ai, Hans ?

— Hm ! N-ai dreptate, fata nu-i de lepădat.

— Benita von Henning — izbucni în rîs Ruppert. Chiar așa ? Dacă vrei cu tot dinadinsul poți să faci cunoștință cu ea acasă la Ilse.

— De ce nu, Ruppert ?

De fapt, realizase tot ce-și propusese. Îl văzuse pe Henning și avusese confirmarea informației că Ruppert urma să-l însoțească. Era un lucru foarte important. Poate chiar cheia problemei pe care o avea de rezolvat. Se întreba dacă Ruppert va rezista. Nu poți ști niciodată de ce este în stare un om în uniformă germană. Ruppert are mult de pierdut — carieră, bani și pe Ilse, fiica generalului von Broch. Kloss o văzuse de cîteva ori — înaltă, bine făcută, probabil una din acele femei convinse de apostolatul po-

porului german. Sau se înșela ? Posibil. Nu-i ușor să descoperi ce determină de fapt comportarea și gesturile oamenilor.

Totuși, trebuia să plece la Radom. Rezultatul „acțiunii Ruppert“ avea să-l afle chiar a doua zi.

Peronul se golise. Kloss se îndreptă agale spre scări, privind doar înainte, fără a da atenție oamenilor prost îmbrăcați, cu chipurile brăzdate de suferință, incapabili să-și ascundă ura față de ofițerul german zvelt, bine îmbrăcat, care părea că se simte ca acasă în acest oraș străin.

2

În seara zilei când Kloss fusese invitat la masă de șeful Abwehrstelle* din Radom, un bărbat în vîrstă, foarte elegant, intra în clădirea de piatră de pe strada Mokotowska, nu departe de intersecția cu Wilcza. Era unul din acele imobile construite înainte de război, bine întreținut, avînd casa scării placată cu marmură de Kielce și apartamente mari, luminoase. Tăblițele de alamă ce purtau numele locatarilor păreau să exprime prosperitatea celor ce stăteau acolo. Într-adevăr, nu oricine își putea permite să locuiască într-un apartament a cărui chirie depășea salariul unui funcționar bine plătit.

Omul sună de două ori la ușa unui apartament de la etajul 2. După o clipă, ușa se deschise și în prag apărură o femeie între două vîrste, îmbrăcată într-o rochie de seară. Musafirul îi sărută mîna îndelung, ceea ce denota o oarecare familiaritate nu însă lipsită de respect.

Intrară într-o cameră mobilată la întîmplare. Singurul lucru care contrasta cu acel interior burghez era un bar

---

*Secție a serviciului de contra-spionaj al Wehrmacht-ului.

mare, bine garnisit cu sticle și pahare. Cele două doamne, tot în rochii de seară, și un bărbat îmbrăcat cu o jachetă de modă veche păreau să nu le dea nici o atenție.

Gazda deschise ușa unui dulap cu oglindă prin care pătrunseră într-un salon vast, ce părea adus în Varșovia ocupată din Sopotul de dinainte de război.

În jurul ruletei se îngrămădiseră jucători și jucătoare, atenți la gesturile crupierului îmbrăcat în frac care vorbea franțuzește. Gazda îi indică un scaun și dispăru în spatele ușii fără să scoată o vorbă.

Îi cunoștea bine pe obișnuiții acestui cuib tainic. Zîmbi în treacăt unei tinere atrăgătoare, care venea zilnic aici pentru a dispărea de fiecare dată în compania unuia din „norocoși”.

Înclină capul salutînd un bărbat cu o cravată stridentă, unul ce monopolizase bursa neagră a dolarului din Varșovia; și-și așază scaunul astfel, încît să-l poată urmări pe un tînăr îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, bine croit, care se abandonase jocului. Bătrînul domn știa multe despre el. Pentru asta se și afla acolo. Tînărul se numea Ruppert, era căpitan de infanterie, iar pasiunea sa nu constituia o taină decît pentru superiorii săi. Ruppert tocmai așezase un teanc de jetoane pe numărul 23 și urmărea încordat cursa bilei. Aceasta depăși numărul său și se opri alături. Crupierul strînse jetoanele. Ruppert se ridică brusc și, cu un mers nesigur, se îndreptă spre ușă. Domnul în vîrstă îl urmă la bar. Își umplu paharul și se îndreptă spre el.

— Bună seara, domnule căpitan !

Ruppert nu-și ascunse nemulțumirea.

— De unde mă cunoașteți ? Cine sînteți dumneavoastră ?

Nu venise niciodată îmbrăcat în uniformă.

— Mă numesc Schmidt, și bătrînul sorbi din pahar. Probabil că numele meu nu vă spune nimic, deși ne cunoaștem de mult.

— Acum, vă văd pentru prima oară — ripostă Ruppert sec.

— Nu chiar. Schmidt își umplu din nou paharul. Ați pierdut ?

— Ce vă privește ? Într-un astfel de local nu se pun întrebări.

— Scuzați-mă ! și pe fața lui Schmidt apărură un zîmbet prietenos, înțelegător. Sper că ați pierdut mai puțin decît în '37.

Tonul era scăzut, ceea ce-l făcu pe Ruppert să se aplece înspre el.

— Ce vreți să spuneți ?

— Nimic... Doar că istoria se repetă.

Ruppert lăsă paharul cu intenția vădită de a pleca. Schmidt îl opri însă cu un gest poruncitor.

— Nu, domnule Ruppert, nu veți pleca acum ! Acordați cîteva minute amintirilor.

Privi în jur pentru a se convinge că nimeni nu-i aude.

— În '37 — continuă el — ați adus servicii prețioase spionajului polonez...

Ruppert înțepeni. Degetele i se încleștară pe pahar în timp ce mîna cealaltă îi alunecă spre buzunar.

Conștient că urma clipa decisivă, bătrînul își păstra calmul, deși germanul ar fi putut, cu un gest disperat, să tragă. Făcea de mulți ani această muncă și totdeauna trăia cu satisfacție asemenea momente emoționante. Continuă cu o voce egală și liniștită, ca și cum n-ar fi remarcat gestul lui Ruppert :

— Ați primit atunci 12 000 de mărci pentru fotocopia planului A. Depășea suma pierdută la baronul von Moltke...

Ruppert își scoase mîna din buzunar. Aprinse o țigară. Bătrînul își ascunse zîmbetul satisfăcut — cîștigase.

— De fapt, ce vreți de la mine ? întrebă Ruppert.

— Ușurel.

De astă dată Schmidt nu se mai grăbea. Omul îi căzuse în plasă. N-avea cum să-i mai scape.

— Ce mai face Inge ?

— Inge...

Așa se numea sora lui Ruppert care lucra pe atunci în statul major al Wehrmacht-ului. Era un atu suplimentar. Poate chiar inutil. Dar bătrînul era obișnuit să joace cu toate cărțile.

— S-a căsătorit cu prietenul meu — șopti Ruppert.

— Vețeți, îmi aduc aminte de tot. Chiar și de faptul că Inge, atunci dactilografă la minister...

— Destul ! Vă rog să-mi spuneți ce doriți de la mine.

— Mai nimic, zîmbi Schmidt. Un lucru cît se poate de simplu. Apoi totul va fi dat uitării.

— Și dacă mă duc la Gestapo ?

— Sînteți liber s-o faceți. Vă amintesc doar că am chitanțele dumneavoastră, nu însă și motive pentru a tăcea.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— Ce importanță are ?

Apoi se apropie de Ruppert și începu să-i explice ce trebuia să facă.

— Ne interesează experiențele lui von Henning cu care urmează să colaboreți.

— Nu pot face asta — izbucni Ruppert.

— Calm. O s-o faceți. Poimîine trebuie să am planul poligonului. Ar mai fi un amănunt...

Bătrînul era um maestru în materie. Îi dădea indicații scurte și precise. După ce a stabilit punctul de întîlnire a strecurat în buzunarul lui Ruppert un aparat de fotografiat minuscule. Cînd neamțul părăsi tripoul, bătrînul zîmbi satisfăcut. Reușise.

Ruppert, clătînîndu-se, ajunsese în stradă. Trecuse de ora stingerii. Străzile erau pustii. Se îndreptă spre Aleea Ujazdowskie. Orașul acesta străin, dușmănos, îl înspăimînta. Se temea că e urmărit, la fiecare fereastră simțea că cineva îl pîndește după perdelele de camuflaj, îi era frică că îl vor trăda și propriile-i gînduri.

Se simți ușurat cînd cu un „Halt !“ sonor îl opri patrula jandarmeriei. Se legitimă. Privi o clipă la comandantul patrulei care luase poziția de drepti. „Sînt, totuși, într-un oraș german“, gîndi el.

O clipă mai tîrziu, cînd își reluă drumul, acest sentiment liniștitor începu din nou să-l părăsească. Se gîndi la Ilse care îl aștepta în vila de pe Aleea Trandafirilor, la întrebarea ce i-o va pune muștrător : „Iar ai băut, Willy ?“. Ar fi dorit să-i spună că a băut și că va continua să bea, că este o cîrpă, că ar fi trebuit de mult să-și tragă un glonte în cap, că nu mai este demn nici de ea, nici de uniforma de ofițer german...

3

Kloss era îngrijorat gîndindu-se la misiunea lui Adam. Acest om în vîrstă, cu care lucra de cîteva luni, îl îngrijora permanent. Nu-l neliniștea, îl îngrijora pur și simplu. Adam își trata munca drept un joc care-l încînta, dar îl și satisfăcea în același timp, lucru ce-l făcea să acționeze cu o siguranță și o precizie de profesionist. Kloss nu se considera un profesionist, ci un amator. Chiar dacă uneori riscul jocului îl pasiona, ar fi renunțat în favoarea luptei deschise, pe front. Adam lucra de mult în serviciul de informații, iscusința lui era recunoscută. Cum s-ar spune... omul potrivit la locul potrivit.

În dimineața sosirii din Radom, Kloss se duse în Mokotów. Micul anticariat, situat nu departe de strada Poławska, n-ar fi trebuit să trezească nici o bănuială. Cîndva, oricine putea să cumpere aici un ceas vechi, o vază interesantă, o ediție bibliofilă rară, provenită dintr-o bibliotecă particulară. Acum, magazinul încetase să mai fie prosper.

Cînd Kloss intră, constată că era singurul client.

Marcin își făcu imediat apariția. Îl invită să intre și închise ușa cu cheia. Se retraseră într-o cămăruță mică, ticsită de vechituri, prăfuită și plină de păianjeni, și se așezară pe o canapea cu arcurile ieșite.

— Adam l-a „agățat” pe Ruppert. După el, a lucrat cît se poate de bine. Ruppert nu se va duce la Gestapo. Este un laș, o otreapă de care te poți folosi o dată într-o asemenea situație.

Optimismul lui Marcin nu alungă neliniștea inexplicabilă care-l stăpînea pe Kloss. Marcin continuă :

— Centrala este informată că Henning urmează să încerce în Polonia o nouă armă de tip rachetă. Îți dai seama ce înseamnă asta ? Pentru ea pregătesc poligonul.

— Prea simplu s-au rezolvat lucrurile. Mi-e frică de victoriile ușoare. De unde știu că Ruppert va avea acces la planuri ? În plus, n-am certitudinea că nu se va duce la Gestapo.

— N-ai încredere în Adam ?

— Ba da. Nu despre asta e vorba. Dar misiunea este foarte dificilă.

Dădu din mîină a lehamite. Ce-ar mai fi putut spune ?

— Ai stabilit modalitățile de contact ?

— Legătura cu Ruppert va fi Anna.

— Prin urmare, Adam nu-l va mai întîlni. Poate ar fi bine să plece din Varșovia. Iar Anna...

La auzul acestui nume, Kloss tresări și se ridică brusc de pe canapea. Îl cunoștea pe Marcin de mai multe luni, de cînd fusese repartizat la unitatea Abwehr-ului din Varșovia. Marcin nu știa toate amănuntele. Bunăoară că el se întîlnea aproape zilnic cu Anna, în ciuda regulilor conspirative potrivit cărora ar fi trebuit să țină legătura doar cu un singur membru al grupului, cu care colabora direct. Nu-și putu ascunde dezacordul. Marcin îl observa atent. Dealtfel, avea un ascuțit spirit de observație și greu putea fi indus în eroare.

— O cunoști pe Anna, constată el.

— Da.

— N-ar fi trebuit să procedezi astfel. Nu înțelegi — îi vorbea aproape în șoaptă — că în viața ta nu este loc pentru așa ceva ?

Kloss știa foarte bine acest lucru. Nu voia însă să renunțe la Anna și nu dorea să discute despre ea nici măcar cu Marcin, deși deveniseră buni prieteni.

— De ce tocmai Anna ?

Anticarul dădu din umeri.

— Anna era omul cel mai potrivit pentru o asemenea misiune.

— Când urmează să vină la tine ?

— În seara asta. Îi voi transmite instrucțiunile.

În cursul dimineții, Kloss mai avea de rezolvat o mulțime de treburi. Întîi îi prezintă raportul șefului său, colonelul Recke privind călătoria la Radom. Apoi îi telefonă lui Ruppert. Constată că acestuia îi făcea realmente plăcere că-l sunase.

— Ce bine că mi-ai telefonat ! Te invit la noi în seara asta. Ilse a organizat o mică reuniune în cinstea sosirii Henningilor. Îi cunoaște de la Berlin. Ne-ar face plăcere să te avem printre noi.

Kloss acceptă imediat invitația. Nu avea încredere în Ruppert. Îl suspecta că face joc dublu. Teamă că Anna va fi implicată îi sporea neliniștea. Misiunea trebuia, însă, îndeplinită, iar el n-avea dreptul să-i ceară lui Marcin să renunțe la aportul Annei. Dealtfel, nici ea n-ar fi fost de acord.

Seara o așteptă pe strada Poławska. O văzu intrînd în anticariat. Avu impresia că șederea ei se prelungește prea mult și începu să se neliniștească. Apoi o zări în stație. La rîndul ei, Anna îl observase. Îi zîmbi. Kloss se întreba cînd va putea s-o întîmpine fără teama de a fi văzut, s-o ia de mîna și s-o conducă acasă. Au urcat în același tramvai, el în compartimentul rezervat germanilor, ea printre

cei ce umpleau restul vagonului. Deschise un ziar prefăcându-se că citește, dar o privea intens, cum sta acolo înghesuită între scaun și fereastră, între o doamnă încărcată cu pachete și un bărbat în vîrstă care se străduia fără succes să se depărteze de geam.

Tramvaiul traversează zgomotos podul Poniatowski, apoi cotește pe strada Zielenska și opri brusc în stația de pe Grochowska. Întregul cartier Praga părea mai întunecat decît centrul orașului. Călătorii se răriseră. Anna se așezase pe scaun. Îi putea vedea chipul. Își aruncau priviri pe furie, ca din întâmplare, căci ea trebuia să se uite cu dispreț spre compartimentul rezervat nemților.

Vatmanul frînă brusc. Kloss văzu pe geam o stradă pustie, o dubă neagră, un cordon de soldați SS — imagine obișnuită pe care nu putea s-o privească fără să se revolte de fiecare dată. Îl cuprinsese, ca de obicei, o furie neputincioasă la vederea soldaților care împingeau oamenii în dubă, lovindu-i cu patul puștii.

În ușa vagonului își făcu apariția un SS-ist strigînd „Raus“. Oamenii coborîră înspăimîntați, fără să protesteze, conștienți de faptul că nu puteau fugi — tramvaiul era ca o cursă.

Kloss acționează prompt. Se apropie de Anna, îi luă servieta și, ținînd-o de mîină, coborîră împreună. SS-istul îl salută, dar îl privi bănuitor. În urma lor, o femeie scuipă cu dispreț. Le persistară în urechi încă multă vreme urletele soldaților și plînsul femeilor.

— Cum ai putut să faci asta ? îl întreabă Anna.

— Trebuia, altfel acum erai în lagăr.

— Mi-ai spus de atîtea ori că n-avem voie să fim văzuți împreună.

— Asta așa e.

Se gîndi ce-ar spune Marcin dacă i-ar vedea împreună. Mergeau alături pe o stradă pustie, ținîndu-se de mîină și refuzînd să se gîndească că ar putea fi urmăriți, că a doua zi colonelul Recke sau sturmbannführerul Lothar ar fi în

posesia unui raport despre ei. Anna se opri la poarta unei case vechi.

— Am ajuns. O colegă mi-a împrumutat camera pentru două zile. Intri ?

— Nu.

Kloss era nevoit să refuze. În seara aceea era invitat la Ilse, logodnica lui Ruppert, unde trebuia să facă cunoștință cu Benita von Henning. Exista șansa ca fiicei speranței celui de-al treilea Reich să-i placă chipeșul ofițer al Abwehr-ului, lucru ce putea să-i fie de folos cîndva.

4

Vila Ilsei și a lui Ruppert era aranjată cu mult gust. Ofițerii din garnizoana varșoviană îl invidiau pe Ruppert pentru această fiică de general, care nu avea numai bani și relații, ci și darul de a se face plăcută atît domnilor mai în vîrstă de la Statul Major, cît și lucrătorilor Gestapoului din Alea Szucha.

Acum dansa cu sturmbannführerul Lothar, despre care se spunea că nu-l impresionează nimic și că e total insensibil la alcool și la femei. Doar cîteva perechi se lăsaseră ademenite de muzică, restul invitaților preferînd barul. Dintre bărbații în uniforme de gală se detașa profesorul von Henning. În costumul său de culoare închisă, părea că aparține unei alte lumi. Benita Henning, îmbrăcată într-o rochie simplă, era alături de el și-i studia pe cei din jur.

— Mă bucur c-ai venit, îl întîmpină Ruppert pe Kloss.

Îl luă de braț și-l conduse spre cei doi Henning.

— Locotenentul Kloss, îl prezintă el profesorului.

Henning avea o mîină uscată. Kloss reținu o clipă mai mult decît era necesar mîina Benitei. Dinapoia ochelarilor ea îl privea cu oarecare rezervă. Ochii ei păreau să-i spună:

nu m-ai fi remarcat dacă n-aş fi fost fiica lui Henning. Ruppert se întoarse aducînd paharele. Profesorul se opri: Ilse şi Lothar se apropiară de profesor.

— Îmi face plăcere să ne întîlnim şi neoficial, i se adresă lui Kloss gestapovistul.

— Credeam că sînteţi aici în interes de serviciu, îi răspunse Kloss pe un ton scăzut.

Lothar zîmbi uşor.

— Într-un fel. Sînt totdeauna acolo unde se află profesorul von Henning.

Ilse rîse strident.

— Nu vreţi să-mi acordaţi un dans, domnule profesor ? V-am văzut dansînd la Berlin la una din recepţiile tatălui meu. Sînteţi un dansator excelent.

Profesorul se mişca fără graţie, în ritmul unui tango sentimental, şi Kloss profită de ocazie pentru a o invita pe Benita. Încearcă s-o atragă delicat spre sine, dar fata era rigidă şi distantă.

— Am impresia că v-am mai văzut. rosti Kloss singura frază banală ce-i veni în minte.

— Totdeauna începeţi aşa ?

— Nu. Dansaţi foarte bine.

După dans o conduse la bar şi umplu paharele.

Benita abia atingează paharul cu buzele.

— Cît timp v-ar plăcea să rămîneţi la Varşovia ?

— Nu m-am gîndit. De ce mă întrebaţi ?

— Aş putea, de exemplu, să vă arăt oraşul.

— Credeţi că există aici ceva ce merită să fie văzut ?

— S-ar putea. De fapt aş face asta nu pentru Varşovia, cît pentru dumneavoastră.

Fraza îi se opri în gît. Bărbaţii în uniforme de gală intindeau tot mai des mîinile după pahare. Discuţiile se purtau pe un ton din ce în ce mai ridicat. Kloss înregistra frînturi de conversaţie în timp ce o fixa pe Benita. Nu era urîtă, ci mai degrabă ştearsă, astfel că interesul lui Kloss stîrni uimirea celorlalţi.

— Franz s-a întors recent de la Kursk — șopti o fată. Se pare că începem o nouă ofensivă.

— Fratele meu mi-a trimis o rochie de la Paris — spuse alta — dar ce rochie ! A trebuit s-o scurtez un pic, dar croitoresele astea...

— Plec miine — un ofițer strînse mîna partenerei sale. Ne-a mai rămas o seară, Bertha.

Rîsul Ilsei domina toate celelalte voci.

— Beți, domnilor, îi îndemna ea. În acest oraș blestemat trebuie să te îmbeți zdravăn din cînd în cînd...

Îl atrase pe Ruppert spre sine și se avîntară într-un tango sentimental. La un moment dat, acul se împotmoli și patefonul repeta continuu același refren.

Von Henning și Lothar se retrăseseră la bar, într-o izolare ostentativă, vrînd parcă să demonstreze că aparțin altor sfere. Aveau un aer exagerat de serios și festiv așa cum stăteau cu paharele pline în mînă.

— Cine e tînărul care dansează cu Benita ? întrebă von Henning.

— Locotenentul Hans Kloss. E un ofițer remarcabil și provine dintr-o familie bună.

Fața lui Henning rămase impasibilă. Sorbi din pahar și-l așează pe marginea barului.

— Nu mă simt în largul meu aici, în orașul ăsta. Am fost avertizat, dealtfel, că trebuie să fiu atent.

— Fiți liniștit, domnule profesor. Am oameni excepenți, conștienți de faptul că și aici există un front.

Kloss continua să danseze cu Benita în vreme ce gîndurile îi zburau la Anna. Poate că ea îl aștepta încă în mică locuință din cartierul Praga. Dar el trebuia să plece ultimul, împreună cu Benita. Va încerca acest lucru, deoarece ea rămînea unica șansă în cazul în care Ruppert le-ar fi înșelat așteptările.

— La ce vă gîndiți, domnule locotenent ? rupse tăcerea Benita.

— La dumneavoastră, îi răspunse el fără să ezite, strângînd-o la piept.

Fata nu mai opuse rezistență, însă prudența din ochii ei nu dispăruse. Kloss simțea instinctiv că-l urmărește cineva cu privirea. Își dădu seama că e Ruppert. Instalat la bar, căpitanul golea pahar după pahar. Ilse se apropie de Ruppert și-i șopti încet, dar ferm :

— Încetează, Willy, ajunge.

Întinse mîna să-i ia paharul, dar el nu-i permise. Ilse se întoarse brusc și se așează la pian. Un acord, și vocea ei puternică și joasă umplu încăperea.

5

Cafeneaua „Pomianowski“ fusese aleasă ca loc de întâlnire. Kloss de pe trotuarul opus îl văzu pe Ruppert intrînd în cafenea. Cîteva minute mai tîrziu, Anna coborî din tramvai, Kloss stătea aici de o jumătate de oră. Nu observase nimic suspect. Se părea că Ruppert nu este urmărit și nici cafeneaua nu e supravegheată. Se hotărî totuși să aștepte, deși nu avea nimic de făcut din moment ce Gestapoul nu apăruse. Dorea să știe dacă Ruppert adusese materialul.

Așezat la o masă, Ruppert desfăcu „Berliner Zeitung“ și strecură între paginile ziarului un pachet de țigări „Privat“, care conținea un microfilm. Îl stăpînea o nervozitate evidentă. Își dădea seama că pentru el nu mai exista cale de întoarcere. Căzuse în cursă și era conștient de faptul că nici o agenție de spionaj nu riscă încercînd să-și salveze agenții cînd ajung la ananghie. Soluția ar fi fost să-și tragă un glonte în cap, dar nu dorea să moară. Îi era frică de moarte, o frică animalică pe care încerca să și-o reprime. În plus, îl enerva acest ceremonial tîmpit —

ziarul desfăcut, pachetul de țigări și parola : „Ne-am întâlnit la Berlin, la Horsch“. Răspunsul era : „Locuiesc prin împrejurimi, de aceea mă duc acolo.“ Se întreba dacă va apărea aceeași persoană care-l șantajase la tripou. Nu. Parola n-ar mai fi avut sens. Privi spre ușă și remarcă o tânără încântătoare, foarte elegantă. Se opri o clipă privind la cei din cafenea, apoi se îndreptă spre masa lui.

„Sînt formidabile polonezelé astea cîteodată“, mai gîndi el înainte ca fata să-i adreseze, cu un surîs fermecător, fraza pe care o aștepta : „Ne-am întâlnit la Berlin, la Horsch“. Tresări ușor, se ridică și mormăi răspunsul. Fata îi întinse mîna și cu același surîs se așeză alături.

— Comandați o cafea. De fapt, nu uitați că v-ați dat întîlnire cu o fată drăguță.

Cel puțin de asta ar fi putut să-l scutească.

— Nu suport ca femeile să fie amestecate în astfel de treburi — gîndi Ruppert cu voce tare.

— Sînteți neschimbat — i se adresă ea cînd chelnerița se apropie. Ce mai face mătușa Elisabeta ?

— Nu cunosc nici o Elisabeta, răspunse el acru.

— Nici eu, îi răspunse ea și cu un gest îndemînatîc strecură pachetul de țigări în poșetă. Totul este în ordine ?

— Da. Transmiteți vă rog șefilor dumneavoastră că poimîine ne vom întîlni pentru ultima oară.

— Perfect ! Așadar, poimîine la aceeași oră.

Anna ieși prima. Ruppert mai rămase puțin, deși era foarte grăbit. Întîrziase deja cîteva minute, iar profesorul ținea mult la punctualitate. Părăsi cafeneaua și, aproape fugind, o luă în direcția Cartierului german. Nu-l zări pe Kloss, care nu-și părăsise postul de observație. Trecînd pe lîngă santinela ce păzea vila lui Henning, își șterse fruntea îmbrobonată de transpirație. Nervii păreau să-i cedeze, era epuizat și însăpăimîntat la gîndul că Benita ar putea să sesizeze ceva. Îi era teamă mai mult de fată decît de tatăl ei.

— Profesorul vă așteaptă de zece minute, îi spuse ea cu răceală, întinzându-i mâna.

Frumoasa vilă de pe Aleea Trandafirilor fusese transformată într-un adevărat laborator. Încăperea vastă, care mai păstra resturi din mobilierul „fin de siècle“, fusese transformată într-un fel de secretariat destinat Benitei. Alături, într-o încăpere ceva mai mică, se afla laboratorul profesorului — un birou masiv, o planșetă și un seif impunător.

— Vă rog să rețineți că apreciez punctualitatea — rosti Henning, fără a se ridica de pe scaun.

— Am înțeles, domnule profesor.

— Aseară ați băut, nu glumă. Am să vă rog să renunțați la alcool atâta timp cât vom colabora.

Cei doi se opriră în fața planșetei.

— Aș dori să studiați aceste planuri. Ca vechi infanterist ar trebui să vă dați seama de natura terenului experimental de care am nevoie pentru a aprecia eficiența. Și...

În pragul ușii apăru Benita.

— Berlinul la telefon. Am încercat să amân, dar insistă.

— Rămii aici, Ruppert. O să dureze puțin.

Căpitanul rămase singur. Se ivise ocazia de a se smulge din plasa în care se afla. Era, poate, unica. Trebuia să profite. Avea puțin timp la dispoziție, suficient însă pentru a fotografia rampa de lansare. Apoi va transmite fotografiile și va scăpa definitiv de Schmidt și de fata aceea atât de frumoasă, prea frumoasă pentru a fi amestecată în toată povestea asta.

Se aplecă asupra planurilor. Avea micul aparat de fotografiat în buzunarul de la piept al tunicii. Fotografie, ținând ușa sub observație, cu auzul încordat pentru a prinde cel mai mic zgomot de pași.

Nu-și închipuia, nu-și putea închipui că cineva îl urmărea cu atenție printr-un mic orificiu ce se afla în perete, în spatele portretului fűhrerului. Acel cineva era

sturmabannführerul Lothar. Alături de el se afla Benita. Pe fața lui Lothar apăru un zîmbet rău prevestitor. Nu-și dezlipea ochii de pe chipul lui Ruppert.

— Bănuiam că spionajul polonez va încerca să-l corupă. Au mai reușit o dată. Am aflat tîrziu, dar în același timp suficient de devreme.

— Ce intenționați să faceți ?

— Veți vedea. Fräulein Benita, îi răspunse Lothar zîbind.

6

Kloss era neliniștit. În timp ce Marcin îi relata rezultatul primei întîlniri dintre Ruppert și Anna, măsura cu pași mari încăperea magazinului.

— Suspect de ușor.

— Te îndoiești de autenticitatea planurilor ? După părerea mea e un mare succes.

„Într-adevăr, un succes“, gîndi Kloss. Și totuși, o teamă instinctivă îl stăpînea. Adam îi spusese că Ruppert a fost racolat înainte de război de serviciul de informații berlinez, iar contraspionajul german nu știa nimic. După arestarea lui Sosnowski, un polonez rezident în Berlin, Ruppert fusese „pus la păstrare“. În toată această perioadă a servit Wehrmacht-ul. S-ar părea că totul este în ordine. Dacă un spion de talia lui Adam nu sesizează nici o cursă, înseamnă că el, Kloss, poate dormi liniștit. Și totuși... El îl cunoaște bine pe Ruppert. Știe că dacă va fi zgîlțit puțin va spune totul. În cazul în care Lothar bănuiește ceva...

A doua zi, Anna urma să-l întîlnească pe Ruppert în același loc, la orele douăsprezece. Kloss ar fi preferat

să se evite această întâlnire. Se întreba ce altă soluție i-ar putea oferi lui Marcin. Nu-i rămânea decât să supravegheze din nou cafeneaua. Agenții Gestapoului sînt greu de identificat. Important era ca în cazul cînd vor apărea să-i depisteze cu cel puțin cîteva minute înainte de sosirea Annei.

— Planurile rampei de lansare... rosti visător Marcin. Mîine vom intra în posesia lor.

— Apoi va prelua altcineva legătura cu Ruppert, iar Anna va părăsi pentru o vreme Varșovia.

— Bine, bine... se declară de acord Marcin. Cum merg treburile cu Benita Henning ?

— Vom renunța la ea dacă Ruppert ne va furniza planurile.

— Nu trebuie să renunți. Nu se știe niciodată !

Dealtfel Kloss n-avea intenția să renunțe. Îi telefonase Benitei de două ori și-i dăduse întâlnire în aceeași seară. „Altă seară răpită Annei“, gîndi el. Anna va fi nevoită să plece. Cei care îndeplinesc asemenea misiuni trebuie să rămînă singuri. În viața lui nu era loc și pentru Anna.

Seara se plimbă îndelung cu Benita pe Alea Ujazdowskie, pustie la ora aceea. Această fată urîțică, cu ochelari, nu era deloc proastă, își zise Kloss. Putea deveni un adversar foarte periculos.

Au discutat despre Varșovia și Kloss i-a povestit felul în care fusese distrus orașul. Benita îi atrase atenția că vorbește prea mult despre asta... că tonul lui... Să fi comis oare vreo greșală prostescă ? Era conștient că nu-i este permis să iasă din rol nici măcar pentru o clipă.

Îi veni în minte cartea lui Strug, „Crucea galbenă“, care-i plăcuse atît de mult. Claude credea că este german. Oare și el trebuia să se convingă de acest lucru ?

— Vă pare rău pentru Varșovia ?

— Nu, spuse el calm. Nu sînt un sentimental.

— Germanii sînt sentimentali. Este o trăsătură caracteristică. Chiar dorința de distrugere are un substrat emoțional.

— S-ar putea, aprobă el scurt și o luă de mînă.

Benita zîmbi și se apropie de el. Își spuse că ar trebui s-o invite acasă. Renunță gîndindu-se că mai are timp și poate nici nu va fi necesar. Pe lîngă ei trecu o patrulă. Comandantul îi salută. Ajunseră în colțul străzii Pius al XI-lea, cînd pe trotuarul de vizavi apăru un om grăbit care se strecura pe lîngă zidurile clădirilor. Trecuse de mult ora stingerii, astfel că avea toate motivele să se grăbească.

O să reușească, gîndi Kloss, nu-l vor observa.

L-a observat însă Benita : „Patrulă“, strigă ea. Soldații se opriră. „Halt“, ordonă comandantul. Omul începu să alerge. Jandarmul trase calm, în serii scurte. Fugarul se poticni, apoi se prăbuși moale pe trotuar.

— Să mergem, spuse Kloss.

Fruntea i se acoperise de sudoare. Ținea mîna pe tocul revolverului. Își dădu seama că instinctiv îl deschisese. Dacă ar fi scos arma...

— Ai vrut să tragi ? Nu l-ai fi nimerit cu pistolul.

Simțea că-l îneacă ura. Îi privi ochii. Fata își scosese ochelarii — erau pustii, lipsiți de expresie.

— Să mergem !

Benita îl urmă lipindu-se de el... Respira scurt și sacadat. Kloss îi simți palma umedă.

— Să mergem, repetă el. Unde locuiești ?

— Chiar nu știi unde a fost cazat „profesorul Henning“ ? Prietenul tău Ruppert nu ți-a spus ?

Kloss reintra greu în rol. Îl stăpînea un singur gînd : să ucidă, să ucidă, să ucidă...

— Ruppert nu mi-e prieten.

Fiecare vorbă rostită în germană îl durea.

- Îl cunosc și atît.
- Nu e genul tău ?
- Nu. Prefer oameni mai duri.
- Și eu. Tu faci parte dintre ei, nu-i așa ?

7

A doua zi dimineată, nici nu intrase bine în birou și colonelul Recke îl chemă.

Recke era ofițer de școală veche. Făcea parte dintre cadrele Abwehr-ului care îl considerau chiar și pe Canaris drept un intrus. Purta monoclu. Era rigid și uscățiv. Se exprima scurt și la obiect, fără cuvinte în plus. Îi plăcea băutura, dar se străduia să-și ascundă slăbiciunea față de subalterni.

— Vă așteaptă Lothar. La orele 10,30 veți fi pe Polizeistrase.

— Am înțeles !

— Acești oameni au din nou ceva de spus la adresa noastră. Vă rog să-i ascultați. Știți să păstrați tăcerea ?

— Știu !

— Să nu vă angajați în nici o discuție cu Lothar. Pentru Abwehr nu există secrete, dar nu se folosește de toate datele. Clar ?

La orele douăsprezece, Anna urmează să se întâlnească cu Ruppert la „Pomianowski“. Dacă se va prelungi discuția cu Lothar nu va mai ajunge la timp. Oare Recke știe ceva despre Ruppert ? Nu putea să-l întrebe. Funcționarul ăsta rigid are de bună-seamă în cap o întregă arhivă. Folosește însă numai ceea ce consideră că este rentabil. Rentabil pentru el sau pentru Canaris. Oare ce joc fac ? Kloss bănuia de mult că Recke face un joc compli-

cat și se folosește de Abwehr ca de o organizație particulară. Ar putea fi speculat oare acest lueru ?

Stătea în fața barierei de pe Szucha privind în lungul acestei străzi pe care o cunoștea încă din copilărie. În colțul străzii Litewska locuia mătușa Ludka, sora mamei. Privea gândind la vremea când barierele vor dispărea. Din camionul care tocmai oprise, SS-iștii împingeau oamenii pe trotuar. O femeie în vîrstă îl privi cu ochi inexpressivi și-și continuă drumul...

Întîrzie o clipă înainte de a intra în cabinetul lui Lothar. Îl obseda chipul femeii care-l privise de parcă era un fir de praf. Avea alura unei bătrîne învățătoare...

După părerea lui Kloss, Lothar făcea parte din tipul cel mai periculos de gestapovist. Vechiul membru al NSDAP *, care considera că nu fusese recompensat după meritele sale, era gata de orice pentru a mai urca o treaptă pe scara ierarhică.

Înainte de puci străbătuse toată Germania în calitate de comisvoiajor al unei mici fabrici de produse cosmetice. Neîndemînarea lui în ale reclamei îl condamnase la o viață mizeră.

Prima sa ispravă în S.D. a constatat în denunțarea propriului patron. A ținut să-l execute el însuși, într-un mic lagăr din apropierea Hamburgului, lucru care i-a adus unele neplăceri.

Kloss știa că Lothar nu-i poate suferi pe ofițerii Wehrmacht-ului, considerîndu-i drept potențiali trădători : „Nici führerul n-are încredere în ei“, repeta de cîte ori i se ivea prilejul.

Lothar l-a primit foarte rece. S-a ridicat, a salutat regulamentar și i-a indicat un fotoliu. Nu făcea parte dintre oamenii care abordează direct o discuție. În cîțiva ani reușise să-și însușească toate deprinderile de

---

* Partidul național-socialist german.

polițai — să strângă cu ușa, să meargă la țintă pe drumuri ocolite, să-l facă pe interlocutor să spună totul fără a se trăda ce informații deține. Discuția s-a purtat în jurul persoanei profesorului Henning. Fără un zîmbet el i-a comunicat lui Kloss că știe de flirtul dintre el și Benita Henning.

Faptul că dansase cu fiica profesorului și că o condusesese acasă constituiau informații interesante. Primise Kloss o recomandare în această privință de la șeful său ? Discutase colonelul Recke despre von Henning ? Kloss se mulțumi să ridice din umeri. Prin fereastră se putea zări curtea clădirii de pe Alea Szucha, care se numea acum Polizeistrasse.

Din cînd în cînd își privea ceasul. Trecuse de unsprezece. N-are de gînd Lothar să-i spună pentru ce l-a chemat ?

Kloss îl încredință că n-a primit nici un fel de însărcinări speciale din partea șefului său. Securitatea profesorului era asigurată de *Sichereichsdienst* *. În ce-o privește pe Benita, o considera doar un interlocutor agreabil.

Aștepta. Nu punea întrebări. Orice întrebare putea trezi bănuielele Gestapoului. Arătătoarele se mișcau îngrozitor de repede. Kloss își spunea că neliniștea sa este nejustificată. Nu era pentru prima oară că Gestapoul formula diverse acuzații la adresa Abwehr-ului. Ce-l face oare să creadă că Lothar dorește să discute despre Ruppert ? Cum se explică interesul pentru Benita ?

În sfîrșit, Lothar formulă întrebarea. O scădere ușoară a vocii și o modificare de accent îi confirmară pentru ce fusese invitat aici. Deci, voia să știe dacă poseda unele informații despre Ruppert...

Kloss își simțea inima în gît. Își aprinse o țigară și privi din nou ceasul. Era aproape 11,30. Știe sau nu ? Răspunse cu prudență, conform indicațiilor lui Recke.

* Serviciul de securitate.

— Dacă sînt bine informat, Ruppert a fost temeinic verificat de către S.D.

— Vă rog să-mi răspundeți clar. Sînteți evaziv ca toți colegii dumneavoastră.

— Acuzația este lipsită de temei, preciză Kloss cu răceală. Nu am arhivele Abwehr-ului în cap.

— Destul — izbucni gestapovistul și se sprijini cu mîna de birou în poziția preferată a fîhrerului. Abwehr-ul obișnuiește să-și păstreze arhivele numai pentru el. Sau nu vă deranjează faptul că Ruppert a fost în slujba spionajului polonez înainte de război ?

— Ruppert !

Kloss se strădui să pară surprins în vreme ce cu ochii minții urmărea goana acelor ceasornicului. „Deci, știe“, gîndi el. Îi vedea parcă aieva pe Ruppert și pe gestapoviști în cafeneaua lui Pomianowski în așteptarea Annei. Era clar că Lothar îi întinsese Annei o cursă. S-ar putea să-l suspecteze și pe el. Nu-i exclus să fi aranjat o confruntare între el și Anna chiar aici, în biroul lui. Trebuia neapărat s-o prevină, minutele erau prețioase.

— Nu știm nimic de trădarea lui Ruppert. Vă felicit dacă ați reușit să-l demascați, spuse Kloss cu vocea gîtuită.

— Da, l-am demascat, l-am demascat fără ajutorul vostru, spuse Lothar cu satisfacție. Sînteți incapabili să vă îndepliniți sarcinile — răcnii el. N-aveți decît să-i raportați asta șefului dumneavoastră.

— Cine i l-a repartizat pe Ruppert lui Henning ? Dealtfel, verificarea lui tot voi ați făcut-o — își privi ostentativ ceasul.

— Vă grăbiți ?

În glasul lui Lothar se simți o undă de ironie.

— Da — răspunse sec Kloss. Ce să-i transmit colonelului Recke ?

Ceasul arăta orele 11,45.

— Un moment. Mai voiam să vă întreb ceva. V-ați împrietenit cu Ruppert ?

— E cam mult spus ! Ne cunoaștem și atît.

— Ați discutat cu el despre Henning ?

— La recepția la care ați fost, dealtfel, și dumneavoastră. M-a prezentat Benitei.

Mintea îi lucra febril.* Ruppert se afla deja în cafenea, iar Anna, punctuală din păcate, prea punctuală, va intra peste cîteva clipe. Era clar că Lothar nu-l arestase pe Ruppert. L-a determinat să spună tot ce știa și acum aștepta să pună mîna și pe Anna. Nu mai putea face nimic, mai rămăseseră zece minute pînă la orele douăsprezece.

— L-ați arestat pe Ruppert ? riscă el întrebarea.

Lothar păru să zîmbească. Își privi ceasul.

— Sper că nu mă credeți timpit. Vă rog să-i transmiteți colonelului Recke să scotocească în arhivele sale. Dacă află ceva despre Ruppert să-mi transmiteti imediat. Nu prea mi-ați fost de ajutor pînă acum.

Kloss se ridică. Cinci minute. Atît mai avea la dispoziție, cinci minute. Un coridor lung, scările, bariera, alt coridor. Simțea nevoia să fugă. Se stăpîni. Mergea calm. Trecu pe lângă santinelă întrebîndu-se ce șanse mai avea să intervină.

Douăsprezece fără trei minute !

În clipa cînd Kloss părăsea clădirea de pe aleea Szucha, în cafeneaua lui Pomianowski Ruppert comanda o cafea. Privi pe geam. În față, pe masă lăsase ziarul peste care aruncase pachetul de țigări. I se făcu milă de fata aceea pe care, într-un colț al sălii, o așteptau doi agenți îmbrăcați civil. În același timp se autocompătimea. Iață unde ajunsese, el, Willy Ruppert, ofițer cu perspective, — o simplă momeală într-o cafenea poloneză oare-

care, un rol de spion de mîna a treia pentru a-și salva pielea. Îi ura în clipa aceasta pe toți Lotharii cu chipie cu cap de mort, brutali și infatuați, pe polonezii care l-au făcut trădător, pe trecătorii care-și fereau privirea pentru a-și ascunde spaima și disprețul ce li se puteau citi în ochi. La pian, un domn în vîrstă cînta enervant de fals. Ruppert se străduia să nu-l audă. Privi din nou pe geam. Fata ar fi trebuit să apară. S-ar putea să nu vină. Dorea acest lucru. Se surprinse spunînd că tipii din Polizeistrasse nu vor pune mîna pe ea. Se sperie. Nimeni nu-l va crede. Îl vor acuza că a încercat să-i păcălească. Ce se va întîmpla cu el ? Simți privirile agenților care-l urmăreau cu atenție. Fețele lor reci, impasibile. Cei doi își priveră simultan ceasurile. Deveniseră nerăbdători.

Kloss reuși să prindă o ricșă în Piața Unirii.

— Repede frate, strigă el în polonă, renunțînd la prudență.

Omul îl privi uimit, dar apăsă energic pe pedală. Era douăsprezece și cinci minute cînd ajunse.

Îi zvîrli banii băiatului și redeveni brusc un ofițer german ce păsea calm. Trecu de cafenea, privi pe geam și răsufală ușurat. Ruppert era singur. Ce se întîmplase cu Anna ? În acest timp, Anna străbătea strada Wilcza, grăbindu-se spre Alea Ujazdowskie. Trecu pe lîngă un grup masat în fața unui afiș lipit pe zidul unei case. Ajunsă la colț, constată că strada e goală. Acesta era un semnal de alarmă. Trecătorii dispăruseră de pe Wilcza. Un negustor trînti ușile unui mic magazin din subsol. Anna se opri. Trecu șters pe lîngă ea o fată în geanta căreia se zărea colțul unei pîini.

— Pindesc pe strada Krucza, îi șopti ea.

Anna își schimbă imediat ruta. Va întîrzia zece minute, dar n-are încotro. Coti și ajunse în piața Zbawiciela, evitînd perimetrul periculos. Acum se simțea în siguranță. Un vînzător de ziare striga : „Nowy Kurier

Warszawski“. În colț, un domn în vîrstă își oferea ca de obicei marfa — țigările de producție proprie în tuburi „Morwitan“. Anna îl cunoștea. Înainte de război fusese funcționar superior în Ministerul Silviculturii. Îi zîmbi și grăbi pasul. Era douăsprezece și zece minute.

Kloss aștepta. Se întreba din ce direcție va sosi Anna. Oare cafeneaua era încercuită sau agenții se aflau doar înăuntru ? Trebuia s-o vadă pe Anna la timp, altfel...

Se postă în dreptul porții. Un tramvai îi acoperi pentru o clipă trotuarul de vizavi. După ce trecu o zări pe Anna. Se stăpîni cu greu să nu fugă spre ea. Traversă strada și o mașină militară trecu șters pe lângă el. Anna, care se găsea la marginea trotuarului, îl zări pe Kloss numai în clipa în care se afla lângă ea. O smuci atît de violent, încît fetei îi scăpă geanta.

— Te rog să mă ierți ! exclamă el. Apoi îi șopti. Nu te duce. Gestapoul.

Anna se întoarse și se pierdu în mulțime. Kloss coti pe strada Pius al XI-lea, apoi pe Mokotowska.

Kloss se opri, își scoase tabachera. Mîna îi tremura cînd își aprinse țigara.

„Liniștește-te, prostule, își spuse. A scăpat“.

Pe zidul unei vechi clădiri de piatră se mai putea zări inscripția : „Varșovia luptă“.

8

Ruppert aștepta încă. Era douăsprezece și patruzeci. Agenții se apropiară de el.

— Să mergem, i se adresă unul dintre ei. N-o să mai vină.

Ruppert se ridică în silă de pe scaun. Știa ce-l așteaptă. Ajuns în stradă întrezări o rază de speranță. Poate că a întârziat și-o va întâlni. În definitiv, puțin îi păsa de poloneza asta. Conta în primul rînd el, Ruppert. Nu era vinovat. În fond, dorea să trăiască liniștit și să nu mai fie amestecat în nimic.

Nu-i iubea pe hitleriști, dar nici cu polonezii n-avea nimic comun. Ei îl siliseră de două ori să colaboreze. Acum venise Lothar la rînd. Tatăl lui, un industriaș din Ruhr, avea dreptate cînd spunea că omul este doar un șurub al unui mecanism și nu-și poate schimba destinul. Nu merită să fii erou. Mai bine să dispui de bani și de femei. Și dacă e vorba de preț... cît va trebui să plătească pentru propria-i viață ?

Lothar îl aștepta în cabinet. Îl privi cu răceală, își aprinse o țigară, dar nu-i oferă și lui Ruppert.

— Ne-ai mințit. Noi nu avem voie să mințim.

Ruppert ar fi vrut să-i aducă aminte că este ofițer, că n-au voie să-l tutuiască chiar dacă-l suspectează, că în campania poloneză fusese distins cu „Crucea de fier”. Reuși doar să îngîne :

— Mi-am dat întâlnire cu ea. Nu vă mint.

Îi era teamă. Fruntea i se îmbrobonă de transpirație, iar palmele i se umeziră.

„O voi mai revedea pe Ilse ?” se întreba el.

Lothar îl observa cu atenție. Nu-i scăpă spaima care-l cuprinsese pe Ruppert. Gusta plăcerea de a-i face pe oameni să se teamă. Acestea erau singurele clipe de satisfacție ale vieții sale. Resimțea plăcerea intens, aproape fizic. Niciodată nu recurgea la bătaie cînd pe fața celui interogat citea ceea ce observa acum la Ruppert. De fiecare dată știa cu precizie că omul îi aparține, ceea ce nu-l împiedica să-și schimbe părerea dacă era cazul. Depista cu precizie lașitatea care-i permitea să obțină tot ce voia.

— Aminteste-ți bine — rosti el lungind silabele — n-ai pomenit nimănui despre discuția noastră ?

— Nimănui, domnule sturmbannführer.

— Nici Ilsei ?

— Nici ei, răspunse Ruppert care simțea nevoia să strige : „nu te atinge de ea, cum îți permiți să-i spui pe nume.“

— Ești sigur ?

— Vă rog să mă credeți.

Din camera alăturată se auzi un strigăt curmat brusc. Ruppert avu senzația că el continuă asemenea unei plăci stricate care repetă la infinit același sunet.

Lothar zîmbi, lucru ce i se întîmpla rar.

— Îți dau o șansă, deși nu meriți, ești o cîrpă, un trădător, spuse el. Am însă o slăbiciune pentru tine. Dacă în două zile o vei găsi pe fată...

— Cum voi reuși ? întrebă Ruppert.

— Asta te privește, dragul meu. Nu te-am pus noi să primești bani de la spionajul polonez... Este ultima ta șansă. Dacă nu reușești, știi ce te așteaptă.

— Știu — spuse el.

Îi apăru în fața ochilor curtea pustie a clădirii de pe Polizeistrasse, cu dalele de piatră zilnic măturate și spălate. Oare unde sînt executați oamenii ? Nu în curte, ci în subsol, în întuneric. Lui Ruppert îi era frică de întuneric de mic copil. Îl îngrozea gîndul de a muri în beznă.

— Du-te acolo, în vizuina aceea, poate îl vei întîlni pe vechiul tău prieten, pe Schmidt. Tare aș vrea să vorbesc cu el.

Deci îl lasă să plece. Ruppert ieși fără să se mai gîndească că această plecare reprezenta doar amînarea sentinței. Să iasă, important era să iasă, să nu mai vadă fața palidă a lui Lothar și dalele de piatră ale acestei curți blestamate.

— Anna trebuie să dispară — spuse Kloss. Lothar are semnalmentele ei.

Cei trei se întâlneau în magazin. Marcin așează figurile pe tabla de șah. Apoi le mătură cu mîna stîngă, aruncîndu-le în cutie. Anna puse mîna pe umărul lui Kloss.

— Exagerezi. Nu-i nevoie decît să-mi schimb pieptănătura.

Nu-și dădeau seama de pericol. Nu erau capabili să înțeleagă, își subapreciau adversarul. Anii de ocupație le însuflaseră numai dispreț pentru nemți.

— Vor face totul ca să te prindă, insistă Kloss. Lothar știe acum că vrem să ajungem la Henning. Îl vor păzi mai bine decît pe Kučera. Lothar este un adversar periculos.

— Am primit ordin să accelerăm lucrurile.

Marcin vorbea încet, continuînd să se joace cu șahul. Trebuie să intrăm în posesia planurilor lui Henning cu orice preț.

— Vom plăti scump — spuse Kloss printre dinți.

Prețul putea fi Anna, el sau ei, toți. Știa însă că nu va renunța și că va continua pînă la sfîrșitul acestui război. Sărcini imposibile, care trebuie îndeplinite.

— Ai vreun plan ? îl întrebă Marcin.

— Transmite-i lui Adam că e compromis. Cel mai bun lucru este să întrerupi o vreme legătura cu el.

— Așa am și făcut. Deci, ai vreun plan ?

— Da. Voi avea nevoie de Anna.

— Spuneai că trebuie să dispară.

— Va dispărea mîine. Fiecare cuvînt rostit îl făcea să sufere. N-avea dreptul s-o expună pe Anna și totuși o va face. Era singura șansă pentru ca imposibilul să devină posibil.

— De acord, acceptă Anna.

O clipă Kloss' gîndi : „E lipsită de imaginație. Nu-și dă seama ce riscă. Își asumă cele mai grele sarcini convinsă întotdeauna că nu poate da greș. Nici măcar nu știe despre ce e vorba“.

Singura posibilitate de a pune mîna pe planuri depindea de Benita, fata urîtică, cu ochelari, care merita totuși considerație. Știa că este urîță și arareori din privirea sa dispărea expresia bănuitoare. Venise la el seara, așa cum stabiliseră la telefon, punctuală ca o adevărată nemțoaică. Acum ceasul de deasupra divanului arătă ora opt cînd bătu la ușa.

— Tata este invitat în seara asta la generalul von Falkenheim — îi repetă același lucru pe care i-l spusese la telefon. Pe asta se baza de fapt tot planul său. Am timp pentru tine — îi șopti ea, în vreme ce Kloss o ajuta să-și scoată pardesiul —, deși trăiesc un permanent sentiment de teamă.

— Ce te sperie ?

Intrară în cameră. Masa era aranjată pentru două persoane. Înregistrează totul dintr-o privire.

— Cînd se interesează de mine cineva simpatic... N-ai putea să uiți în seara asta că mă cheamă Benita von Henning ?

— Nu mă interesează — spuse Kloss care se întrebă un moment dacă reușise să mintă suficient de convingător — mă gîndeam doar că ești cea mai bine păzită fată din Varșovia.

— Asta te incită ?

— Nu, nu — se grăbi el să nege și o invită să se așeze. Benita privi spre ușa deschisă a dormitorului și goli primul pahar.

Kloss dădu drumul patefonului — un tango. Benita dansa minunat. Simțea cum încet, încet neîncrederea îi dispărea, o simțea tot mai caldă, mai apropiată...

Benita își puse ochelarii pe masă.

— Dansezi minunat, Hans.

— Și tu, Benita — de data asta era sincer.

— Dansez rar. La seratele de la școală de cele mai multe ori rămîneau pe margine.

— Prostii ! Ești minunată.

Poate că exagera, dar îi era incomod acest rol. Benita se îndepărtă un pic.

— De ce minți ?

— E adevărat. Am gîndit lucrul acesta din clipa în care te-am văzut în gară.

— Erai acolo ?

— Din întîmplare, șopti el dîndu-și seama că greșise.

N-ar fi trebuit să-i spună. Privirea Benitei devenise din nou cercetătoare. Umplu paharele. Fata îl goli, dar atitudinea ei se schimbase. Purta din nou ochelarii și-l urmărea cu atenție.

— Vrei să mă îmbeți ?

— Și ce-i rău în asta ?

— Nimic, bineînțeles. Să bem așadar — și se lipi de el cu tandrețe. Mi se întîmplă rar să mă îmbăt. Rezist la băutură. Nu-i așa ?

Apoi îi ceru un pahar cu apă. Se ivise ocazia pe care o aștepta. Îi era lehamite de seara asta și de rolul ingrat pe care-l juca, de faptul că trebuia s-o înșele pe această biată fată urîțică, a cărei singură vină era că o cheamă Henning.

Se duse în bucătărie, umplu un pahar cu apă și scoase din buzunar o fiolă mică. Era un somnifer cu efect imediat.

Nu bănuia și dealtfel nici n-ar fi putut s-o vadă pe Benita care se ridicase și, prin ușa întredeschisă, urmărise întreaga scenă. Nu era deloc amețită așa cum credea Kloss. Văzîndu-l cu fiola în mînă își dădu seama ce intenționa.

Cînd Kloss reveni în cameră o găsi așezată, privind lung paharul gol.

— Mai toarnă-mi, îi șopti ea. Vreau să mă îmbăt.

Kloss îi întinse paharul. Benita îl luă și-l duse la gură.

— Și acum pune patefonul.

În vreme ce Kloss schimba placa, Benita goli paharul în vaza de flori. Se lipi de el ținând paharul gol, astfel încît Kloss să-și închipuie că-l băuse. Melodia unui tango sentimental îi învălui.

— Îmi placi cu adevărat — îi șopti ea. Îmi placi mai mult decît Ruppert — apoi izbucni în rîs. Ești mai prezentabil și mai abil. O, Hans, știi cum să te porți cu femeile.

Începu să fredoneze melodia. Apoi tăcu. Kloss aștepta să o simtă tot mai grea în brațele lui și s-o vadă închizînd ochii.

Somniferul ar fi trebuit să-și facă efectul, dar Benita continua să vorbească.

— Am o voce plăcută, nu ? Toți recunosc că cel puțin asta am frumos. Sărută-mă... Ești timid, Hans ?

În sfîrșit, Benita se lăsă să cadă pe scaun. Kloss era convins că face eforturi să nu adoarmă.

— Mai toarnă-mi. Toarnă-i fetei tale urîte pe care ai ademenit-o aici printr-un vicleșug.

— Ce tot spui, Benita !

Atinse paharul cu buzele.

— Doamne, totul se învîrte. Ce se petrece cu lumea, Hans ? Ce-ai făcut cu mine ?

Hans o ajută să se ridice, o conduse în dormitor și o culcă pe divan. Benita mai șopti doar „vino lîngă mine“ și închise ochii.

Kloss se aplecă asupra ei. Fata respira liniștit și egal. Din prudență mai așteptă un pic înainte de a-i deschide poșeta pentru a căuta cheile. Convins că fata doarme trecu în sufragerie. Benita îl urmări cu privirea. Din buzunarul rochiei scoase „Walter“-ul. Îl purta chiar și la Berlin, iar aici nu se despărțise niciodată de el.

Apăru în prag exact în clipa în care Kloss ajunsese la dulap.

— Stai, nu mișca ! Nu mai vrei un pahar de coniac ?

Kloss se răsuci brusc. Dinapoia ochelarilor, ochii Benitei aveau o privire glacială. Remarcă țeva pistolului îndreptată spre el.

— Să nu mai înșeli fetele urite, spuse ea în șoaptă.

— Ai înnebunit, încercă el să parăze, ce te-a apucat ? Făcu un pas spre ea.

— Păstrează distanța, dragul meu. Nu-ți mai permit să te apropii. Sînt lucidă. N-am băut preparatul tău. Ai fost imprudent.

Kloss rămase nemișcat. Apoi ea continuă :

— Ai calculat bine Hans, tata nu este acasă. De fapt, pentru cine lucrezi ? Tot pentru cei care-l folosesc pe Ruppert ?

— Ești o proastă !

— În sfîrșit sincer — zîmbi Benita. Nu te apropia. Țip și mă va auzi cineva... Ascultă-mă cu atenție. Spune-mi imediat totul. Cred că am dreptul să știu. Îți imaginezi că Germania a pierdut războiul ?

Kloss nu-i răspunse.

— Nu vrei să vorbești ? Poate aș fi de acord să colaborăm ? Asta nu ți-a trecut prin cap ? Nu ? Vreau însă să știu pentru cine.

Kloss nu răspunse, dar făcu un pas spre Benita. Îi privea cu atenție ochii și mîna cu arma. Va trage sau nu ? Fata se retrase spre dulap.

— Dacă nu-mi spui imediat totul, strig sau trag.

Benita era acum lipită cu spatele de dulap. Kloss se apropie de ea numărînd secunde. Peste o clipă...

— Stai !

În aceeași clipă, ușa dulapului se deschise violent și apăru Anna.

Anna, martorul tăcut al acestei scene, îi smulse fetei năucite pistolul. Surprinsă, Benita nu reuși nici măcar să țipe.

Kloss se surprinse înduișat de situația în care se afla Benita von Henning; legată fedeleș și cu un căluș în gură. Ochii ei exprimau ura și disperarea. Îi urmărea neputincioasă pe Kloss și pe Anna care-i cotrobăiau prin geantă. O privea pe Anna îmbrăcată cu pardesiul ei, punându-și ochelarii și pregătindu-se de plecare.

Conducînd-o pe scară, Kloss îi spuse Annei :

— Este foarte periculos jocul ăsta. Să treci repede pe lângă santinelă ca să nu te recunoască. Trebuie să ajungi în biroul lui Henning. Îți amintești schița lui Ruppert ?

— Da ! confirmă Anna în șoaptă.

— În colț se află un seif. Îl deschizi, fotografiezi și ieși prin bucătărie. Poți pleca din vilă numai în momentul în care se schimbă garda. N-o să te pierd din ochi nici o clipă. Te voi acoperi.

Ajunși la poartă, Kloss o sărută.

— Ține minte, într-un loc, gardul este ceva mai jos. Nu uita : ieși cînd se schimbă garda. Atunci santinela nu privește spre curte. Și acum, du-te !

Era beznă. Pe stradă trecu o patrulă. Mai rămaseră cîteva minute ascunși în spatele unui copac. În sfîrșit, Anna se hotărî. Traversă strada și cu pași siguri se apropie de santinela postată în fața vilei lui Henning. Kloss o urmărea adăpostit de copac. Scoase pistolul din toc și trase piedica. Inima îi bătea nebunește.

— Gute Nacht. Fräulein — salută santinela și Kloss respiră ușurat.

Anna se apropie de ușă, scoase cheia din poșetă și o introduse în broască. O clipă avu senzația că broasca se blocase. Secundele i se păreau ore. „De nu i-ar trece prin minte santinelei s-o ajute“, gîndi Kloss. În sfîrșit,

cheia se învîrți, fata apăsă pe clanță și pătrunse în „sanctuarul” profesorului.

Kloss n-o mai putea urmări.

Anna străbătu holul și biroul Benitei. Cabinetul era deschis. Se străduia să nu se gîndească la nimic și să acționeze pas cu pas după planul conceput de Kloss : întîi să coboare storul, apoi să aprindă lumina, să scoată cheia și, calm, fără grabă, să se apropie de seif. Răsuci cheia, o dată, de două ori... ușa nu se deschise. Anna simți sudoarea îmbrobonîndu-i fruntea. Se opri. „Calm, calm, își spuse. Voi relua totul de la început.” Se așeză, hotărîtă să se relaxeze. Privi spre seif și observă că ușa începuse să se deschidă încet...

Pe raftul din mijloc se aflau cîteva mape numerotate cu grijă — planurile secrete ale profesorului Henning. Anna le întinse pe masă, scoase aparatul de fotografiat și-și privi ceasul pentru a ști cît timp mai avea pînă la schimbarea gărzii.

În spatele copacului, nu departe de poartă, Kloss aștepta cu înfrigurare, gata să intervină. „Cît va mai dura” ? — se întreba Kloss. Niciodată așteptarea nu i se păruse atît de dureroasă și de grea. Un zgomot de motor ce se apropia îi cîntărea sosirea gărzii. O mașină militară deschisă opri și jandarmii săriră jos. O clipă se întrebă dacă nu cumva Benita mințise, poate că profesorul era în casă și jandarmii sosiseră la chemarea lui. Dar nu ! Era vorba doar de schimbarea gărzii. Jandarmii stăteau față în față, iar șeful lor le dădea instrucțiunile de rigoare. Era momentul să părăsească vila.

Anna tocmai stinsese lumina. Apoi intră în bucătărie. O clipă, avu dificultăți, dar în cele din urmă reuși să închidă ușa cu cheia Benitei. Se afla acum în curte. Auzi vocile jandarmilor și-l zări pe unul dintre ei trecînd de-a lungul străzii. Traversă curtea în fugă, aplecată — era momentul cel mai dificil. Sări grilajul în care își sfîșie rochia. Ce importanță mai avea.

Se afla în curtea vecină. Santinela care patrula de-a lungul grilajului se întoarse cu spatele.

Strecurîndu-se pe lângă zid, Anna reuși să ajungă în stradă, unde o aștepta Kloss. Acesta o apucă de braț și amîndoi se pierdură în întuneric. O vreme nu-și spuseră nici un cuvînt. Într-un tîrziu Anna șopti :

— E în ordine.

10

Era o dimineată însorită. Anna, cu o servietă în mînă, aștepta într-o cămaruță din spatele anticariatului. Lumea i se părea acum minunată. E drept că trebuia să părăsească Varșovia, dar se va întoarce curînd și-l va revedea pe Janek. Misiunea, cea mai grea dintre cele pe care le primise, fusese îndeplinită. Puteau să fie mîndri. Nemții n-aveau să afle că planurile lui Henning au încetat de-a mai fi un secret al celui de al III-lea Reich.

— Ce se va întîmpla cu Benita ? întrebă ea:

Marcin zîmbi acru.

— Era de preferat să fi evitat răpirea fetei. Vom avea necazuri mari de pe urma ei, mormăi el. Am trimis oameni la locuința lui Kloss ca s-o transporte cu dulap cu tot într-un loc sigur, la Mokotów.

— Și pe urmă ?

— Nu știu — ridică Marcin din umeri. Vom raporta la Centrală.

— Nu-i în ordine. Disparața Benitei va alerta întregul Gestapo din Varșovia.

— Ce altceva puteam face ? zîmbi Anna cu un aer satisfăcut.

Marcin se mulțumi să ridice din nou din umeri.

— Mă tem pentru Janek, spuse apoi Marcin.

Pe Anna o cuprinsese frica. Se despărțise de curînd de Kloss, cu sentimentul că-l știe în siguranță. De fapt, el rămînea aici și moartea îl pîndea la orice pas.

— Te rog să-mi permiți să mai rămîn.

Marcin se încruntă și i se adresează cu asprime :

— Termină cu prostiile astea ! Pleacă imediat la gară, ia trenul de Radom și prezintă-te la Bartek. Dacă nu pleci, voi considera că refuzi să execuți ordinul.

Imediat ce părăsi anticariatul, Anna se învioră. Lipsa uniformelor germane, zîmbetul unui tînăr care ducea un buchet de flori o făcură să surîdă. Mergea încet, uitîndu-se la trecători cu speranța nemărturisită că-l va revedea pe Kloss, dar știa că el n-are voie să vină acolo, că era ocupat în blestematul acela de Abwehr.

Se opri în stație. Venea tramvaiul. În aceeași clipă îl văzu pe Ruppert care se apropiase de ea.

Era atît de aproape, încît nu mai putea fugi. O recunoscu înainte ca Anna să fi putut acționa. Tramvaiul opri. Anna alergă spre vagonul din spate. Ruppert o ajunse din urmă și o apucă de braț.

— Dă-mi drumul !

Oamenii treceau pe lingă ei, prefăcîndu-se că nu văd nimic. Tramvaiul porni.

— Nu vă cunosc — strigă Anna — și se agăță de usa tramvaiului. În aceeași clipă apărură o patrulă.

— Luați-o, ordonă Ruppert.

Lothar îi precizase că această fată reprezenta ultima lui șansă. Și totuși, în loc să se simtă ușurat în clipa în care se prezenta la sturmbannführer, era dezgustat. Acesta nici măcar nu-i mulțumi. Spera că reușise să pună capăt coșmarului, să se smulgă din această plasă blestemată. Reacția lui Lothar fu însă surprinzătoare.

— Ești un prost, urlă gestapovistul.

Lui Ruppert începură să-i tremure mâinile. Deși în ultimele zile se obișnuise cu insultele, știind că nu poate răspunde la nici un afront, nu reușea să-și stăpânească tremurul mâinilor.

Își repetă în minte ceea ce ar fi trebuit să-i arunce în față acestui ticălos, acestui nimic care, cine știe prin ce mijloace, obținuse dreptul asupra vieții oamenilor. Și totuși tăcu.

— Ești un prost, îi repetă Lothar, de astă dată mai calm. Ți-am spus eu s-o arestezi ? Ți-am cerut doar s-o urmărești. Să ratezi o asemenea ocazie ! Prin intermediul ei am fi pătruns în rețeaua lor.

Se așeză la birou și-l privi cu răceală.

— Dealtfel nu ne mai ești util, Ruppert. Te-ai compromis. Oare n-ai făcut-o cu intenție ? Ia spune, nu cumva continui jocul dublu ?

Ruppert ar fi vrut să protesteze, dar cuvintele îi muriră pe buze.

„Sînt un ofițer german“, își zise și simți cum îi înțepe-nesc genunchii. Nu-i ieșea din cap faptul că el, căpitanul Ruppert, dintr-o familie bună, era obligat să stea în poziție de drepti în fața acestui fost comisvoiajor care-l avea la mînă.

Dar furia lui Lothar ajunse la paroxism abia peste o clipă, cînd sună telefonul. Comunicarea primită îl făcu să-și piardă cumpătul. Benita von Henning dispăruse.

Lothar îl dădu afară pe Ruppert, nu înainte de a-l anunța că-l va chema din nou și-l va pune la zid. Deocamdată avea altceva de făcut.

Profesorul Henning alarmase Berlinul. Îi telefonase și gruppenführerului. În ceea ce-l privea, Lothar era incapabil să înțeleagă cum se petrecuseră lucrurile. Nici după ore întregi de interogatoriu nu reușise să afle ceva. Santinela declarase că Benita s-a întors la vilă în jurul orei 23.30, înainte de schimbarea gărzii. Toți cei care-o schimbaseră au confirmat faptul că după aceea nimeni nu ieșise

și nici nu intrase în vilă. Profesorul von Henning se întor-
sesse spre ziuă de la recepția oferită de general.

Cum se explica oare miraculoasa dispariție a Benitei ?
Încotro plecase sau cine o răpise ? Dacă fusese răpită, cum
de nici una din santinele nu observase nimic ? Să fie impli-
cați și jandarmii ? Imposibil ! Lothar îi alesese cu grijă,
dintre cei mai buni oameni, verificați de nenumărate ori,
incapabili să trădeze.

Toate acestea le repetă câteva ore mai târziu gruppen-
führerului. În cabinetul somptuos ale cărui ferestre dădeau
în Polzeistrasse, de obicei pustie, gruppenführerul, scu-
fundat în fotoliu, îl examina cu o privire glacială pe
Lothar, care stătea în poziție de drepti. Acestuia îi trecu
prin minte că este un simplu pion care poate fi oricând
trimis pe frontul de răsărit sau împușcat într-un subsol.
Era conștient de propria-i nimicnicie. Și totuși nu se
revolta. Era stăpînit doar de frică, de acea frică pe care o
simțeau cei care în propriu-i cabinet stăteau în poziție
de drepti.

— Am făcut tot ce-a fost posibil — se dezvinovăți el.

— N-ai făcut nimic — preciză cu răceală înaltul
funcționar.

— Dacă n-o vei găsi pe fata lui Henning în maximum
două zile îți voi plînge de milă. Ce știi de Benita von
Henning ?

— Este agenta noastră încă de cînd era studentă la
Berlin.

— Putea părăsi vila fără să fie văzută ?

Lothar era incapabil să răspundă. Își spunea că trebuie
să accepte totuși că s-ar fi putut întîmpla, neexistînd
altă explicație.

Ce motiv ar fi avut s-o facă ? Să fi fost racolată de
un serviciu străin de spionaj ? Nu, exclus... Gruppenfü-
hrerul se ridică.

— Ați fost neglijent într-o problemă vitală pentru
Reich și pentru viitorul nostru război. Mai putem avea

certitudinea că experiențele lui Henning constituie un secret pentru dușmani ? Întrebă el cu voce gravă.

Lui Lothar îi venea să protesteze, dar se abținu căci tonul calm al celui care-i vorbea nu prevestea nimic bun.

Apoi primi dispoziția să cerceteze cele mai mici indicii, să-i interogheze pe toți aceia care fuseseră în contact cu Benita von Henning, inclusiv pe acel locotenent Kloss din Abwehr care părea să-i facă curte. În final, gruppenführerul îl atinse din nou pe Lothar :

— A fost o prostie, Lothar, o prostie sinistră, arestarea fetei aceleia din rețeaua poloneză. Ar fi trebuit s-o urmărești și să-i depistezi pe ceilalți.

Lui Lothar nu trebuia să i se mai spună. Știa și el că gruppenführerul are dreptate. Se gândi cu satisfacție la răfuiala cu Ruppert.

Pentru el nu va mai exista odihnă. Nu va încheia interogatoriile pînă nu va afla tot ce se poate despre Benita.

Printre cei interogați a fost și profesorul Henning. Acesta îl trată de sus, lăsîndu-l să înțeleagă că e direct responsabil de dispariția Benitei.

— Ar fi trebuit să asigurați o pază mai bună vilei, i se adresă el pe un ton sec. Nu mai pierdeți timpul discutînd cu mine ! Apucați-vă de treabă !

— Poate că Benita a plecat abia dimineață, își permise Lothar.

— Lăsați glumele. Cînd am revenit acasă, Benita nu mai era.

— În afara rochiei de seară, a pardesiului și a poșetei, mai lipsește ceva din lucrurile ei ?

— Nu, nimic. Benita avea la ea cheile de la seif. Înțelegeți ce înseamnă asta.

— Imprudență, preciză sec Lothar.

— A fost o imprudență cînd vi s-a încredințat sarcina de a mă păzi.

Apoi ieși fără să schițeze gestul de salut.

Lothar știa că Henning își putea permite să se poarte astfel, deoarece fűhrerul îl primise în vila sa din Berchtesgaden încă înainte de război.

Lothar ceru să fie convocat Kloss. Înainte însă se hotărî s-o interogheze pe fata prinsă de Ruppert. Așa cum era de presupus, aceasta negă totul.

— Domnul acela s-a înșelat — șopti ea — nu-l cunosc.

Lothar o privi pe Anna care sta la o măsuță, lângă ușa cabinetului. Știa că într-un interogatoriu obișnuit nu va obține nimic. Ar fi trebuit să folosească metode mai dure, dar nu era convins că fata va rezista.

— N-ai decît o șansă — să spui adevărul. Nu-ți cerem mult. Omul de legătură și adresele...

— Nu înțeleg ce vrei de la mine.

— Te sfătuiesc să mai reflectezi. Ți voi arăta niște oameni care afirmau ca și tine că nu știu nimic. Ai să constăți cum arată.

Fata nu-i răspunse. Lothar se întreba dacă reușise s-o impresioneze.

— Cui ai predat documentele furnizate de Ruppert ?

Anna păli și strînse buzele. Lui Lothar i se păru că în ochii ei citește spaima.

— Oricum știm totul — afirmă el calm. Dacă spui adevărul, peste o oră vei fi liberă.

Se aplecă spre ea cu țigara aprinsă în mînă. Examină de aproape chipul Annei și apropie vîrfu țigării de obrazul fetei.

— Unde este Benita von Henning ?

— Nu știu nimic, n-o cunosc pe această doamnă.

— Ești tare, nu-i așa ? Cu atît mai rău pentru tine. Peste o oră ai să vorbești altfel.

În prag își făcu apariția un SS-ist care anunță sosirea locotenentului Kloss.

— Să intre, spuse Lothar și ordonă ca Anna să fie scoasă din cabinet.

Cei doi se întâlneau la ușă. Anna cu capul plecat nu ridică privirea de frică să nu se trădeze. Kloss păli. Anna zări doar gestul insesizabil cu care Kloss își împinse tocul revolverului în față. De ce făcuse asta, era o greșală, putea observa și Lothar.

— Am prins o pasăre rară, o agentă a rețelei poloneze.

— Ați pus mîna pe întreaga rețea ?

Kloss era surprins de propria-i stăpînire de sine.

— Nu.

— A mărturisit ? întrebă el, temîndu-se că Lothar îi va sesiza tremurul vocii.

— O să vorbească, răspunse Lothar sigur de sine.

Kloss se așeză fără a fi invitat.

— Poate era mai bine să n-o arestați.

— Nu vă amestecați în treburile înelor, ricană Lothar.

Culmea ! Un mucos din Abwehr să-i repete observația gruppenführerului.

— Nu de asta v-am chemat aici — spuse el privind-l cu răceală. Ați petrecut seara de ieri cu Benita von Henning.

Calm, Kloss își aprinse o țigară.

— Sînteți prost informat. Alaltăieri m-am plimbat cu Benita. În fond, despre ce e vorba ?

— Vă rog să răspundeți la întrebare.

— Nu-mi place tonul acesta.

— Nu-i nimic. O să vă obișnuiți — vocea lui Lothar era egală. Cine știe dacă veți mai ieși de aici.

— Cred, totuși, că o să ies. Telefonați-i Benitei și întrebați-o dacă a fost sau nu cu mine.

— Benita von Henning a dispărut — preciză Lothar — iar dumneavoastră sînteți unul dintre suspecți.

— Sper că glumiți, izbucni Kloss.

Revolta era bine jucată. Știa cum trebuie să se comporte cu oameni de genul lui Lothar.

— Cum vă permiteți să învinuiți un ofițer german ? Nu mă confundați cu Ruppert. Îi voi telefona imediat lui Recke.

Și bluff-ul avu efect. Lothar dădu înapoi :

— Vă rog să vă liniștiți. Vreau să discutăm.

Lothar începu să-l întrebe — despre Benita, felul în care s-au cunoscut... Kloss îi răspundea cumpănind vorbele cu grijă, deși gândul la Anna nu-l părăsea nici o clipă. Anna se afla aici. Cum ar putea fi scoasă ? Kloss își dădea seama că aceasta va fi tot atât de greu ca și fotografierea documentelor lui Henning. Dar mai știa că va face totul ca s-o salveze.

Îi comunică același lucru două ore mai târziu lui Marcin, în căsuța acestuia din Mokotów. Marcin era enervat, neliniștit și evita discuția despre Anna. Fiind un om cu picioarele pe pământ, refuza să discute planuri care din capul locului i se păreau irealizabile.

— Magazinul și toate adresele pe care le cunoștea Anna nu mai pot fi folosite. Pentru un timp și tu vei ieși din joc. S-ar putea ca Centrala să hotărască retragerea ta din această acțiune.

Kloss îl asculta cu fața ascunsă în palme.

— Anna nu va vorbi, spuse el.

Marcin se mulțumi să tacă. Știa ce se petrece în Aleea Szucha. Era pregătit pentru orice eventualitate. Îl înțelegea pe Kloss, însă era convins că renunțarea constituia singura cale posibilă în situația creată.

— Dacă, totuși... spuse el după o pauză îndelungată. Nu ne rămîne decît să așteptăm.

— Nu ! Nu pot să aștept !

— Ce altceva ai putea face ?

— Nu știu, sînt incapabil să mai gîndesc.

Căpitanul Ruppert continua să se hrănească încă cu speranțe. Aștepta să intervină ceva care să-l ajute să scape din plasă. Așezat la pian, cînta din Mozart. Aceeași frază muzicală repetată la infinit.

Ilse se învîrtea prin cameră. Apoi se apropie de el și-i puse mîna pe umăr. Gestul, în loc să-l calmeze, îl enervă.

— Willy, n-ai de gînd să-mi spui ?

Ce putea să-i spună ? Se auzi soneria. Apoi ordonanța îl anunță pe Lothar. În clipa aceea înțelese că deznodămîntul era aproape.

Ilse se retrase. Ruppert se opri în fața lui Lothar. Se reculese. Pentru moment își recăpătase siguranța. Se simțea din nou un ofițer german.

— Ce-ați făcut cu ea ? i se adresă lui Lothar fără altă introducere.

Lothar părea să nu fi înțeles.

— Cu cine ?

— Cu fata aceea pe care v-am predat-o.

Lothar făcu o grimasă.

— Te mai interesează ?

— Nu vă prefaceți !

— Fata nu vrea să vorbească, spuse el furios. Am hotărît să vă confrunt. Poate va renunța să nege totul.

Se așternu tăcerea. Apoi Ruppert izbucni :

— Nu vreau s-o mai văd ! Înțelegeți !

— Calmează-te !

Lothar îl privi pe Ruppert cu un dispreț nedisimulat. Îi erau cunoscute aceste manifestări. Numai oamenii foarte slabi sînt capabili de asemenea reacții. O să faceți tot ce vă voi spune. Fata asta trebuie să vorbească. Dealtfel, bănuiesc că sînteți amestecat și în dispariția Benitei von Henning. N-ați fost sincer, iar eu detest minciuna.

— Nu-i adevărat ! — Ruppert își pierduse controlul. Este josnic că-mi puneți și asta în circă.

— Josnic ? strigă Lothar și-l pălmui pe Ruppert.

Ruppert făcu un pas înapoi. O clipă păru că se va rezezi asupra lui Lothar. Își pipăi obrazul. Apoi se lăsă să cadă în fotoliu, ascunzându-și fața în palme.

— Cum îndrăznești ? Ilse se afla în prag.

— Vă sfătuiesc să nu vă amestecați, spuse Lothar părăsind încăperea.

Ruppert se rezezi la pian și lovi violent claviatura.

Apoi reluă aceeași frază obsedantă din concertul în la major de Mozart.

12

Lothar avea toate motivele să fie furios. Orele se scurseseră fără să afle nimic despre dispariția Benitei Henning. Nu avansase cu nimic. Cea de-a doua discuție cu gruppenführerul fusese mai dură.

— Ești un prost, Lothar — îl întâmpinase acesta imediat ce intrase.

Și repetase — un prost.

— Fata nu vrea să vorbească — se scuzase Lothar. I-am ridicat pe cei de la Cazino, dar par să nu știe nimic. Îi voi preda la secția criminalistică.

— Și ce-ai de gând ? Glasul gruppenführerului era amenințător. O clipă mai devreme m-a sunat Berlinul. Cred că presupui ce mi s-a comunicat.

— Bănuiesc, spuse Lothar, deși ar fi fost mai bine să tacă.

— Și atunci ?

— În noaptea asta o voi interoga personal.

Gruppenführerul îl privi pe Lothar cu același dispreț cu care puțin mai înainte se uitase el la Ruppert.

— Și după aceasta nu va mai fi în stare să vorbească. O să te trimit pe front, strigase el. Dă-i drumul mâine dimineață.

— Am înțeles.

— Să o urmărească cei mai buni oameni. Uzează de toate mijloacele! Dacă reușește să dispară te împușc. Trebuie să ne ducă pe urmele celorlalți. În plus — te rog să fii atent — dacă rețeaua poloneză a răpit-o pe Benita, n-aș avea nimic împotriva să le propui schimbul... Benita von Henning pentru fata aceea.

— Cum să ajung la ei ?

— Te privește. Și fii atent să nu greșești.

Anna, care n-avea de unde să știe ce se petrecuse, crezu că visează atunci când i se înapoie poșeta. Santinela ridică bariera și-i înmână permisul.

Se trezi singură în mijlocul străzii pustii, stupefiată de cele petrecute. Nu-i venea să creadă. Porni pe alea Szucha în direcția Pieței Unirii. Se afla din nou în mijlocul Varșoviei, orașul ei. Abia acum simți oboseala. O durea tot corpul, dar era liberă. Nu spusese o vorbă. Putea fi mândră de ea. O frământa o întrebare — de ce-i dăduseră drumul. Din Alea Szucha nu mai ieșea nimeni. În cel mai bun caz ajungea la Auschwitz. Iar de acolo...

Anna întoarse capul. La circa 20 de metri în urma ei zări un bărbat în pardesiu și cu pălărie. Pe trotuarul opus, altul, îmbrăcat identic. O urmăreau oamenii Gestapoului. Ea avea să-i pună pe urmele celorlalți. Sperau deci să obțină mai mult de la ea în libertate, decât în celulă. Grăbi pasul, deși nu-i era ușor. Coti pe strada Marszałkowska, apoi pe Pius al XI-lea și ajunse pe Mokotowska. Pe stradă, un motociclist într-un impermeabil rula încet. Anna avu impresia că cei trei schimbau priviri între ei. Se apropia o camionetă închisă. Anna coti și se amestecă

printre trecători. Era acasă. Recepționă imaginile cunoscute — băiatul olog, sprijinit de zid, cu șapca întinsă spre trecători, còada din fața alimentarei. Gîndi : „se dă margarină“. Rezemați de o poartă, doi băieți pe care nu-i cunoștea, dar îi simțea apropiati. O cuprinse un sentiment de siguranță, de libertate. Mai trebuia să facă doar cîțiva pași pentru a ajunge în Piața celor trei cruci, unde locuia o fostă colegă de școală. Ar fi putut să ia un tramvai și să se ducă la Marcin sau la Janek. „Janek“, șopti ea. Nu putea ! Era altfel decît toți acești oameni pe lîngă care trecea. Oricine s-ar fi apropiat de ea s-ar fi expus pericolului. Trebuia să ocolească cunoscuții, să nu se trădeze dacă recunoaște pe cineva și în primul rînd să evite pe orice membru al rețelei. Privi în urmă. Erau acolo. Și motociclistul și cei doi bărbați în pardesiu și cu pălărie. Nici camioneta nu plecase. Cum să scape de ei ? Avea oare vreo șansă să se facă nevăzută ? Se întoarse în strada Marszałkowska și se amestecă printre oamenii care așteptau în stația de tramvai din colțul străzii Wilcza. Privi atentă în jur și avu impresia că a reușit să scape. Apoi zări camioneta și pe unul din urmăritori. Celălalt se afla pe trotuarul opus. Anna simți că o cuprinse disperarea. Se simțea încolțită ca un animal, hăituită. Tramvaiul frînă cu zgomot. Așteptă clipa cînd acesta demară, sări pe scară și cineva o împinse înăuntru. Poate va reuși să-i păcălească. Tramvaiul mări viteza. Cu obrazul lipit de geam privea strada. Nu-i mai văzu. Nici cînd coborî din tramvai nu-i zări. Coti pe strada Świętokrzyska, apoi pe Jasna. Alergă spre o farmacie. Telefonul se afla într-un colț, izolat. Acoperind discul, formă numărul unei fete din rețea, Małgosia. Singurul număr care îi mai era accesibil. Lui Marcin n-avea voie să-i telefoneze. În fine i se răspunse.

— Małgosia — șopti ea.

La celălalt capăt, tăcere. Apoi vocea speriată a Małgosiei :

— Tu ești, Anna ? Chiar tu ?

Prin geam Anna zări pe unul din bărbații în pardesiu. Apăru apoi și motociclistul. Deci, nu scăpase. Mi-au dat drumul, șopti ea repede. Sînt urmărită. Te sun mai tîrziu.

leși în stradă, strecurîndu-se printre oamenii între care nu se putea ascunde. Magazine deschise, cafenele, oameni care se întorceau de la lucru. Viața își urma mersul normal. Obosită, aproape inconștientă, acționa sub impulsul unui singur gînd — să scape de ei. Altfel se va simți aici ca într-un pustiu. Pe lîngă trotuar trecu o ricșă. O opri.

— Repede, înainte.

Sări în ricșă, închise ochii și se strădui să se relaxeze. Ricșa merse înainte, apoi coti o dată, de două ori și Anna nu mai știa precis unde se află. Îi strecură băiatului o bancnotă mototolită, pe care o găsi în poșetă. Coborî. Se afla pe o stradă aglomerată. Acum o recunoștea, era Chmielna. Intră într-un magazin și se așeză la rînd. Nu-i mai vedea. Încă nu apăruseră. După o clipă îi zări pe geam. Renunță să mai telefoneze.

Între timp, în camioneta care traversa strada, un SS-ist transmitea prin radio :

— A intrat în magazin. N-a mai încercat să telefoneze.

13

Marcin nu-și ascunse nemulțumirea cînd îl văzu pe Kloss intrînd în vila din Mokotów.

— Te-ai grăbit. Te înțeleg, dar n-ai voie să calci regulile elementare ale conspirației.

Kloss știa asta, însă îl stăpînea gîndul că trebuie să întreprindă ceva s-o salveze pe Anna, s-o smulgă din

Aleea Szucha chiar dacă va fi nevoit să sacrifice.. Ce putea oare sacrifica ? Singurul lucru important era misiunea, iar aceasta îl împiedica să întreprindă ceva ce i-ar periclita reușita.

„Aș da jumătate din viață să nu fiu ostaș“, gîndi Kloss.

— M-a chemat Recke — îi comunică lui Marcin. Berlinul a acordat 24 de ore pentru găsirea Benitei Henning. Sînt turbați. Se pare că Fischer trebuia să comunice acordul pentru schimbarea Annei cu Benita.

— Prostii, exclamă Marcin.

Deși era conștient că lucrul acesta este imposibil se agăța de el ca înecatul de pai.

— Cum îți imaginezi discuția cu Lothar ? Cine ar putea să facă pe mediatorul ? Și apoi Benita știe prea multe ca să-i dăm drumul. În plus, ni s-a comunicat că este util s-o păstrăm — și adăugă : Mi s-a spus să-ți transmit felicitări pentru planurile lui Henning.

— Annei trebuie să-i mulțumim.

În tot cursul discuției, amîndoi urmăreau strada. Marcin o zări primul pe Małgosia.

— Ascunde-te, vine Małgosia, nu te cunoaște. Apoi mormăi infuriat : parcă-i pelerinaj aici. Chiar cel mai prost agent o să dea pînă la urmă peste noi.

Małgosia venea să-i anunțe de telefonul primit. Kloss auzi din încăperea alăturată întreaga conversație. Reacția lui Marcin fu promptă : îi ordonă fetei să predea cheile apartamentului și să părăsească Varșovia.

— De vreme ce Anna îți știe numărul de telefon, trebuie să ieși din joc.

— Dar Anna va suna din nou, îndrăzni Małgosia.

— Nu-i nimic de făcut, răspunse dur Marcin. Înțelege ! N-o putem ajuta.

Sesizînd intenția Małgosiei de a protesta, Marcin interveni de-a dreptul nepoliticos. În ultimă instanță era

răspunzător de viața oamenilor și nu-și putea permite să greșească.

Imediat ce fata ieși, Kloss intră în încăpere. Avea un aer foarte hotărât.

— Dă-mi patru din băieții de la grupa de diversiuni.

— Nu pot !

— Vreau s-o salvez pe Anna, înțelege.

— Și câți condamni ?

— N-o putem părăsi așa !

— Exact asta așteaptă nemții. Să cedăm. Ți dai seama cât de strâns o urmăresc ? Nu, frate, n-avem voie să ne desconspirăm.

— Mă voi duce la Małgosia. Anna va telefona. Va încerca încă o dată.

— Ți interzic !

Kloss nu-i era subordonat. Marcin n-avea dreptul să-i ordone fiind doar șeful grupului cu care locotenentul colabora. Știau amândoi asta. Kloss îl apucă de umăr.

— Știi bine, Marcin, că nu pot face altfel. Ai doar la îndemână trei diversioniști.

Marcin se mulțumi să tacă.

Kloss părăsi încăperea hotărât să acționeze împotriva rațiunii, a regulilor conspirative, riscând securitatea celor cu care colabora. Îi cunoștea pe unul dintre băieți. Se numea Romek. Știa că va accepta să-l însoțească la locuința Małgosiei și-l va ajuta s-o smulgă pe Anna din plasa Geślapoului.

„N-ar trebui să procedez așa — gândi el — dar nu pot face altfel, nimic n-ar mai avea sens.”

Romek își curăța arma în vreme ce ceilalți doi discutau în șoaptă. Când Kloss intră săriră în picioare, surprinși. Ascultară fără o vorbă tot ceea ce le relată Kloss. Nu după mult timp se găseau în locuința Małgosiei.

Începu așteptarea. Telefonul însă se încăpățîna să tacă. Scrumiera se umpluse. Cu ochii închiși, Kloss o urmărea

pe Anna, frîntă de oboseală, hoinărind aiurea pe străzi. „De-ar suna odată“ — își spuse el, gîndindu-se că n-ar fi exclus ca Lothar să fi aflat numărul de telefon la care Anna sunase. Erau pregătiți. Romek supraveghea strada. Își priveau ceasurile și supravegheau trotuarul pe care, din timp în timp, își făcea rondul patrula germană.

Cînd își pierduseră orice speranță, țîrîitul telefonului întrerupse tăcerea. Kloss ridică receptorul și auzi glasul Annei.

— Peste 15 minute la casa de piatră cu două ieșiri. Mai apucă să-i spună doar denumirea străzii și fata închise.

14

Ruppert bea. Vru să-și mai toarne, dar constată că sticla era goală. O aruncă și sticla se rostogoli sub masă. Se ridică cu greu de pe canapea și se apropie de pian. Atinse claviatura. Nu-și mai reamintea nici măcar fragmentul acela din Mozart care-l obsedase. Ilse plecase și nu-i spusese unde ; se mulțumise să dea disprețuitor din umeri. De fapt știa — alergase la general. Nu-i mai rămînea de făcut decît un singur lucru. Dar nu se putea hotărî. Mai spera fără să știe ce anume. Atinse din nou clapele și în aceeași clipă telefonul sună. Zgomotul îl irită. Ridică receptorul.

— Alô, cine dracu e ? Ce s-a întîmplat ?

Recunoscînd vocea, luă involuntar poziția de drepti și instinctiv încercă să-și încheie cu mîna stîngă nasturii de la tunică. Singurul lucru de care mai era în stare — să reacționeze la vocea generalului.

— Am discutat cu Lothar — generalul îi vorbea în silă — cred că știi cum trebuie să procedeze un ofițer ger-

man. În amintirea tatălui tău îți acord o jumătate de oră. Sper să reușești.

Închise înainte ca Ruppert să poată răspunde.

Pe masă, nu departe de telefon, se afla revolverul în tocul său din piele. Era suficient un gest și totul s-ar fi terminat. Ilse, Lóthar, speranțele sale nejustificate. Dar nu se putea decide. „Nu aici — își zise —, o voi face, dar nu aici“. Își puse centura cu tocul în față și părăsi casa. Se urcă la volan și ambală motorul. Nu știa unde pleacă și-ar fi vrut să nu știe pentru ce o face. Își dorea ca moartea să vină singură.

În vremea aceasta, Anna căuta numărul casei indicate de Kloss. Cei doi indivizi cu pardesie o urmăreau fără a-și da silința să se mai ascundă. Anna nu mai gîndea, nu mai era în stare. Executa automat ordinul lui Janek. Nu știa dacă are vreo șansă, nici nu se gîndea la asta și nici la cei care aveau să-și riște viața pentru a o salva. Dorea să se odihnească. Atîta tot. Pătrunse în curtea pustie. Sub arcada porții se afla Romek. O împinse înăuntru. Apoi totul se desfășură cu iuteala fulgerului. Cînd primul din urmăritori intră, Romek se azvîrli asupra lui. Cu un zgomot surd, gestapovistul se prăbuși pe asfalt. Anna și cel de-al doilea diversionist, Wojtek, dispărură în fundul curții. Reușiră să ajungă în dreptul celei de-a doua ieșiri. Lîngă trotuar se afla o rîcșă. Wojtek sări în sa. Înainte ca Anna să reușească să urce apără motociclistul. Frînă brusc. Rafala unui automat răsună în curte.

— Șterge-o, strigă Wojtek.

Se aruncă pe trotuar și trase. Într-o clipă, strada se goli. Camioneta Gestapoului frînă cu zgomot. Rafalele automatelor se încrucișau în aer. Anna fugea pe trotuarul pustiu. „De-ar reuși să scape“, gîndi ea. N-ar fi trebuit să-i lase acolo. Se opri speriată de acest gînd. Dacă ar mai fi alergat cîțiva pași, ar fi ajuns la colț, unde o aștepta Kloss într-o mașină.

Pe strada pustie, mergînd în zig-zag, apăru automobilul lui Ruppert. Zărind-o pe Anna frîna brusc, deschise ușa și o trase înăuntru. La capătul puterilor, Anna nu se opuse. Îi trecu prin minte că va ajunge din nou pe Aleea Szucha și în sfîrșit se va odihni. Se va întinde pe betonul rece și va dormi. Zări fața lui Ruppert aplecată asupra volanului. Conducea cu viteză. Apoi mașina se opri brusc. Își reveni și recunoscu locul : se aflau în cartierul de pe Vistula. Ruppert deschise ușa.

— Fugi, strigă el.

Se trezi alergînd pe strada Solec. Apoi se opri sub o poartă. Camenii treceau pe lîngă ea fără s-o privească.

Ruppert intră cu mașina pe podul Poniatowski. Pe la jumătatea acestuia, mașina viră brusc, rupse parapetul și se prăbuși în apă. Ceva mai tîrziu, la locul accidentului sosiră mașinile Gestapoului.

1

Inginerului Erwin Reil, originar din Hamburg, i se prevăzuse o carieră științifică strălucită. Profesorul Lübbich îi propusese tânărului absolvent un post de asistent în laboratorul său, dar Reil preferase fabrica. Îi plăceau marile uzine, eficiența, organizarea. Repeta cuvântul „modern“, care pe buzele lui avea sonoritatea unui strigăt de luptă.

La treizeci și opt de ani interesul îi fu captat de motoarele cu reacție. Mulți îl priveau cu scepticism. Era prea tânăr și prea puțin cunoscut... A știut însă la ce porți să bată și, înarmându-se cu răbdare să-și aștepte rîndul. Când, în cele din urmă i s-a propus să preia conducerea noilor uzine speciale din G.G., a știut că se află în pragul afirmării. Muncea fără preget. Zile și nopți nu părăsea uzina aflată la periferia unui mare oraș polonez. Orașul și locuitorii lui îi erau străini. Îl stăpînea un singur gînd — să-și respecte termenul. De fapt, nu-l interesa nici războiul, nici măreția celui de-al treilea Reich. Se gîndea exclusiv la motoare și la propria-i persoană.

Apărură însă greutățile. Primele experiențe eșuaseră și atunci își aminti de doctorul Pułkowski. Auzise de el încă înainte de război. Îi pomeni numele în discuția cu un ofițer superior al Gestapoului, imediat după numirea sa la conducerea uzinei. Acesta își notă ceva în carnet și după aproximativ trei luni îi telefonă, anunțându-l că Pułkowski se afla de cîteva săptămîni la dispoziția lor...

Inginerul Erwin Reil ripostă prompt :

— De ce nu mi l-ați trimis imediat ?

— Era necesar să-l pregătim.

Tonul celui de la capătul firului îl făcu să renunțe la comentarii.

Funcționarul Gestapoului îi comunică ora la care îl vor „furniza“ pe Pułkowski. „Furniza — parcă ar vorbi de o marfă oarecare“, gândi Reil. Își privi ceasul. Curînd aveau să-și facă apariția. Împinse la o parte schițele și se afundă cu satisfacție în fotoliul moale. Cabinetul, destul de simplu mobilat, era în schimb comod. O lampă obișnuită de birou, cîteva scaune nepretențioase și acest fotoliu ale cărui brațe le mîngia cu plăcere. Mobila și-o proiectase singur, în timpul liber — „funcțională și frumoasă“, gîndise el.

Fräulein Krepke, o nemțoaică în vîrstă, originară din Basarabia, intră pășind cu grijă și-i puse pe birou o ceașcă cu cafea. Reil n-o privi și nu-i mulțumi. Nu-și putea suferi secretara — era greoaie, incapabilă să gîndească, docilă și, în plus, urîță. Reil închise ochii și gîndul îi zbură la Danka. Ce fată splendidă ! La plecarea din Hamburg i se spusese că polonezele sînt ostile germanilor chiar dacă nu poartă uniformă, iar cele accesibile...

Pe Danka o cunoștea abia de cîteva zile. După o nouă experiență nereușită plecase de la fabrică. În poartă o remarcase pe Danka. Era frumoasă și bine îmbrăcată. Mult mai bine decît majoritatea fetelor din oraș.

Ajuns în dreptul ei oprise mașina. Constatase că vorbea bine germana. Fata îl informase că fusese repartizată aici de Biroul forțelor de muncă. Făcuse o grimasă. Venise aici pentru că n-avea de ales. Îi propusese s-o conducă cu mașina. Crezuse o clipă că-l va refuza, dar fata acceptase fără să șovăie. Nu ! Nu era o fanatică. Îl invitase la ea. Avea un apartament drăguț, chiar frumos. Reil prefera stilul acesta simplu, fără mobilă de prisos, care demonstra bun gust. A doua zi, venise din nou. Adusese flori și o

sticlă de coniac. Fata pusese florile într-o vază înaltă, lângă fereastră. Se așezaseră apoi pe canapea și goliseră paharele.

— Te deosebești de celelalte fete poloneze pe care le-am cunoscut. Înțeleg ostilitatea ta. Asta ține de politică. Pe mine, însă, politica nu mă interesează. Sper că nici pe tine.

Fata confirmă. Apoi o invitase la dans. Strângînd-o în brațe, Reil se surprinsese gîndind : „ce biîne ar fi să am o asemenea secretară“.

La Servicul personal s-ar putea aranja lucrurile. Poate că fata are vreo bunică de origine germană sau, cine știe, la a șaptea spiță...

În clipa aceea îl preocupa un singur lucru — cum să scape de bătrîna domnișoară Krepke, care tocmai își făcuse apariția.

— Au venit cei de la Gestapo, îi comunică ea din ușă.

— Ți-am mai spus să intri și să închizi ușa. Asta în primul rînd. În al doilea rînd, cînd anunți pe cineva trebuie să-mi comunici numele.

Gestapovistul cu gradul de sturmführer îl introduse pe Pułkowski. Savantul polonez i se păru lui Reil foarte bătrîn. Fața îi era brăzdată de riduri. O cicatrice proaspătă îi însemna un obraz. Hainele atîrnau pe el ca un sac. Se vedea că-i era teamă.

Convins că Pułkowski îl crede tot un funcționar al Gestapoului se decise să-l trateze cu toată considerația.. bineînțeles dacă va merita.

— Vă rog să așteptați la secretariat, domnule sturmführer, spuse el disprețuitor. Deocamdată n-am nevoie de dumneavoastră.

Apoi îl invită pe Pułkowski să se așeze. Crispat, Pułkowski luă loc. Nu știa ce să facă cu mîinile. Și le puse pe genunchi, examinîndu-și bandajul murdar de la mîna stîngă.

— O cafea, un coniac ? îl întrebă Reil.

Pułkowski nu scoase o vorbă.

— Deci, un pahar de coniac și o țigară de foi, rîse Reil din toată inima, amabil. Presupun că n-ați mai fumat de mult o țigară bună.

Se mișca repede, turnînd în pahare și continuînd să vorbească. Îi spuse părerea lui despre cei de la Gestapo — niște măgari, birocrați, mărginiți ; el însă, Reil, face parte din aceeași categorie ca și musafirul său, din categoria celor pe care-i interesează doar știința, tehnica și nu politica. Este convins că se vor înțelege, afirmă el zîmbind.

Pułkowski sorbi din paharul de coniac și trase cu nesaț din țigară. Continua să-l suspecteze pe Reil, dar părea mai puțin crispat.

— Despre ce e vorba ? întrebă el.

— Cîți ani aveți, domnule doctor ?

— Patruzeci și opt.

„Îi dădeam cel puțin șaizeci“, gîndi Reil.

— Sînt inginer — îl informă Reil — mă pasionează aceleași probleme ca și pe dumneavoastră. Vă cunosc lucrările încă dinainte de război.

Se opri, dar, fiindcă Pułkowski tăcea, continuă să vorbească :

— Am fost numit directorul acestei uzine. Vă dați seama... deschise sertarul biroului și scoase o mapă pregătită dinainte. Aici sînt cîteva schițe legate de problemele care m-au preocupat înainte de război. Vă rog să le studiați. Vă amintiți de invenția brevetată în '37 în Italia. Despre ea este vorba.

Pułkowski privi o clipă desenele, apoi, cu un gest ferm, le îndepărtă.

— N-am să vă ajut.

— Ce-ați spus ? izbucni Reil într-un hohot de rîs. Știu totul. Acest patent italian se referă la motorul cu reacție.

— Greșiți !

— Tăceți, strigă Reil pierzîndu-și răbdarea. Vă ofer condiții excelente de lucru. Veți fi tratat ca un prieten. Voi avea grijă de sănătatea dumneavoastră.

— De sănătatea mea s-au îngrijit colegii dumneavoastră de la Gestapo, ripostă Pułkowski zîmbind amar.

— Va trebui să uitați — se stăpîni Reil cu greutate. Noi sîntem plămădiți dintr-un alt aluat.

Fiindcă Pułkowski tăcea, Reil adăugă :

— Soția dumneavoastră zace în închisoarea Gestapoului.

Polonezul păli. Ridică paharul și coniacul se vărsă pe podea.

— Nu face nimic. Vă rog să mai reflectați, spuse Reil. Vă mai acord timp. Deocamdată veți rămîne pe teritoriul uzinei.

În aceeași clipă, zgomotul unei explozii puternice făcu să vibreze aerul. Geamurile se sparseră zornăind. Suflul pătrunsese pînă în încăpere. Brusc, lumina se stinse și-i învălui întunericul. Afară se înălța o coloană de flăcări.

— Rampele, rampele mele, strigă Reil.

2

Oberleutnant Hans Kloss, în uniformă de gală, se opri în fața palatului gauleiterului. Pe poarta de fier intrau una după alta automobilele oaspeților, iar santinelele SS vibrau asemenea unor strune întinse, dînd onorul.

Kloss își consultă ceasul spre a se convinge că n-a ajuns prea devreme. Se întreba cui îi datora această invitație. Era un funcționar oarecare al Abwehr-ului, iar cu gauleiterul nu se întîlnise niciodată. Să fi fost soția acestuia ? Îi fusese prezentat nemțoaicei uscățive cu prilejul unui concert la „Căminul soldatului“. Au băut împreună o cafea și-a remarcat atunci că soția gauleiterului îi zîmbea cochet. Kloss o condusesese acasă. La despărțire ea i se

adresase : „Sper să ne mai vedem, domnule locotenent”.
Și-acum, această invitație.

Nu putea să nu profite de ocazie. Mai mult chiar, spera să afle amănunte despre reacția nemților după explozia din uzina lui Reil. De la șeful lui nu aflase nimic, iar Brunner, care condusesese cercetările, repeta tuturor : „o să-i prindem”.

Kloss era neliniștit. E adevărat că explozia distrusese depozitele și o rampă de lansare, dar uzina continua să lucreze. În ce privește stadiul experiențelor, informațiile erau nesemnificative. Lui Edward îi spusese : „Băieții au făcut treabă bună, dar asta e abia începutul. Nemții o să fie cu ochii în patru”. Edward era un colaborator excelent, însă acționa câteodată pripit. Nu reușea să înțeleagă că uneori informațiile pot fi mai importante decât acțiunea propriu-zisă. Profesor de meserie, își trata colaboratorii aproape ca pe propriii elevi. „Kazik merită nota zece”, îi comunicase el lui Kloss. Informațiile furnizate de Kazik, pe care Kloss nu-l cunoștea, erau de fapt imprecise. Nu aveau la dispoziție nici măcar un plan exact al uzinei și nu aflaseră unde-l țineau nemții pe Pułkowski.

Pułkowski. Fiecare radiogramă a Centralei conținea acest nume. Trebuia smuls din mâinile nemților sau... Kloss refuza să se gândească la acest sau... Oare Pułkowski le spusese ceva ? Edward susținea că se poate avea încredere în el, dar Kloss cunoștea mai bine metodele de convingere ale Gestapoului. Nu-și făcea iluzii. N-avea voie. Trebuia să afle tot ce se poate despre Pułkowski. În cazul în care Dankă nu va reuși, atunci...

Dankă îi reveni din nou în minte în vreme ce urca scările ce duceau la reședința gauleiterului. O fată cu nervi de oțel. Deși se cunoșteau deja de câteva luni nu-i spusese nimic despre viața ei. Kloss nu-i cunoștea decât numele conspirativ. Ca și ea dealtfel.

Se privi în oglinda din hol. Se obișnuise să-și stăpânească mimica, dar, asemenea unui actor, simțea de fiecare

dată. nevoia de a se controla înainte de a păși în scenă. Trebuia să etaleze un zîmbet adecvat cînd soția gauleiterului îl va întîmpina în prag. Știa că cel mai mic gest, un cuvînt necontrolat te pot trăda într-o anume situație. Dar cel mai greu lucru era să-ți ascunzi ura.

Kloss se înclină sărutînd mîna doamnei, apoi strînse mîna moale a gauleiterului.

Salonul era plin — bărbați în uniforme militare și brune, doamne în toalete de seară. Kloss se opri în apropierea ușii. Imediat se înființă un chelner purtînd o tavă. Luă paharul și începu să caute cu privirea eventualele cunoștințe. Brunner discuta cu șeful lui, maiorul Horsch. În prag îl remarcă pe inginerul Puschke, îmbrăcat în uniformă nazistă. Prezenta interes, datorită faptului că era adjunctul lui Reil. Voluminos, cu o privire permanent neliniștită, Puschke tocmai o saluta pe soția gauleiterului.

— Unde este inginerul Reil ? îl întrebă ea.

— Directorul trebuie să sosească dintr-o clipă în altă. Îi place să-și facă apariția mai tîrziu.

De gauleiter se apropie un bărbat între două vîrste, înalt, îmbrăcat civil, de o eleganță ușor ostentativă. Lui Kloss îi era complet necunoscut. Privirea gazdei îi spuse însă că el va fi figura centrală a seratei. Ea îl salută cu un zîmbet încîntat și în același timp parcă tulburată.

— Mă bucur că vă văd, domnule Rioletto. Mă temeam... „Rioletto ! Ce nume“, gîndi Kloss.

— S-ar fi putut să nu vin ? De mult n-am mai primit un ordin atît de plăcut...

— N-a fost un ordin, ci o rugăminte, replică ea prompt.

Alături de gauleiter, Puschke îl privea pe noul venit. Ochii lui, cel puțin așa i se părea lui Kloss, trădau surpriză și teamă.

Își spuse că n-ar strica să afle de ce se teme Puschke. Dacă într-adevăr avea vreun motiv ; hotărî să ceară Centralei informații despre acest individ. Poate că știa ceva...

Pe primul plan rămânea însă Reil, dar, din păcate, nici despre el nu deținea prea multe date. Un inginer al Reichului fără trecut... Era nevoie de timp pentru a obține cea mai vagă informație. Persoana lui Reil îl obseda. În sfârșit, acesta își făcu apariția. Șansa îi surise. Soția gauleiterului venea spre el împreună cu directorul uzinei.

— Domnii se cunosc? Inginerul Reil... oberleutnant Kloss. Vă rog să nu uitați — i se adresă ea lui Kloss — după cină vom dansa împreună...

Îi lăsă singuri. Reil privi în jur.

— Puține femei frumoase, constată el. Gauleiterul nu s-a îngrijit de bărbații singuri.

Deodată se făcu liniște. Gauleiterul se afla în mijlocul salonului, avându-l alături pe Rioletto.

— Stimați oaspeți, avem în mijlocul nostru un specialist în științe oculte, profesorul Rioletto, la ale cărui demonstrații a asistat însuși führerul.

Se lansă apoi într-o pledoarie în favoarea științei tainice, capabilă să dezvăluie viitorul, și a misticismului propriu poporului german.

— Domnul Rioletto vă va prezenta câteva mici demonstrații — spuse el în încheiere.

— Șarlatanie, ricană Reil, întorcându-se spre Kloss. Rostise cuvântul cu voce tare, astfel încât era imposibil ca Rioletto să nu-l fi auzit.

— Este o știință autentică, șopti Puschke care tocmai ajunsese lângă ei.

— A, tu ești Puschke! exclamă Reil cu o notă de dispreț în glas. Prusac tipic din părțile răsăritene, superstițios ca un negru.

Între timp, prestidigitatorul își începuse demonstrația. Erau lucruri pe care Kloss le mai văzuse. Trebuia să recunoască însă că Rioletto era un as. Executa totul fără efort, cu siguranță și eleganță.

Rioletto aprinse o țigară de foi, deschise geamul și-o aruncă. Toți îl urmăreau. Se apropie și de Puschke, care, instinctiv, făcu un pas înapoi, introduse mâna în buzunarul interior al hainei acestuia și scoase o altă țigară aprinsă. Răsunară exclamații admirative și aplauze.

— Cum ați reușit ? — întrebă soția gauleiterului — doar ați aruncat țigara în stradă...

Reil izbucni în râs, în vreme ce Puschke părea de-a dreptul speriat. Bău pe nerăsuflăte un păhărel de coniac și se trînti în fotoliu, incapabil să-și desprindă privirile de la Rioletto. Kloss se convinse acum că cei doi se cunoșteau. Rioletto își continuă evoluția — figuri cu cărțile de joc, descoperirea unor obiecte ascunse, citirea gândurilor.

Kloss îi urmărea pe ofițerii și gestapoviștii care se înghesuiau în jurul „maestrului“, supralicitînd întrebările și insistînd să primească răspunsurile.

Rioletto îi fascina. Doar Kloss și Reil rămăseseră de-o parte. Simți ațintită asupra sa privirea prestidigitatorului. O clipă se gîndi că a procedat imprudent neamestecîndu-se printre cei care-l înconjurau pe Rioletto.

— Bineînțeles că tot ce-ați văzut sînt demonstrații de duzină. Ocultismul se ocupă de probleme mult mai serioase.

Prin mulțime își făcu loc sturmbannführerul Brunner.

— Domnule Rioletto, acum cîteva zile niște bandiți au aruncat în aer obiective militare importante. N-ați vrea...

— Tocmai... interveni și gauleiterul.

— Ar trebui să am un obiect sau să fie de față o persoană care s-a aflat la locul incidentului, preciză Rioletto.

— Vă pot oferi o legitimație a unui soldat SS care a fost ucis.

Brunner îi întinse un plic. Kloss se apropie. Demonstrația înceta să mai fie o simplă distracție. Nu cre-

dea în puterile magice ale lui Rioletto, dar îl cuprinse o vagă neliniște.

Rioletto scoase legitimația din plic, închise ochii concentrându-se îndelung, ostentativ, știind că acest ceremonial fascina asistența. Într-un târziu îi întinse lui Brunner legitimația.

— Ceva mă conturbă, spuse el cu voce coborită.

Asistența murmură. Se lăsă din nou liniștea.

— Nu înțeleg, spuse gauleiterul.

— Voi fi mai clar. Cineva mă bruiază. Aici se află o persoană care a luat parte la atac sau l-a organizat.

Kloss avu senzația că tăcerea se prelungește nefiresc de mult. Își compuse un zîmbet asemănător celui de pe fața lui Reil. Apoi îl surprinse pe Puschke. Neamțul cel gras era evident înspăimîntat, incapabil de a se controla. Oare de ce? Kloss știa mai bine ca oricare altul că Puschke nu avea nimic comun cu sabotajul de la uzină.

— Cine e? întrebă Brunner.

— Nu știu, încă nu știu, răspunse Rioletto.

În sfîrșit se serviră băuturile. Recepțiile se încheiau în mod obișnuit cu beții în toată regula. Cîteodată ieșeau pe străzi și începeau vînătoarea sălbatecă, necontrolată. Împușcau oamenii surprinși pe lîngă case, trăgeau în ferestrele prin care se zărea o rază de lumină...

Kloss băuse cu Brunner, dansase cu soția gauleiterului, prinsese frînturi de discuții. De asta venise — să audă și să țină minte.

Brunner discuta cu gauleiterul. Își luase angajamentul că va scoate de la Rioletto toate informațiile mai mult sau mai puțin oculte. Gauleiterul care băuse puțin îi precizase pe un ton dur :

— Domnul Rioletto poate fi cel mult rugat să ne dea o mîină de ajutor. Și încă politicos.

Kloss reținu precizarea. Înregistră și expresia întipărită pe chipul tinărului gestapovist Glaubel, garda personală a lui Reil.

— Am o idee, i se adresă Glaubel gauleiterului.

Kloss nu mai auzi continuarea. Își zise că trebuie să țină cont de acest individ. Era mai periculos decât Brunner.

În seara aceea, Kloss a mai avut ocazia să discute cu Reil. Încercă să lege o conversație. Părea că pe Reil nu-l interesau decât femeile. Vorbea despre ele mult, cu plăcere, relata amintiri din anii studenției. Apoi declară că nu-i place coniacul și că pleacă să caute votcă... Kloss îl urmări strecurându-se printre oaspeții care abia se mai țineau pe picioare.

Cîteva perechi dansau. Părea că nimeni nu mai aude muzica. Replici rostite cu voce tare și din cînd în cînd glasul gauleiterului domina sala. Soția acestuia, ușor amețită, îl luă de braț pe Kloss.

— Să mergem la maestru, îi șopti ea la ureche.

— Îmi pare bine de cunoștință — Rioletto era perfect lucid — mai ales că dumneavoastră nu credeți în științele oculte.

— Maestrul știe tot, decretă soția gauleiterului.

— Bineînțeles. Dar inginerul Reil și-a exprimat îndoielile puțin cam categoric.

Continua să-l stăpînească o stare de neliniște. Nemțoaica îl strîngea tare de braț, iar Rioletto îl privea pătrunzător.

Kloss băuse mult și lucrul acesta îi afecta siguranța de sine. Trebuia să fie atent, să-și controleze fiecare gest.

— Dumneavoastră nu credeți în... reluă Rioletto.

— Faceți ceva pentru a-l convinge, gînguri nemțoaica.

— Nu-mi place să fiu convins, replică sec Kloss.

— Vai, cîtă seriozitate — zîmbi ea — spuneți totuși ceva, sînt curioasă...

Rioletto scoase din buzunar o mică sferă de sticlă, învelită într-o batistă, pe care o așeză pe masă.

— Vă numiți Hans, Hans Kloss. Sînteți prea treaz. Ați băut puțin. Aveți o stăpînire de sine remarcabilă.

— O, da ! exclamă soția gauleiterului. Doamne ! Pleacă inginerul Reil !

Îi părăsi și alergă spre ușă.

— Nu v-ar conveni să vorbesc, i se adresă Rioletto.

— Dacă aveți ceva de spus...

Se cîntăreau din ochi. Rioletto coborî primul privirea. „Nu știe nimic precis, nu știe“, își zise Kloss și simți că-și recapătă calmul. Se ridică de pe scaun.

— Viața mea, domnule Rioletto — spuse el — este atît de simplă încît n-o să descoperiți nimic interesant !

— Tot ce se poate... — și se întrerupse zărindu-l pe Puschke care tocmai trecea pe lingă ei. Poftiți, îl invită el, poate că dumneavoastră am să reușesc să vă spun ceva interesant.

— O, nu ! Nu-i cazul, strigă Puschke, precipitîndu-se spre ieșire.

3

Se făcuse tîrziu cînd Kloss se hotărî să părăsească reședința gauleiterului.

La ieșire îl zări pe Rioletto care tocmai își lua rămas bun de la gazde. Soția gauleiterului nu-l văzu pe Kloss. Dealtfel era beată. Kloss spera să uite discuția. Ar fi trebuit s-o mai invite la dans. Constituia o relație prețioasă, dar îl părăsise răbdarea. Gînguritul femeii era insuportabil. Ajuns în stradă, Kloss zări prin geam chipul lui Brunner.

Era o noapte răcoroasă, ca de început de mai.

Cu mîinile în buzunare, Kloss făcu cîțiva pași și se opri într-un loc de unde putea vedea intrarea reședinței gauleiterului. Oare Rioletto venise cu mașina ? În cazul acesta nu avea nici o șansă. Se hotărî să aștepte...

În sfârșit zări silueta înaltă a prestidigitatorului. Rioletto mergea cu pași repezi fără să privească înapoi. Kloss îl urmă cu precauție. Pe strada pustie apăru o patrulă. Cu un „halt” zgomotos îl opriră pe Rioletto. Îi înapoiară legitimația și-l salutară pocnindu-și călcâiele. Kloss le răs-punse neglijent la salut. Continua să meargă cu grijă, deși prestidigitatorul nu părea să-și dea seama că e urmărit. Coti pe una din străzile care o întretaiau pe cea principală. După câteva minute se aflau în cartierul de vile locuit exclusiv de nemți.

Kloss rămase surprins. Se așteptase ca Rioletto să stea la hotel.

Prestidigitatorul se opri în fața unei case, verifică numărul și sună. Kloss îl supraveghea de la distanță. După un timp ușa se deschise și, în ușa luminată din interior, apăru Puschke. Nu exista nici o îndoială. O vreme rămaseră în pragul ușii, apoi dispărură amândoi în interiorul vilei.

Ce legătură exista între cei doi ? Puschke se speriasse, sau cel puțin așa păruse, văzându-l pe Rioletto la gaură. Nimic din comportarea lor nu lăsase impresia că se cunoșteau și cu atât mai puțin că ar exista vreun motiv pentru această vizită nocturnă. Oare constatarea îi va fi utilă ? Cum se explicau cuvintele lui Rioletto — „Omul care a fost prezent la atacul uzinei se află aici” ? La cine se referea ? Ce-o fi știind și ce-i poate spune lui Brunner ?

Kloss își puna toate aceste întrebări în drum spre centrul orașului. Edward locuia pe strada Walowa nr. 15, la etajul doi al unei vechi clădiri din piatră. Dormea când Kloss bătu la ușă.

— Ai înnebunit ? Ce s-a întâmplat ?

Hans se așează pe pat și-și aprinse o țigară. Simțea nevoia să se odihnească. Îl urmărea pe Edward care se învârtea prin cameră ; profesorul puse apa la fiert și pregăti un surrogat de ceai. Umplu paharele cu băutura aceea tulbure.

— Ce s-a întâmplat ? repetă el întrebarea după ce, în sfârșit, se așază.

— Trebuie să-ți comunic câteva lucruri.

— Te-au lăsat nervii? îl întrebă Edward. De unde vii?

— De la o recepție oferită de gauleiter. A intervenit ceva nou.

— Despre ce e vorba ?

— Un oarecare Rioletto, o figură dubioasă, probabil un agent al Gestapoului. Încearcă să afli ceva. Și ar mai fi adjunctul lui Reil, Puschke...

— O să încerc.

— Ar fi bine ca de Puschke să se ocupe Dankă.

— Iarăși Dankă, zise Edward, mi-e milă de ea.

— S-a plîns cumva ?

— Ea nu se plînge niciodată. De ieri este secretara lui Reil. Mai precis, o înlocuiește pe secretară. Reil a trimis-o în concediu în Germania.

— Excelent !

Edward tăcu.

— Excelent, repetă el apoi. Te-ai gîndit cît o costă asta ?

Kloss măsura încăperea cu pași repezi.

— Niciodată nu m-am gîndit la preț.

Se surprinse mințind. De câteva zile Dankă îi revenea mereu în minte și de fiecare dată își blestema munca.

— Ar fi trebuit să ne furnizeze planul precis al uzinei.

— Nu așa, deodată. Pentru început nu trebuie să fie suspectă. Ar fi mai mult decît suficient dacă ar reuși să stabilească legătura cu Pułkowski.

— Și cine va întocmi planul ?

— L-am însărcinat pe Kazik. Un băiat excelent. Se va descurca, sînt convins.

— Toți băieții tăi sînt excelenți, mormăi Kloss. Rămîi un profesor indulgent căruia îi place să dea note bune.

Kazik lucra în atelierele căilor ferate ce se aflau vizavi de uzina lui Reil. De la fereastra biroului său, o cămăruță sordidă într-o baracă, vedea liniile de cale ferată, depoul, zidul înalt dincolo de care se afla uzina.

Venea totdeauna cu câteva minute înainte de orele 8,00 când începea lucrul. Totuși, Herr Luebke, șeful, un neamț înalt, îmbrăcat într-o cămașă neagră, ajungea înaintea lui și-l aștepta în ușa biroului. Își privea ceasul și-i comunica sarcinile pentru ziua respectivă.

Nu s-ar putea spune că dădea în brînci cu treaba. Întocmea liste cu muncitori, state de plată și alte hirtii. Neamțul, tipicar, sesiza cea mai mică greșală și-l puneă să transcrie totul. În jurul orei 9,00 pleca la gară să se întâlnească cu colegii, să-l viziteze pe șeful de gară sau să bea o halbă de bere la bufet. Pe acest obicei conta și Kazik. În biroul șefului se afla seiful în care existau niște permise ștampilate cu care puteau intra în uzina lui Reil lucrătorii de la calea ferată. În drum spre depou, ei traversau curtea uzinei pe linia de manevră.

— Mă întorc peste o oră, îi spuse șeful.

Kazik îl urmări de la fereastră. Când îl văzu dispărînd în spatele depozitului pătrunse în birou. Cheile seifului se găseau în sertar. Kazik îl descuie cu un șperaclu. Deschiderea seifului îi luă mai mult timp decît își închipuise. În sfîrșit, reuși. Cartonasele cu inscripția „Passierschein“ erau acolo. Luă unul pe care scria Hans Molke. Îl strecură în buzunar, închise ușa seifului și biroul și părăsi baraca în grabă.

Simți că inima îi bate să-i spargă pieptul cînd ajunse lîngă poartă. Doar o santinelă SS, sprijinită de gheretă, păzea intrarea. Santinela privi atent permisul întins de băiat. Kazik vorbea bine germana, dar se temea să nu-l

trădeze accentul. De fapt nici asta n-avea prea multă importanță, erau atîția volksdeutsche *. Rapid, cu dexteritate, îl percheziționă pe Kazik.

— Ordin ! Îi controlăm pe toți, și pe „volksdeutsche“ și pe „reichsdeutsche**“.

— Era suficient să-i controlați pe polonezi.

— E în ordine !

Kazik răsufală ușurat. Din uzină tocmai ieșea un bărbat bine îmbrăcat. Santinela îl salută. Rioletto, căci despre el era vorba, îl privi cu atenție pe Kazik.

— Un grangur de la Berlin, mormăi santinela.

Kazik nu comentă și porni pe drumul de acces larg, asfaltat, pe laturile căruia se înșirau atelierele. Aleea ducea la o clădire mare, impunătoare, probabil administrația. În curte domnea o mare agitație : motoarele vibrau, se manipulau vagoane. Oameni în salopete treceau pe lângă Kazik fără să-i dea atenție. Băiatul coti pe o alee laterală cu intenția de a da un ocol uzinei, încercînd să se mențină de-a lungul zidului care • înconjura. Căută cea de a doua poartă, care se deschidea numai atunci cînd soseau transporturi masive de materiale. Era absolut necesar să-și noteze în gînd distanța dintre hala centrală și această poartă pentru a fi în stare să amplaseze pe plan clădirea administrației. Urmă o cărare îngustă ce se strecura pe lângă atelierele, depozitele și barăcile din lemn risipite în incinta uzinei. În fundul curții, ascunsă parțial de copaci, se zărea o vilă frumoasă. Precis că acolo locuia Reil. Edward presupunea că tot acolo îl „păstrau“ și pe Pulkowski. Își alegea o ascunzătoare lângă o baracă de lemn și începu să studieze casa. Scoase o hîrtie și trasînd rapid linii precise încropi o schiță : drumul de la poartă la vilă, distanțele în metri, amplasamentul atelierelor, sediul administrației. De-a lungul zidului patrula o santinelă. Nu

---

* Volksdeutsche (Coloana a V-a), germani din străinătate care au căpătat cetățenia țării de reședință.

** Reichsdeutsche — germani de pe teritoriul Reichului.

prezenta pericol deoarece nu urmărea ce se petrece în curtea uzinei, ci în afara ei. Absorbit de schiță, Kazik nu sesiză că un tânăr în uniformă îl observa de câteva secunde. Asemenea lui Kazik se lipise de peretele barăcii. Pășind ușor se apropie pe nesimțite. Ajuns în spatele lui Kazik, scoase pistolul și lipi țeava de spatele băiatului. Kazik se răsuci brusc, surprins. Avea la dispoziție doar câteva secunde pentru a se decide să atace sau nu. Prudent, hitleristul se retrase câțiva pași. Kazik ridică mâinile.

— Te-am prins. Nu mișca. Documentele și hîrtia aceea... repede...

Situația părea disperată. Neavînd altă soluție îi întinse documentele.

— Hans Molke ! Dă-mi și Ausweiss-ul.

Kazik ezită. Se întreba dacă santinela îl văzuse. În orice caz îi mai putea observa. Fruntea i se acoperi de sudoare. Nu avea nici o șansă. Îi întinse neamțului legitiimația.

— Kazimierz Truchanowicz — citi zîmbind hitleristul. Ai furat permisul. Lucrezi pe peronul de transbordare ?

— Da ! confirmă Kazik, decis ca acesta să fie ultimul cuvînt pe care-l va rosti.

Închise ochii și îi trecu prin cap că ceea ce va urma nu mai avea importanță. Pentru el totul se sfîrșise.

Neamțul împături cu grijă documentele. Tăcerea se prelungea ciudat de mult. Era normal să-l predea cit mai repede. Și totuși, neamțul ezița de parcă nu știa sau nu se putea hotărî ce decizie să ia. Santinela era cu spatele. Peste o clipă se va întoarce și va porni după ei.

— Pleacă, îi spuse neamțul.

Kazik era stupefiat.

— Pleacă, repetă el și-i întinse documentele.

Îi întoarse spatele și se depărtă cu pași mari, de parcă n-ar fi fost sigur că nu se va răzgîndi.

Lui Kazik tot nu-i venea să creadă că scăpașe...

Amețit, se întoarce, o luă pe cea principală și trecu fără nici un fel de alte complicații pe lângă santinela de la poartă. Nimeni nu-l urmărea, nimeni nu-i dădea atenție. Ajunse la baracă înainte de a se întoarce șeful și puse permisul înapoi în seif. Când închise sertarul cu speraclus mîinile îi tremurau. Pătrunse în chilia sa, deschise geamul și privi îndelung vagoanele împinse pe linia de manevră...

Cum să procedeze ? Să dispară înainte de a se întâlni cu Edward ? Urma să se vadă cu el abia a doua zi. Deschise sertarul biroului, băgă în buzunar cîteva hîrtii și se reaseză pe locul obișnuit.

„Calm, își spuse el, poate nu există nici un pericol. Pur și simplu ai avut norocul să întâlnești un om cinstit.“

Regreta că nu mai are arma, s-ar fi simțit mai în siguranță, dar Edward nu-i îngăduise să ia pistolul la slujbă.

Se auzi o ușă trîntită. Kazik se ridică crezînd că e șeful său. În încăpere intră neamțul care-l surprinsese în curtea uzinei.

— Dumneavoastră ?

— Da ! Nu mă inviți să iau loc ?

— Vă rog !

— Putem discuta în liniște aici ?

— Da !

Neamțul scoase din buzunar o bucată de hîrtie. Kazik recunoscuse schița.

— Am uitat să-ți înapoiez asta.

Kazik luă hîrtia și o mototoli.

— De ce-ați procedat așa ?

O clipă neamțul tăcu, de parcă n-ar fi fost sigur de ceea ce va face în clipa următoare.

— Există nemți și nemți, spuse el. Sînt și unii în care poți avea încredere — sesiză ezitarea lui Kazik și zîmbi. Ce-ai mai putea face și, dealtfel, ce-aș mai putea face eu după ce ți-am înapoiat schița ? Mă cheamă Glaubel. N-ar

strica să reții numele ăsta. Crezi că printre noi nu există unii care ar dori să colaboreze cu voi ?

Scoase un ziar mototolit, „Soldaten Zeitung“, un ziar ilegal destinat soldaților germani. Pe prima coloană se afla caricatura lui Hitler. Privind caricatura, Kazik gîndi că i se oferă șansa de a-l recruta pe acest neamț. Acesta va fi primul său mare succes.

5

Programul de lucru al uzinei era de la 8 la 15 și de la 17 pînă noaptea tîrziu. În cele două ore libere, Danka reușea arareori să părăsească fabrica. Reil îi cerea să rămînă permanent la secretariat, atunci cînd el se afla în cabinet. Luau împreună prînzul și masa de seară. Pretențios și intransigent, îi cerea să-i raporteze ori de cîte ori pleca în oraș. Cea mai mică întîrziere îi declanșa un adevărat acces de furie.

Dankăi i se făcuse lehamite. Abia aștepta să se poată întoarce la unitate. I se promisese asta, dar după îndeplinirea misiunii. Pe măsură ce zilele treceau, sarcina pe care o primise i se părea tot mai dificilă. Copiasse o mulțime de documente, discutasese cu colaboratorii lui Reil, dar pe Pulkowski nu reușise încă să-l vadă. Nu putuse să afle nici măcar dacă este în uzină sau la Gestapo.

În ziua în care Kazik îl cunoscuse pe Glaubel, Dankă se întorsese în uzină în jurul orei 17. Profitînd de faptul că Reil fusese chemat la o ședință, fata plecase la orele 15. Trecuse pe la Edward. De fiecare dată pierdea timp învîrtindu-se prin oraș și schimbînd ricșele pentru a-și deruta eventualii urmăritori. Profesorul îi ceruse date despre adjunctul lui Reil și o convocase din nou în Wa-

Iowa, a doua zi, la orele 13, cînd urma să-l întâlnească pe Janek.

Grăbindu-se spre uzină, se gîdea ce motiv ar putea invoca pentru a-l convinge pe Reil s-o învoiască înainte de prînz. Cea mai plauzibilă minciună era coaforul. Reil ținea ca secretara lui să arate cît mai bine. Îi scrisese chiar unui prieten de la Paris să-i trimită cosmetice și materiale pentru rochii.

Se uită la ceas. Va întîrzi! Era aproape 17 și pînă la uzină mai avea o bucată bună de drum. Privi în jur. Nici o ricșă. În schimb, văzu un automobil decapotabil care oprișe lîngă trotuar. Un bărbat elegant, cu o figură ce nu-i era străină, îi zîmbi.

— Vă conduc pînă la uzină ? I se adresă într-o germană cu un ușor accent străin.

— De unde știți ? se miră fata.

— Mă cheamă Rioletto ! V-am văzut astăzi la secretariat cînd l-am vizitat pe domnul Puschke.

Danka acceptă invitația.

— Trebuie să vă mărturisesc, îi spuse Rioletto în vreme ce depășea cu îndemînare o trăsură, că întîlnirea noastră n-a fost tocmai întîmplătoare...

Danka îl privi neliniștită.

— M-ați urmărit ?

În aceeași clipă își dădu seama că greșise punînd această întrebare.

Rioletto izbucni în rîs.

— O, nu. V-am văzut doar o clipă, dar ați făcut asupra mea o impresie colosală. Colosală, repetă el.

— Mă scuzați !

— Nu trebuie să vă supărați. Felul meu de a vorbi poate fi considerat exagerat, dar sînt italian și... Eu citesc gîndurile oamenilor. De fapt, asta este meseria mea.

— Interesantă meserie, confirmă Danka și simți că i se usucă buzele.

— Domnișoară Danka...

— De unde îmi știți numele ?

— Citesc gîndurile. Glumesc, domnișoară, l-am întrebat pe curier. Am aflat că sînteți noua secretară a lui Reil și că nu sînteți nemțoaică. Ce faceți diseară ?

— Răspundeți-vă singur la întrebare...

Ajunseseră la uzină. Rioletto frîna brusc și-i spuse cu un zîmbet trist :

— N-am noroc în țara asta. Pot cel puțin să sper ?

Danka zîmbi. „Nu e total lipsit de farmec italianul asta“, își zise ea.

Cînd ajunsese în secretariat era 17 și 3 min. În ușa cabinetului, Reil o aștepta.

— Ai întîrziat, remarcă el. Apoi continuă mai dur : unde ai fost ?

— Am luat masa cu Krysia, îi răspunse fără să ezite. Este cea mai bună prietenă a mea. În fond pot s-o văd din cînd în cînd.

— Așa-i zice, mîrîi Reil.

Danka se așeză la birou, se pudră și-și retușă buzele. Reil o urmărea în tăcere.

— Peste o clipă o să-l aducă pe bătrîn, un savant polonez. Să mă aștepte în cabinet. Pregătește cafeaua. Mă întorc imediat.

Danka își ascunse cu greu bucuria. „Numai de nu s-ar întoarce prea repede. Trebuie să-i strecoare măcar cîteva cuvinte lui Pułkowski.“

Apăru Pułkowski însoțit de un SS-ist. Acesta rămase în secretariat, iar Danka îl introduse pe savant în cabinetul lui Reil.

Timpul era măsurat. Pentru a nu da de bănuț, lăsă ușa întredeschisă.

— Inginerul Reil revine imediat — i se adresă ea în germană. Beți o cafea ?

— Da.

Îi întinse o ceașcă cu cafea și se aplecă spre el.

— O să vă eliberăm în câteva zile, domnule doctor. Vă rog să mai rezistați câteva zile. Unde vă țin ? îi șopti ea în polonă.

Pulkowski o privi înmărmurit.

— Cine sînteți ?

— N-are importanță.

— În pivnița clădirii alăturate — șopti el. Dar să nu întreprindeți nimic, căci soția mea... înțelegeți, soția mea...

Glasul i se frînse.

Se auziră pași apăsăți în secretariat.

— Cafeaua este tare, domnule doctor, i se adresă ea în germană. Vă place mai dulce ?

În pragul cabinetului apăru inginerul Reil.

6

Edward îi ordonase să vină la orele 12. În fața casei cu nr. 15 Kazik se opri și privi în sus. Pe pervazul geamului de la etajul doi văzu ghiveciul cu flori. Perdeaua era ușor trasă. Deci, totul e în ordine. Privi în jur, dar nu remarcă nimic suspect. La ora aceea, pe Walowa circulația era redusă — o ricșă, câteva femei în fața unui magazin, copiii care se zbenguiau în stradă. Nimic deosebit.

Kazik era optimist. După cele petrecute în uzina lui Reil, își recăpătase încrederea în steaua sa norocoasă. Se putea spune c-a avut baftă. Ar fi putut ajunge la Gestapo. Și totuși, era liber și-i putea oferi lui Edward date interesante.

Dacă ar fi privit cu mai multă atenție i-ar fi remarcat pe cei doi bărbați ascunși sub o poartă învecinată și pe individul ce staționa în colțul străzii Polna, lângă chioșcul de ziare. Așa însă totul îi părea în ordine. Kazik intra

și luă liftul. Edward îl întâmpină în prag :

— Ai întârziat opt minute, ne-a rămas puțin timp.

Bună dispoziție a lui Kazik dispăru brusc. Așa pătea ori de câte ori se întâlnea cu Edward. Intrară în cameră.

— Stai jos. Ai adus schița ?

— Da, dar mai am o veste formidabilă.

— Așteaptă ! Edward se purta asemenea unui profesor care examinează un elev mediocru. Deci, aici este poarta... La câte minute trece pe lângă ea santinela ?

— Patrulează de-a lungul zidului, spuse Kazik nesigur.

— La câte minute, te-am întrebat.

Kazik fu nevoit să recunoască că nu poate preciza. Edward sublinie că datele sînt incomplete. Dispunea numai de patru zile pentru pregătirea acțiunii și ceea ce știa era insuficient. Kazik zîmbi, îmbujorîndu-se.

— Tocmai voiam să-ți raporteze un succes. Am reușit să recrutez un neamț din uzina lui Reil.

— Cum, în numai două zile ? Ai cincisprezece minute să-mi spui totul în cele mai mici amănunte.

Kazik își privi ceasul. Era 12,30.

La acea oră, Kloss se afla în cafeneaua de pe Polna. Peste o jumătate de ceas urma să-l întâlnească pe Edward. Plecase ceva mai repede de la birou, se plimbase prin oraș și intrase să bea o cafea, știind că prin geam putea observa strada Walowa. Trăia un sentiment inexplicabil de neliniște. Instinctiv simțea pericolul, deși n-avea nici un indiciu. Cu o zi înainte se întâlnise cu Brunner, neoficial, la Cazino. Brunner era surescitat. Băuse mult. Mai mult decît de obicei. Îl lăsase să înțeleagă că a găsit o pistă, dar nu-i dăduse nici un amănunt.

— Și voi vă ocupați printre altele de problema asta, pentru voi va fi, în scurt timp, un succes.

— Ați și pus mîna pe ei ? insistă Kloss.

— În sănătatea ta, Kloss, zîmbi Brunner, o să-i prindem. Glaubel este un băiat excelent.

— Ce amestec are Glaubel în treaba asta ?

— Ai vrea să știi ? zise și își umplu din nou paharul!
E un succes personal și n-am de gând să-l împart cu nimeni.

— Foarte frumos. Și dacă știi și eu ceva ?

— Sînt sigur că-mi vei spune, rîse Brunner — se va găsi ceva în schimb.

Oare ce știa Brunner ? Poate că-i doar un bluff. Rețeaua lui Edward era „curată“. Oamenii fuseseră verificați, nici unul nu căzuse în mina Gestapoului, nimic nu se petrecuse. Atunci de unde această neliniște ? Să fi comis Danka vreo imprudență ? Și Centrala care continua să ceară informații despre Pułkowski. Li se dăduseră patru zile. Atît... „Cum să duc la bun sfîrșit această misiune ?“ Chelnerița îi aduse cafeaua. Era rece. Un lichid incolor care avea comun cu cafeaua doar numele. Împinse ceașca și, ridicînd privirea, îl zări în ușa pe domnul Rioletto. „Oare italianul ăsta mă urmărește ?“, se întrebă Kloss. Rioletto se îndrepta spre el.

— Bună ziua, domnule locotenent... dacă nu așteptați pe nimeni...

— Nu aștept, luați loc, îi răspunse Kloss sec.

Rioletto aruncă pe masă un pachet de Gitanne și-i făcu semn chelneriței. Comandă o ceașcă de ciocolată...

— Beau întotdeauna ciocolată. Aici se găsește mai ușor decît la Berlin.

Kloss tăcea.

— De fapt, domnule locotenent, mulțumesc providenței care ne-a favorizat această întîlnire.

— Îmi plac întîlnirile întîmplătoare, spuse Kloss accentuînd cuvîntul „întîmplător“.

Rioletto zîmbi.

— Sînteți bănuitor. Lucrați în Abwehr, nu-i așa ?

— De ce mă întrebați ?

— Nu întreb, constat. Nu credeți în puterile mele supranaturale.

— Nu !

— Brunner e de altă părere...
— Eu și prietenul meu Otto avem adesea păreri deosebite. Mie-mi plac lucrurile palpabile.
— Conduceți aceeași acțiune, afirmă Rioletto, ușor nesigur.

— La ce vă referiți ?

— La diversiunea din fabrica lui Reil. I-am mai spus lui Brunner că sînt gata să vă dau o mîna de ajutor.

Kloss îl privi cu atenție. „Oare ce urmărește de fapt acest italian ? Lucrează pentru Brunner. Să-i fi ordonat Brunner să mă urmărească ?“

— Ați vrut să-mi repetați și mie oferta ?

— Poate că da.

— De ce ? Dacă lucrați pentru noi...

— N-aș putea spune asta, afirmă Rioletto sorbindu-și ciocolata. Prefer un alt stil de discuție. Dacă uneori dau o mîna de ajutor... asta nu înseamnă că...

Și schimbă brusc subiectul.

— Ce mai face frumoasa soție a domnului gauleiter ?

Kloss își privi ceasul. Era aproape unu fără un sfert. În locuința de pe strada Walowa 15, Edward făcea același lucru.

— Trebuie să pleci, îi spuse el lui Kazik. Te-ai desconspirat și ai greșit venind aici.

— Și ce-ar fi trebuit să fac ?

— Să dispari și să aștepti. Știi bine că n-ai voie să întreprinzi nimic fără acordul meu.

— Neamțul acela este cinstit.

— Urmează să verificăm. Pleacă și așteaptă ordinele.

Se auzi soneria. Edward privi prin cameră și ascunse grăbit schița lui Kazik.

— Arna ? întrebă Kazik.

Cu mîna în buzunar se apropie de ușă.

— Cine e ?

— Mecanicul. S-a infiltrat apa de la etajul întâi.

Edward deschise. Încercă imediat să împingă ușa, însă fără succes... În cameră năvăliră trei civili înarmați cu pistoale. Unul, Glaubel, îl trînti pe Edward, iar ceilalți doi îl înhățară pe Kazik care se repezise spre geam. Lupta fu scurtă. Gestapovistul îl lovi pe băiat cu patul pistolului. Kazik se prăbuși pe podea. În încăpere intră Brunner, îmbrăcat civil.

— Treziți-l, spuse el indicîndu-l pe Kazik.

O clipă mai tîrziu, cei doi stăteau pe scaun cu mîinile întinse pe masă. Gestapovistul, cu arma în mînă nu-i scăpa din ochi, în vreme ce Brunner și Glaubel percheziționau casa. Azvîrliră lenjeria din dulap, scotociră în sertare, pipăiră pereții. Pe noptieră era un deșteptător. Edward știa că merge cu două minute înainte. Janek era punctual. Mai rămăseseră patru minute. Îl cuprinse spaima. Apoi, brusc, deveni de un calm glacial. Cum să-l avertizeze? Ghiveciul se afla pe fereastră, perdeaua trasă. Mai avea trei minute...

— O să mai rămînem puțin. Sper că-mi veți comunica numele și adresele complicilor. Dealtfel preferăm să-i așteptăm aici, e un loc excelent. Îl privi pe Edward. Ești neliniștit, aștepti o vizită? Foarte bine.

— Nu aștept pe nimeni și nu înțeleg nimic. La mijloc este o greșeală.

Glaubel izbucni în ris și se apropie de fereastră.

— Întreabă-l pe băiatul ăsta, arată el spre Kazik. Mi-a povestit încă de ieri lucruri foarte interesante.

Se sprijini cu mîna de ghiveci și privi pe geam.

— Pleacă de-acolo și nu mișca nimic. Totul poate avea importanță.

Edward privi disperat cadranul deșteptătorului. Ticăitul lui îi răsuna în suflet. Cei doi gestapoviști percheziționau bucătăria. Brunner trăgea așternutul de pe pat, Glaubel ciocănea pereții... Edward se decise. Pînă la fereastră erau

cîtiva pași. Poate va reuși să ajungă înainte ca celălalt să tragă. De-ar reuși... Se sprijini puternic cu picioarele în podea, se îndoi asemenea unui arc și-și încordă brațele pe marginile fotoliului.

Kloss se apropia de casa cu nr. 15. Pe italian îl lăsase la cafenea. Un moment ezitase să se ducă la întîlnire. Poate ar fi fost mai bine să renunțe, dar... Îl obseda termenul acela de patru zile impus de Centrală. Calcula diferitele modalități de acțiune. Tocmai voia să se îndrepte spre intrare cînd îl opriră un țipăt și un zgomot de sticlă spartă. De la etajul doi se prăbuși un ghiveci ce se zdrobi de dalele de piatră. Fără să mai privească în sus, grăbi pasul. Nu mai vedea decît trotuarul gol care se desfășura înaintea sa. Cu o mișcare ușoară, aproape imperceptibilă, împinse tocul revolverului în față. Bănuia ce se întîmplase. Nu se mai gîndea la el, ci la ceilalți, la Edward care va plăti scump faptul că reușise să împingă ghiveciul în stradă. Da ! Știa. Pentru asta va plăti scump.

Strada Walowa, foarte lungă, nu se intersecta pe această porțiune cu nici o alta. De-a lungul trotuarelor înguste se înșirau casele dărăpănate. Pe acest coridor strîmt, Kloss grăbea pasul gîndindu-se la Danko. Din ce direcție avea să sosească ?

Dacă venea dinspre strada Polna era pierdută. Dacă apărea dinspre parc ar fi trebuit s-o întîlnească. Liniștea fu tulburată de zgomotul motoarelor. Pe Walowa își făcură apariția camioane cu jandarmi. „Voi încercui strada“ — gîndi Kloss. Brunner o fi ajuns la concluzia că cel care urma să vină la întîlnire nu s-a putut îndepărta prea mult.

În fața lui, jandarmii săriră dintr-una din mașini și barară strada. Cei care nu reușiseră să se ascundă în curți erau urcați în camioane. Jandarmii îi împingeau pe oameni în dube aruncînd legitimațiile. Se auzeau țipete de femei, țipete pe care Kloss le cunoștea atît de bine.

Trecu calm pe lângă jandarmi, răspunzînd neglijent la salutul acestora și o clipă privi înapoi.

Se opri în colțul străzii Walowa, într-o piațetă, în fața unui magazin de jucării. Hotărî să mai aștepte 15 minute. Poate Danka va veni. O remarcă de la distanță. Elegantă, se apropia cu pași siguri. Nu-l văzu decît în clipa cînd ajunse în dreptul ei.

— Edward a căzut. Peste zece minute în parc.

Fata se întoarse și se pierdu printre trecători. Kloss își aprinse o țigară și o urmă.

În parc, copiii se zbenguiau pe malul lacului. Kloss trecu agale pe lângă cafeneaua de lângă orangerie și se pierdu pe aleea principală străjuită de copaci. O văzu pe Danka. Stătea pe o bancă, cu pudriera în mînă. Înainte de a se apropia privi atent în jur.

— Permiteți, Fräulein ?

— Pofțiți.

Îi oferi o țigară. Nu se mai întîlniseră niciodată ziua și într-un loc public. Acum n-aveau altă soluție. Danka îi zîmbi frivol. Juca excelent rolul unei fete dornice de aventură. Se îndepărtă puțin.

— Cum s-a întîmplat ? îl întrebă cu voce scăzută, continuînd să zîmbească.

— Nu știu. N-ar fi exclus să fim și noi compromiși.

— Edward o să tacă.

Apoi îi raportă. Reușise să afle că Reil și Pułkowski urmau să plece la poligon peste trei zile.

— Pułkowski a acceptat ?

— E disperat, îl șantajează cu soția.

— L-ai văzut pe Kazik ?

— Nu.

— Încă azi trebuie să aflăm ce s-a întîmplat cu el. Toți trebuie preveniți, dar în primul rînd Kazik.

— Mă voi duce la el diseară.

După o clipă de gîndire Kloss se hotărî.

— Nu e în ordine, dar n-avem altă soluție. Te voi acoperi — apoi îi preciză locul de întâlnire.

Aveau unul de rezervă, care părea încă sigur — un vechi atelier, aflat la periferie, închis de la începutul războiului.

— Trebuie să aflu cum au dat de adresa lui Edward.

De fapt nu știa cum va proceda. Probabil că Brunner nu-i va spune nimic. Dealtfel, Kloss se întreba dacă nu cumva este și el urmărit.

Danka ridică din umeri.

— Mai bine nu întreba, Janek, cred că asta este ultima mea misiune.

— Bine ! Te voi trimite la unitate.

— Mulțumesc !

Kloss intenționa să se ridice. Brusc incremeni. Pe alee, venea spre ei Rioletto. Oare îl urmărise ? Era într-atît de abil ?

— Îl cunosc — spuse fata — îl chemă Rioletto. A încercat să-mi facă curte.

— În ordine.

Îi vîni o idee. Riscantă. În fond, ce nu era riscant ?

— Ascultă, Danka. Eu voi pleca. Tu rămii și-l inviți la tine mîine seară. Să spunem... la orele 20. Îți voi explica apoi ce ai de făcut.

Rioletto ajunsese în dreptul lor.

— Doamne, — mimă el excelent surprinderea — iarăși ne întîlnim. Nu știam că oberleutnant Kloss cunoaște toate femeile interesante din acest oraș.

— Sînt pur și simplu un norocos.

— Eu, dimpotrivă.

Kloss se ridică.

— Din păcate sînt nevoit să vă părăsesc.

— De astăzi nu mă voi mai plînge de nenoroc. Pot rămîne ?

Danka zîmbi.

În jocul acesta apăreau tot mai multe necunoscute. Arestarea lui Edward și a lui Kazik — căci abia acum aflate că și Kazik fusese ridicat — pune sub semnul întrebării succesul întregii acțiuni.

Kloss spera ca Edward să reziste. Totuși cineva divulgase Gestapoului adresa de pe Walowa. Acel cineva știa, probabil, mai multe. Oare și despre el ?

Ar fi trebuit să fugă la unitate ? Nu ! N-avea dreptul. Va continua partida pînă la ultima carte. S-ar fi putut să fie vorba doar de o întîmplare. El, unul, nu credea în întîmplări, iar pe Brunner îl cunoștea — n-ar fi acționat orbește, fără să posede informații sigure: Cine o fi ? Rioletto, Puschke, sau, cine știe, poate Dankă ? ! Exclus. Dacă ar fi trădat Dankă, el s-ar afla acum la Gestapo. Îi apărură în fața ochilor figura lui Glaubel. Îl întîlnise cu o oră în urmă. Sigur că da. Nu era o întîmplare.

Telefonul sună. Aprinse lampa de birou și ridică receptorul. Doar Brunner sau șeful lui îl puteau căuta. Erau singurii care știau că obișnuiește să lucreze seara în biroul lui din Abwehr. În receptor, vocea lui Brunner răsuna puțin răgușită după beția din seara precedentă.

— Heil Hitler, Hans. Îți petreci seara la birou de unul singur ?

— Lucram.

Brunner continuă să vorbească despre lucruri fără importanță, îi reaminti de picioarele nu tocmai urite ale unei chelnerițe de la Cazino și brusc îl întrebă :

— Hans, te interesează noua secretară a lui Reil ?

În secunde ce urmărea cumpăni rapid răspunsul. Se hotărî, știind că trebuie să-i dea cîștig de cauză lui Brunner.

— Da. Dar de ce mă întrebi, Otto ?

— Frumoasă fată. Vrei să i-o sufli lui Reil ?

— Nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

— Dar la ce te-ai gândit ?

Kloss continuă tactica adoptată.

— Mă gîndeam c-a sosit momentul să procedăm la un schimb de informații.

— S-ar putea.

Kloss sesiză ușoara ezitare din vocea lui Brunner. Se întrebă oare ce știe. Ce-a reușit să afle ? Mai mult ca sigur că Glaubel îl informase de întîlnirea de la periferia orașului. Comiseseră o greșeală gravă. Danka n-ar fi trebuit să se ducă la locuința lui Kazik.

— Noapte bună, pe mîine, îi mai spuse Brunner.

După ce puse receptorul în furcă, Kloss relua filmul evenimentelor petrecute în timpul serii. Deci, ajunsese la periferie în jurul orei 18,00, conform înțelegerii cu Danka. Întîlnise muncitorii care se întorceau acasă, venind de la peronul de transbordare și dinspre uzina lui Reil. În dreptul magazinului alimentar remarcase o coadă imensă, iar în porți, femeile care, în așteptarea bărbaților, stăteau la taclale.

Kazik locuia într-o casuță aflată la întretăierea străzilor Ogrodowa și Śliska. Amestecat în mulțimea trecătorilor grăbiți, Kloss ținea casa sub observație. O văzu pe Danka intrînd. Instinctiv, împinse tocul pistolului în față și continuă să aștepte.

Știa că n-ar fi trebuit să vină, c-ar fi fost mai bine să trimită un băiat al „Albului“. Reușise să stabilească legătura cu el. Danka întîrzia să apară. Îl cuprinsese neliniștea. Dacă o fi căzut într-o cursă ? Nu-și continuă gîndul, căci îl surprinse pe Glaubel care stătea la pîndă. Supraveghea casa lui Kazik. „Asta e !“ își zise el și brusc deveni de un calm glacial.

— Heil Hitler, Glaubel, îl salută el, ce faceți în locul ăsta mizer ?

— Mă plimb. Dar dumneavoastră ?

— Eu, zîmbi Kloss, nu prea am timp de plimbare. De obicei lucrez, iar uneori ies la vînătoare.

— La vînătoare ? îl privi atent pe Kloss. Curios ca ne-am întîlnit tocmai aici.

— Da, într-adevăr curios.

Amîndoi priviră spre poarta casei. „Deci, au pus mîna și pe Kazik“, își zise Kloss. „Îi supraveghează locuința. Probabil că în casă nu așteaptă nimeni. Danka va putea ieși, însă va fi observată. Glaubel o fi singur ?“ Privi în jur. Nu văzu nimic. De fapt, asta n-avea importanță. Totuși îi înlesnea întîlnirea cu Danka. Fata tocmai părăsea casa. Calmă, ieși pe poartă.

— Frumoasa poloneză ! Vă interesează ?

Kloss nu' răspunse. Știa că Brunner avea să-l întrebe același lucru. Și așa se și întîmplase.

Își reluă lucrul. Avea de pregătit un raport pentru Horsch. Nu-și neglija obligațiile de serviciu, dar de astă dată nu se putea concentra. Cum trebuia să joace ? Era cert că vor face legătura între Kazik și Danka. Brunner era însă prea deștept s-o aresteze. S-o trimită pe Danka la unitate ? Așa ar fi fost normal. Totuși nu putea renunța la serviciile ei dacă acțiunea rămînea în picioare. Era obligat să riște. Risca mereu și, din păcate, nu numai propria-i viață. Oricum, trebuia să acționeze mai rapid decît Brunner.

Îi spusese Dankăi doar atît : „Fii pregătită pentru orice“. Se întîlniseră la vechiul atelier după vreo oră. Danka se învîrtise prin oraș pînă reușise să scape de Glaubel. Îi adusese o hîrtie fără importanță, copia unei scrisori trimisă la Berlin de Reil. Inginerul raporta că experiențele urmau să înceapă în ziua de 10 mai. El și Pułkowski plecau la poligon în dimineața zilei respective. Era ultimul termen. Și cîte mai aveau de făcut pînă atunci !

Kloss îi sugeră fetei să-i spună lui Reil că și-a căutat un vechi coleg, pe Kazik Okoń. Reil n-avea decît să-i repete asta lui Brunner. Le trebuia timp, poate că Brunner va crede că merge pe o pistă falsă.

Danka era foarte obosită. Ii mai ceru amănunte despre Rioletto pe care-l invitasese la ea pentru a doua zi, precizându-i că va avea și alți musafiri. De fapt, ce voia Kloss să afle despre „maestrul” din Berlin ?

Kloss deschise geamul. Aerul calduț al nopții pătrunse în cameră. Pe cer se încrucișau fasciculele luminoase ale reflectoarelor. În depărtare se auzi o serie de împușcături. Apoi răzbătu o melodie urlată de niște soldați beți.

Reveni la birou, încercînd să-și continue raportul. Fu întrerupt de intrarea unui subofițer. Din ușă, în poziție de drepti, acesta îl anunța că sosise un domn Puschke, director adjunct, care solicita să fie primit.

Kloss fu stupefiat. Telefonul lui Brunner și acum vizita lui Puschke. Oare ce dorea de la el acest neamț gras, prietenul lui Rioletto ? Ordonă să fie introdus.

Aprinse plafoniera și, în lumina ei crudă, examină cu atenție fața vizitatorului. Un ten palid, cenușiu, pleoapele umflate, mâinile tremurînde.

Se așează pe scaunul ce-i fusese indicat și-și puse mâinile pe birou.

— Un păhărel de coniac, domnule Puschke ?

Aprobă dînd din cap. Bău coniacul lăudîndu-i calitățile și făcînd presupunerea că e franțuzesc. Și el, Puschke fusese în '41 în Franța, dar rezervele i se epuizaseră de mult.

— Ce vă aduce la mine ? întrerupse Kloss, destul de dur, pălăvrăgeala neamțului.

Puschke își aprinse o țigară, trase îndelung savurînd aroma și scoase din buzunar un pachet sigilat. E adevărat, n-avea coniac, dar îi oferea domnului oberleutnant aceste țigări de foi, dacă-i face plăcerea să le primească...

Domnul oberleutnant se săturase însă de această introducere :

— Despre ce este vorba, domnule Puschke ?

— E o problemă dificilă și în același timp extrem de delicată...

Îi mărturisii că venise convins de faptul că el, Kloss, și Abwehr-ul vor înțelege situația lui, a unui german cinstit, care împotriva voinței sale fusese implicat într-o afacere oribilă. Da, asta era cuvântul, oribilă...

— Fiți mai clar, îi ceru Kloss.

Puschke se ridică.

— Domnule oberleutnant, izbucni el patetic, vin aici ca un german cinstit...

— La obiect !

— Voiam să raportez că prestidigitatorul Rioletto este un spion englez, care lucrează de mai mult timp împotriva Reichului.

Respiră ușurat, se reazează pe scaun și trase un fum.

Pe fața lui Kloss nu tresări nici un mușchi. Puschke nu putea să bănuiască surpriza pe care o trăia locotenentul. Kloss își studia musafirul și în același timp mintea îi lucra febril. Provocare ? Să fie o provocare ? Brunner, acum Puschke... Puțin probabil. Ce i-ar fi putut determina ? Voiau să-l mai verifice după doi ani de când...

Puschke începuse să se foiască neliniștit pe scaun. Aștepta întrebări sau mulțumiri ?

— De ce nu i-ați spus asta lui Brunner ? Sau ați trecut pe la el ?

— Credeam că n-are importanță cui mă adresez — Abwehr-ului sau Gestapoului.

— Și totuși ați optat pentru Abwehr, deși îl cunoașteți pe Brunner. Dealtfel, în uzina dumneavoastră lucrează și Gläubel.

— O să vă spun totul, oftă Puschke.

— Asta și așteptam.

— Cu Brunner am discutat ieri și alătăieri, dar n-am avut curajul. Credeam că-mi va fi mai ușor să discut cu dumneavoastră.

„Minte, își zise Kloss. Dar dacă spune adevărul ? Voi verifica“.

— Puschke, răcni el.

Neamțul sări în poziția de drepti. Scena era comică, dar pe Kloss nu-l mai amuzau de mult manierele tipic germane. Îi erau familiare și știa să uzeze de ele.

— Cu mine n-o să-ți meargă. E clar ?

— Da ! strigă Puschke, disciplinat.

— Ai fost agentul lui Rioletto ?

Lui Puschke i se muiaseră genunchii, dar Kloss nu-i permise să se așeze. Puschke începu să plîngă. Scena era penibilă — neamțul acela gras vărsînd lacrimi. Urmă o istorioară tipică, banală. În 1939, un prăvăliaș berlinez începuse să-i împrumute bani. Întii sume mici, apoi din ce în ce mai mari. După ce semnase o poliță care reprezenta cîteva mii de mărci, își făcuse apariția Rioletto.

— N-am comis nimic împotriva Reichului. Am apelat la un prieten din SS care s-a „ocupat“ de prăvăliaș, dar polița a rămas. A reapărut Rioletto cu polița și mi-a cerut...

— Ce ?

— Nu i-am dat decît numele inginerilor care lucrează la Lübbich, în Hamburg. Apoi a izbucnit războiul. Am plecat în Franța și mi-a pierdut urma. Acum a reapărut. Mă va curăța domnule oberleutnant, șopti el distrus, mi-e frică...

Într-adevăr, era înspăimîntat.

În sfîrșit, Kloss îi îngădui să ia loc și-i oferi un pahar cu apă. Apoi îi ceru să-i relateze totul de la început ; nu-l mai asculta. Reflecta cum să procedeze. Situația se complica tot mai mult și orice mișcare era riscantă. Dacă Puschke spunea adevărul nu putea să-l predea lui Brunner, fiindcă risca viața italianului. Dacă neamțul mințea... În primul rînd trebuia să afle cine este de fapt Rioletto. Dacă era un agent al aliaților, trimis să urmărească experiențele lui Reil, ar fi putut colabora. Acordul Centralei ! Nu mai avea timp să-l obțină. Trebuia să acționeze singur. Dar cum putea să verifice ?

Puschke semnă tot ce-î ceru. Kloss îl trimise apoi acasă. N-avea altă soluție. decît tăcerea, dacă ținea la propria-i piele.

Îl surprindea atitudinea lui Kloss. Știa că Abwehr-ul are metodele sale.

— Să nu vă așteptați să-l arestăm pe Rioletto în noaptea asta. Avem timp s-o facem. În ce vă privește, va trebui să vă răscumpărați greșelile. Urmările vor depinde de comportarea dumneavoastră — tăcere și... înțelegeți.

— Înțeleg, răspunse Puschke.

Kloss îl conduse pînă la ușă. Neamțul se opri în prag și ridică mîna în semn de salut. Oberleutnantul zîmbi ironic — acest om spera să supraviețuiască războiului... Kloss știa că Puschke era condamnat, dar nu-l încerca nici cel mai mic sentiment de compasiune.

8

Pentru Reil ziua începuse prost. Danka îl prevenise încă de dimineață că vrea să aibă o seară liberă. Îi spusese asta din pragul cabinetului, fără altă introducere. Arăta excelent în rochia verde care-i plăcea atît de mult lui Reil. Ar fi vrut să-i strige : „Cu cine te întâlnești ?“ Se mulțumi s-o privească lung și nu spuse nimic. Reil trînti ușa. În cabinet persista mirosul parfumului ei. Ceru să fie adus Puschke și ascultă raportul privind stadiul lucrărilor de pe poligon. Bineînțeles, totul era încă în faza de început. Puschke îi spusese : „E aproape gata“. Lui Reil îi venea să urle.

— Pentru dezinformare, am să te trimit pe frontul de est. În dimineața zilei de 10 mai, poligonul trebuie să fie gata. Ai discutat cu Pułkowski ?

— Da. Cred că va fi de acord...

— Nici un „cred“, izbucni din nou Reil.

Săpuneala trăsă adjunctului nu-l calmase. Și Puschke ăsta care nici măcar nu încerca să se apere. Se ghemuise în fotoliu și avea ochii roșii de parcă era gata să izbucnească în plîns.

— Ce se întîmplă cu dumneata, Puschke ? Arăți ca o babă.

Puschke invocă oboseala, influența nefastă a țării ăsteia în care trăia ca într-o colivie, teama de a ieși în oraș...

— Încetează cu teama asta absurdă ! Poți pleca. Apoi se răzgîndi și-l opri în prag cerîndu-i să-i spună ce căutase în uzină Rioletto. Îl văzuse la secretariat.

Puschke se înroși, păli și-i răspunse că Rioletto venise doar să-și ceară scuze pentru figura cu țigara. Apoi îi șopti că italianul părea să manifeste un interes exagerat pentru Fräulein Danka. Asta îl scoase definitiv din sărite pe Reil.

— Șterge-o ! Nu mai umbla cu vorbe. Dacă prestidigitatorul ăsta mai apare pe aici am să-i spun lui Glaubel să-l țină o zi la răcoare.

Apoi îi preciză fetei că nu mai primește pe nimeni și nici nu răspunde la telefon. Rămase singur, însă era incapabil să lucreze. Îl chinuiau gîndurile. Dacă experiențele vor eșua va pierde încrederea fîhrerului și s-ar putea chiar să fie trimis pe front. În sinea lui își zise că nu se teme de asta, dar îi veni în minte o imagine pe care o văzuse probabil la cinematograf : o suprafață albă, infinită, soldați pe schiuri și case cuprinse de flăcări. Cîți kilometri erau de la Berlin pînă la Volga ? Nu ajunseseră pînă acolo. Citise despre o restrîngere a frontului, dar nu știa precis, căci niciodată nu-l interesaseră comunicatele din ziare. Tatăl lui avea o hartă pe care marca zonele de luptă cu stegulețe colorate. În ce-l privește, asta îl lăsa rece.

Sună și, cînd Danka se opri în ușă, îl ceru ultimul număr din „Völkischer Beobachter“. Deschise ziarul și pe prima pagină văzu fotografia fîhrerului. Avea o expresie serioasă și un aer de bunăvoință caracteristic portretelor oficiale ale „marelui conducător“. Reil începu să citească, dar nu reuși să parcurgă decît primele rînduri. În ușă stătea Brunner. Intrase fără să fie anunțat, trecuse pe lingă Danka fără s-o privească, ca și cînd n-ar fi existat.

În timp ce se ridica de la birou, Reil intui că discuția n-avea să fie plăcută. Așa cum începuse ziua, era normal să nu-i aducă nimic bun...

Scoase coniacul din dulap. Fără altă introducere, Brunner trecu la subiect. În primul rînd, Pułkowski. Voia să știe cît timp va mai avea nevoie Reil de el. Directorul îi preciză că nu-i poate răspunde. Așa și era de fapt. Totul depindea de succesul experiențelor.

— La naiba, exclamă Brunner, asta nu se va mai termina niciodată.

— Am impresia că nu știe prea multe. Scoateți de la el tot ce vă interesează și cu asta basta! Vă mai acord... trei luni.

Reil își zise în sinea lui că gestapovistul este de-a dreptul impertinent. Se simți tîntat să uzeze de împuternicirea lui specială, dar renunță. Se mulțumi să-l întrebese intenționa să facă cu Pułkowski.

Brunner zîmbi rece :

— Să-l lichidez. Știe prea multe.

— Dar soția lui ?

Simți că i se uscaseră gîturul și-și mai turnă un pahar.

— Puteți să-mi turnați și mie. Soția lui e moartă de cîteva săptămîni.

Reil îl privi pe Brunner cu o repulsie nedisimulată. Ar fi preferat să nu afle. Brusc, își dădu seama că existau o mulțime de lucruri pe care nu dorea să le cunoască. În fond, toate astea nu-l priveau. Avea munca sa pe care și-o îndeplinea conștiincios. Exista o repartizare a sarcinilor.

Fiecare cu treaba lui. Asta-i ordinea lucrurilor. Spera că discuția se terminase, dar Brunner lăsase la urmă partea cea mai neplăcută.

— Unde ați cunoscut-o pe secretara dumneavoastră ?

— Vă rog să o lăsați în pace, izbucni Reil.

Reușise să-l scoată din sărute. Nu-l apăraseră pe Pulkowski, dar pe Dankă o considera proprietatea sa.

— Calm, domnule director — Brunner zîmbea. Vă rog să-mi răspundeți la întrebare.

— A fost repartizată de Biroul forțelor de muncă.

El, care nici în cabinetul fűhrerului nu-și pierdea stăpînirea de sine, era incapabil să-l dea afară pe acest gestapovist. Simți că începe să se teamă. Cînd înțelese acest lucru îl cuprinse într-adevăr panica. Încercă, totuși, să se apere :

— Nu i-ați descoperit nici măcar pe autorii sabotajului, spuse el tam-nesam.

— I-am prins, iar secretara dumneavoastră a luat legătura cu unul dintre ei — Kazimierz Okoń.

Își aminti de nume. Dankă îi vorbise de el seara trecută. Îi spusese că a vrut să-și viziteze un fost coleg, dar nu-l găsise acasă.

Brunner ascultă relatarea fără să-și ascundă surprinderea.

— Într-adevăr ? mormăi el.

Acum Reil putea să-l contraatace.

— Vă agățați de o fată nevinovată. Dacă-i era complice nu mi-ar fi spus numele lui !

Ar fi vrut să continue, dar privirea rece a lui Brunner îl reduse la tăcere.

— Sînteți prea nervos, spuse Brunner. Nouă nu ne plac astfel de oameni, nu ne inspiră încredere, spuse el lungind silabele. Domnul reichminister a spus asta nu o dată.

Se ridică și se îndreptă spre ușă

— Aveți cu această poloneză relații apropiate? Vă rog să-mi telefonați dacă intervine ceva. E clar?

Reil tăcu. După ce gestapovistul plecă, îl apucă furia. Ar fi trebuit să telefoneze la Berlin, să se ducă la gauleiter și să-i dea o lecție acestui individ impertinent și mărginit. Umplu două pahare cu coniac și o chemă pe Dankă.

— Să bem!

Fata îl privi cu indiferență, fără să înțeleagă, dar duse paharul la gură. Reil ar fi vrut să-i spună câtă nevoie are de ea, cât de mult îl interesează, dar fu incapabil să-și exprime gândurile. Mai bău un pahar.

— Totul este o porcărie, iar ceea ce nu-i porcărie...

9

Rioletto sosi la ora fixată. Se opri în prag cu un buchet de flori în mână. Se așteptase să mai fie și alți invitați, dar constată că Dankă era singură. Remarcă pe masă două pahare și două cești de cafea.

— Vom fi singuri. Regrețați? îl întrebă ea invitându-l să intre.

— Bineînțeles că nu, spuse el ascunzându-și cu greu uimirea. Nici nu bănuieți ce surpriză plăcută mi-ați făcut.

— În primul rînd am să vă pun la treabă, zîmbi Dankă, deschise sertarul și aruncă pe masă un pachet de cărți. Aș vrea să aflu cîte ceva despre mine.

Îl urmări atentă cum manevra cărțile. Părea să nu bănuiască nimic, era pur și simplu concentrat. Rioletto îi ceru să tragă o carte. Scoase riga de pică. Prestidigitatorul păru surprins. Gîndul o duse la Reil. În seara aceea, la plecare, Reil n-o întrebase nimic. Nici măcar unde se duce. Dankă i se făcu o clipă milă. Apoi se rușină de acest moment de slăbiciune. N-ar fi trebuit să-i fie milă de el.

— Riga de pică ! întoarse câteva cărți și puse, alături de rigă, dama de pică. Sînteți o fată interesantă. Faceți un joc dificil. Cred că nu greșesc — zise și privi spre geam. Nu sînt lăsate storurile. Nu vă e teamă că se vede lumina din stradă ?

Asta aștepta Danka. Sperase că el va observa mai repede. Se îndreptă grăbită spre fereastră. Deși afară se întunecase, putu zări prin crăpătura storului trei inși care stăteau vizavi, în colțul străzii. Deci, erau acolo.

— Acum e în ordine — zise el și continuă să amestece cărțile. De fapt cu asta se ocupă babele. Mie îmi spun mai multe ochii, un obiect oarecare, palma.

— Ce fel de obiect ?

— Un obiect la care țineti, care are o anumită semnificație pentru dumneavoastră.

Se întrerupse căci cineva suna insistent la ușă.

— Se pare că nu vom mai fi singuri, spuse Rioletto.

Danka deschise ușa. Intrară trei bărbați. Înainte ca Rioletto să ajungă la perete și să-și scoată arma, îl imobilizară. Unul din agresori purta o scurtă cadrilată, altul avea un bandaj negru pe ochi, iar al treilea o tăietură pe obraz. Păreau niște actori care se machiaseră intenționat spre a fi remarcați.

Bărbatul cu scurtă cadrilată o imobiliză rapid pe Danka, o legă, o aruncă pe divan și-i puse un căluș.

— Tîrfa ! — îi zvîrli el.

Ceilalți doi îl supravegheau pe Rioletto.

— Vei merge cu noi, i se adresă bărbatul cu tăietura pe față și băgă în buzunar micul Walter pe care Rioletto îl avea întotdeauna asupra sa.

— Dar, domnilor, încercă Rioletto, sînt doar un ocul-tist italian. n-am nici un amestec în treburile dumneavoastră.

— Ai armă. Spion gestapovist !

Il scoaseră afară. Trecură prin curte, pe străzile pustii și întortocheate ale cartierului și o apucară spre șosea. Rioletto știa că e suficient să traverseze șoseaua pentru a ajunge în pădure.

Bărbatul cu scurta, care părea șeful, își consulta mereu ceasul.

— Mai repede, îl zori el.

— Ce-aveți de gând cu mine ? întrebă italianul.

— Să te lichidăm ! Colaborezi cu Gestapoul.

Grăbiră pasul. Rioletto încerca să-i întîrzie.

Bărbatul cu cicatrice îl lovi în spate cu patul armei.

— Încetați ! Vreau să discut cu șeful vostru, strigă italianul.

— Ce-ai să-i comunicî șefului ?

— Nu te privește.

— N-am băut cu tine brudersaft, spionule ! Fii atent cum vorbești.

Ajunseră într-o poiană. În față se deslușea linia albicioasă a șoselei. Bărbatul cu scurta se opri lîngă un boschet de lîngă drum. Lui Rioletto îi trecu prin cap că l-ar fi putut lichida încă din locuința fetei, dacă ar fi avut intenția s-o facă. Îi despărteau cîteva metri de șosea, dar păreau că așteaptă ceva. Cel cu cicatricea se uită la ceas : „Să mergem“, spuse el.

Se aflau la marginea drumului cînd Rioletto auzi zgomotul unui motor ce se apropia. Lumina puternică a farurilor străpungea întunericul. Automobilul venea cu fază lungă. Se auziră cîteva împușcături. Rioletto se trezi singur pe șosea, căci agresorii dispăruseră în beznă. Totul se petrecuse extrem de rapid. Rioletto se ridică cu greu. Automobilul frînă. Soldați germani săriră din mașină. Apoi auzi vocea oberleutnantului Kloss :

— Ați avut noroc, domnule Rioletto, am ajuns la timp.

— Ce întîmplare fericită ! Chiar foarte fericită. Vă mulțumesc.

— O să discutăm la mine, îi răspunse Kloss.

Kloss și Rioletto se așezară alături pe bancheta din spate. Tăceau. Amândoi știau că-i așteaptă o conversație dificilă.

„Oare bănuia Rioletto ceva ? Putea să aibă încredere în el ? Exista vreo posibilitate să colaboreze ?” se întreba Kloss.

Ajunși în fața sediului Abwehr-ului coborîră. Coridorul era pustiu. Ajunseră în biroul lui Kloss. Lampa era aprinsă, iar pe măsută se aflau o sticlă de coniac și două pahare.

— Iată cum s-au petrecut lucrurile. Mi-a telefonat Fräulein Danka și mi-a relatat incidentul. Mi-am închipuit că vor încerca să vă ducă în pădure și m-am hotărît să-i interceptez. Era singura posibilitate.

— Excelent coniac, exclamă italianul afundîndu-se în fotoliu.

Nu-și spusese nimic concludent. Amândoi erau bănuitori, prudenți, și pe bună dreptate.

— Puteți să-i descrieți ? îl întrebă Kloss și întinse mîna după blocnotes.

— Pe cine ?

— Pe bandiți ?

— Erau cîțiva.

— Cîți ?

— N-aș putea preciza, eram aproape inconștient.

— Fizionomia, semne particulare... ?

— Era întuneric și mi-e teamă că nu vă pot da nici un indiciu. E neapărat necesară discuția asta ?

— Cu ceva trebuie să începem.

— Sper că domnișoara Danka n-a pățit nimic.

— Nu, zîmbi Kloss.

— Mi-am închipuit, întinse mîna și luă o țigară. Dăm cărțile pe față ?

— Nu e prea devreme ? Se ridică, deschise brusc ușa și apoi o închise. Țigările astea sînt de la domnul Puschke. Mi le-a făcut cadou.

— A, da ?

— Domnul Puschke este un personaj deosebit de interesant. Un tip cu o biografie bogată. Are și niște idei excepționale.

Scoase din buzunar cîteva foi împăturite cu grijă și i le întinse italianului.

— Vă rog să citiți.

Rioletto citi cu atenție declarația lui Puschke. Puse hîrtille pe masă și trase cu sete din țigară.

— Ce-aveți de gînd să faceți ? îl întrebă el pe Kloss.

— Declarația e reală ?

— Da și nu ! De fapt ce intenționați ?

— Să ne imaginăm că lucrurile s-au petrecut altfel. Un vechi agent al spionajului englez, domnul Puschke, s-a străduit să-l recruteze pe italianul Rioletto pentru a lucra împotriva Reich-ului. Rioletto l-a refuzat și atunci Puschke a trimis oameni pentru a-l lichida. Numai datorită vigilenței oberleutnantului Kloss, cinstitul italian a ieșit din încurcătură.

— Mărturisesc că-mi place nespus această istorioară ! De fapt cine sînteți dumneavoastră ?

— O întrebare fără sens. E suficient că-mi asum riscul...

— Și eu !

— Ce credeți despre Pułkowski ?

Kloss umplu din nou paharele.

— Este atuul, în vreme ce Puschke nu mai reprezintă decît o carte tăiată. Jucăm împreună ?

— N-avem de ales. Să bem pentru colaborarea dintre aliați.

— Merită, zîmbi Rioletto.

Jocul se apropia de punctul culminant. Jocurile erau făcute. Kloss ştia că, deşi câştigase două partide, îi rămăsese a treia, cea mai grea. Oare-l va putea păcăli pe Brunner, va înghiţi hapul şi va accepta că Puschke a fost de fapt adversarul său în acest joc ? Brunner avea nişte atuuri de care trebuia să țină seama — Edward şi Kazik. Pericolul continua să existe. În locuinţa de pe Walowa n-a mai fost nimeni. Cei doi nu mărturisiseră, dar Gestapoul era departe de a-şi fi epuizat mijloacele.

Kloss se gîndea la toate variantele posibile, dar era obligat să se ocupe în primul rînd de eliberarea lui Pułkowski.

În dimineaţa zilei de 10 mai, Pułkowski şi Reil urmau să plece la poligon. Acţiunea trebuia pregătită. Concomitent se impunea rezolvarea „problemei” Puschke. Kloss se temea şi pentru Danko. Fata urma să dispară abia în seara zilei de 9 mai, deci în ultimul moment. Rioletto considera că ar fi necesar să plece mai repede. În plus, nu ştiau exact ce informaţii deţinea Brunner.

În ziua de 9 mai, Kloss îl sună pe Brunner. Fără altă introducere îi ceru o înţrevedere. Avea să-i comunice ceva extrem de important.

— Eşti sigur, Hans ? Te-ai hotărît în sfîrşit să vorbeşti ?

Nu suna prea promiţător.

Brunner nu era singur cînd Kloss intră în cabinetul său. Alături de el se afla Glaubel. Amîndoi îl priveau cu atenţie.

— Dă-i drumul, i se adresa Brunner.

— Calm, Otto, cum stai cu lațul pe care l-ai întins ?
— Am spus-o. Ar fi trebuit să mai așteptăm. Okoń mi-ar fi spus totul.

— Aiurea ! izbucni Brunner.

— Acolo stau profesioniștii, oîmule. L-am ascuns pe Okoń și atîta tot. Mai așteptăm o zi și o ridicăm pe fată.

Brunner îl privi pe Kloss, dar acesta rămase impasibil.

— Ridicați-o, zise el liniștit, nu-i decît o fiță.

— Fiță ! exclamă Brunner. Unde sînt peștii mari ? Tu ai umblat cu fata, nu-i așa ? Ce știi ?

Kloss luă o țigară.

— Brunner, vreau să fiu convins că această acțiune nu va fi numai succesul tău.

— Vrei să fii avansat ?

— Poate că da !

— Te previn — vocea lui Brunner deveni dură. Prietenul nostru Glaubel are o idee care te-ar putea interesa foarte mult.

— Bancuri !

Se simți totuși neliniștit. Nu trebuie să-ți subapreciezi niciodată adversarul.

— Ce-ai zice, continuă Kloss calm, de un oarecare domn Puschke.

— Puschke ? făcu mirat Brunner și i se adresă lui Glaubel. Ce părere ai ?

Glaubel ridică din umeri. Puschke nu-l preocupase niciodată.

— Am un material interesant. Sînt sigur că Puschke furnizează unei agenții străine informații despre uzina lui Reil. Ieri a încercat să-l recruteze pe un italian — Rioletto.

Vorbind, urmărea reacția celor doi. Sesiză surpriza, dar și neîncrederea. Cum vor reacționa? Îl vor aresta imediat pe Puschke? Se uită la ceas. Rioletto ar fi trebuit să termine treaba. Riscul era însă imens.

— Îl arestezi pe Puschke?

— Voi vedea! Nu mă grăbesc niciodată, replică Brunner. Kloss își băgă mâinile în buzunar. Palmele îi erau umede. Privi spre ceasul agățat de perete. Rioletto trebuia să se afle acum în locuința lui Puschke. Va lăsa acolo câteva hîrtii compromițătoare. Raportul despre plecarea lui Reil la poligon, amplasarea uzinei.

— Te sfătuiesc să-l ridici imediat, îi sugeră el.

— Apreciez ca de obicei sfaturile tale. N-am să uit că m-ai ajutat, îi spuse Brunner zîbind.

— Mersi! Îmi dai voie să-i raporteze șefului meu?

Era aproape seară cînd părăsi clădirea Gestapoului.

Mai urma întîlnirea cu Danka și apoi... noaptea dinaintea acțiunii. Detesta nopțile astea. Erau momentele în care își blestema munca. Dacă ar putea participa direct la acțiune, dac-ar putea lupta cu arma în mînă...

Pe strada Basztowa îl întîlni pe Rioletto. Italianul îl aștepta în fața unei florării.

— În ordine?

— Oribilă treabă. Puschke a sosit acasă mai devreme ca de obicei. Preferam să riposteze, dar n-a făcut decît să țipe. A durat cîteva secunde.

— Într-adevăr, oribilă treabă. Pregătiți-vă pentru discuția cu Brunner. Nu va fi ușoară.

Rioletto dădu aprobator din cap:

— Știu! Sînt obișnuit. Cînd se va termina oare războiul ăsta?

— Se va termina odată.

— De fapt, sînt chimist. Abia aștept să redevin un simplu chimist.

Se lăsase întunericul. Cartierul era pustiu. Nici patru-lele nu treceau prea des pe acolo. Kloss ajunse la atelierul părăsit mai devreme cu câteva minute. Se așază pe o grămadă de fier vechi. Se odihnea. Ce bine că venise și această ultimă seară. Dankă se va întoarce la unitate. Mai era acțiunea de a doua zi. Trebuia să reușească.

Fata sosi gîfîind.

— Credeam că voi întîrzia și n-am să te mai găsesc. Reil m-a reținut. Parcă ar fi presimțit că n-o să mă mai vadă niciodată.

— N-ai fost urmărită ?

— Nu, răspunse fata, dar nu părea foarte sigură.

Își aminti că atunci cînd trecuse de pe Polna pe Ogrodowa zărise în spatele ei o siluetă ce i se păruse cunoscută. Apoi n-a mai remarcat nimic suspect, dar, nefiind sigură, se învîrtise o vreme prin oraș.

— Te duci la Marcin. Pleci imediat la el și mai verifici o dată dacă totul este gata. Felicitări din partea Centralei.

— Mulțumesc, șopti Dankă. Ce-o să faceți cu Reil ?

Kloss nu mai apucă să-i răspundă. Auzi un zgomot de fierărie dărîmată, care trăda prezența unui imprudent. Se întoarse și-l văzu pe Glaubel cu pistolul în mînă.

— Sus mîinile, Kloss. Și tu, i se adresă fetei apropiindu-se cu prudență. Mai sus mînuțele. Exact cum am presupus ! Nu mă înșel niciodată. Te-am demascat. Kloss.

Kloss acționă fulgerător. Făcu un salt, reuși să apuce o scîndură și-l lovi pe Glaubel. Acesta trase, însă nu nimeri ținta. Kloss îi smulse pistolul și se rostogoliră înțeleștați la pămînt. Totul dură câteva secunde, care i se păruseră lui Kloss o veșnicie. Glaubel era puternic și îndemînat. Reuși să se desprindă și fugi spre poartă. Kloss ridică pistolul. Traseră în același timp — el și Dankă. Glaubel se prăbuși.

— Acum du-te. Fugi la Marcin. Nu uita ! Mîine la orele 9.

Plecară la ora fixată, într-o mașină militară deschisă. Sub prelată, soldați în uniforme SS. Era o zi splendidă. Șoseaua traversa pădurea și străbătea apoi niște coline serpuind prin luncile deja înverzite peste care plutea o ceață asemenea unui abur. Pułkowski, alături de Reil, inspira adânc aerul curat al pădurii pe care n-o mai văzuse în lunile ce trecuseră.

— În cel mult trei zile vom termina, spuse Reil.

— Soția mea a fost eliberată ?

Reil tăcu. Ar fi trebuit să-i spună : „va fi eliberată imediat după terminarea experiențelor“. Privind însă chipul savantului polonez nu fu în stare să rostască nici o vorbă. Își reaminti că Dankă nu venise la birou. Nici măcar nu-și luase la revedere. Se neliniști. Dacă au arestat-o ?

Mașina accelerează. Se apropia din nou de pădure. Apoi frână brusc. În față se afla o barieră păzită de doi jandarmi.

— Documentele !

— Am cerut să nu fim opriți, strigă Reil.

SS-iștii din escortă se ridicară. Unul dintre ei strigă : „ridică bariera, omule“.

Apoi răsună o rafală. Jandarmii se aruncară la pământ și deschiseră focul. Dinspre colină, un R.K.M. mătură șoseaua. SS-iștii, culcați, erau incapabili să riposteze.

Șoferul stătea cu capul sprijinit de volan. Pe frunte i se prelingea o șuviță de sânge. Reil scoase pistolul, trase piedica și în clipa aceea o văzu pe Dankă. Cobora panta cu automatul în mână. Simți o lovitură. Nici o durere, apoi mai auzi vocea fetei : „nu trageți“.

— Sînteți liber, domnule Pułkowski, spuse Dankă. Privi spre Reil — fața lui exprima uimire.

Exact la aceeași oră, 9,30, în locuința de pe strada Walowa nr. 15 răsuna soneria. Cei doi gestapoviști, care își omorau timpul jucînd cărți, săriră în picioare și-și scoaseră pistoalele.

— Stați cuminți, li se adresă unul dintre ei lui Edward și Kazik. La prima mișcare trag.

Neliniștit, Edward privea casa. Nu putea fi nimeni dintre ai lui. Toți au fost preveniți, toți știau. Cine-ar putea fi ?

Gestapovistul îl împinse din spate cu patul armei și-i ordonă să deschidă.

Simțind în spate apăsarea pistolului, răsuci încet cheia și întredeschise ușa... Era poștașul.

— Aici locuiește domnul Edward Kania ?

În aceeași clipă, gestapoviștii deschiseră larg ușa. Poștașul îi privi surprins pe cei doi oameni înarmați.

— Ce se întîmplă aici ? Am un pachet pentru domnul Kania.

— Dă-l încoace.

Poștașul întinse o cutie mare de carton pe care se putea citi adresa scrisă cu grijă.

— Eu plec. Vă rog să-mi semnați de primire.

— Vei rămîne aici, îl opri gestapovistul.

— Dar, domnilor, trebuie să duc scrisorile.

— Pot aștepta.

Luară pachetul și începură să-l desfacă.

— Culcat !

Șoapta poștașului răsună ca un strigăt. Un bubuit asurzitor zgudui încăperea. Se făcu întuneric, se auzi troznetul mobilei sfărîmate și zăngănit de sticlă spartă.

Kazik, Edward și poștaşul, însingerați și negri de funingine, se precipitară spre ușă. Din apartament ieșeau trîmbe groase de fum.

În cabinetul oberleutnantului sună telefonul. Kloss ridică receptorul.

— Aveți o linie a vieții lungă. Recunosc vocea lui Rioletto. Felicitări ! Sper să vă revăd curînd. O să vă reîntîlniți prietenii...

Kloss zîmbi și lăsă încet receptorul. Se apropie de geam. Mai cîștigase o rundă.

Penultima întrevvedere

1

Ingrid ridică paharul și-l privi zîmbind pe Hans Kloss. Era un zîmbet provocator, de fată cochetă, care știa că-și poate permite asta fără să riște nimic. El nu va pleca.

— Vă supără ?

Kloss își zise că e diabolic de frumoasă, lucru ce-l deranja. Măcar de n-ar avea privirea asta candidă.

— Mi-e imposibil să mă supăr pe dumneavoastră. Dansăm ?

— Nu. Doar visați la o singurătate în doi.

Într-adevăr, îi promisesese că vor petrece seara împreună, dar o adusese la „Balaurul de aur“ și pe această Berta, care sporovăia continuu. Părea geloasă pe Ingrid și-i urmărea cu privirea chiar și în timpul dansului. Kloss simțea permanent ochii Bertei ațintiți asupra lui. Oare și ea ? Trebuia să țină seama de tot. Era cea mai grea misiune, de fapt cea mai neplăcută. Începuse un joc dificil.

— La ce vă gândiți ? Nu mai scoateți nici o vorbă !

— Mă gîndeam la dumneavoastră.

Pe estradă, o cîntăreață interpreta cu pasiune un tango sentimental. Se stinseseră o parte din lumini. Pentru o clipă, perechile de pe ring păreau că se opresc, ca apoi

să se legene iarăși în ritmul melodiei și din nou să se oprească.

— Îmi place „Balaurul de aur“. E cel mai simpatic local din Berlin, îi declară Ingrid.

Își zise că în acest local „simpatic“ poate întâlni crema Gestapoului și a SS-ului. Ofițerii superiori, veniți într-un scurt concediu, găseau aici, pe străzile înguste ale Charlottenburgului, alcool și femei. Îi stimulau tangourile sentimentale și jocul luminilor colorate. Se gândi la ei cu ură și făcu un efort pentru a arbora un zîmbet fermecător. Se uită la paharul lui Ingrid — era aproape gol. Ezita încă, deși era conștient că n-are altă soluție.

— La ce te gîndești, Hans ? repetă ea întrebarea.

Nu așteptă să-i răspundă și-i spuse cu voce scăzută, privindu-l cu ochii aceia imenși :

— Ultima oară am fost aici într-o primăvară timpurie cu Heini. Pe atunci nu se dansa. Se ținea doliu după Stalingrad. Cred că stăteam la aceeași masă și Heini, la fel ca și dumneata, era supărat că am luat-o și pe Berta.

— Cine e Heini ?

Privirea lui Ingrid se innegură.

— A doua zi m-am întors la Stockholm și de atunci nu l-am mai văzut. A dispărut după trei luni, în iulie.

Muzica încetă. Berta și căpitanul Schultz, care trecea drept cel mai elegant ofițer din Abwehr, se întoarseră la masă. Berta se lipi de Ingrid.

— Dac-ai ști cum dansează acest Otto. E extraordinar. Încă nu ți-ai băut paharul ? Ce-ați făcut ?

Kloss n-o auzea. Se gîdea la paharul lui Ingrid și la ezitarea lui nejustificată. Scăpase momentul.

— Să-l uităm, auzi el glasul Bertei. Ești tinăra și frumoasă, ai lumea întreagă la picioare. N-ai observat cum

te privesc bărbații... Am surprins o discuție la o masă : „fata aceea splendidă este cîntăreața suedeză Ingrid Kield. O vezi ?“ „Cea de la a treia masă ?“

— Nu mă amuză ! preciză Ingrid.

Schultz spunea același banc a doua oară. Ingrid se ridică și-l invită pe Kloss la dans.

— Faceți parte din categoria sentimentalilor timizi. După ce o cuprinse în brațe continuă : și totuși impertinenți. În fond ne cunoaștem abia de ieri.

— Pur și simplu avem atît de puțin timp.

De data asta era sincer.

— Credeți că veți putea fructifica timpul acesta scurt ? izbucni ea în rîs...

Se gîndi că această Ingrid Kield, a cărei biografie scurtă și precisă o primise de la Centrală, îi plăcea din ce în ce mai mult. Era foarte aproape. Ar fi putut s-o privească în ochi, dar evită. Pe fata aceasta pe care o ținea în brațe trebuia s-o ucidă. Dispunea pentru asta doar de douăzeci de ore.

— Voi pleca mîine seară, de fapt poimîine dimineață. Cine știe, poate ne vom revedea la Stockholm.

— Poate, după victorie.

— Crezi în victorie ?

— Doar sînt ofițer german !

— Eu, ca cetățeană suedeză, am dreptul să nu cred.

— Iar te-ai supărat !

Dacă n-ar fi știut de ce se face vinovată, ar fi crezut-o. Dar nu exista nici un dubiu. Își merita moartea, trebuia să moară și în Berlin nimeni în afară de Kloss nu putea executa sentința. Primise ordinul în dimineața zilei precedente. Erau în posesia tuturor datelor. I-l transmisese bătrînul Arnold, singurul colaborator și omul de legătură

al lui Kloss în Berlin. Era prudent, cu o mare experiență, dar din păcate bătrîn și bolnav. Ar fi trebuit să-l lase să se odihnească, însă nimeni nu cunoștea Berlinul atît de bine ca el, nimeni nu-l putea înlocui. Informațiile Centralei erau succinte, elocvente. Arnold le completase cu datele obținute de la un feroviar, cîndva membru al Partidului Comunist German. Ingrid Kield, cîntăreață suedeză, lucra de un an și jumătate pentru spionajul polonez. O recrutase la Paris un curier al Centralei care făcea curse între Berlin și Stockholm. Le adusese servicii importante. Transmisese mesaje de la Berlin la Stockholm. Agenții din Varșovia luau legătura cu ea ori de cîte ori dădea spectacole în Germania. Și asta se petrecea destul de des. În plus, avea prieteni chiar printre înalții funcționari ai securității Reichului. Nu o dată o verificaseră. Nimic nu le-a dat de bănuît. Atunci cînd Ingrid Kield trădase și-au dat seama că ar fi trebuit s-o verifice mai des.

Continua s-o țină în brațe. Fata zîmbea, dar nu se uită la Kloss, ci privea undeva în sală. Își zise, că dacă ar fi știut ceva despre el... Ce bine că nu luase legătura mai devreme cu ea. Nici el, nici Arnold...

— Ațiția bărbați tineri în jurul nostru. Cîți dintre ei...

— Războiul !

Făcea eforturi pentru a nu se lăsa sedus de farmecul acestei fete. Se gîndi la informația seacă a Centralei, confirmată de acel feroviar.

Cum se petrecuseră lucrurile ? În urmă cu trei zile, un om de legătură din Varșovia sosise în gara de est. Pe peron urma să-l aștepte Ingrid. S-au stabilit, ca de obicei, semnele de recunoaștere. Omul trebuia să țină în mîna dreaptă „Berliner Zeitung“ și imediat ce cobora pe peron să-și aprindă o țigară cu o mică brichetă. Ingrid urma să aibă și ea în mîna același ziar și trei garoafe roșii.

Kloss își imaginea scena. Privind chipul fetei o vedea parcă aievea.

Omul de legătură coborîse printre ultimii. Se uitase cu atenție în jur, dar pe moment nu remarcase nimic suspect. Cînd și-a dat seama era prea tîrziu. A văzut-o pe Ingrid Kield cu cele trei garoafe roșii. I-a zîmbit, probabil cum îi zîmbea acum lui. Omul de legătură se îndreptase spre ea. Atunci a remarcat un gest abia sesizabil. În spatele fetei se afla un bărbat în haine de piele. Cîteva secunde mai tîrziu l-a văzut pe cel de-al doilea, aproape de scările care duceau în holul gării. Pe scări, încă trei. Înțeleșese. I se întinsese o cursă.

Ingrid mai zîmbea cînd traversase în fugă liniile. Megafonul anunța : Schnellzug Berlin-Praga... Curierul trecuse prin fața unei locomotive care se apropia. Ar fi avut o șansă dacă peronul n-ar fi fost împresurat. Dar nemții pregătiseră totul în cele mai mici amănunte. Doi inși cu pardesie negre și pălării cenușii îl așteptau. Văzuse suprafața de beton liberă și pe gestapoviști cu arma în mînă. Dusesse mîna spre pistol. Kloss își imagina cu precizie ce gîndise omul în clipa aceea — cîte gloanțe are și că ultimul îl va păstra pentru el dacă nu-l vor nimeri gestapoviștii. Inutil. Doi gestapoviști erau pe peron, al treilea venea cu automatul pregătit.

Curierul trase cinci focuri, apoi înghiți o pilulă pe care o ținea în cureaua de la ceas. Își apropie țeava de frunte, dar în acel moment îl lovi rafala automatului.

Feroviarul mai relatase că Ingrid și gestapovistul care o însoțea se apropiaseră de cadavru. Îl percheziționaseră pe mort, iar fata aruncase cele trei garoafe peste corpul neînsuflețit. „Un gest detestabil“, gîndi Kloss.

Deci, nu mai exista nici un dubiu. Ingrid Kield trădase. Șantajată, obligată ? Nu ! Putea să nu vină în Germania. În fond, era cetățeancă suedeză și nu avea ce căuta aici, mai ales că n-o amenința nimic în propria-i țară. Colabora cu Gestapoul de bunăvoie. Și asta probabil de

cîteva luni. Constataseră că femeia cu care Ingrid luase legătura în timpul şederii sale la Berlin fusese arestată imediat după întoarcerea frumoasei suedeze la Stockholm.

Atunci nu reuşiseră să stabilească împrejurările, însă acum totul era cît se poate de clar.

Douăzeci de ore. Dacă nu va reuşi să execute sentinţa în acest interval va mai muri cel puţin un om.

În radiograma pe care Arnold o primise de la Centrală se preciza că agenta de legătură ce călătorea de la Paris la Varşovia urma să se întâlnească mîine, de fapt poimîine, la orele două dimineţa, cu Ingrid Kield, în gara din Berlin. La ora 4,30 cîntăreaşa avea tren spre Stockholm. Deci, cu două ore înainte de a părăsi Berlinul urma să mai dea pe mîna Gestapoului încă o persoană. Centrala nu mai putea s-o prevină. Nu mai aveau nici o posibilitate. Viaţa ei depindea în exclusivitate de Kloss. Dacă n-o va ucide pe Ingrid... Nici nu se gîdea la o asemenea posibilitate.

— Ai tăcut tot timpul, Hans !

— Am dansat cu dumneata.

Paharul domnişoarei Kield era plin. Kloss pipăi în buzunar cutioara minusculă pe care i-o dăduse Arnold. Conţinea o otravă puternică care-şi făcea efectul după 3—4 ore. Oare Gestapoul va face o anchetă amănunţită ? Mai mult ca sigur. Ştia că prezenţa substanţei otrăvitoare în organism putea fi cu greu pusă în evidenţă la autopsie. În plus, domnişoara Kield avea numeroase cunoştinţe, mai ales printre actori, astfel încît Gestapoul ar fi putut căuta ucigaşii acolo dacă ar ajunge la concluzia că e vorba de o crimă.

Ocazia de a răsturna conţinutul cutiuţei i se oferi mai repede decît se aştepta. Un sublocotenent înalt o invită pe Ingrid la dans pocnindu-şi călcîiele. Schultz o trase

pe Berta spre ring, de parcă i-ar fi fost frică să nu i-o ia înainte Kloss.

În sfârșit. Kloss rămase singur. Nimeni nu-i dădea atenție. Cel puțin de asta era sigur. Turnă în pahar praful alb. Coniacul nu-și schimbă culoarea. Apoi își aprinse o țigară și închise ochii. Putea spune că misiunea fusese îndeplinită. Oare otrava își făcea efectul suficient de rapid ? Ar fi vrut să fie sigur că Ingrid Kield nu se va chinui prea mult...

Un alt tangou sentimental. Vocea cîntăreței era joasă, răgușită.

— Dormi sau o visezi pe Ingrid ?

Căpitanul Schultz se întorsese singur. Îi spusese că doamnele îl părăsiseră pentru cîteva minute și că e momentul cel mai potrivit să bea și ei ceva tare. Strigă chelnerul. Ochii lui mici, mobili îl străpungeau pe Kloss.

— O să reușești ? îl întrebă el.

Cîteva secunde, Kloss avu impresia că celălalt știe.

— Dispui de puțin timp, se explică el. Ai început ieri, iar cucerirea lui Ingrid presupune o pregătire de artilerie mai îndelungată. De la moartea lui Heini nimeni n-a reușit...

— Cine a fost Heini ? repetă el întrebarea la care nu primise răspuns de la Ingrid.

— Chiar nu știi nimic ? Schultz știa tot. Heini, Heini Koetl, marea dragoste a cîntăreței, un băiat prezentabil, student la conservator înainte de război, a dispărut în Polonia acum cîteva luni. Întotdeauna am spus că Varșovia este un oraș foarte periculos.

— A, da !...

— A fost ofițer în subordinea generalului von Boldt. Bătrînul îl îndrăgise cu adevărat. L-ai văzut pe mucosul

acela care a invitat-o pe Ingrid la dans ? Este un oarecare Stolp, aghiotant și coleg al lui Heini. Au fost împreună în Polonia.

Muzica încetă și imediat se făcu auzită larma vocilor. La masa de alături, doi ofițeri în uniformă negre cântau cu glasuri răgușite.

— Îi este fidelă în continuare lui Heini, îi șopti Schultz lui Kloss. Dacă vei reuși o să devii celebru în Berlin. Locuiește în vechiul lui apartament de pe Albertstrasse și colecționează amintiri — rîse. Ai puține șanse, dar merită să te străduiești. Confidențial îți pot transmite că și șederea ta în Berlin se apropie de sfîrșit... De unde știi ? Să zicem că am văzut ciorna ordinului de pe biroul „bătrînului“. Consideră că pe front vei fi mai util decît în Centrală. Dealtfel, singur ai declarat că nu-ți place Berlinul. Ești un original.

Kloss continua să tacă. Se afla la Berlin de două luni. Fusesse repartizat la unitatea „Est“, secția a III-a, unde se ocupa cu precădere de fișele ofițerilor care acționau în Polonia și pe frontul de răsărit. Ar fi trebuit să considere asta ca un semn de încredere, însă posibilitățile de a obține informații utile erau mult mai mici decît crezuse. Prin intermediul lui Arnold transmisese Centralei o listă destul de completă a ofițerilor Abwehr-ului și informații despre ei — un material prețios — și colectase date, nu suficient de complete, despre rețeaua germană din nordul Poloniei.

Din păcate, asta era totul. În Centrala Abwehr-ului, repartizarea competențelor se respecta cu strictețe. Amiralul își organizase aparatul pe principiul secretului și al controlului la diferite nivele.

Orice imprudență, orice cuvînt în plus trezeau instantaneu suspiciuni. La asta se adăugau intrigile, discuțiile și

certurile cu oamenii lui Schellenberg și Kaltenbrunner, care îi interesau în cel mai înalt grad pe subordonații lui Cannaris.

Kloss informase Centrala în repetate rînduri despre divergențele din interiorul contraspionajului german, despre răzbunările sîngeroase, despre atmosfera de ură în care trăia această adunătură de agenți mai buni sau mai proști ai lui Canaris și Kaltenbrunner, care-și disputau puterea, pentru a avea acces la fûhrer, pentru a împărți prada.

Cunoștea importanța informațiilor pe care le furniza, dar se considera mai util pe front, în statul major, acolo unde se luau hotărîri importante pentru desfășurarea operațiunilor militare. Nu ezita să recunoască că-i lipsește legătura cu cei care luptau efectiv, că suportă tot mai greu viața în mijlocul oamenilor pe care îi ura și că n-are posibilitatea să renunțe la mască decît în rarele și scurtele întîlniri cu Arnold.

— Nici măcar nu mă ascuți, îi reproșă Schultz.

Lucra în Centrală încă de la izbucnirea războiului și juca un oarecare rol în intrigile lui Canaris. Se împrieteniseră, dacă se putea spune astfel.

Dar elegantul căpitan nu se trăda cu nimic, nici măcar atunci cînd bea.

— Te ascult, îi răspunse Kloss. În aceeași clipă reapărură doamnele.

Ingrid, surescitată, întinse mîna după pahar. Berta reluă flecăreala, Schultz izbucni în rîs, dar Kloss nici nu încercă să înțeleagă despre ce e vorba. Privea paharul. Ingrid îl luă și-l duse încetișor la gură. La rîndul său, Kloss ridică paharul.

— Pentru victorie, toastă el cu glas ușor gîuit.

— Pentru victorie, repetă Schultz, și în sănătatea doamnelor.

Ingrid reaseză paharul pe masă.

— Bea, o rugă Berta, vei uita totul. Îți aduci aminte cum ne-am îmbătat atunci ?

— Termină ! izbucni Ingrid.

Va bea totuși peste o clipă și în sfârșit totul se va termina. Își dorea să fi depășit acest moment. Simțea că-l părăsește curajul. Niciodată nu mai folosise otrava. Ar fi preferat s-o împuște.

Muzica reîncepu. Cu un gest hotărît, Ingrid întinse mina după pahar. În același moment, foxtrotul fu acoperit de vuietul sirenei. Orchestra tăcu și, din mijlocul sălii, un bărbat în smoking strigă „La adăpost“. Perechile de pe ring ajunseseră deja la ușă. Se auzi un vuiet surd, apoi zgomotul exploziilor. Artileria antiaeriană răspundea cu serii rapide. Se sculară de la masa pe care paharul lui Ingrid rămase neatins. Ridicându-se, Kloss lovi masa și coniacul se prelinse pe podea.

2

Străzile erau pustii și întunecoase. Kloss coti pe Albertstrasse, își aprinse o țigară și-și privi ceasul. Era aproape unsprezece. În urmă cu o jumătate de oră își luase rămas bun de la Ingrid. După alarmă o condusesese acasă împreună cu Berta și cu Schultz, care se ținuseră scai de ei. Kloss sperase că Ingrid îl va invita la ea. Intrară împreună pe poartă, dar la insistențele lui, fata nu accep-

tase decît o întîlnire pentru a doua zi.

— Mîine n-am spectacol. Putem merge la un film.

— La film, exclamă el fără să-şi ascundă dezămăgirea.

Ingrid zîmbi.

— Îţi pot acorda două ore. Exact două ore. Pentru că oricum taci...

Îşi dădura întîlnire la 18,30 în faţa cinematografului Roma.

Să aştepte pînă mîine ? Nu, riscul era prea mare. Se hotărî să execute sentinţa chiar în noaptea aceea. Planul era simplu. Nu va mai folosi otrava. La naiba cu ideile lui Arnold ! Astfel de situaţii se rezolvă mai repede cu un glonte. Aşteptă pînă cînd Berta şi Schultz dispărură după colţul Kürfürstendamm. Îşi asigură astfel un alibi nu prea solid, e adevărat, şi se întoarse pe Albertstrasse la locuinţa fetei. Era incredinţat că nu va fi inclus pe lista suspectilor. Mai mult ca sigur că Gestapoul va ajunge la concluzia că este opera spionajului polonez — cum dealtfel şi era. În fond, nimeni nu-l bănuia pe el. Dar dacă... Trebuia să ţină cont de posibilităţile adversarilor. Bătrînul Arnold, care cunoştea Berlinul ca pe propriu-i buzunar, şi avea atîta experienţă, îl avertizase :

— Am impresia că de cîteva zile mă urmăreşte cineva. Va trebui să schimbăm sistemul.

Se întîlniseră la Arnold într-o cămăruţă de la mansardă, situată aproape de staţia Zoo. Arnold lucra într-o berărie de pe Bismarckstrasse, dar nu-i îngăduise niciodată lui Kloss să vină acolo. Era un local de mîina a treia, frecventat de muncitori, unii chiar străini. O singură dată îl văzuse pe Arnold la lucru. Şchiopătînd, bătrînul aşeza halbele de bere pe mesele de lemn. La bar stăteau trei

băieți care aveau pe haine însemnul „P”. Discutau în polonă. Kloss fusese tentat să se apropie, dar trecuse fără să spună nimic. Simți privirile lor pline de ură și dispreț atunci cînd patronul, înclinîndu-se în fața lui, le strigase „Raus !”.

— Ești prea sentimental, îi spusese atunci Arnold.

Și astăzi, parcă referindu-se la acea discuție, îi precizase : „eu nu sînt sentimental, ci bolnav. Dacă o să-mi descopere viziunea, n-o să am unde să mă duc”.

— Trebuie să schimbăm locul de unde emitem.

— Cine o să transporte cutia asta, izbucni Arnold și privi fix în podea. Oribilă sarcină, spuse el brusc. Te înțeleg, dar trebuie îndeplinită. Renunță la procesele de conștiință. Domnișoara Ingrid Kiel nu ne menajează. Dacă ar ști ceva despre mine sau despre tine...

Oare într-adevăr nu știe ? Centrala consideră că nimic nu ne amenință. Așa trebuie să fie. În plus el, Kloss, nu s-a trădat cu nimic.

Dacă va întîlni pe cineva în ușa casei de pe Albertstrasse 21 va trebui să renunțe. Totul depindea de șansă și de întîmplare. Kloss detesta asemenea acțiuni. Prefera să calculeze și să pregătească totul cu precizie. De astă dată însă n-avea încotro. Era nevoit să acționeze singur, fără acoperire, în acest oraș străin, dușman.

Nu întîlni pe nimeni. Kloss examinează lista locatarilor — Heinz Koetl apartamentul nr. 46, etajul 4. Scara largă era acoperită de un covor moale. Atașă la țevă amortizorul și puse pistolul în buzunarul pardesiului. Va trage și va fugi pe scări. Nechibzuită idee. N-ar fi mai bine să amîne totul pentru a doua zi ? N-o va putea împușca nici

---

• Afară !

pe stradă, nici la cinematograful. Să facă rost de ciocolată cu otravă ? Nu ştia însă dacă fetei îi place ciocolata. Războiul se redusese pentru el la dimensiunile casei de pe Albertstrasse. Se gândi la cei care înfruntaseră moartea din cauza acestei fete, Ingrid. Era obligat să acţioneze.

Nu făcuse nici măcar o recunoaştere prealabilă. Habar n-avea dacă domnişoara Kield locuia singură. Era aproape convins că da. Schultz i-ar fi spus dacă avea pe cineva.

Pe uşă mai exista cartea de vizită a lui Heinz Koetl. „A dispărut în Polonia“, îi spusese Schultz, în urmă cu câteva luni. Tot în urmă cu câteva luni, Ingrid trădase. O fi existând vreo legătură între aceste două întâmplări ? Dar ce importanţă mai avea. Kloss nu-şi propusese să facă studii psihologice, trebuia să ucidă.

Apăsă pe butonul soneriei. Linişte. Apoi se auziră paşi şi zgomotul cheii întoarse în broască. Kloss trase piedica armei. Peste o clipă o va scoate. Se hotărî să tragă fără să intre în apartament. În prag apărură o bătrână în capot şi cu o scufie de noapte pe cap. Avea o voce aspră, aproape bărbătească.

— Pe cine căutaţi ?

La asta nu se aşteptase. Se reculese cu greu.

— De bună seamă pe mine, Frau Schuster, se auzi vocea fetei.

Purta aceeaşi rochie neagră cu care fusese la local.

Frau Schuster mormăi ceva şi plecă. Se opri pe culoar şi Kloss îi simţi privirea atentă şi ostilă.

— Dumneata ? Nu ţi se pare că eşti prea îndrăzneţ ?

Vocea ei nu exprima minie, ci avea o notă de satisfacţie.

Kloss începu să se explice precipitat, stîngaci — trebuia s-o revadă acum, nu s-a putut stăpîni...

— Te înșeli. Ne-am dat întâlnire la cinematograful. Ar trebui să mă supăr și să nu te iert cu una, cu două.

Înclină capul în semn de salut, dar nu-i întinse mîna.

La ieșire, Kloss surprinse privirea atentă a portarului. Se gîndi că Gestapoul ar fi aflat imediat semnalmentele lui dacă ar fi reușit s-o împuște pe Ingrid. O acțiune nepregătită prea mult se soldează de obicei cu o catastrofă. Era o regulă confirmată în majoritatea cazurilor.

Misiunea lui devenea tot mai dificilă. Această Frau Schuster, menajeră sau rudă a lui Koetl, știe de întâlnirea lor de a doua zi. Ce era de făcut? Trebuia să găsească o modalitate care să-l pună în afara oricărei bănuieli. Nu-i venea în minte nici o soluție. Merse încet pe Albertstrasse și ajunsese pe o stradă largă, străjuită de copaci.

Răsună alarma. În aceeași clipă trecu o mașină a poliției. Kloss văzu o clădire împrejmuată cu un gard de fier. În fața porții stătea o santinelă. Recunoscuse clădirea, era sediul Geheimstadtpolizei*ului berlinez. Kloss își aminti numele și fețele multora dintre cei care lucrau aici. Îi mai întâlnise cu ocazia rapoartelor prezentate superiorului.

Hauptsturmführer Müller. Precis că el conduce acțiunile în care este implicată Ingrid Kield. Omul de încredere al lui Kaltenbrunner, rece și crud, vechi și experimentat lucrător al contraspionajului. Ar greși profund subapreciind un asemenea adversar. Kloss ar fi dat orice să afle ce știe și ce intenționează hauptsturmführerul Müller. În Gestapoul berlinez n-aveau pe nimeni. Existase Elsie, și-o amintea, o tină ră blondă, pistruiată. Colabora cu Arnold. Înghițise cianură atunci cînd Müller descoperise în poșeta ei copiile unor documente secrete.

---

* Poliția secretă de stat (Gestapoul).

Da ! Kloss avea de încheiat niște conturi personale cu acest gestapovist. Trecu pe lângă santinelă și privi gratiile de la ferestrele întunecate. Gestapoul muncea și noaptea. Precis că hauptsturmführerul mai lucra.

3

Ingrid Kield nu veni la întâlnire. Kloss o așteptă o jumătate de oră. Se așeză la coadă la casă, apoi renunță și începu să se plimbe prin fața cinematografului, aprinzând țigară de la țigară. Raportul durase toată ziua, așa că nu putuse s-o sune pe Ingrid ca să verifice dacă este acasă și dacă nu-și schimbase cumva intențiile.

Mai avea la dispoziție doar câteva ore. Dacă era supra-vegheată de Gestapo se spulbera orice șansă... „Nu uita, agenta de la Paris sosește la ora două dimineața“, îi repetase Arnold. El era singurul care o putea salva. Și Ingrid nu venise.

Strada se golise, ușile cinematografului se închiseseră, filmul începuse. Kloss strivi cu talpa mukul ultimei țigări și privi în direcția Albertstrasse. Casa în care locuia Ingrid se găsea la 5 minute de mers de la cinematograful. Urcă scările și sună la ușă. Ii deschise Frau Schuster.

— Dumneavoastră ? — se miră ea. — Unde e Ingrid ?

— Tocmai asta voiam să vă întreb.

— A plecat înainte de 18,30. Spunea că se duce la „Roma“ să se întâlnească cu dumneavoastră.

— N-a venit.

— Poate s-a răzgândit, îi spuse ea cu satisfacție. Apoi brusc se nehiști. Ingrid este foarte punctuală, șopti ea.

— Aș vrea să știu unde s-a dus...

— Și eu, izbucni ea. V-am explicat. N-a venit, n-a venit ! Ce să fac eu ? N-o mai deranjați. Lăsați-o în pace.

Asta a fost tot ce-a putut afla. Poate s-o fi dus la teatru său la plimbare cu Berta. S-ar fi putut ca Müller să considere că înaintea acțiunii era mai în siguranță la Gestapo. „Agenta de la Paris sosește la ora două...” Nu putea intra în cabinetul lui Müller, în clădirea Geheimplatzului, s-o împuște pe Ingrid Kield...

Leși în stradă. Portarul era în ușa și-si curăța grijuliu pipa. Nici măcar nu-l privi.

— N-ați observat cumva în ce direcție a luat-o domnișoara Kield, cîntăreața suedeză de la nr. 46 ?

Portarul nu se grăbi să-i răspundă. Luă țigara pe care i-o oferi Kloss și-si puse pipa în buzunar.

— Cum să nu — spre Bismarckstrasse. A ajuns-o din urmă un Mercedes negru din care au coborît doi domni și-au invitat-o să urce în mașină.

— Erau în uniformă ?

Portarul îl privi bănuitor.

— Nu, domnule locotenent, erau civili.

— Domnișoara Kield a așteptat mașina ?

Întrebarea era inutilă. Portarul îi preciză că n-avea de unde ști treaba asta.

Nu mai exista nici un dubiu. Intervenise Gestapoul. Müller voia să fie sigur, nu risca niciodată. Ingrid Kield devenise inaccesibilă, ordinul nu fusese îndeplinit, însă Kloss nu putea să renunțe. Agentă trebuia salvată. Indiferent cum.

Același lucru i-l repetă lui Arnold la el acasă, un sfert de oră mai târziu. Bătrînul era agitat. Cotrobăia prin cameră, șotocea sertarele și cerceta niște hirtii.

— Controlez să nu existe ceva compromițător. În fiecare seară verific. Oricum, stația n-o s-o găsească. Dacă totuși o va descoperi... dădu din mână.

Kloss se așeză pe pat.

— Ce zici ? i se adresă el lui Arnold.

— Centrala mi-a retransmis astăzi ordinul.

— Ai semnalmente agentei ?

— Nu le-am cerut, mărturisi Arnold dezolat.

— Cere-le imediat.

— Până la patru dimineața nu pot stabili legătura.

— Prea târziu. Ce e de făcut ?

— Bei un ceai ? Surogat, bineînțeles. Pot să-ți mai ofer plăcinte de cartofi. Altceva n-am.

— Ce-i de făcut ? repetă Kloss întrebarea.

Arnold nu-i răspunse.

— Kield va veni la gară însoțită de Gestapo. Aș putea s-o împușc fie în hol, fie pe scările ce duc spre peron, gîndea Kloss cu voce tare.

— E o nebunie.

— Am și șanse să scap. Voi fi civil și voi trage de aproape.

— Centrala n-ar fi de acord cu planul ăsta.

— Și totuși Kield trebuie lichidată. Nu e vorba numai de viața agentei, ci și de documentele pe care le aduce. Ești în stare să înțelegi...

Arnold puse plăcintele în tigaie cu multă îndemînare. Apoi așeză pe masă o cutie cu marmeladă.

— Îmi plac plăcintele de cartofi cu dulceată. Dealtfel mor după dulciuri, dar nu-mi pot permite să-mi irosesc bonurile pe ele.

Kloss se ridică.

— Ce-ai de gînd ? se neliniști bătrînul.

— Ceea ce ți-am spus. N-am altă soluție. Dacă aș ști că Ingrid mai trece pe acasă...

— Atunci ? Arnold începu să mănînce cu lăcomie.

— Am cîteva jucării din plastic bine aranjate. Le-aș lăsa în apartamentul acestei Ingrid, reglînd explozia la o anumită oră. Mă gîndisem să apelez la ele în ultimă instanță fiindcă-mi era milă de Frau Schuster. Acum însă...

— Sentimental ca de obicei... remarcă Arnold.

Era aproape zece cînd Kloss își făcu din nou apariția în cartierul Charlottenburg.

Intră la „Balaurul de aur“ și lăsă la garderobă pardesiul și o servietă mică, dar grea. Venise aici sperînd că o va întîlni pe Ingrid. Müller ar fi putut s-o invite la cină fără a risca să se desconspire, căci domnișoara Kield mai ieșise și cu alți ofițeri superiori. Exista și șansa de a-i întîlni pe Berta și pe Schultz, de la care ar fi putut afla ceva. În plus, se putea ca Ingrid să vină pentru a-și lua rămas bun de la Berta.

Sala era arhiplină. Aceeși cîntăreață, același tango, aceleași uniforme de gală pe care ofițerii Wehrmacht-ului le arborau în concediu. De cum intră îl remarcă pe Schultz. Stătea la aceeași masă ca și seara trecută.

— Singur ? i se adresă lui Kloss cînd acesta ajunse lîngă el.

— Singur !

— Și Ingrid ? întrebă el ironic.

— O caut. Nu știi ce-i cu ea ?

— Ia loc și bea. Coniacul ăsta nu-i de lepădat. Îl dau pe sprînceană. A fost aici Gestapoul. Te căutau.

Fritz Schabe, mîna dreaptă a remarcabilului nostru hauptsturmführer, te căuta cu înfrigurare.

Kloss luă paharul. Știa să se stăpînească. Nimic nu-i trăda surprinderea.

Schultz, care-l privea cu atenție, nu sesiză nici urmă de neliniște.

— Pe mine ? rosti calm locotenentul. Ce naiba vor ?

— Doresc să aflu ce s-a întîmplat cu domnișoara Kield. Probabil își închipuie că le-ai putea spune ceva în legătură cu ea.

— Tot ce le pot spune e că n-a venit la întîlnire.

Kloss savură îndelung aroma băuturii „Armagnac”.

— Armagnac, confirmă Schultz. Asta e tot ce știi ?

— Nu sînt Mafalda, ripostă Kloss. În fond, ce vor cu Ingrid ?

— Nu bănuiești ?

— Vorbești în șarade. Mie îmi plac lucrurile clare. Ai de gînd să-mi spui ce știi ?

Schultz zîmbi.

— Foarte puțin. Doar atît că Fritz Schabe i-a interog-
gat deja pe portar și pe Frau Schuster...

— Se pare că domnișoara Kield le este absolut necesară.

— Domnii de la Gestapo caută adesea oamenii pe care-i
au în slujba lor.

— Atenție. Nu-i repeta asta lui Schabe. Am impresia
că motivele sînt întemeiate.

— Schabe ți-a spus...

— S-a comportat de parcă Ingrid ar fi fost ucisă, iar
el însărcinat să conducă ancheta.

— A plecat de acasă abia de câteva ceasuri.

— Tocmai ! La întâlnirea cu tine n-a venit. Poate să-și fi dat *rendez-vous* cu altcineva. De exemplu, cu Müller și asta nu c-ar interesa-o ca bărbat.

— Crezi...

— Nu cred nimic, i-o tăie Schultz. Iată-l și pe Fritz Schabe.

Un bărbat înalt, în uniformă de sturmbannführer, se apropia de masa lor. Obrazul drept îi era brăzdat de o cicatrice lată. Pince-nez-ul și freza îi dădeau alura unui reichsführer * SS. Kloss îl întâlnise la o consfătuire la șef. Schabe venise la el, se prezentase și-i spusese : „Și dumneavoastră ați fost pe frontul de est. Asta-i bine ! Avem nevoie de astfel de oameni la Berlin“.

Acum însă vocea lui era dură.

— Vă caut de o oră, domnule locotenent Kloss. Unde este Ingrid Kield ?

— Asta aș vrea să știu și eu, zise, ridică paharul și-l privi pe gestapovist. Nu beți cu noi ? E Armagnac...

— Noi nu glumim — fața lui Schabe era imobilă. Este o problemă de stat. Considerați discuția noastră oficială.

Schultz făcu un semn chelnerului, care, prompt, aduse un pahar. Gestapovistul nu-l atinse.

— Nu vă înțeleg.

Kloss ajunse la concluzia că cea mai bună metodă de apărare consta în bagatelizarea întrebărilor lui Schabe.

— Domnișoara Kield a ieșit din casă cu câteva minute înainte de orele șase și jumătate. Acum este trecut de zece... S-ar fi putut duce la o prietenă sau...

---

* Ministrul celui de-al III-lea Reich.

— Nu, îl întrerupse Schabe. Dealtfel și dumneavoastră ați fost neliniștit. L-ați chestionat pe portar.

— Din gelozie. Voiam să știu pe cine a preferat în locul meu.

— Și de aceea ați întrebat dacă cei din Mercedes erau civili sau în uniforme...

— Exact.

— Ce-ați făcut după aceea ?

— Nimic deosebit. M-am plimbat, am intrat în câteva cafenele și apoi am venit aici... Tot nu înțeleg...

— Să nu ne jucăm de-a baba oarșă, domnilor din Abwehr, spuse aspru Schabe. Ingrid Kield trebuia să ajungă acasă cel târziu la orele 21.

— Aveați întâlnire cu ea ?

— Domnule locotenent Kloss, vă permiteți prea mult. Ingrid Kield nu mă interesează pe mine, e necesară Reichului.

— Clar ! Trebuia să începeți cu asta. Să-mi spuneți că e omul vostru.

Schabe bătu cu pumnul în masă. Masca imperturbabilă căzuse de pe fața sa himmleriană.

— Ne disprețuiți, nu ? Vă previn că dacă ne suflați această fată...

— O să-mi permit, domnule, să-l informez pe amiral de această bănuială.

— Spuneți cui vreți.

— Liniștește-te, Schultz. În ce mă privește sînt gata să vă ajut, preciză Kloss.

— Va fi suficient să nu ne incomodați. Ar fi posibil totuși ca ea să fi venit la cinematograful.

Se priviră. Kloss își aprinse calm o țigară și luă paharul.

— Profit de ocazie pentru a vă comunica cum îi tratez pe cei care mă jignesc. Credeți că am trimis după Ingrid doi gealați într-un Mercedes ca să mi-o aducă la întâlnire ?

Schabe se ridică.

— Vă sfătuiesc să nu repetați nimănui discuția noastră. O vom găsi pe această fată chiar dacă... Domnilor din Abwehr, zișe el așezându-și pince-nez-ul cu gestul tipic șefului său, le plăc localurile de noapte și bineînțeles se întâlnesc aici cu totul întâmplător.

Schultz chemă chelnerul și mai comandă o sticlă de coniac. Discuția cu Schabe nu părea să-l fi impresionat. Înainte ca sturmbannführerul să fi ieșit, începu să-i vorbească lui Kloss despre două fete ce stăteau la o masă lângă fereastră. Amândouă erau drăguțe, nu se deosebeau prea mult una de alta, „două blonde durdulii, cu picioare acceptabile“. Îi propuse să le invite la masa lor. Era devreme, prea devreme pentru a se întoarce în camerele lor de burlaci. Cît sînt în Berlin trebuie să profite. Afacerea Ingrid pot s-o lase pe seama lui Schabe. N-are decît să-și bată el capul.

— Iau motocicletă ta, îl întrerupse Kloss.

— De ce ?

Vocea lui Schultz se schimbă. Îl prîvi bănuitor. Kloss se aștepta la asta. Din discuția cu Schabe își dăduse seama că Gestapoul nu știa unde se află Ingrid. În schimb, Schultz... Să fie oare o partidă între Canaris și Gestapo ? Pînă atunci nu se mai întîmplase, cel puțin el nu știa ca oameni ai Abwehr-ului să răpească agenții lui Kaltenbrunner. Dealtfel, lui îi era indiferent pentru cine lucrea

Kield, pentru amiral sau Himmler. În Berlin el nu avea decît duşmani.

— De ce ? Vrei s-o cauţi pe domnişoara Kield de unul singur ?

— Să zicem !

— Ascultă-mă cu atenţie. Te sfătuiesc să rămîi aici. Şi să ne distrăm împreună toată noaptea. Nici o femeie nu merită să-ţi rişti cariera pentru ea.

— Chiar cariera ? Am impresia că tu ştii ceva...

Zimbetul lui Schultz era fals.

— Nu, amice. Nu ştiu unde se află acum domnişoara Kield, dar indiferent unde este nu merită s-o cauţi.

— Îmi dai motocicleta ?

— Eşti groaznic de încăpăţînat. Ți-o dau. Sper că o să te plimbi puţin pe străzi şi pe urmă te vei duce la culoare. Dealtfel, aerul proaspăt o să-ţi facă bine. Uit-o pe Ingrid Kield ! Uit-o pentru totdeauna !...

4

Kloss opri motocicleta în colţ, pe Bismarckstrasse. Luna lumina blocurile întunecate şi casele în ruină, care căpătau contururi fantastice. Îşi găsi un excelent post de observaţie de la vitrina unui magazin de pălării ale cărui uşi erau bătute în cuie. Nevăzut de ceilalţi, putea observa de acolo culoarul larg format de casa din Albertstrasse în care locuia Ingrid şi maşina parcată în faţa porţii din care tocmai coborîse Schabe însoţit de cîţiva SS-işti. Îşi zise în sinea lui c-a avut noroc. Dacă ar fi sosit cu cîteva

minute mai repede și ar fi intrat, așa cum intenționase, în locuința lui Ingrid, Schabe l-ar fi surprins.

Discuția cu Berta durase mult și-l pusese pe gânduri.

Dealtfel, Berta se dovedise mult mai isteată și mai interesantă decât i se păruse la prima întâlnire.

O găsisse la teatru și o invitasese la o mică cafea, frecventată la ora aceea doar de pensionari și îndrăgostiți.

N-a fost necesar să-i explice prea mult ce-l interesa, deoarece Schabe o interogase. Berta zîmbise spunînd : „Acel domn de la Gestapo care se străduiește să semene cu Himmler“.

Kloss îi preciză că se teme pentru Ingrid, că discuția nu este oficială, dar i-ar fi recunoscător dacă-i poate spune ceva care să-l ajute s-o găsească pe domnișoara Kield.

Fata nu știa nimic. Mai bine zis nu cunoștea nici un fapt. I-o spusese și lui Schabe. Pe Kloss nu-l interesau faptele. O rugă să-i vorbească de Ingrid. Voia să afle cît mai multe despre ea. Își dădu silința să cîștige încrederea domnișoarei Berta Waschke și nu fără succes, căci fata se hotărî să vorbească.

Ingrid, afirmă ea, se schimbase total în ultimele luni. Asta după moartea lui Heini, marea ei dragoste. Ar fi trebuit să se căsătorească în toamnă. Stabiliseră și cînd — în concediul lui Koetl. Ingrid se hotărîse să rămînă la Berlin, deși spera să-l poată smulge din ghearele războiului pe Heini și să plece împreună în Suedia. Heini era muzician.

— L-am cunoscut înaintea lui Ingrid. Urma Conseruatorul. Își cîștiga existența dînd lecții, căci rupsesese legăturile cu tatăl său, — îl privi cu neliniște pe Kloss —,

ofițer superior în SD și apoi gauleiter în apus. Refuzase ajutorul lui. Era un băiat extraordinar. Bineînțeles că nu-l aprobam în tot ceea ce făcea, se grăbi ea să continue.

Kloss se gândi cu amărăciune cât timp le va trebui acestor oameni să poată scăpa de teama și suspiciunea permanentă în care trăiau.

— Când s-a întors din Polonia, în concediu, a povestit despre germani lucruri foarte urâte. Acum pot vorbi, tot nu mai are importanță. Se gândea chiar să fugă în Suedia. Apoi a devenit tăcut, dur. Doar în prezența iubitei lui, Ingrid, redevenea Heini, cel pe care-l cunoscusem. Au fost câteva zile pe munte. Au revenit cât se poate de fericiți. Eram la gară când Heini a plecat din nou în Polonia. Ingrid plîngea. N-o mai văzusem într-o astfel de stare. După ce a plecat trenul a izbucnit cu atîta ură, încît m-am speriat și eram pe punctul să fug : „Urăsc Germania voastră, urăsc războiul vostru. Vreți să stăpîniți lumea și provocați numai suferință. Și altora și vouă. Germania va fi distrusă. Cu cât mai repede, cu atît mai bine.“ După câteva zile am primit vestea că Heini căzuse, ucis de polonezi, pe străzile Varșoviei. Ingrid era de nerecunoscut. Și-a continuat concertele. N-a lipsit nici o zi de la teatru. Trăia numai pentru teatru. În rest se închidea în camera lui Heini și refuza orice vizită. Apoi a plecat în Suedia. Vara, cînd a revenit, nu mi-a dat nici măcar un telefon. Am întîlnit-o într-un local, nu departe de Zoo, în compania unui ofițer SD, dacă nu mă înșel a domnului Schabe. Era beată. S-a apropiat de mine. „Heini trebuie răzbunat — îmi spusese ea aplecîndu-se să mă sărute, și-l voi răzbuna. Lumea este infectă și crudă. Nu trebuie să-ți faci iluzii.“

Kloss o întrebă dacă Ingrid își petrecea des timpul în compania domnilor din SD. Fata confirmă. Chiar generalul von Boldt, fostul șef al lui Heini, o invitase de câteva

ori la el. Locotenentul Stolp.: a fost la teatru în ziua precedentă.

— Dealtfel cred că l-ați remarcat. Era cel care a invitat-o la dans la „Balaurul de aur“.

Generalul von Boldt ? Kloss se interesa de mult de acest vechi prusac, care niciodată nu manifestase o simpatie deosebită față de Hitler, ceea ce nu-l împiedicase să execute toate ordinele primite. Probabil era cel care distrusese Varșovia și tot el comandase trupele de pe frontul rusesc din sud. Acum, ca membru al statului major, din Oberkommando-ul Wehrmacht-ului îndeplinea sarcini de mare răspundere. Era docil și dacă ar fi să iei în considerare gurile rele, unul din conducătorii grupului de militari ostili politiciii lui Hitler, conștienți de iminența înfringerii. Oare să-l fi interesat Ingrid ? Deci, Abwehr-ul sau O.K.W-ul *. Sau cine știe... S-ar fi putut ca Ingrid Kield să fi fugit pur și simplu. Mai era Gestapoul. Lui Müller îi plăcea să recurgă la provocări. „Atenție, își zise, poate fi o cursă.“

Continuă să supravegheze casa. În cele din urmă ieșiră Schabe, apoi doi SS-iști care o escortau pe Frau Schuster. Bătrîna doamnă se ținea dreaptă cu geanta ei mare pe care o purta asemenea unei arme. Ce-i trebuia lui Müller s-o aresteze ? Poate că bătrînei îi scăpase ceva ce nu trebuia. În fine, n-avea timp de asta. După ce mașina demară, Kloss se strecură spre poartă. Spera că cei de la Gestapo nu se vor întoarce sau în orice caz n-o vor face prea curînd. Avea nevoie de puțin timp. Casa scării era pustie. Deschise ușa locuinței lui Heini Koetl cu șperaclul. Pe hol, în cameră și în bucătărie, lumina ardea. Totul era întors pe dos — patul din bucătărie în care dormea, probabil, Frau Schuster. Conținutul bufetului — vase, servețele, ali-

---

* Oberkommando der Wehrmacht.

mente — zăceau pe podea. Același lucru și în cameră, o cameră cu gust, diferită de interioarele burgheze cu care se chinuise la Berlin. O draperie groasă, colorată, acoperea ușa balconului. O masă joasă, un divan, câteva scaune obișnuite și pe perete fotografia mare a unui tânăr îmbrăcat cu un pulover de schi. De bună seamă, Heini Koeti. Se gândi că în majoritatea locuințelor germane atârnav pe pereți fotografii ale băieților în uniformă.

Lucrurile domnișoarei Kield zăceau pe podea, azvîrlite din sertare și valize. Gestapoviștii desfăcuseră valizele, căptușeala pardesiului, spărseseră sticlutele de parfum. Oare ce căutau, ce sperau să găsească la agenta lor ? N-aveau încredere în ea ? Doar le dăduse suficiente dovezi de loialitate. Cine știe, poate că speraseră să descopere câte ceva despre legăturile acestei Ingrid necunoscute lor. Găsiseră ce-au căutat ? De unde să știe ? !

Ingenunche pe podea și cercetă cu atenție lucrurile domnișoarei Kield. Cunoștea instrucțiunile primite de agenții polonezi și ascunzătorile pe care aceștia le foloseau. Nu-l interesau rochiile și obiectele mărunte de toaletă pe care cei de la Gestapo le cercetaseră cu siguranță. Scoase din valiză și sertare cordoanele de la rochii și pulovere. Luă agrafele. Le cercetă cu atenție. Găsi ceea ce căuta — o agrafă argintată, netedă și îngustă, care avea în interior o ascunzătoare greu de observat. Îndoi lama subțire și scoase un bilețel împăturit cu grijă. Textul era cifrat, dar pe verso citi un nume scris probabil de mina lui Ingrid : Edmund Kirsthoven. Auzise de el. Kirsthoven era rezidentul rețelei de spionaj american în Suedia. Cine-i dăduse fetei bilețul ? Cine voia să stabilească prin intermediul ei legătura cu spionajul american ?

Privi o clipă textul. Cifrul nu era complicat, însă avea totuși nevoie de timp. Ascunse bilețul în brichetă, stinse

lumina și ieși din cameră. Se opri pe coridor, căci auzi zgomotul cheii răsucite în broască. Să fie Ingrid sau Gestapoul ? Cine mai putea avea oare cheile apartamentului ? Se refugie în bucătărie. De aici, în lumina ce venea dinspre coridor, îl văzu pe omul care intrase. Îl recunoscu imediat — locotenentul Stolp, adjutanțul generalului von Boldt. Acesta procedă asemenea lui Kloss. Închise ușa, luminează holul cu lanterna.. Peste o clipă va aprinde lumina și va începe să cerceteze apartamentul.

Kloss se decise rapid. Școase pistolul și ridică piedica. Se mișcă încet, atît de încet, încît celălalt nu-i remarcă prezența decît atunci cînd simți atingerea metalului și-i auzi vocea :

— Sus mîinile !

Stolp se execută.

— Vorbește, șopti Kloss, împingîndu-l cu pistolul în spate, unde e Ingrid Kield ?

— Nu știu.

— Ai cheia ei. Nimic nu te mai poate salva. Nimic. Număr pînă la trei și trag.

Stolp tăcea.

— Gîndește-te bine. Te rănesc și trimit aici Gestapoul, forță el. Era convins că și celălalt se teme de Müller. Unu,... doi... număra presînd țeava pistolului în spatele lui Stolp.

— Nu știu, icni Stolp. Execut un ordin.

— Al cui ? Nu mai am răbdare.

— Al generalului... se hotărî Stolp cu greutate.

Nu făcea parte din categoria eroilor. „În locul lui Boldt aş ordona să fii lichidat“, își zise Kloss, căruia îi era clar acum cine dorea să stabilească legătura cu spionajul american.

Oare de ce domnișoara Kield nu-i raportase lui Müller ?
Sau, poate, o făcuse ? !

— Ce trebuia să cauți ?

Stolp tăcu.

— Vorbește !

— O scrisoare.

Kloss aflase ceea ce voia.

— Nu mișca, ordonă el și începu să se retragă spre ușă.

Stolp făcu un salt. Își recăpătase curajul imediat ce nu mai simțise în coaste țeava pistolului. Kloss fu mai rapid. O lovitură puternică, una din acelea pe care le exersase atâtea săptămîni, îl expedie pe Stolp la podea. Kloss îi luminează pentru o clipă fața cu lanterna și ieși încuind ușa.

Acum totul îi era clar. Știa și cum să acționeze. Timpul era însă foarte scurt.

5

Vila generalului Boldt se afla într-un cartier ce luase ființă prin anii '30, departe de centrul orașului. Trebuia să traverseze Tiergarten și să străbată o alee largă, în pantă ușoară. Căsele se aflau în mijlocul grădinilor împrejmuite cu garduri din plasă de sîrmă, îngrijite, semănînd una cu alta ca două picături de apă.

Numărul 58 trebuia să fie pe aproape. Kloss reduse viteza, opri și coborî de pe motocicletă, luînd-o de-a lungul trotuarului pustiu. Liniștea era tulburată doar de lătratul cîinilor.

Își asuma riscuri foarte mari, dar n-avea altă soluție. Trebuia să se convingă că Ingrid Kield se afla în miinile lui von Boldt și că în nici un caz nu va scăpa decît a doua zi. Știa că discuția cu generalul va fi dificilă. Dispunea însă de un atu pe care acesta nu-l putea trece cu vederea. Ce-i drept, n-avea timp să mai descifreze biletul, dar era convins că von Boldt luase legătura cu Kirsthoven prin intermediul fetei. Probabil că Stolp îi înminase domnișoarei Kield cu o zi înainte mesajul destinat rezidentului american. Ulterior, generalul aflase (poate de la Schultz, căci și el era amestecat) că Ingrid lucrează pentru Gestapo. Speriat că va fi desconspirat se hotărîse să acționeze imediat. Oare ordonase ca Ingrid să fie lichidată? Dacă s-ar putea convinge! Îi cunoștea pe acești generali care, după Stalingrad, începuseră să comploteze împotriva fűhrerului. Priveau cu coada ochiului spre apus, dar luptau pînă la capăt împotriva răsăritului. Trebuia să țină seama și de faptul că Boldt ar fi putut să cadă la înțelegere cu Ingrid, poate chiar cu Műller. Iată de ce se hotărî să mizeze pe atuurile pe care le deținea și să atace. Le cîntărise cu ocazia unei discuții telefonice cu von Boldt.

Se duse la statul major al Oberkommando-ului Wehrmacht-ului, unde lucra generalul. Ofițerul de serviciu îl privi uimit și-l anunță că generalul plecase acasă unde nu poate fi deranjat decît în cazuri de extremă urgență. Kloss se prezentă și ceru să i se facă legătura cu generalul.

— Azi nu primesc pe nimeni, îi preciză generalul după ce Kloss își declină oficial identitatea.

— Aș vrea să vă vorbesc despre misiunea locotenentului Stolp, rosti el încet și apăsător.

La celălalt capăt al firului se așternu tăcerea. Bătrînul prusac reflecta.

— Vă aștept, rosti el aspru.

La poarta vilei se afla un ofițer din Wehrmacht. După ce Kloss își spusese numele, apăsă pe o sonerie. Ușa se deschise. Pe scările vilei îl aștepta locotenentul Stolp. Era fără șapcă, cu capul înfășurat într-un bandaj. „Sper să nu mă recunoască“, gîndi Kloss. „M-am străduit să-mi schimb vocea. Dar dacă...“

— Domnul general vă așteaptă, îi comunică Stolp scurt.

Își lăasă pardesiul în anticameră. Șovăi o clipă, dar se hotărî să ia servieta neagră cu care venise. Se gîndea la jucăria aceea umplută cu plastic, ascunsă pe fundul servietei printre hîrtii. Dacă nu va avea încotro...

O încăpere cu mobilă greoaie, un birou imens deasupra căruia trona portretul lui Bismarck. Pe pereți mai remarcă portretele lui Hindenburg și Clausewitz. În sanctuarul generalului Boldt nu-și găsise loc fotografia fîhrerului.

Generalul ședea în fotoliul din spatele biroului. Țeapăn, bronzat, cu o ușoară asimetrie a feței provocată de monoclu. Se uită la Kloss ca la un subaltern nedisciplinat, care are tupeul să tulbure liniștea superiorului său pentru cine știe ce necazuri personale fără importanță. Dealtfel, deviza generalului era : „Pe domeniul meu nu se poate petrece nimic extraordinar“.

Nu-i întinse mîna lui Kloss, ci se mulțumi să-i indice un scaun. Locotenentul era decis să nu dea cărțile pe față. Cel puțin nu de la început.

— Sînt prietenul domnișoarei Ingrid Kield — pe fața generalului nu tresări nici un mușchi. Am motive să cred că dumneavoastră dispuneți de informații (spera că formularea fusese abilă) referitoare la soarta acestei tinere.

— Cred că sînteți nebun, rosti generalul.

Kloss își zise că orice ofițer prusăc și-ar fi pierdut cumpătul văzînd mînia generalului. Dar el nu făcea parte dintre ei. Fața imobilă a lui Boldt nu trezea în el decît ura și pasiunea jucătorului.

— Bineînțeles, puteți nega. În acest caz voi ajunge la concluzia că locotenentul Stolp a acționat din proprie inițiativă, cînd, servindu-se de cheile domnișoarei Kield, l-a percheziționat apartamentul.

— Ofițerii mei acționează numai la ordin, preciză generalul, aprinzîndu-și o țigară de foi.

„Nu se poate spune că nu este loial“, își zise Kloss.

— Îmi permiteți să fumez ?

— Da, mormăi von Boldt, dar nu-i oferi o țigară.

— Așadar... Kloss vorbea aproape în șoaptă. Dacă Stolp n-a acționat din proprie inițiativă, ceea ce căuta să era necesar domnului general. Cheile nu le putea avea decît de la Ingrid Kield, dispărută în împrejurări misterioase în jurul orei 18,30.

— Ce putea căuta Stolp ?

Generalul își scoase monoclul și-l privi pe Kloss cu oarecare interes.

— La asta n-o să vă fie greu să găsiți răspunsul, preciză Kloss politicos.

— Prostii ! Nu suport insinuările, tinere.

— Cred — furia generalului îl lăsa rece — că Stolp nu s-a achitat corespunzător de misiunea primită.

Se cîntăreau din priviri. În cariera sa, generalul nu mai fusese pus în situația de a trata de la egal la egal cu un oarecare oberleutnant.

— De fapt ce doriți ?

Kloss nu-și reținu un zîmbet. Fața generalului își pierduse imobilitatea.

— Mai nimic. Confirmarea (nu găsi pe moment un cuvînt mai potrivit) că Ingrid Kield se află la dispoziția dumneavoastră și ce intenționați să faceți cu ea.

Generalul tăcu. Apoi îi întinse lui Kloss o țigară de foi și un cuțitaș de argint.

— Ce știți despre Stolp ?

— L-am văzut în locuința domnișoarei Kield.

— Dumneavoastră l-ați... „aranjat“ în halul ăsta ?

— Da !

— Ce mai știți ?

— Destul de mult.

Nu intenționa încă să-și etaleze cărțile.

— Nu știți nimic, îl bruscă generalul. Visați să vă acoperiți de lauri la Gestapo !

— N-am spus că intenționez să mă duc la Müller. El o caută pe domnișoara Kield pe cont propriu.

Îl privi pe general o clipă și avu impresia că comisese o greșală. Von Boldt zîmbea. Apoi chipul îi redeveni rigid.

— Stolp v-a îndrugat prostii.

„Nu-și închipuie că am găsit biletul acela. Îl voi lăsa să persiste în greșală“, se hotărî Kloss.

— Dacă sînteți un ofițer german cinstit, și vreau să cred asta — continuă patetic generalul — ar trebui să aveți încredere în mine și să fiți convins că tot ce fac este pentru gloria Germaniei — privi portretul lui Bismarck. Onoarea de ofițer vă impune tăcere și supunere.

„Bătrîn imbecil, gîndi Kloss cu ciudă. Dacă i-aș spune că am scrisoarea pentru Kirsthoven... privi spre ser-

vieta ce se afla alături, ar putea ordona să fiu lichidat, deși ofițerul de serviciu știe că am venit aici... Dar ofițerul de serviciu nu va spune nimic". Când vorbi cumpănise toate posibilitățile :

— Deci nu intenționați să-mi spuneți nimic despre Ingrid Kield.

— Se pare că n-ați aflat nimic în plus. Vă pot da însă un sfat : uitați-o.

„Asta e deja foarte mult“, gîndi Kloss.

— Și să uitați discuția noastră, continuă von Boldt.

— Cu cea mai mare plăcere, domnule general. Suna destul de familiar. Dacă aș putea avea certitudinea...

— Ce certitudine ?

— Că Ingrid Kield nu va lua trenul de dimineață spre Stockholm.

Oare nu spusese prea mult ? Îl privi pe general și-i sesiză surprinderea. Boldt își puse monoculul și-l examină pe Kloss cu un interes nedisimulat.

— Nu înțeleg, se hotărî el.

— Aș putea avea această certitudine ? repetă Kloss.

— Să zicem !

— În acest caz vă rog să-mi permiteți să mă retrag.

„Amîndoi am comis greșeli, își zise el încheindu-și pardesiul. Bătrînul n-a încercat să scoată de la mine ce știu, iar eu i-am spus puțin mai mult decît trebuia. Dacă Ingrid îi mărturisește lui Boldt ce sarcină avea de la Müller în noaptea asta, generalul ar putea să bănuiască despre ce e vorba și astfel vor fi la cheremul lui. Noroc că-l am eu la mînă. Și-a găsit nașul... Numai să nu-i dea drumul acestei Ingrid ! Sînt curios care va fi următoarea mutare ? Cum va proceda ?

Generalul von Boldt formă un număr secret și așteaptă îndelung pînă îi răspunde o voce cunoscută. Apoi îl cheamă pe Stolp și-i ordonă s-o aducă pe Ingrid Kield.

6

Ingrid Kield, fata pe care Kloss încerca de mai bine de douăzeci de ore s-o ucidă, se afla în fața generalului Boldt.

— Fumați ? o întrebă von Boldt.

— Pot să nu fumez și să nu beau.

Vocea ei suna voit disprețuitoare și în același timp calmă.

Privi portretul lui Bismarck — fața „cancelarului de fier“ i se păru mai agreabilă și mai umană decît aceea a stăpînului cabinetului în care se afla.

— Detest să mă războiesc cu femeile !

— În schimb nu vă sfiți să le sechestrați în pivnița casei dumneavoastră, replică ea prompt.

— Să nu ne jucăm de-a baba oarba, scumpă doamnă. Bătrînul prusac își fixă monoculul și luă o țigară. Miza este foarte mare. Nu e vorba de mine sau de subalternii mei, ci de Germania. V-ați oferit de bunăvoie ajutorul și ați fost de acord să transmiteți scrisoarea — tuși ușor — unei anumite persoane din Stockholm.

— Mi-aș fi îndeplinit misiunea.

— Vă place să glumiți — i se adresă generalul politicos. Azi am fost informat — tuși din nou — că sînteți colaboratoarea lui Müller. E adevărat ?

Întrebarea sună aspru. Fata avu o ezitare imperceptibilă.

— Da. Este adevărat.

Von Boldt suspină.

— Nu-mi venea să cred cînd am citit acel raport. Nu vă întreb de ce ați procedat astfel, însă pretind sinceritate deplină. Nu știu dacă vă voi putea elibera, dar nu-i exclus să vă pot oferi o șansă de supraviețuire. Vă rog să vorbiți ! Ce știe Müller ?

— Nimic.

— Minciună ! Generalul nu ridică tonul. Unde este scrisoarea mea ?

— La mine acasă.

— Mai precis. Unde ?

— Domnule general — Ingrid îl privi pentru prima dată — vă voi înapoia scrisoarea cu condiția să mă eliberați. Jur că nu i-am spus lui Müller nimic... Eu...

Ar fi vrut să-i explice, dar renunță convinsă că n-o va înțelege.

Ce putea ști generalul acesta prusac despre dragoste ? Trăia numai pentru Heini. La el se gîdea tot timpul. „Avem dreptul să urîm“, îi spusese cîndva Heini. Repetase aceste cuvinte cînd murise, adăugînd : „avem dreptul la răzbunare“. Și răzbunarea devenise singurul ei obiectiv. Lista ucigașilor lui Heini era completă. Nu simțise nici un pic de milă atunci cînd îi predase victimele lui Müller. „Moartea lui Heini Koetl, afirmase hauptsturmführerul, o să-i coste mult“ și adăugase : „înțeleg și apreciez ura dumneavoastră. Și eu urăsc.“

Sesiză atenția cu care o privea von Boldt.

— Eu — repetă ea, apoi adăugă cu o voce albă — lucrez numai împotriva polonezilor.

O clipă generalul tăcu. O undă de bunăvoință păru că i se așterne pe față.

— Dacă aş putea să vă cred... ridică din umeri. **Misiuni** mărunte şi neîndeminate, scumpă doamnă. Sinceritatea se dovedeşte altfel.

— Credeam, şopti ea, că dumneavoastră, comandantul lui Heini, veţi avea încredere în mine.

De fapt, îi era absolut egal dacă acest domn în vîrstă va binevoi sau nu să-i acorde încrederea. Se teme de întoarcerea la Stockholm, de singurătate. Cîndva îl rugase pe Müller să-i dea misiuni riscante. Era gata să plece la Varşovia, acest oraş total necunoscut, să vadă strada pe care căzuse Heini, oamenii care, din spatele geamurilor, asistaseră la moartea lui, bucuroşi, chiar dacă nu ei trăsese răsculăcelul.

Dar Heini fusese alături de ei. Omorîndu-l, l-au trădat. Iată de ce trădase şi ea. „Nu înţelegi nimic din acest război, îi spunea Heini. Eşti o suedeză prostuţă şi iubită“ se grăbea el să adauge.

— Să am încredere într-un colaborator al Gestapoului ?

Apoi urmară acele cuvinte pe care ar fi dorit să nu le audă niciodată. Ingrid avu impresia că a fost trezită brusc din somn, adusă cu cruzime la realitate, la o realitate lipsită de sens, deoarece tot ce s-ar mai fi putut întâmpla n-ar fi fost decît durere şi disperare.

— Să ai încredere într-o femeie care colaborează cu Müller, cu cel care i-a omorît logodnicul ?

— Ce-aţi spus ? strigă ea. Pe Heini l-au ucis polonezii !

Generalul continuă necruţător :

— Asta e versiunea oficială, scumpă doamnă. N-am nici un motiv să mai tac. S-a dovedit că locotenentul Koetl a trădat, că a colaborat cu Rezistenţa poloneză. Chiar Müller l-a lichidat. În ce mă priveşte, aş fi preferat

curtea marțială. Metoda lui Müller are însă părțile ei bune. Tatăl lui Koetl și rudele n-au avut nici un fel de neplăceri, iar dumneavoastră... Dealtfel am crezut că Müller v-a povestit totul...

Fata tăcu. Nu mai era capabilă nici să plîngă. I se păru că aude vocea lui Heini : „ești doar o suedeză prostituată“. Apoi gîndul o duse la cei pe care-i predase Gestapoului. Își aminti chipul celui ucis în gară. „N-am reușit“, spusese Müller. Ar fi preferat să-l omoare el.

— Repet încă o dată întrebarea. Unde este scrisoarea mea ?

Ce-i mai păsa acum de generalul von Boldt și de scrisoarea lui. Tăcea privindu-l cu ură...

— Nu vreți să vorbiți ! — generalul își pierduse răbdarea. Poate îmi spuneți cine este locotenentul Kloss. De ce se interesează atît de dumneavoastră ?

— Kloss ?

Seara petrecută la „Balaurul de aur“ părea atît de îndepărtată. Oare cînd se întîmplase asta ?

— Kloss ținea foarte mult să nu plecați dimineața la Stockholm. De ce ? Mă auziți ?

— Vă aud, îi răspunse ea în silă...

„Kloss ținea“... își spusese că Müller o caută cu nerăbdare. Încă un om, pe care urma să-l întîlnească la gară, se va afla în curînd în pericol.

— Lăsați-mă să plec, șopti ea.

— Mai întii îmi veți spune totul. Aveți timp de gîndire pînă mîine dimineață.

Pivnița era umedă, lipsită de aer. Deasupra laviței se afla o ferestruică cu gratii. Pe ciment, un soldat îi lăsă un pahar cu ceai și o farfurie cu pîine unsă cu margarină și marmeladă. Nu intenționau s-o înfometeze.

— Nu mănînc, spuse Ingrid.

Soldatul, tînăr, cu arma automată pe umăr, o privi cu o curiozitate avidă. Poate c-o văzuse pe scenă. Poate că nicideată nu cunoscuse femeii ca ea, femeii din altă lume decît a lui.

— Mîncăți, Fräulein, șopti el blînd.

Apoi își aruncă mantaua pe bancă.

— Noaptea e frig.

Omul ieși închizînd cu grijă ușa. Auzi scrișnetul cheii în broască. Ușa avea un vizor prin care putea zări coridorul întunecat și pe soldatul așezat la masă, lîngă perete. Își pusese arma alături, își scosese încălțările și ciorapii și-și masa piciorul.

Domnea o tăcere deplină. Ingrid măsura spațiul strîmt dintre bancă și ușă, străduindu-se să nu gîndească, să nu simtă, să nu dorească. Și totuși... simțea că trebuie să iasă de acolo, că o cuprinde din nou setea de răzbunare. Și apoi... Știa ce o așteaptă, dar nu-i era frică...

În cîteva minute își întocmi un plan. Se surprinse gîndind cu milă la tînărul soldat care-i dăduse mantaua. Apoi își spuse că va acționa chiar dacă ar fi nevoită să ucidă.

Își descheie bluza, începu să bată în ușă și să țipe. Cheia se răsuci și în prag apăru soldatul cu automatul pe umăr.

— Ce s-a întîmplat, Fräulein ?

— Mă sufoc... n-am aer, vă rog deschideți fereastra, nu ajung la ea...

Omul privi spre ferestruica cu gratii. Sprijini arma de perete și se urcă pe bancă.

Totul decurgea așa cum plănuise. Fereastra era înțepinită și îi luă timp soldatului pînă reuși s-o deschidă. Coborî. În aceeași clipă, Ingrid, care luase automatul, îl

lovi în cap cu patul armei. Omul se lăsă moale pe bancă. Pe fața lui încremenise o expresie de uimire. Apoi se frînse și se prăvăli pe ciment. Ingrid fugi de-a lungul culoarului.

Scările duceau într-un vestibul larg și întunecat. Pipăi ușa, găsi clanța și o apăsă încetișor. Dădea în bucătărie. Văzu o fereastră mare și luna care atârna parcă deasupra grădinii. În casă domnea o liniște deplină.

Era liberă. Peste o clipă va escalada geamul și apoi gardul care împrejmuia vila.

Se trezi într-un cartier îndepărtat al Berlinului pe care nu-l cunoștea. Porni spre centru.

7

În vreme ce Ingrid Kield discuta cu generalul von Boldt, Kloss parcurgea un culoar larg, bine luminat din clădirea Abwehr-ului. Ofițerul de serviciu deschise o ușă. Se afla în primul secretariat. Căpitanul, care ședea la birou, îl privi pe Kloss și ridică receptorul. Raportă, așteptă răspunsul și i se adresă :

— Puteți trece.

Ceremonialul se mai repetă de două ori. În fața fiecărei uși sătea un subofițer al Wehrmacht-ului, imobil, în poziție de drepti, semănând mai degrabă cu o statuie decât cu o santinelă.

Lui Kloss ceremonialul îi era cunoscut. Mai fusese o dată la amiral. Toate aceste măsuri i se păruseră caraghioase. „Metoda impresionării psihice“, gândi el în timp

ce aştepta în ultima anticameră, de astă dată în faţa unui locotenent-colonel.

Cînd intrase în parcare Abwehr-ului pentru a-şi lăsa motocicletă şi îl văzuse pe Schultz, înţelesese că generalul von Boldt reuşise să facă mai repede mutarea următoare decît îşi închipuise el.

— Bătrînul însuşi vrea să te vadă, i se adresase Schultz. De urgenţă.

Aşadar, Boldt îi telefonase amiralului. Oare Canaris încerca să ia legătura cu spionajul american, folosîndu-se de bătrînii prusaci ? Kloss era conştient de situaţia critică în care se găsea. Amiralul nu era von Boldt. Toate atuurile puteau să se întoarcă împotriva sa. Intenţiile şefului spionajului german nu le va cunoaşte niciodată. Acest „vechi jucător“ nu acţiona direct. Intrigile pe care le pune la cale erau totdeauna sofisticate. Poate că i-l opune pe Boldt lui Himmler sau îl vinde pentru a câştiga încrederea fûhrerului, demonstrînd că el şi nu Kaltenbrunner dăduse de urma complotului. N-avea de unde şti ce-i spusese Boldt. Ce tactică să adopte ? De fapt, n-avea decît o şansă.

— Vă rog să lăsaţi servieta şi arma, îi spuse locotenent-colonelul şi-i deschise larg uşa.

De la uşă pînă la biroul plasat în fundul camerei uriaşe erau cam cincisprezece paşi. Kloss mergea ca pe cîmpul de exerciţiu. Apoi îngheţă privindu-l pe amiral. Arăta de-a dreptul pipernicit, profilat pe fundalul unui mare portret al fûhrerului.

Canaris îl privi cu interesul pe care-l poate manifesta un superior plictisit. Avea ceva din chipul unei păsări de pradă.

— Locotenent Hans Kloss. Pentru cine lucrezi ? strigă el.

Kloss ştia că trebuie să răspundă prompt, fără să ezite. Totul depindea de modul în care va reuşi să-l convingă pe acest as al războiului secret de autenticitatea spuselor sale.

— Pentru dumneavoastră, domnule amiral !

— De ce te interesează Ingrid Kield ?

— M-am îndrăgostit de ea, spuse Kloss fără să ezite.

Amiralul tăcu. Îl privi pe Kloss, meditănd asupra răspunsului primit.

— Cred că eşti idiot, Kloss, mormăi el.

— Întocmai, domnule amiral, se grăbi să aprobe locotenentul.

Accepta să fie considerat un personaj de comedie, un iubit neîndemînic, implicat într-o intrigă pe care nu reuşea s-o înţeleagă. Era o soluţie.

— Să zicem că asta am bănuir-o, spuse ceva mai blînd amiralul. Şi acum spune repede ce ştii ?

Trebuia să vorbească într-adevăr repede, fără să şovăie, fără să-şi cîntărească cuvintele. Amiralul sesiza imediat orice notă falsă. Kloss îi povesti, aşadar, că după ce dispăruse Ingrid se hotărîse să o caute şi se dusesse la locuinţa ei. Acolo îl surprinsese pe Stolp, adjutantul generalului Boldt, care-i mărturisise că din ordinul acestuia căuta o scrisoare.

— Eram convins că este vorba de o scrisoare de dragoste a generalului adresată domnişoarei Kield. M-am gîndit că domnişoara Kield refuzase să i-o înapoieze, iar domnului general îi era teamă să nu se compromită. Bănuisem că încercase să discute cu dînsa şi că se afla în vila domniei sale. Recunosc că am acţionat sub impulsul geloziei şi al grijii pentru cea pe care o iubesc...

Oare îl va crede ? Are vreo șansă ca amiralul să înghită această istorioară ?

— L-ai șantajat pe general ?

— Domnule amiral, consider că nu e cea mai potrivită formulare.

Amiralul închise ochii și cîntări îndelung răspunsul. Părea foarte obosit, fața îi era cenușie.

— Minți, Kloss, spuse el în cele din urmă. Destul de abil, dar minți. Nu ești atît de prost pe cît vrei să pari.

— Sînt sincer, domnule amiral, protestă Kloss.

Își dădea seama că nu mai poate întinde prea mult coarda.

— Sinceritate, ricană amiralul, în serviciul nostru. Am auzit cîte ceva despre tine. Bine... sînt gata să înghit povestea asta, acceptă el ironic. Pariez că nu vrei să creezi neplăceri superiorului cu prostii. Fiindcă sînt doar prostii, nu-i așa ? — tonul devenise autoritar. Dacă amîndoi știm ceva, aceasta înseamnă, presupunînd că și eu știu, că-i vorba de o ipoteză. Ne-am înțeles ?

— Da, să trăiți.

— Prin urmare, vei tăcea. În clipa asta ai uitat totul. Îți vei reaminti numai la ordinul meu. Cînd voi da un asemenea ordin memoria ta se va împropăta. Dacă intenționezi să lucrezi pentru altcineva te voi găsi și în gară de șarpe. Omul lui Müller a discutat acum cîteva ore cu tine și cu Schultz, nu-i așa ?

— Da, domnule amiral.

— Pe ei îi interesează chestiunea asta. Cred că legătura dintre generalul Boldt și Ingrid Kield este exclusiv produsul fanteziei tale. Probabil ai visat.

— Întocmai !

Amiralul zîmbi acru.

— Stările tale sentimentale nu mă interesează. Pe Ingrid Kield s-o uiți, însă, pentru totdeauna.

Kloss își luă din secretariat mantaua și servieta. Oare i-or fi controlat-o ? Dacă s-au uitat în servietă, șansele lui de a părăsi clădirea erau ca și inexistente. Pipăi servieta. Jucăria din plastic era acolo.

Porni agale pe coridorul lung, trecînd pe lîngă santinelele plantate la uși. Aceste statui vii păreau că nu-l observă. Respiră ușurat abia cînd ajunse în stradă. Nu-și făcea iluzii. Știa că noaptea îi mai rezervă surprize, și nu una... Müller și oamenii lui o căutau pe Ingrid Kield prin tot Berlinul. Oare îl urmăreau și pe el ? Chiar dacă așa stăteau lucrurile, Kloss spera că i-au pierdut urma pe drumul de la statul major la Boldt. Nu era însă sigur. Se hotărî să se ducă acasă și să aștepte acolo apelul lui Müller. Era convins că-l va căuta.

„Lucrul cel mai rău este că mă aflu acum între Cămaris și Kaltenbrunner. Deși situația are și niște avantaje. Informația despre intrigile Abwehr-ului și încercările de stabilire a contactului cu americanii vor interesa Centrala. Trebuia urmărit cu atenție jocul aliaților. Dar complotul ofițerilor ?”

Se surprinse zîbind disprețuitor la acest gînd. N-avea încredere în domnii în uniforme care executau fără să cirtească ordinele fîhrerului, atît în răsărit, cît și în apus. Era gata să-i salveze de Gestapo dacă-i sta în putință, însă atît. În orice caz, domnul Müller nu va afla prea multe despre el.

Invitația la Gestapo veni mai repede decît bănuise. Înainte de a ajunge pe Kürfürstendamm, un automobil negru frînă lîngă bordură. Fritz Schabe îl invită destul de politicoasă să urce. Așezat între SS-iști, cu fețele la fel de

imobile ca și santinelele lui Canaris, locotenentul medita asupra a două probleme care i se păreau în acea clipă mai importante : dacă Müller știa de vizita lui la Boldt și ce să facă cu servieta cea neagră ? Dacă-l va trata ca pe un ostatec, îi vor lua servieta. Și atunci... Își simți gura amară. Asta ar fi însemnat sfârșitul. N-avea la el cianura. Oare va rezista ? Va fi nevoit să-i înfurie, astfel încît unul din ei să tragă la timp.

Cabinetul lui Müller era luminat puternic. Kloss se așază pe un scaun aflat în mijlocul încăperii și-și puse servieta pe genunchi. Ar fi avut timp să bage mîna în servietă. Această constatare îl liniști oarecum. Încet, încet, îi renăștea patima aceea a jucătorului, de care nu o dată se sfiise, dar care îl ajutase de multe ori.

— Unde e Ingrid Kield ? răcni Müller.

Kloss tăcu.

— Vorbește odată, țipă el.

„Metodele acestui «specialist» sînt destul de primitive“, gîndi Kloss. Apoi i se adresează :

— Țin să vă amintesc că discutați cu un ofițer german.

O clipă crezu că Müller îl va lovi. Îi văzu fața foarte aproape, cu ochii holbați. Mărul lui Adam îi juca sub pielea gîtului. Müller reuși să se stăpînească.

— Nu doriți să vorbiți, rosti el rar, subliniind intenționat politicos cuvintele. Am avut de-a face cu diverși ofițeri germani.

— Nu știu, din păcate n-am reușit să aflu unde se află Kield.

Răceala și calmul lui îl scoaseră din sărite pe neamț.

— Pe ce temă a conferențiat amiralul ? îi zvîrli Müller.

„Deci, știe“, își zise Kloss.

— Vă rog să-l întrebați pe domnul amiral.

— Ne luați peste picior ? Probabil că n-ați mai avut de-a face cu Gestapoul. Sînteți sigur că veți mai ieși de-aici. Eu...

Își înghiți amenințările. „Acum“, se hotărî Kloss. Sări în picioare și criza lui nu fu cu nimic mai prejos decît a lui Müller.

— Mi-e rușine pentru dumneavoastră. Vă purtați ca niște SS-iști de rînd. Tratați un ofițer care vrea să colaboreze, ca pe un dușman.

— Vreți să colaborați cu noi ? — era pur și simplu consternat. Nu doriți o țigară, domnule sublocotenent ?

„Urletele acționează fără greș asupra lor“, își zise Kloss.

— Cu plăcere !

— În cazul ăsta să discutăm calm. Luați loc. Ați vorbit cu amiralul despre Ingrid Kield ?

Kloss trase din țigară. Se simțea ca un jucător de poker care are două perechi, în vreme ce adversarul posedă cel puțin un ful.

— Da și nu.

Fața lui Müller își recăpătă expresia de neîncredere.

— Cum să înțeleg asta ?

— Amiralul dorea să știe de ce vă interesează Ingrid Kield. Ne-a dojenit, pe mine și pe Schultz, că am scăpat-o din mînă. Consideră că putea fi utilă.

— A, da !

Era greu să-și dea seama dacă Müller îl crede sau nu.

— Deci, după dumneavoastră, amiralul nu știe unde se află această Kield.

— Nu știe.

Se gîndi că într-o bună zi Canaris ar putea să-l vîndă. Nu dădea un ban pe loialitatea lui, dar în clipa asta n-avea de ales.

— Am convingerea că cei de la Abwehr și-au băgat nasul aici. Ne-au suflat o agentă excelentă, strigă el pierzîndu-și din nou răbdarea. Ne invidiază succesele. Canaris vrea să-i demonstreze fûhrerului că numai aparatul lui este eficace. N-o să reușească !

— Domnule standartenfûhrer — simți din nou că-l cuprinde febra aceea a jocului — ieri seară am fost cu Ingrid la „Balaurul de aur“. Am văzut-o discutînd la bar cu un tînăr îmbrăcat civil...

Amîndoi gestapoviștii îl ascultau cu atenție încordată, Kloss continua să depeze firul poveștii lui fantastice.

— Bineînțeles că n-am dat importanță acestui fapt. Abia astă-seară l-am asociat cu dispariția... („Dacă Boldt îi va da totuși drumul acestei Ingrid, nu mă vād bine“. După discuția cu amiralul nu-i venea să creadă că va face asta.) Iată...

— Cum arăta bărbatul acela ? îl întrerupse Müller.

— Înalt, cu o față prelungă, cu o cicatrice vizibilă, ca aceea a domnului Schabe...

Se opri. Müller își privi suspicios ajutorul.

— Din păcate n-am auzit ce discutau, dar trecînd pe lîngă ei am reținut cîteva cuvinte — „miine la Postdam“.

— De ce nu mi-ați spus nimic ?

— Eram gelos pe Ingrid. Mi-am închipuit că e vorba de o întîlnire. Noaptea am cutreierat Potsdamul.

— Ați fost cu motocicletă pînă acolo ?

— Da !

— Schabe, ia rezerva și... la Potsdam ! Vreți să mergeți cu noi ?

— Nu ! Prefer că mă duc acasă. Mi-ajunge pentru azi.

8

La asta nu se aștepta. În garajul din fundul curții le-a văzut fețele reci, hotărâte și și-a dat seama că acum urma ceea ce era mai greu. Îl așteptaseră în apropierea Gestapoului. Apărură din umbră și-l apucară de braț — Schultz și Stolp. Elegantul Schultz și adjutantul necioplit al lui Boldt, cu capul bandajat.

— Ați înnebunit, spuse Kloss.

Îl conduseră în tăcere pînă în garaj. Îl dezarmară. Schultz strecură pistolul lui Kloss în buzunarul pardesiului.

— Hans, fraierule. Ți-ai imaginat că ne păcălești ? Te-am prevenit — nu părăsi „Balaurul de aur“. Ai intrat într-o încurcătură groaznică, băiete.

— Lucrați împreună — constată Kloss. Dealtfel bănuiam.

— Nu-l menaja, strigă Stolp. El m-a aranjat — își trecu mîna pe frunte. Vorbește ! Ce i-ai spus lui Müller ?

Kloss izbucni în rîs. Situația era pur și simplu absurdă.

— Ce babilonie !

Cei doi îl priveau ca pe un nebun. Apoi Stolp răcni :

— Vorbește !

— Prostule, dacă i-aș fi spus ceva nu făceați acum pe eroii cu mine. Dealtfel puteți verifica în cel mult o oră...

Müller nu se va duce la Boldt și n-o va găsi pe domnișoara Kield.

— Asta nu mai are nici o importanță, fata a fugit, îi ripostă Schultz.

De astă dată Kloss fu cel care-și ieși din fire. Toate eforturile lui se dovediseră inutile. Tot eșafodajul misterios se prăbușise ca un castel de nisip. Ingrid Kield era liberă. Moartea îi pîndea atît pe agenta de legătură, cît și pe el.

— Idioților, izbučni el. Cum ați lăsat-o să fugă ? Vă...

Ar fi preferat să înjure în polonă, expresiile germane nu aveau aceeași savoare. Cei doi îl priviră stupefiați. Era absolut sincer, nu încăpea nici o îndoială.

— Deci nu tu ai ajutat-o să fugă ? !

Crezuseră că el... Aveau motive, e adevărat. Acum însă nu mai înțelegeau nimic.

— Nu-ți ascund că sîntem într-o postură mizerabilă. Ingrid știe prea mult. Ca și tine dealtfel... În schimb pe tine te avem la îndemînă, spuse Stolp și trase piedica armei.

— Regret, Hans, zise Schultz și piedica tăcăni sec.

— Ascundeți jucăriile astea — glasul lui Kloss nu trăda teama, ci furia. Sînteți niște proști blestemați. Toată conspirația voastră ofîterească este un joc de copii. Gestapoul o va înghiți ca pe o bomboană... Vă purtați ca niște paiațe. Ce-ți închipui, Schultz, că nu mi-am luat măsuri de precauție ? Dacă mor, scrisoarea către Kirsthøven va ajunge unde trebuie.

Venise clipa să uzeze de atuurile pe care le poseda. Era obligat. E adevărat că șarjase puțin...

— Știi și asta, strigă Schultz.

— Știu și nu numai atît. Idioților, vreau să vă mai salvez o dată. Ascundeți odată jucăriile alea... Nu-i nimic de capul vostru. Nu valorați doi bani, domnilor ofițeri.

Schultz îndesă pistolul în toc. După o clipă de ezitare, Stolp făcu același lucru.

— Hans, aș vrea să te tratez ca pe un aliat.

— Tratează-mă cum vrei, zise Kloss dînd din umeri.

O să studieze situația mai tîrziu și va hotărî ce are de făcut. Deocamdată îl interesa la ce oră a fugit Ingrid, cum procedase și cît timp mai avea la dispoziție. Și în primul rînd asta, cît timp îi mai rămăsese.

9

Urcă scările casei de pe Albertstrasse. Se gîndea că Ingrid poate proceda în două feluri : ori se va întoarce acasă și-l va suna pe Müller, ori se va duce direct la Gestapo și vor veni împreună să-și ia lucrurile. Îi era necesară cel puțin o oră pentru a ajunge de la vila lui Boldt pînă în centru. Trebuia să fie la gară, la ora două, pentru a o preda pe agentă Gestapoului. Două ore mai tîrziu pleca trenul spre Stockholm. Era de presupus că-și va petrece aceste două ore la gară. Kloss își privi ceasul — unu și cinci minute. Dacă Ingrid intenționa să-și mai ia lucrurile ar fi trebuit să sosească în cel mult douăzeci de minute.

Îi veni o idee. Ce-ar fi să riște...

Ușa apartamentului era încuiată. Kloss ascultă îndelung înainte de a scoate din buzunar briceagul său miraculos. Broasca cedă mai ușor decât prima dată. Nu se schimbaseră nimic. Aceeași dezordine... rochiile zăceau împrăștiate pe podea.

Kloss se apropie de telefon și formă numărul lui Müller. Era sigur că-l va găsi. Aștepta raportul. Grupele sale operative cotrobiau Potsdamul. În receptor răsună glasul lui Müller. Continua să urle și la telefon. Puse batista pe receptor și schimbându-și vocea îi comunică : — domnișoara Kield este acasă.

— Cine-i la aparat ?

Kloss închise telefonul. Șeful Gestapoului va sosi în cel mult 12 minute. Deschise servieta, scoase jucăria de plastic și o potrivea la ora 1,35.

„Cred că n-am comis nici o greșală“, își zise el. Pe măsura joasă se afla o vază. O ascunzătoare ideală pentru bomba lui. „Nu va mai scăpa nimeni cu viață“ — gândi el.

Cînd totul fu gata se îndreptă spre ușă. Se opri, căci o cheie se răsucea în broască. Abia avu timpul să se ascundă după draperia ușii ce dădea spre balcon. Ingrid Kield. Kloss o văzu printr-o crăpătură. Se uită la ceas. Mai avea 15 minute de trăit. Atît îi mai rămăsese. Dar lui ?

Se gîndi că nici el nu va putea părăsi această cameră. Credea că Ingrid se va duce la telefon, dar nu, se lăsă să cadă pe un scaun. Un tremur ușor îi scutură umerii — domnișoara Kield plîngea.

Brusc Kloss se simți cuprins de milă. Un sentiment inutil, nejustificat. Din nou privi ceasul. Mai erau 14 mi-

note. O s-o împuște și va pleca înainte de sosirea lui Müller. Trase piedica pistolului. Gesturile erau prea lente, asemenea unei secvențe filmate cu încetinitorul. Își zise că ar trebui s-o determine să se ridice. Doar n-o să tragă pe la spate într-o femeie care plînge în hohote. Prea tirziu. Auzi voci și pași precipitați pe culoar. Ușa nu era încuiată. În încăperea intră hauptsturmführerul Müller.

— În sfîrșit, ce s-a întîmplat, unde ați fost ? Cine mi-a telefonat acum cîteva minute ? Se așeză greoi pe scaun cu spatele spre balcon. Mai avem ceva timp. Povestiți-mi ce s-a întîmplat.

— N-am nimic de spus, răsună vocea calmă a fetei.

— Cum adică ? Nu înțeleg, nu vă recunosc.

— Vă rog să mă lăsați în pace.

— Ce naiba se petrece ? Vom pleca imediat la gară, trebuie să vă schimbați. I-am ordonat lui Fritz să cumpere trei garoafe. De astă dată vom fi mai prudenți.

— Vă rog să nu contați pe mine, declară Ingrid pe același ton, nu voi pleca nicăieri și nu vă predau pe nimeni. Am terminat !

— Ce-ați spus ? răcni Müller. Sări de pe scaun și se aplecă asupra fetei.

— Am spus că n-o să mai colaborez cu dumneavoastră. L-ați ucis pe Heini.

Încă 10 minute. Pe scări gestapoviștii, pe coridor Schabe... Mai avea o șansă. Balconul.

Putea folosi balconul doar în ultimul moment. Cu 30 de secunde înainte de explozie. Dar fata ? A trădat din răzbunare... bătrînul prusac i-a spus adevărul...

— O să mi-o plătiți, auzi Kloss vocea lui Ingrid. Apoi îl văzu pe Müller sprijinit cu mîinile de vază...

— Credeți că puteți s-o rupeți cu noi atît de ușor ?

— Nu-mi pasă.

— Nu vă dați seama ce vă așteaptă ? — Îl costau mult calmul și blîndețea. Liniștiți-vă, vă dau trei minute. Vă rog să vă schimbați și să mergem la gară...

Ieși din cameră și deschise ușa de la intrare. Kloss îl auzi discutînd cu Schabe.

Încă 5 minute. Trase draperia și cu pistolul în mînă se opri în fața lui Ingrid. Fata nu țipă. Era capabilă încă să se stăpînească.

— Liniște, șopti el, să fugim.

— Dumneavoastră...

— Unul dintre aceia pe care i-ai trădat. Vino.

— Nu !

— Vei muri peste 3 minute. Bomba. Va exploda bomba !

— Nu !

Pașii lui Müller. Kloss sări pe balcon. Cînd hauptsturmführerul intră în cameră, Ingrid închidea ușa de la balcon.

— Simțeam nevoia de aer.

— N-ați reușit încă să vă schimbați, răcni Müller. Alături de el stătea Schabe. Fata se așeză la masă.

— N-am reușit și nu cred că voi mai avea timp.

Se uită la ceas. Acesta fu ultimul gest conștient. Trecură cele trei minute. Kloss sări în balconul apartamentului alăturat. Ușa de la cameră era deschisă. Se strecură pe vîrfuri în dormitorul străin. Un bărbat sforăia în pat. Ieși în hol, deschise ușa de la intrare...

Arătătoarele indicau 1,35 cînd ajunse pe Albertstrasse. O explozie puternică rupse tăcerea. La puțin timp văzduhul fu invadat de vuietul strident al sirenelor de la mașinile Gestapoului.

Kloss rări pasul. Mergea calm, pe o stradă pustie. Nu mai avea nici un motiv să se grăbească...

1

În dimineața aceea Kloss avea de rezolvat câteva probleme la comandamentul garnizoanei, astfel încît profită de ocazie și plecă mai repede de la birou. Taciturnul oberst* Ossetzky, uscat ca o prăjină, veșnic acru de parcă ar fi suferit de bilă, plecase la Lvov, la raportul șefilor de unități ale Abwehr-ului „Ost“. Ca atare, Kloss nu mai trebuia să se învoiască de la nimeni.

Cu un gest refuză oferta conducătorilor de ricșă. Din obișnuință îi privi atent, pentru a se convinge că nu există nici o figură cunoscută. Altfel ar fi însemnat că e urmărit. Nici unul din băieții cu șepcuță de lînă nu-i era cunoscut, astfel că o coti liniștit pe străduța Koszykowa. Se opri în fața vitrinei unui magazin de încălțăminte pentru a-i privi pe cei care mergeau în urma sa. Nimic suspect. În vitrină era expusă o pereche de cizme elegante, cu pîteni, așa-numitele cizme ofițerești, preferate de tineretul acelor ani... Linia lor elegantă cîștigase adepți chiar și în rîndul ofițerilor germani. Mulți încălțau la paradă aceste cizme, operă a meșteșugarilor varșovieni.

Kloss își aminti zîmbind că și noul adjunct al Sonderdienst-ului** din Varșovia, hauptsturmführerul Neumann,

---

* colonel.

** Serviciul special.

își ascundea picioarele lui strîmbe în cizme poloneze. În ce-l privește, nu schimbasesc niciodată încălțămîntea regulamentară de ofițer al Wehrmacht-ului, care se plia ca o armonică deasupra gleznelor. Detesta uniforma pe care era nevoit s-o poarte și-și zise că n-ar strica să înfrumusețeze acest costum dezagreabil.

Trecu pe lîngă intersecția cu Mokotowska. Pe această porțiune a străzii Koszykowa, circulația era redusă. Puținii civili se strecurau pe lîngă zidurile caselor de parcare ar fi fost gata în orice clipă să se ascundă sub arcadele porților. Deși era centrul unui cartier ocupat de nemți, nici ei nu se zăreau pe stradă, căci la ora aceea munciau harnici la birourile lor, completînd cu pedanteria tipic germană numeroasele rubrici ale scrisorilor, rapoartelor și diagramelor, totdeauna insuficiente pentru nesățiosul Berlin.

Copacii de pe Alea Ujazdowskie înfloriseră. Kloss inspiră cu nesaț aerul proaspăt și parfumat. Imaginea străzii pustii la acea ora îl surprinse. O clipă nu-și dădu seama de ce. Impresia dură puțin, căci vuietul unui Mercedes negru cu șase cilindri, pe a cărui aripă trona un fanion hitlerist, îl trezi la realitate. Pentru o clipă uitase de uniforma feldgrau*, de steag, de tropăitul specific al cizmelor. Alea era, ca odinioară, liniștită și frumoasă. Mercedesul care frînase zgornotos la intrarea în Alea Szucha îi reaminti în mîinile cui se afla Varșovia.

Kloss o luă în direcție opusă. Bariera, vopsită în negru, roșu și alb, se ridică încet, în vreme ce trei SS-iști verificau documentele pasagerilor din Mercedes. „Sînt excesiv de prudenți după ultimul atentat reușit“, gîndi cu satisfacție. El, Kloss, știa că nici un mijloc de precauție nu-i ajută, că sentințele date de rezistența poloneză vor fi duse la îndeplinire.

---

* gri-verde închis (culoarea uniformei Wehrmacht-ului).

Traversă strada și-l zări de departe pe bătrînul în haine ponosite, care ședea pe o bancă cu un muc de țigară lipit de buze. Podlasiński era punctual ca de obicei. Even-tualilor urmăritori ai lui Kloss nu le-ar fi putut trece prin cap că ar exista vreo legătură între acest bătrîn amărît, care se străduia fără succes să-și conserve îmbrăcămintea ponosită, avînd alura unui funcționar pensionar, și ofițerul elegant, energic, ce putea ilustra puritatea rasei nordice în una din cărțile smintite ale teoreticienilor rasismului.

Bătrînul observase, desigur, că ofițerul își aprinsese o țigară și se luă după el menținînd distanța impusă de respect și teamă. Lăsa impresia că aștepta ca tînărul ofițer să arunce țigara. Oare cel mai șiret spion ar fi putut presupune că mucul pe care-l culesese bătrînul și-l strecurase într-o cutioară de metal cuprindea cîteva informații, care, descoperite, i-ar fi expus pe amîndoi acuzației de înaltă trădare ? Din fericire, nimeni nu văzuse scena și, chiar dacă ar fi asistat la ea, n-ar fi putut să-și dea seama că între tînărul ofițer german și bătrînul jerpelit exista o legătură.

Kloss lungi pasul, de parcă brusc începuse să se gră-bească, zorit de obligațiile lui de ofițer al Abwehr-ului. Avea de interogat cîțiva soldați, care la o beție înjuraseră războiul, național-socialismul și pe conducătorul „iubit“. Oare îi va putea ajuta pe acești sărmani băieți înșelați, ce începeau să-și dea seama, din păcate prea tîrziu, care este adevărul ?

Din cînd în cînd distrugea declarațiile prea dure ale cîte unui informator zelos, iar în protocolul interogatoriului sugera circumstanțe atenuante. Din păcate, soldaților nu le era de prea mare folos. Îi aștepta curtea marțială și cam-pania de pedeapsă pe frontul de răsărit.

Îi trecu prin minte că Podlasiński ajunsese la casa urîță, în stil secesionist, de pe strada Mokotowska, aruncase pe masă pumnul de mucuri printre care se afla și cel azvîrlit de el, singurul care-l interesa, și tocmai desfăcea cu grijă foița. Apoi și-l închipui scoțînd micul sul de hîrtie, citind cuvintele scrise mărunt. Prima informație se referea la submarinul U 265 care reușise să ajungă în Marea Nordului. Era tot atît de posibil ca Podlasiński să fi trecut indiferent pe lîngă casa de pe strada Mokotowska, cotînd pe Wilcza și abia acolo să fi urcat scările și să deschidă cu una din cele patru chei ușa de care era prinsă o elegantă plăcuță de aramă purtînd numele Felix Żytogniewski.

„Podlasiński ? De ce tocmai Podlasiński, reflectă Kloss. Acesta să-i fie numele ?” De cîte ori se gîndea la el îl numea Podlasiński, uneori Józef. Și acest om, acest bătrîn, care strînge mucurile de pe Alea Ujazdowskie, uzează de patru identități, acum cînd procurarea documentelor pe un nume fals însemna pentru mulți oameni supraviețuirea. Podlasiński era în aparență un biet pensionar, care trăia din ceea ce primea de la casa de ajutor reciproc. Un fost funcționar, habotnic. Ca subreferent în magistratură nu lipsea niciodată de la liturghia de dimineață de la biserica Mîntuitorului.

Cu totul altcineva era Felix Żytogniewski, care locuia cu chirie pe strada Wilcza (nimeni nu bănuia că între cele două apartamente exista o trecere mascată de un dulap). Ușuraticul moșier, care n-o ducea deloc rău, nedisprețuînd comerțul cu intendenții germani, beneficia de serviciile Cazinoului la fiecare vizită în Varșovia. Cazinoul era destinat de către ocupanți indivizilor de teapa lui.

Felix Zytogniewski, reprezenta opusul lui Franciszek Bula, proprietarul a patru platforme cu cîte doi cai, pe care le prezenta sub firma pompoasă de „întreprindere de expediție“.

Zilnic de la orele 10 la 16, Bula putea fi găsit în biroul său unde primea la telefon comenzi pentru transportul mobilei sau, ocazional, al cartofilor. Deși lucrul ar fi putut părea curios, întreprinderea sa, respectiv cei patru cărăuși, veșnic amețiți, reușeau să-i asigure un câștig frumușel. Acest mic burghez respectabil nu se dădea înapoi — deși îi ura pe nemți — să se îmbogățească de pe urma lor, profitînd de faptul că organizaseră transportul cu cai. Oare acest om, care-și etala cu mîndrie lanțul gros al ceasului atîrnînd din buzunarul vestei, putea avea ceva comun cu trădătorul și renegatul Witalis Kazimirus ? Cîndva polonez, se transformase peste noapte în naționalist lituanian și-i servea pe nemți în calitate de consilier al Oficiului Central al Securității Reichului pentru problemele teritoriilor lituaniene ocupate. Cel puțin asta reieșea din documentele lui, care păreau mai autentice decît originalele, fiind confecționate de cei mai buni specialiști în branșă. Ei apreciau că numirea acestuia într-un post la care securitatea Reichului nici nu se gîndise era mai sigură decît emiterea unor documente pe numele lui de către unul din serviciile germane existente.

În complicata mașinărie a birocrăției hitleriste, nici nemții nu mai reușeau să se descurce.

După fiecare întîlnire cu Podlasiński, Kloss se surprindea admirîndu-l. De fapt, și el intrase în pielea personajului pe care-l interpreta de atîția ani. Podlasiński însă juca concomitent patru roluri și pe fiecare cît se poate de autentic.

Kloss fu intrerupt din meditație de o santinelă care-i bara drumul :

— Vă rog să mă iertați, domnule locotenent, permisul dumneavoastră.

Cufundat în gânduri nu-și dăduse seama că se afla în fața comandamentului garnizoanei varșoviene. Soldatul îl salută și-i deschise ușa.

2

Se întâmplă așa cum prevăzuse Kloss. Podlasiński intră pe poarta murdară a unei case urite de pe Mokotowska, discută cu portarul și trecu prin cele două curți interioare. Privi fereastra apartamentului său. Perdeaua era trasă, deci nici un pericol.

La întâlnirea din ziua aceea nu-l luase cu el pe Mundek, un pișicher de 18 ani care locuia pe strada Ludna, și-l esorta de obicei la o distanță de 20—30 m, gata oricând să tragă dacă e nevoie. Până la prânz urma să sosească Adam. Nu precizaseră ora întâlnirii și Józef se temea că nu-l va găsi acasă, lucru ce ar fi întârziat transmiterea bi-lețelului. De aceea îl lăsase pe Mundek să-l aștepte pe Adam.

Privise perdeaua deoarece știa că, în eventualitatea unui pericol, Mundek ar fi făcut totul ca să-l avertizeze.

Mundek nu se afla în bucătărioara în care se intra direct de pe scări. Își băgă capul ciufulit pe ușă numai după ce Podlasiński, reușind să găsească mukul de țigară ce conținea mesajul, scoase din bufet un vechi Under-wood * și începu să codifice informațiile despre deplasarea

* Marca unei vechi mașini de scris americane.

unui oarecare submarin, folosind o serie de cifre între care apăreau frecvent 1, 3 și 7.

— Adam n-a venit ?

— A fost. Peste o jumătate de oră îl va vizita pe contele Żytogniewski.

— În ordine. Poți să te culci.

Deși zilnic își încredința viața reflexelor și spiritului de observație ale băiatului, îl expediase din cameră, căci nu voia ca acesta să observe volumul gros pe care-l folosea pentru cifrarea biletului primit de la Kloss și care se intitula „Procurorul Alicja Horn“. Acest roman, la modă înainte de război, reprezenta în luna aceea cheia cifrului întregii rețele ce acționa în Varșovia. „Cu cât puștiul știe mai puțin, cu atât mai bine, își zise el. Și așa știe prea multe. De exemplu că Żytogniewski și Podlasiński sînt de fapt una și aceeași persoană“. Asta n-a putut-o evita.

Dar cel care știa cel mai mult era Adam. Adam îi cunoaștea toate cele patru identități. Era însă un om în care avea încredere deplină. Petrecuseră doi ani în aceeași celulă din Rawicz. Doi ani, zi și noapte împreună, reprezintă un timp în care îți poți da seama cu cine ai de-a face.

Despre identitățile lui știa și Kloss, dar asta era altceva. Nu el decidea dacă să aibă sau nu încredere în Kloss, ci cei de la Centrală.

În urmă cu opt luni primise un mesaj cifrat urgent de la Centrală prin care i se aducea la cunoștință că atât el, cât și oamenii lui sînt puși la dispoziția ofițerului de spionaj cu indicativul J.23. Cîteva zile mai tîrziu, pe cînd se recrea sub înfățișarea lui Bula, hrănind lebedele de pe lacul din parcul Ujazdowski, un tînăr în uniformă de ofițer hitlerist se așeză alături.

Într-o polonă surprinzător de curată rosti parola formată din trei cuvinte. Din clipa aceea păstrasera o legătură

permanentă. Zilnic, fie direct, fie telefonic sau printr-un mesaj lăsat într-una din ascunzători primea informații.

Tocmai terminase cifrarea raportului. Auzi sunetul stins al soneriei. Fără a-l trezi pe Mundek, deschise ușa de la dulapul ce acoperea trecerea, dădu la o parte tăblia din spate și pătrunse într-altul, asemănător, dar mai elegant, ce se afla în dormitorul lui Felix Żytogniewski. Îmbracă din mers halatul înflorat de mătase și acest veșmînt nou îi dădu o altă înfățișare. Pensionarul gîrbovit rămăsese undeva dincolo de perete. — Spre ușă pășea acum un bătrîn domn, care niciodată nu dusesese lipsă de bani și spera ca și în viitor soarta să-i fie favorabilă. Prin vizor zări cozorocul șepcii de lucrător mîunicipal a lui Adam, apoi ochii. Privi mai de-aproape. Vizorul era astfel plasat, încît permitea observarea cu ușurință a palierului și a jumătății etajului inferior.

Totul era în ordine.

— Nota pentru gaz, domnule conte, zîmbi complice Adam intrînd pe ușă.

Niciodată nu uita această formulă, destinată unui eventual ascultător din apartamentele învecinate. Lumină cu o lanternă contoarul de gaze, notă pe chitanță cantitatea, luă banii și strecură după cozoroc fișuica cifrată.

— Cum îți mai merge, Adam ?

— Totul e în ordine, șefule. Cînd mă trimiți la pădure, așa cum mi-ai promis ? Am să fac varice tot urcînd scările.

— Am nevoie de tine. Știi unde. Peste o săptămînă.

— „Întreprinderea de expediție“, am reținut.

Își strînseseră mîinile. Vizita încasatorului de la uzina de gaze nu dură mai mult decît normal. Amîndoi aveau experiență și știau că uneori chiar un amănunt, ca de exemplu prelungirea vizitei, le poate aduce necazuri, dacă nu sînt prudenți.

„Nici măcar nu pot sta de vorbă cu băiatul“, își zise Podlasiński, regretînd o clipă celula nr. 311 din închisoarea corecțională.

3

Kloss se grăbi să-și rezolve problemele la arestul Comandamentului garnizoanei. Treaba era mai stupidă decît își imaginase. Trei soldați, aflați în permisie, jigniseră pe șeful patrului. Îl făcuseră pur și simplu „porc prusac“. Acesta transformase cearta într-o chestiune politică și afirmase că cei trei sînt probabil vienezi. Kloss fu obligat să-l cheme la ordine. Subofițerul se aprinse la față cînd oberleutnantul îi explică, foarte scurt, care este diferența dintre soldații ce scapă din iadul frontului de răsărit pentru o săptămînă și un șoarece de jandarm, care-și petrece timpul în spatele frontului încă de la începutul războiului și-i șicanează pe cei ce-și varsă sîngele pentru fűhrer.

Ordonă punerea imediată în libertate a celor trei, iar pe subofițer îl anunță că pentru reținerea abuzivă a soldaților va fi chemat la raport. În timp ce-i ancheta pe acești așa-zisi eroi (de fapt niște șmecheri tipici de pe front), Kloss reuși să afle cîteva informații utile privind dislocarea a două regimente blindate și a unei divizii de infanterie.

Știrea nu era o „bombă“, s-ar fi putut ca Centrala să știe deja despre ele, însă Kloss nu omitea să transmită chiar informații aparent neînsemnate. În cel mai rău caz, vor reprezenta confirmarea datelor. Asocierea unor amănunte le va permite ofițerilor de stat major să-și facă o imagine reală asupra forțelor germane din diferitele sec-

toare ale frontului, ceea ce le va ușura sarcina localizării unei lovituri puternice, menite să apropie sfârșitul războiului.

Care va fi aportul lui Kloss la acest nou succes ? Niciodată nu-l preocupase asta. Știa că cei asemenea lui sînt mulți.

Se simțea util după fiecare submarin scufundat sau ofensivă reușită. Era conștient de faptul că greul luptei îl duc cei de pe front, care se confruntă direct cu dușmanul. Dar mai știa că datorită lui ei pot trage mai precis.

Ieși în piața din fața comăndamentului, scăldată în razele soarelui. Se întreba ce să facă. Era prea tîrziu să se mai ducă la birou, iar șeful lui urma să se întoarcă seara. Camera mohorîtă din căminul ofițerilor nu-l atrăgea. Se hotări să meargă la Casino.

— Domnule locotenent, auzi el o voce din spate.

Se întoarse. Era unul din soldații eliberați din ordinul lui.

— Ce dorești ?

— În numele meu și al camarazilor mei... se bîlbîi soldatul... ei erau grăbiți. Eu am tren abia peste două ore și v-am căutat să vă mulțumesc.

— N-ai plecat cu ei ? Am avut impresia că ești originar din Viena, e adevărat ?

— Da, într-adevăr, acolo m-am născut, dar din 1938 locuiesc la Gdansk pe Horst Meyerstrasse. Și mi s-a părut...

— Ce anume ? întrebă Kloss zîmbind.

De fapt, cunoștea răspunsul. În 1938, cînd Frau Bildtke, văduva consilierului senatului din Gdansk, i-a dat preaviz ajungînd la concluzia că încasarea chiriei în guldeni de la

un polonez i-ar putea crea neplăceri, fusese nevoit să-și caute altă locuință. Era foarte greu să-și găsească, deoarece gazetele din Gdansk instigau fâțiș populația împotriva Poloniei și polonezilor.

În cele din urmă găsisese o cămăruță la mansarda casei unui bătrîn feroviar, care, în ciuda teroarei negre, nu scosese de pe peretele din salonașul său portretul lui Karl Liebknecht, decupat dintr-un ziar. Aceasta se petrecuse pe Horst Meyerstrasse.

— Ce ți s-a părut ? repetă el întrebarea, și simți transpirația rece curgîndu-i pe spate. „Să fie oare vreun provocator ? Știu ceva despre el ? Poate că de aceea von Ossetzky plecase atît de brusc“.

— Vă rog să mă iertați, cred că e o confuzie, murmură soldatul. Avea o față simpatică, pistriuită, o privire inteligentă. Pur și simplu mi s-a părut că v-am mai văzut undeva. Nu e posibil însă, deoarece celălalt era polonez.

— Care celălalt, fii mai clar. Kloss zîmbi.

Încordarea dispăruse.

Probabil că băiatul îl văzuse de departe și era ușor de convins că oberleutnant Kloss n-are nimic comun cu un oarecare polonez în mansarda căruia ardea lumina pînă noaptea tîrziu. Îl ascultă povestindu-i despre polonezul care semăna atît cu domnul locotenent. Fusese impresionat de dîrzenia acelui student polonez care suportase chiar înjosirea numai pentru a putea învăța de la profesorii germani cum se construiesc vapoarele.

— Într-adevăr, asemănarea este chiar atît de mare ? Cînd celălalt aprobă printr-o înclinare a capului, Kloss preciză : E o impresie. Dacă am sta alături ați sesiza o mulțime de deosebiri.

Folosise formula de politețe în locul celei reglementare. O clipă de slăbiciune în fața acestui băiat care-l văzuse

aplecă pînă noaptea tîrziu asupra manuscriselor și cărților germane. Din fericire, soldatul nu remarcăse.

— Știți, domnule locotenent, nu mult după aceea l-au ridicat pe feroviarul care-i închiriasse camera pîlonezului. De atunci nu l-am mai văzut.

— Cine l-a ridicat ? Kloss nu înțelegea.

— În septembrie 1939, după realipirea Gdanskului la Reich, l-a ridicat Gestapoul.

— Probabil c-au avut motive s-o facă, preciză Kloss cu răceală.

Salută și traversă grăbit piața. Tot drumul nu-l părăsi imaginea bătrînului slab, cu ochelari cu rame de sîrmă, care mesteca în permanență tutun.

4

Adam Pruchnal ajunse la concluzia că era ora mesei. Traversă piața din fața Comandamentului. De obicei o evita, căci aici forfoteau în permanență nemții. Dealtfel și în clipa aceea un soldat pistruiat îi explica ceva unui oberleutnant înalt, în vreme ce o companie de jandarmi se urca într-un camion. Era liniștit, căci șapca de lucrător municipal și Ausweiss-ul îi asigurau deocamdată securitatea.

Cantina spre care se îndrepta Pruchnal purta, nu se știe de ce, numele de „Cantina Clubului“. Clienții ei erau departe de a fi membrii vreunui club. Meniul, scris cu cretă pe tabla neagră de la intrare, oferea o listă de mîncăruri bogată, dar cam lipsită de variație : găluște, plăcintă

de cartofi, cotlet cu cartofi, supă de cartofi, ciolan rasol. Ca specialitate, figura în capul listei supa de varză.

Adam nu citi meniul. De fapt, nu venise acolo mînat de dorința de a mîncă o porție de găluște. Intră și se așază la masă. Cînd îi achită nota domnișoarei Stasia îi strecură și bilețelul pe care-l scosese cu abilitate de dinapoia cozorocului. Nu era nevoie să-i spună ce are de făcut cu el, căci Stanisława Zarębska, cu pseudonimul „Cintezoi“, cunoștea foarte bine adresa la care de cîteva luni ducea mesajele cifrate. Fără să-și mai pună parde-siul, ieși în stradă și se strecură prin spatele tramvaiului arhiplin, spre casa cu nr. 26 de pe Polna, care se afla la 300 de metri de „Cantina Clubului“. Firma agățată în dreapta porții anunța : „Croitorul de damă Marian Skowronek execută reparații, transformări de haine și comenzi cu materialul clientului.“

Fata nu avea nevoie să mai citească reclama. Știa că de la poartă trebuia s-o ia spre dreapta și să sune de trei ori la ușa de la parter — de două ori scurt și o dată lung. Ușa se deschise imediat. Întrebă dacă e gata costumul dat la scurtat. Primi răspunsul așteptat : „va fi gata peste o săptămînă“. Strecură biletul în palma croitorului. Un moment avu impresia că în ochii lui citește spaima. „Probabil că mi s-a părut“, gîndi ea în vreme ce fugea spre restaurant. În mod normal, dacă s-ar fi întîmplat ceva, inscripția G+M+B *, scrisă cu creta, ar fi dispărut de pe poarta croitorului. Se grăbea, căci proprietarul cantinei, domnul Warchol, nu trebuia să-i observe lipsa. Dacă ar fi respectat normele conspirative învățate la școala de subofițeri s-ar fi uitat măcar o dată înapoi și i-ar fi zărit fără îndoială pe cei doi care o urmăreau îndeaproape.

---

* Inițialele celor trei ierarhi : Gaspar, Melchior, Baltazar.

Două ore mai târziu hauptsturmführer Neumann trecea fluierînd pe coridorul Gestapoului de pe Aleea Szucha. Se privi satisfăcut în oglinda mare a liftului și se enervă avînd impresia că urcă prea încet. Era nerăbdător să ajungă în cabinetul standartenführerului Luetzke.

Standartenführerul nu părea prea vesel. Ca de obicei, pe fața lui palidă nu se putea citi nimic. Ascultă impasibil relatarea lui Neumann despre identificarea agentei de legătură, care aducea mesaje cifrate în atelierul de croitorie al lui Marian Skowronek, în vreme ce se juca absent cu un creion automat.

— Ce propuneți ? întrebă el cînd în sfîrșit Neumann își încheie relatarea.

— Să depistăm veriga următoare.

— Cîte asemenea verigi or fi existînd ?

Grafitul din creionul de aur căzu pe birou și se rostogoli încet spre Neumann, care strînse pumnii. Îi înmînă șefului vîrfurile negre. Acesta îl privi cu ochii lui decolorați, de pește, și nu se obosi să-i mulțumească.

— E greu de spus. Anul trecut, la Berlin, am reușit să distrug o întreagă rețea comunistă. Din păcate n-am pus mîna pe șeful lor, s-a sinucis. De la primul agent de legătură și pînă la adjunctul șefului rețelei au fost nici mai mult nici mai puțin de douăsprezece verigi. Recunoașteți, domnule standartenführer, că n-a fost deloc ușor...

— Treceți la subiect, îl întrerupse Luetzke. Pentru succesele berlineze ați fost avansat. Sînt nerăbdător să constat realizările de aici.

— Presupun... începu el.

— N-avem timp pentru presupuneri, Neumann. Pe mine nu mă interesează șeful. Naiba să-l ia. Poate este chiar el. Bănuți la cine mă refer ? La inaccesibilul J. 23. De câteva ori ne-am aflat la un pas să-l prindem, dar de fiecare dată a reușit să scape. De două săptămîni ați pus mîna pe postul lor de radio. Ați găsit și fata. Veți putea s-o ridicați numai după ce croitorul va fi supus unui „mic tratament“. Și mai vreți să fiu mulțumit de dumnea-voastră ?

— Mă tem...

Neumann era obișnuit cu o anume manieră de exprimare. În cei douăzeci de ani de muncă în secția politică a poliției se obișnuise cu acest stil. Șefii lui de pînă atunci, niște domni în vîrstă, cu titluri științifice dobîndite la Bonn sau la Heidelberg, fuseseră mult mai manierați. Acum era obligat să lucreze cu acest semidoct, cu privirea lui rece, care considera „amprenta“ sau „tratamentul“ drept singurele modalități de care poate uza un polițist. Se hotărî să schimbe tonul. Nici un „mă tem“. Cu astfel de oameni trebuie să tratezi direct, fără introduceri de prisos.

— Nu, domnule standartenführer, n-am scos nimic de la Skowronek, pentru că nu știe nici măcar numele fetei care o dată pe săptămîna îi aduce rapoartele cifrate.

Luetzke clipi cu genele lui albicioase. Pe buzele-i vineții se ivi ceva asemănător unui zîmbet.

— Bine. Atunci, vă dau mîna liberă în ce privește metodele. Îl vreau însă pe acest J. 23. Vă rog să nu uitați că timpul ne presează. Cît ați prevăzut pentru această acțiune ?

— Două luni. Minimum, două luni.

— Aveți două săptămîni, preciză Luetzke bătînd cu creionul în birou. Și, ținînd seama de simpatia pe care

v-o port, mai adaug o săptămână, hotărî el punctînd încă o dată cu creionul. Deci, trei săptămîni. Nici o zi în plus.

Neumann plecă, totuși, mulțumit. Ce-i drept, ritmul pe care i-l impunea Luetzke era o nebunie. El știa că asemenea probleme, trebuiau rezolvate cu răbdare și delicatețe. Deviza lui era „grăbește-te încet“. Acțiunile pripite puteau speria prăda „grasă“ pe care intenționa s-o vîneze.

Imediat după ce reveni de la Luetzke îi convocă la el pe toți membrii secției. Jocul pe care intenționa să-l facă cu inaccesibilul J. 23 presupunea concentrarea tuturor forțelor. Îi chemă chiar și pe agenții mărunți, care se învîrteau prin oraș, ascultînd discuțiile cele mai nevino-vate din tramvai, sau de la cozile ce se formau în fața magazinelor.

— Domnii mei — li se adresă el, după ce zgomotul făcut de cele cîteva zeci de scaune înghesuite în cabinetul său neîncăpător încetă — domnii mei — repetă el plimbîndu-și zîmbitor privirea pe acele fețe comune, specifice spionilor care se pierd ușor în mulțime.

Tocmai această caracteristică îi trăda unui ochi experimentat, care-i putea remarca ușor. Cîteva zeci de oameni, nu prea inteligenți, însă devotați, gata să bată sau să omoare dacă era nevoie. O parte dintre ei erau reichs-deutsche și volksdeutsche, hrăniți cu pîine poloneză, dar gata să facă orice pentru „noua lor patrie“. Pe ei conta în primul rînd Neumann. Cunoașterea limbii polone, a obiceiurilor le ușura pătrunderea în cercurile poloneze închise ermetic în fața nemților. Dealtfel, Neumann intenționa să-i folosească în numeroase alte ocazii.

Hotărîse ca după succesul acestei acțiuni să-i propună șefului un plan pe care-l țesea încă din clipa sosirii în Gubernia generală. Avea de gînd să organizeze o provo-

care de proporții și să facă din reichsdeutsche și volksdeutsche o organizație secretă, care să atragă tineretul polonez dornic de acțiune. După câteva succese ce urmau să fie regizate abil de el însuși, organizația s-ar fi putut integra într-una din marile rețele ale rezistenței poloneze.

La asta mai avea timp să se gîndească. Deocamdată era vorba de acel blestemat post de radio peste care dăduse întîmplător, la scurtă vreme după sosirea sa la Varșovia. Croitorul Mariân Skowronek era rezonabil. Așa-i caracteriza el cu voce tare pe aceia pe care de fapt îi disprețuia. Skowronek avea la el cianura. A preferat să i-o predea lui Neumann și să nu se lase „îșpîtit”. Voia să supraviețuiască cu orice preț. Se declară de acord să-i dea cifra de care se servea. Dealtfel, volumul „Procurorul Alicja Horn”, găsit în atelierul lui, le permitea specialiștilor să-l descifreze în câteva ore. Important era că acceptase colaborarea.

Luetzke era de părere ca Skowronek să fie înlocuit cu altcineva, dar Neumann îl convinsese repede că bătaia degetelor radiotelegrafistului în cifru este, pentru o ureche experimentată, tot atît de particulară ca și caracterul scrisului. Astfel croitorul rămase la locul său.

Bineînțeles era permanent supravegheat de doi oameni ai lui Neumann. În afară de aceasta nu se schimbase nimic. Cel puțin în aparență. Neumann îi promisese viața și, dealtfel, intenționa să-și țină făgăduiala. Știa că Skowronek n-are cum să fugă. Era un fel de amîinare a sentinței. Mai devreme sau mai tîrziu, cei pentru care lucra vor afla adevărul. Și atunci...

Așadar îl avea în mînă pe Skowronek. Acum mai apăruse și fata aceea — Stanisława Zarębska. Încă din primele zile de supraveghere și-a dat seama că unicul punct de

contact era „Cantina Clubului“, unde fata lucra în calitate de chelneriță. Locuia la parterul casei ce se afla vizavi de cantină. Nu se ducea nicăieri și cei ce-o supravegheau raportaseră că în afara orelor de serviciu nu se întâlnea cu nimeni. Portarul la care stătea era paralytic și nu ieșea din casă. Atribuțiile lui le preluase soția, o femeie enormă, cu o voce puternică și cu o minte neevoluată.

Neumann era renumit pentru grija sa pentru amănunte. O supusese unei observații discrete și pe soția portarului, dar, așa cum se așteptase, nu i se semnalase nimic interesant. Mai rămăsese cantina. O împinzi cu agenți, care vrînd, nevrînd, consumau găluște și plăcinte de cartofi pentru reușita misiunii și a fűhrerului. Spre a fi mai sigur, îl vizită el însuși pe pătrónul localului, domnul Warchola. Vizita făcută la cinci dimineața fu de natură să-l convingă imediat pe grăsan să angajeze drept casier pe unul din oamenii lui, funcție pe care Warchola personal o îndeplinise pînă atunci. Citeva amenințări, rostite pe un ton calm, l-au convins pe Warchola că dezvăluirea identității „vărului“ de la casă îi va fi fatală.

Nu-i mai rămăsese decît să aștepte. Aștepta, dar continua să culeagă informații despre fată. Era fiica unui agricultor de pe lîngă Wrzesnia, unde trăise împreună cu părinții, decedați în timpul iernii grele din '40. Asta era tot ce reușise să afle.

Pînă marți nu se mai petrecu nimic deosebit. Neumann începu să-l bănuiască pe Warchola că încearcă să-l tragă pe sfoară. În aceeași zi, după-amiază, sună telefonul și auzi în receptor vocea agitată a unuia dintre agenții din restaurant.

— L-am prins !

Problema părea simplă. Complicațiile s-au ivit mai tîrziu, atunci cînd constatară că tînărul cu șapca de lu-

crător al municipalității era într-adevăr angajatul acestei instituții.

După stabilirea identității lui Adam Pruchnal, au cercetat cartotecile poliției. Pruchnal figura pe lista celor condamnați pentru activitate subversivă.

Neumann se simțea asemenea unui ciine de vânătoare care adulmecase urma. Știa că n-o va pierde.

Extrem de plictisit, Kloss părăsi cabinetul oberstului von Ossetzky. Bătrînul prusac, proaspăt îndopat cu indicațiile date la consfătuirea de la Lvov îl chinui pe Kloss; ca dealtfel și pe șefii celorlalte secții ale Abwehr-ului, timp de trei ore încheiate, cerîndu-le să-și intensifice eforturile pe frontul luptei sîngeroase cu agenturile bolșevice tot mai numeroase.

Von Ossetzky fusese informat despre crearea unei divizii poloneze în U.R.S.S. Spionajul hitlerist obținuse indicii despre formarea statului major al diviziei care coordona și acțiunile partizanilor. După raportul lui Ossetzky s-a iscat o discuție destul de neprincipială, din care reieșea că Abwehr-ul varșovian dispune de un număr prea mic de echipament radiogoniometric. Prea puțini bani și agenți. Kloss a fost evidențiat de șef pentru realizarea unui punct de contact destinat agenților.

Dacă ar fi știut la ce servea de fapt acel murdar apartament de patru camere din casa pe jumătate arsă, aflată în imediata apropiere a ghettoului... dacă ar fi știut că în locuința închiriată cu banii Abwehr-ului erau ascunse sub

pardoseala băii documente pentru care Gestapoul și Abwehr-ul ar fi plătit oricît să le aibă ! Bineînțeles, oberleutnant Kloss mai primise acolo funcționari germani angajați de Abwehr, dar se întâlneau și cu oameni pe capul cărora se puseseră premii de cîteva mii de zloți în Gubernia generală. De cîteva ori, în localul aflat sub supravegherea Abwehr-ului, îi primise pe emisarii Centralei. Mai mult chiar, stabilise că în situația în care pierdeau contactul să-l caute în acel loc.

Kloss primi laudele șefului fără să clipească. Fiecare cuvînt de apreciere rostit de superiori îi consolida poziția și îndepărta pericolul de a fi demascată. Ofițerul lăudat de von Ossentzky, care nu prea obișnuia să facă lucrul acesta, era în afară de orice bănuială.

Plictisit la culme, părăsi clădirea Abwehr-ului. Copacii înverziseră, semn că vara era aproape. Conform programului, Józef Podlasiński trebuia să se afle la ora aceea la ghișeu, în rolul lui Franciszek Bula. Îl sună de la primul telefon public pe care-l găsi.

— Aș vrea să transportî două tone de cărbune de calitate I, spuse el, deși recunoscuse vocea lui Józef.

Acesta procedă cu aceeași prudență, deși mai mult ca sigur că-i recunoscuse vocea.

— La ce adresă ?

— Alea Trandafirilor 127.

N-are importanță că aceasta era o străduță scurtă, care nu număra mai mult de douăzeci de case. Interlocutorul lui Kloss înțelesese că dorea să-l întâlnească în parcul Ujazdowski. Cifra peste sută indica faptul că întâlnirea trebuia să aibă loc în maximum o oră. Un număr sub o sută însemna că întâlnirea urma să aibă loc abia poimîine, ora fiind indicată prin numărul legăturilor de vreascuri ce trebuiau transportate. Bula îl aștepta, conform înțelegerii, pe banca de lîngă lac, îmbrăcat bine, dar lipsit de

elegantă, așa cum era normal să arate proprietarul a patru platforme cu cai, intitulată pompos „Întreprinderea de expediție“. Dintr-o pungă de hîrtie scotea coji de pîine pe care le fărîmița în palmă înainte de a le arunca lebedelor.

— Ai transmis raportul meu privind submarinul U 265 ? îl întrebă Kloss fără să-l privească.

— Bineînțeles, rosti Bula continuînd să hrănească lebedele.

— Ceva nu e în ordine. Asta s-a petrecut acum o săptămînă, iar ieri un submarin cu acest număr a torpilat cîteva vase din convoiul ce se îndrepta spre Murmansk. Este absolut precis. Stirea n-o am din presă, ci din buletinul intern al Abwehr-ului,

— Poate că n-a reușit să le scufunde !

— În orice caz, verifică dacă au primit informația. La nevoie repet-o. Submarinul își are baza în nordul Norvegiei.

— În ordine. Voi transmite. Altceva ?

— Cîteva mărunțișuri. Le iei după ce plec. Transmite-le chiar astăzi.

— Ce-i cu postul de radio ?

— Deocamdată este în siguranță.

În timp ce se ridică, Kloss împinse spre Podlasiński o cutie de chibrituri.

— Nu reușesc să depisteze sistemul de transmisie la diferite ore. Dacă ai ceva pentru mine...

— Îți propun să ne întîlnim la prînz la cafenea. Dacă nu va ploua vom sta pe terasă. E totdeauna plină la ora aceea. Dacă voi avea să-ți transmit ceva mă voi așeza lîngă tine.

Fără să se grăbească, Kloss o porni spre aleea centrală. De pe una din aleile secundare țîșni un puști de vreo patru

ani care i se încurcă în picioare. Ar fi căzut dacă Kloss nu l-ar fi prins la timp. Puștiul văzu uniforma și mutrișoara lui se strimbă gata să izbucnească în plîns. Se smulse din brațele ofițerului și alergă urlînd spre maică-sa.

Kloss era obișnuit cu teama și cu disprețul adulților pentru uniforma pe care o purta, dar spaima puștiului îl duru.

„Cele mai neplăcute sînt aceste întîmplări, cînd rolul pe care-l joci devine o povară“, medita Kloss îndreptîndu-se spre Cazino, unde-și dăduse întîlnire cu leutnant Tietsch. Își reamînti de soldatul acela pistruiat, la fel de pistruiat ca puștiul din parc.

„Dacă voi cădea vreodată, asta se va datora numai unei întîmplări stupide, aparent lipsite de importanță. Nimeni nu-și dă seama cîți oameni îl cunosc. Oricare dintre ei, în cazul meu, reprezintă un pericol potențial.“ Acel soldat care-i amintise de strada Horst Meyer, în piața însorită din fața garnizoanei, reușise să-l tulbure pentru cîteva ore. Dar survin și întîlniri mai periculoase. De exemplu, întîmplarea ce se petrecuse în urmă cu o jumătate de an.

Își dăduse întîlnire pe Alea Jerozolimskie, în fața gării centrale, cu sturmführerul Brunner și alți cîțiva gestapoviști. Urmau să meargă în Puszcza Białowieska împreună cu un grangure, proaspăt sosit de la Berlin. Kloss îl aștepta nerăbdător pe Brunner, care nu păcătuia prin punctualitate. Furios și înghețat, într-o scurtă de vînătoare, își muta greutatea de pe un picior pe altul. Din cînd în cînd, demonstrativ, arbora haina civilă. Munca sa în calitate de cunoscător al problemelor poloneze justifica oarecum această mascaradă. De fapt, voia să-și obișnuiască prietenii din Gestapo cu ideea, în eventualitatea că vreun spion ar fi dat cu ochii de oberleutnant Kloss în civil.

Aștepta înghețînd, cînd, deodată, se auzi strigat „Janek“. Își aminti vag de fata aceea — o chema Krystyna,

dar prefera să i se spună Krycha. O cunoscuse în toamna anului 1939 când, după fuga din Kościerzyna, încercase să ia legătura cu vreo organizație din Varșovia. Krycha, verișoară cu proprietarul vilei în care găsisese adăpost, visa același lucru. După ce toate tentativele eșuaseră, hotărîră să se strecoare prin Slovacia și Ungaria pînă în Franța, unde generalul Sikorski se străduia să formeze un corp de armată polonez.

Cu totul întîmplător, în cele din urmă reușise să ajungă într-una din organizațiile poloneze proaspăt înființate. Din ordinul acesteia se întorsese la Kościerzyna și astfel pierduse orice legătură cu fata.

Timpul ștersese amintirea ei. Două-trei săptămîni, cîteva seri în care țeseau planuri de fugă prin Ungaria, o palidă idilă, două-trei sărutări și multe discuții înflăcărâte, patriotice.

Și acum apăruse. Tocmai acum, cînd îi aștepta pe oamenii în uniforme negre.

Îi explică că n-are timp și se grăbi să-și ia rămas bun. Exact atunci sosi însă mașina cu Brunner și camarazii lui. Kloss remarcă ochii fetei, uimirea amestecată cu repulsie cînd mașina oprise și Brunner îl trăsese înăuntru strîgîndu-i : „Hans, nu agăța poloneze“.

Fata crezu că înțelege totul. Dacă ar fi avut o armă l-ar fi împușcat. Citise asta în ochii ei. Privirea Krystynei l-a urmărit multă vreme. Își spunea că n-o va mai în-tîlni niciodată și că pentru ea va rămîne un trădător.

Da ! Aceste posibile întîlniri îl înspăimîntau cel mai mult. În Franța sau în U.R.S.S., unde dispozițiile capricioase ale comandamentului îl aruncau, din cînd în cînd, se simțea mai în siguranță. Și totuși el era util aici. Fiecare ordin de reîntoarcere îl bucura.

Tietsch nu sosise încă la Cazino. Sorbea din berea proastă, trăgînd cu urechea la discuțiile de la mesele vecine. Una dintre ele îi trezi interesul.

Roșu la față — din cauza căldurii sau a cantității de alcool consumate — un maior cu însemne de tanchist îi povestea ceva unui căpitan de intendență, palid prin contrast, pe care Kloss îl cunoștea din vedere.

— Știi, frate, cîți dintre ai noștri au pierit numai în Croația? Douăzeci la sută din efectiv. Asta e ca și cum ai pune la zid fiecare al cincilea om și tra... tră... ta... ta, imită el zgomotul mitralierei. Și asta este media, media statistică, lua-o-ar dracu... Din unele batalioane de infanterie n-a scăpat nimeni.

Kloss nu mai auzi restul căci maiorul congestionat, temperat probabil de căpitan, coborî vocea.

Kloss considera că e momentul să-și consolideze reputația sa de bun funcționar. Se apropie de masa celor doi și-l luă de o parte pe maior.

— Oberleutnant Kloss din Abwehr, se prezintă el. Voiam să vă atrag atenția că vorbiți prea tare despre niște probleme care constituie secrete de serviciu. Din fericire eu am stat lângă masa dumneavoastră, dar tot atît de bine putea fi altcineva.

— Am crezut — se bîlbîi maiorul — că într-un club pentru ofițeri...

— Ar fi putut să stea, își continuă Kloss ideea, cineva care să facă un raport. Nu-i nevoie să vă spun că tendința spre defetism și exagerarea pierderilor noastre sînt aspru pedepsite.

— Dar...

— Vă rog să mă ascultați, — Kloss își păstra aerul sever. Eră un fel de a se răzbuna. S-ar fi putut ca aici să se afle un dușman. Dușmanii sînt pretutindeni. Ați uitat ce spunea doctorul Goebbels despre asta — observă că fața maiorului devenise de un roșu-violet. De astă dată vă iert. Înțeleg că un ofițer proaspăt venit de pe front se

simte tentat să discute, să se laude cu succesele, dar și despre acestea v-aș ruga să vorbești pe un ton mai scăzut, încheie el profesoral.

Se răsuci brusc pe călcâie și-l părăsi pe maiorul înmărmurit, care abia se mai ținea pe picioare.

Bineînțeles, informația despre pierderile suferite în Croația avea să ajungă acolo unde trebuia.

Îl văzu pe Tietsch care tocmai intra și cu un gest îi indică masa. Cu coada ochiului îl zări pe maior făcându-i un semn căpitanului și amândoi părăsiră în grabă localul. Probabil că maiorul îl va întreba pe intendent cine este acel locotenent impertinent, îi va relata reproșurile făcute, iar căpitanului i se va confirma faptul că locotenentul este un nazist înflăcărat. S-ar putea să transmită și altora această părere, lucru care lui Kloss îi convenea de minune.

Gîndea la toate acestea în vreme ce asculta vocea monotonă, ca un susur de apă, a locotenentului Tietsch, în viața civilă farmacist într-un mic oraș din Bavaria.

Tietsch se plîngea că secția lui n-a reușit încă să prindă postul acela de radio din cauza căruia conducerea turbează de furie. Se emitea din cele mai populate străzi din centrul orașului, în fiecare marți, dar la alte ore, iar Tietsch nu putea trimite toată ziua cele cinci goniometre prăpădite de care avea nevoie și în altă parte. Atunci cînd reușise să aducă, datorită lui Kloss, cîteva mașini din provincie, parcă pentru a-l lua peste picior, postul de radio pur și simplu nu emisese.

Tietsch s-a înviorat un pic la apariția chelnerului care le-a propus domnilor ofițeri o friptură de berbec. În ciuda aspectului său plăpînd, era un mîncău și de fiecare dată pe Kloss îl surprindeau cantitățile pe care reușea să le înghită. Pe Tietsch îl impresiona, în primul rînd, alura marțială a lui Kloss, pe care el, în ciuda eforturilor, nu reușea, cu nici un preț să și-o însușească, dar și felul

deosebit de a se face plăcut, cu care oberleutnantul își vrăjea prietenii. A primit ca pe un cadou atitudinea colegială, binevoitoare a lui Kloss. Dealtfel, Kloss nu profita niciodată de acest ascendent, ba, mai mult, sfătuindu-l sau sugerându-i lui Tietsch anumite lucruri, proceda astfel încât să-i lase impresia că ideile îi aparțin. În acest mod, Kloss își asigurase accesul la orice oră în birourile ocupate de secția lui Tietsch, fapt ce-i permitea să-și protejeze propriul post de radio.

— Spune-mi, Hans, cum să procedez ca să nu mi se mai ia oamenii, i se jelui el, înghițind a treia porție de budincă stropită cu sirop de zmeură. Ce să fac ? Astăzi a trebuit iarăși să pun la dispoziția Gestapoului patru din băieții mei. Neumann ăsta își face de cap... iar Ossetzky al nostru nu-i rezistă lui Luetzke și se poartă de parcă ar fi sluga lui.

— La ce-i trebuie lui Neumann oamenii tăi ? îl întrebă Kloss indiferent.

— Naiba să-l ia, izbucni Tietsch, pe deasupra budincii. Pregătește o acțiune polițienească uriașă. Îl interesează abonații uzinei electrice sau ai celei de gaze, nu-mi amintesc exact.

Cu ochii încețoșați urmărea chelnerul care aduna farfuriile. Kloss avu impresia că Tietsch meditează dacă să-și mai comande sau nu ceva. Se părea însă că se săturase, căci nu mai ceru decât bere.

— Știi Hans, îi mărturisi el, mă scot din sărite acești foști polițai mărunți, specializați în prinderea borfașilor de rînd și a complicilor lor. Se fălesc acum cu uniforme negre și fac pe așii spionajului.

— Ai dreptate, îl aprobă Kloss automat, în vreme ce încerca să ghicească ce acțiune uriașă pregătea hauptsturmführerul cu picioare strîmbe. Deși îl aproba pe

Tietsch, nu-l subestima pe Neumann. Cunoștea acest gen de funcționari, greoi, răbdători, încăpăținați asemenea unor catîri, și-i considera drept cei mai periculoși adversari.

7

La telefon, vocea standartenführerului Luetzke nu prevestea nimic bun.

— Cobor imediat, spuse Neumann.

De data asta renunță la lift, căci nu se grăbea să întâlnească ochii de pește, inexpresivi ai șefului său.

Doi subofițeri SS tirau pe scara principală o fată plină de sînge. Trebuia să fie cineva important de vreme ce-o interogaseră sus. De obicei făceau lucrul ăsta în pivnița fostului Minister al cultelor. Fata se agăță de balustradă. Unul dintre însoțitori încercă să-i descleșteze mîinile. Neumann întoarse capul dezgustat.

„Folosesc metodele lor preferate. De la fata asta nu vor mai scoate nimic“, își zise el cu sarcasm.

Dacă ar fi fost în locul lor ar fi procedat cu totul altfel. În primul rînd n-ar fi arestat-o...

Scena îi reaminti de acțiunea pe care o conducea și urma să i-o prezinte șefului. De n-ar fi fost agitația aceea permanentă a mîinilor, care învîrteau întotdeauna un obiect, standartenführerul putea fi comparat cu un cadavru.

În ce-l privea, totul i se părea simplu. Stabilise că chelnerița de la „Cantina Clubului“ lua legătura cu un

oarecare Adam Pruchnal, în vîrstă de 28 ani, înregistrat în cartotecile poliției dinainte de război cu o condamnare datorită activității sale comuniste. De o săptămîină omul se afla sub supraveghere permanentă. De asemenea, se cercetaseră cu o deosebită atenție biografiile celor cu care se întîlnise în afara orelor de serviciu. Părea să fie importantă slujba pe care o îndeplinea Pruchnal. Neumann era convins că acesta primea informațiile într-una din locuințele aflate în zona sa de activitate. Zona cuprindea centrul orașului și includea cîteva străzi pe care se aflau aproximativ 3.500 de apartamente. Dacă ar putea stabili în care din ele intra Pruchnal de patru ori pe lună, căci rapoartele erau transmise săptămînal, problema s-ar simplifica...

Precis că Luetzke îi va propune arestarea încasatorului. Încă săptămîina trecută vorbise de această alternativă.

— Aveți încredere în mine ? îl întrebă Neumann. Am prinde cu siguranță o plevușcă, dar am scăpa știuca cea mare, cea periculoasă. Am descifrat ultimul raport. Știuca noastră știe deja de succesele lui U 265, deși în ultimul comunicat al O.K.W. nu s-a menționat nimic. Raportul mai conține și informația că în dotarea infanteriei se vor introduce mitraliere de mare calibru, cu răcire specială, adaptate condițiilor din Africa. Se promit chiar date referitoare la aceste automate.

— Nu-i nevoie să mă convingeți că J.23 este periculos. Nu mă amestec, dar vă rog să vă grăbiți.

Neumann profită de ocazie și obține promisiunea că șeful va interveni pentru a i se repartiza cîțiva oameni de la Abwehr, date fiind amploarea și importanța acțiunii : trei mii cinci sute de oameni, titularii apartamentelor, la care se adăugau membrii de familie și subchiriașii. Chiar dacă ar exclude copiii, tot mai rămîneau vreo zece mii de persoane. Trebuiau stabilite datele personale

reale ale acestora. Mai mult ca sigur că printre ei se aflau destui cu documente false. Trebuiau identificați ofițerii de rezervă, eliberați din lagărele de prizonieri, și depistați toți cei care, dintr-un motiv sau altul, își ascundeau identitatea față de autoritățile germane.

Activitatea lui Pruchnal dinainte de război ducea la presupunerea că J. 23 avusese legături cu cercurile de extremă stîngă. Deci, între cei zece mii de oameni trebuiau depistați în primul rînd aceia care înainte de război fuseseră implicați în mișcarea comunistă.

Așa cum prevăzuse, secția C.I. *, care se ocupa cu stabilirea legăturilor lui Pruchnal în afara serviciului, nu-i furniză nici o noutate. Instinctul nu-l trăda nici-odată. Era convins că legătura se stabilea într-unul dintre cele trei mii cinci sute de apartamente. Dar în care anume ? Au cercetat chitanțele, încercînd să stabilească în care apartament încasatorul intra de mai multe ori pe lună. Fără rezultat.

Neumann se gîndi la o altă variantă. Postul de radio emitea în fiecare marți. În aceeași zi, Stanisława Zarębska îi ducea croitorului comunicatele după ce se întîlnea cu Pruchnal.

Este puțin probabil că Pruchnal circulă cu acest material periculos asupra sa sau că riscă să-l ascundă. Mai mult ca sigur că și agentura dușmană este interesată să transmită informații cît mai proaspete. Deci, încasatorul primește rapoartele în aceeași zi — marți.

Această ipoteză i-ar permite să restrîngă cercetările la patru sute de apartamente. Dacă lucrurile nu se petrec astfel, înseamnă că merge pe o pistă greșită. Pentru orice eventualitate, trei oameni erau imobilizați cincisprezece

---

* Contrainformații (n. t.).

ore pe zi de cartotecile locatarilor celor patru sute de apartamente, încercînd să stabilească o legătură.

Neumann ştia că aceasta este unica modalitate, dar era conştient că nu va avea suficient timp.

Ajunse în faţa uşii capitonate a standartenführerului. Ilse, secretara opulentă, cu picioare scurte, nu-i adresă nici o vorbă, ci se mulţumi să-i indice uşa cabinetului. „Semn rău, îşi zise Neumann, o secretară ideală se transpune totdeauna în starea de spirit a şefului.“

8

De data aceasta Luetzke se juca cu bricheta. Degetele lui subţiri răsuceau micul obiect de aur, îl aşezau şi-l ridicau de pe birou. Pe Neumann îl fascinau aceste mîini în continuă mişcare.

— Prea mult durează distracţia asta, domnule Neumann, şuiere el, fără a-i face semn să se aşeze (Neumann rămase în poziţie de drepti). Am citit ultimul dumneavoastră raport. O activitate bogată. Mai bine-zis, bogate aparenţe de activitate. Scrisori, nume, hîrtii, dar J. 23 rămîne în continuare inaccesibil. Nu-mi sta în cap. Aşază-te! Ultimele lui informaţii despre pierderile din Iugoslavia şi transferarea unor trupe speciale în sud sînt absolut reale.

— Îmi permit să vă atrag atenţia — Neumann îşi întinse uşurat picioarele — că nici una din aceste informaţii nu le va fi utilă, deoarece, folosind cifrul, am transmis o alta, „aranjată“ de noi.

Dar Luetzke nu-i permise să marcheze acest punct.

— El există și acționează. Nu putem dormi liniștiți pînă cînd nu-l avem în mînă. În Centrala lor nu lucrează niște idiști, Neumann. Vor înțelege într-o bună zi că informațiile sînt false și asta va însemna sfîrșitul. Poate chiar J. 23 își va da seama că ceva nu e în ordine și va renunța la postul de radio instalat la croitor. Îmi puteți garanta că nu are un post de rezervă? Și atunci ce ne rămîne? Acest radiotelegrafist de la care nu mai avem ce afla. Bucătăreasa sau chelnerița aceea care nu știe nimic în plus față de noi, decît că duce o bucată de hîrtie cu un text cifrat la atelierul croitorului. Sînt convinși că vreți să prindeți știuca, dar știucile nu se pescuiesc stînd ore în șir cu undița pe mal. Știți ce înseamnă „spinning“*?

— Întîmpinăm greutăți — reuși Neumann să intervină. În cursul ultimei luni, încasatorul n-a intrat în nici un apartament de două ori. Rețeaua este mai conspirativă decît ne-am închipuit. Dar asta e doar o chestiune de timp. În cele din urmă vor cădea.

— Știți, domnule Neumann, tocmai de timp nu dispunem. Trebuie să accelerați ritmul. Dacă-l prindem pe J. 23, verigile intermediare vor cădea de la sine. Chiar dacă vreunul ne va scăpa, nu-i nici o tragedie. O plevușcă în plus sau în minus nu contează. El este prea bine informat. Ori se află în contact cu administrația militară germană, ori are în rîndurile ei informatori. Îi vom demasca atunci cînd vom pune mîna pe el.

— Dar...

Intenționa să precizeze că graba ar putea strica totul, că riscă să rupă firul din ghem, un fir pe care, deși lent, se înaintează. Luetzke îl întrerupse bătînd cu degetele în birou.

— V-am întrebat dacă știți ce înseamnă „spinning“. Îmi place ca subalternii să-mi răspundă la întrebări.

---

* Pescuit la lingură.

Știuca, dragă Neumann, se pescuiește cu lingura. Se folosește drept momeală. Altfel nu mușcă. Apoi se înfășoară rapid firul pe mulinetă.

— Momeala ?

Luetzke catadixi să zîmbească. Neumann își zise că s-ar putea să-l fi judecat greșit pe șeful său. „Știuca se prinde cu lingura.“ Nu era rea comparația.

— Am o idee, spuse Neumann Voi arunca știucii un peștișor. Nu-i lipsit de risc. J. 23 ar putea fi atras la o întâlnire cu un funcționar din Centrala lor pentru a i se transmite instrucțiuni urgente.

— Vă luați avînt, domnule Neumann. Îmi place cînd oamenii mei au inițiativă, afirmă Luetzke lovind cu bri-cheta în birou.

— Riscăm să ne dăm de gol. S-ar putea ca pentru astfel de situații să fi stabilit o anume formulă convențională.

— Dacă în '36 Führerul nostru n-ar fi riscat pătrunzînd în Renania Superioară — spuse Luetzke sentențios — astăzi n-am stăpîni Europa.

Neumann își dădu seama că din clipa aceea prezența sa era inutilă, că nu-i mai rămăsese decît să salute și să iasă. În locul lui, decidea altcineva.

9

Kloss știa acum totul. Intuia în linii generale jocul lui Neumann și, fidel procedului său în momentele foarte dificile, concepu un plan amănunțit de acțiune pentru următoarele ore. Neumann reprezenta o carte tăiată, dar pericolul continua să persiste.

Își goli paharul de vin, lăsă banii pe masă și părăsi Café Clubul. Probabil că garderobierii comentau cele petrecute, deoarece începură să discute cu prea multă pasiune despre starea timpului atunci când Kloss se opri în fața garderobei și-și ceru chipiul. Prin oglindă văzu Opelul negru al lui Neumann care tocmai demara, urmat de o camionetă cu cîțiva SS-iști.

Se decise să meargă pe jos. Mai avea o jumătate de oră pînă la întîlnirea cu Podlasiński, timp în care-și putea permite să mai treacă o dată în revistă întîmplările din ultima săptămînă.

La întîlnirea de miercuri fusese surprins de neliniștea lui Józef, atît de calm de obicei. Îi transmisese pe calea obișnuită dispoziția Centralei ca J. 23 să-și facă apariția la Café Club, purtînd ca semn de recunoaștere o garoafă.

— Unde să-mi prind floarea ? întrebă Kloss după ce citi ordinul scris pe marginea ziarului lăsat pe bancă. Nu-mi place chiar atît de mult parfumul acestei flori, continuă el, căci nu intenționa să-i explice lui Podlasiński că modalitatea convenită în secret cu Centrala pentru a lua legătura era de fapt cererea de a prezenta componenta exactă a celui de al treizeci și treilea regiment de tancuri.

Hotărî totuși să se ducă la Café Club, însă fără garoafa pe care oricum nu și-o putea prinde pe tunică ofițerească. Voia să constate cu cine are de-a face, să-și vadă adversarul. Nu-și făcea prea multe iluzii, căci nu putea prevedea că va apărea acolo un bătrîn neamț, cu o floare la butonieră, care, înhățat de doi agenți secreți, avea să strige că este doctorul Meyer din organizația Todt și prieten apropiat al ministrului Schacht.

De îndată ce intră la Café Club îl zări pe Neumann și totul îi deveni clar. Deci aceasta era marea operațiune în stil berlinez. Dar ce legătură are asta cu uzina de gaz sau

cu cea electrică despre care Tietsch îi vorbise la Cazino? Nu reuşea să înţeleagă, astfel încît hotărîse să-l întrebe pe Józef.

Existau două variante — ori a căzut Józef, ori au pus mîna pe postul de radio. Prima era exclusă, căci, dacă lucrurile s-ar fi petrecut astfel, el Kloss, n-ar mai umbla liniştit pe stradă, ci s-ar afla în beciul clădirii de pe Aleea Szucha, sau în cel mai bun caz în închisoarea Abwehr-ului. Poate că la ora aceasta ar fi fost mort, după ce ar fi strivit cu dinţii fiola cu cianură. Rămînea în picioare alternativa cu postul de radio. Securitatea dispune de un radioreceptor propriu, astfel încît ar fi putut depista postul fără intervenţia echipajelor lui Tietsch. Ce-i drept, ar fi trebuit ca ei să informeze Abwehr-ul. Nu-i mai puţin adevărat că Luetzke, dornic de succese personale, trecuse de multe ori sub tăcere informaţii destul de importante. Mai exista şi posibilitatea să fi depistat postul pur şi simplu întîmplător. Din păcate nu va afla niciodată cum s-au petrecut lucrurile. Nu-l cunoştea personal pe cel care emitea. Odată, cînd trecuse pe strada Polna, Józef îi arătase firma lui Skowronek. Îl reperiise atunci, căci nu voia niciodată să afle decît ceea ce era necesar. Contactul cu postul îl realiza Józef, de fapt reţeaua lui, despre care Kloss nu ştia nimic, pentru că nu voia să ştie.

Deci, dacă postul fusese depistat întîmplător în cursul unei razii organizate în acest scop sau pentru găsirea evreilor care se ascundeau, însemna că întreaga reţea se afla sub observaţie. Un lucru era cert — nu ajunseseră pînă la Józef. Era cazul să-şi abandoneze cele patru apartamente, să-şi găsească altul sau, şi mai bine, să părăsească pentru o vreme Varşovia. Dacă va fi posibil trebuia să-i avertizeze pe oamenii din reţea.

Kloss se așeză la o masă pe terasa cafenelei. Privi în jur. Józef nu sosise încă. Se uită în stradă pentru a vedea

dacă apare și... încremeni : Józef, îmbrăcat elegant, tocmai traversa piața, când trei jandarmi îi barară drumul.

„Să-l fi descoperit ?“ se întreabă el privind cum Podlasiński prezenta documentele solicitate. Respiră ușurat — jandarmii îl lăsară să treacă, iar șeful patrulei, un subofițer, îl salută ducînd mîna la chipiu.

— Mi-a fost teamă pentru tine, îi șopti Kloss în vreme ce Podlasiński își așeza tacticos pălăria și umbrela pe un scaun liber.

— Nu. aveai de ce. Witalis Kazimirus, consultant al R.S.H.A.* în problemele teritoriilor lituaniene ocupate, este un om căruia un subofițer de jandarmi nu-i poate face nimic, cel mult poate să-l salute. Știi că se îngălbenesc cînd văd o legitimație de la Administrația Centrală a Securității Reichului. Nici nu mai citesc, mimează doar, ca să iasă cu fața curată cînd le bagi sub nas coperta verde cu emblema vulturului. Ce s-a întîmplat la Café Club ?

— Lucrurile stau prost. Au arestat pe un oarecare doctor Mayer care-a făcut imprudența să poarte garoafă albă la butonieră. Însuși Neumann, cel cu picioarele strîmbe, a supravegheat acțiunea.

— Asta înseamnă că au pus mîna pe post și pe cifru. Trebuia să-și fi dat seama mai de mult. Încă atunci cînd informația despre submarinul ce-și avea baza în nordul Norvegiei nu ajunsese la destinație.

— Despre mine nu știu încă nimic, zise el înclinîndu-se zîmbitor la trecerea unei fete drăguțe pe care o ducea de braț un sturmführer SS.

Józef nu uita niciodată nimic. Acest salut adresat unei femei cu o ocupație bine cunoscută era menit să confirme autenticitatea personajului chefliu și ușuratic care era Witalis Kazimirus. Oricine i-ar fi privit de la distanță

---

* Serviciul central al Siguranței Reichului (n. t.).

pe cei doi bărbați antrenați într-o discuție calmă n-ar fi bănuț că se aflau în pericol de moarte.

— Știi că am spatele asigurat. Mundek este un pistol totdeauna gata să tragă. Dacă aș fi urmărit...

— Știu, tu nu ești în joc. Cele patru apartamente și cele patru identități îți vor permite să dispari neobservat. Nu la tine mă gândesc.

— Asta înseamnă că Adam n-a vorbit. Probabil că nu l-au arestat. El cunoaște toate cele patru identități. De fapt, tocmai pentru a-l ajuta am recurs la cele patru personaje. Astfel, el putea să mă viziteze săptămînal și, odată cu banii, să ia și corespondența.

— Banii pentru gaz, exclamă Kloss, reamintindu-și ce-i spusese Tietsch de ancheta lui Neumann în rîndul abonaților.

— Este încasator. Dealtfel, practica meseria asta și înainte de război.

— Înseamnă că l-au dibuit...

Îi relată lui Józef tot ce știa despre marea acțiune a lui Neumann.

— Trebuie să-l avertizezi s-o șteargă în pădure.

— Și fata ?

— Este veriga următoare. Adam va hotărî dacă poate avea încredere în ea.

— Va veni la mine mîine.

— Atunci, mîine să și plece. Înainte aș vrea să mai transmiți un mesaj din partea lui J. 23.

— Ai înnebunit ? Postul de radio este interceptat...

— Tocmai de aceea. Raportul nu va ajunge la Centrală așa cum n-a ajuns nici unul din cele transmise în ultimele trei săptămîni. În schimb, îl va primi Otto Neu-

mann. Va fi un fel de scrisoare particulară. Transmi-
teți că J. 23 nu s-a putut prezenta la întâlnire deoarece
a trebuit să plece în misiune oficială la Szczecin. Ca atare,
cere stabilirea altei date și a altui punct.

— Vrei să-i dai de lucru pentru câteva zile ?

— Exact. Aveți nevoie de timp ca să părăsiți Varșo-
via. Nu uita să iei cu tine copiile rapoartelor mele din ul-
timele trei-patru săptămîni. Transmite-i-le lui Bartek. El
trebuie să aibă un aparat și un nou cifru..

— Și tu... ?

— Eu îl voi ajuta pe sărmanul Tietsch. Bietul băiat
nu descoperă sistemul după care emite postul de radio
dușman.

Kloss se ridică și se înclină ușor în fața lui Podla-
siński. Nu-și spuseră nici un cuvînt de despărțire, însă
amîndurora le stăruia în minte aceeași întrebare : oare se
vor mai întîlni vreodată ?

10

Bartek nu era deloc încîntat de ordinul pe care-l pri-
mise cu o noapte înainte. Era obligat să-și recheme oa-
menii, să contramandeze acțiunea de sabotaj și să pre-
gătească terenul de aterizare. Din fericire, în apropiere
nu existau trupe germane, astfel că spera să poată ter-
mina totul într-o zi. Ordinul se execută. Și el suna cît
se poate de clar — pregătirea terenului de aterizare pen-
tru avionul care va aduce pe un reprezentant al Cen-
tralei.

Așteptau în poiana mare din bătrîna pădure Kozienicka
de la lăsarea serii. Umpluseră gropile săpate cu mărăcini

stropiți cu benzină. Erau gata să le dea foc atunci când se va auzi avionul. Noaptea era răcoroasă. Neacomodat cu pădurea, Adam tremura de frig.

— Mă întreb ce-o fi cu Józef. De ce n-o fi sosit?

— Nu mai cobi, mormăi Bartek furios, c-o încasezi. Ți spun asta pentru a patra oară.

— Mi-a spus că ne vom întâlni aici. Ar fi trebuit să ajungă. Oare să nu fi reușit?

— Iar începi? suspină Bartek, și-i întinse chiștocul unei țigări. Astupă-ți gura să nu mai îndrugi prostii.

Pentru o clipă amuțiră, căci undeva, sus, răsună strigătul unei bufnițe. Un partizan tânăr, pe care Adam nu-l cunoștea, se furișă spre Bartek.

— Cetățene comandant. Dacă într-o jumătate de oră nu apare va începe să se lumineze.

În aceeași clipă se auzi zgomotul unui motor de avion care se apropia. Fără a i se mai ordona, băiatul alergă spre locul de aterizare. În gropile săpate astfel încât să formeze o imensă literă T izbucniră flăcările. Pilotul le zărise, căci se îndrepta spre poiană.

Bartek se apropie de avionul care aterizase și îl ajută să coboare pe un bărbat îmbrăcat într-un cojoc lung, care-i stânjenea mișcările. Partizanii descărcară apoi armele și munițiile și le duseră la căruțele care așteptau.

Bartek îl conduse pe trimisul Centralei spre casa pădurarului.

— N-aveți pe nimeni de expediat? întrebă bărbatul voluminos. Avionul va decola imediat.

— Dumneavoastră rămâneți? întrebă Bartek mirat.

Celălalt mormăi afirmativ. Asta fu tot ce află Bartek în seara aceea de la el. Abia a doua zi omul se prezentă.

— Căpitanul Anton. În problema eşecului.

— Repede mai acţionaţi — spuse Bartek. V-am informat abia de trei zile că s-au găsit oameni din reţeaua varşoviană. Am o surpriză pentru dumneavoastră — pe Adam şi pe „Cintezoi“ i-a denunţat radistul.

— Interesant, într-adevăr. Am să-l interoghez primul.

— Din păcate este imposibil. E inconştient. A fost rănit în timpul evadării. E o adevărată minune că a reuşit să ajungă pînă la primarul din Kozienice. Mă neliniştesc Józef şi Mundek. Ar fi trebuit să fie aici. Reţeaua s-ar fi întregit.

— Nu chiar. Lipseşte J. 23.

11

Imediat după micul dejun începu interogatoriul. Bartek lua parte din obligaţie, dar nu prea înţelegea sensul întrebărilor de tatonare. Ca să fim dreپți, lui Bartek nu prea-i era pe plac trimisul Centralei — sec, vigilent, bănuitor... Bartek avea impresia că şi pe el îl urmăreşte acea privire atentă, pătrunzătoare. „Ce să-i faci, îşi zise, asta e meseria.“ Reprezentantul se aplecase asupra Stanisławei Zarębska — „Cintezoiul“. Fata se străduia să răspundă cît mai precis la întrebări, dar era evident că tonul lui Anton o deprimă.

— Spui că te-a avertizat Adam ?

— Da !

— Ți-a comunicat că ești urmărită ? De cît timp ?

— Nu ! Mi-a ordonat doar să dispar. Ne-am dat în-
tîlnire în stația din Pyra.

— Pe cine cunoșteai ?

— Numai pe Adam și pe Skowronek.

— Știi cine este J. 23 ?

— Nu !

— N-ai observat dacă ești urmărită ? Sau — cobori tonul — n-ai vrut să observi !

— Nu — țipă fata — nu sînt... Știu c-am greșit. Trebuia să fiu mai atentă, dar mă grăbeam. Am fugit de la serviciu să duc raportul. Stabilisem cu Adam că așa e mai sigur.

— Și la Skowronek totul era în ordine ?

— Întotdeauna verificam. Pe ușă erau scrise cu creta inițialele celor trei ierarhi : G+M+B. Dacă ar fi fost vreun pericol, literele trebuiau să dispară.

Fata avu un moment de ezitare pe care Anton îl sesiză.

— Erau sau nu ?

— Erau, numai că am avut impresia... Mi s-a părut că... Skowronek era speriat. Privirea lui trăda frica...

— Cînd ai remarcat asta ?

— Acum două... Nu, acum trei săptămîni.

Îi mulțumi fetei și-o rugă să-i comunice lui Adam să intre. În timp ce fata ieșea își reaminti, inutil după părerea lui Bartek, că nu are voie să părăsească tabăra.

— Oare nu exagerați ? îl întrebă Bartek după ce fata ieșise.

— Omule, îl privi pătrunzător, oricare dintre ei poate fi trădătorul. De cinci săptămîni postul transmite rapoarte false. E clar. Trebuie curățată rețeaua, trebuie eliminat cel care a trădat. Ce-i cu Skowronek ?

— A fost felcerul la el. Îl veți putea interoga după-amiază. Ia loc, Adam, i se adresă lui Pruchnal care tocmai intrase.

Simțea nevoia să atenueze prin propria-i politețe impresia neplăcută a interogatoriului care avea să urmeze.

— Când te-a anunțat Józef de pericol ?

— Marțea trecută. M-am dus la apartamentul în care figura drept Witalis Kazimirus. Ca de obicei am încasat banii pentru gaze...

— Ți-a spus că este urmărit ?

— Mi-a ordonat să fug și să iau și fata dacă am încredere în ea. N-aveam nici un motiv s-o suspectez.

— Ți-a spus despre ce anume e vorba ?

— Józef n-are obiceiul să vorbească mai mult decât trebuie.

— Dar numele ? N-a pomenit nici un nume ?

— Nu. A spus doar că există riscul să ratăm totul.

— Și totuși ți-a cerut să mai transmiți încă un raport. Ce știi despre conținutul lui ?

— Întotdeauna primeam textele cifrate.

— La Gestapo există specialiști în cifru.

— Mă bănuieți. Nu vă permit. Nu sînt un trădător !

— Încă nu.

— Dacă eram omul Gestapoului îl denunțam pe Józef. Sînt singurul din rețea care... tăcu brusc gîndindu-se că Józef nu sosise.

— Da, tu erai singurul care-i cunoșteai cele patru adrese și identități.

— Dacă mă bănuieți...

— Îl cunosc pe Adam de opt ani, interveni Bartek. Dacă asta are vreo importanță pentru dumneavoastră sînt gata să garantez pentru el.

Adam ieșise. Stăteau aplecați deasupra unor străchini de lut cu iaurt aduse de stăpîna casei.

— Ceva nu e în ordine în toată povestea asta, spuse Anton. Józef îi avertizează și dispare apoi fără urmă. Vreme de o lună postul ne bombardează cu minciuni, iar operatorul apare aici teafăr și nevătămat.

— Nu chiar teafăr, interveni Bartek.

— Ceva sună fals. Trebuie să existe o explicație. A trădat cineva care-l cunoștea doar pe Podlasiński și care a reușit să obțină adresa la care se afla aparatul de radio. Stai... cifrul îl cunoștea Józef. Dacă-i acordăm încredere, trebuie să acceptăm că primea rapoartele gata „preparate“.

— N-ar trebui să ne pripim cu concluziile. Să vedem ce spune croitorul.

În cele din urmă Skowronek își revenise, dar continua să fie slăbit.

— Tocmai transmitem — povestea el cu voce joasă — când am auzit zgomote la ușă. Erau nemții. Nu mai aveam cum șterge semnul convențional. Conform instrucțiunilor, am încercat să distrug în primul rînd cifrul. Am aruncat în sobă cartea și raportul pe care-l promisem. Parcă dinadins nu voiau să ardă. Am fost nevoit să torn gaz. Am deschis ușa dinspre bucătărie, dar i-am auzit întrînd și pe acolo.

— Era Wehrmacht-ul ?

— Da... Skowronek șovăi. Vreo cincisprezece soldați și doi ofițeri... Apoi a sosit încă unul în uniformă neagră.

— Gestapoul și Wehrmacht-ul la un loc ?

— Nu știu, răsuflă el greoi și o clipă închise ochii. Când a intrat gestapovistul, unul din ofițeri s-a grăbit să-i dea raportul. I-am reținut și numele... oberleutnant Kloss. Am profitat de situație și-am sărit pe geam. Sub fereastră era un hambar înalt, cam cît o jumătate de etaj. N-am auzit împușcăturile. Abia mai tîrziu mi-am dat seama că sînt rănit.

— Cum se numea ofițerul german ? repetă, insistă Anton.

— Klöss. Oberleutnant Kloss.

Cînd reveniră în cealaltă încăpere, Bartek simți nevoia să-i spună lui Anton că e imposibil să fie așa, că-l cunoaște pe Kloss și-l apreciază. Celălalt, de parcă i-ar fi citit gîndurile, îi spuse :

— Orice agent cade pînă la urmă. Și atunci are de ales — ori piere; ori trădează.

— Nu cred că J.23...

— Acum totul se leagă. Nemții au presupus că mai devreme sau mai tîrziu ne vom da seama că J.23 ne induce în eroare. Cum procedează Centrala în asemenea cazuri ? Întrerupe legătura cu agentul. Dorind să evite acest lucru a apărut oberleutnant Kloss care descoperă ascunzătoarea. Au aranjat în așa fel, încît radistul să ajungă pînă la noi și să ne servească numele ofițerului care conducea operațiunea. Dacă J.23 lichidează postul de radio ce ne furniza informații false înseamnă că nu-l vom mai suspecta. Înțelegi acum perfidia planului ?

Bartek, dădu din cap, deși siguranța cu care acest grăsan își etala raționamentul îl speria. Îl bucură intrarea lui Adam, căci în acest fel nu era obligat să accepte raționamentul lui Anton.

Adam îi informă că sosisese Mundek, garda lui Józef. Discutară cu băiatul, dar acesta nu le furniză nici o explicație. Se despărțise de Józef în urmă cu o săptămînă. De atunci nu-l mai văzuse. Era convins că Józef se afla aici. El a ajuns abia acum, deoarece la Karczew, unde se oprise să înnopteze, nimerise într-o cursă. Jandarmii înconjuraseră satul căutînd carne.

— L-ai văzut cumva pe ofițerul acela cu care se întâlnea uneori Józef ?

Băiatul confirmă.

— ...tea să-l identifiți ?

— Absolut sigur.

— Mîine vei pleca la Varşovia.

Bartek înțelese ce intenționa Anton.

— Vreți ca Mundek să-l lichideze pe J.23 ?

— Pot decide în astfel de situații. După cum spuneți, Mundek este un țintaș excelent.

— Dar probele... probele, izbucni Bartek.

— Sîntem în război. Indiciile sînt foarte clare. Nu putem risca. În numele tribunalului secret al Republicii Poloneze..

12

Neumann era dispus să-i dea dreptate șefului său. Fusesse un idiot, se lăsase dus de nas. A crezut că-l are în mîină pe J.23, dar acesta își bătuse joc de el. Luetzke, devenit brusc vioi, se plimba prin cabinet și-i explica lui Neumann că trimiterea lui pe frontul de est ar însemna un adevărat noroc după eșecul suferit. După părerea sa, oamenii de teapa lui Neumann nu meritau altceva decît lagărul de concentrare.

Toate necazurile astea i se trăgeau de la Ilse, secretara standartenführerului, cea cu picioare scurte. De unde dracu să știe că e nepoata gauleiterului ? Cînd primise ultimul raport ce urma să fie transmis, în care se preciza că J.23 nu poate veni la întîlnire fiindcă urma să plece în misiune la Szczecin, crezuse că a tras în sfîrșit lozul cel mare. Se confirma părerea lui că acel J.23 se afla în slujba Germaniei, deoarece nimeni altcineva nu putea

să călătorească oficial. Pentru oamenii lui a fost o nimica toată să stabilească cine se deplasase în ziua aceea la Szczecin. Singura care plecase în delegație era Ilse Kempke. Își imagina mutra lui Luetzke când îi va relata că J.23 și propria-i secretară sînt una și aceeași persoană.

• Bineînțeles că se lăsase tras pe sfoară. J.23 își dăduse seama că povestea cu floarea era o provocare cusută cu ață albă și hotărîse să-i dea cu tifla. Dar nu lui îi aparținea ideea „prinderii știucii cu lingura.“ El, Neumann, ar fi vrut să acționeze, încet, calm, metodic.

În plus, mai survenise și neînțelegerea aceea stupidă cu Abwehr-ul. Întîmplarea a făcut ca atunci cînd Neumann se afla la Skowronek, urmărindu-l cum transmite raportul acela „preparat“, să năvălească pe ușă doi ofițeri ai Abwehr-ului.

În plus a fost obligat să suporte și morala acelui mucos — Kloss — pentru faptul că S.D.-ul lucra fără să anunțe Abwehr-ul, ca pe propria-i moșie, determinînd dispersarea forțelor. De fapt așa și era.

Colac peste pupăză, reușise să fugă și radistul. Crezuse că e făcut praf, incapabil să se miște. Și cînd colo...

Acum Centrala dușmană nu se va mai lăsa păcălită, chiar dacă vor emite pe aceeași lungime de undă și cu același cifru. Întreruperea mesajului la jumătate i-a pus în gardă. Ca să nu mai vorbim de schimbarea operatorului, lucru ce va fi imediat sesizat.

— Ați fost trimis de la Berlin-pentru a pune pe picioare contraspionajul nostru (Luetzke își reluase tonul său jos, egal). Nu neg că la început ați obținut cîteva succese — postul de radio. V-am sugerat încă atunci să-l lăsați pe operator pe mîna băieților din Alea Szucha. Ar fi scos totul de la el. Ați preferat metodele proprii. La Varșovia nu pot fi aplicate metodele berlineze.

— Ați fost de acord cu planul meu. Am transmis patru rapoarte dezinformatoare, care pot fi considerate un câștig.

— Dacă pînă acum nu au simțit că le-am întins o cursă, își vor da seama mîine și J.23 va continua să acționeze.

— De n-ar fi fost neînțelegerea aceea cu Abwehr-ul... Neumann își zise că de ce-i era frică n-o să scape.

— Ar fi trebuit să vă dați seama...

Neumann respiră ușurat. De ceea ce era mai rău scăpase. Se hotărî să temporizeze. Fraze rotunde, atitudine supusă.

— Îmi permit să vă atrag atenția că am insistat să informez Abwehr-ul despre descoperirea postului de radio.

O ușoară grimasă pe fața lui Luetzke părea să confirme că înțelegea la ce se referă Neumann.

— Nu-mi amintesc. Și chiar de-ar fi așa, ați fost de acord că ne putem descurca și singuri. Fără ajutorul acelor spîlcuiți din Wehrmacht. Ce se aude cu operatorul ? N-ați pus mîna pe el ?

— L-am pedepsit pe Lepke care și-a pierdut capul.

— Nu mă interesează. Să terminăm cu circul ăsta. Ridicați-i pe ceilalți — fata și încasatorul.

Așadar ajunseseră aici. Inevitabilul se produsese. Trebuia să se întîmple și asta. „Nu știu de ce mă mir“, își spuse Neumann.

— E imposibil, se bîlbîi el.

— Intenționați să-mi propuneți din nou metodele dumneavoastră ? Nu se mai poate. Trebuie să știe ceva despre J.23.

— Au fugit — spuse el privind drept în ochii decolorați, rotunjiți de uimire. Am stabilit că Pruchnal s-a urcat într-o rîcșă condusă de un agent de-al nostru. L-am

găsiu însă mort. Fata a reușit s-o șteargă prin ușa din spate a restaurantului.

— Înțeleg — spuse Luetzke după o lungă pauză. Ați rămas cu buzele umflate... Afară... urlă el, indicându-i ușa cu brațul întins.

— Heil Hitler, salută Neumann ridicînd în mod reflex mîna.

13

Kloss era neliniștit. Trecuseră zece zile de la ultima discuție cu Józef și acesta nu dăduse nici un semn de viață. Bineînțeles că nu se aștepta să-l sune la birou și să-i spună : „Totul e în ordine, am o nouă adresă și alte documente“, sau să-i trimită o ilustrată cu salutări. Existau însă cel puțin cîteva locuri în oraș unde îi putea lăsa mesaje. Mai era și locuința de pe Bonifraterska, în imediata vecinătate a ghetoului, locul de întîlnire pentru agenții Abwehr-ului. Mătușa Zuzanna știe că în orice zi fără soț, între 7—9 seara, oberleutnantul Kloss este acolo. Ce-o fi cu Centrala de nu-i dă nici un semn de viață ? Deși mai puțin interesante, strînsese totuși cîteva informații. Important era să-l prevină pe Józef că Marian Skowronek, ce se afla în slujba Gestapoului, reușise să fugă atunci cînd, la rugămintea lui Tietsch, participase la descinderea de la casa croitorului.

O cabină telefonică goală îl făcu să grăbească pasul, hotărît să-l mai sune o dată pe Józef — a cîta oară ! Introduse moneda în automat și țîrîitul monoton al aparatului îi confirmă, o dată în plus, că cele patru apartamente erau pustii.

Își continuă drumul. Trebuia să mai verifice încă o ascunzătoare aflată în peretele unei case în ruină, ciuruită

de gloanțe. În cea de a treia gaură dinspre poartă ar fi putut găsi un bilet. Privi în jur. Strada era pustie.

Întinse mîna ca și cum și-ar aranja uniforma. Ascunzătoarea era goală. Privi din nou în jur, cu sentimentul că este urmărit. Oare îl lăsau nervii ? Strada părea absolut goală. Vizavi era un zid ce nu oferea nici o ascunzătoare. Nici o nișă, nici un intrînd în care să se ascundă cineva. Auzi un tropăit pe caldarîmul denivelat. Apăru o mîrtoagă înhămată la o trăsură de piață.

Se răsuci pe călcîie și o luă spre centru. Sentimentul că e urmărit nu-l părăsea.

„Bietul Tietsch, gîndi el încercînd să scape de sub influența acestei senzații stupide, nejustificate, bietul Tietsch nu va primi concediul acela la care spera. Dorea atît de mult să plece și să-și etaleze în micul lui oraș bavarez ordinul agățat deasupra buzunarului de la tunică.“ Kloss își permisesese să avanseze ideea că postul de radio dușman emitea în funcție de fazele lunii. Tietsch rămăsese cu impresia că el descoperise această ipoteză. Cînd s-a constatat că Sonderdienst controlează postul de radio, nimeni nu-l putea învinui pe Kloss de scandalul care izbucnise. Dealtfel, nici nu fusese prea mare. Pe fața lui von Ossetzky apăru chiar umbra unui surîs atunci cînd Kloss îi relată greșeala cu efectele ei catastrofale. În aceste condiții, nici nu mai putea fi vorba de concediu. Sărmanul Tietsch trebuia să se consoleze cu cîteva porții suplimentare de budincă.

Kloss chicoti amuzat la acest gînd. În aceeași clipă răsună o împușcătură. Se întoarse, căzu și, după cotul zidului, zări silueta unui băiat care traversa strada, dispărînd apoi printre ruinele casei incendiate pe lîngă care trecuse cu o clipă mai devreme. Dinspre colțul străzii, veneau cîteva jandarmi cu armele pregătite pentru a trage.

Wachmeisterul *, cu o mustăcioară roșcată, îl ajută să se ridice.

— Sînteți rănit ? domnule oberleutnant.

— Nu, din fericire, nu.

— A tras în dumneavoastră.

— S-ar putea să fi fugit în partea cealaltă, avea un pulover roșu — le spuse Kloss indicîndu-le o direcție opusă celei în care se aflau ruinele. „Sper că nu umblă nimeni într-un pulover roșu pe vremea asta“, gîndi Kloss.

Ascultă tropăitul patrului care se îndepărta. Își scutură uniforma și opri o ricșă care tocmai trecea.

— Bonifraterska — zvîrli el.

Se hotărîse să meargă la locul conspirativ, ca în orice altă zi fără soț, deși îl recunoscuse pe băiatul care trăsesese în el. Era Mundeck, cel despre care Józef spunea : „pisto-lul meu“ sau „umbra mea“, Kloss îl văzuse de cîteva ori de la distanță, dar era sigur că nu se înșeală. Încon-jură casa pe jumătate distrusă de pe Bonifraterska și, prin pivniță, pătrunse în casa scării.

Începea să înțeleagă ce se întîmplase. Probabil că Józef căzuse. Józef era singurul om care știa cine e tră-dătorul. Mătușa Suzana își dăduse seama că ceva nu e în ordine. Kloss știa că în astfel de situații decizia era una singură — moartea. Și el ar fi procedat la fel. Dar mai știa că nu el trădase și că trebuia să dovedească asta cu orice preț. Dacă s-ar afla în fața unui tribunal... Nimeni n-are timp să-i anunțe sentința. În cel mai bun caz îi lasă un bilet „după aceea“. „În numele Republicii, Tribunalul rezistenței poloneze...“

Încercînd să nu facă nici un zgomot urcă scările. Se opri și trase cu urechea. Nu-l urmărea nimeni. Nu-i obliga-toriu însă ca băiatul să acționeze singur. Poate că-l aș-

---

* plutonier de cavalerie.

teaptă cineva înăuntru. De pe palier nu se auzea nimic. Dar Kloss ştia că cel care s-ar afla dincolo de uşă l-ar aştepta nemişcat, fără să răsufle.

Deschise voit zgomotos uşa apartamentului vecin şi apoi o închise. Acţionă rapid. Din câţiva paşi se afla pe balconul care făcea legătura cu apartamentul învecinat. Escaladă balustrada, împinse fereastra şi strigînd „Hände hoch“* sări în sufragerie. Nu era nimeni. Cercetă cu ochii camera. Nimic. Controlă antreul, bucătăria, dormitorul. Verifică uşa — era încuiată. Nimic nu fusese mişcat de la locul său. Trase zăvorul. Conveniseră ca în zilele fără soţ uşa să rămînă deschisă.

Cum va proceda dacă băiatul îşi va face apariţia ? Mai mult ca sigur că, după încercarea nereuşită, nu va renunţa la executarea ordinului primit. Putea să-l împuşte cu uşurinţă pe băiat, dacă el ar fi fost trădătorul. Nu va ucide, dar nici nu se va lăsa ucis. Va sosi poate şi această clipă, a morţii. Ea făcea parte din jocul în care se angajase. Dar ar fi stupid să cadă ucis de mîna unui tovarăş, a unui polonez.

Îşi descheie tunică şi se duse în dormitor. Luă din dulap o pătură. Stătu o clipă pe gînduri şi mai scoase una.

O jumătate de oră mai tîrziu, ţinîndu-şi respiraţia, un tînăr cu cizme şi o scurtă îmblănită se strecura spre palierul etajului al doilea. Ascultă o clipă la uşă, după care scoase revolverul şi îi puse amorţizorul. Bine uns, acesta se ataşă fără zgomot. Nici uşa nu scîrţîi cînd o deschise.

Antreul era gol. La lumina lanternei nu văzu nimic care să-i dea de bănuît. Uşa ce ducea în cameră era întredeschisă. Trase fără să ezite în silueta în uniformă care se odihnea pe divan acoperită cu o pătură. Zgomotul împuşcăturilor nu se auzi mai tare decît declicul unui comutator.

Nu apucă să se mire că cel împuşcat nici măcar nu tresare, căci o lovitură puternică în bărbie îl proiectă în

---

* Mîinile sus.

ușă. Arma îi căzu din mână. Agresorul o ridică și apăsă pe comutator. La lumină, Mundek, îl recunoscă pe bărbatul în cămașă. Nu se înșela. Era neamțul pe care trebuia să-l lichideze. Omul se apropie de el, îl ajută să se ridice și i se adresă în cea mai curată limbă polonă :

— N-am avut altă soluție. Trebuie să-ți explic câteva lucruri. În primul rând, spune-mi ce s-a întâmplat cu Józef ?

Băiatul însă habar n-avea. Nici el, nici Kloss n-aveau de unde să știe, că după multe peripeții Józef ajunsese în pădure și obținuse aprobarea de a se întoarce la Varșovia pentru a anula sentința împotriva lui Hans Kloss, agentul cu indicativul J.23.

1

Deschise ochii, dar se grăbi să-i închidă din cauza luminii. „Ce bunker, se gîndi. Cum de-am ajuns aici ?“ Își imaginează pereții igrasioși, zgrunțuroși ai pivniței de beton. Simți nevoia să-i atingă. Îl fulgeră o durere cumplită în mîna stîngă. Un val fierbinte îi inundă creierul. Își pierdu din nou cunoștința.

Cînd își reveni — după ore sau minute — încercă să deschidă ochii. Pleoapele îi erau umflate. „O fi apus soarele !“ Prin deschizătura îngustă a pleoapelor văzu un contur neclar, pe care nu-l putea asocia cu nimic. Un tablou ciudat. Apoi își reaminti unde se află, incapabil însă să-și explice cum ajunsese acolo.

— Domnule locotenent Kloss, auzi el.

Nu se înșela, era un glas de femeie. O femeie într-un bunker. Ciudat. Apoi crezu că știe : — era ordonanța lui, Kurt.

— Kurt, zise el... dar nu-și auzi vocea.

— Domnule locotenent Kloss, auzi din nou glasul femeii.

Se afla undeva, în spatele lui. Era suficient să se întoarcă pentru a o vedea. De ce nu reușea să-și schimbe poziția ?

Deodată zări chipul femeii chiar în fața sa.

Nu mai înțelegea nimic. O vedea ca printr-o crăpătură îngustă. Deci era afară din bunker. Și totuși, glasul îi răsuna alături. Ceva se interpusesese între ochii lui și con-

turul neclar al acelei siluete. Imediat după aceea simți o atingere plăcută, răcoritoare. O mână de femeie. Se vedea pe sine, cu ani în urmă, oare câți să fi fost — cincisprezece sau chiar mai mulți. Era bolnav de scarlatină. Zăcea într-o cameră cu jaluzelele trase și aștepta ceva.

În sfârșit a venit mama, i-a pus mîna răcoroasă pe fruntea înfierbîntată și în clipa aceea și-a dat seama că asta aștepta.

„Mamă !” Ar fi vrut să strige, dar de pe buzele umflate nu ieși nici un sunet. „Mamă, sînt foarte bolnav.”

Din nou femeia apăru în cîmpul lui vizual. Brusc îi veni să rîdă. Înțelese de ce avea sentimentul că se afla într-un bunker și vede lumea printr-o crăpătură îngustă. Avea capul complet bandajat. Numai ochii îi rămăseseră neacoperiți. Femeia aplecată deasupra lui era tînără și frumoasă. De sub boneta albă cu bordură roșie se zăreau suvițe negre.

— Cum vă simțiți, domnule locotenent ? Puteți vorbi ?

O înțelese, deși îi vorbise într-o limbă străină. În altă limbă îi vorbea mama, în acea limbă în care, cu o clipă înainte, gîndise și el. Și totuși înțelegea. Oare înțelegea bine ce-i spunea femeia aceea ? Se adresase unui oarecare locotenent Kloss. Dar el nu era locotenentul Kloss. El se numește Staszek Moczulski. Are zece ani și este grav bolnav de scarlatină.

Auzi, mai degrabă simți că femeia ieșise. Zări marginea îngustă a pervazului și sub ea cîțiva elemente de la calorifer. Începu să-i numere : unu, doi, trei...

Din nou, după ore sau zile, auzi voci. Duse mîna la față, dar nu mai simți bandajul. Ridică încet pleoapele. Văzu un bărbat cu halatul aruncat peste uniformă și alături de el aceeași tînără fată ale cărei bucle rebele se șteau de sub bonetă. Pince-nez-ul cu rame de aur de pe nasul bărbatului tremură caraghios la fiecare mișcare a capului.

— O, locotenentul nostru își revine, zise bărbatul.

-- Unde sînt ?

-- În spitalul din Wiesbaden, domnule locotenent Kloss.

-- Cum de-am ajuns aici ?

-- Au bombardat trenul. Ați avut noroc. N-au scăpat decît douăzeci și patru de persoane. Iar dumneavoastră aproape că n-ați fost rănit.

-- Totul mă doare.

-- Cîteva contuzii și probabil o comoție cerebrală. N-aveți stări de leșin ?

-- Nu. Doar că nu-mi aduc aminte ce căutam în tren.

-- Din documentele găsite reiese că mergeați în Franța.

-- Vorbeați tot timpul de Paris, interveni sora, despre castanele din Place Pigalle.

-- Despre castane ? întrebă doctorul.

-- Ce-am mai spus ?

Vru să se ridice, dar o durere pătrunzătoare sub claviculă îl obligă să se lase pe pernă.

-- Liniștiți-vă, îl potoli doctorul. Toate oasele vă sînt intacte, dar aveți niște contuzii zdravene. V-au găsit la douăzeci de metri distanță de terasament. Probabil că suflul v-a proiectat din tren.

-- Ce-am mai spus ? insistă el.

-- Niște aiureli, n-am înțeles nici jumătate, dealtfel vorbeați în limbi străine.

-- Nu vă enervați, îl liniște medicul, este normal după o comoție cerebrală. Pot să vă asigur că n-ați divulgat nici un secret militar. Chiar dacă ați fi spus ceva, tot nu v-ar fi înțeles nimeni, căci leziunile suferite determină și tulburări de vorbire.

-- De cît timp sînt aici ? vru să știe Kloss.

-- De trei zile. Peste două săptămîni o să vă trimitem la comisie. Să nu vă așteptați la prea mult. Probabil că vă va trimite pe front.

-- Doresc să plec. Am repartizarea pentru unitate. Trebuie să ajung acolo.

Medicul ridică din umeri. Pince-nez-ul îi tremură pe nas. Abia atunci Kloss observă că mîneca dreaptă a vestoului atîrna goală.

— Faceți cum doriți. Soră, de mîine pacientul va primi un meniu de refacere. Trebuie să prindă forță înainte de a pleca acolo unde se grăbește atît de mult să ajungă.

Se răsuci pe călcîie și porni spre ușă. Sora îl urmă. Kloss privi împrejur. Patru paturi albe, identice. Doar unul singur nu era ocupat. Răniții, bandajați, arătau asemenea unor mumii. Unul avea piciorul suspendat cu un scripete. Se auzeau respirații șuierătoare și sforăituri. În rest, nimic nu tulbura liniștea.

Închise ochii încercînd să-și reamîntească ce se petrecuse în urmă cu trei zile. Trenul... da ! Își amintește compartimentele Pullmann, elegante, semiobscuritatea albăstruie a becurilor, un ofițer întins comod pe canapea. „Locotenentul...“, Kloss își spusese numele. Celălalt se prezentase la rîndul său. Ce nume pronunțase ? Imposibil să-și amintească. O discuție banală. Amabil, colonelul îi oferise o țigară de foi. Avea insomnie și compania tînărului locotenent îi făcea o reală plăcere. După părerea oberstului Tiede, așa se numea, prea mulți ofițeri tineri erau trimiși în teritoriile ocupate, în loc să plece pe front. Colonelul considera asta o greșeală. Acești tineri erau nedreptățiți, căci numai în luptă puteau dobîndi experiența necesară și posibilitatea unei promovări rapide. Fără să ezite, Kloss se declarase de acord...

Asta își amintea. Dar ce se petrecuse înainte ? Se urcase în vagonul acela la München, în ultimul moment, cînd trenul se pusese deja în mișcare. De ce întîrziase atîta ? Se întîmplase ceva neobișnuit, dar ce anume ? Își amintea doar că sosise devreme la gară și că se plimbase o jumătate de oră între chioșcul de ziare și scările tunelului ce ducea spre celelalte peroane. Aștepta pe cineva ? Își reaminti de pachetul de țigări cumpărat de la chioșc, de faptul că fumase înainte de a se urca în tren. Oare ce

sau pe cine așteptase ? Privi spre calorifer și, absent, numără elementii — erau paisprezece. Ridică ochii. Pe pervaz se afla un ghiveci cu o ferigă. Văzuse nu de mult una asemănătoare. Dar unde anume ? În orice caz nu era pe un pervaz.

Își reaminti deodată mica vitrină a magazinului aflat pe una din străzile ce se încrucișau cu Poławska. Între porțelanurile chinezești și o spadă veche se afla ghiveciul cu feriga care însemna că se putea intra în magazin. Când ajunsese acolo era aproape cinci și proprietarul se pregătea să tragă oblonul. În urmă cu o jumătate de oră, oberst Rhode, șeful lui, îi înmînase un plic cu ordinul de plecare. Centrala Abwehrstelle își amintise că oberleutnantul Kloss lucrase la lansarea agenților în Kolberg și hotărîse să-i fructifice experiența în Franța. Și astfel se trezi transferat la Saint Gille, în Normandia.

La anticariatul acela plasat pe o străduță lăturalnică, rar vizitat de cumpărători, se dusesse pentru a raporta hotărîrea neașteptată a superiorilor săi germani. Partea proastă era că trebuia să plece de urgență. Colonelul Rhode se hotărîse să profite pentru ultima oară de subordonatul său, cerîndu-i să transmită un colet familiei sale aflate la München.

— Cît vei rămîne în München ? îl întrebuse anticarul.
— Cel mult o zi. Vineri trebuie să fiu la Saint Gille.
— Unde vine asta ?
— Un tîrg prăpădit din Normandia. Caută pe hartă.
— Voi comunica. Așteaptă instrucțiunile la München.
Plecă de acolo poimîine, cu ultimul tren spre Paris. Pe peron te va aștepta omul nostru, care-ți va comunica ce-ai de făcut în continuare.

— Cum îl voi recunoaște ?

— Te va recunoaște el. Va întreba : mergi spre Saint Gille ?

Asta era ! Atunci văzuse feriga aceea pe care i-o reamintea ghiveciul de pe pervazul geamului. Deci, fusese

la München. Își aminti casa sordidă a lui Rhode, pe soția acestuia, o femeie grasă și fandosită. Nu profitase de ospitalitatea oferită, ci optase pentru hotelul garnizoanei. Apoi se dusesse la gară. Ultimul tren pleca în ziua aceea la orele 16,50. Kloss își lăsase valiza în compartimentul gol. Probabil că oberst Tiede venise mai târziu. Coborîse și începuse să se plimbe pe peron. De la bariera de fier pînă la chioșc și înapoi.

Oamenii treceau pe lîngă el, însă nici unul nu se apropia pentru a-l întreba dacă merge la Saint Gille.

Lumina verde a semaforului se aprinsese deja, cînd văzu un bărbat în uniformă de feroviar care alerga spre tren. Instinctul îi spuse că acesta era omul pe care-l aștepta. Locomotiva șuieră puternic, ușile vagoanelor se închideau zgomotos. La rîndul său, omul îl recunoscuse pe Kloss.

— Transferarea ta ne-a luat prin surprindere, îi spuse acesta fără altă introducere. Legătura o vei lua în Normandia. Te vor găsi. Ține minte parola : „La Paris, cele mai bune castane sînt în Place Pigalle“. Răspunsul : „Suzanei îi plac numai toamna“. Vei afla că-ți va trimite un stoc proaspăt. Repetă !

Kloss nu mai apucase să repete. Trenul se pusesă în mișcare și, încet, încet, prindea viteză. Sări pe scara vagonului ce trecea prin dreptul lui și mai apucă să-l vadă pe feroviar cîm se pierde în mulțimea de pe peron.

Intră în vagon. Conducătorul îi ținu un logos despre cît de periculos este să sari în trenul ce se află în mers. Cu stoicism Kloss suportă lecția bătrînelului, repetînd în gînd parola.

Deodată simți că-l cuprinde frigul. Oare ce spusese medicul acela infirm... Nu el, parcă infirmiera. Trebuie neapărat să afle de la ea ce-a mai vorbit în timp ce era inconștient. Amintise de castane. Dacă ea raportase acolo unde trebuia ciudatele cuvinte ale ofițerului rănit ? Dacă

tonul liniștitor al doctorului ciung era doar o tactică pentru a nu-i trezi bănuielile ?

Totul fusese prevăzut atunci cînd i se încredințase această muncă. Învățase să recunoască oameni pe care nu-i văzuse niciodată, să povestească despre o familie ce nu-i aparținea. Singurul lucru pe care nu-l prevăzuseră era posibilitatea unor asemenea momente, cînd omul devine incapabil să-și mai controleze gîndurile, cînd ajunge să depindă de cîteva cuvinte spuse la întîmplare sub efectul febrei sau al comoției. Infirmiera spunea ceva de o limbă străină. Oare vorbise în polonă ? Vedea ca prin ceață camera lui de copil cu fereastra acoperită de o pătură în carouri. Avea impresia că este băiețandru bolnav de scarlatină, că mama se apropia de el. Dacă o strigase în polonă...

Era însă greu să presupună că cineva în acest spital supraaglomerat, asemenea tuturor spitalelor germane, în acea primăvară timpurie a lui '44, să fi dat atenție bișnițarilor unui ofițer rănit. Dar parola ? Dacă pronunțase parola ? Fraza aceea despre castanele din Place Pigalle este suficient de curioasă pentru a trezi eventualele bănuieli.

— Camarade, auzi el o șoaptă, ai o țigară ?

Se întoarse. Ōrnul cu piciorul suspendat de scripete, îl privea cu ochi rugători.

— Nu știu. Se răsuci cu greutate și trase sertarul de la noptieră.

Portofelul, pachetul de țigări și chibriturile se aflau acolo. Pachetul pe care-l cumpărase la chioșcul de pe peronul gării din München.

— Aprinde-o, șuieră celălalt. Nu mă pot mișca.

— Voi încerca.

Trase pătura care i se păru tare de parcă ar fi fost din tablă. Lăsă cu grijă un picior, apoi îl coborî și pe celălalt. Era amețit, dar se așeză pe marginea patului. Cu mîinile înțepenite reuși totuși să aprindă țigara. Apoi făcu un pas

în direcția celuilalt. Rănitul se înecă cu fumul și fu zguduit de un acces de tuse.

Șezînd pe pat, cu tălpile goale pe pardoseala rece, Kloss se străduia să pună cap la cap elementele acelei călătorii cu trenul. Își amintea că ascultase povestirile lungi și confuze ale lui Tiede, pe care-l aproba din cînd în cînd. Apoi intrarea în gara distrusă din Wiesbaden și un grup de soldați și ofițeri ce se buluceau spre baraca care reprezenta stația și probabil bufetul. Atunci se gîndise dacă n-ar fi bine să dea o fugă pînă la bufet și să bea o bere, pretext de a scăpa de pisălogeala monotonă a colonelului, care făcea caz de experiența sa în materie de femei, încercînd să-l convingă de ascendentul roșcatelor asupra blondelor și brunetelor. Colonelul, parcă ghicindu-i gîndurile, îl preveni că trenul nu stă în gară decît două minute. Într-adevăr, nici nu terminase ce avea de spus și trenul se puse în mișcare.

Nu-și mai putu aminti clar ce se întîmplase după aceea, la cinci sau șase minute de la plecarea din stație. Doar că becul se stinsese brusc, în vreme ce prin fereastră se vedea o mare de lumină. Nu auzise nici un zgomot și asta îi stîrnise interesul. Încercase să se apropie de fereastră, dar peste el se prăbuși un corp. Era Tiede care striga ceva. Apoi îi apăruse acel pervaz cu ferigă, care părea a fi un peisaj ce se zărea prin ferestruica îngustă a bunkerului.

— Se poate, domnule locotenent — vocea infirmierei răsună speriată. N-aveți voie să vă ridicați. Vă rog să vă culcați imediat. Cine v-a permis să fumați ? Dați-mi, vă rog, țigările.

— Mă simt bine.

Observă că sora nu era deloc atît de tînără și de frumoasă cum i se păruse. Avea un ten cenușiu, bolnăvicios și ochii obosiți.

— Mă voi culca. Dacă-mi puneți mîna pe cap așa cum ați făcut acum o oră.

— Asta n-a fost acum o oră, ci alaltăieri. M-ați confundat cu mama dumneavoastră. Pe ea o strigați.

— Cum, se miră el. În germană ?

— Bineînțeles, vocea ei exprima mirarea, în ce limbă ați fi putut s-o strigați ?

Închise ochii când palma ei îi atinse fruntea și adormi imediat.

2

Ploua. Leutnant Erik von Vormann privea peisajul imaculat de dincolo de geam și se gîdea la îngerul său păzitor care în urmă cu trei zile îl sfătuisese să coboare în gara distrusă a Wiesbadenului ca să bea o bere.

Era cu atît mai ciudat cu cît lui von Vormann nu-i plăcea berea. Și totuși, o dorință irezistibilă îl mînase să-i încerce gustul amărui. Poate că îngerul lui păzitor n-ar fi intervenit, dacă n-ar fi fost cina aceea îmbelșugată pe care o luase în compania unor cunoștințe müncheneze. Cina se prelungise pînă a doua zi la prînz, cînd urma să plece. Ca întotdeauna după chef, pe Erik îl chinuia setea.

După ce înghițise halba de un litru plină cu surogat de bere, alergase pe peron, dar nu mai zărise decît lanterna roșie a ultimului vagon. Atunci n-avea de unde să știe că asupra lui, fiu și nepot de general, providența își întinsese aripa ocrotitoare. Furios, era pe punctul de a blestema gustul lui pentru bere, orgia din ziua precedentă ca și ordinul care-l expedia din liniștitul München. Aici, sub protecția lui papa generalul, învîrtea hîrțiile de la Abwehrstelle. Acum era trimis în zona Atlanticului, într-o „văgăună“ bătută în cuie, unde, după toate probabilitățile, munca avea să fie alta și unde nimeni nu-l va trata cu politețe pentru considerentul că este fiul lui von Vor-

mann, ci dimpotrivă. Și asta pentru că tatăl său îndrăznise să aibă într-o anume problemă o altă părere decât genialul gefreiter * și, ca urmare, călătorise de la statul major general pînă în înghețata Ucraină pentru a avea timp de meditație asupra greșelii comise.

Tînărul von Vormann se considera dușman al nazismului, dar nu făcea nimănui confidențe în acest sens. După o scurtă perioadă infantilă, în care înghițise ideologia național-socialistă, ajunsese la concluzia că trebuie s-o rupă cu scursura hitleristă. Asta nu însemna că-i contesta celui de-al III-lea Reich ideea cuceririi lumii. Dimpotrivă, considera că moșia din Prusia răsăriteană, care începea să se degradeze, trebuia refăcută cu munca sclavilor și n-ar fi avut nimic împotrivă ca Vormannilor să li se dea sarcina de a „civiliza” întinsa regiune a Ucrainei. Dar euforia primelor victorii trecuse repede și cel de-al III-lea Reich își aminti de von Vormann. Tatăl, care se îndoise întotdeauna că Erik va deveni un adevărat ofițer, îi lăsase un post bun, liniștit, la München. Dar acum totul luase sfîrșit.

Dincolo de geam, peisajul era cenușiu, monoton, nu avea nimic din ilustratele colorate pe care le colecționa micuțul Erik. La drept vorbind, nu-l interesa Franța. Din principiu, disprețuia tot ce nu era prusac. Chiar față de bavarezi manifesta o neîncredere amestecată cu dispreț. Von Vormann își privi ceasul. Conform mersului trenurilor, de patruzeci de minute ar fi trebuit să fie la Saint Gille. Ceva nu mergea cum trebuie în mașinăria ordinii germane. Deschise geamul. Vîntul rece, umed îl lovi în față. Undeva pe aproape trebuia să fie oceanul. După curbă se profilau acoperișurile ascuțite ale caselor din Saint Gille. În prim plan, apărură fortificațiile de beton, întunecate, ale zidului de apărare a Atlanticului, conceput pentru a opri invazia aliaților. Oare îi va opri ?

---

* fruntaș.

Erik von Vormann își ridică gulerul de la pardesiu și întinse mîna după elegantul *nécessaire* de pe poliță. Seara, cînd sosise la cazinoul din vechiul hotel ce se numea pretențios „Majestic” — firma nu tentase pe nimeni, astfel că mai atîrna la intrare — își repetă întrebarea pe care și-o pusese atunci cînd privise de la fereastra vagonului sumbrele fortificații din beton : vor reuși oare să-i oprească pe aliați ? Vor zădărnici debarcarea ?

— Își turnă vin. Era destul de prost. Gîndul îl duse la tatăl său care „scurta linia frontului” undeva în apusul Ucrainei. Formula aparținea terminologiei militare. Nu trebuia să fii un mare strateg pentru a ști ce înseamnă asta. Von Vormann își amintea hărțile mari de stat major, cu stegulețe colorate, pe care în copilărie tatăl său i le arăta sperînd să facă din el un adevărat ofițer.

Cu coada ochiului îl zări pe colonelul Elert, superiorul său direct, care tocmai intra în cazino. Întinse cît putu de repede mîna după ziar și, mimînd un interes deosebit, începu să studieze comunicatul din urmă cu două zile al Oberkommando-ului Wehrmacht-ului, în timp ce reflecta cu amărăciune că în văgăuna aceea chiar și ziarele ajungeau cu întîrziere. N-avea nici un chef să converseze cu Elert. Îi displăceau veseliea zgomotoasă și manierele cazone ale acestui colonel borțos. Primitiv, increzut, ordinar — așa îl caracterizase la prima întîlnire cînd, după ce-i examinase documentele, Elert îi spusese : „Domnule locotenent Vormann”. „Mă numesc von Vormann”, ripostase Erik, accentuînd intenționat pe „von”. Elert lăsase impresia că nu reținuse precizarea, deoarece în discuție omisese încă de două ori această particulă.

Încercarea de a se ascunde în spatele ziarului se dovedi inutilă. Elert se opri lîngă masa lui.

— Te rog nu te deranja, domnule locotenent, i se adresă el lui Vormann care, mimînd surpriza, luase poziția de drepti.

Elert împinse un scaun și se așeză, mai bine-zis se trînti, cum constată Vormann. Fără să întrebe, își turnă vin într-un pahar.

— Din nou singur, domnule locotenent ? Dacă vrei îți fac cunoștință cu colegii.

— Mulțumesc, domnule colonel. Superiorilor mei m-am prezentat. Acum sînt în timpul meu liber.

— Trebuie neapărat să-ți găsești o companie. Aici este o plictiseală îngrozitoare.

— Eu nu mă plictisesc niciodată, domnule colonel.

— Înțeleg, zîmbi Elert, vă oferiți singur cea mai plăcută companie. Poate că vă spuneți și anecdote ? — redeveni serios. Nu uitați că ofițerii Abwehr-ului trebuie să mențină în permanență o legătură strînsă cu oamenii. Și încă ceva, în serviciul nostru nu există împărțirea în timp de serviciu și în timp liber. V-aș ruga să nu uitați asta.

— Nu voi uita.

În clipa aceea îl ura pe Elert și avea o poftă nebună să-l pocnească peste mutra aceea umflată. Cu ce drept își permitea să-i dea lecții lui, unui von Vormann, muștruindu-l ca pe un elev ? Elert se uită o clipă la von Vormann.

— Bine, domnule locotenent. Învîrtește-te prin Saint Gille, deși n-ai prea mult de văzut. Peste o zi-două o să ne apucăm de treabă.

Se ridică și, fără să schițeze măcar un gest de salut, se îndreptă spre ușă, ca și cum singurul motiv pentru care venise la cazino fusese această discuție.

Erik puse ziarul de-o parte și aruncă o privire în sală. La masa de alături, un căpitan de infanterie povestea unor locotenenți impresiile dintr-un bordel din „Le Havre”. La bar, un subofițer SS albicios, fără gene, cocheta cu o fată grasuță din serviciul auxiliar.

Von Vormann întoarse capul simțindu-se privit. La măsura de lingă geam stătea un bărbat în uniformă orga-

nizației Todt. Când își dădu seama că von Vormann îl observase, se ridică și se îndreptă spre el.

— Scuzați-mă, domnule locotenent !

— Vă rog, zise el, privindu-l cu răceală.

Bărbatul zîmbi nesigur.

— Îmi permiteți să iau loc, domnule locotenent ? Am sosit de curînd și nu cunosc pe nimeni aici. Am fost în Gubernia generală.

Erik se întreba dacă e doar o impresie sau într-adevăr acestui om îi era teamă.

— Vă rog. Dacă vă închipuiți că în doi ne vom distra mai bine, luați loc.

Îi veni în minte lecția lui Elert despre necesitatea de a cunoaște oamenii. Fie !

— Mă numesc Ormel, se prezintă omul cu același zîmbet pe buze. Aș fi bucuros dacă domnul locotenent ar accepta să bea un pahar de coniac cu mine. Sînt aici de trei zile și am constatat că vinul este mizerabil. În schimb, coniacul...

Pocni din degete pentru a atrage atenția chelneriței care tocmai trecea.

— Două coniacuri, domnișoară. Dinainte de război, adăugă el zîmbind de parcă ar fi spus o glumă bună.

Abia acum își dădu seama von Vormann că ceea ce luase drept zîmbet era o grimasă datorată unui chirurg nu prea îndemînat. Privi cu atenție și remarcă cicatricea din colțul stîng al gurii, o cută care dădea impresia că omul zîmbește permanent.

— Von Vormann, se recomandă Erik. Sincer să fiu, prefer singurătatea. Nu voi bea coniacul cu dumneavoastră, v-ați grăbit cu comanda.

— În cazul acesta voi fi nevoit să-l beau singur, spuse el, și-i întinse lui von Vormann un pachet de țigări. Văzînd că acesta nu reacționează, își scoase o țigară și și-o aprinse.

— Ați sosit astăzi dimineață. Nu-i așa ?

— E greu să vă descurajeze cineva — spuse Erik și își potrivea monoclul. Și ce-i cu asta ?

— Ați trecut prin Paris ?

— După câte știu alt drum nu există.

— Sper c-ați avut puțin timp să vizitați Parisul.

— Îl considerați un oraș chiar așa de interesant ?

— La Paris, spuse celălalt privindu-l în ochi, cele mai bune castane se găsesc în Place Pigalle.

— Cele mai bune castane sînt în Place Pigalle ? Nu vă contrazic. Dar de ce ați considerat necesar să mă informați despre asta ?

Omul izbucni în rîs. Lui Erik rîsul i se păru nesincer, silit.

— Dacă ați fi stat mai mult la Paris ați fi aflat că în Place Pigalle nu castanele sînt cele mai bune, ci... lăsa impresia c-ar vrea să-i șoptească ceva lui Vormann.

Erik îl opri.

— Bănuiesc ce doriți să-mi spuneți, dar nu mă interesează specialitățile din Place Pigalle.

Chelnerița aduse două pahare. Ormel sorbi dintr-o înghițitură un pahar, apoi pe celălalt. Se ridică grăbit.

— Mi-a făcut multă plăcere să vă cunosc, domnule locotenent.

Vorbele-i rămașeră suspendate, de parcă ar mai fi așteptat ceva. Von Vormann se decise să nu-i întindă mîna. Înclină din cap rece.

Privind în oglinda agățată vizavi de masa sa îl văzu pe Ormel cum plătește coniacul la bar și se îndreaptă zorît spre ușă. Von Vormann își zise că n-ar strica să vadă unde se grăbește deodată acest bărbat, care cu puțin timp înainte fusese gata să întrețină cu el o discuție absurdă, despre niște castane din Place Pigalle.

Cînd ieși din Cazino fu obligat să-și acomodeze privirea cu întunericul. Orașul era scufundat în beznă. Îi trebuiră cîteva secunde pentru a putea zări silueta bărbatului care se îndepărta în grabă. Porni pe urmele lui.

Ormel mergea repede, fără să privească înapoi. Brusc dispăru. Von Vormann se opri. Încercă să-și aprindă o țigară, lucru dificil din cauza vîntului puternic. În cele din urmă reuși. Reținu locul în care dispăruse bărbatul cu zîmbet fals și ochi înspăimîntați. Remarcă profilul întunecat al unei vile mari cu grilaj din fier forjat, neluminată, asemenea tuturor caselor din acel oraș. Din spatele obloanelor bine închise răzbăteau voci și muzică. Zări înscripția rotundă de deasupra porții : Pensiunea „Le Trou“.

3

Jeanne Mole, proprietăreasa pensiunii „Le Trou“, care nu se bucura de o reputație prea bună printre locuitorii din Saint Gille, își lua rămas bun de la ultimii clienți.

Un tînăr aviator, în vîrstă de aproximativ douăzeci de ani, cu o față de copil, acoperită de un puf fin, părea deosebit de supărat. În cele din urmă, Jeanne reuși să se smulgă din îmbrățișarea lui și să-l expedieze.

Se privi în oglindă. Fața îi era cenușie de oboseală. Nu-i strica o vizită la cosmeticiană. „Dacă acțiunea de la închisoare va reuși, își zise ea, mă voi duce la Le Havre și-mi voi lăsa toți banii la cea mai bună cosmeticiană.“

Se gîndi cu ușurare că peste o clipă va intra în baia fierbinte și, odată cu machiajul, va spăla și urmele miinilor acelor oameni în uniforme urite, se va purifica de privirile lor lacome. Apoi își aminti că înapoia ușii prin care răzbătea muzica patefonului mai rămăsese unul.

Se uită în oglindă, compunîndu-și un surîs, și apăsă pe clanță. La vederea ei, căpitănul de infanterie sări în picioare...

— În sfârșit, Jeanne, te aștept de-o veșnicie.

Nu se putea spune că este un reprezentant tipic al rasei nordice acest căpitan al cărui nume îi fugise din minte. Știa doar că construiește cea de-a doua linie de fortificații, undeva în zona Caen. Nu pentru capul lui chel ca un genunchi, cu obrații căzuți asemenea fălcilor unui bulldog, prost bărbierit, cu picioare strâmbe îi permisesese să rămână mai mult, ci pentru că îi putea fi util.

Desigur, Centrala va fi interesată de cea de-a doua linie de fortificații. Va reuși ea să scoată ceva de la acest purcel cu mâinile veșnic umede ?

Evită cu îndemânare îmbrățișarea și făcu un efort să-l mîngie tandru pe obrazul țepos.

— Avem afaceri de reglat, domnule căpitan. De asta v-am permis să mai rămîneți.

— Și eu care credeam... oftă el și-și umezi buzele.

— Dacă aș fi în locul dumneavoastră nu mi-aș pierde speranța. Dar, înainte de orice, afacerile.

Deschise un dulap imens, cu oglindă, și luă de pe un raft un cupon de material înflorat, învelit într-un ziar.

— L-am adus special pentru dumneavoastră de la Paris. Vă place ?

— Îmi plăci dumneata, zise el, înclinîndu-se lacom spre mîna ei.

— Cîți ani are soția dumneavoastră ? îl trezi ea la realitate.

— Peste patruzeci.

— Și talia ?

— Mult mai plină decît a dumitale.

— În cazul acesta, materialul i se va potrivi de minune. Trebuie să mai aduc și niște parfumuri. Ce preferați ?

— Parfumul dumitale.

— O.. asta vă va costa mai scump. Dar aveți credit la mine. Doar nu veți pleca prea curînd de aici.

— Nici vorbă, mai am de lucru cel puțin o jumătate de an și dacă mi-ai permite aș rămîne definitiv aici.

Încercă din nou s-o îmbrățișeze.

— Domnule căpitan, mințiți ca orice bărbat.

— Jeanne, bolborosi el apropiindu-și obrazul de al ei.

Fără ca el s-o observe, femeia atinse cu pantoful un buton ce se afla sub pat. Reprimându-și sila, îi permise s-o sărute. Ce-o fi cu Marlene de nu mai vine ?

În sfârșit se auzi un ciocănit discret și imediat se deschise ușa. În prag apăru o servitoare grasă.

— Am adus peștele, doamnă.

— Condu-l pe domnul căpitan, zise ea aranjându-și părul.

— Întotdeauna ne deranjează cineva. Pe mâine, Jeanne !

Obosită, se prăbuși în fotoliu. Auzi ușa trîntindu-se. Se ridică și îl urmări pe fereastră pe căpitan. Apoi urcă scările. Henri îi deschise înainte ca ea să bată. Ținea între dinți o pipă neagră, roasă.

— Ei ?

— Nu prea multe. Au de lucru pentru cel puțin o jumătate de an — se apropie de chiuvetă și se spală pe față. Acum dă-mi o țigară, îi ceru ea bărbatului în uniformă organizației Todt, care, mohorît, privea pe geam. Te-ai întâlnit cu el ? îl întrebă ea în timp ce-i aprindea țigara.

— Jean Pierre a ratat afacerea, zise Henri. Cred că se zgîrie pe ochi.

— Ce înseamnă „a ratat“, ridică din umeri bărbatul de la Todt. Am găsit tipul. E cam tânăr. Celălalt trebuia să fie oberleutnant, pe cînd ăsta este doar leutnant. Și totuși, nimeni altcineva n-a mai sosit în Saint Gille. Am verificat.

— Nu ți-a răspuns la parolă ? întrebă Jeanne.

— I-am spus parola cui nu trebuia. Dacă s-a prins..?

— Crezi c-a sesizat ceva ?

— Naiba știe. Era un dandy cu monoclu, acru. Am vrut să-i povestesc despre fetițele din Place Pigalle, dar

mi-a dat să înțeleg că asta nu-l interesează. De fapt a evitat să discute.

— Cred că Jean Pierre ar trebui să plăce din Saint Gille măcar o vreme, se neliniști Jeanne.

— Nu, este imposibil. Mîine participăm la acțiunea de la închisoare. În orice clipă îl pot transfera pe Mark în altă parte... Dacă nu acționăm mîine — lovi pipa de marginea mesei — s-ar putea să fie prea tîrziu. Pentru asta avem nevoie de Jean Pierre, de uniforma lui, de documentele lui, de cunoștințele lui de limbă germană. E clar?

— Da, zise Jean Pierre, trebuie să rămîn. Dealtfel am impresia că ne alărmăm de pomană. Acest von Vormann nu părea prea dezghețat.

— În ordine, conchise Henri. Deci, să discutăm despre ziua de mîine.

Așeză pe masă o cutie goală de chibrituri.

— Asta e primăria. Beciul închisorii dă spre Rue de la République — se întoarse spre Jean Pierre. Vii cu un camion aici — puse un băț de chibrit lîngă cutie...

4

Leutnant von Vormann zîmbi ușor amuzat gîndindu-se la sarcina pe care și-o asumase în discuția cu Elert. Rolul de momeală sugerat de colonel nu-i surîsese de la început, dar după cîteva încercări nereușite se lăsase, totuși, convins.

Cu o seară înainte, Erik fusese luat prin surprindere. Profitînd de faptul că încetase ploaia, ieși să se plimbe pe bulevard. Merse destul de mult, ajungînd pînă în punctul în care bulevardul se transforma într-un drum obișnuit, străjuit de platani, locul vilelor și pensiunilor

elegante fiind luat de căsuțe văruiate în alb, în curțile cărora erau întinse frînghii pentru uscat rufe.

În timp ce făcea cale întoarsă, își zise că n-ar strica să bea un pahar de coniac, astfel că o apucă spre Rue de la République, unde spera să mai găsească o cafenea deschisă.

Atunci începuse totul. Sosi un camion. Din poarta primăriei se auziră focuri de armă, iar din școala învecinată năvăliră soldații.

Cînd au început împușcăturile Erik se surprinse mai degrabă curios decît înspăimîntat. Intui că bandiții vor încerca să forțeze poarta primăriei, unde știa că se află închisoarea. Instinctiv scoase revolverul, nefolosit de la începutul războiului, îi trase pîedica și alergă în direcția primăriei.

La lumina unei rachete trase, văzu o siluetă care încerca să sară pe platforma unui camion în mers. Îl mai despărțeau cel mult zece metri. Trase de cîteva ori și observă cu satisfacție că bărbatul agățat de oblon cade, lovindu-se cu capul de pavaj. Cei din camion traseră, însă nici un glonte nu-l atinse pe Erik, surescitat de iminența primejdiei. Alergă spre grupul de soldați ce se adunaseră în jurul celui căzut.

La lumina lanternei recunoscă chipul celui care, cu o seară în urmă, venise la masa lui și-i vorbise aiurea despre niște castane din Place Pigalle. Omul nu murise și von Vormann ordonă să fie transportat de urgență la spitalul închisorii. Discută cu medicul în uniformă de sturmführer SS, după care, satisfăcut că-și deranja șeful, plecă pentru a-i raporta. Avea să fie dezamăgit : Elert nu se culcase încă, ci, cu un pahar de coniac alături, studia niște documente întinse pe birou.

— Luați loc, îi spusese trecînd peste formula protocolară cu care von Vormann se prezentase.

O clipă mai devreme primise un raport telefonic privind tentativa de atac asupra închisorii. Deoarece era

prima acțiune de acest fel organizată în Saint Gille, ajunse la concluzia că unul din ultimii francezi arestați trebuia să fie capul rezistenței, de vreme ce recuseseră la atacul închisorii piasate în centrul orașului. Tocmai încerca să găsească vreun indiciu în documentele celor arestați, dar nu ajunsese la nici o concluzie. Ascultă cu atenție raportul lui Vormann și faptul că nu-l întrerupse constitui o surpriză plăcută pentru locotenent. Întrebarea i-o puse numai după ce Vormann își încheie raportul :

— Crezi că se mai poate scoate ceva de la individul acela ?

— Este grav rănit, domnule colonel. Eu l-am nimerit în cap și în plămîn, iar unul din soldați i-a trimis o serie în abdomen. Am discutat cu medicul închisorii. Sînt puține șanse.

— E inconștient ?

— Da. Mai poate rezista două-trei ore.

— Deci, domnule Vormann...

— Mă numesc von Vormann, domnule colonel...

-- Te rog să nu mă întrerupi, domnule locotenent Vormann. Deci, individul acela care vi s-a părut suspect de ieri s-a dus la pensiunea „Le Trou“. Se potrivește de minune. Și cum suna fraza aceea ? Te rog s-o repeți.

— La Paris, cele mai bune castane sînt în Place Pigalle. Colonelul ridică receptorul.

— A venit mașina ? răzni el în receptor, apoi i se adresă lui Vormann. Să mergem să discutăm cu acel Ormel.

— Scuzați-mă, domnule colonel. Cînd am amintit de pensiunea „Le Trou“ ați spus : „se potrivește de minune“. Trebuie să înțeleg că...

— Nu trebuie să înțelegi nimic, dragă Vormann. Cel care gîndește aici sînt eu. Dumneata vei executa ordinele.

Poate că această frază azvîrlită în fugă a fost cea care l-a determinat pe von Vormann să ia hotărîrea de a lucra

pe cont propriu. Ar fi făcut orice pentru a reuși să-i dea peste nas acelui bădăran îngîmfat.

Spitalul închisorii nu era altceva decît o pivniță fără ferestre, vopsită în alb. Trei saltele acoperite cu păături cenușii, o masă șchioapă pe care se aflau cîteva seringi și necesarul minim de medicamente constituiau tot mobilierul.

Cînd Elert și von Vormann intrară, auziră respirația șuierătoare a omului care zăcea cu ochii ațintiți în tavan. La intrarea lor, medicul în uniformă SS, cu un halat alb zvîrlit pe umeri, întoarse capul.

— E în comă.

— Te rog să-i faci o injecție — celălalt ridică din umeri. Fă-i o injecție, omule, să mai zică ceva. Morții nu mă interesează.

Prompt, medicul înfipse acul în brațul moale al rănitului.

— Seringa nu-i fiartă, se scuză el.

— Oricum, nu mai contează.

Se aplecă deasupra rănitului. Pentru o clipă privirea acestuia deveni lucidă. Apoi coborî pleoapele. Și totuși vorbea...

— Unde sînt ? zise el în franceză.

Von Vormann traduse imediat, dar Elert îi făcu semn să tacă.

Rănitul tremura, palmele bîjbîiau pe pătură de parcă ar fi căutat ceva, degetele i se îndoiau spasmodic.

— N-ajungem la nici un rezultat, zise medicul.

Elert se întoarse, luă o sticlută, o destupă și mirosi conținutul.

— Spirt ?

Medicul confirmă.

— Să încercăm cu asta. Prefer metodele simple.

— Asta îl va omorî. Orice picătură de lichid...

— Te rog să i-l torni pe gît. Ce importanță au două ore în plus sau în minus ?

Erik se întoarce lăsînd impresia că vrea să iasă. Colonelul îl apucă de braț.

— O clipă, domnule locotenent Vormann, e cazul să înveți. Asta este adevărata noastră muncă, nu ceea ce făceai la München. Sau nu-ți plac metodele mele ?

Vormann îl privi în ochi.

— Nu, domnule colonel !

— Nu-i nimic.

Se apropie de medic și-l ajută să descleșteze dinții rănitului. Se auzi un gîlgîit. Omul se înecă, apoi reîncepu să respire greoi, continuînd să țină ochii închiși.

— La Paris, cele mai bune castane sînt în Place Pigalle, scandă colonelul în urechea rănitului.

— Suzanei îi plac numai toamna, șopti rănitul.

După o clipă adăugă :

— Îți va trimite un stoc proaspăt.

Deschise ochii și brusc păru să-și dea seama că se înîmplă ceva, ceva rău. Văzu capetele celor trei bărbați în uniformă aplecate deasupra sa. Fața i se contractă, exprimînd ura amestecată cu spaima. Colonelul îl apucă de braț, scuturîndu-l.

— Pentru cine-i parola ? strigă el. Dacă vorbești vei trăi. Dealtfel ai spus totul. Nu te vei mai întoarce la ai tăi niciodată. Te vor lichida.

Probabil că simțise brațul rănitului muindu-se, căci îi dădu drumul cu scîrbă.

— Să mergem, i se adresă lui Vormann.

— V-am prevenit, spuse medicul, trăgînd pătura peste fața omului căruia un chirurg neîndemînic îi confecționase acel zîmbet straniu ce persista și după moarte.

În mașină, Elert își aprinse o țigară de foi și suflă fumul în fața locotenentului.

— Te rog să reții că pentru mine nu există decît locotenentul Vormann. N-am chef de nici un „von“. E clar ?

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai renunța la porcăria asta, arată el spre monoculul pe care Erik și-l aranja cu un gest nervos.

Apoi tăcu pârînd că așteaptă reacția locotenentului.

— Revenind la oile noastre te-aș ruga să uiți de parolă. Mă voi ocupa personal de treaba asta. Am să verific singur ce gust au castanele din Place Pigalle. Sper că ne-am înțeles, domnule locotenent Vormann.

— Am înțeles, domnule colonel.

Nici prin gînd însă nu-i trecea să uite parola. Era convins că avea ocazia, poate singura, de a-i demonstra acestui soldat primitiv cine este un adevărat ofițer al Abwehr-ului. Îi cunoștea din vedere pe oamenii lui Elert care se foiau prin oraș. Agenți de trei parale pe care-i putea recunoaște și un orb. Bănuia că lor le va încredința Elert sarcina de a-i acosta pe ofițerii din garnizoanele apropiate șoptindu-le că „cele mai bune castane se găsesc în Place Pigalle“. Acționau primitiv, ordinar. Au ajuns chiar pînă la a-l acosta și pe el. Un individ oacheș îi adusese la cunoștință revelația despre castane.

— Șterge-o, idiotule, și să nu-mi mai apari înaintea ochilor, îl expediasse el.

În ce-l privea, era hotărît să nu rateze șansa pe care i-o oferise providența, mai ales că, după salvarea aceea miraculoasă, se convinsese că el, Erik von Vormann, era cu adevărat în grațiile ei.

Cine nu-l cunoscuse înainte pe locotenentul von Vormann ar fi putut jura că este un om extrem de sociabil, o companie deosebit de plăcută... Vizita garnizoanele învecinate, stătea cu plăcere la taclale, făcea cînte cu vin și coniac, fără a scăpa ocazia să-și informeze cunoștințele întîmplătoare de gustul special al castanelor dintr-o anume piață pariziană...

Chiar și atunci cînd a plecat să-și viziteze sora, Renata von Vormann, o cîntăreață de mîna a doua, care pigmenta existența ofițerilor din Le Havre, întîlnindu-l pe proaspă-

tul ei adorator, oberst Tiede, n-a scăpat ocazia de a-i spune parola cînd au rămas singuri.

Totul însă în van. Oberst Tiede părea să nu înțeleagă nimic și se simți obligat să-i explice lui Erik că de fapt nu castanele sînt specialitatea Pieței Pigalle și a străzilor învecinate.

Von Vormann nu dezarmă și continuă să spere că pînă la urmă îl va întîlni pe cel care va răspunde la parolă. Și atunci...

Ce se va întîmpla atunci nu-și putea da seama încă. Cert era că nu va alergera imediat să-i raporteze lui Elert, căci grăsanul i-ar sufla bucățica pentru a culege el laurii.

O, nu, von Vormann nu era un naiv. Dacă va găsi omul care să-i răspundă la parolă, va încerca să pătrundă în rețeaua inamică și abia apoi îi va servi lui Elert problema gata rezolvată. Sau va proceda altfel. Situația militară nu este chiar atît de bună încît excesul de patriotism să mai fie rentabil. Dacă gefreiterul va pierde războiul...

Toate acestea aveau însă șansa vîntătorului care vindea pielea ursului din pădure. Deocamdată trebuia să-l găsească pe cel ce-i va răspunde că „Suzanei îi plac castanele toamna“.

Își mai comandă un pahar de coniac. Tresări, văzînd un căpitan în uniforma luftwaffe, necunoscut, care se uita în jur căutînd cu privirea un loc liber. Vormann îi făcu semn. invitîndu-l să ia loc.

Aviatorul era într-o dispoziție excelentă, lucru lesne de înțeles, căci sosise de curînd de pe frontul de răsărit. Dealtfel nu ascundea cît de mult se bucurase de acest transfer.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule locotenent von Vormann. Aici, în Franța, omul simte cu adevărat că trăiește. Vin, fete. Bineînțeles, în blestemata aia de Polonie îți era frică să scoți nasul pe stradă.

— Ați sosit de mult din Gubernia generală ?

— Acum zece zile am părăsit orașelul în care am trăit un an fără să reușesc să-i pronunț numele. Am profitat de permisie, dar pentru Paris o săptămână este insuficientă. Bineînțeles că fűhrerul are dreptate spunînd că e un putregai, dar merită să-i simți gustul.

— La Paris cele mai bune castane sînt în Place Pigalle — spuse Erik privindu-l cu atenție.

— Castane ? se miră aviatorul. Vă plac castanele coapte ? Am gustat și eu odată, dar sînt o porcărie. În ce privește Place Pigalle...

— Știu, știu, îl întrerupse Erik. Din păcate trebuie să plec.

Se simțea obosit și indispus.

5

Kloss era neliniștit. Ar fi vrut să ajungă cît mai repede la Saint Gille. Centrala îi anunțase sosirea. Precis că cineva îl aștepta. Dacă pierdea din nou legătura... Dar mai bine să nu se mai gîndească. I se mai întîmplase de două ori. Era cel mai neplăcut lucru. Agentul este totdeauna singur, dar faptul că există un om căruia îi poate transmite informații, de la care primește instrucțiuni, îi atenuază acel cumplit sentiment de singurătate. Cînd pierde legătura, cînd e obligat să lucreze de unul singur, senzația de izolare devine acută, iar munca pare să-și piardă sensul. Bineînțeles, continuă să acționeze așa cum îi dictează datoria. Mecanismul memoriei funcționează ireproșabil, reține tot ce poate fi util Centralei, dar imposibilitatea de a transmite informațiile, certitudinea că știrea astăzi senzațională, mîine poate deveni inutilizabilă îi face munca și mai dificilă.

De aceea Kloss se grăbea să ajungă la Saint Gille. Cu o zi în urmă îi uimise pe cei de la comisia medicală declarînd că renunță la concediu pentru a se întoarce la unitatea sa.

Neobișnuiți cu acest exces de zel, medicii au ajuns la concluzia că este vorba de urmările șocului pe care ofițerul îl suportase. În fond, nu-i privea. Oberleutnantul Kloss era sănătos și dacă voia să plece la unitate n-avea decît s-o facă.

Parcă pentru a-i face în ciudă, trenul sosi la Paris cu două ore mai tîrziu. Nu trebui să se informeze asupra cauzelor acestei întîrzieri, deoarece erau evidente. Văzuse pe geam gările bombardate, podurile reparate în grabă. Aviația aliaților nu-și pierduse timpul de pomană.

Abia peste patru ore avea un tren spre Saint Gille. Se hotărî să se ducă în oraș. Își zise că n-ar strica să informeze Centrala încă înainte de a ajunge la Saint Gille de peripețiile sale și să comunice întîrzierea de douăzeci de zile. În cursul scurtei sale șederi la Paris, în urmă cu un an, aflase că undeva, în arondismentul opt-sprezece, se afla un punct de legătură. Își aminti vag micul hotel murdar ; pardoseala holului era din plăci de teracotă cu modele florale. Revăzu portăreasa planturoasă pe lîngă care trebuia să treacă fără a-i vorbi și să intre pe ușa care purta inscripția „birou“. Asta era totul.

Se urcă în metrou și căută în lista stațiilor pe cea a cărei denumire avea o legătură cu „excursia“ la hotelul acela mizer. O găsi cu ușurință : Anvers. Asta era. Acum își amintea : coborînd din metrou, trebuia să traverseze strada și s-o ia pe trotuarul din dreapta, către Clichy. Va depăși două-trei ulicioare înguste care duceau la Sacré-Coeur. Următoarea trebuia să fie... Înainte de a ajunge, își reaminti numele străduței, rue de Trois Frères, și a hotelului, Idéal.

Apăsă cu un gest mîngîietor clanța de aramă, revăzu modelul teracotei, ghișeu îngust al portăresei. Capul unui bărbat apăru peste ghișeu :

— Pe cine căutați ?

— Pe patron, răspunse Kloss continuîndu-și drumul spre birou.

— Cum, nu știți ? A fost deportat acum șase luni. Păru că abia atunci remarcase uniforma lui Kloss. Eu sînt noul proprietar și nu am nimic comun cu...

Nu apucă să termine și Kloss părăsise hotelul. Ieșise dezamăgit. Unica lui șansă de a preveni Centrala se spulberase. Se întreba dacă într-adevăr proprietarul fusese deportat sau Centrala schimbase punctul de legătură. Poate că, trecînd peste regulile conspirative și abordînd-l pe noul proprietar, ar fi reușit să stabilească legătura.

Se opri la primul restaurant pe care-l întîlni. Luă în grabă un prînz mizerabil și intră la un mic cinematograf din apropiere. În timp ce pe ecran „jurnalul de actualități prezenta situația de pe front, publicul din sală fluiera și comenta fără jenă. Satisfăcut, Kloss remarcă acest lucru de neimaginat cu un an în urmă.

Se lăsase seara cînd părăsi cinematograful. În drum spre gară cumpără de la un vînzător ambulant o pungă de castane coapte.

„E cazul să verific, își spuse el, puțin amuzat, dacă într-adevăr cele mai bune castane se găsesc în Place Pigalle.“

Pare-se că ghinionul îl urmărea în călătoriile sale cu trenul. Aliații bombardaseră un nod de cale ferată, astfel că ajunse în Saint-Gille abia dimineața.

La comandament află că colonelul Elert lipsea și urma să revină abia la amiază. Lăsă la santinelă valiza salvată ca prin minune din trenul bombardat și plecă să viziteze orașul.

Burnița și vîntul ce băteau dinspre țarm pătrundeau prin stofa subțire a uniformei. „E mai frig decît în Polonia“, remarcă Kloss. Văzu firma hotelului Majestic sub care atîrna o scîndură cu inscripția strîmbă, „Cazinoul ofițerilor“. Se hotărî să intre pentru a se încălzi.

Într-un colț remarcă un locotenent firav, cu monoclu, care încerca să joace biliard de unul singur. De fiecare dată bilele cădeau înăuntru.

Kloss bău o cafea proastă, luă și un coniac, dar nu reuși să se încălzească. „Sînt slăbit încă“, își zise el.

Se apropie de masa de biliard.

— Jucăm ? întrebă.

Fără un cuvînt, locotenentul îi întinse tacul și creța. Jucară în tăcere prima partidă pe care Kloss o pierdu cu brio. Locotenentul notă rezultatul pe tablă fără nici un comentariu. Kloss îi propuse revanșa. De astă dată se dovedi un adversar ceva mai dificil, dar finalul fu același — înfrîngere.

— Să bem ceva, vorbi în sfîrșit învingătorul. Mă numesc Erik von Vormann.

— Îmi pare bine, oberleutnant Hans Kloss. Îmi permiteți, domnule locotenent, să vă consider invitatul meu ?

— Nu v-am mai văzut aici, remarcă von Vormann în vreme ce se așezau la o masă din marmură cu picioare din fier.

— Nici nu-i de mirare, am sosit acum două ore. N-am reușit să mă prezint superiorului meu.

— Prin urmare ați venit de curînd, se bucură von Vormann. Dacă trebuie să vă prezentați colonelului Elert, înseamnă că sîntem colegi. — la gestul afirmativ al lui Kloss continuă. Mă bucur că voi avea în sfîrșit un partener de biliard de talia mea.

— Se pare că nu sînt un jucător strălucit ; am pierdut ambele partide.

— Nu trebuie să vă mire. Eu joc foarte bine. Dacă n-ar fi mobila asta, spuse el arătînd spre biliard, chiar că aș

muri de plictiseală. Bineînțeles, mai rămîne alcoolul. Dar de unde veniți ? se informă el.

— De la spital, din Wiesbaden.

Îi povesti lui von Vormann de trenul bombardat cu care ar fi trebuit să ajungă aici în urmă cu trei săptămîni.

La rîndul său, von Vormann îi istorisi despre îngerul său păzitor care-l îndrumase să părăsească trenul pentru o halbă, deși nu poate fi considerat un amator de bere.

— Prin urmare, sînteți în convalescență. Desigur că ați profitat de concediu pentru a vă distra.

Deoarece Kloss nu-l contrazise, Erik continuă :

— Pariez că v-ați petrecut concediul la Paris. Pentru noi, nemții, este un loc situat între cer și iad.

— Nu-i rea comparația, zîmbi Kloss.

— Paris, Paris, dulce Paris. Se aplecă spre Kloss și coborînd vocea îi șopti : „La Paris, cele mai bune castane sînt în Place Pigalle“.

Kloss se crispă și pentru moment fu incapabil să reacționeze. Era puțin probabil ca Centrala să dispună de doi agenți în uniformă de ofițeri ai Abwehr-ului într-un asemenea tîrgușor prăpădit. Dar parola era corectă și el trebuia să răspundă. O clipă trăi sentimentul oamenilor cărora el, în uniformă aceea, le spunea parola de recunoaștere. Frică, uimire ? Și totuși nu i se întîmplase niciodată să nu primească răspunsul. Nu-și putea permite să creadă că el era singurul agent al Centralei care purta uniforma Wehrmacht-ului. Probabil că existau și alții. De ce n-ar fi von Vormann unul dintre ei ?

Leutnantul răsucea nervos monoclul cu degetele sale subțiri și privea buzele lui Kloss de parcă urmau să-i rostească sentința. Ezitarea nu putea dura decît cîteva secunde.

— Suzanei îi plac numai toamna, rosti Kloss, calm, fără să-l privească pe von Vormann.

Făcu apel la întreaga lui putere de stăpînire pentru a-și reprima îngrijorarea crescîndă. Așteptă a treia parte a parolei...

— O să-ți trimită un stoc proaspăt, rosti von Vormann ușurat și totodată triumfător. Cred că ne putem considera acasă, domnule locotenent Kloss. Te cheamă Hans, nu-i așa, zise el fixîndu-și monoculul în orbită.

— Da, răspunse el mașinal. Ce-ai să-mi transmiți ?

— Ai întîrziat, ai întîrziat foarte mult. Uneori asta e periculos.

Kloss își zise că Vormann semăna acum cu un șarpe care, după ce-și paralizează victima, își savurează victoria. Alungă această imagine spunîndu-și că e absurdă.

Aproape concomitent priviră spre ușă, în cadrul căreia se oprise un subofițer ce-și pocni călcîiele în semn de salut :

— Sînteți chemat la telefon, domnule locotenent, i se adresă el lui von Vormann.

— Vom mai discuta, Hans. Avem multe să ne spunem. Nici unul dintre noi nu va pleca din Saint Gille, nu-i așa ?

Fără să aștepte răspunsul îl urmă pe subofițer.

În drum spre Statul major, Kloss medită la discuția purtată. În anii de muncă grea și periculoasă se obișnuise să aibă încredere în cel care-i spune parola. Cu cîți oameni nu fusese nevoit să colaboreze ? Declasați, prinți, fete elegante „nur für Deutsche“ *, intelectuali de rasă, căruțași analfabeți. Înfățișarea și manierele n-aveau importanță. „Dacă von Vormann este omul nostru și poartă o asemenea mască, apoi trebuie să recunosc că-i vine ca o mînușă, își zise el. Și ăsta este lucrul cel mai important pentru un agent. Să te identifice cu masca ta.“ În fond, la fel proceda și el.

Colonelul Elert examină formal documentele lui Kloss, apoi privi cu atenție silueta elegantă a tînărului ofițer.

* Numai pentru germani.

— Vă aștept de o lună, locotenente Kloss, aproape de o lună, se corectă el.

— Vin direct de la spital. Am renunțat la concediu.

— Am văzut asta în documentele dumneavoastră. Demn de laudă. Luați loc. O țigară sau o havană, îl întreabă el pe Kloss, care se pregăti să-i ofere un foc. Am cerut un ofițer cu experiență în problema lansării agenților. Se pare că nu vă lipsește practica.

— M-am ocupat de asta un timp, la școala Abwehr-ului din Kolberg.

— Asta este problema noastră cea mai importantă și în același timp cea mai urgentă. Să nu te aștepti cumva la un concediu aici. Aliații pregătesc o invazie. Nu știm încă unde. În Balcani, la Marsilia, la Toulon sau, poate, chiar aici. Asta trebuie să aflăm și am nevoie de dumneata. De bună seamă știi că mă cheamă Elert. Voiam să-ți spun că înaintea numelui meu nu există nici un „von”. Proviu dintr-o onorabilă familie de negustori din Bremen și nu-l pot suferi pe dandy care dorm cu monoculul la ochi și umblă cu gîtul înțepenit de parcă ar fi înghițit un băț.

Lui Kloss îi veni să zîmbească. Recunoscuse portretul lui von Vormann.

— Dacă-mi permiteți, domnule colonel, nici eu nu mă omor după aristocrați.

— Da ? Cel puțin asta știm unul despre altul. În munca noastră, locotenente, nu-și au rostul nici miinile curate, nici manierele elegante. Astăzi caută-ți o cameră, instalează-te. De miine începem treaba. Ai să ai drept companie pe un oarecare locotenent Vormann, von Vormann, se corectă el malițios. Îl vei cunoaște imediat. Tatăl lui este general. Un general bun, se posomori el o clipă, apoi adăugă cu satisfacție : fiul nu va ajunge însă atît de departe. Mă înțelegi, nu ?

— Cred că vă înțeleg, domnule colonel.

Un subofițer mahmur, de la biroul de cazare, se oferi să-l conducă pînă la camera ce-i fusese repartizată. Kloss

îl refuză, rugîndu-l să-i aducă doar valiza. Afară se mai luminase puțin. De după nori se iți un soare palid. Găsi fără dificultăți pasajul și vila cu numărul 5 unde urma să locuiască. O femeie în vîrstă, proprietăreasa, unica locatară a vilei, îl conduse fără vorbe în camera de la a cărei fereastră venețiană putea admira Saint Gille-ul așezat în terase. Fundalul peisajului îl constituia fișia vineție a oceanului.

Proprietăreasa strînse de pe patul imens garnitura roșie, fotografiile unui ofițer francez din primul război mondial, cu o mustață în furculiță, și ieși închizînd ușa fără zgomot.

Kloss adormi aproape instantaneu. Îl trezi o bătaie ușoară în ușa. Se ridică și răsuci cheia. În prag se afla o femeie tînără.

— V-au sosit lucrurile, spuse ea dîndu-i valiza.

— Mi s-a spus că în casa asta nu locuiește decît o bătrînă doamnă. Credeam că e vorba de cea care m-a primit.

— Este adevărat. Îmi permiteți să intru ? Am profitat de faptul că e plecată după cumpărături pentru a vă vizita.

— Vă rog — Kloss îi oferi un scaun. Am auzit bine ? Ați venit să mă vizitați ?

— Saint Gille este un orașel în care telefonul fără fir funcționează perfect. Sosirea unui nou personaj nu poate fi trecută sub tăcere. Am profitat de preferința pentru vin a subofițerului de la cazare spre a afla că noul sosit se numește Hans Kloss.

— Nu înțeleg, i se adresă el aspru. Ce căutați aici și ce importanță are că mă numesc Hans Kloss ?

Ca întotdeauna în clipele de maximă încordare deveni brusc calm.

— Am venit în vizită la oberleutnant Kloss, pentru că acum știu, apăsă pe „acum“, că dumneavoastră trebuie să vă transmit ceva.

— Vă ascult, o îndemnă el, deși știa dinainte ce avea să-i spună.

— La Paris, cele mai bune castane sînt în Place Pigalle. Întinse mîna după o țigară. Apoi îi oferî și fetei una. Trebuia să cîștige timp. Avea senzația aproape fizică a plasei care se strîngea în jurul lui.

— Așadar, ați venit să-mi aduceți la cunoștință cît de gustoase sînt castanele din Place Pigalle. Nu de mult am fost la Paris și am gustat castanele. Dar cine știe dacă în Place Pigalle se găsesc cele mai bune. Nu cred că se deosebesc cu ceva de cele care se vînd în Piața Operei.

— Vă rog să nu vă prefaceți, îl întrerupse fata cu un aer foarte serios. Celelalte două părți ale parolei le cunoașteți la fel de bine și dumneavoastră.

— Parola ? Foarte frumos, domnișoară. Vă dați seama că voi ordona să fiți arestată dacă nu-mi explicați imediat despre ce e vorba ?

— Da, se întristă fata. Deci inevitabilul s-a produs. V-a acostat cineva care știa parola.

Kloss nu scoase o vorbă. „Să fie o provocare ?“ gîndi el. Prea ar fi fost cusută cu ață albă. Elert nu părea un prostănac. Așadar, instinctul nu-l trădase. Von Vormann era provocatorul. Atunci... Fata nu părea speriată. Se purta firesc, poate chiar prea firesc.

— Jucați un joc periculos. Sînt ofițer al Abwehr-ului.

— Știu. Vă rog să mă ascultați.

Se duse la ușă, o deschise, apoi o închise la loc.

— Acum trei săptămîni nu vă știam numele, ci numai semnalmentele. Omul nostru a fost imprudent. Apoi nemții au pus mîna pe el. Dacă l-au prins viu s-ar fi putut să-i smulgă parola. Oricine v-ar spune-o este un provocator.

— Deci, dumneavoastră...

— Mă găsiți la pensiunea „Le Trou“. Mă numesc Jeanne Mole. Orice ofițer german vă poate îndruma.

— Tot nu înțeleg despre ce e vorba.

— Cînd o să înțelegeți, vă rog să mă căutați.

— Și dacă ordon să fiți arestată ?

— N-o să faci asta, J. 23. Îmi dau seama că situația este absurdă și contravine tuturor regulilor activității noastre. N-am avut altă soluție. Mi-era teamă să nu mi-o ia altcineva înainte. Vă rog să ieșiți pînă afară și să controlați dacă nu se învîrtește cineva pe aproape. Pe viitor voi putea să vă văd fără probleme. Fac parte dintre femeile care sînt văzute de obicei în compania ofițerilor germani, zise ea enervată.

Strada era pustie.

— Te rog să nu amîni. Ar fi bine să te hotărăști încă în seara asta. Dacă s-a întîmplat ceva rău o să stabilim împreună cum acționăm. N-o să te descurci fără noi. Ești neamț ?

— Nu, răspunse el mașinal. Înțelese că Jeanne Mole îl avea la mîină. E grav, foarte grav. Voi veni diseară dacă am să mai pot.

Asta însemna că va veni dacă Vormann nu-l va da pînă atunci pe mîna lui Elert. Și mai precis, dacă va mai fi în viață. Oricum, nu intenționa să se lase prins de viu. Jeanne se mulțumi să confirme cu o înclinare a capului. Și ea gîndise la fel.

6

Stătea la cazino și-l aștepta pe von Vormann. Era singurul lucru pe care-l mai putea face — să aștepte. După plecarea femeii se dusese la statul major. Aici aflate că Elert plecase imediat după ce discutaseră. Avea să revină abia a doua zi. Din păcate nu reușise să scoată de la funcționarul morocănos dacă, înainte de a pleca, Elert discutasese cu von Vormann. Dar asta nu avea de fapt nici o însemnătate. În fond, colonelul îl putuse întîlni pe von Vormann undeva în oraș sau în biroul acestuia. S-ar mai

fi putut să plece împreună, mai ales că el, Kloss, nu reușise să dea de locotenentul cu monoclu, deși se învîrtise prin Saint Gille și intrase în cîteva restaurante și cafenele. Unicul loc unde l-ar mai putea găsi era cazinoul. Băuse cel de-al treilea păhărel de coniac. După fiecare înghițitură i se părea că simte în gură un gust ciudat. După plecarea Jeannei își fixase de gingie cu un clei special o mică fiolă din sticlă care reprezenta ultima sa armă.

În ușa își făcu apariția von Vormann. Kloss încercă un sentiment de ușurare. Din prag, Vormann cercetă sala cu privirea. Zărindu-l pe Kloss se îndreptă spre el.

— Vin sau coniac ? îl întrebă Kloss.

— Coniac, bineînțeles.

Zărind cele trei păhărele goale pe marmura mesei adăugă :

— Nu-ți pierzi timpul. Ai remarcat că vinul de aici este prost. Eu aş minca ceva. Tu ai cinat ?

— Da ! minți Kloss. E o plictiseală groaznică aici. Nu știi un loc în Saint Gille unde să te poți distra ?

— Depinde de preferințe. După cum știi, ar fi biliardul. Dacă vrei, te acompanyez. Am însă impresia că întîi ar trebui să discutăm.

— Despre ce ? se miră Kloss.

— Mă gîndeam că ar trebui să încheiem discuția.

— Te rog să mă ierți. Nici nu-mi mai aduc aminte despre ce-am discutat. Parcă despre biliard...

— Ascultă, Hans — se încruntă von Vormann — nu gust glumele. De fapt nu știu de glumă. Am impresia că astăzi dimineață ne-am spus destul de multe.

— La ce te referi ?

— La Place Pigalle, unde se găsesc cele mai bune castane.

— Ai dreptate — Kloss părea să-și fi adus în sfîrșit aminte. Azi dimineață ai bătut cîmpii despre niște castane.

— Cred că procedezi greșit — Vormann sorbi tacticos din pahar. Azi dimineată mi-ai spus parola cît se poate de corect. Bănuiesc că pe Elert l-ar interesa teribil să afle că în sfîrșit s-a găsit omul care o cunoaște.

— N-am băut numai eu astăzi, îi replică cu impertinență Kloss, care-și recăpătase încrederea în sine constatănd că von Vormann nu discutase cu Elert. Deci, mai erau speranțe.

— Înțeleg — sorbi din pahar. Să nu mă consideri idiot. Precis că te-a avertizat cineva. Fără a aștepta răspunsul, continuă. Parola o știam doar eu și Elert. L-am interogat pe omul care trebuia să ți-o adreseze ție. Sînt suficient de clar ?

— Să zicem !

— De cîteva săptămîni îl aștept pe cel care cunoaște parola. Și ai apărut. S-ar putea să-ți închipui că, în lipsă de argumente, Elert nu-mi va da crezare — bău restul de coniac. Să admitem. Cu toate acestea, cariera ta ar lua sfîrșit.

— Și totuși nu i-ai spus nimic lui Elert.

— Nu-ți închipui de ce ? Avem ceva timp la dispoziție, dar asta nu înseamnă că tu nu trebuie să te grăbești.

— La ce te referi ?

— Să ne închipuim că n-am de gînd să-i spun nimic lui Elert și nici să-ți fac greutăți. Sau — von Vormann coborî tonul — poate că nu cred în victoria Reichului, hitlerilor, elertilor și a altora de teapa lor și că sînt gata să te ajut.

— Bineînțeles, nu pe degeaba, Vormann !

— Von Vormann, dacă n-ai nimic împotriva. Pentru cine lucrezi ? Cred că-ți dai seama că lucrurile s-ar prezenta total diferit dacă stăpîinii tăi sînt bolșevicii și nu englezii.

— Sînt aliați, totuși.

Încerca să-și dea seama ce intenționa de fapt Vormann.

— Eh ! Aliați pentru moment. În primul rînd vreau să știu pentru cine, în al doilea rînd cu cine și în al treilea... făcu o pauză ! Despre asta vom discuta mai târziu.

— Te porți de parcă lucrezi de ieri în Abwehr. Crezi că-ți voi spune ceva.

— N-ai altă soluție.

— Pot să mai caut.

— Să fugi, să lași totul baltă ? Nu pari a fi din categoria celor care se dau bătuți. În plus, patronii tăi nu vor fi încîntați să afle că te-ai dat la fund tocmai acum cînd le poți fi mai util. Invazia e o chestiune de luni sau chiar de săptămîni.

— Așadar, ți-ai răspuns singur. Ești convins că lucrez pentru englezi.

— Pentru cine altcineva ai putea lucra ? zîmbi Erik turnînd în pahare. Să trecem, deci, la cel de-al treilea punct. Moșia părintească din Insterburg are nevoie de serioase investiții. Este în interesul Germaniei ca pe moșiile von Vormannilor totul să decurgă în bune condiții. Îmi sînt necesare zece mii de dolari. Deocamdată. Să zicem că aceasta ar fi prima rată.

— Cum s-ar spune mă șantajezi ?

— Urît te mai exprimi, Hans. Von Vormannii nu s-au înjosit niciodată șantajînd. Este un onorariu. Ce, tu lucrezi pe gratis ? Consider că pot fi tot atît de util ca tine.

— Scump te evaluezi !

— Te apreciez la același preț. Crezi că greșesc ?

— Nu eu hotărăsc asta.

— Îți acord o săptămînă... zece zile. Trebuie să faci rost de bani. Atunci vom discuta și despre rest.

— Să presupunem că nu vei primi banii !

— În cazul ăsta aș fi nevoit să-l informez pe Elert. Ar fi ultima soluție și nu mi-ar face nici o plăcere. În sănătatea ta, Hans. Ah, încă ceva. Dacă-ți trece prin gînd să mă lichidezi, să zicem că m-ar călca o mașină sau m-ar ataca

rezistența franceză, te informez că mi-am luat măsuri de prevedere. Am întocmit un raport exact al discuției noastre care se află în deplină siguranță. Să bem pentru viitoarea noastră colaborare. Nu bei? N-am încotro. Voi bea de unul singur. Și acum îți voi răspunde la întrebarea cu care ai început discuția. Voi ai să știi unde te poți distra în Saint Gille. Te sfătuiesc să mergi la pensiunea „Le Trou“. Este frecventată de toți ofițerii noștri. Și eu merg pe acolo. Îți voi mai spune că imprudentul care mi-a spus parola cunoștea locul acesta. Îți recomand prudență. Și Elert știe de pensiune.

Kloss își savura coniacul urmărind degetele subțiri și nervoase ale lui von Vormann care băteau darabana pe marginea mesei.

— S-ar putea să țin seamă de sfatul tău.

Se hotărî apoi să-l flateze și adăugă :

— Ești un adversar periculos, Erik. Poate ai dreptate. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să închei un pact cu tine. În ce privește suma...

Von Vormann îl întrerupse brusc :

— Nu încerca să te tîrguiești, dragul meu. Trebuie să reflectezi. Te las singur.

Înclină capul rigid, în stil prusac. — La revedere, Hans. Sper că mâine te voi avea partener la biliard.

În sfîrșit, rămăsese singur. Cineva pusese patefonul și în cazino domnea haosul. Într-un colț, niște tanchiști beți urlau cîntece bavareze. Chemă chelnerița cu intenția de a plăti. Von Vormann i-o luase însă înainte.

Părăsi cazinoul. Pe strada întunecoasă simți cum îl învăluie vîntul rece. Ninge cu fulgi mari, apoși.

Îi deschise o servitoare corpolentă, mustăcioasă ca un husar. Îi luă pardesiul și șapca și-l pofti cu un gest spre ușile de sticlă în spatele cărora scîrțîia un patefon. Se

opri în pragul salonului, dar părea că nimeni nu-i remarcă prezența. Trei căpitani se amuzau ascultînd-o pe Jeanne, în vreme ce un sturmführer SS încerca să descheie rochia unei blonde de un farmec provocator, iar un leutnant imberb din luftwaffe dansa foxtrot de unul singur, ciocnindu-se de mobilele din încăpere.

— O... o figură nouă, zise Jeanne și se apropie de Kloss cu un pahar în mînă. Vă rog să vă prezentați, să vă turnați un pahar și să luați loc.

Se clătina și părea amețită de băutură. Kloss îi sărută mîna.

— Prietenul meu m-a sfătuit să vă vizitez.

— Este cel mai vesel colțisor din Saint Gille, îi răcni în ureche un tînăr aviator...

— Dacă n-ar fi Jeanne — rosti un căpitan de infanterie uitîndu-se la Kloss cu o privire de bețiv sentimental — am muri de plictiseală. În sănătatea fermecătoarelor franțuzoaice, toastă el.

Între timp Jeanne se așezase lîngă Kloss.

— Ați sosit de curînd, nu-i așa, gînguri ea. Aveți o soție căreia să-i cumpărați parfumuri franțuzești și pe care s-o trădați în Franța ? Parfum vă ofer eu, iar în ce privește trădarea... se lipi de el. Dansăm ?

Kloss avea senzația că în jurul lui totul se învîrtește. Băuse mult, iar ritmul în care se goleau sticlele în pensiunea „Le Trou“ îl înspăimînta chiar și pe el.

Observă că SS-istul și blonda dispăruseră, iar locul lor îl ocupase aviatorul care începuse să sforăie. Unul dintre căpitani se apropie și-l informă că în calitatea sa de nou venit are toate șansele să rămînă la pensiune pînă dimineața.

— E ca un fel de botez la Saint Gille. Am trecut toți prin asta, cu excepția acestei maimuțe. I-l indică pe că-

pitanul chel, care tocmai îngenunchease în fața lui Jeanne smiorcăindu-se : „dar mi-ați promis“.

Trecuse de miezul nopții când începură să se împrăștie.

— Nu vreți să mai rămîneți, domnule oberleutnant ?

Jeanne se lipi de Kloss. Căpitanul de infanterie îl privi pe Kloss cu ură.

— De ce el ? Mie mi se promisese...

— Răbdare, domnule căpitan. La revedere, domnilor. Sper să vă revăd mîine.

Abia cînd ușa se închise în urma celorlalți, Jeanne lăasă brațul lui Kloss. Într-o clipă veselia de pe chipul ei dispăru.

— Așa e mai bine. N-au decît să creadă că ești aman-tul meu.

Spre uimirea lui Kloss, era complet trează.

— Dă-mi o țigară. Și-o aprinse și continuă. Ți s-au pulberat îndoielile ?

La confirmarea mută a lui Kloss continuă :

— Să mergem, este cineva care vrea să te cunoască.

O pipă neagră, arsă, părul des, negru, ce năpădea o frunte îngustă... Da. Nu era nici o îndoială. Henri, care se plimba așteptîndu-i, era una și aceeași persoană cu cel pe care Kloss îl văzuse în urmă cu un an în cămăruța de la hotelul „Idéal“.

— Mi s-a spus că ai fost deportat, i se adresă Kloss strîngîndu-i puternic mîna.

— E adevărat, dar am reușit s-o șterg în timpul drumului. Acum sînt aici, pentru moment.

Apoi îi povesti lui Kloss tot ce se întîmplase. Cu cîteva săptămîni în urmă, la Saint Gille fusese arestat șeful rezistenței locale, Mark. Căzuse într-un mod stupid...

Deși false, documentele lui erau excelente. Dorind să ajungă mai repede la Le Havre a recurs la serviciile unui

șofer de camion. Individul transporta conserve furate dintr-un depozit german. Bineînțeles că șoferul și pasagerii au fost reținuți. Nemții nu-și dăduseră seama pe cine au pus mîna, căci îl trimiseseră pe Mark în închisoarea orașului. Mark știa foarte multe nu numai despre regiune, ci și despre legăturile cu Insula, și cunoștea oamenii care mențin contactul cu Centrala prin intermediul filialei elvețiene. De aceea, Centrala a cerut ca Mark să fie eliberat cu orice preț.

Aflînd de sosirea lui Kloss încercaseră să ia cît mai repede legătura, colaborarea fiind determinantă pentru reușita acțiunii. Nenorocul a făcut ca Jean Pierre să-i adreseze parola lui von Vormann. În tentativa de asalt a închisorii fusese ucis.

Kloss le relată pe scurt convorbirea cu von Vormann și-i informă despre conflictul ce părea să existe între acesta și Elert, ceea ce putea să le ofere niște atuuri în jocul ce urma.

— Un joc teribil de riscant, remarcă Jeanne, dar altă soluție nu avem.

— Sîntem obligați să acceptăm că von Vormann nu l-a informat pe Elert și că intenționează să acționeze pe cont propriu, conchise Henri. Nu trebuie exclusă nici varianta că Vormann acționează pentru S.D. și încearcă să pătrundă în rețeaua noastră. Oricum știe prea multe despre noi ca să aibă parte de o viață lungă.

— Ar mai fi raportul asupra discuției cu Kloss. O clipă, exclamă ea, căpitanul de infanterie spunea că a fost la Le Havre împreună cu Vormann. Sora lui dă spectacole acolo.

— Da, nu-i exclus. La ea poate găsi un loc sigur pentru a ascunde raportul destinat lui Elert. Mica fiolă din gură se făcu brusc simțită. Mi-a venit o idee. O idee năstrușnică și în același timp extrem de riscantă pentru Jeanne. Dacă ar accepta, am putea avea o șansă.

— Dacă trebuie... poate nu mă credeți, dar uneori aș vrea să mor.

— Ce tot bălmăjești, o întrerupse Henri brutal. Nu despre asta e vorba. Își îndesă tutun în pipă, scoase un rotocol de fum și-l îndemnă pe Kloss. Vorbește ! Anul trecut, la Paris, ai mai avut o idee foarte, foarte... De atunci, ideile tale au început să-mi placă. Cu o precizare. Să nu uiți că nu-i vorba numai de tine. Trebuie să ai în vedere și eliberarea lui Mark.

— Bineînțeles, aprobă Kloss și le spuse planul.

7

Timp de patru zile nu se petrecu nimic deosebit. Kloss se întâlnea cu von Vormann de câteva ori pe zi la birou, unde locotenentul îi relata sec lui Kloss, fără nici un fel de echivoci, stadiul pregătirii acțiunii de lansare a agenților în Anglia. După-amiezele jucau biliard. Vormann nu mai revenise la discuția purtată, exceptînd cuvintele aruncate între două lovituri ale bilei :

— Zece zile reprezintă termenul maxim, Hans.

Dacă ar fi făcut abstracție de această frază, relațiile dintre cei doi ar fi fost cît se poate de normale. Amenințarea cuprinsă în această comunicare îi reamintea lui Kloss de mica fiolă de care nu se mai despărțea nici o clipă. Conștiința că era suficientă o singură apăsare pentru a o desprinde de gingie avea o importanță deosebită pentru Kloss, care putea astfel să-și păstreze calmul, să calculeze și să prevadă cu sînge rece fiecare mișcare a adversarului.

Serile și le petrecea la pensiunea „Le Trou“. Nu dădea de bănuț, căci pe la Jeanne Mole se perindau zilnic ofițeri. Faptul că-l mai reținuse două nopți era de natură să trezească cel mult gelozia celorlalți vizitatori.

În a cincea zi, conform înțelegerii, plecă de la birou și se opri în cel mai apropiat bistro. Henri, pe care Kloss nu-l mai revăzuse de la ultima lor discuție, îl aștepta într-un colț, cufundat în lectura unui ziar parizian.

— Lucrul pe care mi l-ai cerut se află la Jeanne.

— Și cu Le Havre cum rămîne ?

— Voi pleca imediat. Vei găsi în șervețelul de pe masă cheia locuinței domnișoarei von Vormann și adresa. În fiecare seară, între nouă și unsprezece, are spectacol la Cazinoul german.

Fără o vorbă, fără să-l privească pe ofițerul german se ridică de la masă și se apropie de tejgheaua înapoia căreia trona o frumusețe trecută de patruzeci de ani. Profitînd de faptul că celălalt se întrepusese între masă și femeie pentru a plăti, Kloss întinse mîna și luă șervețelul.

Se terminase, în fine, perioada de inactivitate și munca plicticoasă din biroul Abwehr-ului unde întocmea zilnic rapoarte pentru Elert. Putea demara în acțiunea de realizare a primei părți a planului său, pe care tot el îl calificase drept o nebunie.

Cu un autobuz rablagit ajunsese la Le Havre cu puțin înainte de orele 21,00. Se duse direct la Cazino cu intenția de a o cunoaște pe cea în casa căreia urma să cotrobăiască. Benita von Vormann era o roșcată solidă, cu o voce oarecare. Ascultă cîntecul sentimental despre un soldat german care-i adusese iubitei sale ruj din Franța, blană din Rusia și mătase din Grecia.

Aplauzele îndelungi și bisurile ofițerilor germani păreau destinate să le alunge impresia că, de fapt, acestui cîntec îi lipsea ultima strofă. În acea strofă, fata ar fi trebuit să primească o scrisoare care să-i aducă la cunoștință că iubitul ei viteaz căzuse pentru patrie și führer.

Benita locuia într-o casă mare, modernă, situată în apropierea unui parc. Kloss presupuse că întreaga clădire

era locuită de nemți, căci pe locul tradiționalei portărese moțăia un soldat bucălat. Trecu pe lângă el fără să-l privească și urcă pe scări pînă la etajul trei. Apartamentul era mic. Aranjamentul trăda oarecare gust și o prezență feminină. Fără grabă, cu rutina dobîndită în cei cîțiva ani, scotoci cu grijă prin dulapuri și valize, astfel încît proprietara să nu remarce nimic.

Căutările se dovediseră inutile. Desprinse de pe perete o reproducere după Matisse, a cărei prezență demonstra gusturile nu tocmai ortodoxe ale domnișoarei von Vormann, dar rezultatul fu același. Examină corespondența din birou și căută în van o eventuală ascunzătoare.

„Primul punct al planului este ratat, își spuse Kloss. Dacă aș fi superstițios, aș spune că am călcat cu stîngul“. Tocmai se îndrepta spre ușa cînd zgomotul unor pași, urmat de scrișnetul cheii în broască îl făcură să se oprească. Nu putea fi Benita, căci era abia zece și un sfert. Se ascunse în spatele perdelei și în aceeași clipă ușa se deschise. În încăpere pătrunse un ofițer cu gradul de colonel; rămase o clipă surprins de lumina pe care Kloss nu reușise s-o stingă. Nu era altul decît colonelul Tiede cu care împărțise compartimentul în timpul memorabilului voiaj întrerupt de atacul aviației engleze. Tiede se purta ca la el acasă, iar faptul că posedă cheia confirma că are toate motivele. Tiede trecu în antreu de unde reveni imediat fără pardesiu și chipiu. Kloss își reaminti de preferința mărturisită a colonelului pentru roșcate.

Colonelul luă din bar o sticlă de vermut. Privi în zare lichidul auriu și duse paharul la buze. Acesta era momentul pe care-l aștepta Kloss. Lovitura scurtă cu muchia palmei, pe care o învățase de la un instructor japonez în tabăra de la Erevan, se dovedi eficace. Tiede se prăbuși pe covor cu obrazul în balta de vermut pe care nu apucase să-l guste.

N-avea altă soluție. Trebuia însă să convingă poliția că era vorba doar de un jaf oarecare. Kloss luă caseta de lemn plină de bijuterii, o răsturnă și... pe fundul ei găsi un plic alb pe care, cu caractere gotice, scria : „a se înmîna colonelului Elert după moartea mea“. Nu lipsea nici sigiliul cu semnul heraldic al Vormannilor.

Aruncă bijuteriile sub prima poartă mai întunecoasă. Apoi intră într-o cafenea și deschise scrisoarea al cărei conținut îl bănuia. Von Vormann era pedant și corect. Relata discuția cu Kloss, iar în ultimele fraze explica de ce nu-și anunțase superiorul. Reieșea că intenționase să pătrundă în rețeaua dușmană de spionaj, s-o desconspire și abia pe urmă să-și anunțe victoria.

Explicațiile lui Vormann îl convinseseră pe Kloss că sufletul aristocratic al locotenentului era sensibil doar la „banii aceia ordinari“.

Arse cu grijă scrisoarea, cu plic cu tot, astfel încît să nu rămînă nici o urmă care să permită reconstituirea.

În stradă opri un motociclist. După ce acesta îi confirmă că merge la Saint Gille se urcă în ataș.

Prin urmare, primul punct era realizat. Continuarea... a doua zi.

8

Von Vormann rămase surprins de vizita neașteptată și matinală a lui Kloss.

— A, tu ești ?

Îmbracă un halat peste pljama. Îl conduse într-o cameră mare plină de icoane, întunecoasă, neprimitoare, cu mobilă veche, deteriorată. Îl invită pe Kloss să ia loc pe o

canapea cu tapițeria jerpelită. Prin rupturi se ițea iarba de mare.

— Ce te aduce ? Ți potrive monoclul.

Pozează sau e miop cu adevărat ? se întrebă Kloss.

Fără o vorbă îi întinse lui Vormann un plic gri, mototolit.

— Deja ? Exclamă von Vormann. Apoi îl răsturnă pe masă. Degetele lui numărau febril banii. Zvîrli furios pe masa ultima bancnotă. Ce-ți închipui Kloss ? Sînt doar trei mii. Ți-am spus zece.

— Deocamdată de atît am putut face rost.

— Mai ai patru zile la dispoziție. Vreau totul sau...

Împinse teancul de dolari spre Kloss. Kloss își ascunse cu greu satisfacția. La reacția asta se așteptase. Mîndria învinsese lăcomia. Von Vormann nu se tîrguise. Dacă ar fi luat banii l-ar fi obligat să-l ucidă. Așa, însă distracția se prelungea. Vormann nu bănuia că în jocul acesta el devenise șoarecele, iar Kloss pisica.

— Cum vrei, spuse el indiferent și, fără a-și scoate mînușile, puse bancnotele în plic.

— Reține : nu admit nici o amîinare — apoi întrebă, — cu obișnuitul ton amabil — Bei ceva ?

— Cu plăcere.

Cînd Vormann se întoarse pentru a lua o sticlă, Kloss strecură cît putu mai adînc plicul cu bani sub perna canapelei.

Colonelul Elert stătea aplecat asupra unei hărți mari a țărmurilor sudice ale Angliei și Țării Galilor. „E perfect“ își spuse Kloss, „asta îi va stimula imaginația“.

— Poftim, Kloss. Tocmai voiam să te chem. Am fixat ziua lansării. Vei întocmi ordinul împreună cu Vormann.

— Mi-e teamă că vom fi nevoiți să schimbăm data, domnule colonel.

La privirea întrebătoare a lui Elert continuă :

— Trebuie să vă fac o comunicare importantă.

Elert își aprinse o țigară de foi și-l privi cu atenție.

— Sînt informat că frecvențezi pensiunea „Le Trou“.

Ai succes la femei.

— Tocmai despre asta e vorba.

— Ai devenit confident în probleme sentimentale.

Ironia din vocea lui Elert era nedisimulată. Fără un cuvînt, Kloss scoase din portofel o bucată dintr-un microfilm și i-o întinse lui Elert.

— Ce-i asta ?

— Un fragment al hărții pe care o aveți în față, cu punctele de lansare a grupelor noastre în Anglia.

— De unde o ai ? întrebă Elert cu voce joasă.

Fața i se înroșise.

— Este rezultatul succeselor mele sentimentale. L-am găsit în pudriera unei oarecare Jeanne Mole, proprietara pensiunii „Le Trou“.

— Prin urmare...

Colonelul se așează la birou.

— Bineînțeles că am luat numai o bucată.

— Îmi închipui. Ești abil, domnule locotenent. Dacă te-aș fi avut mai demult... Pe această doamnă o supraveghez de mai multă vreme — cu un gest furios, mătură harta de pe birou. Nu mai e bună de nimic, zise el. Știi cine a avut acces la harta aceea ? Eu, dumneata și Vormann. Înseamnă că unul dintre noi... Ce propui ?

— Să ne prefacem că nu știm nimic, să schimbăm punctele și data lansării, să așteptăm și să strîngem dovezi.

— De acord ! Merită însă să discutăm cu această doamnă. Vormann nu frecventează localul, deci se întîlneau în altă parte.

— Sînteți bine informat.

— Pe Vormann nu l-am urmărit, dar pensiunea o supraveghez de mult. Mergem acolo imediat.

Ușa le-o deschise Jeanne. Primul intră Kloss, urmat de Elert, care-și ținea mîna pe tocul armei... Îi secondau trei oameni ai colonelului îmbrăcați în haine civile.

Jeanne mimă excelent uimirea :

— Nu înțeleg. Ce înseamnă asta ?

— Te rog să ne conduci, Kloss. Dumneata, domnișoară, vei înțelege imediat. Ai vreo armă ?

Jeanne nu apucă să răspundă, căci unul din agenți o și percheziționează. Clătină din cap în semn că e neînarmată.

— De ce sînt acuzată ? Locotenentul Kloss poate depune mărturie...

Pătrunseră în cameră. Kloss luă pudriera de pe toaletă și i-o întinse lui Elert. Colonelul găsi ceea ce trebuia să găsească.

Jeanne se prăbuși pe un scaun cu fața în palme.

„Mare actriță“, își zise Kloss privind-o.

— De la cine aveți microfilmul și cui trebuia să-l transmiteți ?

— Și dacă tac ? murmură Jeanne.

— N-ai de ales, Jeanne. Eu am găsit microfilmul în pudriera ta. Dacă mărturisești ai șanse să scapi cu viață.

Totul decurgea conform scenariului. Jeanne mărturisi că găsisese microfilmul și alte materiale în ascunzătoarea secretă dintr-o căsuță dărîmată ce se afla pe drumul spre Carniche. N-ar putea preciza cine le lăsase acolo. Știa doar că e vorba de un ofițer german, care lucrează pentru englezi de mai multă vreme și care urma să plece în curînd în Anglia. Trebuia să sosească un submarin care să-l transporte pe Insulă.

Jeanne nu-și epuizase mărturisirile cînd intră un agent care-i întinse triumfător lui Elert o coală de hîrtie.

Kloss respiră ușurat. Hîrtia bătută la mașină din biroul lui Vormann o adusese el, în urmă cu două zile.

Lui Elert îi schipiră ochii.

— Citește !

— Nu înțeleg. E un singur cuvînt: „Aștept“. E ceva neclar în asta ?

— Semnătura, importantă este semnătura — J. 23. Înțelegi ?

— Nu.

— Omule, pe acest blestemat J. 23 încercăm de un an să-l prindem. În sfîrșit, ne-a căzut în mînă.

Se întorsese spre Jeanne :

— Cui transmiteai materialele primite ?

— Le duceam la cimitirul din spatele bisericii capucinilor, mărturisii docilă Jeanne. Nu știu cine le ridica de acolo.

— Pe acesta de ce nu l-ai dus ?

— Tocmai mă pregăteam să plec.

— În ordine, domnișoară, îl vei duce ca de obicei. Apoi te vei întoarce acasă. Dacă încerci să fugi...

— Unde să fug ? Sînteți pretutindeni.

Părea copleșită.

— Din cîte știu, l-ați trimis pe Vormann în inspecție în zona Canalului. Am putea profita de lipsa lui pentru a-i percheziționa apartamentul.

— Nu cred să fie chiar atît de prost. Dar, cine știe:

— Prost cu adevărat, constată el două ore mai tîrziu, cînd găsiră teancul de dolari. Amprente de pe bancnote vor constitui proba decisivă.

Colonelul Elert n-a mai putut să-l trimită pe Vormann în fața tribunalului militar. În vreme ce aștepta să surprindă pe curierul din cimitirul capucinilor îi sosisă știrea că partizanii atacaseră motocicleta cu care mergea von Vormann. Printr-o minune, conducătorul scăpase nevătămat în vreme ce Vormann murise pe loc.

În aceeași noapte în care jandarmeria locală fusese concentrată în jurul cimitirului, grupul de partizani francezi au atacat închisoarea situată în celălalt capăt al ora-

șului și a eliberat toți deținuții. Și, lucrul cel mai rău, Jeanne Mole reușise să scape de sub supravegherea agenților. Pur și simplu se volatilizase.

Asta îl făcu pe Elert să turbeze de mînie și să ordone percheziționarea fiecărui imobil cu excepția celor locuite de ofițerii germani. Nici un rezultat.

Timp de o săptămînă au supravegheat cimitirul, dar n-a venit nimeni să ridice filmele lăsate acolo de domnișoara Mole.

— Ne-am pripit, Kloss, spuse Elert cînd își dădu seama că nu mai are nimic de așteptat. Nu ne rămîne decît să ne împăcăm cu gîndul că blestematul J. 23 a dispărut pentru totdeauna.

Locotenentul Kloss dădu aprobator din cap.

Iepurele ciuli urechile și țîșni spre hățiș. Prea tîrzlu, căci plumbul îl nimeri. Se opri pe labelle de dinapoi, se răsuci și apoi căzu.

Oberst Herbert Reiner își puse rucsacul pe umăr și-și fixă monoclul la ochi.

— Al șaselea, rosti el cu satisfacție și se îndreptă spre iepurele împușcat.

Cu un gest, cantele Edwin Wąsowski îl opri.

— O să-l aducă băieții, domnule colonel.

Dinspre hățișuri apăru standartenführerul Dibelius.

— Ca de obicei, dragă Herbert. Ochiul și mîna nu te trădează niciodată.

În haina sa lungă de blană, care-i ajungea pînă la călcîie, semăna cu un urs. Greoi, cu brațul ridicat în semn de salut, Dibelius înota prin zăpada care-i ajungea pînă la genunchi. „Parcă ar fi un urs de bîlci“, gîndi Wąsowski.

— Colonele, ești regele vîntorii de astăzi. Cred că ne ajunge. Am înghețat tun.

— Dumneata ești gazda, dragă vere. Nu te superi că mă adresez în felul ăsta? Ți-am spus, Max — Reiner se întoarse spre Dibelius, care tocmai ieșise dintr-un nămete și tropăia scuturîndu-și cizmele de zăpadă — că eu și domnul Wąsowski sîntem rude?

— Domnul colonel mă onorează, zise Wąsowski.

— Mi-ai mai spus-o. S-a făcut tîrziu, i se adresează el lui Wąsowski.

— Domnul conte e de părere să încheiem partida. Simt deja aromă faimosului dumneavoastră bigos*.

Wąsowski le făcu semn oamenilor care așteptau lângă sănii.

Cornul de vânătoare se făcu auzit și din hățișuri începură să apară rînd pe rînd vînătorii întîrziați.

— Poftiți în sănii, domnilor. Eu voi pleca pentru a supraveghea prepararea bigosului. Ar fi păcat să-l ardă.

În ciuda celor cincizeci de ani își păstrase suplețea. Încălecă cu eleganță, dovedind că merita cele cîteva premii obținute în concursurile internaționale de călărie.

Le întinse mîna și, îndemnîndu-și murgul cu pintenii, dispăru în pădure. Dorea să ajungă înaintea caspeților nu atît din cauza bigosului, cît pentru vizita ce-i fusese anunțată.

Ajuns în fața micului castel de vânătoare descălecă și-și bătu murgul pe crupă. Săniile cu ofițerii nu apăruseră. Nu se auzea nici măcar zgomotul clopoțelilor agățați de gîtul cailor.

În holul mare, cu pereți lambrisați cu lemn de stejar pe care atîrnau trofee de vânătoare, îl aștepta tînărul pe care contele se grăbise să-l întîlnească.

Valetul Franciszek Zrebko — acestea erau funcția și numele maiorului Ruciński, care înainte de război lucrase în cadrul secției Vest a celei de-a doua unități a Statului Major General, mulți ani superiorul căpitanului de cavalerie Wąsowski din aceeași unitate — tocmai îi oferea un foc tînărului oberleutnant al Wehrmachtului.

— N-o duceți rău, domnule conte, i se adresă Kloss lui Wąsowski.

— Mi-ați adus..., îl întrebă Wąsowski în vreme ce-î strîngea mîna. Grăbiți-vă, trebuie să apară și ceilalți.

— Nu-i nimic! Sînt aici în interes de serviciu. Am venit după unul din invitații dumneavoastră. Scoase din

---

* Varză cu carne (mîncare tradițională poloneză).

servietă un pachetel și i-l întinse lui Wąsowski. Aveți aici suma pe care ați cerut-o. De data asta mătușa Suzana a fost de-a dreptul generoasă.

— Am ceva să vă dau. Cred că mătușa Suzana o să fie încântată. Cîteva fotografii din bîrlogul de iarnă al... lupului. Le puteți lua.

Așteptă reacția lui Kloss. Acesta fluieră admirativ.

— Din bîrlogul lupului ? Din sediul iubitului nostru conducător ?

— Imediat... Wąsowski se întrerupse căci auzi clopoței și sforăiturile cailor urmate la scurt timp de strigăte guturale și tropăit de picioare — Asta e ! Ne vedem poimîine la locul obișnuit.

— Vă rog să-l ascundeți bine. Dracul nu doarme.

— Fiți liniștit, în casa asta nu se caută decît vodcă și de așa ceva nu ducem lipsă.

Franciszek se repezi să-i ajute pe oaspeți să-și scoată cojoacele îmbrăcate peste mantalele militare.

Kloss îl caută cu privirea pe Reiner. Cînd îl zări, pocni regulamentar călcîiele. Reiner nici nu încercă să-și ascundă lipsa de entuziasm la auzul ordinului adus de Kloss.

— Asta e, mormăi el, apoi strigă acoperind larma conversațiilor. Regret, domnii mei, mai ales pentru dumneata, dragă vere, dar rațiuni superioare...

— Generalul ? Dibelius coborî tonul. N-ai reușit să-l educi pe acest țap bătrîn ? Se anunță un chef strașnic.

— Vă rog să nu vă deranjați, domnilor. Știți și dumneavoastră că superiorii ne cheamă atunci cînd ne convine cel mai puțin. Slujba e slujbă !

— Asta-i situația, spuse Wąsowski întinzînd spre Reiner ambele mîini, de parcă ar fi intenționat să-l îmbrățișeze. Știu ce înseamnă un ordin. Am servit și eu în armata mării sale Franz Jozef, nota bene, în același regiment cu comandantul dumitale — generalul Wierlinger.

Transmite-i salutările mele. Sper că-și mai amintește de mine.

— Își aduce aminte cu multă plăcere. Hai, Kloss, să nu ne ademenească mirosul bigosului.

— Beți măcar un pahar la botul calului, îi îndemnă gazda deschizînd larg ușa sufrageriei.

La vederea meselor împovărate de greutatea tăvilor, vaspeților, dezobișnuiți cu asemenea belșug după patru ani de război, le sclipiră ochii.

— Din păcate, nu, dragă Wąsowski. Pe curînd, la o nouă vinătoare. Sezonul abia a început.

— Aș, mîrîi Dibelius. În țara asta n-avem timp să vinăm iepuri, vinăm oameni, zîmbi el încîntat de propria-i poantă. Pardon, rasa inferioară. Nū ne rămîne decît să bem în sănătatea ta, Reiner.

În drum spre ieșire, Kloss îl zări pe Wąsowski care, cu Dibelius de braț, se îndrepta spre sufragerie. Gestul acesta familiar față de șeful S.D.-ului și al poliției distric-tuale, al cărui nume stîrnea groaza oricărui polonez, îl însoți pe Kloss tot timpul drumului spre Varșovia. Moleșit de căldura din Mercedesul colonelului, de tăcerea lui Reiner care moțăia pe bancheta din spate, de torsiul monoton al motorului, Kloss picotea... Imaginea fostului luptător al celei de-a doua secții, membru al aceluiași grup, cu numele conspirativ de Wanda, braț la braț cu vestitul Max Dibelius, poreclit chiar de SS-ști „sîngerorul Max” îi rămăsese întipărită pe retină. „Bun actor, constată el luptînd cu starea de somnolență care-l cuprinsese. Sînt curios dacă o fi într-adevăr conte”.

Kloss n-avea de unde să știe că omul al cărui talent actoresc îl admira urma să joace în curînd cel mai mare rol al vieții sale. Tot astfel nu știa că el, Kloss, va avea dificila misiune de a regiza spectacolul.

Era un ger pătrunzător. Zăpada care acoperise urmele automobilului oberstului Reiner scîrțîia sub tălpile celor doi paznici ce păzeau o haltă și cei zece kilometri de cale ferată care treceau pe lângă micul castel de vînătoare al contelui Wąsowski.

Își blestemau superiorul, un gefreiter ciupit de vărsat, care pe un asemenea ger îi trimisese de caraulă. Nu erau niște tîmpiți, niște ținci care să execute orbește ordinul. Amîndoi aveau peste patruzeci de ani. Erau de la țară, din apropierea munților Pădurea Neagră. Aveau încredere unul în altul și știau că nici unul nu-l va turna pe celălalt. Mai știau că din patrularea asta de-a lungul căi ferate nu va ieși nimic bun. Cel mult se vor alege cu un glonte trimis de vreun partizan ascuns prin tufișuri. Mai presus de orice doreau să se întoarcă la nevestele lor din Turingia și să scape de o eventuală întîlnire cu oameni înarmați.

Fără o vorbă se îndepărtară de terasament, suficient de mult ca Peter cel Ascuțit să nu-i vadă dinapoia escarpei. Satul se afla la distanță de un kilometru. Știau că excursia nocturnă avea să fie mai rodnică și mai puțin periculoasă decît plimbarea de-a lungul șinelor pe care, oricum, ei doi nu le puteau păzi. Oamenii treziți în plină noapte de loviturile cu patul armei în ușă nu-și vor pune întrebarea dacă paznicii de cale ferată au sau nu dreptul să rechiziționeze alimente și rachiu. Dar cine mai pune problema dreptului cînd are la îndemînă două schmeisseruri, știe să urle și nu trebuie să dea explicații pentru gloanțele trase. Amîndoi erau de la țară, așa că știau unde să caute pentru a descoperi cîteva ouă, o gîscă sau o bucată de slănină. Urlînd „femeie, adu repede slănină“ se răzbeau că, în loc să doarmă alături de nevestele lor în patul cald, erau obligați să orbecăie prin noapte și ger, să tremure la gîndul că gefreiterul ciupit de vărsat le poate întocmi un raport

pentru a-i trimite în răsărit într-o țară în care oamenii sînt cel puțin la fel de dușmănoși, iar gerul și mai aspru.

— Miine îi voi expedia nevesti-mi un pachet cu puțină slănină și cîteva perechi de ciorapi, spuse cel mai scund de statură.

Celălalt aprobă dînd din cap. Știa despre ce e vorba. Nu de mult făcuseră o afacere cu feroviarii. În schimbul unei jumătăți de porc primiseră cîteva cutii de ciorapi franțuzești. De ajuns pentru ca pînă la sfîrșitul vieții nevestele lor să poată merge duminica la biserică în ciorapi de mătase.

Deodată se opri.

— Ce stai, îl întrebă cel scund. Ai uitat că Peter vrea o gîscă. Pentru asta ne-a trimis. Trebuie să-i facem rost, altfel ticălosul ăsta...

— Taci, îl întrerupse celălalt. Se aude muzică. Mai parcurseră cîțiva zeci de metri. Acum se auzea bine. Merșeră încă un pic și zăriră ferestrele luminate. Larma voșilor ajungea pînă la ei.

— Țsta e contele, zise scundul, prevăd că azi avem noroc.

Intrară în curte tropăind și lovîră în ușa cu paturile armelor. Cei dinăuntru nu-i auziră. Asta era culmea obrăzniciei! Paznicul cel înalt își luă avînt și izbi ușa atît de tare, încît fu cît pe ce să se prăbușească în hol. Spre ghinionul lor, ușa masca cuierul de care atîrnau mantalele și chipiile cu însemnul cu cap de mort, imagine care i-ar fi trezit la realitate. Turbați de furie, se îndreptară spre ușa din spatele căreia se auzeau hohote de ris și hîrîitul unui patefon. Cel scund o deschise larg.

— Liniște, strigă el, dar imediat amuți. Cel de-al doilea, neștiind de ce tăcuse camaradul său, urlă din hol :

— Camuflați ferestrele, e ordin !

Trecu pragul și-i veni să leșine.

Standartenführerul Dibelius se ridică și, împleticindu-se, făcu un pas în direcția intrușilor. Alcoolul i se

urcase la cap, astfel încît fu nevoit să se sprijine de brațul unui ofițer așezat în preajma sa.

— Domnule standartenführer, bîigui cel care intrase primul, n-am știut.

— Taci, urlă Dibeliuș. Nu ți-am permis să vorbești. Acum știi. Oriunde mă aflu eu, ordinele mele trebuie respectate. Ați înțeles ?

Aproape concomitent cei doi lătrară „Jawohl“ și făcură un pas înapoi.

— Cine v-a dat voie să plecați ? O să vă trimit în est, zbieră el cu vocea gîtuită de furie.

— Dar, dragă Dibeliuș, încercă să-l tempereze Wașowski, oamenii n-au făcut-o cu intenție. În fond trebuie să apreciem că soldații respectă ordinele primite. Eu sînt de vină ! Folosesc foarte rar castelul, așa că n-am mai comandat storuri pentru ferestre. Franciszek, i se adresă el valetului, ai grijă, data viitoare...

— Am înțeles, domnule conte !

— Afară cu voi, strigă Dibeliuș.

— O clipă !

Paznicii se opriră nehotărîți.

— Franciszek, condu-i în bucătărie să mănince ceva și să bea un șnaps în sănătatea domnului standartenführer Dibeliuș.

— M-ai dezarmat, dragă Wașowski, m-ai dezarmat complet. Duceți-vă, li se adresă el celor doi indicîndu-le ieșirea cu un gest larg și să nu-l mai deranjați niciodată pe prietenul meu, domnul Wașowski. Știți voi, tîntălăilor, că acum cîteva minute am descoperit că eu și domnul conte am locuit în 1911 la München pe aceeași stradă, am mîncat la același restaurant, am fost în același bordel fără să ne cunoaștem.

Cu o înflăcărare de bețivan încercă să-l îmbrățișeze pe Wașowski. Ofițerii se ridicară și ciocniră paharele. Dibeliuș luă un păhărel, îl umplu și cu un gest larg ciocni cu

Wąsowski. Un ofițer mai tânăr începu un cântec de petrecere. Dibelius nu-i mai slăbea brațul lui Wąsowski.

— Prietené, bîigui el, pare-mi-se c-am băut un pic prea mult (sughiță). Du-mă la toaletă, ceru el observînd privirea întrebătoare a lui Wąsowski.

Paznicii, conduși de valet, dispăruseră după cotul coridorului. Dibelius se desprinsese de Wąsowski și se precipită în direcția indicată de acesta. Își vîri capul sub șuvoiul de apă al chiuvetei și-și frecă energic cu palmele obrații căzuți. Se privi apoi în oglindă și constată cu regret că pungile de sub ochi i se accentuaseră, iar părul i se rărise și mai mult. Încercă fără să se întoarcă să ia un prosop din raft, dar alunecă pe podeaua udă. Căzu. Simțea nevoia să se întindă acolo unde se afla și să doarmă, să doarmă...

Poate âtipise și-l trezise zgomotul apei ce curgea din robinetul pe jumătate închis. Luptînd cu somnul, încercă să se ridice căutînd un punct de sprijin. Găsi chiuveta. Reuși să se prindă de marginea ei, dar căzu din nou. Curios, chiuveta se îndepărtă sub apăsarea corpului său dezvăluind o nișă întunecată. Cînd își reveni constată că nu avusese halucinații. Se ridică neașteptat de sprinten. Își dădu cîteva palme pentru a se convinge că nu visează. Nu, nu visa. Nișa era tot acolo. Întinse mîna. Dădu de un obiect și-l scoase. Era un plic gros cu bancnote de 100 de dolari. Erau prinși cu banderolă de parcă atunci fuseseră aduși de la bancă. Întinse din nou mîna și dădu peste un pachet de țigări „Juno“. Înăuntru erau cîteva microfilme. Asta avu un efect miraculos asupra lui Dibelius. Își reveni imediat. Se așeză pe marginea căzii și medită o clipă privind bancnotele și pachetul de țigări. Apoi se ridică, le așeză în ascunzătoare și împinse chiuveta la loc. „Nu Reiner este regele vîntorii de astăzi. ci standartenführerul Dibelius“, se adresă el propriei imagini reflectate în oglindă. Chipul din oglindă îi răspunse clipind din ochii mici, dar treji.

Din fericire, holul era gol. Asta îi conveșea de minune. Se îndreptă spre telefonul vechi, agățat de perete și ceru legătura imediată cu Varșovia. Funcționarul de serviciu, Lohse, era probabil treaz, căci îi răspunse prompt.

— Să vinășase oameni, cât mai repede.

Agăță receptorul în furcă. N-avea chef să asculte întrebările lui Lohse și nici să-i dea vreo explicație. Era liber să creadă că șefului îi e teamă să se întoarcă noaptea fără escortă.

În vremea aceasta, musafirii se pregăteau de plecare. Pe rînd îi strîngeau mîna lui Wașowski. Cu un suris fermecător, acesta le mulțumea pentru onoarea pe care i-o făcuseră primind invitația.

Dibelius se trînti într-un fotoliu adînc de lîngă cămin. Își întinse picioarele și începu să-și roadă țigara de foi neaprinșă.

— Nu mergeți, domnule standartenführer, îl întrebă un colonel de infanterie slăbănog, cu un gît de curcan jumulit, pe a cărui tunică se bălăbănea „Crucea de Fier“.

— Mi s-a stricat mașina, minți Dibelius senin.

— Vă luăm cu plăcere, se oferi un maior de aviație.

— Mulțumesc. Am telefonat să mi se trimită alta. Cu permisiunea gazdei voi aștepta.

— Mai poate fi vorba, domnule standantenführer. Dacă vă simțiți cumva rău...

— Mă simt excelent. De mult n-am mai fost într-o asemenea dispoziție.

— Mă gîndeam să vă ofer una din camerele pentru musafiri. Franciszek a făcut focul. Vă odihniți și dimineța o să călătoriți excelent. Pădurea înzăpezită arată extraordinar în lumina zorilor.

— Dumneavoastră vă convine, spuse Dibelius strîngînd mîna maiorului care avea un braț prins într-o eșarfă agățată de gît. Aveți timp să admirați farmecul naturii. Dar în noaptea asta mai am de lucru. Nu-mi pot permite

să dorm nici măcar într-o cameră atît de bine încălzită de Franciszek al dumneavoastră.

Dincolo de geam se auzea zumzetul motoarelor ce vesteau plecarea ofițerilor. Waşowski își conduse musafirii pînă la poartă. Cufundat comod în fotoliu, Dibelius își aprinse în fine țigara cu un tăciune din cămin.

— Sînteți formidabil, i se adresă Waşowski, lăsîndu-se să cadă în cel de-al doilea fotoliu îmbrăcat în piele. După o zi ca asta să mai lucrați. Acum o jumătate de oră puteam să pariez pe propriu-mi cap că o să vă culcați. Aceasta îl caracterizează pe un adevărat german : „în primul rînd datorია“. Dacă și compatrioții mei ar fi fost adepții acestei devize poate că istoria ar fi fost blindă cu ei... Ce să-i faci ! Nouă ne place să stăm la taclale...

— Ce admir la voi este plăcerea cu care beți și mîncăți.

— Nu mai doriți o picătură din licoarea asta minunată ? A preparat-o Franciszek după o rețetă a mamei sale care a fost menajeră șefă la moșia mamei mele, contesa von Eckendorff. Vreți să gustați ?

— Cu plăcere, dacă așa stau lucrurile.

Franciszek, de parcă asta aștepta, îi oferi tava pe care se afla o carafă cu lichid rubiniu și două pahare groase de cristal.

— Prosit, Waşowski.

Dibelius ridică paharul, gustă băutura și plescăi cu satisfacție.

— Deci, prin mama dumneavoastră, „de domo“ von Eckendorff, sînteți înrudit cu Reiner.

— La drept vorbind, domnul colonel este amabil că mă consideră văr. La noi se spune „rudă la a șaptea spiță“.

— Și totuși, în vinele dumneavoastră curge în porție de cincizeci la sută sînge german. Oare asta înseamnă mult sau puțin ?

— Suficient pentru a mă bucura de amabilitatea și încrederea ofițerilor germani. Dacă n-ar fi fost acel război

cu rezultatul lui nefast. am fi slujit poate în aceeași armată. Îmi amintesc că prin 1912—1913 mulți ofițeri cu capete luminate se gîdeau la unirea tuturor germanilor sub același sceptru.

— Și iată că fűhrerul a realizat visul camarazilor dumneavoastră. Gîndești la fel cu ei ? Proporția asta de cincizeci la sută sînge german...

— Mă tem. îl întrerupse Wąsowski. că trebuie redusă la patruzeci și nouă, căci astăzi curge prin venele mele cel puțin un procent de alcool. Dar v-am întrerupt...

— Fleacuri, Wąsowski. vom mai reveni la discuția asta și nu o dată. Pot să vă garantez. Veți ajunge să vă plictisiți.

Se'auzi zgomotul tot mai puternic al unui motor.

— În sfîrșit, au sosit. Încă puțin și v-ați fi pierdut răbdarea suportîndu-mă.

Cu un gest energic îl luă de braț pe Wąsowski. S.S.-hauptsturmfűhrer Adolf Lohse se scutura de zăpadă cînd cei doi ajunseră la ușă. Chipul lui Dibelius, blind pînă atunci, deveni brusc rigid.

— Ce-ai spune, dragă Wąsowski, dacă am vizita puțin baia ? Desfăcu tocul și scoase pistolul. Haide, Lohse, am să-ți arăt ceva interesant. Domnul conte ne va însoți, spuse el înclinîndu-se cu o politețe ironică. Din fericire, nu-l zărise pe Franciszek care tocmai venea dinspre bucătărie și, auzind conversația, se opriase mascat de scară. Dibelius, asemenea unui experimentat artist de circ, se apropie cu pași rari de chiuvetă. Cu un gest calm trase marginea acesteia.

— Uluitor, nu, Wąsowski ?

— O ascunzătoare ? Wąsowski își puse pînce-nez-ul de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

--- Vreți să spuneți că nu știati de existența ei ?

— Vin foarte rar aici, căci locuiesc la Varșovia. Amuzant, în castelele astea vechi există tot felul de ascunzători.

— Într-adevăr, amuzant, spuse calm Dibelius, mai ales că pe bancnotele astea — scoase un pachet și-l vîri sub nasul lui Wąsowski — există data emiterii, 1938, 1939, chiar 1940. Ce taine pot ascunde aceste palate de vînătoare vechi atît de puțin locuite. Răsturnă în palmă microfilmele din pachetul de țigări „Juno“. Nu-i așa, Wąsowski ?

— O groază de bani, la prima privire, exclamă Wąsowski și-și aprinse o țigară.

Lui Dibelius i se făcuse lehamite de tot circul ăsta

— Ia-l, urlă el și-l împinse pe Wąsowski spre SS-istul care, stîrnit de zgomotul făcut, apăruse în ușa băii.

— Ciudat fel de a mulțumi pentru ospitalitate, spuse Wąsowski scuturîndu-și scrumul de pe rever. Cred că pot să-mi iau blana.

— Ține-ți gura. Voi avea timp să-ți mulțumesc. N-o să-ți fie de prea mult folos bătrîna von Eckendorff. Lohse își aduse el aminte deodată, mai era și un valet pe aici

— Exact. Pînă acum nu mi-ați permis să vă spun că baia asta este destinată servitorilor. A mea se află la etaj

Cu arma în mînă, Lohse se năpusti spre bucătărie, dar reveni într-o clipă. Geamul larg deschis îl lămurise cum stăteau lucrurile.

— A fugit. După frigul din bucătărie, a șters-o de cel puțin cîteva minute.

— Franciszek ! exclamă Wąsowski. Nu pot crede. Dar altfel n-ar fi avut de ce să fugă. Îmi pare rău, domnule standartenführer, că în casa mea se află un om...

— Taci ! spuse Dibelius printre dinți. Vom discuta la Varșovia.

Porni spre ușă fără să-l mai privească pe Wąsowski. Cei doi paznici de gară, încărcăți cu merinde, ocoliră la întoarcere castelul de vînătoare.

— Privește, Horst, zise cel scund indicînd cu capul lumina slabă ce răzbătea prin ferestre. Domnii se înțeleg totdeauna. Cînd porți titlul de conte n-are importanță cî ești polonez.

Celălalt nu-i răspunse, ocupat să domolească gîsca ce dădea din aripi încercînd să scape din strînsoarea degetelor lui amortite de frig.

3

Cu mîinile tremurînd de enervare, oberst Reiner îşi încheia nasturii cămăşii, înjurînd furios (faţă de ofiţeri era un model de calm, dar acasă îşi dădea friu liber) pentru a-şi grăbi ordonanţa, un feldwebel* gras, să-i pregătească mai repede cafeaua. Omul avea şi o scuză, nu era obişnuit să servească cafeaua atît de devreme.

Reiner se apropie de fereastră şi ridică storurile. Pe cerul vineţiu stelele străluceau. Ceasul pseudoantic aflat pe comoda Biedermeier (Reiner moştenise apartamentul şi mobila unui avocat pe care-l trimisese la ghetou) arăta ora cinci şi un sfert.

— Klaus, porc leneş !

— 'Trăiţi, domnule oberst !

Klaus ţinea o farfurie pe care se aflau ceasca cu cafea şi cîţiva biscuiţi. De sub mantaua militară azvîrlită în grabă peste cămaşa de noapte lungă se zăreau papucii de casă. Ordonanţa arăta asemeni unei babe grase.

— Pot pleca, domnule colonel ?

Să plece, asta însemna reîntoarcerea în patul cald din cămăruţa aflată în spatele bucătăriei, în timp ce el, colonelul Reiner, din cauza acelui telefon stupid şi a halucinaţiilor de beţiv ale lui Dibelius, va fi nevoit să traverseze tot oraşul. Asta o să-i ia cel puţin o jumătate de oră şi, dacă mai punea la socoteală jumătatea necesară întoarcerii şi ora pentru a scoate din capul încăpăţînat al standarten-

---

* Plutonier de infanterie.

führerului SS ideile lui nebunești, nu-i va mai rămîne decît timpul necesar pentru a se bărbieri înainte de a pleca la birou.

— Nu, mîrri el răzbunător. Ai dormit destul. Scutură covoarele și lustruiește dușumeaua. O să cîntrez totul cînd mă întorc.

— Am înțeles, rosti Klaus lipsit de entuziasm și-și tîrși picioarele ca pentru a demonstra că și-ar fi pocnit disciplinat călcîiele dacă n-ar fi fost în papuci de casă.

Opărindu-și buzele, Reiner își bău cafeaua la care adormitul de Klaus uitase, ca de obicei, să adauge laptele condensat. „Precis că-mi bea rația de lapte, de-aia s-a îngrășat așa“, își spuse Reiner în vreme ce cobora scările. În fața porții, Mercedesul îl aștepta cu motorul în funcțiune. Nu-i păsa de economia de benzină și cerea ca mașina să fie totdeauna caldă. După ce se aruncă pe pernele moi și-i comunică șoferului adresa — strada Szucha — Reiner se întrebă ce s-ar întîmpla dacă într-adevăr știrea primită cu un sfert de oră în urmă de la Dibelius ar fi reală și nu o glumă proastă a standartenführerului. Ideea îl sperie. Ca să scape de sentimentul ăsta se aplecă spre șofer și-i spuse :

— Nu poți merge mai repede ?

— Derapează, domnule colonel. Merg cu optzeci pe oră.

Disciplinat, accelerează totuși. Urcînd scările largi de marmură pînă la etajul trei, unde se afla biroul lui Dibelius, Reiner continua să spere că bătrînul bețivan glumește dorînd să prelungească beția începută la Wąsowski. Dar cînd apăsă clanța ușii capitonate a secretariatului și întîlni expresia rece din ochii de pește ai hauptsturmführerului Lohse care, cu receptorul la ureche, nu se obosi nici măcar să se ridice pentru a-l saluta, ci se mărgini să-i indice cu capul că e așteptat în cabinet, înțelese că trebuie să fie pregătit pentru tot ce e mai rău. Nici expresia de pe fața lui Dibelius nu prevestea nimic bun. Urmele nopții nedormite nu dispăruseră, dar, în pofida lor, părea foarte treaz.

Reiner se lăsă să cadă greoi în fotoliul îmbrăcat în piele din fața biroului.

— Ai înnebunit, Dibelius. Spune-mi că nu-i adevărat ! zise el încet, fără să spere într-o confirmare.

Dibelius îi întinse în tăcere caseta cu țigări și-i oferî un foc.

— Nu pot să cred, spuse Reiner simțind că gulerul uniformei îi devine dintr-o dată prea strîmt. Este imposibil.

— Și totuși — erau primele cuvinte pe care le rosti Dibeliuș și-i întinse peste birou o coală de hîrtie bătută la mașină. Citește !

Era un proces verbal succint, redactat într-o germană aproximativă asupra celor petrecute la castelul de vînătoare al unui oarecare Edwin Wașowski. Descrierea amănunțită a băii și a nișei din spatele chiuvelei mobile. În sinea sa, Reiner zîmbi citind „unui oarecare“ Wașowski. Dibeliuș nu reușise să se dezbrace de năravurile de fost comisar al poliției prusace. Acel rîs interior era menit doar să-i atenueze sentimentul de spaimă care-l domina.

Cînd duse țigara de la gură constată că-i tremură mîinile.

— Poate că într-adevăr, acel servitor...

— I-am trezit pe tehnicienii noștri, îl întrerupse Dibeliuș. Pe bancnote și pe marginea de ebonită a microfilmelor sînt amprente ale lui Wașowski.

— Numai ale lui ? se informă Reiner.

— Și ale altora, nu însă ale valetului. Am cerut să fie luate amprente de pe carafă și tavă. Ce-i drept, omul a dispărut, dar i-am întocmit o fișă de identificare.

— Deci, și imprudent.

— Ascunzătoarea era bine mascată. Ție îți pot mărturisi că am descoperit-o din întîmplare. În ce-l privește pe valet, lucrurile nu sînt chiar atît de clare. Unul din pamenii de la arhive e gata să jure că i-a mai văzut undeva mutra. Dealtfel, fuga lui e cît se poate de grăitoare. Probabil că sînt complici.

— Dar filmele ? Ce cuprind filmele ?

— Fii sigur că nu sînt imagini dintr-o excursie, imortalizate de un amator. Sînt planuri și secțiuni ale sistemului de fortificații. N-am reușit să stabilem încă dacă reprezintă unul sau mai multe obiective. În orice caz e vorba despre niște fortificații. În plus, schema de organizare a poliției berlineze, imaginea unui fragment al listei lucrătorilor care au drept la economat *, lista ofițerilor S.D. care lucrează în grupele speciale. Suficient, nu crezi ?

— Totul pare să fie clar.

Își zise că exagerase cu temerile sale. În definitiv, Dibelius răspundea de problema respectivă și bineînțeles că n-avea de ce să-i dea prea multă amploare. În fond, amîndoi fuseseră la Waşowski.

— Clar, într-adevăr, dar nu prea vesel pentru noi, îi întrerupse Dibelius raționamentele. Ce-i drept, mie nu mi-e văr și n-am nici un neam în rîndul conților — nu-și ascundea ironia, dar... Crede-mă, Reiner, pentru prima dată în viață sînt fericit că tata a fost măcelar și nu baron.

— Înrudirea noastră...

— Știu, știu, îl întrerupse Dibelius. Dar nu gradul de rudenie contează. ci relațiile pe care le-ai întreținut cu el și nu numai asta.

— Ca și tine dealtfel. Amintește-ți că tu mi l-ai prezentat.

— N-am uitat — Dibelius făcu o grimasă. N-are sens să supralicităm. L-am cunoscut la o recepție la guvernator. Mi l-a prezentat soția lui.

— Eu l-am întîlnit mai de mult la Berlin. Nu ne cunoșteam, dar el mi-a reținut figura. Asta s-a petrecut într-o familie foarte suspusă.

— Cu atît mai bine !

---

* Centru de aprovizionare a militarilor pe bază de cartele în timpul ocupației (n.t.).

Dibelius se ridică și se întinse aidoma unui om care a terminat o muncă foarte grea. La privirea interogativă a lui Reiner adăugă :

— Cu atât mai bine că nu sîntem numai noi implicați în povestea asta. Aproape toți ofițerii superiori veniți în Varșovia au fost la recepțiile pe care le dădea în vila din Żoliborz sau în micul castel din Wąsowo. Aștia sînt ofițerii noștri. Niște snobi. Conte de Viena, lua-l-ar naiba ! Precis că bunicul lui și-a cumpărat acest titlu cu banii agonisiți din comercializarea obiectelor din cîneapă pentru militari. Ofițerii noștri, mai ales cei care se consideră de școală veche...

— Să-i lăsăm în pace !

Reiner era surprins de siguranța vocii sale. În vorbele lui Dibelius descoperise cîteva elemente care aveau să-l ajute să iasă onorabil din încurcătură. Își exprimă ideea cu voce tare.

— Să ieși onorabil ? repetă Dibelius. Să chibzuim... Wąsowski a cunoscut mai multe persoane suspuse. Știm din surse sigure că a fost invitat și la Wawel, pe vremea cînd se vehicula ideea creării unui fel de guvern polonez. Prin urmare, nu vom fi singurii interesați să mușamalizăm toată istoria asta stupidă.

— Mai concret !

— Îți propun să colaborăm. Aș vrea să le dăm o șansă tinerilor. Adjunctul meu, Lohse, e plin de elan. Și tu mi-ai spus ceva de un ofițer inteligent. Cum îl cheamă ? Parcă Kloss. Trebuie să fie destul de deștept pentru a depista rețeaua lui Wąsowski, dar suficient de isteț pentru a înțelege că nu trebuie să-i implice pe oamenii noștri în afacerea asta. În Lohse am încredere. Este un cîine credincios.

— N-aș putea afirma același lucru despre Kloss. E un tip independent, chiar foarte independent, dar nu i se poate reproșa nimic.

— Important este să nu fie prea ambițios. Înțelegi la ce mă gîndesc ?

Fără să aștepte confirmarea, ocoli biroul și se așeză în fotoliul de piele din fața lui Reiner. Cu un gest camaraderesc îl bătu pe genunchi.

— Uite cum cred că ar trebui să-i prezinți lucrurile.

4

— Ce vă doare, domnule oberleutnant ? întrebă Kurt așezînd lingă patul lui Kloss cizmele făcute lună. Să mă duc pînă la farmacie ?

— Mulțumesc, n-am nimic. Adu-mi gustarea. Mă scol îndată. Am primit vreo scrisoare ?

— Ați uitat că astăzi e duminică ?

— Nu ți s-a întîmplat niciodată să fii mahmur ? se sili el să zîmbească.

— Să vă fac rost de lapte bătut ?

Kurt se străduia să ghicească dorințele șefului său, astfel încît Kloss deduse că voia să aibă o după-amiază liberă. Îl întrebă direct.

— E adevărat, aș fi vrut să merg după-amiază la cinema, dacă n-aveți nimic împotrivă. Cît despre mahmureală, laptele bătut este cel mai bun, deși cînd am fost în Rusia am aflat că...

Cu un gest plictisit, Kloss îl expedie pe Kurt. Mai auzise de cîteva ori rețeta cu suc de castraveți cu efecte miraculoase după beție. Se hotărî să-l lase pe Kurt să se ducă la cinema. Îi va comunica asta după masa de prînz, ca să-și dea măcar cîteva ore osteneala. În rest, n-avea decît să-și inchipuie că oberleutnant Kloss băuse cam mult cu o seară înainte. De fapt se frămînta să găsească o rezolvare. Se afla în încurcătură. Totul începuse în noaptea de vineri spre sîmbătă, pe la ora trei sau patru. Dormea excelent

cînd îl trezi sunetul soneriei telefonului aflat pe podea, lângă divan.

— Mătuşa Wanda s-a îmbolnăvit grav. A fost transportată la spitalul din Varşovia.

— Was, răcni el așa cum trebuia să reacționeze un ofițer german deranjat din somn în plină noapte.

— Poate fi vizitată duminică la spitalul „Pruncul lui Iisus“, continuă interlocutorul în polonă fără să-i pese de tonul lui Kloss.

Kloss fu nevoit să urle din nou în germană că asta e curată obrăznicie din partea polonezilor, că e o greșeală și în final trînti furios receptorul. O eventuală interceptare a convorbirii trebuia să convingă că un polonez oarecari primise din greșeală legătura și fusese pus la punct cum se cuvine. În noaptea aceea, Kloss nu mai închise ochii. Wanda era pseudonimul căpitanului de cavalerie Wąsowski de care se despărțise cu cîteva ore mai devreme. Internarea la spitalul din Varşovia nu putea însemna altceva decît arestarea lui. Kloss recunoscuse vocea maiorului Ruciński care făcea pe valetul la castelul lui Wąsowski. Informația privind posibilitatea de a-l vizita indica locul de legătură. Numărul literelor ultimului cuvînt al mesajului reprezenta ora. Deci, duminică la cinci, la locul stabilit Kloss urma să se întâlnească cu cineva care-i va furniza amănunte despre arestarea lui Wąsowski. Abia duminică la cinci după amiază. Și acum era sîmbătă dimineață. Și-l aminti pe Wąsowski strîngînd aproape cu tandrețe brațul standardenführerului Dibelius. Și acum Wąsowski... Nu, nu-i venea să creadă. Cum de-a căzut ? Oare Dibelius venise la vînătoare cu intenția de a-l aresta ? Ce descoperise ? Dăduse oare și peste cele două teancuri cu bancnote de o sută de dolari aduse de el ? Răsufli ușurat amintindu-și că-i dăduse dolarii înveliți într-un ziar. Parcă purta mănuși... deci n-a lăsat amprente. Puseseră însă mîna pe Wąsowski carè-l cunoaște. E adevărat că e un ofițer experimentat. Dar va rezista el oare ? Debelius, supranumit „Max cel sînge-

ros" se lăuda că nu-i rezistă nimeni. Mai exista un semn de întrebare : cum de-a reușit să scape Ruciński ? Poate că Dibelius îl arestase și pe el. Să fi fost telefonul prețul plătit de Ruciński pentru a-și salva pielea ? Respinse acest gând. În fond, singurul argument în favoarea acestor presupuneri funeste era antipatia lui față de Ruciński. Nici n-ar fi putut spune de ce nu-i place. Activitatea lui era ireproșabilă, își cunoștea excelent meseria. Poate cauza era tonul acela de superioritate pe care uneori Ruciński îl adopta și față de el. Tonul unui specialist în prezența unui amator, așa cum îl considera ?

Acum, în aceste clipe dificile, nu se putea lăsa pradă unor impresii personale nefondate. Nu-i neapărat necesar să ai un cult pentru un lucrător al serviciului de contrainformații din timpul guvernului de asanare *, însă nu-i poți subaprecia munca, profesionalitatea, curajul și singele rece.

Se decise să amâne rezolvarea acestei probleme pînă duminică după-amiază, să nu se mai gîndească pînă cînd nu va afla amănunte. Pentru orice eventualitate controlează locuința și, profitînd de faptul că ordonanța dormea, arse la focul brichetei cîteva note, nu înainte de a le memora. Apoi plecă la birou. Constată că, în ciuda hotărîrii sale, va fi nevoit să se gîndească la cele petrecute. Și asta din cauza șefului său Reiner.

Sergentul Patschke, șeful cancelariei secrete, îl ajunse din urmă pe coridor.

— Șeful dorește să vă vadă. A întrebat de două ori de dumneavoastră.

Kloss își consultă mirat ceasul.

— Nu, n-ați întîrziat, Reiner a venit cu noaptea în cap.

Kloss bătui la ușa masivă furniruită cu stejar. Intră și luă poziția de drepti în fața colonelului.

---

* Denumire sub care era cunoscut guvernul dintre anii 1926—1939 a cărui lozincă o constituia instituirea unei stări de sănătate morală în viața publică a Poloniei (n.t.)

— Luați loc, domnule locotenent. Vom avea o discuție mai lungă.

Tonul politicos, manierele ireproșabile erau firești. Kloss citi însă o ușoară panică în ochii lui Reiner. Oare se temea și el ? Reiner împinse spre Kloss un fotoliu și-l invită să se așeze. Niciodată nu fusese chiar atât de politicos.

— Voi renunța la introducerile de genul „vă apreciez foarte mult“ etc. și voi trece direct la subiect. Misiunea pe care vreau să v-o încredințez este importantă și extrem de delicată. De aceea am hotărît să vă ofer această șansă. O reușită vă poate aduce „Crucea de fier“. În schimb, eșecul v-ar costa mult. Și nu numai pe dumneavoastră

— Îmi place riscul.

Tonul lui Kloss era sincer.

— Am arestat un agent periculos. De fapt l-a arestat serviciul lui Dibelius. Dată fiind importanța afacerii am decis să colaborăm. Dealtfel, ea ține în egală măsură de Siguranță și de Abwehr. Aș dori să vă încredințez această misiune, dumneavoastră și unui ofițer S.D. cu multă experiență în criminalistică, hauptsturmführerului Lohse. Îl cunoașteți.

— Da ! Pe cine ați arestat ?

Prevedea răspunsul. Și Reiner îi confirmă bănuielile. Fără să-și ridice privirea din hîrțile aflate pe birou, îi relată descoperirea întîmplătoare făcută în baie. Își permise chiar cîteva ironii la adresa lui Dibelius, ce se aflase într-o stare mai mult decît precară, ca și cum ar fi vrut ca în acest fel să stabilească între el și Kloss o anumite intimitate.

— Bețivanul ăsta bătrîn are un noroc formidabil și un adevărat talent de a scoate castanele din foc cu mîna altuia.

Apoi îi istorisi pe scurt fuga valetului și-i arată ce descoperise în ascunzătoare. Brusc se întrerupse la jumătatea cuvîntului.

— Veți găsi toate detaliile în documente. Doresc doar să vă atrag atenția asupra aspectelor delicate ale afacerii.

Edwin Waşowski este un aristocrat înrudit cu câteva familii bune din Germania. Ar fi neplăcut din toate punctele de vedere dacă... nu mai continuă lăsându-l pe Kloss să înțeleagă.

Kloss dădu din cap în semn că înțelesese.

— Scuzați-mă, domnule colonel — vorbi el rar, pătrund că-și alege cu greu cuvintele — ieri cînd am venit să vă chem din ordinul generalului Wierlinger am avut impresia că între Waşowski și standartenführerul Dibelius există o oarecare intimitate. Dacă greșesc...

— Nu, Kloss. Toți l-am vizitat. La rîndul său, Waşowski a fost invitat în casa guvernatorului din Varşovia și chiar la Wawel. Dacă vă mai spun că la Berlin l-am văzut în casa... Dar asta nu mai contează. Nici una din aceste vizite n-are vreo legătură cu „afacerea Waşowski”. Dacă aveți îndoieli în această privință, vă rog să-mi spuneți. Pot să vă scutesc de însărcinare.

— N-am nici un fel de îndoieli cînd este vorba de loialitatea domnului colonel față de führer.

— Asta mi-e de ajuns. Începînd de luni, împreună cu Lohse vă apucați de lucru. Fără grabă. Acționați calm și prudent. Doresc să mă înțelegeți bine: Nici eu, nici Dibelius nu intenționăm să-i menajăm pe dușmanii Reichului țîrînd cont de rangul și de relațiile lor de familie. Nu putem accepta însă să fie minjiți cu noroi oameni a căror unică vină este faptul că au cedat cu ușurință în fața farmecului lui Waşowski, dar care sînt niște germani cinstiți.

Metodele pe care le veți folosi în anchetă vă privesc. Trebuie doar să se dovedească eficiente, discrete, necruțătoare față de dușmani. Sună telefonul. Kloss remarcă paloarea de pe fața colonelului care se accentua pe măsură ce asculta.

— Este la mine, dragă Dibelius. Îi voi spune imediat.

Puse receptorul în furcă. Se opri în fața lui Kloss obligîndu-l să se ridice în picioare. Îl privi în ochi.

— Kloss, multe depind de dumneavoastră. În cariera unui tânăr ofițer există momente cruciale. Este dezastruos pentru cel care nu le intuiește la timp. Standartenführerul m-a informat că planurile găsite în ascunzătoarea din castelul de vânătoare din Wașowo cuprind amplasarea dispozitivelor de apărare din jurul sediului central al fűhrerului.

Asta se petrecuse simbătă. Plecînd de la Reiner, Kloss a trecut doar o clipă pe la birou pentru a-i da instrucțiuni adjunctului său, leutnant Geisler, privind rezolvarea lucrărilor curente. Hotărî să se mai plimbe puțin pentru a reflecta asupra celor întîmplate. Nu-și putea ierta că la ultima vizită la castelul de vânătoare nu luase cu sine microfilmele. Mai avea șansa de a le copia în faza inițială a anchetei, deși faptul că Reiner și Dibelius știau ce conțineau filmele îi îngreua misiunea. La asta mai avea timp să se gîndească. Deocamdată, obiectivul principal era Wașowski.

Kloss nu știa mare lucru despre el. În urmă cu cîteva luni nu-și ascunsese temerile cînd trimisul Centralei îl informase de preluarea de către mătușa Suzana a uneia din rețelele de dinainte de război ale serviciului polonez de spionaj din Berlin, împreună cu agențiile din Varșovia, Viena și Cracovia. Ulterior, colaborarea cu Wașowski, care conducea cu maiorul Ruciński agenția din Varșovia, îl convinsese că merita să riște. Nu o dată primise materiale excelente, uneori chiar soluții complete, care ar fi necesitat mult mai mult timp dacă ar fi fost preluate separat de la fiecare agenție. Ca să nu mai vorbim de faptul că Wașowski, beneficiînd de relațiile sale, reușea să pătrundă în cercuri predispuse spre indiscreție, ceea ce avea implicații foarte importante pentru aliați nu numai în problemele militare, dar și diplomatice.

Îată de ce căderea lui Wașowski constituia o pierdere grea pentru „mătușa Suzana“. Șansele de a-l smulge din ghearele lui Dibelius erau ca și inexistente, dar indepen-

dent de simpatia pe care Kloss o nutrea față de Waşowski, lucrul cel mai important rămînea activitatea acestuia care era definitiv compromisă.

Mai intra în joc și securitatea lui. Oare numai a lui? Nu putea fi sigur. În orice caz, el era amenințat. Despre Waşowski avea o părere excelentă. Intuise că sub masca lui de jîvialitate binevoitoare se ascundeau dirzenia și hotărîrea. Există însă un mic „dar“. Waşowski era un profesionist. De ani întregi juca rolul unui bogat om de lume, cheltuitor, gurmand și libertin, rol cu atît mai ușor pentru el, cu cît provenea dintr-o familie de conți destul de bogată. Tocmai acest lucru crea pericolul identificării cu rolul. Poate că Waşowski va regreta despărțirea de personajul său și, pentru a-și păstra statutul, va accepta să-i predea pe toți lui Dibelius. Sau, cine știe, poate că s-a identificat cu personajul în asemenea măsură, încît va dori să continue jocul chiar și sub controlul nemților. Kloss cunoștea tainele muncii sale suficient de bine pentru a-și da seama de pericolul pe care-l presupunea un astfel de rol. Nu o dată întîlnise agenți ce lucrau pentru doi, trei sau mai mulți stăpîni și care, la un moment dat, nu s-au mai identificat cu interesele nici unui patron, ci au început să joace pe cont propriu.

Îl sună pe Lohse de la primul telefon întîlnit în drum. La curent cu problema colaborării, Lohse îl trată pe Kloss cu un aer de superioritate. Kloss acceptă situația deoarece, din punctul său de vedere, rolul de adjunct al hauptsturmführerului era mai convenabil.

Așipi frînt de oboseală. Îl trezi Kurt cu farfuriile aburinde. Era ora patru. Mîncă cît putu de repede, îi comunică lui Kurt că e liber și luă prima rîcșă spre Mokotowska.

La geamul micii cafenele zări o fată pe care n-o cunoștea. Privea ziarul „Kurier Warszawski“ peste care își așezase geanta și mînușile de culoare verde. Așteptă ca fata să-și termine ceaiul. Apoi o porni pe urmele ei. Mer-

gea fără să privească înapoi, iar Kloss o urma îndeaproape. Coti pe Wilcza, traversă Krucza și Marszałkowska și se opri în fața unei case cenușii de parcă ar fi vrut să verifice numărul. Intră. Ajunse la etajul doi, descuie ușa cu cheia și o lăasă întredeschisă.

Maiorul Ruciński îl aștepta într-o încăpere mare, întunecoasă. Fără o vorbă îi oferi lui Kloss un scaun prin tapiteria căruia ieșea iarba de mare.

— Asta trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Vreți să știți cum s-au petrecut lucrurile ?

— Știu. Preiau de luni „afacerea“ împreună cu Lohse. îl informă Kloss.

— Slavă domnului !

— Oare ? se înfurie Kloss. Cred că nu vă închipuiți că am să-i pot ușura situația. S-ar putea să asist neputincios când îl vor tortura și să-l aud divulgînd primul nume. Nu-i exclus să fie al meu.

— Edwin nu va vorbi !

Kloss nu ripostă, se mulțumi doar să zîmbească sceptic. Văzuse oameni în aparență puternici și cinstiți care implorau să fie uciși. Când moartea nu-i scăpa de tortură ajungeau să-și trădeze prietenii și rudele, deși știau ce-i așteaptă.

— Îl cunosc de cincisprezece ani de la Berlin și Hamburg. Când nu va mai putea rezista va recurge la cianură. Vă garantez că Edwin nu-și va pierde singele rece. Dacă s-ar putea face ceva pentru el..

— Ce ?

Kloss rîse nervos. Ruciński asta îl scotea din sărite.

— Să organizez un atac pe Alea Szucha, să-l fac scăpat ?

Ruciński tăcu. Kloss își reproșă ieșirea. Celălalt părea să nu fi remarcat.

— Știți, Edwin Wąsowski este un om ciudat. Ce l-o fi îndemnat ? Cariera ? Nu-i păsa de asta. Nu mi-a mărturisit niciodată, dar sînt convins că nu putea suferi uni-

forma. Pentru bani ? Ar fi ridicol ! Cînd lucra la reprezentanța din Berlin, Edwin cheltuia mai mult din banii lui decît din leafă. Nu-i suferea pe nemți și mai cu seamă pe prusaci. Dar nici antipatia asta nu constituie un argument, indiferent cît de puternică este. Lucra excelent. Era un actor înăscut căruia nu i se dăduse ocazia să joace pe scenă. Viața devenise scena sa. Se pregătea minuțios pentru fiecare rol. În 1935, după lichidarea rețelei anterioare căutam o firmă sub care să ne putem desfășura activitatea. Am înființat „Societatea hamburgheză sud-americană de comerț cu cafea“, care trebuia doar să mascheze ceea ce făceam de fapt. Dar Edwin — nu-l cunoașteți pe Edwin — s-a apucat de comerțul cu cafea. Și asta n-ar fi nimic, dar a devenit unul din specialiștii în această branșă. Ar fi putut face repede avere. Vă dați seama ce vreau să spun ?

— Nu, mărturisi Kloss cu sinceritate.

— Nu-l putem salva pe Edwin. Nici nu știu dacă el dorește acest lucru. În '37 cînd denunțul ne pîndea la orice pas, Edwin mi-a cerut asigurări că nu-l vom schimba dacă va avea neșansa să cadă. Oare ei știu, schimbă el subiectul, ce cuprindea microfilmul ?

— Da !

— Cu atît mai bine. Nu-l putem salva pe Wąsowski, dar îl putem ajuta să realizeze cel mai mare rol al vieții sale.

— Înțeleg ! Într-adevăr, începea să-și dea seama. Vreți ca Wąsowski să-și desconspire colaboratorii.

— Da. Să-i trădeze pe aceia pe care-i veți sugera dumneavoastră. O rețea uriașă în care vor figura cîteva nume de demnitari. Și apoi, n-au decît să se devoreze reciproc.

— Am o idee și mai bună. Kloss simți o undă de simpatie pentru Ruciński. Ce ați zice de un complot ? Un complot intern.

— Vă amintiți raportul lui Edwin de acum trei luni ? Informa despre generalii berlinezi care încercau să stabilească relații cu aliații prin intermediul Stockholmului.

— Fiți liniștit ! Nu mă gândeam la un complot autentic. Cei care complotează împotriva lui Hitler sînt liberi s-o facă. Pentru Dibelius și Reiner vom pregăti ceva cu totul deosebit.

— În ordine ! Ruciński se învioră. Voi anunța Centrala. Am să cer aprobarea și lista complotiștilor (părea că întinerise subit). Important este ca Edwin să intuiască ce urmăm. Să nu vorbească decît atît cît trebuie.

Kloss plecă de pe Wilcza cu moralul ridicat. Planul care căpătase contur cu cîteva clipe înainte părea nebunesc doar la prima vedere. Mecanismul teroarei din cadrul celui de-al treilea Reich era atît de complex, legăturile dintre verigi atît de complicate iar repartizarea competențelor atît de neclară, încît jocul lui avea șanse de reușită. Wąsowski, închis într-o celulă, lipsit de apărare, fără prieteni și relații, demascată ca adversar al Reichului putea totuși să-și mai lovească dușmanii. Și avea s-o facă.

Simți că-l cuprinde un val de energie. Ancheta o începea a doua zi, asta însă nu însemna că nu trebuia să acționeze încă de astăzi. Luă o ricșă și indică direcția Żoliborz. În Piața Invalizilor oborî și o porni în jos de-a lungul Vistulei, pe străduțele întunecate ale cartierului de vile. Aici constată că nu era nimic de făcut. În fața unei vile moderne, care știa că-i aparține lui Wąsowski, doi polițiști își încălzeau mîinile la jăratecul cărbunilor dintr-un lighean. Se întoarse și reuși să prindă o trăsură. Îi dădu conducătorului adresa sediului Abwehrului.

După o jumătate de oră plecă cu o camionetă Skoda și cu șase oameni în direcția moșiei Wąsowo.

Își lăasă însoțitorii în curte ; înarmat cu un pistol și o lanternă se îndreptă spre castel. Scoase din bucătărie o bătrînă înspăimîntată și-i ordonă să-l conducă în cabinetul contelui. Se bucură auzind că, de la arestarea stăpînului,

nimeni nu mai apăruse la castel. Probabil că Dibelius o îndonase supravegherea vilei din oraş convins că Wąsowski îşi păstra acolo lucrurile care l-ar fi putut interesa.

Un uriaş birou Chippendale, fotolii şi dulapuri. Singura piesă contrastantă o constituia un scaun rotativ, în gen american, aflat lângă birou. Sertarele acestuia erau deschise. Le va cerceta mai târziu. În primul rînd trebuia să găsească locul unde Wąsowski îşi ţinea documentele care, după părerea lui, prezentau valoare. Trase dulapul de la perete, întoarse tablourile, strînse covorul, lumină cu lanterna cercetînd metru cu metru parchetul. Zadarnic. Aproape că-şi pierduse speranţa. Se așeză pe scaunul rotativ cu intenţia de a căuta prin sertare — păstrarea documentelor la vedere putea corespunde cu stilul de viaţă superficial al lui Wąsowski — dar deodată îi veni în minte discordanţa care-l izbise în clipa intrării în cabinet. Se ridică, așeză scaunul pe birou. Pipăi spătarul şi perna îmbrăcată în piele. Nimic! Îl răsturnă şi abia atunci descoperi piuliţele ce fixau un disc de oţel în axul ce rotea fotoliul. Asta era! O uşoară apăsare cu briceagul şi prima piuliţă cedă. Sub discul de oţel se afla o mică cutie metalică din acelea în care se ţinea tutunul de pipă. Cutia era veche. Imaginea ofiţerului de marină cu o pipă uriaşă în dinţi abia se mai zărea. Kloss nu trebuia s-o mai deschidă căci era convins că aici îşi ţinea Wąsowski lucrurile cele mai importante. Strecură cutia în buzunar, înşurubă cele patru şuruburi care susţineau piciorul fotoliului şi se decise să controleze conţinutul sertarelor. După ce deschise primul sertar îşi dădu seama că va avea nevoie de timp pentru a le cerceta pe toate. Domnea un haos de nedescris. Tocmai începuse să trieze hîrtille din sertarul de sus cînd auzi zgomotul unui motor. Stinse lanterna şi ridică storul. Desluşi pe zăpadă un Mercedes negru. Şoferul deschise uşa şi silueta unui bărbat înalt se profilă pe zăpadă. Cunoştea maşina. Zîmbi. Jocul începea să devină pasionant. Primul partener îşi făcuse apariţia.

Cabinetul în care un SS-ist deșirat îl condusese pe Waşowski era o încăpere înaltă, spaţioasă şi luminoasă. Prin fereastră pătrundea lumina crudă a zilei de iarnă. Edwin îşi feri ochii cu palma. După două zile petrecute în celula întunecoasă, lumina puternică îi rănea privirea.

— Stai jos, mormăi omul din spatele biroului.

Waşowski abia acum îl zări. Avea o barbă albăstruie, pleoapele grele, parcă umflate, o frunte îngustă, acoperită de păr, sprâncenele aspre, deasupra unui nas proeminent. Hauptsturmführerul S.D. în faţa căruia se afla n-avea deloc înfăţişarea unui nordic.

— Stai jos, repetă el.

Waşowski avea impresia că-l mai văzuse undeva pe acest individ, înainte de noaptea aceea memorabilă când sosise cu SS-iştii la chemarea telefonică a lui Dibelius. Nu-şi putea aminti unde.

— M-am obișnuit cu alt ton, preciză el cu răceală, mai ales din partea unui inferior.

Procedeuul avu efect. Lohse sări propulsat parcă de un resort şi se opri în faţa lui Waşowski, prezentându-şi cu toată demnitatea cei o sută şaizeci şi cinci de centimetri ai săi. Îşi dădu seama că nu-i ajunge lui Waşowski decât pînă la bărbie, astfel că se aşeză cît putu mai repede pe locul său.

— Ştiu foarte bine cum trebuie să mă adresez unor spioni blestemaţi.

— Şi asta vă este de ajuns, domnule Lohse.

Îşi reamintise de el şi de numele lui. Se cunoscuseră în urmă cu un an şi jumătate într-un sanatoriu de lux din Saxonia. Zilnic erau supuşi unui tratament cu duşuri scotiene destinate calmării sistemului nervos — jeturi de apă fierbinte alternînd cu apă rece ce loveau venind cu pre-

slune trupul gol al pacientului. Lohse, mic și gras, chirăia ca o babă sub jetul puternic de apă.

— Nu mă recunoașteți ? Cum mai stați cu nervii ?

Îl recunoscuse. Waşowski își dădu seama urmărindu-i expresia.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți cu asta.

— O, „ce vreți“ ! E ceva mai bine. Când vă veți adresa cu „domnule conte“ vom putea sta de vorbă.

— Ce înseamnă „...și asta vă e de ajuns“ ?

Lohse reveni la subiect făcând abstracție de amintirea băilor făcute împreună.

— Asta înseamnă — Waşowski se așează picior peste picior — că nu veți afla nimic în plus de la mine. În altă ordine de idei aș vrea să mi se trimită un frizer, lenjerie, haine de schimb și, bineînțeles, mâncare ca lumea. Câtă vreme nu-mi veți asigura aceste condiții este inutil să pierdeți timpul încercând să discutați cu mine. Aș vrea să-i comunicați asta și amicului meu standartenführerul Dibelius.

Se ridică și se înclină ușor, lăsând să se înțeleagă că discuția se terminase. Proceda astfel cu intenția de a-l scoate din sărite pe grăsanul acela mic de statură.

— Drepți ! răcni Lohse.

Părea că-și pierduse controlul. Ce-ți închipui, porcule, c-o să stăm la taclale cu tine. O să-ți dai imediat seama c-ai greșit. Bastoanele băieților mei pot muia și funduri de conți.

Inspiră pregătindu-se să mai spună ceva, dar ușa se deschise și în prag își făcu apariția Kloss. Lohse fu atât de surprins de această apariție, încît pentru cîteva clipe rămase cu gura căscată. Waşowski se întoarse și întîlni privirea tînărului ofițer al Abwehrului. Nici măcar n-a clipit, constată Kloss cu satisfacție.

— Nu te enerva, Adolf, zise Kloss părăind că nu-i dă nici o importanță lui Waşowski. Văd că ai început fără mine. Îți mărturisesc că am fost încîntat cînd Reiner mi-a

comunicat că vom colabora. Ce-ți face pacientul ? După dispoziția în care te-am găsit am impresia că nu-i prea place să vorbească.

Îndrugînd vrute și nevrute, începu să măsoare încăperea cu pași mari.

— Sînt convins că domnul Wąsowski va înțelege că uneori tăcerea este contraindicată.

Pronunțase cuvintele acestea cu intenția de a reîntîlni privirea lui Wąsowski.

— Ce-ar fi să încerci tu ?

Ironia din vocea lui Lohse era evidentă.

— Asta și doream ! Ce-ar fi să vă odihniți puțin, domnule conte, i se adresă Kloss lui Wąsowski indicîndu-i un fotoliu comod plasat în colțul biroului.

Cu coada ochiului urmărea chipul congestionat al lui Lohse.

— Wehrmachtul rămîne Wehrmacht. Se recunoaște imediat.

— Nu uita să mă chemi cînd se va hotărî să ciripească, îi spuse Lohse care nu se obosea să-și mascheze furia.

Ieși trîntind cu putere ușa capitonată.

În sfîrșit rămăseseră singuri.

— Un păhărel de coniac, domnule conte ?

Kloss deschise barul aflat lîngă fereastră. Se temea că Lohse trage cu urechea sau îi supraveghează. Prea multe se spuneau despre tainele încăperilor de interogatoriu din Alea Szucha ca să nu fie ceva real. Spera ca Wąsowski să-și dea seama.

— Pe stomacul gol ?

— N-ați primit micul dejun ?

— Mi-au adus un fel de terci. N-am avut curajul să-l gust. Dealtfel, tocmai încercam să-i explic prietenului dumneavoastră că atîta timp cît nu voi fi tratat cum se cuvine...

— Trebuie să recunosc că sînteți abil. Sper să aranjez să fiți tratat așa cum trebuie. Poziția dumneavoastră so-

cială, influența pe care ați avut-o pînă de curînd, nume-roasele dumneavoastră cunoștințe ne determină să vă acordăm o atenție deosebită. Dealtfel, nu sînteți un spion de duzină.

— Acuzația de spionaj trebuie dovedită chiar și în Germania.

— Vă înșelați, nu e necesar, mai ales în Germania. Pe rolele filmelor „Agfa” și pe bancnotele descoperite în ascunzătoarea din baie s-au descoperit amprentele dumneavoastră. Ideea de a folosi filme germane a fost foarte bună. Imprudența însă v-a trădat. Nu v-a prevenit nici-
menii despre amprente ?

— Da, confirmă Wąsowski, am fost imprudent. Zîmbi. Încă nu-și dădea seama exact ce urmărește acest om în uniformă germană al cărui curaj și inteligență le admirase nu o dată, dar simțea că-l atrăgea într-un joc în care amîndoi aveau să fie implicați.

— Am folosit de două ori cuvîntul spionaj. Oare e cel mai potrivit ?

— Nu înțeleg — Wąsowski ridică din sprîncene — vorbesc chiar atît de prost limba germană ?

— În aparență, unele lucruri par asemănătoare. Voi recurge la un exemplu din medicină. Două boli deosebite pot avea simptome asemănătoare. Un medic neexperimentat va diagnostica boala cea mai frecvent întîlnită. În cazul dumneavoastră, un astfel de medic ar pune fără să șovăie diagnosticul de spionaj.

— Și ce-ar spune unul experimentat ?

Wąsowski intuia că urmează momentul cel mai important al discuției.

— N-ar exclude această posibilitate, dar ar mai lua în considerare încă una. S-ar gîndi că această boală ar putea fi denumită și „complot intern“.

— Foarte interesant ! exclamă Wąsowski cu sinceritate. Într-adevăr, foarte interesant.

— Mai ales dacă se ține seama, continuă Kloss, de insolența pacientului, de atitudinea lui izvorită din convingerea că va fi ajutat. Ajutorul este exclus, domnule conte.

Se aplecă spre Wąsowski. Era timpul să-i comunice că acțiunea fusese stabilită de comun acord cu Ruciński.

— Ce-i drept, valetul și complicele dumneavoastră a reușit să fugă. Cred că sînteți convins însă că n-are nici o șansă să vă scoată din Alea Szucha. Nici unul din influenții dumneavoastră prieteni nu va mișca un deget pentru a vă apăra. Dimpotrivă. Vor încerca să uite cît mai repede că v-au cunoscut vreodată. Ajutorul din afară este exclus, repetă Kloss. Singura persoană pe care puteți conta sînteți dumneavoastră înșivă.

Subliniase fraza. Zîmbi cu sinceritate.

— Bineînțeles, trebuie să țineți cont de faptul că în lumea noastră nimic nu se dă pe degeaba. Cred că v-ați putea asigura tratamentul corespunzător vârstei și poziției dumneavoastră socială, dacă la rîndul dumneavoastră îmi promiteți că nu-mi veți ascunde numele complotiștilor care intenționau să răstoarne puterea Reichului și să-l înlăture pe Adolf Hitler. M-am exprimat suficient de clar ?

— Cred că da.

— Nu cer un răspuns imediat. Trebuie să chibzuiți îndelung și să vă amintiți cît mai multe lucruri. Pe cît ne stă în putere vă vom ajuta. Aseară am vizitat castelul dumneavoastră din Wąsowo și v-am admirat biroul. Aveți o mobilă frumoasă. Biroul este un Chippendale autentic, iar scaunul turnant american, deși nu se potrivește cu restul mobilei, are o mare calitate — e foarte funcțional... Vă rog să reflectați ! Mărturisirile dumneavoastră vor fi pentru noi cu atît mai folositoare, cu cît vor fi mai detaliate.

— Mă voi gândi, domnule oberleutnant.

— Ar fi bine dacă ne-ați răspunde mîine.

Se îndreptă spre ușă și o deschise larg. La vederea lui, doi SS-iști săriră în poziție de drepti.

— Conduceți-l pe arestat, ordonă el și se lăsă să cadă în fotoliul în care cu o clipă mai înainte stătuse Waşowski.

Acum îl va aștepta pe Lohse pentru a se convinge că acesta nu bănuia nimic. Cît despre Waşowski, știa că-i înțelesese jocul. Cufundat în fotoliu, întinse mîna după pachetul de țigări al lui Lohse și se servi fără jenă. Își aprinse țigara. Era necesar să mai analizeze o dată toate elementele jocului care urma.

Cînd în noaptea precedentă zărise Mercedesul negru și pe colonelul ce se precipita din automobil, își dăduse seama că lucrurile se complică. Îl orbise cu lanterna pe Reiner prefăcîndu-se că abia atunci îl recunoaște. Citise pe chipul lui frica, aceeași frică pe care o remarcase și la șeful său în dimineața zilei de sîmbătă cînd îl chemase.

— M-ai speriat, Kloss, îi spuse colonelul după ce-și revenise. Nu-mi închipuiam să te găsesc aici.

— Îmi iau în serios obligațiile. Am avut amîndoi aceeași idee. Probabil că doreați și dumneavoastră să vedeți hîrțile cu care sînt tixite sertarele biroului. Cred că merită să vizităm vila lui Waşowski din Żoliborz.

— De asta s-a ocupat Dibelius, zise Reiner, dar Kloss își dădu seama că și colonelul, asemeni lui, încercase să ajungă acolo prin străduța îngustă, umbroasă din apropierea Pieții Invalizilor. Ați descoperit ceva interesant ?

— Intenționez să examinez hîrțile la Varșovia. După ce le voi tria vă voi aduce tot ce merită atenție. Sau preferați să le vedeți înainte ?

Urmă o clipă de tăcere. Reiner chibzuia.

— Nu, Kloss. Am deplină încredere în dumneata. Aș vrea să te rog ceva, nu oficial, ci, ezită găsind cu greu cuvîntul, personal.

Kloss intuit că Reiner aștepta din partea lui o întrebare care să-l ajute să iasă din situația delicată în care se găsea. Se hotărî să-l lase să se descurce. Aștepta tăcut, impasibil.

— Dacă ai găsit printre hîrtii vreo scrisoare din Viena, mai ales din partea familiei Eckendorff... din nou se întrerupse.

— Sper — Kloss se îndură să-l ajute — că nu va fi importantă pentru anchetă și nu va constitui o piesă necesară la dosar.

— Exact. Nu m-am înșelat apreciindu-ți perspicacitatea. N-aș vrea ca această familie, cu care din întâmplare este înrudit ticălosul de Waşowski — te asigur că e o familie devotată Reichului și fûhrerului — să aibă neplăceri.

— Vă rog să mă scuzați, dar cred că e mai bine să vă întreb : este și familia dumneavoastră, nu ?

— Nu asta e important, ci faptul că n-are rost să suferi niște oameni nevinovați pentru că acest spion...

Kloss aprecie că sosise momentul oportun pentru a-i sugera lui Reiner o idee. Profită de răgazul oferit de Reiner care-și aprindea o țigară de foi.

— Prin urmare, domnule colonel, sînteți convins că este vorba de spionaj.

— Te îndoiești ? rosti el suflînd fumul.

— N-aș vrea să formulez concluzii pripite. Totdeauna mi-ați atras atenția, dar...

— Dacă nu e spionaj, ce altceva ar putea fi ?

— Am impresia că ne gîndim la același lucru, rosti Kloss într-un tîrziu, de parcă ar fi intenționat să-i lase lui Reiner timp să formuleze ideea. Cine știe, poate c-am dat de firul unei crime de înaltă trădare. Acele planuri ale fortificației din jurul reședinței fûhrerului, numeroșii ofițeri germani cu grade superioare...

— Oprește-te, strigă Reiner isterizat, apoi adăugă pe un ton scăzut. De te-ai înșela !

Vocea lui Lohse îl smulse pe Kloss din păienjenisul gîndurilor sale.

— Ai reușit, Hans ?

— Cred că da. Trebuie să-i dăm însă o celulă ca lumea, îmbrăcăminte și mâncare de la restaurant.

— Mai trebuie să aprobe și Dibelius, zise Lohse nesigur.

— În schimb vom obține informații...

— Am auzit cum l-ai anchetat. Poți învăța cîte ceva și de la Abwehr. Nu știam că te pricepi și la medicină.

— Fiecare avem metodele noastre, ripostă Kloss privind-l drept în ochi. Lohse nici nu se obosise să ascundă că l-a spionat. Știi, Lohse, vreau să-ți împărtășesc o bănuială, se întrerupse făcînd un gest cu mîna — s-ar putea să mă înșel. Poate mîine, după interogatoriul lui Waşowski...

— Pari convins că Waşowski va vorbi.

— Sper, pur și simplu sper, dragă Adolf.

6

Lohse părăsi cabinetul standartenführerului surprins de noua ipostază în care i se înfățișa șeful său. Dibelius fusese extrem de amabil. Nu o dată îl mustrase într-un jargon cazon în prezența subalternilor. Astăzi, însă, îl trata ca pe un musafir drag.

— Reține, Lohse — îi făcu semn să nu se ridice din fotoliu — că nu întîmplător te-am ales. Vrem, nu vrem, trebuie să colaborăm cu Abwehrrul. Știu, o să spui că nu va fi comod, dar asta-i situația. Din fericire, Kloss care a fost numit de Reiner pentru a participa la ancheta ce se va desfășura sub conducerea dumatăle este un ofițer disciplinat. În plus, după părerea lui Reiner, nu-și va depăși atribuțiile, menținîndu-se în limitele care trebuie respectate chiar și de cel mai bun ofițer de informații.

— E un mucos cu caș la gură — interveni Lohse — din categoria acelor deștepți care uzează de metode proprii.

— Da, Lohse. Cred că l-ai definit exact. Se cunoaște că ești un specialist cu experiență. Amîndoi avem destulă experiență pentru a nu ne lăsa induși în eroare de tinerii ăștia indiferent cît sînt de inteligenți. Dumněata, de exemplu, nu te lași păcălit, nu ?

Îl băt看 pe umăr.

— De Kloss ? Fiți liniștit, domnule standartenführer.

— În primul rînd, trebuie să acceptăm că orioe metodă este valabilă pentru a obține ceea ce vrem. N-am nimic împotrivă ca Wașowski să fie bărbierit și hrănit ca lumea. Ce-i drept, nu înțeleg de ce un defunct trebuie bine hrănit. Cred că-și dă seama ce-l așteaptă. Treaba lui. Important e să vorbească. Sarcina voastră, de fapt a dumatăle, Lohse, este să separați semințele de pleavă. În documentele care vor pleca la Berlin nu trebuie să figureze numele unor oameni al căror devotament față de führer și poporul german este unanim recunoscut. Asta nu înseamnă să manifestăm îngăduință față de dușmanii Reichului. Trebuie să scoatem cu orice preț de la Wașowski numele informatorilor, legăturile cu serviciile de spionaj ale aliaților. Ce părere ai, lucrează pentru americani sau englezi ?

— În nici un caz pentru bolșevici, își permise Lohse ● glumă.

— Asta-i și părerea mea, zîmbi Dibelius. Și încă ceva, Lohse, ca între noi SS-iști. Prietenii noștri din Abwehr trebuie urmăriți îndeaproape. Au obiceiul să se laude cu succesele noastre și sînt încîntați cînd pot trece în contul nostru propriile eșecuri.

— Mulțumesc pentru încredere, domnule standartenführer.

— Apropo de încredere — Dibelius păru că abia atunci își adusese aminte — pot să-ți comunic cu totul confidențial că după încheierea acestei misiuni voi înainta reichsführerului propunerea de avansare. Ai de mult dreptul.

Lohse nu mai remarcase niciodată atîta bunăvoință din partea lui Dibelius. Își sună secretarul de la poarta clădirii centrale pentru a-i ordona aducerea lui Wąsowski. Află că în urmă cu o jumătate de oră Kloss luase această măsură în vederea interogatoriului. Lohse îl blestemă în sinea lui pe mucos. Intenționase ca înainte de interogatoriu să ia un mic dejun consistent. Dar asta era situația. Ce mai putea face ? Traversă curtea pe care cîțiva deținuți supravegheați de un SS-ist o curățau de zăpadă.

Bineînțeles că oberleutnant Kloss începuse interogatoriul.

Wąsowski era proaspăt ras. Sub sacoul sport i se vedea cămașa albă ca zăpada. Fața bronzată, mustățile de slav și lipsa cravatei îl făceau să semene cu Witos *.

— Sper că v-a priit micul dejun, i se adresă Kloss.

— Da. După o masă bună și o țigară gîndești mai bine.

— Ați născocit ceva interesant ? Îi întinse portțigare-tul din piele cu țigări de foi.

Wąsowski se servi, mușcă un capăt și așteaptă ca oberleutnantul să i-o aprindă. Inhală fumul aromat. Voi încerca să vă satisfac curiozitatea, domnule oberleutnant.

— N-am pus nici o clipă la îndoială inteligența dumneavoastră.

Se hotărî să profite de absența lui Lohse și să treacă direct la subiect. Presupunînd că oricum cineva îl observa, nu schimbă tipicul interogatoriului.

— Vă spuseseam ieri că am examinat conținutul sertarelor frumosului dumneavoastră birou în stil Chippendale. Printre numeroasele documente interesante, asupra cărora vom reveni, am găsit mai multe cărți de vizită.

Scoase din buzunar un plic cu cartonașe și, cu un gest plictisit, le aruncă pe birou, astfel încît Wąsowski să poată citi numele.

* Witos Wincenty — deputat în Seim (1874—1945), reprezentant al țărănimii poloneze.

— Da. Wąsowski confirmă automat. Am cunoscut o seamă de oameni importanți.

Privirea lui Wąsowski aluneca deasupra cartonașelor și, în sine, Kloss se amuza de situație.

— Cărțile astea de vizită reprezintă doar câteva nume, dar pe la dumneavoastră s-au perindat mult mai multe persoane.

— Când o să fiți de vîrsta mea veți avea tot atîtea cunoștințe.

— Foarte mulți vizitatori dintre ofițeri germani superiori și nu numai din Wehrmacht, ci și din SS și poliție. N-or fi toți vechi cunoștințe.

Kloss remarcă un gest al lui Wąsowski cînd pronunțase ofițeri superiori. Părea că vrea să-l corecteze. La privirea întrebătoare a lui Kloss se mulțumi însă să zîmbească.

— Pe mulți i-am cunoscut abia în timpul războiului. Cu unii m-am împrietenit.

— De aceea v-au considerat un excelent mediator în complotul pe care-l țesau împotriva fîhrerului.

— Bineînțeles, zîmbi larg Wąsowski.

În același moment Lohse își făcu apariția. Gîfii ușor.

— Ei, cum merge, Hans ? Ce rezultat au excelentele tale metode ? Ai conversat cu domnul conte pe teme medicale ?

— N-a fost nevoie, dragă Adolf, contele Wąsowski s-a decis să facă mărturisiri complete.

— Într-adevăr, domnule hauptsturmführer. M-am hotărît să spun tot ce știu. Nu înainte însă de a bea o cafea.

— Stenograf, strigă Lohse, să vină imediat un stenograf. Și o ceașcă de cafea !

— Un ibric cu cafea, îl corectă Kloss. Am impresia că domnul Wąsowski are multe de povestit.

Atunci cînd Kloss acceptase planul lui Ruciński, ba mai mult, participase la întocmirea scenariului, cînd, convins că Waşowski înţelesese jocul, îi întinsese lista celor care urmau să fie denunţaţi, nu putea să-şi dea seama că maşina infernală declanşată de el avea să se învîrtească cu atîta repeziciune.

De fapt, pe ce mizase cînd începuse acest joc ? În primul rînd pe prelungirea anchetei, pe implicarea unor persoane nevinovate din punctul de vedere al intereselor marii Germanii, ceea ce urma să complice lucrurile determinînd o serie de intervenţii la nivel înalt, menite să înece esenţialul în avalanşa de hîrtii ce intrau şi ieşeau, de instrucţiuni contradictorii, de presiuni indirecte. Neavînd posibilitatea de a-l salva pe Waşowski, Kloss voia cel puţin să-i amîne cu cîteva luni sentinţa, să-i garanteze un tratament omenesc şi, în cel mai rău caz — ideea aceasta n-o formulase niciodată ca atare — să-i asigure o moarte uşoară ; poate că unuia dintre cei suspuşi nu-i vor rezista nervii şi va ordona lichidarea discretă a acestui „vorbăreţ“, încercînd astfel să muşamalizeze lucrurile. Există şi posibilitatea ca în urma acestei acţiuni atît de riscante, cîţiva ofiţeri să-şi dea demisia şi, în acelaşi timp, să se creeze o atmosferă de nesiguranţă şi teamă, lucru ce avea să se repercuteze asupra moralului înalţilor ofiţeri S.D. şi ai Wehrmachtului, obosiţi de război, care întrezăreau deja primele semne ale înfrîngerii.

De aceea acordase atîta atenţie listei întocmită împreună cu Ruciński, pe care i-o adusese la cunoştinţă lui Waşowski recurgînd la trucul cu cărţile de vizită. În realitate, aproape toţi se perindaseră pe la el. Kloss nu făcuse altceva decît să-i aleagă pe cei a căror activitate reprezenta o recomandare pentru a fi incluşi pe viitoarea listă a criminalilor de război.

Corelind ceea ce știa cu informațiile preluate de Ruciński de la diferite sectoare ale mișcării de rezistență și cu datele primite de la Centrală îi pregătise lui Waśowski o listă cu șase nume de hitleriști fanatici, care urmau să facă începutul. Unul dintre ei era colonelul von Weiszecker care, în primele zile ale lui septembrie 1939, ordonase împușcarea a trei sute de cercetași din Katowice. Urmău maiorul Stuckhardt — vestit pentru acțiunile sale bestiale în Belgia și Olanda, generalul Wierlinger — călăul Bosniei, preciza laconic Centrala, Hans Lipke, obersturmbahnführer S.D. — care organizase exterminarea evreilor din Białystok și, în sfârșit, Gruber și Keller. ambii sturmahnführeri S.D., conducătorii unor grupe speciale, celebre prin cruzimea cu care acționau la granițele de vest ale Ucrainei și Bielorusiei...

Waśowski fu la înălțime. Chiar în timpul primului interogatoriu mărturisi sorbindu-și cafeaua cu înghițituri mici :

— L-am cunoscut pe domnul colonel Weiszecker în sanatoriul pentru ofițeri superiori de la Graz. Asta a fost în februarie... scuzați-mă, la începutul lui martie '41. Ne-am împrietenit repede. După vreo săptămână, domnul colonel m-a invitat în camera sa. Mai erau acolo și alți ofițeri. S-a discutat despre posibilitatea terminării războiului în condiții avantajoase. Domnul colonel și-a exprimat părerea că înlăturarea lui Hitler ar facilita o înțelegere cu englezii. Îmi amintesc exact cuvintele lui : „După înlăturarea acestui gefreiter timpit, englezii vor fi dispuși să discute cu noi.“ Am fost întrebat dacă pot să-i ajut să ia legătura cu guvernul britanic. Urma ca pentru aceasta să fac o călătorie la Budapesta. Aici, prin intermediul cunoștințelor mele în rîndul aristocrației maghiare, trebuia să încerc să sondez opinia lui Churchill...

Aplecat deasupra biroului pe care erau răspîndite paginile conținînd mărturisirile lui Waśowski — în josul ficăreia se afla iscălitura sofisticată, dar perfect lizibilă : conte Edwin Waśowski — Kloss își șterse fruntea ca și cum

ar fi dorit să-și explice ceva imposibil de acceptat. Cu numai zece zile în urmă, stenograful notase mărturisirile referitoare la colonelul Weiszecker. Trei zile mai târziu, întrind întâmplător în sala de interogatoriu unde își avea sediul Lohse, Kloss zărise chipul desfigurat, gura fără dinți a omului care clipea neputincios de fiecare dată când SS-istul îi turna în cap câte o găleată cu apă.

— Weiszecker începe să ciripească, îi spusese Lohse. Da, acel om desfigurat nu era altul decât colonelul Weiszecker, a cărui siluetă elegantă îi era cunoscută lui Kloss doar din vedere.

Găsi mărturisirea celui care nu demult se lăuda că este cel mai vechi hitlerist dintre ofițeri, participant la puciul din München. Și acum „ciripise“. Nu numai că-și recunoscuse vina, dar îi denunțase și pe alții.

O clipă, lui Kloss îi fu milă de acest ghem de mușchi însingerați care era colonelul, nu de mult atât de fercheș. Își aminti însă de cei trei sute de băiețandri din Katowice, de sentințele în masă ale tribunalului militar condus de Weiszecker. Numărul condamnaților fusese mare. Sentința, una singură — moartea prin spânzurare.

Kloss care văzuse destule și se obișnuise cu multe, rămase surprins : Stuckhardt, Lipke, Keller, odată intrați în mașina singerosului Max Dibelius, recunoscuseră totul. Își denunțaseră „complicii“. Hîrțiile erau pline de nume ale unor oameni care urmau să devină obiectul „prelucrării“ specialiștilor de tipul lui Lohse. Numai Gruber avusese noroc. Cu o zi înainte fusese ucis de unul din membrii rezistenței. Ciudat era că și această moarte întâmplătoare, din punctul lor de vedere, jucase un anumit rol. Dibelius considerase că participanții la acel complot de mari proporții îl lichidaseră pe Gruber pentru a evita arestarea lui. Erau vinați cu înverșunare autorii pentru a se confirma ipoteza. Din fericire, printre cei arestați întâmplător nu se afla nici unul care putea fi bănuît de atentat.

Lucrau asiduu. Kloss continua de unul singur interogarea lui Wąsowski. În ciuda faptului că erau permanent asistați de stenograf, nu-i era prea greu să-i sugereze ideile pe care le dorea. În acest timp, Lohse se ocupa de „extragerea adevărului“ de la arestații în baza mărturisirilor lui Wąsowski și de la cei care fuseră denunțați de aceștia.

Cînd a doua sau a treia zi Wąsowski, continuîndu-și „mărturisirile“, rosti numele generalului Wierlinger, Kloss se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Ce-i drept, Lohse (îl interogau încă împreună pe Wąsowski) începuse să pufăie zgomotos. Pentru o clipă, ochii lui Kloss îi întâlniră pe cei ai sergentului care stenografia. Băiatul care pînă atunci consemnase totul cu precizia și indiferența unui automat, de astă dată fu cuprins de spaimă. Rupse la rînd trei creioane și se văzu nevoit să solicite un minut de pauză pentru a-și putea relua munca.

Cine nu auzise de generalul Wierlinger, supranumit de reporterii gazetelor fasciste „eroul campaniei balcanice“ căruia însuși fűhrerul îi prinsese frunzelc de stejar de crucă cu diamante? Kloss se sperie la gîndul că întregul scenariu pus la punct cu atîta migală va cădea pentru că undeva, acolo sus, cineva își va da seama cîl de puțin plauzibil era ca acel general prusac, militar din tată în fiu, să comploteze împotriva celui care-i arătase atîta considerație și bunăvoință.

Cînd îi raportă lui Dibelius avu grijă să-și exprime punctul de vedere și să pună sub semnul întrebării mărturisirea lui Wąsowski. Dealtfel, începuse să se îndoiască de întregul său plan și-l cuprinsese o neliniște pe care nu și-o putea reprima. Fu surprins cînd Dibelius îi spuse că nu trebuie să se frămînte pentru cele auzite. ●

— Pe măsură ce te apropii de fűhrer crește numărul dușmanilor lui — declară Dibelius sentențios.

Peste cîteva zile, ziarele germane, inclusiv Nowy Kurier Warszawski, publicau pe primele pagini fotografia

în chenar negru a bătrînului slab, cu monoclu. Generalul Wierlinger — anunța cu adîncă durere comunicatul O.K.W.-ului — a murit împușcat de bandiții ruși undeva pe lîngă Smolensk. Mașina lucra din plin.

Kloss închise mapa cu acte și-și privi ceasul. Lohse întîrzia. Probabil că ceva îl reținuse. Kloss dorea neapărat ca la acest interogatoriu să fie de față hauptsturmführerul. Aflase recent de rolul pe care-l jucase șeful său în lichidarea mișcării de rezistență din Grecia și se hotărîse să uzeze de cîteva din documentele găsite sub fotoliul turnant din cabinetul castelului din Wașowo.

Ușa se deschise și în prag apărură Lohse. Imediat, de parcă numai pe el l-ar fi așteptat, un SS-ist îl introduse pe Wașowski. O namilă aduse ibricul și ceașca de cafea. Kloss îl invită pe Wașowski să se așeze în fotoliul adînc din colțul camerei, în vreme ce Lohse îi explica motivul întîrzierii. Fusesse chemat de Dibelius, care-i cerea să-l transfere pe Wașowski la închisoarea Abwehrului.

— Da ? se miră Kloss. Acum aud pentru prima oară de asta.

— Probabil s-a înțeles cu Reiner — mormăi Lohse surprins și el de hotărîrea șefului său, pentru că nu era obișnuit ca Dibelius să dea de bună voie din mînă un deținut. Dealtfel, te vei ocupa numai tu de el. O să-l ai la îndemînă.

Se auzi o bătaie în ușă. Stenograful intră, își reluă locul și, în așteptarea interogatoriului, începu să-și ascută creioanele.

— N-am mai întîlnit o asemenea grijă pentru confortul meu, rosti Kloss evident indispus.

Era sincer. Nu-i convenea hotărîrea luată de superiorii săi. Să fi bănuît ceva ? Cu atît mai bine, conchise el. Vom merge pînă în pinzele albe.

— Dar, să lăsăm asta. Cum îți mai merg treburile, i se adresă lui Lohse.

— Lipke este tare. Când și-a revenit a retractat tot ce declarase. Dar, poți fi liniștit...

— Sînt liniștit, spuse Kloss privind-l pe Wąsowski.

Contele ședea în fotoliu. Cu țigara stinsă în colțul gurii urmărea dus pe gânduri un nor cenușiu ce plutea undeva dincolo de fereastră. „Nu cumva vrea să evadeze ?“ se întrebă Kloss. Uită că se află la etajul patru ? Parcă ghicindu-i gândurile, Wąsowski își desprinsese privirea de la geam, turnă cafea în ceașcă și-și mînuie buzele.

— Data trecută a fost mai bună.

Calmul lui îl surprinse și de astă dată pe Kloss.

— Mi-ai spus la telefon că vrei să lămurești ceva. Să începem. Sînt frînt de oboseală.

— Bine, rosti Kloss și-i făcu semn stenografului.

Se întoarse spre Wąsowski.

— Conte, mă obsedează o contradicție.

— În mărturisirile mele ? exclamă Wąsowski. Curios !

— un zîmbet complice îi destinase fața. Am meditat îndelung asupra lor.

— O contradicție între declarații (Kloss privi documentele aflate pe birou) și procesul verbal al anchetei efectuate în castelul Wąsowo cu ocazia arestării dumneavoastră. Standartenführerul Max Dibelius și hauptsturmführerul Adolf Lohse afirmă în protocol că au găsit în ascunzătoare dolari și filme.

— Am confirmat.

— Știu, răspunse Kloss. E vorba însă de sumă. Când v-ați hotărît să mărturisiți ați declarat că erau zece mii de dolari și filmele respective.

— Da. Două pachete a câte cinci mii de dolari în bancnote de o sută, prinse cu banderolă.

— Nu-i adevărat, ambele pachete cuprindeau cinci mii. Probabil că vă înșelați, interveni Lohse.

— Imposibil. Le-am primit în aceeași zi de la un om în care am deplină încredere. Nu-i pentru prima oară cînd îmi face asemenea serviciu. Totuși, am numărat formal

banconotele dintr-un pachet. Erau cincizeci de cîte o sută de dolari.

— Nu mă puteam înșela, rosti Lohse. Am numărat ambele pachete și fiecare conținea două mii cinci sute de dolari. I-am transportat în servieta mea de care nu m-am despărțit nici o clipă.

— Să trecem deocămdată peste asta, zise Kloss sesi-zînd îndoiala din vocea lui Lohse.

Sămînța fusese aruncată. Trebuia să-i dea răgaz să încolțească.

— Mai am o nelămurire, domnule Waşowski. Acum trei zile ați declarat că în septembrie ați transmis informații șefului garnizoanei din Viena prin intermediul unui prieten. O zi mai tîrziu ați completat mărturia precizînd că mesajul cuprindea instrucțiuni destinate complotiștilor din Viena, în eventualitatea că atentatul împotriva fűhrelui ar fi reușit. Ați omis însă un amănunt.

— Am spus totul.

— Nu chiar. Ați trecut sub tăcere numele mesagerului. În timpul percheziției m-am așezat pe scaunul dumneavoastră turnant și, uitîndu-mă prin hîrtii, am dat de cîteva plicuri cu adrese. E nevoie să vă ajut ?

— Omul acela, rosti rar Waşowski, fixîndu-l pe Kloss de parcă el ar fi trebuit să-i sugereze răspunsul — omul acela nu știa ce duce.

Era evident că încerca să tragă de timp. O mișcare aproape insesizabilă a lui Kloss îl îndemnă să se hotărască. Era un jucător excelent, un actor de primă mînă. Mai amînă o clipă răspunsul, tachinîndu-l pe Kloss.

— Aș prefêra să trec sub tăcere acest nume.

— Răspunde cînd ești întreat, răcni Lohse.

— Bine, domnule locotenent, dar vă previn că veți regreta această întrebare. Curierul a fost... șeful dumneavoastră direct.

— Cine ? sări Kloss sperînd că va reuși să pară suficient de surprîns și înspăimîntat.

— Da, oberst Herbert Reiner, repetă Waşowski.

Lohse se ridică fără să scoată o vorbă, deschise uşa şi-i făcu semn SS-istului să-l conducă pe arestat. Speriat parcă de cele auzite, stenograful îşi strînse grăbit hîrtille. Abia după ieşirea lui, Lohse se așeză, mai bine zis se prăbuşi pe scaunul aflat în faţa lui Kloss.

— Pentru mine totul e clar. În sfîrşit, am înţeles ce căuta la castelul de vînătoare a doua zi după arestarea lui Waşowski. Te felicit, Hans, că l-ai împiedicat să găscască ceea ce căuta.

— Mi-e imposibil să cred că oberst Reiner ar putea trăda.

— Eşti tinăr, Hans. Eu sînt un poliţist bătrîn. N-avem voie să ne lăsăm copleşiţi de sentimente.

— Ai dreptate, dar nu mai ştiu cum să procedez. Trebuie să-l informez pe Reiner asupra oricărui element nou.

— De astă dată îţi propun să renunţi. Îi voi raporta lui Dibelius. N-are decît să decidă el.

— Într-adevăr. Doar Dibelius ne-a mai rămas. Numai că... păru să ezite. Nu ştiu dacă trebuie să-ţi spun. E vorba de neconcordanţă, aceea... cinci sau zece mii de dolari. Sînt sigur că atunci cînd i-ai descoperit nu erau decît cinci mii. Dar Waşowski se încapăţînează să susţină că erau zece. Ce l-o determina să mintă? La început am crezut că a fost o scăpare a stenografului. Apoi mi-am spus că ipoteza mea era greşită, căci mă temeam să-mi formulez cu voce tare presupunerile. Printre hîrtille lui Waşowski am găsit aceste bileţele. I le întinse lui Lohse peste birou. Poartă aceeaşi semnătură. Am impresia că am mai văzut-o.

— Pot să jur că e iscălitura lui Dibelius. Stai puţin, astea sînt nişte poliţe. Şase mii de mărci, citi el cu vocea coborîtă. Douăzeci de mii de zloţi. Imposibil!

— E rîndul tău să spui „imposibil“. Şi totuşi, nu m-am înşelat.

— Abia acum înțeleg rostul logoului pe care mi l-a ținut Dibelius în ziua în care am început ancheta. Îmi explic și amabilitatea pe care a manifestat-o față de mine. Pur și simplu îi era dator lui Wąsowski. Ascultă, Hans, nu înțeleg un lucru. Știa de polițele astea, atunci de ce l-a arestat pe Wąsowski ? De ce nu l-a lichidat pe loc și a apelat la mine ?

— Wąsowski nu era un oarecare. I-ar fi fost greu să mușamalizeze lucrurile. În plus, chiar el a mărturisit că era beat. Sau, cine știe, s-a gândit că ținând afacerea în mână va putea recupera polițele. În vila din Żoliborz s-au scormonit pereții, s-au ridicat podelele, căutându-se o ascunzătoare. Castelul din Wąsowo a fost și el scotocit. Din fericire, eu am fost primul. Vezi, dragă Adolf, mi-a fost teamă și, pentru orice eventualitate, n-am anexat polițele la dosar. Sper că nu mi-o iei în nume de rău. Am să ți le dau ție. Procedează cum crezi. Contez pe experiența ta. Dacă te hotărăști să-mi faci un raport pentru ascunderea unor probe concludente...

— Fii liniștit, Hans, n-am să fac nici un raport. Cu polițele știu cum să procedez. Chiar astăzi îl voi informa pe reichsführer.

— Eviți calea ierarhică, se sperie Kloss. Dacă ne înșelăm ? Dacă circumstanțele ne-au indus în eroare ? S-ar putea ca semnăturile lui Dibelius să fie plastografiate. În sfârșit, mai există și posibilitatea ca Wąsowski să mintă din motive pe care nu le cunoaștem...

— De ce-ar minți ?

— Nu știu. Își încrucișă neputincios brațele. Mărturisirile lui au implicat peste zece ofițeri superiori.

— Toți au recunoscut, zîmbi Lohse. Și tu te mai îndoiești.

— Așa-i, au recunoscut, rosti Kloss în șoaptă. Privea fața rotundă a lui Lohse și se întreba la al cîtelea interogatoriu ar recunoaște dacă ar cădea pe miinile unui specialist asemeni lui. Kloss era sigur că Lohse ar fi spus

totu! de la primul interogatoriu, chiar mai mult. Pentru a evita un nou interogatoriu ar fi în stare să declare că a intenționat să-l înjunghie pe Hitler.

— Poate că asta e singura soluție, rosti Kloss cu voce tare.

Sună telefonul. Lohse care se afla mai aproape ridică receptorul. Fața lui exprima consternarea cînd îl puse în furcă.

— Era Dibelius. Ne-a cerut să-l escortăm amîndoi pe Waşowski pînă la închisoarea Abwehrului. Trebuie să-i asigurăm securitatea. Ce zici de asta ?

— Nu înțelegi ? Te sfătuiesc să verifici dacă ți-e încărcat pistolul și să-l scoți din toc.

8

Unul din SS-iști luă poziția de drepti după ce examină legitimația oberleutnantului Kloss, iar celălalt îi deschise ușa grea de stejar. Se afla într-un hol imens. De-a lungul coloanelor, aidoma unor statui, SS-iști cu căștile pe cap țineau automatele în poziție de tragere.

Un sturmabahnführer în uniformă neagră îi examină atent permisul verificînd ceva într-o listă.

— E în ordine, domnule oberleutnant, vă rog să-mi predați arma. Puteți trece în cealaltă sală. Mai sînt cîteva persoane înaintea dumneavoastră. N-o să dureze mult.

Kloss îi întinse pistolul și porni în urma unui SS-ist în direcția indicată. Intră într-o sală mare, fără ferestre, cu pardoseala de granit. Coloane simple din marmură cenușie străjuiau pereții. În centrul peretelui din fund trona solitar vulturul negru ținînd în gheare zvastica. Toate acestea îi sugerau mai degrabă un cavou decît o sală de audiențe.

Într-un colț, unul în spatele celuilalt așteptau ca la dentist ofițeri care, asemeni lui Kloss, fuseseră chemați pentru a li se înmîna distincțiile. Nimeni nu scotea o vorbă. Kloss se opri alături de un maior din Luftwaffe cu capul bandajat. Avea chef să-și aprindă o țigară, dar renunță nezărind nici o scrumieră. Dealtfel, momentul și locul nu erau deloc potrivite. Trecu încă o dată în revistă evenimentele ce-l aduseseră în această sală, în care, peste cîteva minute, unul din mareșalii hitleriști îi va agăța de rever „Crucea de fier“.

Atunci cînd se decisese să-l implice pe oberstul Reiner în afacerea Wașowski îl cuprinsese un sentiment asemănător muștrării de conștiință. Ce-i drept, n-avea nici un motiv să-l menajeze pe elegantul și distinsul oberst care, conform informațiilor, realizase în Grecia adevărate „performanțe“. Cîteva ore mai tîrziu i se spulberară ultimele scrupule aflînd că Reiner hotărîse să-i lichideze și pe el și pe Lohse... De bună seamă, epilogul fusese pregătit în grabă, lucru demonstrat de pretextul cusut cu ață albă și de transpunerea lui aproximativă în practică.

Așezați în duba închisorii — Lohse alături de șofer, el Wașowski și doi SS-iști în mijloc — urmăreau permanent prin geamul din spate Opelul cu o echipă de jandarmi care îi escorta. Știa că „disparația“ Opelului însemna lichidarea lor. Acceptase din capul locului această posibilitate convins de faptul că toți cei care se aflaseră în imediata apropiere a lui Wașowski erau suspectați că știu prea multe. Un moment încetă să mai fixeze geamul. Se aplecă spre Wașowski șoptindu-i să fugă dacă vor începe să tragă. Cînd ridică privirea constată că Opelul dispăruse. Apoi totul s-a petrecut fulgerător. Un cărucior cu legume împins de pe trotuar sub roțile Opelului. Mersul mașinii în zigzag și zgomotul rafalelor de automat. Șoferul prăbușit cu capul pe bord, iar Lohse ghemuit pe banchetă într-o poziție nefirească. Sparse geamul care-l despărțea de cabina șoferului și reuși să iasă în momentul în care explozia

unei grenade smulgea ușa din spate a dubei. Suflul îl azvîrli din cabină pe stradă. Zări un ins cu șapca de ciclist pe o ureche, într-un trenți de culoare deschisă care, cu automatul sprijinit de șold, mătura cu o rafală interiorul dubei. Un glonț îi şuieră pe lângă ureche. În clipa cînd celălalt întoarse arma în direcția sa reuși să sară asupra lui. Încelești, se rostogoliră în mijlocul șoselei. Avea impresia că e pierdut, dar în aceeași clipă simți că celălalt slăbește înceleștarea. Civili care atacaseră duba dispărură, trecătorii speriați de împușcături rămaseră ascunși în spațele porților. În mijlocul străzii se aflau doar el și omul în trenți alb.

— Donnerwetter ! Dă-mi drumul, gemu omul în germană.

Kloss accentuă strînsoarea. Trecură cinci minute pînă apăru Opelul care trebuia să-i protejeze. Kloss își zise că lui Reiner nu i-a prea ieșit pasența. Era adevărat că Wąsowski murise, dar el și Lohse reușiseră să se salveze.

Două ore mai tîrziu îi aduse lui Lohse, la spital, declarația unuia din preținșii partizani. Relata totul așa cum se petrecuse. Era, dealtfel, singura notă autentică în această afacere. Un tînar volksdeutsche aflat în slujba poliției și a Abwehrului primise ordinul să atace împreună cu alții duba închîsorii și să lichideze trei persoane — Wąsowski, Lohse și Kloss. Ordinul îi fusese transmis de oberst Reiner.

Înainte de a se duce la spitalul SS pentru a-i arăta lui Lohse depoziția, Kloss își oferî o mică satisfacție. Telefonă adjutantului lui Reiner și-l rugă să-i comunice oberstului că locotenentul Kloss îi va aduce într-o jumătate de oră depoziția partizanului pe care-l prinsese. Nu mai fu nevoie să se deplaseze căci nu trecuseră cinci minute și primi telefonul adjutantului. Cu glasul gîtuit de enervare îi comunică că oberstul Reiner își trăsese un glonț în gură...

Se deschise ușa. Aceeași prin care Kloss pătrunsese în sală. Precedat de doi SS-îști intră un gruppenführer ne-

cunoscut lui Kloss. Ofițerii, aidoma unor elevi, se ridicară în picioare. Ajuns în fața lor se opri.

— Domnilor, aveți norocul și onoarea de care numai puțini au beneficiat. Führerul însuși a binevoit să vă înmîneze distincțiile. Vă rog să mă urmați. Se îndreptară spre ușa mare deasupra căreia trona vulturul negru cu zvastica...

1

Deschise geamul. Fumul locomotivei pătrunse în compartiment, perdeaua se umflă aidoma unui balon, ziarele și țigările de pe masă zburară pe podea. Când roțile trenului scrișniră trecînd de macaz nu zări nici contururile caselor, nici lumina firavă a felinarelor. Ridică geamul iritat de acel gest inutil determinat de propria-i slăbiciune căreia n-ar fi trebuit să-i cedeze. Credea că, odată ajuns în Polonia, va vedea altceva decît întunericul care domnea afară. Privi fata cufundată în fotoliul moale. Pusese de-o parte cartea și-și aranja coafura. În rochia modestă, maronie arăta mai bine decît în uniformă. Simți că-l privește cu atenție și-și aminti că mai făcuse o greșală în decursul celor cîteva ore pe care le petrecuseră împreună în compartimentul acceleratului cu ruta Berlin-Poznan-Varșovia-Lublin-Lvov, traversînd de la nord la sud țara ocupată.

Prima greșală o comisese la cîteva minute de la plecarea din Berlin. Stătea la geam și privea fasciculele luminoase ale reflectoarelor ce se încrucișau pe cer, însoțite de zgomotul surd al bombelor. Trenul se năpusti în spațiul gol din jurul orașului care se profila în lumina incendiilor și a rachetelor ce cădeau lent. Absorbit de spectacol nu remarcă prezența fetei lîngă el. Fata îi urmărea cu atenție expresia feței. Observase ceva? Reușise ea oare ceea ce nimeni pînă atunci nu izbutise — să-l surprindă? Să-l surprindă pe Hańs Kloss într-un moment cînd nu-și controla mimica. Reușea totdeauna să se controleze. Atîția ani

își ascunsese repulsia, ura, disperarea. Era capabil să suporte cu indiferență consfătuirile zbirilor din Statul Major, stăpînindu-se să nu ridice arma cînd mîna i se îndrepta singură spre ea. Și acum, tocmai fata asta. Tăcea. Nu scoase un cuvînt nici după ce închise geamul. Bineînțeles că ar fi tăcut chiar dacă ar fi bănuît ceva.

Îi privi părul pieptănat lins, buzele subțiri spunîndu-și că nu trebuie să uite nici o clipă că Hanna Bösel reprezenta un adversar periculos. Nu era fata frumoasă cu care să-ți faci plăcere să călătorești într-un compartiment, ci un ofițer al spionajului german. Nu era femeia frumoasă pe care o remarcase din primul moment la Statul Major al Abwehrului berlinez, ci un dușman, un agent periculos și experimentat, poate unul din cei mai periculoși din cîți cunoscuse pînă atunci.

Fuma.

— Simțeau nevoia de aer, Hans ? Dacă vrei poți să tragi puțin geamul.

— Nu, mulțumesc... Ascultă, Hanna...

— Iarăși ? îl întrerupsese ea impațientată. Ai uitat că mă cheamă Eva nu Hanna ?

„Intră în rol, își zise Kloss. Îi veni în minte cealaltă. Adevărata Eva, ucisă în timpul torturii de gestapoul berlinez. Putea oare s-o considere femeie măcar pentru o clipă pe maiorul Hanna Bösel ? Cealaltă Eva îi era aproape necunoscută. O zărise din cînd în cînd pe culoarele Ministerului de Război din Berlin, dar nu-i trecuse prin minte c-ar putea fi... Și-a dat seama prea tîrziu. Într-o seară cînd o văzuse sub portretul lui Frederic cel Mare agățat pe coridor, nu departe de ușa care ducea spre intendanță, peste care domnea colonelul Luft. Eva Fromm era secretara lui Luft. Fusese verificată de S.D. deoarece avea acces la documentele secrete. Ceva mai tînără decît Hanna, făcea parte din categoria femeilor care treceau neobservate. Era măruntică, cenușie, stătea aplecată în permanență deasupra mașinii de scris, neridicîndu-și privirea nici atunci cînd

intra cineva în încăpere. Iată de ce nici nu-și amintea prea bine chipul ei.

Abia în seara aceea... Lucrase pînă tîrziu la întocmirea unor liste. Era o treabă plicticoasă. Contrar speranțelor sale, accesul la informații era foarte dificil în Centrala Abwehrului. Se gîdea cum **ar** putea obține transferul... Își pusese în ordine hîrtille și întredeschisese ușa dinspre coridor. Atunci o văzuse pe Eva, care stătea sub portretul lui Frederic. Coborîse după cîteva minute și o zărise din nou. Doi vlăjgani o țineau de braț. Fata pălise cînd deschiseseră ușa automobilului. Ceva mai departe era o altă mașină la volanul căreia se afla o femeie în uniformă. Atunci nu știa că se numește Hanna Bösel.

După cîteva zile a aflat ce se întîmplase cu Eva. Chemat la colonelul Långner, unul din adjuncții lui Canaris, i-a întîlnit pe Hanna Bösel și pe căpitanul Boldt cu care colaborase în cadrul secției „Est” a Abwehrului.

— Acesta este locotenentul Kloss, spuse Langner întorcîndu-se spre Hanna, unul dintre cei mai capabili ofițeri pe care-i avem. De aceea vi-l pun la dispoziție pe toată durata acestei dificile acțiuni.

Kloss nu scoase o vorbă. Știa că ofițerilor prusaci nu le place ca subalternii să pună întrebări, iar Langner era prusac. Subalternul trebuia să tacă, să asculte și din cînd în cînd să-și facă simțită prezența cu un „am înțeles” rostit în surdină.

— Ați lucrat în Polonia. Veți merge din nou în această țară. Îl informă scurt că în urmă cu cîteva zile fusese arestată Eva Fromm care era sub observație de mai multă vreme. Pe fața lui Langner apăru o expresie de dezgust: „este nemțoaică și în plus fiică de ofițer.” S-a stabilit că Fromm lucra pentru spionajul străin de cîteva luni. Copiind documentele secrete făcea o copie în plus și o lăsa în ascunzătoarea aflată, culmea nerușinării, sub portretul lui Frederic cel Mare de pe culoarul Ministerului de Război. Din păcate, interogatoriile n-au dat rezultate satisfăcătoare.

toare. Eva Fromm n-a mărturisit pentru cine lucrează și nici cine ridică hîrțile din ascunzătoare. „N-a mărturisit“, repetă generalul în timp ce Kloss se gîdea că fata trecuse prin toate chinurile iadului. „susținea că nu știe.“ Se întâlnise cu un bărbat care i-a dat instrucțiunile și bani. Apoi nu l-a mai revăzut niciodată. La anumite intervale ridică instrucțiunile lăsate în ascunzătorea din spatele portretului. Bineînțeles că mințea. „Din păcate, Eva Fromm nu mai poate mărturisi nimic, izbucni generalul furios. Cel care a interogată-o n-a fost prea eficient.“ Pe chipul lui Langner reapăru expresia de dezgust. „Cred că înțelegeți ce înseamnă asta, continuă el. Numai cineva care lucrează în minister și are acces la birourile noastre putea goli ascunzătorea.“

Kloss ceru voie să-și aprindă o țigară. Aceasta a fost singura întrebare pe care a pus-o.

— În ziua arestării, Eva Fromm rămăsese singură în cabinetul colonelului Luft. Avea de copiat niște documente. Șeful ei a fost atît de imprudent — trebuie să recunoaștem totuși că n-avea motive să-și suspecteze secretara — încît nu și-a încuiat seiful. Eva Fromm a avut suficient timp la dispoziție pentru a fotografia planurile fortificațiilor zidului de apărare atlantic.

În cabinet se făcu liniște. Boldt fixa absent un punct în spațiu, Hanna Bösel îl privea atît de insistent pe Kloss, încît locotenentul se simți stîmjenit.

— După toate probabilitățile, microfilmul se află în posesia spionajului străin. Oamenii noștri au cercetat ascunzătorea imediat după arestarea Evei Fromm, dar n-au găsit nimic.

Din nou liniște. Kloss închise ochii și o revăzu pe Eva în fața portretului lui Frederic. Cine ar fi putut crede că în această fată ștearsă se afla atîta forță. Cine ar fi putut înțelege mai bine decît el ce înseamnă să nu te lași frînt de Gestapo. Bineînțeles că nu știa dacă Eva lucra pentru

americani sau englezi. Se gîdea la ea ca la un ostaş căzut în bătălie.

— În această problemă vor pleca în Polonia maiorul Bösel și locotenentul Kloss. În Gubernia Generală există o localitate numită Lisko Zdrój în care se află o casă de odihnă pentru ofițeri. Sîntem informați că în curînd urmează să sosească acolo colonelul Conrad, un agent al aliaților. Scopul călătoriei lui este întîlnirea cu unul dintre reprezentanții spionajului lor din Berlin. Acesta urmează să-i transmită microfilmele planului zidului de apărare atlantic.

„De unde știți ?“ se simțea Kloss ispitit să-i întrebe, dar se abținu. Înțelese că e vorba de una din cele mai importante scheme secrete, care decid de multe ori rezultatul final.

— Dispunem de informații precise, repetă Langner. La Lisko avem de cincisprezece ani un agent. S-a integrat perfect. Este membru al rezistenței poloneze. Se numește Plusz. Reține acest nume, Kloss.

— Am înțeles — vorbi în sfîrșit Kloss. Trebuie să punem mîna pe Conrad și pe rețeaua lui.

De fapt, nu acesta era scopul călătoriei, dar știa că prusacilor le displace cînd subalternii lor dau dovadă de prea multă intuiție.

— Dumneavoastră nu lucrați în Gestapo, preciză Langner disprețuitor. Maiorul Hanna Bösel va juca rolul Evei Fromm, care poimîine urma să plece la Lisko pentru a-i transmite lui Conrad planurile. Acesta e microfilmul. Scoase din sertar un pachetel și-l azvîrli pe masă. Dumneavoastră — i se adresă el lui Kloss — răspundeți de securitatea maiorului. Veți lua legătura cu agentul nostru și îi veți asigura lui Conrad reîntoarcerea la Londra împreună cu „prada“ (izbucni în rîs). În sfîrșit, vor avea planurile noastre. Bineînțeles, microfilmul este destinat dezinformării dușmanului, preciză el parcă pentru a sublinia lipsa de încredere în perspicacitatea subalternilor săi.

Acțiunea fusese concepută cu multă abilitate. Kloss era nevoit să recunoască asta. Când liniștea se așternu din nou riscă o întrebare :

— Și dacă apare agentul lor autentic și-i avertizează că Eva Fromm a fost arestată ?

— În asta constă întreaga artă. Trebuie prins înainte de a ajunge la Conrad. E nevoie să intrăm în posesia planurilor autentice pentru a asigura succesul misiunii și securitatea maiorului.

Era într-adevăr frumoasă această Hanna Bösel care urma să joace în conspirația poloneză același rol pe care Kloss îl îndeplinea la Abwehr. Și el era cel care trebuia s-o împiedice și în același timp să nu trezească nici o bănuială...

— Te-ai cufundat în gânduri, Hans, și parcă voiai să-mi spui ceva.

Trenul frână înainte de a intra în stație.

— Călătoria prin G.G. nu este chiar atât de sigură. Era singura frază care-i trecu prin minte.

— Nu cumva ți-e frică !

Se mulțumi să tacă. Hanna Bösel își urmărea propriile-i gânduri rostind cuvinte care — cel puțin așa credea Kloss — conțineau ceva provocator, ostentativ, dar și o notă falsă. Oare îl suspecta ? Putea să-l fi supravegheat încă de la Berlin. Își puna mereu întrebarea asta încercând să găsească un răspuns cât mai obiectiv, bazat exclusiv pe raționamente exacte, ca și când n-ar fi fost implicat. Proceda astfel conștient de faptul că într-un asemenea joc nimic nu putea fi mai periculos decât panica. Când intra sub stăpânirea ei, oamenii comit o serie întreagă de prostii și pînă la urmă cad...

— E un joc pasionant. Știi ce mă stimulează cel mai mult ? Faptul că sînt mai utilă decît mulți bărbați care luptă pe front. În același timp am o viață plină de neprevăzut și sînt tentată să dublez miza. Merită să trăiești.

„O Mala Hari provincială“, își zise Kloss disprețuitor căci cunoștea prețul acestui joc. Blestema zilnic uniforma pe care era obligat s-o poarte și munca sa în acest război. Visa carabina și tranșeea, simplele acțiuni militare care țintesc doar distrugerea adversarului.

— Îți plac competițiile cu sexul masculin, zise el pentru a spune ceva.

— Nu neg. De exemplu, mi-ar face plăcerea să joc împotriva ta.

— Noi sîntem de aceeași parte, preciză el din ce în ce mai neîncrezător. Lucrezi de mult în spionaj ?

— Asemenea întrebări nu se pun. Totuși, am să-ți răspund (apoi preciză zîmbind) — din 1938. Probabil că înaintea ta. În '38 am venit în Reich. Sint nemțoaică din Argentina. Asta explică cunoștințele mele de limbi străine...

— Îți sint de folos ?

— Bineînțeles. Am talent pentru limbile străine. Cunosesc și polona.

Își zise că e normal. Dacă n-ar fi cunoscut limba i-ar fi fost dificil să ducă la îndeplinire sarcina încredințată de Langner. În ce-l privește, misiunea lui devenea și mai grea.

În păienjenișul complicat al tranșeelor războiului secret trebuia să descopere cărăruia ce ducea la Conrad, o cărăruie care să-l evite pe agentul german Plusz. Trebuia să procedeze foarte rapid dacă voia să zădărnicească planurile Abwehrului.

Trenul își încetini mersul. Kloss trase perdeaua și la lumina lunii desluși contururile clădirilor și ale ruinelor. Își sprijini fruntea de geam, astfel încît Hanna să nu-i poată vedea chipul. Se temea să nu-l trădeze vreun rictus al gurii sau expresia ochilor...

— Unde sîntem ? întrebă Hanna.

— La Varșovia.

— A, da ? Fosta capitală a fostei Polonii. Un oraș care va deveni echivalent cu „provincia“. Crezi că vom rămîne mult aici ?

— Sper că nu, îi răspunse Kloss absolut sincer de astă dată.

2

La Varșovia a fost nevoit să riște. Mai tirziu, cînd ajunse la Lisko și derulă firul întîmplărilor petrecute, își zise că întîlnirea de la gară putea fi mai bine organizată. Nu trecuseră mai mult de cîteva minute și comise cea de-a treia greșală. Subapreciasse vigilența și intuiția acestei „Mata Hari provinciale“.

Maciej urma să-l aștepte pe peron. Îi expediasse din Berlin o ilustrată cifrată în care-i comunica data și ora sosirii trenului. Fu obligat să coboare din vagon. Din nefericire, peronul era pustiu. Îl recunoscuse imediat, deși Maciej, specialist în deghizări, avea înfățișarea unui domn în vîrstă cu pardesiu și pălărie neagră.

Kloss duse la gură țigara simulînd că n-are chibrituri și Maciej, foarte amabil, chiar prea amabil îi oferî foc. N-aveau la dispoziție decît cîteva secunde.

— Mă duc la Lisko, aștept poimîine... e vorba de legătura cu Conrad. Nû știu cine este... Maciej dădu din cap și se îndepărtă mergînd agale de-a lungul trenului. Kloss reveni în vagon și-i făcu loc să treacă unui ins voluminos cu pălărie tiroleză, learcă de sudoare sub povara valizelor. Înjurăturile germane cu care blagoslovea totul te ducea cu gîndul la cazărmile prusace.

— Nici un hamal în Varșovia asta, tună el încărcînd bagaje pe platforma de la intrare.

Kloss îl ajută să urce o geantă voluminoasă din piele și astfel făcu cunoștință cu consilierul șef Gebhardt care, așa cum se dovedi mai târziu, mergea tot la Lisko.

Trenul se puse în mișcare. Kloss rămas pe platformă mai zări o porțiune din Alea Trei Mai când ieșiră din gară. De pe pod aruncă o ultimă privire spre Vistula și cartierul Praga.

— Te pasionează, totuși, această Varșovie ? auzi el un glas din spate. Se întoarse brusc. Hanna Bösel îl surprinsese pentru a treia oară.

— Am petrecut aici câteva luni, îi preciză el calm.

— Se pare că polonezii sînt un popor politicos. Este suficient să sari pe peron pentru ca imediat să apară cineva gata să-ți ofere un foc. Și cui ? Unui ofițer german.

— Probabil că tot german era. Ai un spirit de observație cu totul deosebit.

— Am, acceptă ea cu seriozitate. Și-acum fii atent. Nu ne cunoaștem. Sosim amîndoi la casa de odihnă. Ține minte că la Lisko își poate face în orice moment apariția agentul lor din Berlin. Și mai e ceva... eu conduc acțiunea. Își spun asta ca să nu existe nici un dubiu.

Kloss îi declară că nu are veleități de șef, cel puțin în ce privește Lisko. Hanna mai zise ceva, dar Kloss n-o asculta. Stătea în dreptul ușii. Se gîndi c-ar fi fost suficient să mute zăvorul la „deschis“ și apoi... 'Dacă ar lichida-o acum vor crede oare că a fost un accident ? S-ar putea. Era foarte riscant, dar ar fi existat certitudinea că încă o provocare a Abwehrului a fost zădărnicită. Trebuia să decidă imediat. Acționă mutînd zăvorul la „deschis“ convins că ea nu va observa acest amănunt...

— Trebuie să fim vigilenți, Hans. Orice greșeală ne poate costa imens...

Se îndepărtă de ușă și cu un gest rapid și hotărît mută zăvorul în poziția închis.

„Intuiție, presimțire sau spirit de observație ?“ se întreba Kloss în vreme ce mergeau spre compartiment. Con-

șilierul Gebhardt tocmai terminase de aranjat valizele și se instalase foarte confortabil. Se prezintă zgomotos informându-i apoi că fusese indus în eroare de feroviarii din Berlin și de aceea ajunsese în situația de a schimba trenul la Varșovia pentru a ajunge în blestematul acela de Lisko.

— Nu știu ce m-a apucat să-mi petrec concediul în Gubernia Generală, când cu posibilitățile mele aș fi putut pleca oriunde, eventual pe litoralul francez. Apoi le explică că în calitate de funcționar superior în Ministerul propagandei, optase totuși pentru Lisko. Amintiri de război? S-ar putea. Participase la blitzkrieg-ul din '39. O parte din campanie se desfășurase nu departe de Lisko. Asemenea trăiri intense sînt de neuitat...

Îi copleșea cu o avalanșă de cuvinte spre mulțumirea lui Kloss, bucuros că nu trebuie să vorbească, ci să dea din cînd în cînd răspunsuri amabile, monosilabice, la întrebările lui Gebhardt. Domnul Gebhardt era și foarte curios. Declară că-l văzuse pe Kloss pe Frederick Strasse. După ce primi confirmarea îi informă că și el vizita adesea Ministerul de Război. Hanna Bösel deveni brusc interesată și binevoi chiar să ridă la o glumă puțin cam îndrăzneată, dar în fond erau între ei... Se așează mai aproape de Gebhardt, iar pe Kloss îl trată cu indiferență, chiar cu oarecare superioritate, adresîndu-i-se cu „domnule locotenent“.

Călătoria se desfășura sub cele mai bune auspicii.

Gebhardt scoase din valiză o sticlă de coniac franțuzesc și niște păhărele din metal. Kloss sorbea tacticos ascultîndu-l pe domnul consilier care începu să-și povestească viața, informîndu-i chiar și de faptul că la Lisko avea să-l aștepte cu mașina însuși amtsleiterul⁴ local.

— Este un bun prieten de-al meu. Un german respectabil care are amici în fiecare țară ocupată, rîse el zgomotos. Veți merge cu mine și-o să constatați ce șofer bun sînt. Asta e pasiunea mea.

---

* Șef de birou.

Intr-adevăr, automobilul îi aștepta. Ajunseră dimineața devreme. Se anunța o zi senină. O porină pe o șosea largă străjuită de copaci. Orașelul le apărui pe neașteptate în față, așezat într-o vale înconjurată de coline domoale, împădurite. Pe cîmp, snopii erau proaspăt strînși, iar miriștea ce se întindea pînă la poalele colinelor te ducea cu gîndul la toamna care se apropia.

Sanatoriul se afla în afara orașului, astfel că fură nevoiți să străbată ulicioarele întortocheate străjuite de casele joase de lemn, gata să se surpe, care-și etalau fără jenă sărăcia și vechimea.

Gebhardt accelerează. Intrară într-o zonă pustie, apoi zăriră o clădire cu etaj amplasată la poalele colinei, într-un parc umbros.

— Aici ne vom odihni, spuse Gebhardt apăsînd pe claxon.

3

Nici vorbă de odihnă. Spera că Hanna să-i împărtășească informațiile culese și să-l trateze ca pe un partener cu drepturi egale în acest joc. Primele ore petrecute în sanatoriu îl convinseseră că i se rezervase un rol mult mai modest — de executant care nu cunoștea ansamblul problemei. Trebuia să stabilească legătura cu agentul Abwehrului, Plusz, dar nu știa cum intenționează Hanna să-l contacteze pe Conrad și nici modalitatea prin care va încerca să ajungă pînă la unitatea armatei naționale ce urma să-l primească pe parașutistul de la Londra. Era nevoit să-l aștepte pe Maciej căci fără el n-avea cum să contracareze acțiunile Abwehrului. Și timpul de care dispunea era foarte scurt — o zi, cel mult două.

Kloss nu făcea parte dintre oamenii care cedează ușor. Profita de fiecare șansă și, dacă nu i se oferea, și-o crea singur. În situația în care nu va afla nimic de la Hanna o va urmări pas cu pas. Medita la toate acestea în timp ce străbătea culoarul curat al sanatoriului, pe pereții căruia atârnavu tablouri reprezentând victoriile germane pe toate fronturile. Era incapabil să mai privească aceste „kitsch”-uri. Se opri în fața ușii domnișoarei Bösel, reflectând asupra minei pe care era cel mai indicat să și-o compună...

Hanna își pieptăna părul în fața oglinzii. Nu-l învrednici pe Kloss nici măcar cu o privire.

— Mă bucur că te văd !

Din glasul ei răzbătea ironia. Tonul acesta, pe care nu-l mai întâlnise la alți germani, începea să-l îngrijoreze.

— Presupun că ai venit să vezi cum m-am aranjat. Aș prefera însă să fii mai puțin grijuliu și să nu lași impresia că ne cunoaștem.

— Regret, mă întristează felul în care mă tratezi. Înțeleg că nu vrei să mă vezi...

Fata îl privi ceva mai blând. Se pare că găsisese tonul potrivit.

— Am să te văd numai atunci când va fi nevoie.

— Aș prefera s-o faci mai des.

— Ce înseamnă asta ? Maiorul Hanna Bösel îl privi aspru. O declarație ?

Kloss nu răspunse.

— Bine, bine. Te porți ca un copil căruia i s-a interzis să meargă la cinema. Ți-am spus că ești un băiat drăguț, dar eu nu-mi amintesc că sînt femeie decît atunci cînd slujba îmi permite.

— Aș dori să-ți amintești de asta în afara orelor de serviciu.

— Dar tu... nu ești căsătorit ?

— Nu !

— Nici logodit ?

— Nici !

— Ciudat. Sînt puțini ofițerii de vîrsta ta care nu au nici o iubită în patrie.

Kloss schimbă subiectul.

— Cînd vei pleca acolo ? o întrebă el.

Nu știa unde dar presupunea că are un contact, o adresă care să-i permită să ajungă la Conrad.

— Cînd am să plec acolo ? izbucni ea în rîs. Bineînțeles, cît mai repede. Avem foarte puțin timp la dispoziție, căci cel de-al treilea, cel pentru care lucra Eva Fromm, poate apărea în orice moment.

— S-ar putea să fi sosit odată cu noi.

— Voi ține seama de alternativa asta, îi răspunse ea cu răceală. Cunoaște parola ca și mine și pe deasupra știe că Eva Fromm a fost arestată...

Deci, știe parola, își zis Kloss, și are legătura. Precis că informațiile astea i le-a furnizat tot Plusz.

— Ia cît mai repede legătura cu Plusz, îi ordonă ea.

— Aș vrea să te apăr. S-ar putea să fii în pericol.

Fata izbucni în rîs.

— Nu e nevoie. Mă descurc singură. Și-actum dă-mi voie să mă îmbrac.

Nu obținuse nimic. Nu-i rămînea decît s-o urmărească pe Hanna și să-l aștepte pe Maciej. Presupunea că Hanna Bösel va încerca în orele următoare să ia legătura cu oamenii lui Conrad. Din fericire, de la fereastra camerei sale se vedea intrarea sanatoriului. Era un punct de observație pe care n-avea voie să-l părăsească nici pentru un minut.

În permanență intrau și ieșeau civili, ofițeri în uniformă, infirmi, „eroi ai victoriei“ germane, cum erau supranumiți. Văzu și figura impunătoare a lui Gebhardt care, rămas în pană în fața porții, făcuse noi cunoștințe și izbucnea mereu în hohote de rîs răsunătoare. Pentru prima oară, Gebhardt îi trezi interesul profesional. Își zise

însă, că e puțin probabil ca spionajul polonez sau englez să recruteze un asemenea personaj. Să fie o mască? Văzuse atîția oameni purtînd măști... Apoi gîndurile i se îndreptară din nou spre Hanna. Da, era clar, fata n-avea încredere în el. Dorea să știe dacă neîncrederea îi fusese sugerată de Berlin sau ea era aceea care începuse să-l bănuiască.

Se lăsase seara. Kloss plecă de la geam și-și aprinse o țigară. Se părea că domnișoara Bösel nu era chiar atît de grăbită pe cît crezuse. Cînd reveni, Hanna tocmai coborîse scările și se îndreptă în grabă spre poarta parcului. Îi atrase atenția felul în care era îmbrăcată. Cînd, ajuns jos, o urmă pe aleea întunecoasă, își dădu seama de ce i se păruse schimbată — arăta, asemenea oricărei fete poloneze. Era clar că plecase „la lucru“, purtînd o mască pe care și-o compusese perfect. Trebuia s-o urmărească îndeaproape fără să fie observat. Sarcina era extrem de dificilă căci avea de-a face cu un agent experimentat. Conta pe faptul că fata nu se aștepta să fie urmărită...

Bineînțeles că străzile orașelului nu erau luminate. Gîndul te ducea la un labirint dintr-un film fantastic. Se cățarau, apoi coborau, ca niște strîmtori întortocheate, pentru a se termina deodată în niște vechi curți interioare. Intui că Hanna se învîrtește încercînd să-și piardă urma. Prudența ei îl convinse o dată în plus că are de-a face cu un adversar extrem de șiret. Într-un tîrziu se opri și privi cu atenție în jur. Kloss abia avu timp să se ascundă după o căruță. Hanna dispăru într-o curte. Așteptă o clipă, apoi se apropie. Zări o cocioabă din lemn, retrasă în fundul curții.

Hanna bătu la ușă. În lumina ce răzbătea prin ușă deschisă Kloss o zări o clipă.

— Bună seara — o auzi el pronunțînd într-o polonă fără accent — vin din partea lui Jozef.

Asta era probabil prima parte a parolei și singura pe care o află, căci imediat ușa fu închisă cu zăvorul. Prin

ferestra cu perdele trase zări două umbre — una a Hannei și alta, cocîrjată, a unei femei în vîrstă. Îl cuprinse o furie reputincioasă. Nu putea face nimic, deși aflase adresa de legătură. Domnișoara Bösel începuse jocul. Pătrunsese în rețeaua poloneză și va stabili legătura cu agentul londonez. El, Kloss, n-avea nici o posibilitate s-o împiedice. Nu se putea duce la niște oameni pe care nu-i cunoștea să le strige : „Aveți grijă, este agentă germană“. Nu putea risca să se demaște, mai avea multe de făcut pînă la sfîrșitul războiului.

În stradă se auzi scîrțîit de roți. Trecea o căruță în care fusese cocoțat un butoi uriaș. Neavînd canalizare, porțiunea veche a orașului era alimentată cu apă potabilă transportată de sacagii.

Kloss asculta murmurul înăbușit al vocilor de dincolo de pereți. Orașelul trăia. În spatele ferestrelor camuflate se aflau oameni care ascultau cu îngrijorare zgomotul din stradă. Sosi patrula și totul amuți. Apoi se auziră strigăte guturale în germană.

N-avea rost s-o mai aștepte pe domnișoara Bösel. Făcuse tot ce-i stătea în putință. Își aprinse o țigară și-și privi ceasul. Ar trebui să-l cunoască pe acel Plusz, „agentul nostru de cincisprezece ani“, cum îl prezentase Langner. Plusz lucra în singurul restaurant mare din Lisko — „Zdrojowa“. Kloss îl găsi fără dificultăți. În sala imensă și pustie, chelnerii se învîrteau printre mese. Unul dintre ei... Se așeză la masă și scoase fotografia lui Plusz pe care i-o dăduse Langner la Berlin, pentru a mai privi o dată chipul chelnerului — un bărbat chel, cu buze groase, cu ochelari, trecut de patruzeci de ani. Imediat ce-l zări îi făcu un semn poruncitor cu capul. Omul se apropie în grabă.

— Vă ascult, domnule locotenent.

Germana lui era aproape ireproșabilă. Kloss se juca cu portțigaretul.

— Vă numiți Plusz, nu-i așa ?

Celălalt confirmă și privi neliniștit spre masa vecină la care tocmai se așezaseră doi ofițeri germani. Discutau cu voce tare despre situația de pe frontul de răsărit.

— Vin din partea lui Kurt, de la Berlin.

Era parola pe care i-o spusese Langner.

— Nu. putem discuta aici. Am să vă aduc imediat o cafea, sau doriți ceva tare ?

— Eventual un păhărel de coniac.

— Avem coniacuri franțuzești, domnule locotenent. Conrad a sosit. Mi-e teamă c-au început să mă bănuiască. Avem niște biftecuri excelente, dacă doriți să vă sacrificați cartela... Mîine la ora opt la vechiul debarcader. Știți unde este ?

— Îl voi găsi.

4

Cărăruia ce ducea la vechiul debarcader străbătea lunca rîulețului șerpuit, izvorînd din munți, al cărui curs se transforma într-un torent năvalnic odată cu venirea primăverii.

Kloss venise mai devreme, astfel că avu timp destul să examineze cu atenție locul de întîlnire — o baracă lungă de lemn în care se țineau caiacele. Se apropie și, prin geamurile înguste, cercetă vestiarele. Apoi se așeză după un copac, pe o bancă mîncată de carii de unde putea ține sub observație cărarea. Hotărîse să scoată de la Plusz cît mai multe, atît parola, cît și legătura de care se servise Hanna Bösel.

Plusz urma să fie lichidat mai târziu. Se gîndea la aceasta cu indiferență. De asta urma să se ocupe oamenii lui Conrad. Dacă va ajunge la ei...

Situația devenea tot mai dificilă, iar ziua precedentă nu-i ușurase cu nimic sarcina...

Imediat după gustarea de dimineată se dusesese la „gară” — o baracă din scînduri încropită pe ruinele unei clădiri arse. Ca de obicei, Maciej era punctual. Stătea în fața tablei cu mersul trenurilor, în același costum pe care-l purtase și la Varșovia. Kloss își zise că era cam imprudent. Ar fi trebuit să se deghizeze altfel. Nu-i spusese ~~ni~~ nimic, căci n-aveau timp de discuții. Maciej îi transmisese că problema era mult mai dificilă decît își închipuise. La Conrad se putea ajunge numai prin intermediul Centralei. Ar fi durat două-trei zile pînă să primească parola și legătura.

Kloss îl informă cu amărăciune că Bösel reușise deja să-i depisteze pe Conrad și pe oamenii lui, în vreme ce ei erau obligați să aștepte. Maciej îl ascultă fără să scoată un cuvînt. La plecare îi comunică că va reveni peste două zile.

— Schimbă-ți costumația, îi spuse Kloss enervat. Și încearcă să afli tot ce poți despre un oarecare consilier Gebhardt din Berlin. Pare-se c-a mai fost pe aici cîndva...

Porni spre ieșire fără a-l privi pe Maciej. Deschise ușa și prin geamul care dădea pe peron o zări pe Hanna Bösel. Dispăru imediat. Neliniștea îl cuprinse din nou. De data asta avea certitudinea — Hanna Bösel îl urmărea. E adevărat că la lumina de pe peronul gării din Varșovia greu ar fi putut vedea chipul lui Maciej. Dar dacă i-a reținut silueta și a recunoscut-o aici? Jocul începea să devină periculos. Kloss resimți tensiunea aproape fizic.

Nu se opri în camera lui, ci bătu direct la ușa Hannei. Ajunsese înaintea lui. Fata îi indică un scaun ; ea se așeză

pe brațul unui fotoliu. Arăta foarte bine, însă pentru Kloss nu reprezenta decît un dușman periculos pe care, dacă va fi nevoie...

— Cum ți-a mers ieri ?

— Bine, răspunse ea rece. Parola și legătura au fost bune. M-au luat drept poloneză. În curînd sper să ajung la Conrad.

— Crezi că n-ă sosit încă ?

— Mai mult ca sigur nu. Fii liniștit, o să stabilesc eu cine este.

„O să stabilesc, nu o să stabilim“, gîndi Kloss.

— Dar tu ai ceva să-mi raportezi ?

— Mi-am dat întîlnire în seara asta la opt cu agentul lui Langner.

— Unde ?

— La vechiul debarcader.

— În regulă. Asta e tot ce ai să-mi comunici ?

Avu o clipă de ezitare. Cum să joace ? Să simuleze sinceritatea ? Așa ar trebui. Nu apucă să ia o hotărîre...

— De ce m-ai urmărit ieri ?

Oare cînd își dăduse seama ? Cînd intrase în casă sau se uitase pe fereastră. Zăbovise prea mult în fața acelei cocioabe din strada Rybna 4.

— Cred că intră în obligația mea. Cineva trebuie să te asigure. Dacă n-ai înțeles asta...

— De cîte ori să-ți spun să nu faci decît ceea ce-ți cer eu.

— Gîndește-te, glasul îi sună sec. Langner nu m-ar ierta niciodată dacă ai fi lichidată. Nu era exclus ca celălalt, agentul lor, să fi stabilit legătura. Mi-a fost teamă pentru tine.

Tăcu și așteaptă să-i spună ceva despre întîlnirea din gară. Hanna nu scoase nici o vorbă. Se părea că lucrurile stau mai rău decît își închipuise.

Cineva bătu la ușă.

— Du-te în baie, îi ordonă Hanna — nu vreau să fii văzut la mine.

Din micul coridor care ducea spre baie, Kloss auzi vocea lui Gebhardt.

— Mi-ați promis că bem un păhărel împreună, domnișoară Bösel.

— E adevărat și sînt gata să-mi țin promisiunea. Coboriți. Vin și eu imediat.

Prin urmare, o interesa Gebhardt, dar nu-i spusese nici un cuvînt despre asta. Oare reușise să transmită vreun raport la Berlin ?

Medita la toate cele petrecute așteptîndu-l pe Plusz. Luna dispăruse după nori și vechiul debarcader era scufundat în întuneric. Se stîrni vîntul și copacii foșneau deasupra rîului. Kloss își aprinse o țigară. Era convins că fața lui luminată de țigară putea fi zărită de pe cărare. Plusz apăru dintre tufișuri. Deci mai exista un drum dinspre orășel. Își strînseră mîinile. Palma lui Plusz era moale și umedă.

— Generalul vă transmite mulțumiri. Informațiile dumneavoastră s-au dovedit utile, ați adus servicii deosebite Germaniei.

Vîntul se porni din nou, copacii fremătau. Kloss privi neliniștit împrejur. Nimic. Debarcaderul era pustiu și întunecos.

— Trebuie să vă comunic ceva deosebit de important — începu Plusz nervos.

Nu apucă să termine căci două împușcături scurte, succesive sparseră liniștea nopții. Kloss zărise în tufișuri flăcările exploziei. Se trăsese de aproape... Plusz scoase un strigăt și se prăbuși în genunchi. Apoi se îndoi și căzu pe nisip. Simultan, Kloss se aruncă și el și trase fără să ochească în direcția tufișurilor. Gest lipsit de sens, ca dealtfel și o eventuală urmărire. Stătuseră alături. Amîndoi fumau, deci puteau fi văzuți. Plusz fusese ținta. Cine

să fi fost ? Oamenii lui Conrad ? Dar ei n-aveau de unde să știe de întâlnirea de la debarcader. Să-l fi urmărit pe Plusz, suspectându-l de trădare ? Puțin probabil.

Se aplecă spre Plusz și-i căută pulsul. Omul murise. E adevărat că-și meritase moartea pentru cei cincisprezece ani de fidelitate față de Reich. Din păcate însă, asta complica lucrurile. În prezența lui fusese ucis un agent al spionajului german. Va fi nevoie să dea explicații amănunțite. Și mai erau și bănuielile Hannei Bösel... Căută în buzunarele lui Plusz. Luă totul — țigările, portofelul, chiar și chitanțierul. Totul trebuia cercetat cu de-amănuntul. Lăsă cadavrul în poziția în care căzuse ghemuit. La lumina lunii care apăruse dintre nori se vedeau clar lunca și debarcaderul.

5

Răsuci cheia în broască și pătrunse în cameră. Era obosit, dar nu-și putea permite să se odihnească. Trebuia să discute cu Hanna, nu putea amîna întrevvedereea pentru a doua zi. Nu aprinse lumina și se trînti pe pat. Se întreba ce șanse are în jocul acesta. Nu era vorba numai de Conrad și de dejucarea planurilor Abwehrului, ci de el însuși.

Închise ochii. În aceeași clipă auzi vocea Hannei Bösel : „Aprinde lumina, Hans“. Deci, era acolo. Se ridică și în timp ce căuta comutatorul își aminti de valize. Există ceva ce l-ar fi putut trăda ? Nu. Se pare că nu. Bineînțeles că-i scotocise prin lucruri. Chiar și în buzunare. Pachetul de țigări Juno. Într-una din țigări era ascuns cifrul. Ce prostie ! N-ar fi trebuit să lase acolo pachetul. Cifrul era nou și nu-l memorase încă. Ce-ar fi s-o împuște ? Asta ar

însemna sfârșitul. Apoi ar trebui să se refugieze la partizani.

Cînd lumina inundă camera, Kloss clipi din ochi. O văzu pe Hanna. Stătea într-un colț. Apoi se apropie încet. Era în capot...

— Nu pari prea încîntat, Hans, ci mai degrabă surprins.

— Te rog să mă ierți. Sînt extrem de nervos.

— Ce-ai aflat de la Plusz ?

— Nimic. Plusz... e mort !

— Ce spui ? Cum s-a întîmplat asta ?

Kloss îi relatează cu lux de amănunte ce se petrecuse la debarcader.

— N-am putut face nimic. Asasinul a dispărut pur și simplu. Cunoștea perfect terenul.

— Și asta o spune un ofițer al Abwehrului, strigă Hanna. Un agent ucis în prezența ta. Cu cine ai vorbit de întîlnirea cu Plusz ?

— Cu tine.

— Numai ?

— Cu nimeni, Hanna. N-ai încredere în mine ?

— Eva, nu Hanna. Reține o dată pentru totdeauna. Nu, n-am încredere. Nu lucrez de azi de ieri în spionaj... Băgă mîna în buzunarul capotului și scoase un mic revolver. Începu să-l învîrtă ca pe o jucărie.

— Asta o putea face un al treilea. Kloss se străduia să-și păstreze calmul — adevăratul agent de legătură de la Berlin care avea acces în Ministerul de Război. Numai el.

Hanna nu scoase un cuvînt.

— Ascunde jucărioara aia. Nu pot suferi femeile care se joacă cu arme de foc.

— În schimb îmi place mie. Femeilor germane nu le stă deloc rău. Ce-ar fi să-mi povestești ce căutai astăzi la gară ?

Kloss izbucni în ris. Era singura reacție potrivită. Reuși să fie cât se poate de natural.

— Ador gările de provincie. Ce e rău în asta ?

— Și-ți plac la fel de mult oamenii bătrâni din aceste gări. Te sfătuiesc să fii sincer.

— Sînt cât se poate de sincer. Aș vrea doar să știu ce urmărești, atacă el. Preferam să mă vizitezi fără obiectul acela pe care l-ai scos din buzunarul capotului.

— Nu-mi place să-mi pierd încrederea în colaboratorii mei...

Kloss izbucni :

— Cu ce drept îmi vorbești așa ? Profiți de faptul că ești femeie.

Hanna bătu în retragere. Reușise, deci. Probabil că bănuielile ei erau destul de vagi.

— Bine, bine, cedă ea. În ce privește povestea cu Plusz vom face o anchetă atentă.

— Cînd te întâlnești cu Conrad ? continua Kloss să atace.

— Vei afla la momentul oportun.

În aceeași clipă se auzi o bătaie în ușă.

— De data asta te ascunzi tu în baie. Avea ocazia să se răzbune. În prag apărură căpitanul Boldt. Același Boldt care participase la instructajul de la Berlin din cabinetul lui Langner. Deci, Langner n-avea încredere nici în Hanna. Sau poate că Boldt... Nu, asta era imposibil. Boldt salută cu cordialitate. Kloss învățase să distingă diversele nuanțe ale salutului fascist.

— Te surprinde, Kloss. Nu-i așa ?

— Ai venit să mă înlocuiești sau ai altă misiune.

— Nici una, nici alta. Pur și simplu am venit la odihnă.

— Ca și mine ?

— Nu mai fi atît de susceptibil. Dar unde e frumoasa domnișoară Bösel ? N-am găsit-o în camera ei.

Hanna apăru din baie.

— Sînt aici. Vocea ei era cît se poate de sigură.

Boldt se înclină și-i sărută mîna.

— Frumos capotel. Se vede că sînteți la odihnă... Am ceva de discutat cu tine, Hanna. Ne scuzi.

În sfîrșit, era singur. Așezat pe un scaun în fața feres-trei se gîndea că n-ar fi exclus ca aceasta să fie ultima seară în care mai purta uniforma germană. Bineînțeles că nu va renunța decît atunci cînd nu va mai avea altă leșire. Va fugi, dacă o va mai putea face. Oare ce însemna venirea lui Boldt? Să fi înaintat Hanna vreun raport în care-și exprima îndoielile în ce-l privește? Solicitase ajutor generalului? De ce o chemase Boldt numai pe Hannă? Dar Bösel cum îi va prezenta lui Boldt povestea de la debarcader?

Trecuseră două zile fără să fi reușit ceva. Nu aflate prea multe față de ce știa cînd sosise la Lisko. Dar Maciej? Blestemă în gînd. Cunoștea prudența celor ce purtau acest război secret și știa că va dura mult pînă vor fi puse în legătură cele două rețele.

Pe aleea pustie ce ducea spre oraș apăru o siluetă cunoscută. Era consilierul Gebhardt care mergea cu pași mari. Peste o clipă avea să dispară. Unde s-o fi ducînd atît de grăbit la ora aceea, se întrebă Kloss. Înșfăcă șapca și coborî în fugă scările. Îl urmă prudent. Rămase surprins constatînd că domnul consilier nu se îndrepta spre oraș. Părăsi șoseaua și o apucă de-a lungul luncii, spre pădure. Ce curaj, gîndi Kloss. Nu mai văzuse pînă atunci un neamț care să îndrăznească să intre noaptea în vreo pădure din Gubernia Generală. Părea să cunoască foarte bine drumul căci nu șovăi la nici o răscruce. O luă spre dreapta și merse pe o cărare nisipoasă pînă în dreptul unor cruci ce se aflau în cîmp. Apoi coti din nou îndreptîndu-se spre pădure.

Îl urmări pe Gebhardt atît de aproape, încît îi auzea și respirația greoaie. Cu un gest reflex împinse în față

tocul armei. Îl incita „excursia“ acestui înalt funcționar din Ministerul Propagandei, așa că oboseala îi pieri ca prin farmec.

Cărăruia dispărea pe alocuri pierzîndu-se printre tufe. În cele din urmă se trezi într-o poiană cu iarbă înaltă. Luna lumina din plin. Din marginea poienii, Kloss urmărea silueta lui Gebhardt care părea că îndeplinește acolo un ritual misterios. Ajuns la un copac singuratic, cu crengile lăsate, ingenunche, desprinse coaja de pe trunchi apoi, cu pași măsurați, porni direct spre locul unde se afla Kloss. Coti în unghi drept spre stînga, apoi se opri și scoase de sub haină un obiect. Kloss își dădu seama că era o lopată de infanterist. Consilierul își aruncă pardesiul, pălăria și haina și se porni să sape sînguincios. Gîfîia atît de tare și era atît de neîndemînat, încît Kloss își reținea cu greu rîsul. Din cînd în cînd se oprea, ingenunchia și pipăia pămîntul, ca și cînd ar fi căutat ceva. Relua săpatul mai departe, cu și mai mult elan. Eforturile păreau însă zadarnice.

„Încep să înțeleg“, își spuse Kloss. Era convins că domnul consilier va mai reveni în poiană, iar el, Kloss, va trebui să afle asta de fiecare dată. Persoana consilierului devenise cît se poate de interesantă.

6

Dansau. În seara aceea, surprizele continuau. Întors din plimbarea nocturnă prin pădure a văzut prin ușile deschise ale salonului perechile care dansau. N-avea de unde să știe că peste puțin timp o va înlănțui în dans pe domnișoara Bösel.

Probabil că-l aștepta, căci în clipa în care a cerut cheia de la recepție a zărit-o alături de el într-o rochie de

seară decoltată. Avea un talent nemaipomenit de a apărea pe neașteptate. Privind-o, Kloss își zise că nu mai avea nimic din fata modestă pe care cu o seară înainte o urmărise pe străzile orașelului pînă în Rybna 4. Vocea ei sună blînd, moale, de nerecunoscut.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să dansez cu tine, Hans.

Își privi pantofii, apoi se uită la ea și renunță să mai rostească cuvintele ce-i stăteau pe buze.

Se lipise de el într-un fel ostentativ. Dealtfel dansa excelent, cu sensibilitate. Kloss știa însă că în această nouă ipostază era tot atît de periculoasă ca și în aceea pe care o adoptase în urmă cu cîteva ore.

— Îți plac plimbările nocturne, îi șopti ea fără ironie. Păcat că nu-m-ai invitat și pe mine.

— Într-adevăr, mormăi Kloss în timp ce se întreba ce-o fi discutat cu Boldt.

Dealtfel, după cîteva clipe îl zări. Îi urmărea zîmbitor de la una din mese.

— La ce te gîndești, îi întrerupse meditația vocea Hannei.

— Mă gîndeam că n-ai încredere în mine, ripostă el prompt.

— A... tot despre asta-i vorba ? Detest bărbații cu memorie atît de bună... Oare nu înțelegi ?

— Ce ?

— Că-mi placi, Hans...

— Ca partener ?

— Poate ca adversar.

Pentru un moment redeveni Hanna cea dinainte.

— Nu te-ai gîndit că nu fac altceva decît să execut ordinele lui Langner ?

Replica era ambiguă. Purta uniforma germană de prea mult timp pentru a nu ști că toți se suspectau, că se dădea a luptă ascunsă a cărei miză era „crucea de fier“, iar uneori viața.

Fata evită să-l privească.

— Să nu mai vorbim despre asta. Seara e frumoasă, muzica bună...

— Și fata e frumoasă, continuă el pe același ton.

— Ți mulțumesc, Hans. Dorești să facem o pauză ?

— Dacă vrei...

— Spune-mi pe unde te-ai plimbat.

— De ce mă întrebi ?

— Poate din gelozie.

— Iarăși neîncrederea.

— Încetează. Strânge-mă în brațe...

Nu apucă să-i îndeplinească dorința. Muzica încetă brusc. Porniră spre masa unde, surâzător, Boldt le umplea paharele.

Băură. Boldt își descheie nasturele de la gulerul uniformei. Fața îi era congestionată. Începu să peroreze despre încrederea pe care generalul Langner le-o acordase Hannei și lui Kloss, de convingerea acestuia că vor ajunge nu numai pînă la Conrad, ci îl vor demasca și pe cel de-al treilea. Strecură printre dinți o înjurătură, holbă ochii și-și exprimă părerea că cel de-al treilea ar putea fi chiar acolo. Deși el, personal, nu credea asta.

— Au greșit lichidîndu-l pe Plusz, declară Boldt cu autoritate. Nu și-au dat seama că procedînd astfel i-au netezit Hannei drumul.

Kloss nu reușea să înțeleagă cum ajunsese Boldt la această concluzie eronată. O privi pe Hanna și-i remarcă zîmbetul. Privirea fetei rătăcea prin sală. Cînd Boldt o invită la dans, acceptă. Deveni distantă și rigidă, în ciuda elanului acestuia care o strîngea în brațe destul de agresiv.

La o masă izolată, lângă fereastră, Kloss îl zări pe consilierul Gebhardt. Privindu-i chipul obosit, remarcă tremurul mîinii în timp ce ducea halba la gură. Îi veni deodată o idee. Riscantă, într-adevăr, dar capabilă să ac-

celereze ritmul jocului, presupunînd că domnul consilier participa la el. Se ridică și se apropie de masa acestuia.

— Îmi permiteți, domnule consilier ?

-- Desigur — rîse jovial, dar fals. Beți o bere ?

— Nu, mulțumesc.

— Poate doriți o țigară de foi din rezervele amtsleiterului ?

— Fumez numai țigări. Totuși avem și preferințe comune.

— Care ?

— Plimbările nocturne, domnule consilier.

Gebhardt nu răspunse. Își bău berea sorbind îndelung și-l privi pe Kloss cu ochii lui congestionați.

— La ce vă referiți, domnule locotenent ?

Kloss reușea să imprime privirii sale o deosebită cantitate, care în mod obișnuit dezarma.

— A... la nimic, domnule consilier. Remarcasem doar că ne plac plimbările nocturne.

Zărind expresia de ușurare de pe chipul lui Gebhardt, își pregăti lovitura.

— Sînteți un om deosebit de curajos... Puțini dintre noi ar îndrăzni să plece noaptea în pădure neînsoțiți.

Lovitura își atinsese ținta. Consilierul se făcu mic. Liniștea îi fusese tulburată. Ore în șir se va gîndi la ce știe de fapt Kloss și la ce-ar putea să se aștepte. Trebuia să-l lase în această stare de nesiguranță, de incertitudine. Se ridică de la masă și-l salută pocnind din călcîie.

— Vă rog să mă scuzați. Vom discuta altădată. Sînt așteptat.

La rîndul său, consilierul se ridică, bîiguî ceva, dar Kloss dispăruse.

Perechile reveneau la mese. Hanna, în picioare, ridică paharul.

— M-am amețit, declară Boldt prăbușindu-se pe scaun.

— Nu bea, Hans, renunță, hai să dansăm.

Era inepuizabilă, în vreme ce Hans își simțea picioarele de vată. Noroc cu tangoul. Dacă ar fi fost un vals ar fi trebuit să-și mobilizeze toate resursele.

— La stînga, Hans, la stînga... Aș vrea să se învîrtă totul cu mine. Tu te-ai simțit vreodată amețit? Bineînțeles, cînd bei... Uite, Boldt a abandonat.

Într-adevăr, Boldt își croia cu greu drum spre ieșire printre perechile de dansatori. Se lovea de ei, dar nu-i păsa. Cu mîinile lui mari, roșii, întinse, pășea ca un orb ce se teme să nu se lovească de pereți.

— Am rămas singuri, șopti Hanna.

Continuau să danseze și Kloss se întreba ce urmărea Hanna. Oare se juca? Uneori îți poți da seama cu ușurință că e vorba de un joc, deși cîteodată granițele dispar. În timpul dansului sau cînd stăteau la masă, lipiți unul de altul, după al nu știu cîtelea pahar, începuse s-o trateze ca pe o fată frumoasă cu care venise să danseze uitînd că era Hanna Bösel cea pe care, privind-o în compartimentul trenului, își spusese: „nu-i o femeie, ci un agent viclean, experimentat al spionajului german“.

Uitase sau dorise să uite asta atunci cînd, oprindu-se pe culoar, Hanna deschisese ușa spunîndu-i: sărută-mă Hans, acum, căci s-ar putea să nu-mi mai doresc asta niciodată...

7

În lumina primelor raze de soare care vesteau o nouă zi totul părea altfel. Kloss știa că finalul era aproape. Hanna Bösel își îndeplinise conștiincios misiunea și avea toate șansele să ajungă la Conrad. În ce-l privește nu

reuşise nimic... Maciej urma să apară cel mai devreme după-amiază, iar pînă atunci Hanna îşi putea încheia misiunea — transmiterea informaţiilor false lui Conrad şi desconspirarea reţelei. Soarta celui de-al treilea, a agentului de la Berlin, avea să fie pecetluită. Kloss ştia acum că al treilea nu era consilierul Gebhardt. Dar cine putea fi ?

Singurul lucru pe care-l putea face era s-o supravegheze permanent pe Hanna. Trebuia să-şi asume orice risc. Acum totul se justifica pentru a răsturna planurile Hannei. Îşi reluă postul de observaţie de la fereastră. Pe o bancă, în razele blinde ale soarelui şedea consilierul Gebhardt savurînd una din ţigările sale de foi. Invalizii îşi ocupau locurile pe şezlonguri, iar infirmierele cu bonete albe îi acopereau cu pledurile. Aşteptă destul de mult pînă să apară Hanna. Nemachiată şi cu aceeaşi rochiţă modestă din prima zi. Îşi muşcă buzele pînă la sînge, urmărind-o cu privirea plină de ură. Se oprişe lîngă consilier. De bună seamă discutau despre vreme căci, cu un zîmbet voit jovial, acesta făcu un gest cu ziarul spre soare.

Kloss părăsi camera în clipa cînd domnişoara Bösel cotea pe drumul ce ducea spre oraş. De data asta trebuia să fie cît se poate de prudent. Hanna nu era Gebhardt... Putea să-şi dea seama că este urmărită. O urma ascunzîndu-se în umbra copacilor fără să-i treacă prin minte că la rîndul său era urmărit, ce-i drept de la distanţă. Urmăritorul nu era altul decît consilierul Gebhardt.

Cînd fata coti pe o potecă îngustă, abia vizibilă, ce se strecura pe lîngă zidul zgrunţuros al cimitirului, îşi zise că ar putea abandona urmărirea. Poteca aceea ducea direct în pădure, iar Kloss ştia cum poate ajunge acolo înaintea ei : va urca o pantă abruptă acoperită cu iarbă ruginie şi tufe de ienupăr, invizibilă pentru Hanna care urma cărăruia de-a lungul albiei unui pîrîu secăt.

Cunoștea drumul și știa că fetei îi va fi necesar cel puțin un sfert de oră. Avea timp suficient pentru a se opri la umbra zidului cimitirului spre a hotărî cum să acționeze. Scoase o țigară. Strivind-o între degete se întreba cum să procedeze — s-o împuște pe Hanna în pădure sau s-o urmărească și, împreună cu Conrad, să-i decidă soarta. Asta ar fi însemnat să se desconspire față de Conrad, lucru justificat în situația creată, dar în același timp extrem de periculos, presupunînd că acesta devenise fără voie o unealtă a Abwehrului (urmînd să le predea englezilor planurile „preparate” ale fortificațiilor). Pentru aceasta pleda faptul că Abwehrul știa prea multe despre el, lucru ce dovedea că reușise să pătrundă pînă în preajma lui. Oare numai Plusz îl „studiasse” pe Conrad ? Și apoi cine îl omorîse pe Plusz ?

Kloss era prea versat ca să-i scape legătura între trei elemente importante. Hanna știa de întîlnirea cu Plusz ; aceasta era persoana care-i putea înlesni lui Kloss contactul cu Conrad ; Hanna îl așteptase în camera lui, îmbrăcată sumar, dorind să-l convingă că nu părăsise sanatoriul. Deși concluzia se impunea de la sine, Kloss ezita s-o accepte căci nu-i era clar mobilul pentru care Hanna l-ar fi lichidat pe Plusz. Asta însemna s-o excludă din ecuație. Mai exista o premisă — absolut teoretică — care justifica uciderea lui Plusz. Dacă Hanna Bösel ar fi fost agentă poloneză, iar el, Kloss, un hitlerist convins, totul s-ar fi explicat. Dar lucrurile stăteau exact invers.

Auzi un zgomot de pași. Întoarse capul și-l zări pe consilierul Gebhardt. Grăsanul privea în jur de parcă ar fi căutat pe cineva. Kloss își dădu seama că nu pe Hanna o urmărea Gebhardt, căci fata trecuse de mult. Dacă nu Hanna Bösel era obiectul interesului domnului consilier din Ministerul lui Goebbels, însemna că numai el putea fi acela. Oare doar obiect al observației ? Palma groasă a lui Gebhardt era pe jumătate vîrîtă în buzunarul hainei.

Forma care se profila nu era în nici un caz aceea a unui sandvici pe care consilierul intenționa să-l savureze mai târziu, în liniștea odihnitoare a pădurii.

Kloss încercă binecunoscuta senzație de frig care îi semnală prezența pericolului, dar și faptul că pustiul amorf care-l înconjură începea să capete contur. Simțea că venise vremea să acționeze. Accelerase declanșarea acțiunii prin cele câteva vorbe ambiguë pe care i le adresase consilierului în restaurantul sanatoriului. Ar fi vrut să știe de ce se temea Gebhardt. Întâlnirea cu Maciej era fixată abia în amurg. Poate că el i-ar putea spune de ce se teme domnul consilier... Gebhardt o porni pe cărare. Kloss așteptă pînă ce omul dispăru în valea săpată de riul secăt. Se ridică, își scutură uniforma, aruncă țigara pe care nu reușise să aprindă și începu să urce pieptiș culmea. Efortul îi făcea plăcere și o clipă uită unde se află. Gîndul îl duse înapoi în anii adolescenței cînd se pregătea ca cercetaș în munții Tatra. Această asociație involuntară de idei îl ajuta să urce, îi conferea satisfacție la fiecare pas ce-l apropia de vîrf. Trăia plăcerea efortului, bucuria de a constata că e tînăr și corpul său îi dă ascultare. Abia după ce, ajuns în vîrf, în poziția de unde o putea observa pe Hanna, realitatea luă locul amintirilor. Nu, nu era cercetașul de șaptesprezece ani, Staszek din Kościierzyna, care se mîndrea cu tresele cucerite pentru probele de pregătire fizică, ci agentul J. 3, un om în toată firea care s-ar putea ca peste o clipă să ucidă fără regrete o tînără frumoasă. După aceea nu-i mai rămînea decît să-i dejoace planurile și să înlătore orice suspiciuni în ce-l privește.

O văzu. Mergea încet, de parcă obosise, deși poteca ce ducea de-a lungul riului nu era chiar atît de abruptă. De bună seamă că Hanna Bösel nu dobîndise tresele de pregătire fizică. Dealtfel nu avusese unde. În Argentina ? O nemțoaică din Argentina recrutată de amiral ? De unde știa limba polonă ? Întrebări fără răspuns.

Se oprișe vizavi de locul din care o pîndea. Să-l fi văzut ? Sau aici urma să-l întâlnească pe acel misterios Conrad ? Asta nu-i convenea lui Kloss, căci Gebhardt se afla prea aproape.

Hanna se așeză pe un trunchi de copac doborît de furtună, își descălță sandalele și le scutură de nisip. Apoi scoase din poșetă pudriera și-și pudră nasul. Acest gest feminin, lipsit de sens, îl făcu pe Hans s-o privească pe Hanna cu alți ochi. Știa că Hanna Bösel este o femeie tînă, atrăgătoare. Petrecuse cu ea o seară plăcută, însă nu uitase nici o clipă cine era de fapt — omul de încredere al lui Langner, o nazistă devotată fîhrerului, dușmanul lui de moarte. Era conștient că și ea, chiar în clipele de intimitate se controla în permanență, presimțind pericolul. Observînd-o în clipa aceea, cînd credea că n-o vede nimeni, cînd, cu cîteva minute înainte unei misiuni primejdioase, își refăcea machiajul, Kloss simți pentru ea un val de simpatie. Gestul acela caraghios atenuase firea ei diabolică, conferindu-i un farmec spontan.

Își puse pudriera la loc în geanta micuță. Cu un gest energic își trecu cureaua pe umăr, se ridică și porni grăbită de parcă ar fi constatat c-a pierdut prea mult timp. Redevenise Hannä Bösel, cea pe care o cunoștea Kloss.

O lăsă să se îndepărteze la cîțiva zeci de metri, pentru că rochia ei de culoare deschisă se putea vedea de la distanță printre copaci. Hanna nu se putea îndepărta prea mult. Pentru o excursie mai lungă s-ar fi echipat altfel. Hotărî ca înainte de confruntarea cu Hanna să scape de Gebhardt ce urma să apară din moment în moment. Într-adevăr, peste cîteva clipe îi auzi respirația sacadată. Grăsanul avea dificultăți la urcare. Se opri și se rezemă de balustrada podețului ce traversa albia, ștergîndu-și fața și gîtul cu o batistă mare, cadrilată.

Străduindu-se să facă cît mai mult zgomot, Kloss o apucă pe una din cărările ce se întretaiau în acel punct.

O alese pe cea mai abruptă în speranța că-l va face pe consilierul lui „Josef cel șchiop“ să renunțe la escaladă. Optase pentru acest drum și din alt motiv : deși se îndepărta de traseul Hannei îi oferea niște șanse în plus. Înaintînd sub razele fierbinți care pătrundeau printre copaci, Gebhardt urmărea cu dificultate silueta ce se profila pe fondul verde în lumina difuză. Poate că nu va trage și, convins că Kloss nu-l observase, va renunța la urmărire și-l va aștepta la întoarcere. Bărbații grași, în vîrstă, asemeni lui Gebhardt, au multă răbdare și sînt obișnuiți să aștepte. Iată încă ceva ce-l deosebea de Kloss.

Parcurse vreo cincizeci de metri și se ascunse după o stivă de lemne. Privi în jos. Instinctul nu-l înșelase, Gebhardt își strecura revolverul în haină. Îi era frică să tragă contra soarelui ca nu cumva să greșescă ținta. Ce amenințare reprezenta Kloss pentru el, dacă cele cîteva cuvinte din care se deducea că ar fi fost văzut răscolind pămîntul cu o lopată de infanterist îl determinaseră să acționeze ?

Kloss se gîndea la toate acestea în timp ce se strecura prin desigurii urmărind pata luminoasă a rochiei Hannei Bösel. Fata se oprise într-o poieniță lîngă un hambar din scînduri bătute alandala și privea în jur pîrînd că așteaptă pe cineva. O clipă se temu că el este cel așteptat, ceea ce ar fi însemnat că Hanna își dăduse seama că e urmărită și știa de cine anume. Respinse această idee ca neverosimilă. Se trînti la pămînt hotărît să se tîrască cît mai aproape de baraca pe ușa căreia tocmai dispăruse Hanna. Intenționa să traverseze poiana pînă în dreptul stivei din apropierea hambarului, de unde, dintr-un salt, să ajungă la peretele din spate. Se strădui să nu facă nici un zgomot. Reuși. Nu se auzea decît zumzetul monoton al albinelor sălbatice. Încă douăzeci, zece, cinci metri îl mai despărțeau de stiva unde se va afla într-o relativă siguranță. În sfîrșit, sări. Văzu întîi sandalele Hannei și numai după aceea cele

două țevi ale automatelor îndreptate spre el și pe băieții care le țineau. Mina ce se strecurase spre tocul armei se opri la jumătatea distanței.

— Ai dreptate, Hans, e prea târziu. Eram convinsă că ai să mă urmărești. M-ar fi mirat să renunți.

Unul dintre băieți puse automatul jos și, ținându-l pe Kloss de un trunchi, îi luă pistolul. Celălalt, aflat la circa trei metri, îl ținea în bătaia P. M-ului mușcându-și buzele emoționat. La cea mai mică mișcare a ofițerului german ar fi apăsat pe trăgaci. Hanna Bösel avea un Parabellum. În mîna ei mică, arma părea ridicol de mare. Ar fi vrut să i-o spună, dar rosti cu totul altceva.

— Aș vrea să discut cu tine, Hanna.

— Despre ce ? ridică ea din umeri, nu aștepta de fapt un răspuns la întrebarea pusă. Îl lichidați la o oră după ce plec eu de aici, le ordonă băieților îmbrăcați în scurte și cizme cu pînteni, în ciuda vremii călduroase.

Se răsuci pe călcîie.

— Vino, frițule, i se adresă unul din băieți îmboldindu-l cu pistolul.

Trecură pe lângă hambar „Ascultă Hanna...“, ajunse pînă la Kloss un crîmpei dintr-o frază rostită de un bărbat. Își zise că trebuie să fie Conrad. Ar fi dat orice să se afle acum în hambarul acela improvizat din cîteva scînduri.

— Mai repede, i se adresă cel de-al doilea.

Vocea lui trăda că băiatul era pătruns de misiunea pe care o avea de îndeplinit. „Probabil că voi fi prima lui victimă“, gîndi Kloss cu melancolie.

Ajunseră la vreo treizeci de metri de marginea poienii.

— Aici, zise primul, care avea o față de copil pe care abia mijea mustața. De aici o vom vedea cînd pleacă. Să te uiți la ceas.

Cel de-al doilea, cu o față prelungă, bîrboasă, cu ochi de miop, aprobă dînd din cap. Pare să fie student la istoria artelor, gîndi Kloss. Prin urmare, Hanna Bösel

se dovedise mai sprintenă decît el. Scoase pachetul de țigări. Băieții nu-l scăpau din ochi. Îl refuzară cu un gest categoric cînd le întinse pachetul.

Încerca să gîndească cu calm în această situație dificilă. Oricum mai avea cel puțin o oră de trăit, timp în care Hanna urma să ajungă la Lisko. Oare se gîndea numai la alibi sau mai avea și alte probleme de rezolvat? Îi reveni în minte frîntura aceea de conversație și simți parcă un semnal de alarmă bine cunoscut. Pentru moment era incapabil să-și explice de ce cuvintele bărbatului „ascultă Hanna“ declanșară acea stare de alarmă. Ordonase să fiu ucis. Asta era logic. De bună seamă îi ghicise jocul. Contactele cu Maciej fuseseră prea ostentative, iar Hanna („ascultă Hanna“, îl obsedau aceste cuvinte) era prea inteligentă pentru a nu face legătura între tentativele lui de a-i smulge informații, întîlnirile cu Maciej și dispariția microfilmului ascuns după portretul lui Frederic cel Mare. Oare tot pe el îl bănuia și în povestea cu microfilmul? Chiar de-ar fi așa, de ce se hotărîse să-l lichideze folosindu-se de partizanii polonezi. De ce nu acționase singură, într-un moment convenabil, lucru ce ar fi ridicat-o în ochii lui Langner? În fond, demascarea lui Kloss ar fi fost un merit pentru ea. Ceva nu mergea. Kloss își dădea seama că din elementele pe care le cunoștea nu va reuși să compună o imagine logică, căci îi lipseau două sau trei piese.

Cufundat în gînduri nu sesiză că Hanna ieșise din hambar. Îl trezi la realitate glasul băiatului.

— Vezi cît e ceasul.

— Unsprezece și un sfert, răspunse celălalt.

Fără să-i arunce măcar o privire, Hanna se pierdu în desiș. Cîteva secunde mai zări pata albă a rochiei printre copaci.

— Spune-i în germană că o să-l lichidăm peste o oră, zise cel tînăr.

Celălalt se strădui să compună o frază apelînd la cunoștințele de germană însușite în școală. Se întrerupse la jumătate căci Kloss i se adresă în polonă.

— Nu te mai obosi. Înțeleg totul. N-o să mă ucideți.

Această frază, rostită în cea mai corectă limbă polonă de către un ofițer al Wehrmachtului, avu darul să-i impresioneze pe cei doi. Totuși, nici unul dintre ei nu coborî arma continuînd să-l țină sub observație.

— Înțelegi, înțelegeți polona, se corectă presupusul student.

— Băieți, li se adresă Kloss cu gravitate, trebuie să vorbesc cu colonelul Conrad.

— Am primit ordin.

— Știu. Trebuie însă să-l anunțați că vreau să discut cu el. Este o problemă mai importantă decît viața mea, chiar decît a voastră. O să aveți timp să mă împușcați după aceea. Conduceți-mă la colonel.

— Bagă de seamă, zise celălalt, vrea să vadă ce e înăuntru.

— N-o să-mi servească la nimic de vreme ce tot voi muri. Dealtfel îmi închipui ce e înăuntru — o stație de radio.

— Ești bine informat !

— Într-adevăr, recunosc Kloss. Dacă nu vreți să intru, rugați-l pe colonel să vină pînă aici. Să se ducă unul dintre voi. Veți plăti scump dacă...

— Crede că poate scăpa dacă rămîne numai în paza unuia dintre noi, rosti ironic cel cu mustață.

— N-aveți decît să mă legați, le sugeră Kloss.

Unul dintre băieți începu să-și scoată cureaua. Kloss știa că înghițiseră momeala. Făcu un pas în direcția băiatului ducîndu-și mîinile la spate de parcă i-ar fi ajutat să-l lege. Își încordă mușchii. Instructorul din tabăra de la Erevan denumise procedeul „apucarea samuraiului”. Cînd simți mîinile băiatului pe brațele sale, se ghemui fulgerător ducîndu-le în sus. Corpul băiatului descrise un

arc prin aer și în cădere lovi genunchii celui de-al doilea. Kloss reuși să fugă vreo treizeci de metri înainte ca liniștea pădurii să fie tulburată de rafala P.M-urilor. Se afla în siguranță. Cel puțin deocamdată.

8

Se însera. Maciej se ridică de pe piatra pe care stătea. Își scutură pantalonii și-și luă umbrela. Avea înfățișarea unui domn în vîrstă care-și petrecea concediul la Lisko-Zdrój.

— Acum știi totul despre consilierul Gebhardt. Îți amintești parola pentru Conrad ?

— „Vin din partea lui Żuk“, repetă Kloss. De ce n-am știut-o mai devreme... oftă el.

Maciej ridică din umeri.

— Ce să-i faci. Asta e ! Ce-ai de gînd ?

— Să dorm. Am avut o zi foarte agitată. Trebuie să mă strecur în cameră să-mi pun la punct uniforma de feld-grau, care e cam terfelită și să chibzuiesc cum se va încheia acest joc.

Ajunse la sanatoriu. Prin ferestrele camuflate nu se strecura nici o rază de lumină. În holul întunecos, portarul moțăia în fața tabloului cu chei, Trecu pe lângă el fără să-și ia cheia. Cu șperaclul său universal, fabricat de un specialist din Wiesbaden putea deschide lacăte mult mai complicate decît broasca unei uși oarecare. Kloss dorea ca cele două persoane care, fără să se înțeleagă între ele, încercaseră să-l omoare, să-și închipuie, privind tabloul cu chei, că nu se află în cameră.

După ce își curăță uniforma, făcu un duș și se întinse pe divanul lat meditînd la cea de-a doua persoană care

încercase să-l ucidă în ziua aceea. Din discuția cu Maciej aflate motivul pentru care consilierul Gebhardt, ascuns în tufișul de lângă podul ce traversa pîrîul, trăsesese asupra lui două gloanțe. La drept vorbind, el încercase lucrurile, uitînd că Gebhardt îl va aștepta la întoarcere. Preocupat de a scăpa de partizani îl omisese pe Gebhardt considerînd afacerea mai puțin urgentă. Și de astă dată scăpase grație instinctului. Ajuns în dreptul podețului, o rază strălucitoare îl orbise o clipă, amintindu-i o situație similară petrecută în urmă cu o oră și jumătate.

Trecu peste balustrada podului exact în clipa cînd răsună prima împușcătură. Urmă a doua. Consilierul Gebhardt era probabil un pedant căruia îi plăceau lucrurile bine făcute. Cel de-al doilea glonț era cît pe ce să-și atingă ținta. Curățîndu-și uniforma constatare că are o gaură sub braț. Încă o tentativă de omor pentru cele cîteva cutii cu porțelan pe care Gebhardt nici măcar nu reușise să le găsească. Din spusele lui Maciej și după presupunerile sale, lucrurile se petrecuseră cam în felul următor :

Septembrie 1939. Batalionul de infanterie al regimentului 202 ocupa localitatea Lisko-Zdrój. Locotenentul Gebhardt, căutînd o cameră, nimerește într-o casă care adăpostește o excelentă colecție de porțelanuri. Colecționar la rîndul său, apreciază valoarea pieselor — cel puțin un milion. Cîteva zile mai tîrziu, proprietarul cu întreaga familie sînt găsiți morți în pivnița casei — împușcați în ceafă. Colecția dispăruse.

Stabilirea identității lui Gebhardt îi luase ceva timp lui Maciej, dar informația era deosebit de valoroasă.

Kloss își reaminti că în tren, Gebhardt îi relatase despre faptele sale de eroism din pădurile de lângă Lisko. Împreună cu un grup restrîns reușise să țină piept polonezilor mult mai numeroși. Singurul care supraviețuise fusesse Gebhardt. Oare această „legendă eroică“ avea un

sîmbure de adevăr ? Poate că grupul acela restrîns nu pierise de fapt în lupta cu soldații polonezi. Stai... Maciej îi spusese că lăzile fuseseră văzute în timp ce erau scoase din casa colecționarului și că însuși generalul supraveghease acțiunea. Asta explica multe...

Simțea că îl cuprinde somnul. Înainte de a ațipi își aminti cuvintele auzite în hambar în timp ce-l escortau cei doi partizani : „Ascultă, Hanna“. De ce Hanna ? mai apucă el să se întrebe înainte de a adormi.

9

Putea să fie ora șapte sau cel mult șapte și ceva. Presupunea doar, căci seara uitase să-și întoarcă ceasul. În timp ce se bărbiera, stabili detaliile planului pe care își propusese să-l ducă la îndeplinire:

Apăsă clanța de la ușa camerei în care stătea Hanna. Clanța cedă imediat.

— Tu ești Boldt, auzi el vocea fetei. Ce bine c-ai venit. S-a întors Kloss ? Sînt îngrijorată din cauza lui.

Se opri în dreptul patului cu revolverul ațintit asupra ei.

— Nu-ți face griji, vorbi el în sfîrșit.

Fata se ridică, apoi se lăsă din nou pe pernă. Schiță un gest încercînd să acționeze. Kloss nu mai voia să riște. Apucă perna și, cu o mișcare bruscă, i-o smulse de sub cap. Un Parabellum mare, mult prea mare pentru o femeie, se afla exact acolo unde se aștepta. Îl azvîrli furios sub dulap.

— Ești dur. Păcat că nu te-ai comportat așa de la început. Îmi plac bărbații duri.

— Îmbracă-te !

— În fața ta? continuă ea să-și joace rolul. Mi-e jenă.

— Cum dorești.

Scoase amortizorul și-l atașă la țeava revolverului. Putem aștepta să bată pendula cea mare din hol. Va aconeri perfect zgomotul.

Cu un gest energic azvîrli pătura de pe ea. Se ridică. Era îmbrăcată cu aceeași rochie din ziua precedentă și purta aceleași sandale. Întinse mîna după poșetă. Kloss nu-i permise s-o ia decît după ce-i verifică conținutul.

— În ordine, rosti el. Pune-ți un pardesiu. Te voi duce de braț, dar voi ține această jucărie în dreptul inimii tale milostive, atît de îngrijorată de absența lui Hans Kloss. Dacă voi constata că te plictisește compania mea, fii sigură că nu voi ezita să trag.

— Unde mergem, vru ea să afle.

— Vei vedea.

O cuprinse de mijloc, astfel încît să simtă apăsarea metalului sub pardesiu. Străbătură coridorul și holul fără să întîlnească pe nimeni în afara recepționarului și a unei femei de serviciu. Pe stradă trecură pe lîngă un cărauș și un preot bătrîn care privi cu dezgust femeia ce mergea lipită de un ofițer german. Precis că-și închipuie că e o poloneză, își zise Kloss. În dreptul zidului de gresie, Hanna se opri.

— Unde mă duci ?

— De ce-ai pus oamenii aceea să mă ucidă ? îi răs-punse el tot cu o întrebare.

— N-am avut altă soluție. Era cît pe-aci să-mi încurci treburile. Misiunea mea este mai importantă decît viața unui oarecare locotenent din Abwehr.

— Apoi i-ai fi spus lui Langner că eu eram spionul care a extras microfilmele din spatele portretului.

— Da. Ar fi trebuit să procedez așa. Șefii noștri țin foarte mult ca cei acuzați de înaltă trădare să-și primească pedeapsa cuvenită.

— Și totuși, sper că nu m-ai bănuț că aș putea fi complicele Evei Fromm, cel care a luat microfilmul.

— Nu. Și nici nu-mi închipui așa ceva.

Ajunseră în dreptul podețului unde consilierul Gebhardt încercase să-l împuște. Va fi foarte surprins cînd mă va vedea, gîndi Kloss. I se adresă :

— Acum știi unde mergem ?

— Ai avut tot timpul să mă împuști.

— Chiar nu-ți dai seama? Mergem la colonelul Conrad.

— Ai înnebunit ! Vrei să mă duci la ei ?

Spaima Hannei era mimată. Kloss o simți destinsă de parcă frica-i dispăruse dintr-odată.

— Ești drăguț, Hans. Și din ce în ce mai interesant.

— Te porți de parcă n-ai ști ce te așteaptă acolo.

Izbucni într-un rîs scurt, nervos.

— Parola, auziră ei. Din spatele copacilor apăru un partizan înarmat. Kloss constată cu ușurare că nu era nici una din cunoștințele sale din ziua precedentă. Abia atunci partizanul văzu uniforma lui Kloss.

— Spune-i băiatului parola și explică-i că nu pot ridica mîinile.

— Du-ne la Conrad. Comunică-i c-a venit Hanna.

— Hanna ? De ce nu Eva, spuse Kloss.

Fata se mulțumi să tacă. Kloss avu impresia că totul se lămurea. Totuși, nu-i venea să creadă...

— Hanna ? Ce s-a întîmplat ?

În fața lor se afla un bărbat chel, îmbrăcat în pantaloni golf și șosete în carouri. În loc de răspuns, fata își scoase pardesiul.

— Vin din partea lui Żuk, rosti Kloss.

— Żuk mi-a vorbit de dumneavoastră, îi răspunse Conrad.

De astă dată, Hanna era cea care nu mai înțelegea nimic. Se uită la Kloss cu ochii mari, uimită. Cu un gest, Conrad îl expedie pe partizan.

— Fata asta, zise Kloss când băiatul dispăru în spatele copacilor, se numește Hanna Bösel și este...

Nu mai continuă, căci totul îi devenise clar. Hanna ridea, iar Conrad îl privea cu un zîmbet ironic.

— Ascundeți-vă arma, deocamdată n-aveți nevoie de ea. Veniți în baracă să bem un păhărel înainte de plecare. Peste două ore decolez... Trebuie să vă spun, continuă el, după ce băură cîte un păhărel de *White Horse* veritabil adus probabil direct de la Londra, cum s-au petrecut lucrurile în realitate. Hanna a fost recrutată în Argentina. Mai exact i-am permis să fie recrutată de Abwehr, căci de doi ani lucra la cadre la Intelligence Service. Este o fată capabilă, astfel încît nu i-a fost greu să devină colaboratoarea apropiată a lui Langner, calitate în care a adus servicii deosebite Regatului Unit. În armata Majestății sale, Hanna are gradul de maior.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Ai avut prea puține date.

— Toți lucrăm pe bijbîite. Era cît pe ce să vă lichidăm. Trebuia să dispăreți împreună cu Plusz.

— Deci ați primit microfilmul autentic ? îl întrebă Kloss.

— Nu, din păcate, răspunse Hanna în locul lui. Eva Fromm era agenta noastră, dar în ascunzătoarea din spațele portretului n-am găsit nimic. Nu acceptăm falsurile. Și asta e ceva.

— Cît valorează pentru tine planul autentic fotografiat de Eva Fromm ?

— Îl ai ? Deci, tu... Cît ceri ?

— Mult. Prietenia ta.

Desfăcu catarama centurii cu inscripția „Gott mit uns” și scoase un sul minuscul, învelit în foiță.

— Anglia nu vă va uita niciodată, zise Conrad luînd ceremonios micul sul din mîinile Hannei.

— Sîntem aliați ! Kloss ridică paharul în care se afla lichidul de culoarea ceaiului slab. În plus aș fi regretat dacă munca Evei Fromm s-ar fi irosit. Fata a plătit scump.

Se mai gîndi o clipă la fata aceea scundă cu figura ștearsă în timp ce o aștepta pe Hanna care mai rămăsese să discute între patru ochi cu colonelul Conrad. Într-un târziu, Hanna apăru mohorîtă. Pe drum îl luă de braț cu un gest tandru.

— Deși n-ar trebui, am să-ți spun ceva.

— Nu te obosi. Știu despre ce e vorba. Conrad ți-a cerut să mă recrutezi. Cu prima ocazie îi vei comunica că am refuzat și nu vom mai vorbi despre asta.

— Poate că-i mai bine, zise ea recăpătîndu-și zîmbetul.

— Trebuie să ne gîndim la un cadou pentru șeful tău. Îi relată pe scurt tot ce aflase despre Gebhardt. Alcătuiră împreună scenariul : unul dintre ei îl va sili pe Gebhardt să acționeze. Gebhardt va muri, căci acest grăsan din Ministerul Propagandei care avea acces liber în Ministerul de Război întrunea toate condițiile pentru a-i fi prezentat lui Langner drept spionul demascat.

În seara aceleiași zile oberleutnant Kloss se apropie de masă la care Gebhardt tocmai termina de devorat un pui fript. Fără să-i ceară voie, se așeză. Înainte ca grăsanul să aibă timpul să-și exprime uimirea văzînd omul pe care-l împușcase cu o zi înainte, îl întrebă :

— Aveți timp un minut pentru a discuta despre cele cîteva lăzi de porțelanuri vechi și despre cei cîteva soldați care au pierit în timp ce însoțeau convoiul ?

Gebhardt n-avea timp. Împinse masa și scoase revolverul. Împușcătura răsună înainte ca Gebhardt să apuce să apese pe trăgaci. Boldt, aflat la masa vecină împreună cu Hanna, își merita reputația de țintaș excelent.

Pentru că zădărniciise fuga aceluia spion periculos primi o distincție printr-un ordin emis chiar de oberst Langner.

1

Mirosea a pește. Fiecare adiere de vînt, cald și umed, aducea de jos, din păienjenișul străzilor strîmte cu case fără geamuri spre stradă, izul acela de pește.

Kloss se opri în capul scărilor înguste cu trepte lipsă, privi în jos spre acoperișurile scunde ale caselor aflate pe mal, printre care arareori se ițea o pată de verdeață, și, cu aerul unui turist plictisit, trecu în revistă împrejurimile. Se opri și individul acela, fără a încerca măcar să mascheze gestul. Sprijinit de zidul care împrejmua o cocioabă, își ștergea cu o batistă verde sudoarea ce-i năpădise fruntea. Un moment, Kloss se simți tentat să-i pună la încercare condiția fizică. Dacă ar fi alergat pe scări în jos ar fi reușit să-l păcălească și să se piardă pe străduțele care miroseau a pește, a usturoi și a... oameni obosiți. Renunță. Agentul, probabil un funcționar al poliției secrete turcești, nu-l deranja, cel puțin deocamdată.

Dacă va fi nevoie, se va descurca la fel ca ieri cînd îl păcălise pe acest slăbănog cu mustață de focă ce se ținea scai de el.

Urcă, cotind în direcția în care se auzea zgomotul tramvaiului. Cu coada ochiului îl văzu pe îngerul său păzitor urmărindu-l de aproape. Cu fiecare pas făcut, strada își schimba înfățișarea. Casele păreau mai curate, iar porțiunile cu tencuiala căzută erau acoperite cu reclame în acea limbă din care Kloss nu înțelegea nici un cuvînt.

Ajunse într-o piață cu o fântină, unde, în ciuda faptului că era ora siestei, circulația părea mai animată. Nu trebuia să se uite înapoi pentru a ști că agentul se apropiase de teamă să nu-i piardă urma. În fața sa se aflau barăcile bazarului unde cu o zi înainte reușise să scape de colegul celui care-l însoțea astăzi în peregrinările sale. I se făcu milă de grăsanul transpirat și se decise să-i dea puțin răgaz. Dădu la o parte perdeaua din mărgelile și pătrunse în încăperea întunecoasă, fără ferestre. Un bărbat asudat, cu pieptul păros, îmbrăcat numai cu pantaloni, învîrtea grătarele deasupra flăcărilor. Kloss se așeză la masa joasă de sub un ventilator care se învîrtea lent, ca și cum n-avea forța să rupă aerul dens și greu din cauza zădufului. Patronul își părăsi frigările și se năpusti în direcția singurului său client. Scutură de pe masă niște firimituri imaginare și amuți într-o așteptare respectuoasă. Kloss îl întrebă în engleză ce-ar putea mânca. Neprimind nici un răspuns repetă întrebarea în franceză și germană, dar de fiecare dată omul clătină neputincios din capul său mare. Kloss se simți tentat să repete întrebarea în polonă, dar în același moment perdeaua fu dată în lături și în local intră agentul plictisit probabil să-l aștepte în zăpușeala de afară. Se lăsă să cadă pe unul din taburetele aflate la celălalt capăt al mesei și scoase niște sunete ce aduceau cu cîrîitul unui cocoș. Aproape imediat primi o halbă cu bere, o farfurie de cositor cu bucăți de carne bine fripte, un coșuleț cu pîine de grîu și o legătură de ceapă verde. Dacă m-aș ridica acum, tipul m-ar lăsa în plata domnului, căci, judecînd după expresia lui, nimic nu l-ar putea face să renunțe la halba înspumată și la friptura lui de oaie.

Patronul reveni. Kloss îi arătă farfuria de cositor și halba vecinului său. Omul își plesni coapsele și, vădit înveselit, începu să ciripească ceva în limba sa.

Mai tîrziu, în fața cafelei dulci și aromate, pe care o savura de unul singur, constată că resursele financiare

ale agentului păreau limitate, deoarece acesta privea cu lăcomie spre tava de aramă. Kloss își reamini că-i promisese standartenführerului Resmann că-i va aduce un kilogram de cafea. Ii reveni în minte discuția avută cu acesta. Se afla într-un cabinet mare al cărui mobilier consta din patru fotolii-club adânci și o măsuță așezată între ele. Trecuseră doar câteva ore de la discuția cu generalul Eberhardt. Impropriu spus „discuție” căci Kloss nu putuse să rostească decît „Jawohl, Herr General!”.

Renunțînd la orice introducere, generalul îi comunică faptul că la rugămintea S.D.-ului va fi pus la dispoziția standartenführerului Resmann.

— Au nevoie de cineva care cunoaște limbi străine și știe să se comporte manierat.

Curios, oare de cînd avea nevoie S.D.-ul de oameni manierați? Prima întrebare pe care i-o pusese Resmann, privindu-l de sus în jos, fusese :

— Ați purtat vreodată smoking?

— Da, să trăiți — răspunsese el.

— Dar frac?

— O singură dată, spuse și-i venea să-și muște limba pentru a nu scăpa și în ce împrejurare. Purtase un frac, bineînțeles împrumutat, la ultimul revelion dinainte de război, organizat la Politehnica din Varșovia, unde se transferase de câteva luni, căci la Gdańsk viața devenise insuportabilă. Dansase cu Stenia, frumoasa fiică a proprietarului apartamentului în care închiriasse o cameră, împreună cu un coleg. Stenia era prietena acestui coleg, proaspăt absolvent al facultății de medicină, care tocmai în seara aceea făcea de gardă la spital. Dintre amintirile de la acel bal o păstrase în special pe cea a pantofilor de lac care-l strîngeau îngrozitor.

— Suficient. După discuția noastră o să vă alegeți din depozit câteva costume. Și acum, să trecem la subiect...

Propunerea (dacă poate fi numită astfel) făcută de standartenführer, pe care Kloss îl cunoștea ca „eminența cenușie“ a secției externe a S.D.-ului, condusă direct de Kaltenbruner, era extrem de interesantă — să plece într-o țară neutră, unde nu existau bombardamente, unde oamenii nu știu ce înseamnă camuflajul, în care poți cumpăra orice fără cartele. Oare mai „existau astfel de locuri în lume? În sfârșit, i se preciză unde — Turcia, Istanbul.

— Problema este delicată, rosti Resmann, sorbind cu înghițituri mici vermul italian, delicată și presantă. La reprezentanța noastră din Istanbul — oficial consulat — cu toate prerogativele unei reprezentanțe comerciale, s-a strecurat dușmanul. O seamă de informații importante au ajuns la englezi înainte să putem stabili care este breșa prin care se scurg. Acum avem certitudinea că prin Istanbul. Ați putea să vă puneți întrebarea de ce nu rechemăm întregul personal la Berlin. Deși nu sînt obligat să vă dau explicații, am să vă spun. În primul rînd, pentru că trădătorul și-ar da seama și-ar refuza să se întoarcă, deci nu și-ar mai putea primi pedeapsa meritată. Dar asta este mai puțin important dat fiind că, mai devreme sau mai tîrziu, justiția Reichului l-ar ajunge în orice punct de pe glob.

Problema este de fapt cu totul alta : turcii țin mult la „neutralitatea“ lor, dar această neutralitate are foarte multe nuanțe. Un succes răsunător al Germaniei i-ar determina să devină cei mai buni amici. Din păcate, n-am avut prea multe succese în ultima vreme, iar nenorocirea de la Stalingrad a determinat o reacție nefavorabilă față de Germania. Turcii n-au nevoie decît de un pretext. Rechemarea lui Grandell (scuzați-mă, nu v-am precizat pînă acum numele șefului reprezentanței din Istanbul) și a întregului personal, ar putea crea dificultăți în acreditarea altuia, iar Istanbulul ne e util atît din considerente politice, cît și economice. Metalele rare din Africa de Sîd

sau America Latină... De unde le-am mai procura dacă n-ar fi Istanbulul ?

Kloss avea să constate că misiunea lui era identificarea agentului Intelligence Service-ului și, cum subtil se exprimase Resmann, neutralizarea lui. În ce privea primul punct nu existau nici un fel de divergențe între Hans Kloss, oberleutnant al Wehrmachtului, aflat la dispoziția standartenführerului S.D., și agentul cu indicativul J.23. Bineînțeles că trebuia să-l găsească pe agentul englezilor măcar pentru a-l informa că activitatea lui devenise obiectul unei anchete. În privința celui de-al doilea punct al planului întocmit de Resmann, interesele personajelor interpretate de Hans Kloss se aflau în totală opoziție.

Se declară de acord. Dealtfel, Resmann îi dăduse de înțeles că un eventual refuz era exclus.

Conform instrucțiunilor, în următoarele trei-patru zile Kloss trebuia să se informeze despre personalul de la Istanbul studiind dosarele care conțineau sute de rapoarte ale agenților, mai precis denunțurile la adresa persoanelor respective, acel amestec de răutate și prostie, insinuări și lingușeli din care urma să extragă ceea ce îi putea folosi în noul său rol. În plus, îl mai aștepta lectura rapoartelor și dărilor de seamă ale reprezentanței, referitoare la comerțul cu iută, căci Resmann se hotărâse să-l trimită în calitate oficială de expert în țesături.

Cîteva seri la rînd a rumegat literalmente însemnările privind modalitățile de recunoaștere a calității fibrelor brute, spunîndu-și că toate acestea i se vor întipări în memorie ca și concordanța timpurilor, învățată în școală, la fel de inutilă, căci iuta era doar un pretext, rolul lui constînd în cu totul altceva. Ca să nu mai vorbim de faptul că studierea prețurilor și compararea lor cu ultimele informații de pe piață îl pusese rău pe gînduri. Un lanț de intermediari, cu ajutorul cărora cel de-al treilea Reich intra în posesia materiilor prime deficitare, profitau de minune la fiecare tranzacție. Oare numai in-

intermediarii cîștigau de pe urma lipsei de materii prime ? Oare lucrătorii reprezentanței din Istanbul nu fac și ei parte dintre cei cu „mîini lipicioase” ? Situația era propice. În cazul embargoului, anumite tranzacții se făceau de la o mîină la alta. Și prin aceste mîini treceau importante sume în valută forte.

„Trebuie să studiez acest mecanism”, își zise Kloss. Din experiență știa că acolo unde intră în joc bani ilegal cîștigați se găsește lesne un informator. Granița dintre un furt de mare anvergură și trădarea de țară este, de obicei, nedefinită.

Mai bău o înghițitură din cafeaua tare și dulce, privind spre agentul ce stătea la celălalt capăt al mesei. Acesta îi remarcă privirea, dar nu fu cîtuși de puțin tulburat. Își terminase friptura, ștergea farfuria cu o bucată de pîine albă de grîu și de bună seamă se ruga lui Alah ca omul lui să stea cît mai mult în acea hrubă răcoroasă pentru a nu-i tulbura plăcerea siestei.

Pe Kloss îl cuprinse un ciudat sentiment de colegialitate. De fapt ar fi putut să-i spună : „Frate, stai aici vreo trei ore. Între timp eu îmi rezolv problemele și mă întorc. În fond, cine ar putea afla că am plecat din restaurant.”

Tocmai se pregătea să bată în farfuria de cositor pentru a-l chema pe patronul cu piept păros, cînd acesta își făcu apariția. Kloss achită o notă destul de piperată. Străinii erau oaspeți rari, așa că patronul se hotărîse să-și scoată pîrleala.

În timp ce-și făcea loc prin perdeaua de mărgele, îl zări pe grăsan căutîndu-și nervos portofelul.

O porni agale. Mai avea la dispoziție cel puțin o oră și nu-i era teamă că poliția va afla traseul lui de dimineață. În fond părea firesc ca un trimis al Ministerului Economiei germane să viziteze reprezentanța comercială a țării sale.

Dacă ceva putea da de bănuît, apoi era faptul că nu făcuse asta din prima zi.

Se opri în dreptul balustradei de fier. La picioarele lui, strada forfotea de oameni. Ea se prelungea printr-un pod, deasupra golfului „Cornul de aur“, care lega cartierul de vest cu Istanbulul european, denumit Beyoglu, transformându-se într-un bulevard care, fără să fie Champs Elisée, Under den Linden sau Oxford Street, putea rivaliza cu oricare dintre ele. Acolo, în apropierea debarcaderului de unde pleca bacul spre Uskudar, într-un cartier vechi, aproape asiatic, locuit de bogați negustori greci, proprietari ai marilor magazine de pe strada principală, se afla sediul Reprezentanței comerciale germane.

Kloss își scoase „Laika“ și luă câteva imagini.

În timp ce cobora observă că următorul său nota grăbit ceva în carnețelul cu coperti verzi. Kloss își reaminti de Martha Kovacs, poate pentru că avea un pardesiu verde închis, poșetă și pantofi de aceeași culoare cu carnețelul polițistului turc. Se gîndea la ea numind-o Martha Kovacs, deși ar fi putut să jure că o chema cu totul altfel. Nu putea fi considerată frumoasă, însă se distingea printr-o eleganță sobră, foarte rară la femeile din Europa Centrală în cel de-al treilea an de război. Atunci fusese convins că-i făcuse cu ochiul pe peronul Gării Centrale înainte ca el să-și ocupe locul în vagonul de clasa I al trenului Varșovia-Sofia. Poate fusese doar o iluzie. Stătea pe peron privind lumina roșie, aparent calm și totuși insuficient de sigur în hainele civile de care se dezobișnuise. Enervarea, mascată cu grijă, era cît se poate de întemeiată. Aflat la dispoziția lui Resmann, fusese implicit supus unei supravegheri atente. Știa asta. O singură dată reușise să scape de sub observație și să-l sune pe Ludwik, omul care în ultimul timp era legătura lui cu Centrala, pentru a-l anunța, folosind un cifru primitiv, de hotărîrea superiorilor săi.

Un al doilea telefon era puțin probabil.

Omul nu cunoștea decît ziua și ora plecării sale. În astfel de situații puteau folosi un sistem verificat de mai

multe ori. Un vânzător de ziare sau țigări se va învîrți pe peron. E normal ca cineva care pleacă într-o călătorie să-și cumpere un ziar sau niște țigări. Momentul plății favoriza transmiterea informației sau, mai periculos, a unui bilețel scris mărunț. De astă dată, parcă pentru a-i face în ciudă, nu apăruse nimeni care să-i confirme că în locul unde urma să plece din ordinul superiorilor săi germani poate conta pe ajutorul Centralei.

N-ar fi fost prima oară în situația de a nu avea legătură cu Centrala și nimic nu i se părea mai rău. Acum nu era vorba de instrucțiuni privind activitatea sa la Istanbul, căci sarcina se impunea de la sine. Dacă Secția de Externe a S.D.-ului era interesată în demascarea „intrusului britanic” în Reprezentanța comercială germană, rolul lui consta în protejarea și avertizarea acestuia cu grija ca serviciul lui Kaltenbruner să primească un „cadou frumos ambalat” reprezentat de „o persoană nevinovată” față de Marele Reich, dar în orice caz un ticălos de prima mînă. Misiunea încredințată de nemți în acest oraș ar putea fi utilă și pentru Centrală, gîndea el, nevoind să recunoască nici față de sine că-și dorea să simtă alături prezența unor oameni în care să poată avea încredere deplină în anumite situații. Chiar dacă n-ar fi beneficiat de ajutorul lor, simțea nevoia să știe că la o adică poate conta pe ei. De aici, nerăbdarea pe care cu greu și-o reprima.

Lumina roșie se stinsese de cîteva clipe, înlocuită de cea verde, dar pe peron nu apăruse nici o persoană care să aducă cu cea pe care o aștepta. Se auzi un fluierat prelung. Ușile se închiseră cu zgomot, locomotiva şuieră și, scrișnind, trenul se puse în mișcare. Kloss stătea pe scară pregătindu-se să închidă ușa, cînd zări țîșnind din tunel un puști de vreo șaisprezece ani, îmbrăcat într-o scurtă cadrilată. Mai mult ca sigur, acesta era mesagerul pe care-l aștepta. Poate c-a căzut într-o cursă, poate i-au parvenit instrucțiunile în ultimul moment, gîndi Kloss.

Băiatul nu se dădea bătut, deși trenul prindea viteză. Alerga de-a lungul vagoanelor strigînd „Café Rosé” de parcă ar fi fost titlul unui articol senzațional apărut în presă varșoviană. Îl zărise pe Kloss trăgînd ușa, căci înce-tini pasul și, parcă resemnat, se îndreptă spre ieșire.

Fără să știe ce însemnau cuvintele strigate de băiat, dar cu convingerea că lui îi fuseseră adresate, porni în căutarea compartimentului în care-și lăsase valiza. N-o zări de la început pe fata în pardesiu verde, probabil pentru că privea în primul rînd polițele de bagaje din compartimente. Se ghemuise pe un colț al banchetei urmărind defilarea lentă a unor depozite de cale ferată pe care un îndrăzneț desenase o enormă ancoră stilizată. Cu o înclinare aproape imperceptibilă a capului îi răspunse la salut. Martha Kovacs (îi aflase numele după cîteva ore de călătorie în același compartiment cînd ajunseră pe teritoriul Protectoratului Cehiei și Moraviei) era o fată isteată. Nu-și manifestase dorința de a face cunoștință cu un tovarăș ocazional de călătorie, lucru ce i-ar fi dat de bănuît, ci făcea tot ce putea pentru a-i tăia pofta de conversație.

Nu numai o fată isteată, ci și o actriță excelentă.

Abia cu cîteva zeci de kilometri înainte de granița cu Ungaria, cînd neliniștea ei începuse să crească (acum știa că se străduia să lase această impresie), renunță la ră-ceala afișată de parcă ar fi vrut să umple prăpastia creată de lunga lor călătorie în tăcere. Kloss era însă în gardă. În drum spre vagonul restaurant văzuse prin perdelele neglijent trase ale unui compartiment învecinat un om care n-avea nici un motiv să-l evite, dacă n-ar fi intenționat să acționeze împotriva lui. Însuși standartenführerul Resmann... Dar fata n-avea de unde să știe asta.

Scenariul fusese alcătuit cu grijă, pînă în cele mai mici detalii. Panica crescîndă a Marthei, pe măsură ce se apropiau de granița cu Ungaria, trebuia să-l frapeze. În sfîrșit se decise și, bîlbîindu-se, îi mărturisi că are mai

multe țigări decît permit regulile vamale. Dacă domnul Kloss ar fi atît de amabil...

Bănuia ce s-ar fi întîmplat. Dacă s-ar fi declarat de acord i-ar fi devenit complice. Pe teritoriul Ungariei, Martha Kovacs ar fi mărturisit că este agenta unui oarecare serviciu de spionaj și că într-unul din pachete se află un document compromițător sau un microfilm. Cel mai simplu șantaj: „trebuie să mă ajutați în continuare, altfel...”

Prezența lui Resmann și faptul că Martha era înarmată (cînd fata ieșise din compartiment îi pipăise manșonul și simțise conturul unui „5” de damă) excludeau posibilitatea ca ea să fie agenta unuia din serviciile aliate de spionaj sau a unei organizații de rezistență dintr-o țară ocupată.

Lucrurile erau clare. Bineînțeles că-i putea refuza Marthei acel mic serviciu, zădărnîcind planul țesut atît de abil, dar voia să se convingă dacă nu cumva se înșeală. În plus știa că S.D.-ul, hotărît să-l verifice încă o dată, va căuta altă ocazie în care să-l supună vreunei încercări. Se hotări să treacă și peste hopul acesta. Ca atare a fost „atît de amabil”, încît a luat de la Martha Kovacs cîteva pachete de țigări. Observă că unul are celofanul lipit inegal și i-l arată Marthei.

— Să deschid pachetul sau să căutăm împreună ?

Nu-i răspunsé. Kloss rupse celofanul și, fără a o pierde din ochi, scoase pe rînd țigările. În interiorul celei de-a treia simți un obiect tare.

— Un microfilm ! tonul era afirmativ. Pentru cine lucrați ? Vă avertizez că ne găsim încă pe teritoriul Reichului și că la prima stație chem poliția. Deci...

Fata izbucni în rîs.

— Nu mi-a mers, Kloss. Speram să vă recrutez pentru Intelligence Service. Să mergem la standartenführerul Resmann. Ne așteaptă... Amuzantă situație, nu ?

Kloss mîmă uimirea, apoi zîmbi. Mergînd în urma ei fîși spuse că situația ar fi într-adevăr amuzantă dacă Martha Kovacs, asemeni lui, ar juca un rol dublu. Dar asta probabil n-o s-o afle niciodată.

Atunci cînd se opri lîngă balustrada podului întorcîndu-se pentru o clipă să privească apa tulbure a golfului, remarcă oboseala de pe chipul urmăritorului său. Probabil că, cufundat în gîndurile sale, grăbise prea mult pasul. Pînă la ora convenită pentru întîlnirea cu consulul Grandell mai erau douăzeci de minute. Mărinimos, se decise să-i acorde agentului o pauză de cinci minute.

2

Consilierul Witte suia scările indispus, spunîndu-și că această convocare la șef nu prevestea nimic bun. Cînd în urmă cu trei luni Grandell îl chemase la el, tot ca astăzi, imediat după începerea programului, îi comunicase că, din motive de ordin economic, ministerul hotărîse reîntoarcerea familiilor în țară. Abia reușise să-și convingă șeful să le permită soției și copiilor săi să rămînă pînă la începerea vacanței. Bineînțeles că ceilalți membri ai familiei lui Witte fuseseră nevoiți să plece imediat. Era totuși multumit că nu trebuia să se întoarcă acasă tocmai acum cînd raidurile aliaților se înmulțiseră, cînd aureola vulturului german, atît de impunătoare în urmă cu trei ani, începuse să pălească. Dacă ar fi avut curajul să dea glas îndoielilor care-l frămîntau ar fi fost nevoit să recunoască că nu mai crede în victoria „Marii Germanii“, că singura „necunoscută“ rămînea data fiasco-ului visurilor de cucerire a lumii.

Oare Grandell intenționa să revină la discuția aceea din urmă cu trei luni ? Primise vreun ordin de la minister să grăbească lucrurile ? În fond, șederea familiei lui Witte la Istanbul nu mai costa Reichul nici un pfening. S-ar putea ca povestea cu economiile de valută să fie doar un pretext pentru a-i trimite soția și copiii în Germania ca ostateci. Să fi mirosit oare că acel comision pentru furnizarea unei încărcături urgente de minereu de mangan era prea mare chiar și pentru Istanbul și, dată fiind situația de război...

Ce putea face ? Dacă, într-adevăr, asta urmăresc va încerca să amîne cît mai mult decizia. Între timp va vinde tot ce știe unui serviciu de spionaj, indiferent care, se va ascunde undeva departe de Europa și va aștepta acolo sfîrșitul războiului.

Această hotărîre și gîndul că peste o clipă va trebui să înfrunte ochii cercetători ai Elsei von Tilden, secretara șefului, o domnișoară bătrînă, rece, nazistă înfocată (nu poate fi nimic mai rău pe lume decît o fată bătrînă și nazistă — îi spunea el soției sale cînd avea certitudinea că nimeni nu-l poate auzi), îi mai ridicară puțin moralul, astfel încît, apăsînd pe clanța ușii, avea o mină aproape veselă.

— Heil Hitler, Elsa, o salută el cu seninătate. Nu știți ce vrea bătrînul de la mine ?

— Vă așteaptă de cinci minute, îi răspunse ea cu răceală.

Deschise ușa capitonată a cabinetului. Fără să rostească o vorbă, Grandell îi indică un fotoliu în fața biroului, continuînd să citească corespondența. Consemnă o observație pe marginea ultimei scrisori, își scoase ochelarii și abia după aceea îl privi pe Witte.

— Ați aranjat totul în legătură cu recepția ?

— Bineînțeles, răspunse Witte îndatoritor, mulțumit că discuția avea să se poarte pe un teren pe care se simțea

destul de sigur. Bucătarii și chelnerii au fost angajați, am trimis invitațiile, dar...

Se întrerupse și-l privi pe consul direct în ochii apoși. Privirea lui exprima în egală măsură fidelitate, devotamentul subordonatului, respect, dar și o invitație la confidence.

— Mi-e teamă că vom avea probleme cu musafirii. M-a sunat secretarul primarului și m-a anunțat că în ziua respectivă șeful său trebuie să fie la Ankara. Bineînțeles că putem conta pe câțiva prieteni de la reprezentanțele comerciale cu care întreținem relații. Din partea oficialităților vor fi prezenți însă funcționari inferiori.

— Vă miră, domnule Witte ? sprîncenele lui Grandell se ridicară deasupra ochilor miopi. Pe mine nu. E de ajuns să se producă o situație nefavorabilă pe front și turcii își trimit imediat „gradații de rangul al patrulea”. Dragă domnule consilier, sînt convins că în scurt timp primarul orașului și notabilitățile ne vor solicita audiențe. Este suficientă o singură ofensivă victorioasă. Îi cunoașteți pe acești negustori, acest iarmaroc oriental, pufni el cu dezgust. Deocamdată să lăsăm impresia că n-am observat nimic. Recepția trebuie să fie modestă, asta se subînțelege, țara noastră luptă, nu ne putem permite să etalăm luxul. Este necesar însă să aibă ținută, înțelegeți la ce mă refer. Invitați pe oricine. Funcționarii inferiori știu uneori mai multe decît șefii și nu au învățat încă să-și țină gura.

— Sînt de aceeași părere, domnule consul, se grăbi Witte să-l aprobe.

— Ar mai fi o problemă... vocea îi rămase o clipă suspendată.

Grandell bătea darabaua pe cristalul biroului. Îngustîndu-și ochii, își privi interlocutorul. Tăcerea durase doar cîteva secunde, dar Witte simți că-l paralizează frica. Senzația îl cuprindea progresiv. Dacă n-ar fi stat în fotoliu s-ar fi prăbușit cu siguranță. Într-o secundă regretă totul — cîștigurile, venirea sa la Istanbul, faptul că se afla

acum în fața consulului. „Acum va intra Peters“, gîndi el. Era șeful securității, dar nimeni nu se îndoia de adevărata identitate a acestui bărbat scund, cu maxilare pătrate și nas turtit de fost boxer, care rar își scotea mîna din buzunarul veșnic umflat. Uneori, Witte se întreba cine conducea de fapt consulatul — Grandell sau Peters, fără știrea căruia nu se petrecea nimic în acea insuliță germană pierdută într-un oraș străin. Din fericire, ușa rămase închisă.

— Ar mai fi o problemă, domnule consilier, reluă Grandell. Continuați să mențineți legăturile cu Christopulis ?

— Știți doar că asta face parte din obligațiile mele, îi răspunse, sperînd că nu-i va sesiza tremurul din voce. Datorită lui am reușit să asigur livrarea acelui transport urgent de mangan.

— Și-a luat un comision frumușel pentru acest serviciu, mormăi consulul și făcu un gest menit parcă să-l convingă că nu asta îl preocupa. Vă întîlniți tot acolo ?

— La Café Rosé, îi preciză Witte.

— Excelent. Sper să treceți pe acolo înainte de recepție. Aș fi încîntat dacă domnișoara Rosé ar accepta să participe. Înminați-i personal invitația. Am impresia că această relație va fi utilă activității noastre...

„Chiar așa“, își spuse Witte. Știa de la Christopulis că bătrînului Grandell îi sfîrșie călcîiele după frumoasa proprietăreașă a localului de noapte. Cu o față impasibilă, dată fiind experiența sa îndelungată, aprobă cuvîntarea lungă și dezlînată a șefului despre avantajele strîngerii relațiilor cu domnișoara Rosé. În același timp, îi venea să-și tragă palme că se lăsase copleșit în urmă cu cîteva minute de acea spaimă paralizantă. Cînd Grandell își încheie tirada se ridică din fotoliu relaxat și sprinten de parcă s-ar fi scuturat de cel puțin cîțiva ani.

— Bineînțeles, domnule consul. Îi voi înmîna discret invitația și-i voi spune că dumneavoastră țineți în mod special...

Lovitura pe care o presimțise de dimineață îl ajunse din urmă în momentul cînd deschise ușa capitonată a cabinetului.

— Încă ceva, Witte, uitasem să vă comunic că Ministerul Economiei a trimis pe cineva în inspecție. Poate sosi în orice clipă. Va trebui să vă ocupați personal de el.

— Desigur, domnule consul, spuse închizînd ușa în urma sa.

În secretariat îl întîmpină privirea rece, cercetătoare a domnișoarei von Tilden. Seamănă cu un entomolog care examinează o insectă țintuită cu un ac. „Eu sînt insecta“, constată el în vreme ce cobora scările.

3

Camera se afla la etajul I. Avea ferestre mari și balcon. Micul hotel era situat într-un cartier liniștit, aproape de centrul zonei europene a orașului. În ciuda acestui fapt nu răzbăteau zgomotele tramvaielor ce treceau pe strada învecinată. De la balcon putea vedea o porțiune îngustă din apele albastre ale Bosforului. Undeva, la orizont se profilau turnurile zvelte ale minaretelor și cupolele bisericilor bizantine transformate în geamii. Dacă s-ar fi aplecat puțin ar fi putut vedea aleea acoperită de pietriș ce ducea spre hotel și castanii cu coroane mari care o flancau. Sub unul din ei se afla un tînăr sclivisit, cu alură de frizer, cel mai șic frizer dintr-un orașel cu maximum două mii de locuitori. Fuma cu un țigaret lung, răscolind mașinal pietrișul cu vîrfurile pantofului de un verde deschis. Kloss îl remarcase la ieșirea din Consulat. „Probabil că

agenții s-au schimbat în vreme ce eu discutam cu Grăndell“, își zise el.

Se retrase de la fereastră și mai examină o dată camera, cercetînd fiecare colț. Nu proiectase nici o întîlnire importantă în hotel, dar detesta microfoanele și aparatele de fotografiat plasate cu atîta neîndemînare de poliție. Nu descoperi nimic — nici sub lustră, nici sub tablouri și nici măcar în aplica aflată la capul patului.

Privi valizele elegante din piele de vițel gofrată, aduse direct din depozitul lui Resmann. Se aflau în aceeași poziție în care le lăsase. Și totuși, ceva nu era în ordine. Clapa încuietorii pe care de obicei n-o apăsa cum trebuie, de data asta era perfect închisă. Deci, interesul pe cineva șederea în Istanbul a trimisului Ministerului Economiei germane. Nici o surpriză. În fond era de așteptat, chiar dacă în realitate ar fi fost doar un reprezentant inofensiv al acelui minister. Cu o zi în urmă, în timp ce părăsea gara îl văzuse pe tipul acela cu aparatul de fotografiat, ascuns printre vînzătorii ambulanți care-și ofereau insistenț marfa, printre hamalii gata să-i înhațe valizele și comisionarii care ofereau camere în hoteluri mai elegante sau mai modeste.

Individul dorea să treacă drept fotograf ambulant, dar cînd i-a înmînat cartea de vizită a firmei i s-a adresat într-o germană destul de curgătoare. Agenții care-l însoțiseră dimineața și seara în drumurile sale erau o probă elocventă.

Se apropie de valiza mai mică privind-o cu atenție înainte de a-i ridica capacul. Aparent, totul era în perfectă ordine — cămășile, ciorapii și batistele. Doar firul de păr pe care-l pusese între două batiste dispăruse. Lucrurile erau clare. Nu mai trebuia să examineze celelalte valize. În plus știa că cel care îl percheziționase nu descoperise nimic. Singurul lucru care-l putea trăda era micul revolver cu amortizor, trecut peste graniță în etu-ul apa-

ratalui Laika. Imediat după ce se stabilise în hotel îl sco-
sesse și nu se mai despărțise de el.

Bineînțeles că ar fi putut să renunțe, să nu facă caz
de percheziție, dar se hotărî să profite de ocazie pentru
a-l cunoaște pe administrator. Sună camerista și-i ceru
să-l cheme pe directorul hotelului. Aproape imediat acesta
apăru în ușă, înclinînd capul în semn de salut.

— M-ați chemat, sir, întrebă el într-o engleză apro-
ximativă.

— Dacă dumneavoastră sînteți administratorul..

— Sînt proprietarul, se înclină ușor, aveți vreun mo-
tiv să vă plîngeți ?

— Da. Vin dintr-o țară care se află în război. Deși
sînt doar un om de afaceri, îmi dau seama că în acest
oraș voi stîrni curiozitatea anumitor persoane și oficiali-
tăți. Doresc însă să evit provocările, să mă simt în sigu-
ranță măcar aici, în hotel. Puteți să-mi garantați aceste
condiții sau trebuie să-mi caut alt hotel ?

— Nu știu dacă v-am înțeles exact, zîmbi ușor celălalt.

— Cineva mi-a cîmărit prin lucruri, i-o trînti Kloss.

— Cred că vă înșelați.

— Imposibil.

— Poate femeia de serviciu făcînd curățenie a depla-
sat vreun obiect de-al dumneavoastră. Vă asigur că nu se
va mai întîmpla. Voi da dispoziții precise în acest sens.
Îmi permiteți să vă avertizez că și în alte hoteluri străinii
sînt sub observația poliției. Nici nu-i de mirare, nu-i așa,
domnule ?

Se înclină din nou și, fără să mai rostească vreun
cuvînt, închise cu grijă ușa în urma sa. La drept vorbind,
proprietarul îi displăcu lui Kloss. În spatele amabilității
afișate simțea ceva încă greu de definit. În ceea ce pri-
vește poliția avea dreptate. S-ar fi putut ca el însuși
să lucreze pentru poliție. Oricum, interesul pe care-l tre-
zea nu se justifica numai prin faptul că Kloss ocupa cea
mai scumpă și mai frumoasă cameră din hotelul *Orient*.

Cu o seară înainte, cînd sosise și se prefăcea a căuta în cartea de telefon numărul Consulatului german, cînd de fapt încerca să găsească adresa localului ce-i fusese indicat în gară, simțise permanent ațintită asupra sa privirea cercetătoare cu care omul îl urmărea pe furiș. Atunci îl luase drept recepționar, nu patronul hotelului.

Încă de ieri identificase pe planul Istanbulului strada pe care se afla Café Rosé. Plecă în oraș. Îi trebui mult pentru a reuși să scape de agentul care-l urmărise în ziua precedentă, slăbănogul acela cu mustățile pleoștite. Nimerind întîmplător într-un bazar reuși, strecurîndu-se printre covoarele expuse, să se piardă de însoțitorul său.

În cele din urmă găsi clădirea vopsită în ocră pe una din străzile ce traversau artera principală ce ducea la gară, la cel mult un kilometru de hotelul unde locuia.

În primul moment avu impresia că greșise adresa. Nimic nu părea să indice că acea clădire găzduia o cafenea. cel puțin în accepția europenilor despre acest gen de local.

Mica plăcuță de email cu inscripția „Café Rosé” era singurul element care-i confirmă că găsise ceea ce căuta. Sub numele localului, cu litere ceva mai mici, stătea scris „Privat Club”, parcă pentru a-i explica înfățișarea neobișnuită.

Cu un ciocan de lemn bătu în ușa de stejar. După o clipă apăru o femeie masivă într-un capot neglijent încheiat, cu un nas mare sub care se zărea o mustăcioară sură. Chiar din acel moment i se trezi bănuiala că mențiunea „Privat” nu spunea totul despre respectiva instituție.

Femeia îi vorbi precipitat în turcă, încercînd să-i explice ceva. Constatînd că nu înțelege vru să-i închidă ușa în nas. Așteptîndu-se la asta Kloss puse piciorul în prag încercînd să-i explice cerberului întîi în engleză, apoi în franceză că dorește să vorbească cu domnișoara Rosé. Se părea că nu va ajunge la nici un rezultat, căci femeia gesticula, turuind continuu. Din fericire, în capul scărilor apăru o femeie tînără, blondă, cu părul ridicat în creștet.

— Acesta este un local de noapte, monsieur. Se deschide mai târziu, spuse ea într-o franceză curgătoare cu accent străin. Portăreasa încearcă să vă explice asta. În plus este un club particular, exclusiv pentru membri.

— Vă rog să mă scuzați. Prietenul care mi-a recomandat Café Rosé nu mi-a pomenit nimic despre asta.

— Prietenul dumneavoastră, lungi ea silabele, este membrul clubului nostru ? Poate îmi spuneți despre cine e vorba.

— Prietenul meu Teodor. .

— A, da, se bucură ea, sînteți prietenul lui Teodor. Asta schimbă lucrurile. Vă rog să poftiți, rosti invitîndu-l cu un gest al mîinii s-o urmeze.

Numele masculin pe care Centrala îl schimba în fiecare lună era un preambul prin intermediul căruia se verifica identitatea interlocutorului. Principiul acesta era obligatoriu pentru toți agenții. Universalitatea lui îi adusese nu o dată lui Kloss servicii neprețuite. N-avea importanță conținutul frazei, nici limba în care era rostită. Singurul lucru care conta era numele. În luna aceea, Teodor.

Îl conduse într-un tipic buduar de cocotă. Ostentativ chiar. Pereții roz, tapisați cu damasc, cu draperiile din același material, o oglindă ovală uriașă, încercînd să convingă că este mai veche cu cel puțin o sută de ani decît în realitate. Un maldăr de perne colorate zăceau pe patul franțuzesc jos și lat. Doar biroul din lemn de nuc, prea mare pentru o cameră de femeie, distona cu restul mobilierului.

Îi întinse un taburet acoperit cu o blană. Se apropie de oglindă și își aranjă o șuviță rebelă. Abia acum o putu examina îndeaproape. Nu se putea spune că e frumoasă, dar avea ceva atrăgător. „E genul preferat de bărbații mai în vîrstă“, își zise el.

— Așadar ?

Erau primele cuvinte pe care i le adresa după ce intraseră în cameră. Nu voia să spună prima parte a parolei. Aștepta s-o facă el.

— Teodor nu este prietenul meu, rosti Kloss.

— E desigur vărul dumnneavoastră.

— Văr primar.

— În ordine, J.23. Am fost informați de sosirea ta. Șeful mi-a cerut să-ți dau tot sprijinul — deschise ușa biroului — o picătură de whisky ?

— De ce numai o picătură ?

— Îți dau cît vrei. Mă îndoiesc că ai venit la Istanbul să bei scotch. Ai nevoie de ceva ? Poate de bani ?

— Nu, deocamdată nu. Poate mai târziu.

Îi explică pe scurt, fără amănunte de prisos în ce consta misiunea sa. O întrebă dacă-i poate spune ceva despre consulatul german.

— Cîțiva domni de la consulatul Reichului sînt membri ai clubului. Însuși consulul binevoiește să-mi facă curte. Dacă e nevoie să-l cunosc mai îndeaproape...

— Nu, încă nu e cazul, preciză el grăbit. Poate va fi necesar să am acces la englezi. Mai întîi vreau să-mi fac o părere de ansamblu.

— Îi voi raporta șefului. Știe c-ai sosit. Am să-i spun să-ți permită accesul în club, deși ar fi mai bine să te introducă unul din prietenii tăi germani. Aici, prudența nu e niciodată excesivă. În Istanbul activează independent cel puțin șase agenții de spionaj, fără să mai punem la socoteală poliția turcă și contraspionajul italian. Nu de mult turcii s-au debarășat cu mare tîmbălău de consulul Manciuuriei. Nici prin cap nu-ți trece, zîmbi ea, pentru cine mai lucra în afara japonezilor. Un moment ! Mi-am adus aminte de ceva care s-ar putea să te intereseze. Am primit de la Banca Centrală informația că cineva de la Consulatul german are un cont personal. Probabil că lucrează pe cont propriu. Nu-i nevoie să-ți spun că e vorba de comisioane, mită și așa mai departe. Voi încerca să aflu

despre cine e vorba și poate o să reușesc să-ți pun la dispoziție un extras după contul lui. Totdeauna e bine ca în astfel de situații să ai la dispoziție un individ pe care să-l poți strînge cu ușa.

— Văd că nici una din tainele meseriei nu-ți este străină. În ceea ce privește „strînsul“...

— Dragul meu, îl întrerupse ea. Doisprezece ani de meserie...

— Imposibil, se miră sincer Kloss și adăugă. În privința „strînsului“ trebuie să fii foarte prudentă. Semnează pentru englezi și depune la bancă banii primiți completîndu-i cu sumele obținute de pe urma micilor lui afaceri ?

— Cred că nu, îi răspunse ea după o clipă de gîndire. Englezii sînt prea prudenți. Preferă să depună onorariile la Banca Angliei.

Fu nevoit s-o aprobe. O mai întrebă despre un om al cărui nume apărea destul de des în rapoartele consilierului Witte și pe care-l cunoscuse înaintea plecării la Istanbul.

— Îți spune ceva numele de Christopulis ?

— Desigur, îl vei cunoaște. Este un client permanent al clubului nostru. Un băiat fermecător, zîmbi ea. Grec, de cetățenie turcă, jurist, dar nu-și practică profesia. În orice caz se intitulează magistrat. Probabil că e în legătură cu poliția turcă, un fel de mediator, plin de bani, proprietarul unui „Jaguar“, ultimul tip, anturat de cele mai frumoase fete din oraș. Din cînd în cînd intră în posesia unor informații interesante și e gata să le vîndă indiferent cui, numai prețul să fie suficient de gras. Cunoaște la perfecție cîteva limbi. Circulă tot felul de zvonuri în ce-l privește. Printre altele că ar fi rezident englez. Dar asta este puțin probabil, căci superficialitatea de care dă dovadă e mult prea evidentă.

Îl conduse pe Kloss pînă la scară și-l salută cu o înclinare a capului.

— Pe diseară !

Kloss își privi ceasul. Era aproape șapte. Canicula se mai potolise. Clubul doamnei Rosé își deschidea porțile la ora opt. El însă intenționa să-și facă apariția mai târziu.

Dînd curs sfaturilor Roséi în timpul petrecut la Consulat, îl atrase pe consilierul Witte într-o discuție asupra posibilităților pe care le au bărbații de a petrece în acest oraș, determinîndu-l să amintească de clubul Café Rosé. Consilierul îi propuse să-l introducă la club.

Agentul se afla tot sub castan, dar Kloss n-avea nici un motiv să scape de el pentru că nu intenționa să ascundă unde își va petrece seara. Probabil că și localul domnișoarei Rosé era ținut permanent sub observație.

Ridică receptorul și-l informă pe recepționar (de fapt pe patronul hotelului, căci în afară de acesta nu mai zărise pe nimeni la recepție) că intenționează să se culce și roagă să nu fie deranjat pînă la ora zece, cînd dorește să i se comande și un taxi.

— Dacă vreți să vă distrați, îi spuse patronul în engleză lui aproximativă, vă pot recomanda un local foarte plăcut aflat aproape de hotel. Nici n-aveți nevoie de taxi. Se numește Café Rosé. Să nu înțelegeți greșit numele. Nu e...

— Mulțumesc, i-o reteză sec Kloss. Mă descurc eu.

Se întinse pe pat. Înainte de a așipi îi trecu prin minte că de fapt, patronul hotelului *Orient* îi plăcea din ce în ce mai puțin.

4

Consilierul Witte văzu mașina cenușiu-argintie a lui Christopulis în fața unei cafenele, nu departe de Muzeul Mozaik. Intră în localul aproape pustiu la ora aceea, dar grecul nu era nicăieri. Mîzgăli cîteva cuvinte pe un bile-

te! și-l puse sub ștergătorul Jaguarului. Trebuia să vorbească cu grecul înainte ca acesta să ia contact cu trimisul ministerului.

Witte respinse ideea că tânărul cu care discutase în urmă cu câteva ore în cabinetul consulului venise pentru a descoperi micile detournări de fonduri pe care le comisesese frustrând statul german. Prudența îl îndemna însă să-și ia măsuri de precauție. Ce-i drept, Christopulis nu era un palavrăgiu. Putea vorbi numai dacă ar fi avut vreun interes să-l trădeze. Uneori, însă, e bine „să suflă și în iaurt“. Consulul Grandell, excesiv de amabil cu musafirul de la Berlin, îi ceruse lui Witte să-i acorde tot sprijinul „doctorului Kloss“. Tânărul îl corectase zîmbind, precizînd că nu deține acest titlu. Din discuții, Witte constată că oaspetele nu era deloc prost informat în problemele comerciale, cunoștea dificultățile procurării materiilor prime și ale materialelor supuse embargoului, și problemele de deconturi, credite și altele de acest gen.

Witte sosi la Café Rosé imediat după deschiderea localului, deși își dăduse întâlnire cu Kloss mai târziu. În apropiere observă mașina lui Christopulis, ceea ce însemna că găsisese biletul lăsat sub ștergător.

Bătrîna mustăcioasă îl salută ca pe o veche cunoștință, exprimîndu-și bucuria de a-l vedea din nou pe „domnul ambasador“. Așa-i numea ea pe toți funcționarii ambasadelor străine care frecventau localul.

Într-o sală mare, denumită de cei ai casei „sala oglinziilor“, o fată somnoroasă, în șalvari, cu fața pe jumătate acoperită, servea băuturi, în vreme ce o alta, tot cu voal, dar cu tradiționalul costum de dansatoare, se legăna leneș în ritmul unei melodii orientale. O mică orchestră, compusă din trei fete înghesuie într-o nișă, ciupeau strunele unor instrumente cărora Witte nu le știa nici măcar denumirea. Parcă pentru a compensa faptul că personalul localului era în exclusivitate feminin, clienții erau numai

bărbați. Cuvîntul clienți o deranja pe Rosé, care-i numea musafiri sau membri ai clubului...

Witte își roti privirea prin salon. La o măsuță joasă se afla un grup de bărbați corpolenți, tipuri de orientali, care rîdeau zgomotos. Christopolis nu se găsea printre ei. Sala în care se jucau cărți era pustie. Witte își zise că grecul era probabil sus, în apartamentul patroanei localului. Era una din puținele persoane care se bucurau de această favoare. În ciuda aparențelor, localul domnișoarei Rosé era cît se poate de respectabil. Bineînțeles că totul fusese astfel conceput, încît să creeze o ambianță erotică, dar nimic mai mult.

Se părea că nici unul din obișnuiții localului nu se putea lăuda de a fi stabilit relații mai intime cu vreuna din fermecătoarele dansatoare sau chelnerițe și, în orice caz, numărul celor care aveau acces la etajele superioare era extrem de redus.

Witte tresări. Cineva îl atinse pe umăr. Se întoarse.

— Necazuri ? rosti Christopolis. Ai mina unui om pe care Allah îl încearcă, făcîndu-i necazuri.

Își trase un taburet scund și se așeză lîngă Witte. Consilierul apucase să observe că haina grecului era cu aproape un deget mai lungă, iar pantalonii ceva mai largi decît recomandau ultimele reviste de modă. Christopolis își așeză mina îngustă, îngrijită pe gînunchiul lui Witte. În semiobscuritatea intimă a localului, briliantul inelului său strălucea în mii de ape. Odată, cînd Witte îl întrebase cît valora acel inel, grecul îi răspunsese „cît două sau trei case solide din centrul orașului“.

— Allah ne trimite necazurile, Allah ne scapă de ele.

Luă de pe tava adusă de chelneriță două pahare pline pe jumătate cu un lichid maroniu. Cuburile de gheață sunau cristalîn.

— Beți ! Nu s-a descoperit încă un remediu mai bun împotriva supărării.

— Allah interzice alcoolul, remarcă Witte acru.

— Mai închide ochii, își arată grecul dinții lui albi, dacă se bea pentru încheierea unei afaceri bune.

— Știam că nu faci decît afaceri bune. Să fie asta o excepție ?

— Ați auzit povestea aceea veche despre un tip care-și vindea cîinele ? Era un cîine foarte credincios. Se întorcea de fiecare dată la stăpînul său care-l vindea apoi din nou.

— Încetează cu parabolele ! De cîte ori îmi spui povești orientale am impresia că-mi ascunzi ceva.

— Toți sîntem la fel. Dumneata de exemplu...

— Christopulis ! tonul lui Witte se înăspri. Vrei să ne certăm ?

— Nici vorbă, rîse el, nu vreau să pierd cel mai bun client. Poate reușesc să-ți vînd și dumitale cîinele. Mă voi gîndi la asta.

— Lasă gluma. O vreme vom renunța la afaceri. Nu uita că datorită mie ai dus o viață ușoară. S-ar putea ca succesorul meu...

— Intenționează să te recheme la Berlin ? — tonul era serios.

— Încă nu, dar a venit cineva care s-ar putea să-și bage nasul. Pare să nu știe de glumă.

— Poate că se pricepe la valoarea banilor — la privirea întrebătoare a lui Witte adăugă — crezi că știe să facă deosebirea între o bancnotă de un dolar și una de o sută ?

— Pentru dumneata totul este simplu. Crezi că oricine poate fi cumpărat ? Nu pot să-i propun să primească mită. Tinărul acesta pare... — ezită în căutarea cuvîntului — a avea un crez al său. Genul ăsta de oameni nu iau mită.

Christopulis zîmbi.

— Ah, mentalitatea voastră europeană — își trase taburetul mai aproape de Witte. Te rog reține o dată pentru totdeauna — iau toți. Singura problemă este „cît“ !

Împinse spre Witte tabachera de aur.

— Fumtezi ? — scăpără bricheta, îi oferi foc. Bineînțele că n-o să-i bagi banii în buzunar. Vom găsi noi o modalitate. Allah interzice băutura, fumatul... si ce altceva mai interzice ? Ia gîndește-te, Witte — îi indică cu un gest al capului draperia care acoperea ușa sălii de joc. Da, Witte, jocurile de noroc. N-ai vrea să pierzi în favoarea lui ceva bani. Invită-l aici. Te ajut și eu. Îți voi face acest mic serviciu cu multă plăcere.

— L-am și invitat. Va fi aici în cel mult o oră, zise Witte privind-și ceasul.

Se simțea ușurat. Nu era pentru prima dată cînd constata că prezența acestui grec cinic avea darul să-l liniștească. Ridică paharul de cristal. Cubul de gheață se topise aproape complet.

— În sănătatea dumitale, Christopulis. Să ai totdeauna numai idei bune. -

Cu coada ochiului o zări pe mademoiselle Rosé coborînd scările. Purta o rochie lungă, nedecoltată, de o eleganță discretă. Se apropie de masa lor. Witte se ridică amintindu-și de însărcinarea primită de la consul. Îi sărută mîna fină și o întrebă dacă îi parvenise invitația. Rosé înclină afirmativ din cap.

— Domnul consul m-a însărcinat să vă transmit că prezența dumneavoastră i-ar face o mare plăcere. Putem conta pe...

— Voi veni. Sper să nu intervină nimic care să mă împiedice.

Se așeză pe marginea taburetului pe care Christopulis îl împinsese spre ea, de parcă voia să le dea de înțeles că intenționa să-i delecteze cu prezența sa doar o clipă. Witte tocmai începuse să-i spună că-și permisese să invite la club un reprezentant al Ministerului Economiei germane care sosise la Istanbul pentru afaceri, cînd una din fetele sumar îmbrăcate se opri lîngă masa lor cu un telefon pe tavă.

— Pentru domnul consilier Witte, spuse ea.

Luă receptorul fără să se mire. Nu era căutat pentru prima oară în acest local. Chiar consulul ştia unde-şi poate găsi consilierul la ora aceea. De astă dată însă nu era consulul. Witte recepţionează doar o frază, suficient pentru a se simţi cuprins de spaimă, senzaţie frecventă în ultima vreme.

— Te simţi rău ? îl cheştionează Christopulis.

— Aş paria că te-a sunat o femeie. Numai o femeie poate provoca o asemenea tulburare.

— Da, răspunse el, era o femeie.

Nu minţea, însă ceea ce i se spusese n-avea nimic comun cu presupunerile lui Rosé. Femeia rostise doar atât : „Ştiu cui aparţine contul cu numărul 115/185 de la Banca Centrală. Era suficient pentru Witte, care, la rîndul său, ştia foarte bine cine este posesorul frumoasei sume de peste cincizeci de mii de lire sterline, depuse în acel cont. De unde aflase femeia că acesta era contul lui ? Şi de ce-i comunicase asta ? Să fie începutul unui şantaj ?

— Cred că a sosit cunoştinţa pe care o aşteptaţi, îi întrerupse gîndurile grecul, indicîndu-i un tînăr impecabil îmbrăcat, care, din uşă, cerceta sala cu privirea.

— Într-adevăr, confirmă Witte. Alo, Kloss, îl strigă el.

Tînărul se apropie de masă şi se aplecă graţios deasupra mîinii întinse de Rosé, strînse mîna lui Christopulis şi-l bătu prieteneşte pe umăr pe Witte.

— Este plăcut aici, constată el.

Apoi, întorcîndu-se spre Christopulis continuă :

— Aşadar, dumneavoastră sînteţi acela care l-a ajutat pe Witte să rezolve atât de prompt problema manganului.

— Îi servesc întotdeauna cît pot mai bine pe prietenii mei germani.

— Încercaţi să vă împrieteniţi cu domnul Christopulis. Cunoaşte toate tainele acestui oraş, spuse Rosé.

Apoi se ridică grăbită şi, făcînd un semn cu capul, se îndreptă spre barmaniţa în şalvari. Kloss o urmări cu

privirea și aprinzându-și țigara oferită de Christopulis, mărturisî :

— Drept să vă spun, tainele nu mă prea interesează, în schimb, aş vrea să stabilesc unele relații cu cercurile comerciale din acest oraș.

— Christopulis îi cunoaște pe toți, interveni Witte.

— Îi știu sau nu... dacă e necesar.

— Sint convins că ne vom înțelege, spuse Kloss.

— Totul depinde de marfa care vă interesează. Vă propun să amînăm pe mîine discuția asta. Nu în fiecare zi aveți ocazia să priviți dansatoare orientale. Știți că Rosé a fost nevoită să obțină un permis special din partea poliției.

— Doar pentru acel abdomen dezgolit? voi să știe Kloss.

— Cred că pentru asta nu-i nevoie de permis. Pentru voal. De douăzeci de ani, în Turcia este interzisă purtarea voalului. Domnișoara Rosé reușește să obțină totdeauna ceea ce dorește.

— Nu cumva vreți să insinuați că domnișoara Rosé colaborează cu poliția ?

Christopulis se mulțumi să zîmbească în felul acela al său, iar în loc de răspuns le spuse o poveste lungă, orientală, din care Kloss înțelese că nu e rău omul care „se are bine cu poliția“, ci acela care lucrează *numai* pentru poliție.

„Mă avertizează, mă informează sau mă ia peste picior?“ — se întreba Kloss urmărind fața mobilă a elegantului grec.

5

Kloss se conformă invitației pe hîrtie cretată de a participa la garden party-ul de la consulul german și se înființă la ora 5. Bineînțeles că era primul musafir.

Stringându-i mîna cordial, consulul nu se trădă cu nimic. În schimb, secretara, scheletica domnişoară von Tilden, îmbrăcată într-un costum cenuşiu, asemeni unei uniforme, cu insigna partidului nazist prinsă de rever, nu-şi ascunse zîmbetul ironic.

— Punctualitatea este o trăsătură a ofiţerilor germani, remarcă ea în cele din urmă.

Pretextînd că vrea să viziteze grădina, Kloss o părăsi şi se refugie într-un colţ îndepărtat, într-un chioşc îmbrăcat în verdeaţă. Se aşeză pe o bancă şi încercă să pună cap la cap toate observaţiile strînse în cele trei zile de cînd sosise la Istanbul.

Cu ocazia celor trei vizite la Consulat reuşise să-i cunoască pe toţi lucrătorii. În afara lui Grandell, Witte şi a domnişoarei von Tilden, mai intra în joc şi un oarecare Peters, un tip taciturn, cu privirea piezişă. Dintre ei trebuia Kloss să-l aleagă pe omul care pentru Resmann urma să joace rolul spionului demascat. Unul dintre ei, căci al cincilea, consilierul Beitz zăcea de trei luni în spital, bolnav de hepatită.

Dealtfel ieşea din cauză de la sine, deoarece, conform informaţiilor lui Resmann, agentul britanic nu acţiona la Consulat decît de două săptămîni. Teoretic, oricare din cei patru putea fi bănuît, căci toţi aveau acces la informaţii.

Kloss urma să-l elimine în primul rînd pe agentul autentic. Apoi, trebuia să-l „descopere” pe spionul englez printre celelalte trei persoane. Deocamdată reuşise să-l cunoască mai bine numai pe Witte şi asta datorită în mare măsură partidei de pocher de la Café Rosé.

După cîteva mîini şi-a dat seama că Witte era hotărît să piardă în favoarea lui, lucru care îl enervase căci îi plăcea realmente jocul, mai ales momentul filării cărţilor, clipa deciziei sau aceea în care plănuia o cacialma. Apoi îşi dădu seama că Witte şi Christopulis încercau să-i ofere ceea ce voia să ia singur. Se hotărî să-i joace o festă lui Witte. Înainte ca celălalt să se dezmeticească bine, i se

strînsese în faţă o grămadă de bancnote care deveniră brusc proprietatea consilierului. Strîgînd banii, Witte avea o mină nenorocită, spre satisfacţia lui Kloss. Se trezi abia în momentul cînd constată că plăcerea de a-i juca o festă lui Witte îl costase jumătate din diurna acordată pentru şederea sa la Istanbul.

Cînd, întîlnindu-se pentru un moment la bar cu Rosé, aceasta îl întrebă dacă nu cumva se ȋcnise pierzînd atîȋia bani, ȋi răspunse că asta urmărea, că fără doar ȃi poate englezii vor afla ȃi nu vor pierde prilejul de a-i oferi un ȋmprumut substanȋial. Pentru aceasta vor apela la omul lor de la Consulat ȃi astfel nu mai trebuia să-ȃi bată el capul pentru a-l elimina din cercul candidaȋilor la rolul de „trădător“. Rosé se mulȋumi doar să ridice din umeri ȃi-l informă că aflase deja numele deȋin torului contului de la Banca Centrală. Nu apucă să i-l comunice căci ȋn jurul lor se adunaseră c ȋiva invitaȋi, astfel că fu nevoită să schimbe subiectul. C nd, la plecare, se aplecă să-i sărute m na, Rosé ȋi ȃopti : „ȋi-l voi spune m ine la Consulat“.

Deci, peste c teva minute va afla cine este posesorul contului. S-ar putea ca Rosé să-i dea vreun semn de via   din partea ȃefului local al Centralei, care trebuia să-l ajute ȋn identificarea adevăratului agent englez. Cu toate că relaȋiile dintre agenȋiile aliate nu erau chiar idilice, de multe ori, gravitatea unor situaȋii ȋi obligaseră să colaboreze. Contactarea agentului englez nu era o treabă uȃoar  pentru ȃef ȃi cu at t mai mult pentru Kloss, dat ȋiind pericolul desconfir rii, lucru cu care Centrala n-ar fi fost niciodată de acord.

Printre ramurile rare zări c ȋiva oaspeȋicare se ȋndreptau spre grădină. Kloss se ȋndep rt  ȋn direcȋie opusă.

C teva minute mai t rziu făcea cunoȃtin   cu domnul Tsi-Fun-li un chinez scund, dolofan, reprezentant al Mancuriei ȃi cu frumoasa lui soȋie japoneză. Tocmai le

răspundea convențional la întrebările despre Germania, iar ei ascultau cu o atenție respectuoasă banalitățile pe care le debita, când se apropie de ei consulul Grandell, ducînd familiar de braț un bărbat înalt, chipeș, cu tenul smead și un nas proeminent.

— Permiteți-mi, domnule Kloss, să vă prezint pe un bun prieten al Germaniei, prințul Mjavanadze.

— Sînt sincer bucuros să vă cunosc, să strîng mîna unui om care vine din țara ce poartă pe umerii săi povara luptei contra bolșevismului.

— Trebuie să vă informez, domnule Kloss că prințul este descendentul direct al prinților gruzini și singurul pretendent legal la tron. Însuși fűhrerul i-a promis prințului că în curînd va urca pe tronul Gruziei, îi șopti domnișoara von Tilden, pe un ton admirativ, de parcă promisiunea aceasta l-ar fi înnobilat pe gruzin.

Kloss spuse ceva din care se înțelegea că această cunoștință ar fi o cinste pentru el și Grandell se îndepărtă pentru a saluta noii oaspeți care tocmai intraseră.

Prințul se întoarse spre bărbatul aflat în spatele său, care-l examinase cu atenție pe Kloss de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie figura lui, și-i șopti precipitat cîteva cuvinte, probabil în limba gruzină. Omul era îmbrăcat într-o rubașcă de un roșu viu, peste care își încinsese o eșarfă cu franjuri. Purta pantaloni negri și cizme cu carîmbi înalți. Arăta aidoma unui lacheu credincios al unui prinț de operetă.

— Vă rog să mă scuzați. Pauli l-a văzut pe ambasadorul Japoniei, trebuie să mă duc să-l salut. Sper să ne mai vedem, domnule Kloss. Vă rog să-mi faceți o vizită într-una din zile.

Făcu un semn cu capul bărbatului în rubașcă și acesta îi întinse lui Kloss o carte de vizită. Kloss rămase din nou singur cu uscata domnișoară von Tilden.

— Japonia i-a dat de înțeles prințului că este singurul pretendent la tronul Gruziei eliberate de bolșevism, pe care-l va recunoaște.

— Chiar credeți, domnișoară von Tilden, se hotărî el s-o provoace, că acest bufon va ajunge cîndva pe tron ?

— Führrerul i-a promis și el își respectă cuvîntul. Vă îndoiți de acest lucru ?

— Nu m-ați înțeles și mă tem că nu-l înțelegeți nici pe führrerul nostru. Numai cercetașii englezi își țin cuvîntul și nici de asta nu sînt chiar sigur. Führrerul nostru nu este cercetaș englez. El își va călca cuvîntul dacă interesele Germaniei o vor cere. Oare chiar n-ați înțeles în ce constă noua noastră moralitate național-socialistă ?

Domnișoara von Tilden îl privi derutată. Spusele lui Kloss aveau un dublu înțeles — ale unui hitlerist convins sau ale unui... Prefera să nu se mai gîndească. Cel puțin asta părea să exprime chipul ei. De cînd se cunoșteau era prima oară cînd Kloss simți pentru ea o fărîmă de simpatie. Dinspre fundul grădinii se apropia Witte. Îi făcu un semn amical lui Kloss. Domnișoara von Tilden profită de ocazie :

— Vă rog să mă scuzați, s-ar putea ca domnul consul să aibă nevoie de mine.

— Mă voi descurca singur — zîmbi Kloss. apoi o întrebă. A venit și domnișoara Rosé ?

Ezitate o clipă amintindu-și că de fapt, n-avea de unde să-i știe numele.

— Și dumneavoastră vă numărați printre admiratorii ei ? zîmbi ea strîmb. Bineînțeles, a sosit la cîteva minute după dumneavoastră.

Se răsuci pe călcîie și o porni spre vilă.

— L-ați cunoscut pe prinț ? întrebă Witte. Interesant personaj, nu-i așa ?

— Vi s-a strîmbat cravata, zise Kloss și-l ajută să și-o potrivească. Nu atît prințul, cît acel... individ.

— Vă referiți la Pauli ? Este garda prințului — șofer, camerist și prieten. Se pare că provine tot din înalta aristocrație gruzină. Prințul l-a adus la rugămintea consulului. Va fi atracția serii. O... îi indică invitații grupați într-o parte a grădinii. Se pare că a început. Trebuie neapărat să-l vedeți.

Se îndreaptă spre ei. Brusc se opri de parcă și-ar fi amintit ceva :

— Era să uit, Kloss. Regret cele petrecute aseară.

— Nu înțeleg.

De fapt, înțelegea foarte bine.

— Ați pierdut ieri o groază de bani.

— Să nu mai discutăm despre asta, îi răspunse Kloss neglijent.

— Știu ce puțini bani primiți. Economia de valută...

Tăcu, așteptând parcă un ajutor din partea lui Kloss. Când Kloss se ridicase de la masă în seara de dinainte spunând că spectacolul abdomenelor dezgolite e mai puțin costisitor, Witte, stringând teancul de bancnote îl privise cu reproș pe Christopolis :

— Ce-ai făcut ? În loc să pierd, am câștigat.

Și grecul înțelesese acel reproș mut.

— E chiar mai bine, îi spusese el încet. Omul va avea dificultăți financiare, iar cel care-l va împrumuta îi va deveni prieten.

— Trebuia să-l împrumute și să-i ceară o chitanță, adăugase el ridicându-se de la masa verde. Witte aștepta confirmarea lui Kloss că valuta acordată era insuficientă, lucru ce i-ar fi dat prilejul să-i ofere un împrumut. Dar Kloss tăcea acum privindu-l interogativ. Witte n-avu încotro și atacă direct :

— Vă rog să-mi spuneți sincer, cum stați cu banii ?

— La drept vorbind, nu prea bine, răspunse Kloss, gândind că presupunerea sa potrivit căreia cineva de la Consulat îi va oferi bani urma să fie confirmată de cine nu se aștepta.

Așadar, Witte era omul pe care trebuia să-l protejeze.
— Poftim, zise Witte întinzându-i lui Kloss un teanc de bancnote.

— Ce înseamnă asta ?

Se prefăcu că nu înțelege.

— Cinci sute de lire. Cam cât ați pierdut la joc.

— Nu pot... cred că nu pot, șovăi el.

— E în ordine. Nu trebuie s-o considerați ca o returnare a banilor pierduți. Am prevăzut reacția dumneavoastră și am pregătit chiar o chitanță. N-am precizat termenul. O să mi-i înapoiati când veți putea. Sau aveți nevoie de mai mulți ?

Scoase stiloul și i-l întinse.

— De acord, zise Kloss, semnând neciteț hîrtia. Să mergem să vedem și noi atracția serii.

— Desigur, se grăbi Witte și pe fața lui se citea ușurare.

„Crede că m-a cumpărat“, își zise Kloss. Apropiindu-se de grupul aflat împrejurul unui stejar gros o căută cu privirea pe domnișoara Rosé. Aceasta însă nu se afla printre invitați.

În schimb, trebui să recunoască că ceea ce Witte denumise „atracția serii“ își merita numele. Mica și frumoasa soție a solului Manciuiei stătea lipită de trunchiul copacului, iar Pauli, de la aproximativ zece metri, arunca cuțite înfigîndu-le în jurul ei. Lamele de oțel înconjuraseră aproape jumătate din trupul micuței japoneze. Următorul cuțit se înfipse vîjiind la numai cinci centimetri de urechea dreaptă a soției consulului. Aplauze furtunoase răsplătiră această performanță. Alte trei cuțite, aruncate la intervale de secunde se înfipseră în trunchi lîngă umerii și gîtul femeii, cu precizia cu care efectuează împunsăturile o mașină de cusut.

Abia acum Kloss remarcă senzaționalul spectacolului — Pauli arunca cuțitele legat la ochi cu o eșarfă colorată.

— Aveți o soție curajoasă, i se adresă el chinezului dolofan, cu fața zbîrcită.

În loc de răspuns, consulul îi zîmbi în felul acela misterios, propriu orientalilor.

— Doamna consul este în deplină securitate, îi șopti Mjavanadze. Pauli nu-și greșește ținta niciodată. Dușmanii mei știu asta.

— N-aș vrea să mă număr printre dușmanii dumneavoastră, — zîmbi Kloss.

— Asta depinde numai de dumneavoastră, îi șopti gruzinul.

Kloss n-apucă să reflecteze asupra sensului acestui dialog căci atenția îi fu atrasă de domnișoara von Tilden ce venea grăbită spre grupul celor care aplaudau măiestria lui Pauli.

— Domnule consul, i se adresă ea lui Grandell cu vocea coborîtă.

*Înspăimîntată parcă, continuă în șoaptă. Kloss auzi doar... „acea Rosé“ și „în pavilion“. Era suficient. Porni în grabă după consul pe care îl conducea domnișoara von Tilden.

În pavilion, aproape în același loc în care se retrăsese el să-și adune gîndurile, zăcea Rosé. La lumina lampionului, priveliștea era îngrozitoare. Nu exista nici o îndoială în privința modului în care fusese ucisă. O eșarfă mai strîngea încă gîtul lung al fetei. Lîngă cadavru zăcea poșeta deschisă din care căzuseră rujul, pudriera, portmoneul și pașaportul francez.

Citi mecanic numele — Rosé-Marie Laurin, născută în anul 1908. Deci avea treizeci și cinci de ani. „Părea mult mai tînără“, gîndi Kloss acoperindu-i fața cu unul din colțurile eșarfei.

— Dumnezeule, se lamentă Grandell. Am încercat tot ce s-a putut să evit scandalurile. Ce ne facem acum?

— Cred că trebuie să chemăm poliția, spuse Kloss.

— Pe teritoriul Consulatului ? Ați înnebunit, exclamă domnișoara von Tilden.

Kloss o privi admirativ. Hitlerista asta avea nervi de oțel. Se comporta de parcă găsirea femeilor sugrumate făcea parte din obligațiile ei curente.

— Mi-e teamă că nu putem evita amestecul poliției, spuse Grandell cu o voce gîtuită. Va fi foarte dificil pentru ei, căci toți cei prezenți la recepție se bucură de imunitate diplomatică. Vreți să ne ajutați în acest moment dificil, domnule Kloss ? Eu împreună cu domnișoara von Tilden vom încerca să-i pregătim pe invitați înainte de a le anunța cele întîmplate. Pe dumneavoastră vă rog să telefonați poliției. Sînteți de acord ?

Kloss încerca să împingă un ghemotoc de hîrtie aflat pe jos. Prefăcîndu-se că-i cade batista se aplecă și ridică bucata de hîrtie care, ar fi putut jura, nu se afla acolo în urmă cu cîteva ore. Puse batista în buzunar împreună cu ghemotocul și-i răspunse consulului că este gata să-i acorde tot sprijinul. Domnișoara von Tilden ieși prima, iar ei o urmară la distanță de cîtiva pași.

— Kloss, consulul îl strînse dureros de cot. V-aș ruga să-mi spuneți dacă din ordinul dumneavoastră sau chiar dumneavoastră...

— Mă suspectați de uciderea unei femei pe care n-am văzut-o decît de două ori ?

— Sînt un om în vîrstă și un vechi lucrător în serviciul diplomatic — se opri în mijlocul aleii. Mă pot aștepta la ce-i mai rău. La o demisie sau ceva de genul acesta. S-ar putea ca turcii să-mi ceară să părăsesc Istanbulul. Caută să se folosească de orice pretext. Și eu sînt în acest oraș reprezentantul Germaniei. Iată de ce vă rog să fiți sincer. Nu vă cunosc gradul și nici scopul venirii dumneavoastră aici. Știu că în activitatea S.D.-ului și Gestapoului se întîmplă multe, dar eu trebuie să aflu...

— Chiar dacă aș fi trimis de instituțiile pe care le-ați menționat cu atîta imprudență, răspunse rece Kloss, n-am

venit aici pentru a vă face confidențe. Ceea ce vă pot spune este că nu eu am ucis-o. Și vă rog să încetați cu presupunerile privind misiunea mea la Istanbul.

— Dar sîntem singuri, spuse Grandell.

Părintd că abia atunci o văzuse pe domnișoara von Tilden care se afla cu cîțiva pași înainte, întoarsă cu spatele, continuă :

— Ea este...

— Destul, i-o reteză Kloss cu asprime și o porni în direcția geamurilor luminate ale vilei.

Găsi fără dificultate încăperea în care oficia domnișoara Tilden și unde reținuse că se afla centrala telefonică. Scoase din buzunar ghemotocul de hîrtie și-l netezi. Era un plic galben cu antetul „Banca Centrală, Istanbul“. Conținutul plicului îi fusese destinat lui, dar înăuntru nu se mai afla nimic. Ar fi trebuit să conțină un extras de cont și numele posesorului. Rosé murise pentru că știa numele. Să fi fost atît de imprudentă încît să-i fi dat de înțeles omului că știa ?

Kloss smulse toate fișele. Trebuia să se grăbească. Alergă în grădină și-l informă pe consul că cineva defec-tase centrala. „Voi suna de la primul telefon întilnit“, spuse el pe un ton care nu suporta discuții și, fără a aștepta răspunsul consulului, se îndepărtă grăbit.

6

Moartea neașteptată a Roséi imprimă întregii afaceri un tempo nebunesc. Trebuia să ajungă înaintea poliției în camera Roséi de la „Café Rosé“. Printre gratii îl zări pe ingerul său păzitor absorbit de discuția cu jandarmul aflat lîngă ghereta santinei.

Nu mai avea timp să-l piardă pe drum pe următorul său. Merse de-a lungul gardului pînă la primul colț. După ce privi cu atenție în jur escaladă gardul. Trecu indiferent pe lîngă taxiurile parcate lîngă bordură. Luă unul abia după ce ajunsese în strada principală, lîngă un restaurant. Îi dădu șoferului adresa hotelului său. Înainte de a vira pe străduța care urca în pantă opri taxiul și-i spuse șoferului că prefera să facă pe jos restul drumului. Așteptă ca mașina să dispară și porni în direcția clubului „Café Rosé”.

Se întreținu amical cu bătrîna portăreașă, bău două coniacuri la bar și numai cînd se stinse lumina și se aprinse reflectorul puternic ce lumina estrada pe care o fată își interpreta dansul obișnuit, urcă scările neobservat de nimeni. Cel puțin așa spera el.

Ușa camerei Roséi era a treia pe stînga. Așa își amintea. O descuie folosind șperaclul său din Wiesbaden. Se îndreptă spre birou, ingenunchie și, în tactul melodiei monotone, încercă să deschidă cu șperaclul sertarul de sus. În același moment simți în spate atingerea rece a oțelului. Înainte de a apuca să se decidă cum să acționeze, apăsarea cedă.

— A, tu ești ? Ce cauți aici ?

Se întoarse. În dreptul capului său văzu mijlocul gol al unei fete. Fata își scoase voalul. Continua să țină pistolul în mîină, dar nu-l mai amenința.

— Iartă-mă, nu-mi aduc aminte să fi făcut cunoștință, rosti el nu prea inspirat.

— Te cunosc, mi te-a arătat Rosé.

Spuse prima parte a parolei.

— Tu ești șeful ? întrebă el mirat.

— O, nu... rîse ea. Șeful te cunoaște. Ce s-a întîmplat ?

Îi povesti ce se petrecuse la Consulat.

— Poliția poate apărea în orice moment. Înlătură orice urmă și anunță-l pe șef.

Fata aprobă din cap și, în tăcere, își șterse ochii înlăcrimați.

— Sărmana Rosé, exclamă ea. Nu ținea nimic aici. Avea un seif la bancă. Îl voi goli mâine dis-de-dimineață. Șeful va decide.

— Fă-mi legătura cu șeful, trebuie neapărat să discut cu el.

— Îi voi transmite dorința ta. Numai el va hotărî dacă vrea sau nu să te vadă.

Reuși să se întoarcă la Consulat înainte de sosirea poliției. Invitații la acea recepție nereușită sușoteau strînși în grupuri mici. Un chelner posomorît aduna în tăcere paharele.

Consulul se afla în cabinetul său. Împreună cu secretara, aruncau niște hîrtii în focul din cămin. Încăperea era plină de fum. Fără să scoată o vorbă, Kloss deschise geamul.

— Aș vrea să discutăm între patru ochi, îi șopti Kloss.

Consulul aprobă din cap. Căută un pretext și o expedie din cabinet pe domnișoara von Tilden.

— Ceva urgent ? se informă el.

— Da, e o problemă extrem de importantă. Iată, aceasta este împuternicirea mea.

Îi întinse lui Grandell o legitimație emisă de Direcția generală a securității Reichului. Grandell își puse ochelarii și-o studie pe toate părțile, recitind de cîteva ori textul scurt.

— Vă ascult, spuse el. Nu m-am înșelat în privința misiunii dumneavoastră. Sînt gata să vă acord tot sprijinul. De ce aveți nevoie ?

— Trebuie să vă informez că pe teritoriul Consulatului acționează un agent britanic.

— Exclus, izbucni Grandell, dar după o clipă se lăsă să cadă greoi pe scaun și-și ascunse fața în palme. Am încredere în oamenii mei, rosti el cu voce stinsă.

Kloss își spuse că omul era într-adevăr convins.

— Ar fi trebuit să spunei „aveam încredere“. Este cert că agentul acționează aici. N-am să vă comunic însă cum am ajuns la această convingere. Agentul acționează aici, în imediata dumneavoastră apropiere, sau...

Vocea îi rămase suspendată.

— Sau ? repetă Grandell ca un ecou.

— Sau agentul britanic sînteți chiar dumneavoastră.

Privindu-i chipul, Kloss se temu ca Grandell să nu facă cumva un infarct. Asta i-ar mai lipsi. Izbucni în rîs :

— Liniștiți-vă, domnule consul, am glumit. Să revenim la prima problemă. Știu, mai bine zis bănuiesc cine este agentul. Îmi lipsesc cîteva dovezi concrete, dar e o chestiune de zile.

— Vă rog să-mi spunei imediat — Peters, Witte sau... consilierul Beitz ?

Glasul îi trăda nerăbdarea.

— Beitz se află în spital de trei luni, iar activitatea agentului britanic a început acum două săptămîni.

— Atunci care dintre cei doi ?

— Care ați prefera să fie ?

Răspunse cu o întrebare pentru a cîștiga timp. După împrumutul oferit de Witte, care era edificator, nu prea mai avea de ales. Compromiterea lui Grandell părea mai puțin recomandabilă, căci presupunea că acesta are protectori mari, poate chiar în persoana lui Ribbentrop. Mai rămîneau doi — Peters sau secretara. În primul moment se gîndi la Peters — un gestapovist mai puțin. În favoarea lui pleda însă incapacitatea. Peters nu dăduse de urma agentului. Putea să vină altcineva mai capabil care să-i facă greutăți. Era riscant. Deci, alegerea se impunea de la sine — domnișoara von Tilden.

— Pronunțați-vă odată.

Vocea lui Grandell trăda nerăbdarea.

— Nici unul dintre ei. După toate probabilitățile, agentul britanic este secretara dumneavoastră.

— Aiurați, spuse Grandell calm. Acuzînd-o pe această domnișoară loviți în mine. Chiar nu știți că de un an și jumătate, de la moartea soției mele Matilda, eu și domnișoara von Tilden...

Tuși ducîndu-și mîna la gură. Trebuia să recunoască că nu se așteptase. Mărturisirea consulului îi strica planurile. L-ar fi putut speria puțin pe acest domn în vîrstă. Din păcate se aflau într-o țară neutră în care un funcționar german, chiar unul ca Grandell, supus unei dresuri îndelungate, putea deveni neîncrezător.

— Nu-i cazul să vă mai spun că, în ciuda relațiilor strînse cu această femeie, nu trebuie să-i comunicați nimic. Deocamdată este o simplă presupunere. Am însă motive să cred că nu greșesc. Totuși, n-ar fi exclus să mă înșel. Voi verifica cu atenție. Dacă se va dovedi c-am greșit, am să fiu primul care o să vă comunice. Vă mai promit că în acest caz nu voi aminti nici o vorbă de bănuielile mele în raportul pe care-l voi întocmi. Dar dacă se vor confirma, în ciuda simpatiei pe care v-o port...

— Sînt convins că vă înșelați. Este președinta organizației național-socialiste din Consulat. Înainte a fost omul de încredere al ambasadorului nostru de la Ankara. Din '34 face parte din personalul diplomatic și a fost de nenumărate ori verificată de serviciul de securitate. Sînt sigur că vă înșelați.

— Aș vrea să mă înșel și asta pentru dumneavoastră.

Se auzi o bătaie în ușă. În prag apărură domnișoara von Tilden.

— Domnule consul, inspectorul de poliție dorește să vă vorbească.

— Vin imediat.

Femeia se apropie, se așeză în fotoliul șefului său, scoase din casetă o țigară și și-o aprinse.

— Vom avea o noapte veselă, i se adresă ea lui Kloss. Inspectorul a citit prea multe romane polițiste și e pornit să descopere mobilul. Mobilul asasinării patroanei acestui...

acestui vesel local din Istanbul. Și asta în anul 1943
Trebuie să fie absolut idiot !

— Toți polițiștii caută motivele.

— Nu faceți pe naivul, domnule Kloss. De cînd sînteți aici ați avut timp să vă dați seama că acest Café Rosé este centrul spionajului local. Mai e nevoie de altceva ? Cu cît își va da seama mai curînd și polițistul, cu atît va fi mai bine. Dar... dar doream să vă întreb ceva : hîrtia aceea galbenă pe care ați ridicat-o de pe jos era un plic, un plic cu antetul băncii ?

Tăcu trăgînd lung din țigară.

— Nu înțeleg. Dacă aveți impresia că ascund vreo probă puteți să-i comunicați inspectorului.

— O... se supără ea, doar nu vă închipuiți că voi pune în discuție problemele noastre în iarmarocul ăsta oriental. Vedeți, patroana acelei case vesele denumită Café Rosé avea plicul în poșetă cînd a sosit la recepție. Și-a refăcut machiajul la oglindă. Poșeta deschisă era alături. L-am remarcat, căci cunosc aceste plicuri. Pe urmă căutînd în poșetă am constatat că dispăruse. Cine în afară de dumneavoastră putea să mai vadă plicul ? Pentru un reprezentant al Ministerului Economiei sînteți destul de curios, zîmbi ea ironic.

Apoi continuă pe un ton serios :

— Toți. Peters se afla la garderobă. Primea hainele invitaților. Domnul consul făcea complimente unei frumoase doamne. Consilierul Witte împreună cu prietenul său se opriseră cîteva clipe în dreptul ei. Și mulți alții cărora nu le știți nici numele, căci domnișoara Rosé și-a pierdut mult timp cu machiajul. S-ar putea ca tocmai ăsta să-i fi fost fatal. Apropo. N-ați avut impresia că consilierul Witte era cam indispus astă seară ? Nu l-au atras nici măcar palpitatele demonstrații ale lui Pauli !

— Nici dumneavoastră nu v-ați uitat și pe deasupra ați fost prima care a descoperit cadavrul.

— Într-adevăr. La câteva minute după crima. În ce privește scamatoriile lui Pauli le cunosc și dealtfel nu sînt amatoare de „senzații tari“.

— Aveți un deosebit spirit de observație, domnișoară.

— Deprindere profesională, domnule Kloss, sînt apreciată ca o foarte bună secretară. Și încă ceva. Am convenit cu consulul ca numele dumneavoastră să nu figureze pe lista invitaților din această seară. Persoanele care se bucură de imunitate diplomatică au plecat. Pe ușa aceasta puteți ieși din consulat fără să fiți observat. Noapte bună !

7

„Undeva am greșit“. Gîndul acesta îi trecuse prin minte încă în cabinetul lui Grandell.

Atunci nu era sigur, mai degrabă intuia. Ciudata discuție cu domnișoara von Tilden și propunerea ei de a părăsi neobservat Consulatul pentru a evita întâlnirea cu inspectorul turc, care ar fi putut să-i dea peste cap planurile, suspendîndu-i șederea în Turcia, îi creau o stare de neliniște.

Prin grilajul de fier al grădinii zări mașina poliției și pe îngerul său păzitor sprijinit de unul din stîlpi.

Se întoarse și se strecură în umbra zidului casei spre fundul grădinii, pe drumul pe care-l cunoștea. Se aplecă privind strada. Observă un polițist sprijinit de indicatorul stației de taxi. Reveni trecînd pe lângă stejarul de care, în urmă cu câteva ore, fusese țintuită fermecătoarea soție a voluminosului chinez. Zărind un funcționar în uniformă, ocoli pavilionul descriind un arc larg. Se trezi în fața zidului înalt din cărămidă. Dintr-un salt, precedat de un

elan energic, ajunse sus. Dincolo se întindea o grădină lăsată în paragină.

Își dădu seama că apucînd-o la stînga va ajunge în străduța unde era stația de taxiuri, suficient de departe de locul unde se afla polițistul. Sări și se întinse cît era de lung. Piciorul i se agățase de o conductă. Din fericire nu păți nimic. Schiopătînd ușor o porni în direcția în care spera să fie ieșirea. Din prudență scoase pistolul și-i trase piedica. Ajunse mai repede decît își închipuise la zidul scund, dincolo de care se afla strada pe care o cunoștea. După ce își scutură praful de pe haine o apucă spre hotel. Își aminti că avea piedica trasă. O lăsă și-și puse pistolul în buzunarul de la spate. Nu știa că peste cîteva minute avea să regrete gestul acesta. Îl mai despărțeau doar cîteva zeci de metri de aleea pietruită ce ducea spre hotel cînd i se întîmplă lucrul acela neprevăzut. Mergea încet, meditănd asupra greșelii pe care o comisese. Străduța, destul de îngustă, se întindea de-a lungul unui zid înalt de aproape doi metri. Un singur felinar, aflat în colțul unde strada cotea la dreapta, lumina slab drumul. Ajuns acolo regretă că renunțase să mai țină pistolul în mînă. Ar fi trebuit să se aștepte. Jocul abia începuse. Greșeala comisă îl determinase pe celălalt, care nu dorea să-i fie adversar, să greșească, la rîndul său. Reflecțiile acestea avea să le facă însă mult mai tîrziu.

Ajuns în dreptul punctului de întîlnire a celor două ziduri albe, înalte, care făceau un unghi aproape drept, se împiedică și asta îi salvă viața. Un obiect lucios trecu pe deasupra capului său. Lama se lovi cu zgomot de zidul alb și ricoșă. Se aruncă și cu coada ochiului îl zări pe bărbatul care tocmai azvîrlea al doilea cuțit. Era Pauli. Se ridică dintr-un salt apucînd un pumn de pietriș. Îl aruncă în clipa în care se ferea de celălalt cuțit, astfel încît pietricelele mărunte nu-și atinseră ținta. Se întreba cîte cuțite o fi avînd Pauli. Aruncase șapte și era o mi-

nune că nici unul nu-l nimerise, mai ales că era un țințar excelent. Smochingul negru i se profila pe zidul alb. Totul durase câteva secunde, dar Kloss simțea că-l părăsesc puterile, iar piciorul scrîntit, cînd sărise zidul, începuse să-l doară. Sărea ca un clown, profilat pe fundalul alb al zidului, în vreme ce cuțitele cădeau cu zgomot pe caldarîm. Unul, zvîrlit rapid, îl atinse la antebraț. Instinctiv își duse mîna la rană, în vreme ce agresorul, sigur de el, se apropie. Atunci se petrecu ceva de neînțeles pentru Kloss. Pauli, gata să arunce cuțitul, se frînse dintr-odată și se prăbuși pe caldarîm. Kloss mai apucă să vadă silueta unui bărbat care se îndepărta. Strîngîndu-și brațul rănit, alergă spre hotel. Din fericire, recepționarul lîpsea ceea ce-l scuti de explicații, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit în clipa aceea. Își luă cheia și urcă în cameră. Acum, cînd pericolul trecuse, realizează că fusese cît pe ce să plătească cu viața greșeala comisă. Faptul că omul prințului Mjavanadze încercase să-l ucidă după ce o acuzase pe domnișoara von Tilden n-avea decît o explicație — ea era agenta Intelligence Service-ului, iar șeful nimeni altul decît prințul. Un singur lucru nu-și explica Kloss — rapiditatea reacției. Să presupunem că domnișoara von Tilden trăsesse cu urechea la discuția sa cu consulul și îi raportase prințului. Dacă acesta mai era la Consulat, nu-i trebuise prea mult timp. Admițînd că prințul îi ordonase imediat lui Pauli să acționeze, faptele se puteau explica. Totuși, inspectorul interogase probabil persoanele reținute ca neavînd imunitate diplomatică și era de presupus că între ele se afla și Pauli. Domnișoara von Tilden ar fi putut să-i omită din enumerarea participanților la recepție pe prinț și pe Pauli, facilitîndu-le retragerea. În acest caz însă n-ar fi putut afla de discuția lui cu consulul. Era clar că se învîrtea deocamdată într-un cerc vicios.

Se gîndea la toate acestea în timp ce-și examina rana. Din fericire era superficială. Își înfășură antebrațul rănit,

legînd bandajul cu ajutorul dinților. Ajunse la concluzia că informațiile dobîndite meritau prețul. La drept vorbind, fără ajutorul acelui necunoscut, ar fi putut să plătească scump. Tocmai se întrebă cine să fi fost salvatorul său cînd sună telefonul.

— Îți vorbesc din partea lui Teodor. Îi trebură cîteva secunde pentru a-și da seama că omul i se adresase în polonă. Fu incapabil să răspundă.

— Alo, mă auzi ? întrebă celălalt. Te simți rău, ești rănit ?

Vocea aceea, ușor răgușită...

În sfîrșit, înțelese.

— Nimic grav. Poți urca pînă la mine ? Ia și o sticlă. Vreau să beau de bucurie că pot vorbi în polonă.

— Bine, îți voi aduce, și nu numai o sticlă.

Kloss deschise ușa imediat ce auzi bătaia ușoară. Proprietarul hotelului adusese o sticlă, dar și pansament.

— În primul rînd vreau să văd rana, J.23.

După o oră de întrebări și răspunsuri pe care și le puneau reciproc doi oameni care se puteau exprima în sfîrșit în limba maternă, șeful agenției din Istanbul trecu la subiect.

— Rosé a comis o greșală. Mai precis două. Aflînd că deținătorul contului este Witte, a vrut să constate ce efect va avea desconspirarea asupra consilierului. Se apropiase de masa lui pentru a gusta clipa în care ajutoarea sa îi va comunica telefonic că știe cui aparține contul. A doua imprudență a fost hotărîrea ei de a veni la recepție. Îți putea transmite extrasul de cont altfel, eventual chiar prin mine. Nu și-a dat seama că Witte îi descoperise jocul.

— Mă tem că lucrurile nu s-au petrecut chiar așa. Cred că inițial Witte nu și-a dat seama de rolul Roséi. A greșit neînchizîndu-și poșeta în vreme ce-și refăcea machiajul în holul Consulatului — îi relatează pe scurt informațiile primite de la domnișoara von Tilden. Witte tre-

buie să fi zărit plicul cu antetul Băncii Centrale în poșeta Roséi, a făcut legătura cu telefonul primit în localul ei și, când fata, sigură de sine, a acceptat să-l însoțească în pavilion, a ucis-o. Indus în eroare de graba cu care mi-a oferit împrumutul, am fost convins că el e omul pe care trebuie să-l protejez. Dacă aș fi știut mai devreme că prințul este șeful rețelei engleze...

— Dacă ai fi venit de la Café Rosé direct la hotel în loc să te duci la Consulat... își privi ceasul. Te vei duce la prinț. Pentru orice eventualitate o să te conduc cu mașina mea.

— Acum, în toiul nopții ? se miră Kloss.

— Prințul a fost prevenit. Te așteaptă.

Automobilul se opri în fața unei vile în stil pseudo-oriental pe care Kloss avea impresia c-o cunoaște. Fereștrele luminate de la etaj confirmau faptul că locatarul vilei nu se culcase.

— Revin peste o oră. Mai am niște treburi de rezolvat. Să nu pleci înainte de sosirea mea.

— Și consulul ? Trebuie să-l calmez, să-i liniștesc conștiința de om devotat führerului.

— Mîine vei avea tot timpul.

— Pentru mîine mi-l programasem pe Witte.

— Nu-ți bate capul cu Witte. Mă ocup eu. A ucis-o pe Rosé — părea că asta explica totul. Deci, peste o oră.

Așteaptă pînă cînd Kloss intră pe terasă și apoi se îndepărtă grăbit.

Ușa se întredeschise. Îl revăzu pe bărbatul care nu de mult era cît pe ce să-l omoare.

Constată cu oarecare satisfacție că omul avea capul bandajat. „A încasat-o serios de la șef“, își zise Kloss zîmbind în sinea sa.

— Prințul vă așteaptă, i se adresă, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

Mjavanadze îl aștepta în ușa cabinetului. Purta un halat înflorat peste cămașa de gală.

Fără un cuvînt îi făcu loc să treacă și-l invită să se așeze într-un fotoliu mare aflat lingă un lampadar stins în acel moment. Închise cu grijă ușa, umplu două pahare dintr-o sticlă aflată la îndemînă și se așeză în fața lui Kloss.

— Atunci cînd v-am invitat nu mi-am închipuit că mă veți vizita atît de repede, spuse prințul ridicînd paharul.

— Îmi cer scuze ! Nu e ora cea mai potrivită pentru o vizită.

— Mă bucur că Pauli a dat greș.

— Nici nu știți cît mă bucur eu.

Amîndoi pufniră în rîs.

— De ne-ar ține nervii, zise Mjavanadze.

— Era să plătesc cam scump greșeala mea. N-a lipsit mult ca Pauli să mă țintuiască de perete. Și asta pentru că și dumneavoastră ați comis o greșeală. Am crezut că Witte este omul dumneavoastră și pentru a-l acoperi...

— Cînd ați venit și cînd am primit asta — aruncă în fața lui Kloss un set de fotografii ce-l reprezentau în gară — cunoșteam doar jumătate din rolul pe care-l jucați. Am presupus că nu erați cel ce voiați să treceți, dar n-aveam de unde să știu că sînteți un personaj atît de complicat. De unde să fi bănuit că doreați să ne acoperiți omul ?

— Unu la unu. Remiză. Retrăg toate acuzațiile la adresa domnișoarei Tilden, căci am ajuns la concluzia că cel căruia i se potrivește mai bine rolul de agent englez este consilierul Witte. E indicat ca domnișoara von Tilden să tacă cel puțin o vreme. Berlinul trebuie convins că dispariția lui Witte înseamnă sfîrșitul agenției din Consulat.

— Înțeleg. Nostim e că în ultimul timp domnișoara Tilden nu-mi mai spune nimic nou. Nu v-a surprins c-am

aflat atît de repede de discuția dumneavoastră cu consulul în care ați menționat numele ei ?

— A tras cu urechea ?

— Ea nu.

Deși e cam tîrziu putem încerca. Se apropie de comutator și-l răsuci. Lampadarul de lîngă fotoliul lui Kloss se aprinse. Auzi niște sunete fără să-și poată da seama de unde provin — scîrțîituri, zgomot de pași, răsuflarea greoaie a unui om.

— Domnul consul este nervos. Nu poate dormi și asta din cauza dumneavoastră — îi explică. Am pus unsprezece microfoane, din care trei în cabinetul consulului. Acum înțelegeți ?

— Cînd ați făcut asta ?

— Oh... înainte de război. În tot cartiereul s-au montat instalațiile de gaz. Cît se poate de simplu. Desigur că instalația are unele deficiențe, căci consulul nu citește cu voce tare documentele strict secrete. De asta mai avem nevoie și de domnișoara von Tilden.

— Mai există una, era cît pe ce să-mi rup piciorul din cauza ei. Dacă nu veți îngropa conductele din grădina s-ar putea să le descopere chiar și un prost ca Peters.

Abia acum își dădu seama Kloss de ce i se părea cunoscută această casă. Trecuse de două ori pe lîngă ea chiar în noaptea aceea. Era singura clădire de pe partea străzii unde se afla stația de taxi. O despărțea de Consulat numai grădina aceea părăginită.

— O să-l lichidați pe Witte ?

— Aici sînt singur, accentuă Kloss.

— Bine, bine. Îl veți omori dumneavoastră ?

— Aveți ceva împotrivă ?

— Nu. Vreau să vă fac un serviciu. Un schimb obișnuit. O lăsați în pace pe domnișoara von Tilden și intrați în posesia dosarului complet al lui Witte. Șefii dumneavoastră vor primi tot materialul și moartea lui va avea

un sens. Nu vă întreb cine sînteți în realitate. Vreau doar să am garanția că domnișoara von Tilden...

— Dragă prințe, omul care m-a adus cu mașina știe despre dumneavoastră atîtea, încît...

Prințul îl întrerupse :

— Ați uitat că aici sînteți singur ? Absolut singur, rise el — ridică paharul, — pentru alianță, aliatule !

Goliră paharele. Prințul se apropie de fereastră și privi cerul înstelat :

— Vă mai distrați mult la Istanbul ?

— Cîteva zile. De fapt, misiunea mea s-a încheiat. Mai trebuie doar să cumpăr un kilogram de cafea pentru standartenführerul Resmann. Poate chiar două...

1

Roțile țacăneau monoton. Lumina albăstruie a becului ndemna la somn. Edith închise ochii prefăcându-se că doarme. Poate astfel îl va reduce la tăcere pe tinărul locotenent. Urma să plece pe frontul de răsărit și cu avansa aceea de vorbe încerca să-și mascheze teama de apropiata întâlnire cu „Ivan“.

— Fumați ? o întrebă el deloc descurajat de tăcerea ei. Observase desigur că nu doarme.

— Mulțumesc, nu, răspunse Edith, cuibărindu-se sub pardesiul negru al uniformei.

Știa acum de ce n-avea chef să discute cu acel bărbat simpatic ce ședea vizavi de ea în compartimentul de clasa I al trenului Berlin—Lvov. „Berlin—Lvov“, repetă ea. Într-adevăr, numele acesta figura încă pe tăblițele agățate de vagoane, deși trenul nu mai ajungea de mult pînă la destinație. De cîteva luni, Lvovul se afla în mîinile dușmanului. În clipa aceea își dădu seama că, asemeni tinărului locotenent, o cuprinsese frica. Pur și simplu îi era frică.

Teamă aceasta se instalase în urmă cu două săptămîni cînd șeful ei, care lucra în biroul șefului de gară din Viena, îi înmînase acel plic lucios.

— Trebuie să ne despărțim, Edith, îi spusese, scărpinîndu-se pe obrazul de mult nebărbierit cu proteza mîinii drepte îmbrăcată într-o mînușă neagră. Îmi pare rău. Vei pleca în răsărit, în Gubernia Generală.

Ochii lui albaștri, înroșiți de nesomn, exprimau o tristețe sinceră.

— Ordinul e ordin, exclamă ea.

Rupse plicul și găsi denumirea unui oraș din centrul Poloniei unde urma să se prezinte într-o anumită zi în calitate de telefonistă la Statul major al grupului de comandă. Atunci simțise pentru prima oară teama aceea. Inexplicabilă, nejustificată, dar persistentă. Era adevărat că rușii ajunseseră pînă la malul drept al Vistulei; dar Edith Lausch spera ca eșecurile pasagere să fie urmate de victorii. Nu-i era frică de front. În 1940 se oferise să lucreze în serviciul auxiliar din dorința de a fi cît mai aproape de linia frontului.

Și totuși, numele acestui oraș o îngheța. Fusesse acolo aproape cu patru ani în urmă. Scena îi reveni clar în memorie: intra pe poarta întunecoasă a unuia din cele mai elegante case. Polonezii fuseseră de mult evacuați și în casele bune locuiau numai nemți. Edith, funcționară de grad inferior, ocupa o cămăruță la etajul trei, probabil o fostă cameră de serviciu. În seara aceea se întorsese de la slujbă obosită cu unica dorință de a se culca cît mai repede. Cînd a cotit spre dreapta, spre casa scării din marmură falsă, ornată cu prețioase statui din ghips, a auzit împușcătura. La primul etaj se trînti o ușă și aproape concomitent auzi o a doua împușcătură. Instinctiv se lipi de perete. Zări silueta unui bărbat care cobora scările în salturi, îndreptîndu-se spre ea.

Smulse pistolul din toc strigînd isteric: „Sus mîinile“. Bărbatul plonjă spre ea, o împinse și Edith căzu. La fel de speriat, omul în pardesiu deschis dispăru pe poartă.

Se ridică în coate cu intenția de a-l urmări, dar un al doilea bărbat, care apăruse dinspre scări îi smulse arma. O fracțiune de secundă, Edith îi văzu chipul desfigurat de furie sau de spaimă. Poalele impermeabilului negru de ofițer S.S. o loviră peste față. Vru să întindă mîna după revolverul căzut, dar cizma bărbatului îi ținui

palma pe treptele scării. Țipă de durere și abia după ce bărbatul dispăruse, înghițit de întuneric, fu în stare să se ridice. Clătinându-se se sprijini de ușa cea mai apropiată. Bătu în ea cu pumnul. Nu înțelegea cum omul care locuia în acea cameră nu fusese trezit de țipătul ei și nici de împușcături. Când se deschise ușa și recunoscă în omul în pijama pe micul căpitan de infanterie Schneider, nervii îi cedară. Plângînd îi căzu în brațe.

Nu, amintirea aceasta era neplăcută. Și Edith o alungă ca pe o muscă agasantă. Deschise ochii. Tînărul locotenent părea că asta așteptase.

— Am cafea în termos, nu vreți să beți ?

— Aș fuma o țigară, zise Edith.

Îi oferi foc, încercînd să se apropie, dar ea mai avea în fața ochilor scena aceea petrecută în urmă cu aproape patru ani.

— Dormiți cu țigara aprinsă.

Tînărul locotenent îi atinse brațul cu delicatețe. Edith tresări de parcă într-adevăr ar fi ațipit. O cuprinse mila de acel băiat care în curînd putea pieri sau rămîne fără o mîină ori un picior, cu fața degerată sau cu capul acoperit de arsuri. Se surprinse rușinîndu-se că evitase timp de cîteva ore să discute cu tînărul care de fapt îi plăcea. Poate că pentru el aceasta era ultima conversație cu o femeie înaintea deznodămîntului tragic care-i aștepta pe toți deopotrivă. Gîndul acesta o înfricoșă. Reuși totuși să-i zîmbească tînărului ofițer.

— E de acasă ? întrebă ea.

— Da, confirmă el și brusc se întristă.

Edith cunoștea expresia asta. Știa ce înseamnă, în cel de-al cincilea an de război, casa părintească bombardată, tatăl sau un frate dispărut undeva în marea cîmpie rusă. Nu întrebă nimic. Nu dorea să știe. Acoperi cu palma mîna locotenentului și-i spuse : „vom înainta din nou“, deși credea în asta mai puțin ca oricînd. "

Locomotiva frînă puternic și șocul o aruncă în brațele locotenentului. Cu un scîrțîit prelung, trenul se opri. Băiatul îi dădu drumul și rămase cu mîinile atîrnînd. Stătea așa, stingherit, și asta îi dădea un aer copilăresc.

— Mă duc să văd ce s-a întîmplat, rosti el, mulțumit că găsise o ieșire din acea situație delicată.

Edith se reazează pe canapea, amuzată și în același timp ușor emoționată de stîngăcia băiatului. „Parcă e un licean înaintea de bacalaureat“, gîndi ea, deși locotenentul nu putea fi mai tînăr decît cu doi-trei ani. Cu un gest mașinal luă o revistă ilustrată. Pe prima pagină era fotografia unui soldat care îmbrățișa niște copii sub un pom de iarnă. Cel de-al cincilea Crăciun de la începutul războiului. Cu litere grase era tipărit un citat din ultima cuvîntare a fîhrerului: „Vom învinge sau vom pieri“. Edith remarcase că acest „sau“ apăruse de cîtăva vreme în cuvîntările oficiale. Reîntîlnindu-l simți din nou că o cuprinde frica.

— Plecăm imediat — locotenentul își recăpătase siguranța de sine sau reușea să se stăpînească — iarăși bandiții aceia. Au încercat să arunce în aer viaductul. Din fericire au dat greș. În ce mă privește, zîmbi el larg, copilărește, n-aș fi avut nimic împotriva — la privirea ei interogativă adăugă — aș fi stat mai mult cu dumneavoastră. Nu sînt prea grăbit să ajung la „Ivan“.

„Într-adevăr“, gîndi Edith, „e ca un elev scos la tablă cînd se așteaptă mai puțin“.

2

Sergentul care păzea viaductul dădea niște explicații confuze. Între gulerul neregulamentar încheiat și șapcă se zărea fularul rîdicat pentru a-i proteja urechile.

Arăta ca o babă, dar nici oberleutnant Kloss, nici maiorul Broch nu dădură importanță acestui fapt.

— Asta au făcut-o dimineața, în timp ce se schimbau santinelele. Naiba știe de unde au aflat ora schimbului. L-au ucis pe feldwebelul Troschke și l-au rănit grav pe mitraliorul Grüber. Din fericire, băieții de la stație au auzit împușcăturile. Drezina era pregătită, astfel c-am ajuns aici la trei minute după plecarea lor. Când credeam că totul s-a terminat s-a produs explozia. Soldații au sărit din drezină și s-au dispersat. Le-am ordonat să se culce, crezînd că viaductul se va prăbuși sau va urma o altă explozie.

— N-a fost decît una, preciză Kloss, căci o parte din încărcătură n-a luat foc. O singură traversă a fost ușor deteriorată, dar circulația se poate desfășura normal.

— Nu v-ați pus întrebarea cum au reușit să traverseze cîmpul minat ? Singurul drum dinspre rîu către viaduct trebuie să fie minat. Îi voi rupe urechile lui Schneider. Din fericire m-am ales doar cu o sperietură, altfel ar fi trebuit să-l predau tribunalului militar.

— Scuzați-mă, domnule maior, spuse Kloss, Schneider e nevinovat. Am inspectat terenul alaltăieri, era minat.

— Credeți că știau planul de minare ?

— Este o ipoteză pe care n-o putem exclude.

Nu continuă, căci dinspre trenul oprit se apropia în fugă un locotenent.

Văzîndu-l pe Broch, începu cu formula „Domnule maior...” Acesta îl opri cu un gest.

— Ce s-a întîmplat ? Puteți să vă întoarceți. Veți pleca imediat.

Cu un gest îl expedie pe sergent spre locomotivă. Omul alergă greoi, neîndemînic, probabil din cauza hainelor îmbrăcate una peste alta pentru a-l proteja de frig.

Locomotiva scoase un fluierat timid, parcă pentru a nu-i stîrni pe periculoșii bandiți polonezi care s-ar fi putut afla în pădurile învecinate.

Broch îl apucă pe Kloss de braț și-l conduse pînă la autoturismul de campanie al cărui motor trepida ritmic. Probabil că șoferul nu-l oprise de frică să nu aibă dificultăți la pornire.

— Este a doua tentativă de a arunca în aer viaductul. Se pare că acțiunea are o mare importanță pentru ei.

— Vă surprinde ? Constituie cea mai directă cale de comunicație cu frontul.

— Frontul se apropie tot mai mult. Vă mai vine să credeți că ne-am aflat la porțile Moscovei, domnule Kloss?

— N-avem motive să fim îngrijorați, rosti Kloss indicîndu-i-l cu capul pe șoferul atent la discuția lor.

Acesta trăgea dintr-un chiștoc pe care-l ascundea cu grijă în palmă.

— Plecarea, ordonă Broch.

Abia cînd zgomotul motorului le acoperi vocile îi spuse „mulțumesc, Kloss !“

— Abwehrlul trebuie să vegheze asupra moralului armatei, îi răspunse Kloss surîzător.

Mașina intrase pe străduțele pietruite ale orașului.

— Oprește, spuse Kloss, bătîndu-l pe umăr pe șofer, am treabă.

— Sper că n-ați uitat de invitația pentru revelion. Am'o surpriză pentru dumneavoastră.

— Sînt nerăbdător, domnule maior. Rămîne cum am stabilit. Pe la unsprezece putem începe chéful.

— Da — Broch aprobă din cap — nu ne-a mai rămas decît să ne îmbătăm.

Îi făcu semn șoferului și mașina se îndepărtă cu viteză. „Broch“, gîndea Kloss mergînd de-a lungul caselor mizere de la periferie, «ești trist, Broch, nu poți fi înșelat de comunicatele umflate ale O.K.W-ului. Ești un ofițer prea bun pentru a crede în „scurtarea frontului“ și „des-

prinderea avantajoasă de inamic“. Simți că „îrșitul se apropie, că totul este inutil și că nu poți face nimic».

Kloss aproape că-l îndrăgise pe Broch. Îi aprecia simțul realității, acel fair play de cercetaș. Broch era o fire deschisă și-i plăcea anturajul tinerilor ofițeri. La vîrsta sa și cu cunoștințele sale trebuia să fie general. Fusesse cîndva în O.K.W. și părea că va ajunge un factor important în Statul Major, dar o critică exprimată la adresa unei decizii a „genialului conducător“, pe care un binevoitor o comunicase imediat acolo unde trebuie, a pus capăt unei cariere ofițerești care se anunța strălucitoare. Kloss mai știa că Broch era orb, asemeni tuturor acelor tineri ofițeri din primul război, cadrele de mai tîrziu ale Reichswehrului*, temelia de astăzi a conducerii Germaniei. Cînd își vor recăpăta în sfîrșit reflexul oprit al răzvrătirii — Kloss își aminti de evenimentele din iulie trecut — nu vor urmări decît eliminarea gefreite-rului idiot, fără a-și da seama că generalii germani nu au nici o șansă să salveze Reichul înainte de catastrofa finală.

Traversă piațeta străjuită de ruinele unei sinagoge incendiate și intră pe o stradă îngustă, pustie la ora aceea, interdicția fiind în vigoare deși începuse să se lumineze de ziuă. Trecu pe lîngă o casă din lemn, vopsită în galben, cu o firmă de ceasornicar. Privi în jur, merse vreo trei pași de-a lungul unui gard înalt din scînduri bine încheiate și împinse poarta care cedă imediat în ciuda lacătului mare, ruginit, care lăsa impresia că nu mai fusese folosit de ani de zile.

Ajunse în spatele casei galbene, prin a cărei fereastră camuflată se strecura o dîră de lumină.

Bătu în geam de trei ori și cînd ușa se deschise pătrunse sigur de sine în întunericul care domnea în verandă.

---

* Armată a Reichului între anii 1919—1935.

Trecu pe rînd prin două încăperi întunecoase și ajunse în camera ce comunica cu magazinul ceasornicarului, luminată de flacăra tremurîndă a unei lămpi de carbid. Un bărbat cu fața pămîntie, cu ochii duși în fundul capului își scoase căștile și le puse alături de cutia unui radio-receptor pe unde scurte, privindu-l întrebător pe Kloss.

— Din nou nimic, spuse Kloss furios. Ce idioți ați trimis ! Explozia a smuls doar tencuiala stîlpului. Asta a fost tot.

— Mătușa Suzana — bărbatul își trecu palma peste pleoape de parcă ar fi vrut să-și alunge somnul — ne cere să terminăm cu viaductul cel tîrziu în 7 ianuarie.

Kloss zîmbi. Zîmbea de fiecare dată cînd auzea „mătușa Suzana“, deși asta se întîmplase de multe ori și el însuși folosise nu o dată această denumire cifrată a Centralei. Îi oferî radiotelegrafistului o țigară și-l privi cum savurează primul fum. Abia atunci își dădu seama cît era de obosit bietul om. Nu se putuse stăpîni și aruncase acele cuvinte pe care acum le regreta. Ceasornicarul n-avea nici o vină. Puse pe masă un pachet de țigări Juno, aproape plin.

— Fixează-mi o întîlnire cu Bartek. Trebuie să iau legătura direct cu el, zise Kloss părăsind încăperea.

3

Nu trecuse o jumătate de oră și Edith aflase aproape totul despre noua sa colegă de cameră și de serviciu. Greta se bucura cu adevărat de sosirea Editheî Lausch căci erau de aceeași vîrstă. La cîteva minute după ce ajunsese în camera aceea mobilată fără gust, din clădirea ce servea drept hotel pentru angajații civili, ferovieri și femeile din serviciul auxiliar, Greta îi și ceruse Editheî

permisiunea de a i se adresa pe nume. Era sătulă de fosta colegă de cameră care fusese trimisă acasă, în patrie, cu câteva zile în urmă, fiind într-o deplorabilă stare de nervi.

— Mă bucur că vom sta împreună, sporovăia Greta, n-o mai puteam suporta pe nebuna aia. Totul o deranja, — fumul de țigară, dezordinea din cameră. Odată, cînd i-am luat din greșeală prosopul, am crezut că o să mă împuște. Dormea cu pistolul sub pernă. A lucrat la Minsk, la Gestapo, de acolo s-a obișnuit să doarmă cu arma sub cap. Bolnavă. Dealtfel, toți ne îmbolnăvim aici, în orașul ăsta sumbru. Aproape zilnic teroriștii polonezi ne atacă.

— Am constatat, spuse Edith. Orașul m-a impresionat neplăcut.

În timp ce-și aranja lenjeria în dulap își aminti întâmplarea din noaptea aceea din urmă cu patru ani. După ce se liniștise, urcase împreună cu căpitanul Schneider, un vienez mărunțel și caraghios. La primul etaj, într-un apartament somptuos locuia amtsleiterul local. Acesta plecase la Berlin în urmă cu câteva zile, probabil pentru a contribui la „rezolvarea problemei evreiești“. În acea vreme, orașul era „Judenfrei“*. Înghesuiți la început pe străzile înguste ale cartierului Zatora, evreii din oraș fuseseră transferați în ghetourile din Varșovia și Łódź.

În apartament se afla soția amtsleiterului, o blondă înaltă, cu părul strîns într-un coc și fiica lor de doi ani, o puștoaică cu ochi albaștri care smiorcăia continuu. Edith le cunoștea din vedere.

Cînd a ajuns împreună cu Schneider la etajul I, primul lucru pe care l-a remarcat a fost brațul spart al statuii de ghips aflate într-o nișă și numai după aceea ușa întredeschisă a apartamentului. Schneider intrase primul, cu revolverul pregătit.

Fasciculul de lumină al lanternei descoperi pe rînd, așternutul răvășit, mobilele răsturnate, hirtilele împrăș-

---

* Interzis evreilor.

tiate. Deodată, căpitanul stinse lanterna și o apucă pe Edith de umăr.

— Coboară la mine în cameră și dă telefon la Gestapo.

Cînd Edith vru să mai facă un pas pentru a-și confirma presimțirea, căpitanul o împiedică :

— N-are rost, femeia și fetița sînt moarte.

— Bandiții polonezi ! exclamase ea atunci.

— Pare a fi un jaf obișnuit. Amtsleiterul s-o fi priposit cînd a lichidat ghetoul.

Edith simțise nevoia să protesteze căci atunci nû putea admite încă faptul că un înalt funcționar german, numit în această funcție de către conducător și partid, ar putea face ceea ce sugera Schneider. Nu protestase, căci îi pierise graiul cuprinsă de ură împotriva polonezilor — rasa aceea inferioară — care se furișau la adăpostul întunericului și asasinau femeile și copiii germani.

Greta tăcu brusc, dîndu-și probabil seama că Edith n-o auzea.

— Continuă, te ascult, o îndemnă Edith de parcă i-ar fi fost frică de tăcere.

De fapt, urmărind imaginile acelui film ce i se fixase în memorie, o auzise pe Greta care-i rezuma o filozofie de viață : să uiți de război, să nu te gîndești la nimic, să te distrezi, să bei și să te bucuri de viață. Era o sentimentală și ridica relațiile sale pasagere cu bărbații la rangul de mari iubiri, pasiuni, aventuri minunate. Uita de fiecare dată că în urmă cu cinci minute spusese despre Horst la fel ca despre Erik — „a fost cea mai mare dragoste a vieții mele“. Greta spera că găsise în Edith o prietenă și o viitoare companie la formidabilele chefuri cu șampanie, atît de jalnice în realitate, organizate la cazinoul ofițerilor. Edith nu se obosi s-o contrazică, ci se mulțumi să constate în sine că predecesoarea ei nu dusesese o viață ușoară în compania Gretei. Era mulțumită că Greta vorbea continuu și-i permitea să se întoarcă la evenimentele petrecute în urmă cu patru ani.

N-a mai stat mult în orașul acela. La câteva zile după noaptea de pomină sosise un plic lăcuit în care se afla ordinul ei de plecare. Fusese la Salonic, apoi în sudul Franței și în ultima perioadă la Viena. Turistă fără voie, azvîrlită de ici, colo de hotărîrea unor șefi anonimi, conduși de creierul celui mai mare conducător din istoria Germaniei, cunoscuse Europa ocupată. O condusesse la gară mititelul căpitan Schneider, cu o curtoazie demodată de consilier juridic vienez, funcție pe care o avea în viața civilă. Edith fusese surprinsă constatînd că o duce pe niște străzi înguste, întortocheate. Își închipuise că Schneider a evitat centrul pentru a lungi pe cît posibil drumul și timpul petrecut împreună. Era ușor amuzată. Abia cînd ajunsese în gară ce domina orașul și piața lui pătrată, înțelese că juristul ocolise centrul cu bună știință. În aerul transparent se înălța fumul albăstrui al salvei de carabine. Asta îi atrase atenția. Zări zidurile albe ale bisericii și gloata compactă din rîndul cărora căzuseră secerăți cei loviți de prima salvă.

— Cincizeci, preciză Schneider, în schimbul soției și copilului amtsleiterului.

— Au fost doar doi, constată Edith, nu din milă pentru cei secerăți de gloanțe, ci dintr-o pornire de cînte elementară.

Schneider se mulțumi să tacă. În noaptea crimei îi scăpase o remarcă nu prea măgulitoare la adresa amtsleiterului. Se temea de Edith. Chiar pentru el, deprins cu rigorile legii, disproporția aceea de cincizeci la doi era izbitoare. Căpitanul se uită la ceas, dîndu-i fetei să înțeleagă că trebuie să se grăbească.

Prosoapele erau aranjate, așternuturile curate stăteau întinse pe patul acela care nu demult aparținuse unei femei ce-și datora boala șederii în Rusia și Polonia.

Greta, plină de bunăvoință, se repezi s-o ajute pe Edith să întindă pătura. Continua să vorbească. De astă dată relata despre un băiat care pur și simplu o cucerise. Poate

pentru că, spre deosebire de alții, nu-i dădea nici o atenție.

— Un blond înalt, bine făcut. Îmi plac la nebunie blonzii. Are ceva misterios și câteodată pare absent. **Anul** acesta nu i-a reușit, dar în cel care vine e sigură că-l va învîrți pe deget pe oberleutnantul Kloss.

— Cum se numește ? Edith deveni dintr-o dată atentă.

— Oberleutnant Hans Kloss. Îl cunoști ?

Greta părea surprinsă că Edith rupsese tăcerea, de parcă s-ar fi obișnuit să nu fie întreruptă.

— Dumnezeuule, Hans. După atîția ani. Oare mă mai recunoaște ?

— Chiar îl cunoști, Edith ? Te implor, dă-i întâlnire undeva să-mi faci cunoștință cu el. **Ăsta** e o stîncă, nu bărbat.

Edith zîmbi unei amintiri plăcute și îndepărtate. În sfîrșit, ceva agreabil în această zi a amintirilor triste. **Co-**trobăi prin geamantan și scoase un plic cu fotografii. Căută îndelung și găsi o fotografie de amator, îngălbenită de vreme.

— Îl recunoști ? I-o întinse Gretei.

— Ăsta e un țînc.

— Fotografia datează din '36. O întoarse. Greta putu citi peste umăr dedicația : „Edithiei, pe care n-am s-o uit niciodată — Hans“.

— Seamănă ?

— Parcă... puțin. Ți-l cedez. Este al tău. Dealtfel am aici o simpatie — adăugă ea cu o indiferență nu prea bine mimată — se numește Brunner, tot atît de prezentabil. Știi, e tipul acela de bărbat dur... Lucrează la Gestapo,

Remarcînd că Edith continua să privească dedicația, adăugă :

— Vei avea ocazia să constăți dacă bărbații se țin de cuvînt.

Kloss avusese o zi îngrozitoare. Îl scosese ră cu noaptea în cap la viaductul acela blestemat. Abia apucase să se bărbierească și să înghită bucata de pâine cu miere artificială, pe care i-o pregătise Kurt și fusese chemat la general. Își opări buzele bînd în grabă surogatul de cafea, străbătu în fugă cele cîteva străzi pînă la Statul Major al grupului, unde timp de două ore fu nevoit să asculte instrucțiunile și indicațiile privind amplasarea cîmpurilor de mine. Singurul cîștig a fost că reușise să afle acolo de noua dizlocare a artileriei, lucru care o interesa precis pe mătușa Suzana. Înainte de a se duce la birou, fusese nevoit să se repeadă în capătul opus al orașului, la biroul de cazare al militarilor, unde urma să găsească niște sticle de vin din partea ofițerului de acolo, o mică atenție pentru un serviciu pe care i-l făcuse cîndva. Ajuns, constată că o nimerise prost. Era aglomerație căci se împărțeau rațiile de țigări și vodcă suplimentare cu ocazia Anului Nou. Nu renunță și se întoarse încărcat cu sticle și pachete de țigări. Constată că, în ciuda înțelegerii, Kurt dispăruse. Își zise că plecase la Cazîno unde avea o iubită. Telefonă fără a-l băga în seamă pe feldwebelul Jacobs, grefierul lui, care adusese niște hîrtii urgente ce așteptau avizul oberleutnantului.

— Du acasă sticlele astea, i se adresă el lui Kurt care apăru în sfîrșit, cu o mutră spășită. O sticlă poți s-o bei în sănătatea mea, împreună cu Marguerita.

— Mulțumesc, domnule oberleutnant, exclamă Kurt ușurat că scăpase atît de ieftin.

— Să faci lună casa.

— Bineînțeles, domnule oberleutnant.

Se întoarse pocnindu-și călcîiele și fu gata să dea peste sturmbannführerul Brunner care, ca de obicei, apăruse pe neașteptate în cadrul ușii.

— Servus, Hans. Trebuie să discutăm. Ai aflat ce figură urită ne-au făcut partizanii ?

— Au încercat... Kloss împinse către Brunner un scaun.

— După Anul Nou le venim de hac. Vom aduna rezerve din întreaga Gubernie.

Nu se așează, ci începu să se plimbe prin încăpere cu mâinile la spate.

— Atunci vom discuta despre asta după Anul Nou, i-o reteză Kloss.

Brunner se opri în mijlocul camerei, uimit, privindu-l de parcă aștepta ceva.

— Heil Hitler, zise el în silă.

Ieși numai după ce telefonul de pe biroul lui Kloss începu să sune. Dacă n-ar fi plecat ar fi putut observa o curioasă schimbare pe fața lui Kloss.

— Oberleutnant Kloss ? La telefon Edith Lausch.

Kloss simți că-i tremură mâna în care ținea receptorul.

— O clipă !

Puse telefonul de o parte, își șterse fruntea transpirată și își aprinse o țigară. Când fu convins că-și poate controla vocea vorbi :

— Chiar tu ești, Edith ?

— Eu. Nu te așteptai ? Nu mai speram nici eu să te mai revăd. Și asta... tocmai în orașul acesta...

Apoi mai auzi că fata aflase cu totul întâmplător de prezența sa în oraș și că dorea să-l revadă cât mai curînd. Se declară de acord și-o asigură că la rîndu-i abia aștepta s-o întâlnească. Într-un moment pe care-l consideră oportun îi reaminti de vacanța din '36 și de faptul că probabil s-au schimbat amîndoi foarte mult. Fără să-și dea seama prea bine ce face, îi dădu adresa și o invită la el la unsprezece seara. Fu de acord, poate prea repede, s-o aducă și pe colega sa care dorea de mult să-l cunoască...

Îi repetă de cîteva ori, cât de mult se bucură să-și revadă verișoara (poate mai mult decît verișoară, adăugase

Edith) pînă să pună receptorul în furcă și să evalueze situația creată.

Primul impuls îl îndemna să fugă. Să lase totul baltă și să fugă. Apoi începu să raționeze : „Îi semănam lui, au trecut opt ani, este imposibil să... Edith Lausch este fiica cea mai mică a mătușii Hilda“, repetă el, probabil cu voce tare, căci surprinsese privirea uimită a lui Jacobs.

— Ați spus ceva, domnule oberleutnant, își aplecă serviabil spre Kloss chipul rotund și spîn.

— Nimic, nimic.

Se îndreptă spre cuier și-și puse pardesiul fără a face nici un efort să-și mascheze proasta dispoziție.

— Permiteți, domnule locotenent. Trebuia să citiți și să referiți asupra acestor instrucțiuni.

Jacobs se aplecă cu acel amestec de umilință și insistență tipice micului funcționar.

— La anu', spuse Kloss...

Jacobs aprecie gluma. Kloss urma să primească din partea lui cele mai bune urări, să intre la rîndu-i în cabinetul șefului pentru a-l felicita, s-o sărute pe obrazul întins spre el pe roșcata Fredka, secretara șefului, abținîndu-se să tragă cu ochiul la documentele întinse pe birou. În tot acest timp îl obseda un singur gînd : „Trebuie să știu totul despre Edith Lausch“.

5

Kloss ajunsese acasă frînt de oboseală. Răsuci încet cheia în broasca ușii camerei sale, prea mare pentru o singură persoană. Înainte de război, casa aceea urîță, din cărămidă roșie, fusese sediul unei școli de meserii. Ofițerii erau cazați acum în fostele săli de clasă. La început nu se simțise bine în acea clădire care putea adăposti cu ușu-

rință două plutoane de soldați. În urma unei întâmplări neobișnuite ajunse să-și îndrăgească camera. Într-o noapte îl treziseră niște bătăi insistente în ușă și somația — „Deschideți, Gestapoul“. Constată că era o glumă nesărată a lui Brunner care pătrunsese aici însoțit de camarazii săi în căutarea alcoolului. În cele câteva secunde, înainte de a-și da seama despre ce e vorba, îndrăgise această cameră grație spațiului de zece metri care despărțeau patul de ușă, permițându-i să trimită pe lumea cealaltă cîțiva gestapoviști înainte de a pune mîna pe el...

Își scoase cizmele, își aruncă tunică și se întinse. Făcuse tot ce se putea face. Avea în față cîteva ore de așteptare și o incertitudine — va reuși ? Nu-i plăcea să aștepte. În astfel de momente prefera să doarmă. Astăzi îi era ușor, căci această ultimă zi a anului 1944 fusese plină de neprevăzut și deosebit de oșobitoare. Trebuia să reușească. Reușise de atîtea ori. Cu aceste gînduri adormi.

Îl trezi zgomotul unei bătăi în ușă. Înainte de a spune „intră“ își reaminti de ce voia să fugă și de ce se refugiase în acel somn izbăvitor — verișoara Edith, tovarășa de joacă din copilărie... dragostea din tinerețe...

În ușă apăru Kurt.

— L-a adus băiatul de la ceasornicar, spuse el.

— Mulțumesc, Kurt. Kloss luă din mîinile ordonanței un ceas deșteptător mare, demodat. Ești liber pînă miine. Poți să pleci la Marguerita ta. Stai o clipă. Am pentru tine un cadou de Anul Nou.

Îi întinse un baton de ciocolată.

Kurt salută fără să-i mulțumească. Își cunoștea bine șeful și intuia cu precizie cînd oberleutnant Kloss dorea să rămînă singur. Era un astfel de moment. Kurt ieși reflectînd la tortul de ciocolată pe care Marguerita l-ar putea pregăti dacă i-ar duce acum batonul. Și lui Kurt nimic nu-i plăcea mai mult decît tortul de ciocolată.

Kloss așteptă pînă cînd nu mai auzi ecoul pașilor lui Kurt pe coridorul lung și întunecos, ce mirosea a praf.

Abia apoi răsuci cheia în broască și se apropie de fereastră cu deșteptătorul în mână. Mai mult din obișnuință decît din necesitate puse pe pervaz revolverul cu piedica ridicată. Apăsă și partea din spate a deșteptătorului sări ca împinsă de un arc. Scoase un sul din foiță și citi cele cîteva rînduri scrise mărunt : „Mătușa Hilda are reumatism. Ultima scrisoare în '38. Ultima întîlnire în '36 la moșia unchiului Weisenberg. Plimbări cu barca. Declarația sub o tufă de liliac. Pavilionul din grădină. Luna.“

— Nu-i cine știe ce, mormăi el. Bună și asta. Căzu pe gînduri. Își aminti de săptămînile petrecute în chiliile scunde ale clădirii în care-și avea sediul contraspionajul din Minsk. Un ofițer sovietic interoga ore în șir un om cu care, din fericire sau din nefericire, semăna atît de mult. El nu trebuia decît să asculte și să observe omul prin geamul care pe partea cealaltă părea oglindă. Trebuia să-i studieze mimica, gesturile, felul în care fuma. Într-una din zile își dădu seama că în cele două luni de cînd îl observa pe Hans Kloss nu-l văzuse niciodată rîzînd. Îi comunică asta lui Grișa, ofițerul care-l interoga pe Kloss și la următorul interogatoriu acesta se strădui din răputeri să aducă un zîmbet pe fața îngrijorată a neamțului. Îi spuse chiar o anecdotă picantă, dar fără nici un efect.

„N-ai ce-i face, asta e, trebuie să zîmbești în felul tău. Noroc că nu vei avea prea multe ocazii să rîzi“, îi spusese Grișa. Ocazii se mai iviseră, dar presimțea că seara aceea nu-i va oferi nici una. Se strădui să-și amintească ce spusese celălalt despre Edith. Vorbea în silă. Nu înțelegea de ce i se pun acele întrebări, scopul și motivele. N-avea de unde să știe că alături, în spatele oglinzii, cineva care se temea să se miște ca nu cumva să scîrțîie scaunul uzat, îl urmărea cu atenție. Cîte ceva reușiseră să scoată de la el.

Făcea eforturi să-și aducă aminte. Îl cuprinse neli-niștea cînd constată că nu reușește să-și amintească de

momentul zilei (sau nopții) în care, plimbându-se cu barca pe iazul acoperit cu mătasea broaștei (aflase asta atunci sau era produsul propriei imaginații), Edith, vrînd să rupă un crin de apă se aplecase prea mult și căzuse în lac. Hans o ajutase să iasă. Apa nu era prea adîncă, dar fata nu știa să înoate. O trăsese afară cu rochia udă lipită de corp, acoperită de mătasea broaștei. „De asta mi s-a întipărit în minte blestemata aceea de mătase“, spuse el cu voce tare.

Edith îl rugase să se întoarcă — se surprinse gîndind parcă într-adevăr lui i se adresase fata și nu acelui Hans Kloss născut la 5 octombrie 1921 la Klajpedo. Își scosese rochia, o clătise și o întinsese la soare ca să se usuce. Se ascunsese într-o claie de fîn proaspăt cosit. Abia apoi îl strigase. Oare atunci o sărutase pentru prima oară Hans Kloss pe Edith Lausch sau altă dată ? Ea avea treisprezece ani, iar el cincisprezece.

Reciti textul mesajului — reumatismul mătușii Hilda, pavilionul, luna... Scoase bricheta, arse bucățica de hîrtie și puse capacul la locul său. Nimeni n-ar fi putut bănuî că ceasul acela vechi, care se strica mereu și pe care Kurt îl blestemase de atîtea ori, sătul să-l tot ducă la ceasornicar, juca de fapt rolul unui plic obișnuit.

Aranjă paharele pe masă, aduse sticlele și niște sandviciuri (cu carne conservată) pregătite de Kurt, în vreme ce se întreba cărui fapt se datora întreruperea corespondenței cu Edith în '38. Dacă ar mai putea acum să discute măcar un sfert de oră cu omul acela care se afla undeva în fundul Rusiei, într-o celulă, bine hrănit și tratat cu blîndețe. („Îl vom răsfăța și-l vom îngriji, doamne ferește să nu răcească. Nu se știe cînd ne mai poate fi de folos acest neamț“, îi spusese Jakubowski la despărțire). Și, într-adevăr, mai avuseseră nevoie de el. I-au mai smuls cîteva informații. Dar cum să sintetizeze sentimentele unui puști de cincisprezece ani într-o radiogramă scurtă, căci nu-și puteau permite o emisie mai lungă care să

periclitizeze securitatea stației de radio. Dacă ar fi știut atunci că o va întâlni pe Edith Lausçh, că fata își va aminti de Hans Kloss...

Era pregătit pentru întâlnirea cu unchiul Helmuth, asesor la tribunalul din Królowiec. Privise ore în șir chipul brăzdat al bătrînului birocrat prusac pentru a-l putea recunoaște la prima vedere. Și cînd a fost nevoie l-a recunoscut. Dar Edith nu era un domn în vîrstă cu nasul ascuțit și un neg în bărbie. Îi văzuse fotografia, însă și-o amintea vag — blondă, foarte blondă, cu niște cozi groase și lungi. Opt ani. Fetița de treisprezece ani devenise femeie. Suferise transformări radicale. „Îmi e îngăduit să n-o recunosc“, se autoliniști el. „Dar ea, ea mă va recunoaște“ ? Și Hans Kloss avea dreptul să se schimbe în acești ani. Dintr-un adolescent nesărat se transformase într-un bărbat. Dar semnul particular... Se apropie de oglindă și-și privi cicatricea de sub urechea dreaptă.

Așeză tacîmurile, întinse fața de masă. Mai rămăsese cel puțin o oră pînă la sosirea musafirilor. Dacă nu cumva vor întîrzia. Nu, Edith nu va întîrzia. Dorea atît de mult să-l revadă. Fusesse nevoit să se scuze sub pretextul muncii de la birou cînd fata îi propusese să se vadă imediat. O fi drăguță ? Celălalt afirmase că e frumoasă. Dar poate fi luată în considerare impresia unui puști de cincisprezece ani ? Din fotografiile de amatori insuficient de clare nu prea puteai să-ți dai seama. Trăsăturile feței îi erau destul de regulate, ochii de culoare deschisă, probabil albaștri sau cenușii, părul bogat. Poate că e frumoasă. Asta îl liniști puțin, deși nu-l interesa de fapt dacă verișoara lui Hans Kloss era sau nu drăguță. Nu fusese instruit timp de cîteva luni, nu se supusese unor încercări chinuitoare, nu i se testaseră rezistența, inteligența, cunoașterea limbii germane pentru ca acum să-și împrăpăteze cu orice preț niște amintiri din adolescență, care nici măcar nu-i aparțineau lui, ci aceleia pe care-l întruchipa ?

Deodată se făcu lumină — asta era, cum de nu-și dăduse seama de la început — în 1938, Hans Kloss, după ce-și luase bacalaureatul, plecase să-și continue studiile la Politehnica din Gdańsk. Și el fusese student al acestui institut, dar în toamna lui '38 trebuise să se transfere la Varșovia. Cruzimea hitleriștilor din Gdańsk, ura lor față de polonezii din Pomerania, ce se stabiliseră în orașul „liber” Gdańsk, care devenea tot mai hitlerist, îl obligaseră să plece. Poate că dacă ar fi rămas, soarta l-ar fi pus față în față cu Hans Kloss. S-ar fi oprit probabil uluiți de nemaipomenita asemănare dintre ei. Doi oameni de naționalități diferite. Unul se considera reprezentantul rasei superioare și poate nu i-ar fi făcut plăcere să constate că imaginea sa, aproape identică, o reprezintă un polonez, un membru al poporului condamnat să servească în veci „Herrenvolku” *. Desigur, Hans Kloss făcea parte dintre cei ce defilau în cămăși negre cu banderole, trezind orașul cu urletele și torțele lor aprinse, care făceau pichete în preajma poștei și a oficiului vamal polonez. Membru al asociației secrete N.S.D.A.P. din Klajpedo și elev al școlii speciale de ofițeri germani, Kloss nu putea să rămână de-o parte. Dar ea, Edith, ce fel de om o fi ? În serviciul auxiliar se intră de bună voie. Și ea intrase. Oare pentru a pune alături de ceilalți o cărămidă la edificiul Reichului ce urma să dureze o mie de ani sau pentru a-i procura mamei sale (mătușa Hilda, bolnavă de reumatism) bonuri speciale de alimente care, în locul margarinei, îi asigurau câteva sute de grame de unt ?

Lucrurile se petrecuseră cam așa : Hans Kloss sosise la Gdańsk purtând în buzunar fotografia Edithei. Apoi cunoscută altă fată și corespondența susținută timp de doi ani se întrerupsese brusc. Să fi fost tot o studentă, participantă la manifestațiile nocturne în care se strigau pînă la răgușeală lozinci antipoloneze ? Sau, mai știi, fiica unui

---

* Popor de stăpîni.

negustor prosper, o burgheză respectabilă, ori fiica unei văduve de mic funcționar ce închiria camere eu pensiune pentru studenți ? Oare spusese Hans Kloss ceva în legătură cu asta ? Îl întrebaseră ? Era incapabil să mai gîndească. Într-un târziu reîncepu să raționeze. În fond, asta n-o privea pe Edith. Adevăratul Hans Kloss și Edith ar fi evitat instinctiv acest subiect.

Destul ! Kloss, omul care de patru ani purta acest nume, nu-și făcea prea multe griji. Sigur că nu-i plăcea să aștepte. Acum, cînd avea certitudinea că poate fi Hans Kloss și pentru Edith Lausch, că jocul periculos (poate tocmai asta căuta) început în urmă cu patru ani va continua, deveni calm.

Își aminti de viaduct. Analiză în gînd toate amănunțele, controlînd dacă nu uitase ceva. Viaductul trebuia aruncat în aer : „Mătușa Suzana era foarte insistentă“. Să înceapă oare ofensiva atît de mult așteptată ? Soldații, fără a se jena, scrișneau din dinți vorbind despre marea ofensivă pe care o pregătea „Ivan“. Avea suficientă experiență a războiului pentru a aprecia instinctul infailibil al soldatului. Un motiv în plus pentru ca viaductul să fie aruncat cît mai repede în aer.

Sub impresia discuției cu Edith plecase direct de la Comandament la ceasornicar, neglijînd chiar măsurile elementare de siguranță, pentru a primi de la „mătușa Suzana“ informațiile despre reumatism, lac, barcă și lună. Bartek îl aștepta. Kloss se legase sufletește de acest băiat isteț cu care nu o dată colaborase și în care avea deplină încredere. Șeful unui grup mare de partizani, care-și cîștigase faima prin acțiunile curajoase întreprinse (la care participase și el), Bartek era vînat de poliție și S.D. ce emisese numeroase mandate de arestare pe numele lui. Pînă nu de mult chipul lui copilăros îl întîmpina pe Kloss din afișele de pe gardurile orașului. Apoi locul lor fusese luat de altele, care anunțau căutarea „criminalilor“ polonezi, sau „execuția altor persoane ce se ridicaseră împo-

triva reprezentanților poporului german“... Bartek nu fusese impresionat. Chiar în perioadele cele mai periculoase continua să vină cu căruța în oraș, convins că-și pierde urma în mulțimea îmbrăcată cu cojoace și căciuli.

De astă dată era prost dispus. Ceasornicarul îi repetase cuvintele răutăcioase cu care Kloss rezumase insuccesul ultimei acțiuni. Refuză țigara oferită și-și răsuci dintr-o bucată de ziar o țigară din mahorca aceea puturoasă. Abia când ceasul bătu ora trei se hotărî să le anunțe nenorocirea : în timpul ultimei tentative de distrugere a viaductului mai dispăruse un om.

— Cine ? întrebă Kloss, care-i cunoștea numai după pseudonimele conspirative.

— Florian.

— Dacă l-au prins și-l fac să vorbească, e nenorocire. Știe că dispunem de planurile cîmpurilor minate.

— Voi încerca să aflu. Din cîte știu, imediat după acțiune nu prinseseră pe nimeni. Am ajuns acolo la un sfert de oră după plecarea voastră.

Apoi atacă problema cea mai importantă, viaductul.

— Trebuie rezolvată în maximum trei zile, indiferent de risc. Dealtfel, sper să nu avem pierderi prea mari, căci nemții nu se așteaptă la o nouă încercare imediat după cea ratată. Vom profita de asta. Este bine să acționăm cît mai curînd — mâine sau poimîine noapte.

Îi transmise lui Bartek noile amplasări ale minelor și tot ceea ce mai reușise să afle privind pe furiș traseele celor mai importante transporturi pe calea ferată ce se aflau pe biroul secretarei șefului său. Le propuse să realizeze corelarea a două acțiuni — aruncarea în aer a viaductului și a unuia din cele mai importante convoaie. Bartek se învioră brusc. Calea ferată era specialitatea lui. Alături de alți opt partizani debutase cu asemenea acțiuni. Între timp, numărul oamenilor ajunsese la circa două sute, iar cel al vagoanelor încărcate cu alimente și echipament destinate frontului — la vreo două mii. Mai conveniră să

simuleze un atac cu un grup restrîns, o diversiune menită să abată atenția de la paza viaductului. Stabiliră, de asemenea, ziua și locul următoarei întîlniri. Kloss dorea să fie anunțat asupra datei noii tentative. Trebuie să-și asigure un alibi infailibil. Ascunzîndu-și enervarea îi povesti amuzat lui Bartek despre miraculoasa descoperire a verișoarei.

— Fii atent. Ar putea fi o provocare.

— Sînt atent, de patru ani nu fac altceva decît asta.

Bartek turnă în pahare samogon *. Închinară în tăcere și-și strînseră miinile. N-aveau nevoie de vorbe. Știau ce așteaptă de la anul care urma.

6

Maiorul Broch era ușor grizat. Intră zgomotos în cameră, privi bateria de sticle înșirate pe masă și mai adăugă una, bombată, de un verde închis.

— Șampanie ? Extraordinar, exclamă Kloss.

— N-am uitat nici cupele. Și încă ceva — îți comunic, strict confidențial, că peste cîteva zile vei fi avansat. Am tras cu ochiul la lista propunerilor. Felicitările mele, căpitane Kloss.

„Deci, iată-mă căpitan, probabil pentru povestea de la Varșovia“. Dacă ar fi știut că-i demascase atunci pe cei mai credincioși și mai cruzi călăi fasciști sub acuzația că erau cei mai periculoși dușmani ai Reichului. Dacă ar fi știut... Dacă ar fi știut că nu trecuseră decît cîteva ceasuri de cînd transmisese „dușmanului“ ultimele informații, comițînd crima de înaltă trădare. Se afla printre ei. Îl considerau de-al lor. Deci chiar acești supermeni pot fi duși de

---

* Vodcă obținută cu mijloace gospodărești.

nas, prostiți pur și simplu, puși în situația să-și răsplătească cu ordine și avansări dușmanul de moarte.

Îi veniră în minte câteva episoade petrecute în acești patru ani, situații diferite, care păreau fără ieșire, ce impuneau sinuciderea, dacă-i mai rămânea timp s-o facă.

Cînd debutase în această muncă, privindu-se în oglindă în uniforma de leutnant sperase să poată prelungi acea mascaradă măcar un an. După doi ani, cu trese de oberleutnant se speriasse de gîndul acela. Avusese un noroc nemaipomenit, dar asta nu putea ține o veșnicie. Măcar de-ar reuși să le facă cît mai mult rău înainte de a surveni ireparabilul. Și iată că Broch, acel Broch rămas maior în tot timpul războiului, participant la toate campaniile mai importante, rănit de două ori, era cel care-i anunța avansarea.

— Nu vă bucurați ? La vîrsta dumneavoastră... Eu am patruzeci și șapte de ani. Aproape dublu, dar nu sînt invidios. O meritați de mult. Felicitări !

— Toți știu că sînteți un ofițer remarcabil, domnule maior.

— Da, acceptă Broch zîmbind amar, în curînd va afla lumea întreagă.

Se aplecă spre Kloss și-i șopti :

— Încă în decembrie '39, m-am pronunțat despre planul de atacare a Rusiei și despre acest grandoman posedat care este gefreiterul. Bolșevicii se află la Vistulă, peste o lună la Oder, iar peste două... toți vor recunoaște c-am avut dreptate. Să nu ne mai amăgim, Kloss. Războiul ăsta e pierdut. Și „Ivan“ nu ne va scăpa din mînă, ci ne va cere socoteală. Ce se va întîmpla atunci ?

— Domnule maior, Kloss vorbea calm, ținînd mult la dumneavoastră, nimeni nu mi-a acordat atîta încredere, dar vă rog să mă înțelegeți... N-aș vrea să-mi reamintesc în ajunul Anului Nou că lucrez în Abwehr și asta din cauza unui prieten pe care-l respect, îl iubesc, și-l apreciez.

— Înțelege, Kloss, suspină Broch, eu iubesc cu adevărat Germania, și-mi dau seama ce se va întâmpla.

— Să nu exagerăm cu pesimismul.

Kloss se străduia să imprime tonului său căldură și încredere. Ar fi preferat ca Broch să-l considere laș sau idiot, decât să creadă că nutrește aceleași păreri, care, chiar neexprimate, echivalau cu o crimă. Din fericire, avem suficient alcool pentru a uita lucrurile triste și gândurile rostite sub impresia unei stări depresive de moment. Kloss simțea că vorbele lui erau puține și simplu penibile.

Un om dezamăgit, astăzi dușman al sistemului, dar căruia nu-i poate întinde mîna. Mai mult, era obligat să creeze o situație care să-l pună într-o lumină proastă pe Broch. Momentele de deplină sinceritate rămîn în memorie. Broch va reține atitudinea lui. S-ar putea să devină mai prudent. Dacă vreodată, soarta lui Kloss va depinde de Broch, acesta va fi nevoit să tacă. Asta l-a ajutat să reziste patru ani încheiați în acea uniformă, în centrul mașinii de război germane. Nu-și putea permite nici un gest de prietenie, chiar față de un om care îl merita, dacă dăuna cît de puțin acelui scop important — propria-i securitate. Pe Broch îl îndrăgise cu adevărat și voia să atenueze gustul amar al discuției.

— Fetele mele trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Vin și femeile ? Nemțoaice ?

Aidoma unui înecat care apucă colacul de salvare, Broch se agăță de noul subiect.

— Asta este surpriza mea, domnule maior. Imaginați-vă că m-a descoperit o verișoară, îndepărtată ce-i drept, dar în același timp o dragoste din tinerețe. Nu ne-am văzut de opt ani. Sînt emoționat.

— Îmi inchipui, se înflăcăra Broch. E frumoasă ?

— Încerc să-mi imaginez cum arată — remarcînd surpriza lui Broch, continuă — pe atunci era o fetiță de treisprezece ani. Nu știu dacă am s-o mai recunosc...

Se auzi o bătaie în uşă. Kloss fu străfulgerat de o idee. Duse degetul la gură şi, asemeni unui puşti care vrea să facă o şotie, se ascunse după uşă. Pe Broch toate astea îl amuzau. Îi făcu semn lui Kloss să se ascundă mai bine şi deschise uşa.

— Poftiţi, doamnelor, Hans se întoarce imediat.

Kloss observă prin crăpătura uşii o fată blondă şi intenţionează să iasă, dar în aceeaşi clipă mai apăru o blondă. Nu mai avea de ales.

— Edith, strigă el ieşind de după uşă.

Surprinsă, Edith se întoarce.

— Hans ? Vocea îi trăda nesiguranţa.

Kloss făcu un efort pentru a-şi compune un surîs.

— Atît de mult am îmbătrînit ?

— V-aţi schimbat mult, domnule locotenent, interveni Greta.

— E Greta. Ți-am vorbit despre ea. Dorea de mult să te cunoască.

— Dar de unde ştiţi că m-am schimbat ? vocea lui era moale.

— V-am văzut fotografia.

— Fotografia ? Care fotografie ?

Era permanent în gardă, încordat, deşi continua să zîmbească. Să fie oare o provocare ? Să fi avut dreptate Bartek ? Or fi ştiind ceva şi îl verifică ?

— O, Hans, cum de nu-ţi aduci aminte, cea pe care mi-ai trimis-o de la Królewiec în '38, din excursia aceea.

— Iartă-mă, Edith, dar au trecut atîţia ani... făcea eforturi să-şi reamintească dacă Hans Kloss spusese ceva în legătură cu excursia din 1938. Da, parcă... era înaintea bacalaureatului, cînd îl văzuse şi pe unchiul Helmuth.

Gîndurile nu-l împiedică să facă prezentările. La uimirea fetelor în faţa mesei bogate, răspunse cu o glumă. Aşteptă ca Broch să iasă din cameră împreună cu Greta. Spera ca rămînînd între patru ochi cu Edith să reuşească s-o convingă că este acelaşi tovarăş de adolescenţă, eroul

idilei din copilărie. Parcă pentru a-i satisface dorința, Broch îi șopti ceva Gretei și-i comunică lui Kloss că pleacă în întâmpinarea lui Schneider.

În sfârșit rămaseră singuri. Un moment, singurătatea îl sperie. Nu știa ce să spună și, în plus, frumusețea fetei îl surprinsese.

— Cum se mai simte mătușa Hilda ?

— Ți-o mai amintești pe mama ? Vorbește adesea de tine. Săraca, în ultimul timp aproape că nu se mai ridică din pat.

Edith îl privea căutînd parcă să regăsească trăsături cunoscute pe chipul celui tînăr oberleutnant care se afla în fața ei. Oare nu-l recunoștea ? Sau are vreo bănuială. Nu ! Imposibil. Oare acea idilă din copilărie să fi însemnat atît de mult pentru ea ? O clipă, Kloss trăi sentimentul unui hoț care cotrobăie într-o casă străină. Nu el, ci celălalt o sărutase în căpița de fin, jurîndu-i dragoste veșnică.

— Tot reumatismul ? — se interesă el grijuliu.

Nu avea voie să tacă nici o clipă, tăcerea era periculoasă.

— Îți amintești și de asta, Hans ? Eu credeam că ne-ai uitat.

În momentul acela Kloss simți că zidul invizibil care-i despărțea căzuse. Nu se schimbaseră nimic — stăteau față în față, privindu-se așa cum era normal s-o facă doi oameni care cîndva se iubiseră și se revedeau întîmplător, după o lungă despărțire, care în ciuda distanței păstraseră nealterate sentimentele ce le nutreau unul față de altul.

— N-am uitat nimic, Edith. Țin mult la mătușa Hilda și la una din fetele ei.

Aprecie că e momentul să-i ia mîna. Fata acceptă gestul. Și astfel îi găsiră Broch și Greta care se întoarseră surîzători, cu obrajii îmbujorați de frig, aducîndu-l, ca pe o pradă prețioasă, pe Schneider ce se împotrivea sau se făcea că se împotrivește.

— Închipuiți-vă, voia să mai lucreze, strigă Broch cu o indignare bine mimată.

— V-ați împospătat amintirile, zîmbi suav Greta.

— Mai mult chiar, am rugat-o pe Edith să-și ia în primire rolul de gazdă.

— Cred că vă dați seama c-am acceptat cu plăcere, interveni Edith sigură de sine.

Privirea ei o întîlni pe cea a lui Schneider. Înainte ea acesta să apuce să rostească o vorbă, îl îmbrățișă. Schneider era năucit, dar în același timp încîntat. O îndepărtă ușor și-o privi cu atenție.

— V-ați făcut mai frumoasă.

— M-am gîndit astăzi la dumneavoastră. De fapt, întîlnirea noastră mă obsedează de cîteva zile.

Povestiră, întrerupîndu-se și completîndu-se reciproc, împrejurările în care se cunoscuseră, emoțiile acelei nopți de coșmar și băură pentru fericitul prilej care le dăduse posibilitatea să se revadă.

El îi facilitase reîntîlnirea cu Hans, în acest oraș pe care-l detesta („Logodnicul meu, spuse Edith zîbind, sper că n-ai uitat că m-ai promis că te vei căsători cu mine“.) Și tot el, fermecătorul căpitan Schneider, o tratase ca pe o fiică.

Schneider ținu să precizeze că n-o tratase pe Edith ca pe o fiică, ci mai degrabă ca pe o nepoată și sfîrși prin a se împăca cu rolul său, cu condiția ca Edith și Kloss să îngenucheze în fața lui pentru a le da binecuvîntarea părintească.

Broch, care nu mai putea păstra secretul, îi informă pe ceilalți de avansarea lui Kloss. Toți se grăbiră să-l felicite. Edith se apropie cu paharul în mînă, iar Greta îl îndemnă s-o sărute. Și astfel Kloss o sărută pentru prima oară.

— Îți amintești, Hans, cînd și în ce împrejurări ne-am sărutat ultima dată ?

Își „reaminti” că asta se petrecuse la despărțire, când plecase de la moșia Weisenberg. Ea susținu că el plecase mai repede, se tachinară o clipă, dar Kloss era convins că primejdia trecuse și că nici Edith nu-și mai amintea cu precizie cine plecase primul în vara aceea. Prinși în discuție erau cît pe ce să scape momentul cînd ceasul bătea orele douăsprezece. Broch desfăcu cu neîndemînare sîrma unei sticle de șampanie, în vreme ce din difuzor răzbăteau sunetele gongului. Reuși să umple paharele la timp. Schneider, care preluase rolul de părinte strigă :

— Liniște, copii, peste o clipă va sosi noul an.

— Înaintea lui însă, sturmführerul Brunner.

În ușa, cu picioarele depărtate pentru a-și menține echilibrul se afla Brunner, beat de-a binelea.

— Hermann ! Ce bine c-ai venit, strigă Greta.

Ceilalți însă nu se grăbiră să-și manifeste entuziasmul față de sosirea musafirului neașteptat. Dacă Brunner ar fi fost mai puțin beat și-ar fi dat seama că prezența lui le stricase buna dispoziție. După ce o sărută pe Greta intră în cameră și bolborosi ceva despre mirosul său care nici-odată nu-l înșeală cînd e vorba de alcool.

— Nu te-am prezentat verișoarei mele, spuse Kloss și în același moment observă ceva curios în privirea Edithei.

Fata îl privea cu încordare pe Brunner, încercînd pareă să alunge un gînd neplăcut. Cînd Brunner se apropie de ea cu paharul în mînă făcu efortul să zîmbească.

— În sănătatea frumoaselor doamne...

Se întrerupse brusc, scăpă paharul și se aplecă să adune cioburile. Cînd se ridică Edith sesiză că o privea cu ochii mai limpezi. Fusesse tentată să creadă că visează, că acesta era rezultatul coșmarului ei din ultimele nopți, dar acum era aproape sigură că nu se înșeală.

— Mi se pare că v-am mai văzut undeva, zise ea și remarcă sclipirea rece în ochii decolorați ai lui Brunner.

În aceeași clipă regretă cuvintele rostite. Constată cu ușurare că nici unul dintre cei de față nu sesizase incidentul.

— Pentru fűhrer, pentru victorie, pentru Wunderwaffe * — toastă Greta.

Nu mai apucă să continue fiind întreruptă de zgomotul cunoscut și îngrijorător al sirenelor ce vesteau alarma aeriană. Lampa se clătină, se stinse o clipă și se reaprinse. Zgomotul exploziilor inundă încăperea, secondat de uruitul înfundat al motoarelor de avion. Fără o vorbă o porniră spre adăpost. Ajunși pe palier, Edith se lipi de Kloss.

— Mi-e frică, șopti ea.

— Curaj, iubito. Bombardează viaductul sau gara, în nici un caz orașul.

Fata scutură din cap, incapabilă să-i mărturisească că nu de asta îi era frică.

7

Greta era furioasă. În primul rînd pentru că revelionul eșuase. Reveniseră după o oră, fără Brunner, care între timp dispăruse, însă petrecerea își pierduse farmecul. Făceau eforturi de a relua totul de la capăt, dar fără succes. Schneider le reaminti de ceaiurile vieneze încercînd să-i înveselească cu un cîntec. Toți erau conștienți că în viața lor, pînă nu demult stăpînii aproape întregii Europe, intervenise cineva. Cineva care hotărîse să le strice sărbătoarea și ei nu-l putuseră împiedica. „Unde o fi artileria noastră antiaeriană?” se întreba Schneider, deși era conștient de faptul că artileriștii primiseră ordinul să nu-și dezvăluie

---

* Denumirea propagandistică a noilor arme cu ajutorul cărora sperau conducătorii hitleriști să întoarcă mersul războiului.

pozițiile înaintea începerii marii ofensive sovietice, care era iminentă. „Am spus de atâtea ori că n-are sens“, se gîndea Broch cu o satisfacție răutăcioasă.

Deși gazda, oberleutnant, de fapt hauptmann Kloss insistase să mai rămînă, punîndu-le o placă cu ultimele șlagăre berlineze, cine știe de unde procurată, toți salutară cu vădită ușurare propunerea Edith-ului de a pleca acasă.

Deci, acest revelion ratat era primul motiv al enervării Gretei. Al doilea — frigul din cameră. Servitoarea poloneză care le făcea focul nu venise în ziua aceea și, în plus, îi furase Gretei două cutii de conserve. Edith intenționase să aprindă focul, dar constatase că nu mai aveau cărbuni. Fără să stea pe gînduri sacrificase taburetul pe care stătea ligheanul. Puteau renunța la el, folosind masa. Combustibilul acesta le fusese suficient o oră, cît se aranjaseră pentru seara de revelion. Între timp, soba se răcise și în cameră pătrundea vîntul printre cercevelele ce nu se închideau bine. Culcate în paturile lor, clănțăneau din dinți, deși se înveliseră cu tot ce aveau la dispoziție. Abia după ce Edith, la propunerea Gretei, trecu în patul acesteia și se acoperiră cu două pături, se mai încălziră puțin.

Comentară evenimentele serii și Edith se bucură constatînd că incidentul cu paharul scăpat de Brunner trecuse neobservat. Dacă Greta și-ar fi dat seama, Edith ar fi fost nevoită să născocească o minciună căci nu-i putea relata adevărul.

„Oare nu mă înșel?“ se întreba Edith, a nu știu cîta oară.

La întoarcere, Broch, Greta și Schneider o luaseră intenționat înainte pentru a le da ocazia îndrăgostiților „să-și spună tot ce aveau de spus“, cum se exprimase mărunțelul căpitan de infanterie. Fusese tentată să-i mărturisească lui Kloss bănuiala care i se cuibărise în minte în legătură cu Brunner. Deși erau doar ei doi, nu fusese în stare s-o facă. Începuse să vorbească, dar se răzgîndise. Kloss insistase să continue, dar Edith se eschivă spunîndu-i că vor discuta

altădată, că a vrut doar să-l provoace, să-l determine să aștepte cu nerăbdare revederea. Kloss tăcuse și o îmbrățișase. Edith avu sentimentul că abia ieri se despărțise de el, că cei opt ani nu existaseră, că se vor vedea zilnic. „Sînt ne bună, dar mi-e imposibil să mă gîndesc la el altfel decît cu duioșie“. Observase că o place, dar își dădea seama că era cu totul altul decît cel de care se despărțise în 1936 — în locul entuziasmului, al avalanșei de promisiuni și declarații care o făcuseră atunci să nu doarmă nopți în șir, doar un gest tandru, o strîngere de mînă, o îmbrățișare protectoare.

„S-a maturizat, asta e. Și-apoi războiul ne-a schimbat pe toți“.

Inexplicabil, îi reveni în minte predecesora sa, despre care îi vorbise Greta. Reușise să rezume surprinzător de bine starea lor : „Noi toți sîntem bolnavi din cauza acestei țări“... „Oare și Hans o fi bolnav ? Îl observase toată seara — calm, cu mișcări calculate ; nimic din aerul acela misterios de care-i vorbise Greta.

Oare mai persista ceva din acea aventură juvenilă de vacanță de care-și reamintiseră zîmbind ? Cînd începuse să-i vorbească de studiile lui la Gdańsk, depănîndu-și amintirile ar fi dorit să-l întrebe cine a fost persoana care intervenise între ei, dar renunță. Edith Lausch nu mai era fetișcana de treisprezece ani influențată de lecturile romănțioase, care descoperea primele taine ale vieții sentimentale. Devenise între timp femeie în adevăratul înțeles al cuvîntului, o femeie care în urmă cu trei ani își pierduse iubitul. Știa că ceea ce o legase cîndva de Hans era doar o punte de apropiere de omul pe care, dacă-l dorea, trebuia să-l accepte așa cum era acum, dîndu-l uitării pe adolescentul de cincisprezece ani. Odată îl uitase. Șase luni petrecute cu Rudolf, încheiate cu dispariția lui stupidă. O moarte de sinucigaș (la interogatoriile la care fusese supusă și-a dat seama că Rudi al ei, cu care în acele șase luni nu schimbase un cuvînt despre politică, era amestecat în com-

plotul împotriva fűhrerului). Da, acele luni o făcuseră să uite de dragostea din anii copilăriei. Abia cűnd Hans ieșise dinapoia ușii, strigűnd-o „Edith“, simțise emoția puternică a revederii.

Greta se ghemuise lipindu-se de ea și respira ușor și regulat ca un copil. „Mi-ar place să am un copil — gűndi Edith — mi-ar place să semene cu Hans“. Zűmbi.

„Doamne, exclamă ea cu voce tare, nici măcar nu l-am întrebat dacă e căsătorit“. Apoi auzi, fără a fi sigură, un foșnet la fereastră. S-o fi întors slujnica poloneză — se gűndi ea pe jumătate adormită și se hotărű să-i cedeze Gretei conservele pentru a o apăra pe sărmana femeie űnspăiműntată de acuzația de furt.

űnainte de a-și termina gűndul, geamul fu spart cu zgomot și o rafală de pistol automat o asurzi.

Greta se trezi speriată și űncepu să țipe isteric. Edith se ridică űncercűnd să-și amintească unde pusese centura cu pistolul, regretűnd că nu-l așezase sub pernă, asemeni femeii aceleia care se űmbolnăvisese de nervi. űnainte de a-și gűsi arma auzi pașii greoi ai patrului sub fereastră, strigăte și bătăi puternice űn ușă.

— Un moment, zise ea calm, űncălțűndu-și cizmele și azvűrlűndu-și pe umeri pardesiul. Apoi se apropie de ușă. Un grup de vecini űnspăiműntați, űmbrăcați la fel de sumar, pătrunseră űn cameră. Unul dintre ei i se adresează din prag :

— Sűnt medic ! E nevoie de ajutor ?

Cineva răsuci comutatorul. Cűnd lumina invadă camera, Edith űși văzu patul ciuruit űn diagonală de gloanțe. Patul űn care trebuia să se afle ea, dacă nu s-ar fi refugiat lűngă Greta űn căutarea căldurii. Se clătűnă și se prăbűși gűndind : „Cineva a vrut să mă ucidă“. Cűnd űși reveni văzu aplecat deasupra sa chipul bűrbatului care spusese că e medic.

— Vă simțűți mai bine, domnișoară Lausch ? N-aveți nimic. Ați leșűnat. O reacție normală... Șocul.

În prima zi a noului an, Kloss se trezi târziu. Se bărbieri, savură omleta cu șuncă pregătită de Kurt și comentă cu el petrecerea din seara precedentă. Băiatul avusese noroc. În timpul alarmei dormise alături de dolofana Marguerita, și-i adusese și domnului locotenent, domnului căpitan, se corectă el, o bucată din tortul de ciocolată pregătit de iubita lui. Kloss laudă calitățile de gospodină ale Margueritei. Kurt îi mărturisi că intenționează s-o ia de nevastă, bineînțeles după victorie, adăugă el grăbit, privindu-l pe Kloss de parcă aștepta de la el asigurări în acest sens. Apoi începu să-i relateze ultimele bîrfeli care circulau de la o ordonanță la alta. Kloss le ascultă cu atenție, căci nu o dată extrăsese informații prețioase din pălăvrăgelile lui Kurt.

— Iar a fost un atac banditesc în timpul nopții. Au tras în niște fete.

— Da ? zise Kloss indiferent.

— Locuiau în internatul acela de lângă gară. Una a sosit abia ieri. Spuneți și dumneavoastră, ce idee, să le dea fetelor o cameră la parter.

— Ia stai ! Fetele acelea lucrează la cantină ?

— Nu, sînt telefoniste la Statul Major. Nu cred că le cunoașteți. Cea care e aici de mai mult timp e combinată cu sturmführerul Brunner, preciză el clipind complice.

Kloss nu-l mai ascultă. Înghiți cafeaua, gustă din tortul Margueritei, care precis că va deveni o soție minunată, dacă nu va aștepta victoria. „Așadar, au tras în Edith. Cine a făcut-o ?” Să fi acționat Bartek, îngrijorat de soarta lui ? Îi era teamă de provocări. Nu ! Bartek nu putea să facă asta fără să-l consulte. Doar dacă a aflat ceva. Își dădu seama că nu-l întrebase pe Kurt ce se întîmplase cu fetele și gîndul că Edith a murit îl sperie.

— Au murit de frică, continuă Kurt. Oricine ar fi pățit la fel. Sînt nevătămate.

— Slavă domnului, se bucură sincer Kloss.

După ce se îmbracă îl expedie pe Kurt. Ar fi trebuit să vorbească cu Bartek, dar hotărîseră să se întâlnească spre seară. Nici la ceasornicar nu se putea duce în plină zi. Dacă era o provocare ? Dar în ce scop ? Nu putea face nici o legătură între descoperirea miraculoasă a verișoarei Edith și atentatul la viața ei. În mod normal ar fi trebuit să o caute imediat. Era reacția firească a unui văr, a unei persoane apropiate. Kloss își dădu seama că dorea realmente s-o vadă pe Edith, nu numai din considerente de ordin tactic. Era într-adevăr îngrijorat de soarta ei.

Greta dormea. Îl asigură că n-o deranjează vizita lui și-i relatează destul de incoerent întîmplarea din noaptea precedentă. Ridică pătura de pe patul Edithe și-i arată cearșaful ciuruit.

— Ne vor da altă cameră, la etajul trei.

Refuză invitația Gretei la cafea. Nici fata nu insistă prea mult. Cochetăria ei dispăruse. Trecu pe lângă sîntinela postată în fața casei, traversă strada și se îndreptă spre gară. În clădirile vechi ale fostei gări de mărfuri fusese instalată centrala telefonică a Statului Major al grupului. Aici lucra Edith.

Bătu în ușă. Fata spuse „intră“ fără să-și întoarcă privirea de la pupitrul cu fișe. După o clipă se răsuci și-l văzu stînd în pragul ușii. Nu se înșela, era îngrijorat și bucuros că o vede. Nu era în stare să rostească o vorbă. Își scoase căștile și păși spre el. Se întîlniră la jumătatea drumului. Fără un cuvînt fata îl îmbrățișă.

— Hans, e o prostie, dar eram îngrozită că voi muri fără să te revăd. Ți-a fost teamă pentru mine, nu-i așa ?

— M-am temut, Edith.

Pentru prima dată nu trebui să mimeze sinceritatea. Într-adevăr, se temuse. După ce se despărțise de Broch și Schneider, încercase zadarnic să-și alunge din minte chipul

ei și să se gîndească la misiunea care-l aștepta. Nu se spe-
rie constatînd că-i place „verișoara Edith“. În cei patru ani
îi plăcuseră destule fete și, avînd trecere la femei, lu-
crurile se rezolvaseră fără prea multe complicații. Războiul
impune un anumit tempo, reduce perioada de tatonare.
N-avea prea multe scrupule. Niciodată n-am fost adeptul
purității, își spunea în astfel de situații, dar nici nu-și
pierduse controlul. Nu-l speria gîndul că o dorește pe
Edith Lausch. Ceea ce-l îngrijora era faptul că îi plăcea
într-un anume fel. Paradoxal, gîndindu-se la ea nu
putea accepta expresia „tempo de război“, ci dorea să
prelungască cît mai mult perioada premergătoare apro-
prierii. Gîndul că toate acestea n-au sens, că situația tre-
buie rezolvată ca de obicei, că e obligat să rămînă singur,
că nu există nici o femeie căreia să-i poată împărtăși taina
sa nu mai avea efectul obișnuit.

Rămase la Edith aproape o oră. Vorbiră despre multe,
dar evitără comentariile asupra celor petrecute în noaptea
precedentă.

Edith îi vorbi de slujba ei, îi povesti cu mult haz
despre fostul ei șef, bătrîn, urît și invalid care o iubea
fără speranță. Spre mulțumirea lui, nu mai rememorară,
aduse vorba despre cele petrecute în urmă cu opt ani. Deși
nici unul nu spusese nimic deosebit, amîndoi știau că
clipa aceea, după venirea lui, cînd se lipiseră unul de altul
fără un cuvînt, începea să conteze în viața lor.

Pregătindu-se să plece, Kloss o întrebă zîmbind ce
intenționase să-i mărturisească cu o seară înainte. Contrar
așteptărilor, fata nu surîse, ci îi răspunse aspru — „nimic“.
Apoi, parcă dorind să atenueze duritatea răspunsului, îl în-
trebă ce face după-amiază, exprimîndu-și dorința de a-l
vizita.

— Edith, ceea ce voiai să-mi spui are vreo legătură cu
atentatul ? Bănuiești cine avea interesul să tragă în tine ?

— Încetează ! Edith aproape că strigă. Deci nu vrei să
vin la tine ?

— Am să te aștept, Edith.

Vru s-o sărute, dar telefonul sună și Edith fu nevoită să-și pună căștile pentru a face legătura Statului Major al corpului cu o oarecare „Floare de nu-mă-uita“.

9

Sturmführerul Brunner tăie cu grijă capătul havanei. O mirosi savurindu-i aroma. Era un gestapovist vechi, experimentat. Își începuse cariera încă înainte de venirea lui Hitler la putere. Știa că nimic nu-i neliniștește mai mult pe cei interogați decât prelungirea tăcerii premergătoare primei întrebări. Maiorul Broch, cu ochii injectați, stătea în fața lui. Părea să fi dormit foarte puțin în noaptea aceea.

„Asta îl voi întreba“, gîndi Brunner. O întrebare nevinovată pusă la începutul interogatoriului derutează întotdeauna.

— Bineînțeles, îi răspunse Broch, n-ar fi trebuit să beau, dar cîteodată e imposibil să te stăpînești.

— Ați băut și după alarmă ?

— Așteptîndu-vă am mai băut. Puțin, dar probabil prea mult pentru mine.

— Obligațiile, obligațiile — izbucni Brunner într-un hohot exagerat — și după aceea ?

— Cum adică după aceea ? Broch nu-și dădea seama ce urmărea gestapovistul.

— Ce-ați făcut după ce s-a dat alarma ?

→ Le-am condus acasă pe fete, împreună cu Kloss și Schneider. Am revenit toți trei. Kloss era obosit și s-a retras în camera sa. Eu doream să iau puțin aer și l-am condus pe Schneider. Locuiește în cazarma aceea, dincolo de pod.

— Când ați aflat de atentatul comis împotriva domnișoarei Lausch ?

— Deci s-a stabilit că pe ea voiau s-o împuște ?

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, domnule maior !

— Acum o jumătate de oră, la Cazinou, unde m-am dus să iau masa. M-am înapoiat acasă și ordonanța mi-a comunicat că m-ați chemat.

— Ordonanța n-a înțeles. I-am spus că-l invit pe domnul maior pînă la mine. Dar să revenim. Aseară le-ați condus pe fete și probabil că ați discutat. M-ar interesa să știu despre ce.

— Mă așteptam să mă întrebați dacă n-am întîlnit vreoa persoană suspectă în împrejurimile locuinței fetelor.

— Știu mai bine decît dumneavoastră ce să vă întreb.

— Nu văd ce legătură are...

— Întîi se discută și apoi se trage. Brunner îl privea cercetător pe Broch. Se trage sau... se lasă o servietă care conține o bombă cu ceas...

— Cum vă permiteți, îl întrerupse Broch, ridicîndu-se.

Brunner nu răspunse. Se mulțumi să-l privească. Broch se reasează intimidat parcă de privirea aceea. Brunner făcea aluzie la atentatul asupra fîhrerului. „Gestapoul știe totul. Chiar și faptul că Broch îi cunoștea pe cîțiva dintre participanții la ultimul complot. Ce-i drept asta se petrecuse de mult, dar...”

— Nu-mi amintesc precis ce-am discutat, răspunse el într-un tîrziu. Despre anul 1941, despre zilele cînd înaintam cincizeci de kilometri pe zi...

— Periculoase subiecte, zîmbi Brunner.

„Pînă cînd asemenea indivizi cu havana între dinți, îngîmfați, plini de importanță, conștienți de faptul că au în spate aparatul puternic al teroarei, pînă cînd ne vor conduce ? Din cauza lor, Germania va pierde războiul. Oare va mai reuși vreodată să se redreseze ?”

— Cei care n-au simțit mirosul prafului de pușcă subapreciază pericolul. Atît eu, cît și Schneider sîntem com-

batanți vechi și nu o dată ne-am aflat în primejdie. Mai aveți vreo întrebare, domnule sturmführer ?

— În 1941, Schneider se afla aici. A spus ceva despre asta ? Brunner îl privi cu atenție.

— Nu-mi dau seama ce urmăriți. Dacă-l suspectați pe Schneider, pot să vă spun că...

— Deocamdată atît. Vă mulțumesc, domnule maior — accentuă pe acel „deocamdată” pentru a întreține starea de nesiguranță — la revedere.

Îi întinse mîna.

— Heil Hitler, salută Broch ridicîndu-se și schițînd salutul fascist de parcă n-ar fi sesizat mîna întinsă de Brunner. Păși hotărît spre ușă părăind să nu observe surîsul ce plutea pe buzele gestapovistului.

După ce Broch părăsi încăperea, Brunner se lăsă în voia gîndurilor. Pînă la venirea lui Schneider mai era un sfert de oră. Trase din havană și privi scrumul constatînd cu satisfacție că nu căzuse. La țigările bune nu cade scrumul. Nu fuma decît țigări de bună calitate. Ridică receptorul, formă un număr și ceru să i se dea legătura cu oberleutnant Kloss. „Cred că e bine jucat”, își zise el așteptînd să i se răspundă. La capătul firului se auzi vocea lui Kloss.

— Iartă-mă, Hans, că te deranjez azi, e sărbătoare, dar tu știi că în munca noastră asemenea zile nu există. Ieri eram prea beat și am uitat să te felicit pentru avansare. Sper că nu te-ai supărat că am dat buzna la tine. Eram beat. Dealtfel doream să te văd. Știi bine că-mi lipsești. Dar să lăsăm asta. Vreau să-ți comunic ceva care sînt conșvins că te interesează. Noaptea trecută cînd au încercat să arunce în aer viaductul am pus mîna pe un partizan. Dacă va vorbi ? Îl voi face să cînte. Mă știi, sînt în stare să-l fac să cînte chiar pe un afon, rise el. Treci pe aici, dacă ai timp. Îți pun la dispoziție declarația. Poate dorești să-l interoghezi chiar tu.

După ce puse receptorul în furcă își privi ceasul. Schneider trebuia să apară. „Să-l fi prevenit cumva pe

Schneider ? — se întrebă el. Asta ar complica lucrurile. Trebuie să-i găsim o hibă lui Schneider. Imposibil să nu existe ceva. Ce-i drept, era și Kloss, își continuă el raționamentul, dar e puțin probabil să-i fi făcut asemenea confidențe. Verișoara, o dragoste veche... prostii ! Kloss trebuie să fie convins de mărturisirile acestui partizan. Ține prea mult la cariera sa pentru a și-o risca apărind o oarecare verișoară...”

Își aminti de discuția purtată cu Edith în acea dimineață. S-a deranjat ducându-se pînă acolo. Trebuia s-o facă. Dormise la fel de puțin în noaptea aceea. Îl frămîntaseră gîndurile. Și dacă se înșală ? Poate că nu e fata aceea. Atunci o zărise doar o clipă și era întuneric. Chiar dacă ar fi ea putea oare să-l recunoască după atîția ani ? În plus, cine s-o creadă că-l văzuse atunci și că acum îl recunoscuse. Totuși, nu putea risca să planeze asupra lui vreo bănuială. Fostul amtsleiter din acest oraș este bine cotate astăzi de Centrala berlineză a R.S.H.A. Documentele de arhivă ar putea da la iveală lucruri nebănuite dacă ar fi din nou scormonite.

Edith Lausch recunoscuse că în '40 lucrase în acest oraș. Plecase abia în '41. În ciuda insistențelor lui afirmase că nu-și amintește de nici un incident. Poate că noaptea trecută, cînd se apropiase de ea cu paharul în mînă, i se păruse numai că-l privește într-un fel ciudat. Astăzi, privirea ei era alta. De fapt evitase să-l privească. Totuși, fata afirmase că-l cunoștea pe Schneider încă de atunci. Deci Schneider trebuie interogat. De spusele acestuia va depinde soarta „primului amor“, al lui Hans Kloss. Expresia îl înveseli. Începu să chicotească privind conul cenușiu-albicios format de scrumul țigării. Zîmbetul îi pieri de pe buze în clipa în care i se telefonă de jos că sosise căpitanul Schneider.

Decise să meargă pe jos. Distanța era destul de mare, dar lui Kloss îi plăcea să se plimbe. Ori de câte ori trebuia să hotărască ceva sau să mediteze pleca la plimbare. Și de data asta avea câteva probleme de rezolvat.

Se simțea excelent. Zăpada care scîrțîia sub cizme îi dădea o senzație plăcută, ca și soarele palid de ianuarie ce apăruse după viscolul din noaptea precedentă. Dacă n-ar fi existat acel presentiment ce-i anunța iminența unui pericol... Animalele dispun de un instinct care le avertizează. În acești patru ani se părea că dobîndise și el calitatea de a presimți primejdia. Încercă să alunge acest sentiment în totală opoziție cu structura sa, potrivit căreia totul trebuia să fie logic, precis, clar. Experiența însă îi dovedise că nu trebuie să bagatelizeze asemenea presimțiri chiar dacă, aparent, erau nefondate.

Totul începuse cu o zi înainte. După sosirea Edithei. O așteptase cu o neliniște care se dovedise nejustificată. Lucrurile decurseseră normal. Seara îl întrebaseră direct: „Vrei să rămîn la tine?” Apoi a urmat o tăcere prelungită. Privea fata întinsă alături, bucuros că este atît de frumoasă, că timp de cîteva ceasuri uitase de război, de pericolele care-l pîndesc. Simțea că ea are încredere în el și ar fi vrut să-i confirme convingerile, deși era conștient de faptul că nu-și poate permite asta.

Noaptea se treziră și-și aprinseră cîte o țigară. Deodată începu să recite versurile care-l obsedau de cîteva ore:

— „Eram aproape disperat, simțeam că forțele mă părăsesc”.

— Heine, zise Edith. L-ai citit pe Heine?

— Da, confirmă el tulburat, de parcă ar fi fost prins asupra faptului. Mi-au rămas în minte încă din școală. Numără anii pentru a se convinge că Hans Kloss învățase

acele versuri în școală. Era corect. Dar pe Edith nu astă o interesa.

— Mamei îi plăceau versurile astea. N-a renunțat la Heine atunci... Știi, când s-au ars cărțile.

— Crezi că a fost o greșeală ?

— Nu știu. Nu-mi mai dau seama.

Kloss o crezu.

Cînd Edith adormi, blestemă clipa aceea de imprudență. Hans Kloss putea ști versurile acelea de pe vremea cînd era școlar, dar ofițerul Abwehrului nu trebuia să le recite.

Atunci avusese sentimentul iminenței unui pericol pe care nu-l putea defini, dar care exista în mod cert.

Ar fi dorit să fie sincer cu Edith. Nevoia de sinceritate crescuse în anii aceea cînd era nevoit să-și ascundă gîndurile, sentimentele, identitatea. N-avea dreptul s-o facă. Îi voi spune după război, gîndi el, ca și cum era cît se poate de simplu să recunoască că a fost dușmanul de moarte al poporului căruia ea îi aparținea, al conducătorului pe care, chiar dacă nu-l iubea, îl accepta.

Sau poate că intuise pericolul și mai devreme, în după-amiaza zilei precedente.

— Edith, pregătește cina — îi adusese toate alimentele pe care le avea — eu am ceva de rezolvat.

Acceptase fără să protesteze. I se părea normal să pregătească masa pentru bărbatul ei. Nu-l întrebase unde pleacă și pentru ce. Erau problemele lui, problemele unui bărbat în care o adevărată femeie germană nu se amestecă. Sau poate evitase să-l întrebe gîndindu-se că sînt legate de front, de război, lucruri de care nu dorea să-și amintească.

Bartek îl aștepta, ca de obicei, în cămăruța întunecoasă din spatele prăvăliei ceasornicarului. În întuneric se zărea intermitent vîrfurile luminoase ale țigărilor pe care acesta o fuma. Pregătiră acțiunea din 2 ianuarie. Reușiseră să pună mîna pe niște mine englezești cu care nu puteau da greș. Bartek era optimist. Credea în succesul acțiunii și se bucura dinainte la gîndul că odată cu viaductul va sări în aer

și transportul cu indicativul E 19. Transporturile care purtau litera E înaintea cifrei proveneau din Ruhr și constau în arme și muniții.

Trecură la amănunte : declanșarea acțiunii la orele 22,58 cu șapte minute înainte de sosirea transportului așteptat. („Numai de n-ar întârzia“, își împreunase rugător mâinile Bartek.) Pregătiseră o diversiune cu o jumătate de oră înaintea acțiunii. Pentru a le distra atenția nemților, un detașament va ataca postul de jandarmi din Gródki. Hans aprecie felul în care gîndise Bartek — postul se afla la o distanță de șapte kilometri de viaduct. Salvele se vor auzi bine. În plus, drumul prost le va lua mult timp nemților.

La despărțire, Bartek îi comunică, parcă indispus, că afacerea cu Florian se dovedise a fi o falsă alarmă. La întoarcere, Florian își scrîntise piciorul și procedase așa cum era normal. De teamă să nu fie prins făcuse un ocol șchiopătînd pînă la casa unor rude. Se ascunsese în hambar și așteptase pînă dimineața.

Oare asta l-a neliniștit ? Ieri, cînd Brunner îi comunicase telefonic că a pus mîna pe un partizan fusese convins că e vorba de Florian. Atunci se gîndise cum să-l smulgă din ghearele lui Brunner. Intenționase să-l mute în arestul Abwehrului și să prelungească cît mai mult ancheta, astfel încît, în haosul pe care urma să-l creeze apropiata ofensivă, Florian să scape cu viață. Dacă nu Florian fusese prins, cine era cel care se afla în mîna lui Brunner și cum se explica tonul acela triumfător ? Poate că arestase vreun țaran care n-avea nimic de-a face cu partizanii. Și totuși, Brunner afirmase că omul „cîrpește“. Ce-l făcuse pe Brunner, dornic de succese personale, care delimita totdeauna sferile de competență, să insiste de astă dată să-l interogheze Kloss pe „partizantul său“. Ceva nu era în ordine. Demonstrațiile de prietenie ale lui Brunner nu-l induceau în eroare. Brunner nu era simpatizat. „Nu înțeleg prietenia dumitale cu ticălosul ăsta“, îi spusese Broch.

Broch. Oare ce înseamnă interogatoriul acela stupid, întrebările despre discuțiile purtate la întoarcerea acasă după ce le conduseseră pe fete ? O fi bănuind Brunner că vreunul dintre ei a atentat la viața Edithei ? Poate că pe el îl suspecta. Nu o dată simțise ațintită asupra sa privirea cercetătoare a ochilor decolorați, aproape transparenți ai lui Brunner. Să fi mirosit ceva ? Dar dacă e o provocare și Edith lucrează pentru el ? Nu ! Respinse această presupunere. Învățase să cunoască oamenii. Era imposibil că fata să joace teatru... Și de ce-ar fi imposibil ? În fond, și el își însușise de patru ani identitatea altuia. De ce să accepte că situația lui e irepetabilă. Femeile sînt actrițe înnăscute. Și apoi Edith e o fată frumoasă. Un atu în plus. „Ne face atîta plăcere să credem că am fost preferați de o femeie frumoasă...” Cu toate acestea era convins că fata nu trișează. Nu-și putea explica de ce, dar avea încredere în ea. Poate că Brunner dăduse de vreun fir și încerca să speculeze.

În noaptea de revelion o rugase pe Edith să-i aducă fotografia pe care i-o trimisese din excursia la Królewic. Ieri după-amiază îi spusese că n-a găsit-o, că a rătăcit-o pe undeva. Să fie adevărat ? Dacă ea nu minte s-ar putea ca Greta, colega ei de cameră... Kurt îl informase că fata este amanta lui Brunner. Prin urmare, un nou fir care duce la Brunner. Oare astfel se strînge plasa ?

Dacă așa stau lucrurile ce rost au interogatoriile luate lui Broch și lui Schneider ? Îl întîlnise pe micul vienez tocmai cînd se întorcea de la Brunner. Era furios :

— Ticălosul ăla m-a făcut mincinos.

Abia după ce băuse un păhărel de coniac reușise să se calmeze. Îi spuse că Brunner se interesase în ce împrejurări o cunoscuse pe Edith Lausch, cînd îi relatase atentatul împotriva soției amtsleiterului, nimic altceva nu părea să-l mai intereseze.

— Și pentru ce v-a acuzat că mințiți ?

— M-a întrebat dacă după plecarea domnișoarei Lausch de aici, în 1941, m-am mai întâlnit cu ea. I-am răspuns, așa cum și este de fapt, că n-am revăzut-o decît în noaptea de revelion, la dumneavoastră. El avea fișele noastre în care figurează funcțiile pe care le-am îndeplinit. A ajuns la concluzia că în 1943 ne aflam amîndoi la Kiev. Chiar dacă așa stau lucrurile n-am știut niciodată că și ea a fost acolo.

S-ar fi putut ca Brunner să-l bănuiască pe Schneider, în ideea că Edith știe ceva despre acesta, ceva care să-l determine s-o ucidă. Puțin probabil, dar nu imposibil, conchise Kloss în timp ce urca scările clădirii în care lucra Brunner.

— În sfîrșit, Hans — îi ieși Brunner în întîmpinare — credeam că nu mai vii. Am sunat la tine și o voce plăcută m-a informat că tocmai ai plecat spre mine. Nu mi-ai spus că ai o chiriașă. Nu te mai deranjez.

— Am să te invit la logodnă, Hermann.

— Chiriașii îți fac necazuri, Hans, ascultă de sfatul unui prieten mai în vîrstă, mai ales chiriașele.

— Despre asta voiai să discutăm ?

— Ia loc. E vorba de ceva serios. Nu-i de glumit. S-ar putea să ai necazuri. Cred că nu ți-ar face plăcere.

— Dă-mi o țigară, Hermann. Tu ai totdeauna țigări bune.

— Și ce-i cu asta, Hans ? lungi Brunner silabele.

— Nimic. Cînd discut lucruri serioase îmi place să fumez o țigară bună. Înainte de a-mi expune revelațiile tale, te-aș ruga să-mi comunici rezultatul anchetei asupra atentatului împotriva funcționarei Edith Lausch, din serviciul auxiliar. E o întrebare particulară, pusă în calitate de văr și de... — făcu o pauză — logodnic.

— Țin să te avertizez Hans. Am impresia că nu știi ce se petrece în jurul tău. În numele prieteniei noastre te rog să termini cu fata asta. În ce mă privește nu voi spune nimănui de relația ta, dar ești obligat să-ți iei măsuri de siguranță. Nimeni nu trebuie să afle că între voi există o legătură.

— Nu înțeleg nimic. Te rog să fii mai clar.

Brunner sună și ceru să fie adus partizanul arestat. Pe Kloss îl frapă în primul rînd îmbrăcămintea omului. Nu pentru că bărbatul acela, de vreo treizeci și ceva de ani, cu un început de chelie, ar fi purtat haine neobișnuite, ci faptul că erau intacte și cît se poate de curate. Nici o urmă de lovitură. Ori Kloss văzuse nu o dată victimele interogatoriilor din această clădire. Strînse pumnii cu o furie neputincioasă. Începea să înțeleagă. Constată că Brunner comisese o greșeală. Ascultînd declarațiile acelui om, fluente, chiar prea fluente, înțelese mai multe. Era clar că nu viaductul îl interesa pe Brunner. Pretinsul partizan afirma că este ajutorul lui Bartek, șeful grupului. Cînd Kloss îl rugă să-l descrie și celălalt spuse „blond“ se convinse de mistificare, dar nu reușea să-și explice ce urmăreau. În afișe Bartek apărea blond, dar peste un an părul său căpătase o culoare mai închisă.

Esențialul în mărturisirile lui Wasiak (acesta era numele cu pseudonimul „Tunetul“ cu care se prezentase arestatul) era cu totul altul. El afirma că Bartek urma să se întâlnească cu o femeie care colabora de mult cu spionajul bolșevicilor. Femeia era tînără, sosisese nu de mult în oraș, unde mai fusese cu ani înainte cînd o recrutaseră. Știa și numele — Edith. Kloss nu se putu abține să zîmbească — pedanteria lui Brunner era de-a dreptul amuzantă.

Kloss ceru să fie scos arestatul. Apoi se așeză în fața lui Brunner și, fără să-i ceară permisiunea, mai luă o

țigară. Fumă în tăcere. Înțelegea aproape totul. Îi mai lipsea un singur element. Deodată îi venură în minte amănuntele acelea cărora nu le dăduse importanță — Brunner se apropiase de Edith cu paharul în mână. Inexplicabil, scăpase paharul și adunase cioburile cu mâinile tremurânde. Pusese totul pe seama beției lui Brunner. Acum știa că se recunoscuseră reciproc. Era ultima verigă. Înțelegea de ce Edith refuzase să-i vorbească despre descoperirea pe care o făcuse. Nu putea accepta că ofițerul era una și aceeași persoană cu banditul care în noaptea aceea îi strivise palma cu călcâiul. Și încă ceva. Tresărirea surprinsă pe fața lui Brunner la remarcă lui nevinovată privind calitatea țăgărilor fumate de sturmführer. Amuzant ! Remarca fusese într-adevăr nevinovată.

— Ei, ce-ai de spus ?

Brunner își mișcă ochii, împrăștiind cu mîna fumul albăstrui.

— Ai dreptul la o recompensă. Tu m-ai avertizat, acum e rîndul meu. Uite, Brunner, să zicem că mergi pe drum și vezi ceva ce ți se pare că e un ou frumos, rotund. Îl iei în mînă și deodată explodează smulgîndu-ți degetele. Da, Brunner, nu este un ou, ci o grenadă. Ține cont că te-a avertizat un prieten. Evită să pui mîna, căci te vei arde cît se poate de rău. Cred c-am fost destul de clar.

— Nu pot să nu țin seama de declarațiile acestui partizan.

— Îi poți dicta altele, tot atît de verosimile. Dealtfel, din cîte îmi dau seama, omul ăsta nu mai are mult de trăit.

— Aș fi dorit să te am de partea mea. Constat că-mi devii adversar.

— Puțin îmi pasă că unora nu le plac blondele. Înainte de a face un pas necugetat, amintește-ți de oul care-ți poate exploda în palmă. Atîta tot, Brunner. Îți mai iau o țigară. Sînt, într-adevăr, excelente.

Nu-l mai ierta pe Brunner. Remarca privitoare la țigări avea o semnificație precisă — țigările bune se vindeau la prețuri astronomice, astfel că numai un om foarte bogat își putea permite să le fumeze. Kloss sublinie asta, iar Brunner ar fi trebuit să înțeleagă.

11

Kurt se îndeletnicea cu spălarea perdelelor. Niciodată de cînd stăteau acolo, operațiunea aceasta nu intrase în preocupările lui. Nici lui Hans, nici lui Kurt nu li se păruse necesar.

— Doamna mi-a cerut, spuse Kurt, răspunzînd privirii întrebătoare a lui Kloss, de parcă amîndoi știau despre cine e vorba.

Îi dădu biletul pe care i-l lăsase Edith. Fata îl anunța că e de serviciu pînă la miezul nopții și că spera să vină pe la ea. Intenționase să se ducă imediat după ce luase prînzul adus de Kurt de la Cazino, dar fusese chemat la Statul Major unde muncise din greu pînă aproape de ora zece, completînd hărțile pe care erau indicate forțele sovietice concentrate mai sus de Vistula, date proaspete, furnizate de avioanele de recunoaștere.

În timp ce traversa gînditor calea ferată, o locomotivă care făcea manevre fu cît pe ce să-l calce. Fără voie ajunsese aproape de locul unde urma să se desfășoare acțiunea asupra viaductului.

Privi în sens opus, neliniștit la gîndul că ar putea să apară ceva ce le-ar zădărnici planurile. Nimic nu lăsa impresia că nemții se așteptau la cele ce aveau să urmeze. Numai omul de pază tropăia la intrarea viaductului, acolo

unde, din rețeaua de șine, se desprindeau două, care treceau peste viaduct mergînd în direcția frontului. Cînd intră în biroul telefonistelor trecu o locomotivă care-i acoperi zgomotul pașilor. Se opri în spatele fetei și o mîngîie cu delicatețe pe față.

— Hans, ce rece ești. Mă bucur că ai venit. Eram neliniștită...

— Acum poți fi liniștită, Edith, îi spuse el grav.

Telefoanele sunau aproape continuu. Edith scotea și introducea fișele în tablou. Îi întinse un bloc-notes și un creion.

— Ca să nu te plictisești vei trece pe post de secretară.

Kloss deschise carnețelul și văzu o fotografie. Vru să o mute, dar Edith îl opri.

— N-o recunoști ? E fotografia pe care mi-ai trimis-o din Królewiec.

Privi o clipă băiatul acela străin. Probabil că la vîrsta aceea el arăta altfel.

— Ce tînră eram. Un puști imberb.

Ceasul electric ticăind monoton indica orele douăzeci și patru. Încă o jumătate de oră. Cufundat în gînduri nu observă că cineva deschisese ușa. Tresări auzind vocea lui Brunner.

— Nu mă așteptam să te găsesc aici, Hans.

Kloss se întoarse încet.

— Nu mi-ai ascultat sfatul. N-ai tras concluziile de rigoare din fabula cu oul care s-a dovedit a fi o grenadă.

— Destul cu glumele, i-o reteză Brunner. Domnișoară Lausch, sînteți arestată.

Abia atunci Kloss îi remarcă pe cei doi S.S.-iști care stăteau în pragul ușii cu căștile trase pe ochi.

O clipă, Edith amuți.

— Ați înnebunit, exclamă ea.

— Calm, Edith, interveni Kloss. Fii amabilă și vezi-ți de treabă. Iar tu, Hermann, trimite-ți oamenii jos. Dacă vei mai dori, îi poți chema peste cinci minute. Dacă nu pleacă, vorbesc în prezența lor. Te avertizez că e periculos.

— Numai cinci minute, admise el, și-i expedie pe cei doi, care ieșiră fără un cuvânt asemeni unor automate. Domnișoara Lausch e arestată pentru colaborarea cu spionajul bolșevic.

— Este o mincinoasă, strigă Edith.

Gestul liniștitor al lui Kloss o determină să-și reia locul.

— Înțeleg, Brunner, o arestezi și când veți trece peste linii ea va încerca să fugă, drept care va fi ucisă. Și Wasiak va muri, dacă nu cumva a și murit, dar va rămîne un document care o va acuza pe Edith. Pînă aici raționamentul tău a fost corect, dar te înșeli închipuindu-ți că odată cu dispariția lui Edith Lausch nu va mai exista nimeni care să cunoască numele ucigașului ce în urmă cu patru ani a împușcat o femeie și un copil de doi ani pentru a fura. Brunner, știm amîndoi că ucigașul este un om care la patru ani după acel eveniment își mai permite să fumeze țigări de cinci mărci bucata.

— El este, strigă isteric Edith. Acum sînt sigură.

— Te-am rugat, Edith, o liniști el ca pe un copil.

Se întoarse spre Brunner și-l văzu cu arma ațintită asupra lor. Fără să se sinchisească, Kloss se așeză, ignorînd țeava revolverului aflată la înălțimea capului său.

— Pune-l în toc și stai jos. Doar nu-ți închipui că sînt un idiot și că nu mi-am luat măsuri de precauție. În afara Editheii a mai fost un martor pe care nu-l cunoști — portarul casei...

Asta era o cacialma, dar Kloss știa că Brunner n-avea cum să verifice pe loc. Trebuia să-l determine să pună cit mai repede revolverul în toc.

— Mărturisirile lui și declarația domnișoarei Lausch se află într-un plic. Dacă dispar, plicul va ajunge în mîna unui funcționar superior din R.S.H.A., foarte interesat de problemă, nefiind altul decît amtsleiterul de atunci. Va fi interesat nu numai pentru că a pierdut aurul și bijuteriile pe care le dobîndise, ca și tine, ci și soția și fiica. Cred că ți-e clar că trebuie să ascunzi cît mai repede bucata aia de fier pe care o ții în mînă și să ai grijă să ajung la o vîrstă cît mai înaintată, căci moartea mea te-ar costa viața.

Brunner renunțase la armă. Îl privea pe Kloss implo-rîndu-l cu ochii lui apoși. Părea că dintr-o dată costumul îi devenise prea larg, de parcă îmbătrînise brusc. Nici nu încerca să-și ascundă tremurul mîinilor.

— Hans, bîlgui el, am fost prieteni, nu poți face una ca asta.

— N-am s-o fac dacă ieși imediat de aici, îți iei S.S.-iștii, distrugi declarația mincinoasă a celui pretins partizan și uiți c-au existat vreodată.

— Și garanțiile ? Ce garanții îmi dai... începu el.

— Nici un fel de garanții, preciză rece Kloss. Și nu vreau să te mai văd. Înainte de a pleca îi vei cere scuze domnișoarei Lausch pentru greșeala pe care era cît pe-aci s-o faci.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară. -

Salută cu stîngăcie și ieși împiedicîndu-se de pragul ușii înainte ca Edith să fi apucat să rostească vreo vorbă.

— Îmi dau seama din ce primejdie m-ai salvat. Ca atunci cînd era să mă înec. Încă o dată îți datorez viața. Pe el nu-l voi ierta. Trebuie să-și primească pedeapsa. Eu nu sînt obligată să țin cont de regulile voastre.

Sună telefonul. Fata îi întinse carnetul și creionul.

— Telefonogramă, notează : „Transmiteți șefului de gară ordinul de a reține în gară convoiul E 19 care sosește peste două minute. Dați întîi drumul trenului special cu

numărul 1911 care transportă muncitorii pentru construcția fortificațiilor“, dictă rar Edith. Întinse mîna după carnet. Kloss o apucă de încheietură. Știa ce avea să se petreacă peste cîteva minute. Oamenii înghesuiți în vagoanele de marfă vor fi victime ale exploziei, vor sări în aer o dată cu ele, prăbușindu-se de la treizeci de metri înălțime în fundul carierei de piatră. O mare de flăcări, gemetele răniților, cadavre sfîrtecate.

— N-o să transmiți asta, Edith, îi spuse el încet.

Fata crezu că Kloss glumește. Vru să-i spună că nu e momentul, că neexecutarea ordinului se va solda cu neplăceri pentru ea, că trenul va sosi dintr-o clipă în alta, că șefului de gară îi trebuie timp să schimbe macazul, dar privindu-l pe Kloss își dădu seama că nu glumește. Apucă una din fișe, care, introdusă în lăcaș, urma să declanșeze soneria din biroul șefului de gară, dar Kloss smulse firul cu o brutalitate de care nu-l credea capabil. Văzu revolverul și constată surprinsă că Hans al ei o amenință. Expresia întipărită pe fața lui o făcu să înțeleagă că dacă va transmite...

Se lăsă tăcerea. Apoi se auzi zgomotul trenului E 19, pe care trebuia să-l oprească și care se îndrepta în direcția viaductului. Își reveni.

— Hans, nu înțeleg...

Privi acul tremurător al secundarului. Încă treizeci, încă douăzeci de secunde...

— Deschide gura, strigă el.

Îi urmă ordinul și în aceeași clipă o explozie puternică zgudui clădirea.

Suflul pătrunse prin geamuri smulgînd hîrțiile și aruncînd înăuntru zăpada.

„El știa“, îi trecu fetei prin minte. Îngrozită, legînd cap la cap toate cele petrecute, devenea conștientă de un lucru pe care nu-l bănuise. Joaca aceea de-a v-ați ascunselea

cînd se întîlniseră prima oară, neplăcerea pe care o sesizase la el cînd discutau despre amintiri, convențiile cu Brunner, chiar și faptul că în urmă cu cîteva minute nu se recunoscuse în fotografie.

— Ascultă-mă cu atenție, vocea lui Kloss ajusese la ea ca prin vată. N-avem altă soluție, trebuie să fugim împreună. Am să te ascund. Vei trăi. Te iubesc cu adevărat, îți voi explica totul.

— Trage — se auzi ea spunînd — de ce nu tragi... ? Spune-mi cum te cheamă, cum te cheamă în realitate, apoi poți să mă uciți. Sau vrei să-mi propui să colaborăm, să aruncăm împreună în aer trenurile și să omorîm soldații germani. Cine ești ? Nu ești neamț...

— Acum n-are nici o importanță. Te iubesc și vreau să te salvez. Dacă rămîi, Brunner te va lichida și eu nu te mai pot apăra.

— Brunner este un ucigaș, un ticălos, dar e german. Tu... tu nu ești în stare nici să mă împuști. Te urăsc, auzi. Te urăsc, strigă ea în hohote și-i căzu în brațe.

„La Bartek“, gîndea Kloss, trebuie să ajung pînă la Bartek. Încearca să-și aducă aminte dacă lăsase acasă ceva ce-i putea compromite pe alții. Se pare că nimic. Totdeauna era prudent. Îi mai trecu prin minte că rolul său luase sfîrșit, că niciodată n-avea să mai fie Hans Kloss și avu o senzație de ușurare. Lipită de el, Edith, simți răceala armei. Asta o ajută să se dezmeticească. Trase revolverul din toc și făcu doi pași înapoi. Ridică brațul cu intenția de a trage. Nu fu în stare să apese pe trăgaci.

— Fugi, fugi singur, strigă ea.

Se întoarse brusc de parcă ar fi simțit că în ușă se afla Brunner.

— Bine că ai venit, Brunner. Voiam să-ți spun că nu mă interesează convenția voastră. Vei plăti pentru uciderea acelei femei. Iar tu, Hans... întoarse capul spre el.

Nu mai apucă să continue. Clipa aceea de neatenție îi fu suficientă lui Brunner pentru a trage. Ascunse imediat revolverul în buzunar.

— N-a transmis ordinul de reținere a transportului. Și-a recunoscut vina.

Kloss se ridică și acoperi cu pardesiul corpul neînsuflețit al fetei. Fără să rostească o vorbă îl privi în ochi pe Brunner. Amândoi știau că din clipa aceea deveniseră dușmani de moarte.

Intîlnire la castel

1

Trupele înaintau spre apus. La 16 aprilie diviziile celei de-a doua armate au forțat Nisa în dreptul localității Łużyce. Corpul de blindate pătrunsese spre Dresda, iar la răsărit se țirau convoaie de prizonieri. Războiul continua. Diviziile de tancuri S.S. opuneau o rezistență disperată, la Statul Major al Wehrmachtului se discuta încă de contraloviturile menite să stopeze ofensiva spre Berlin, iar feldmareșalul Schörner pregătea un atac în nord.

Într-un orășel german, la vest de Nisa, își avea statul major cea de-a doua armată poloneză. În piața din centrul orașului se aflau indicatoare „Spre Dresda” și „Spre Budziszyn”. Camioanele treceau pe lângă epavele „Tigrului” și urcau pe o șosea sinuoasă care șerpuia, aidoma unei panglici albe, pe culmile colinelor.

De la fereastra casei aflate lângă drum se puteau vedea șoseaua, orășelul și liziera pădurii unde lupta continua.

Ofițerul în uniformă de maior întoarse capul de la geam și privi prizonierul pe care tocmai îl interoga. Începuse de cîteva ore, maiorul obosise, dar de cîte ori citea uimirea în ochii celui pe care-l chestiona în germană era cuprins de un sentiment de mulțumire necunoscut celorlalți ofițeri ai Statului Major.

După cîțiva ani redevenise el însuși. Nu mai purta uniforma germană, nu mai juca teatru, nu se mai prefăcea, scăpase de teama că orice cuvînt, orice gest îl poate trăda. Prizonierul aștepta nemișcat întrebarea următoare. Avea gradul de căpitan, se numea Broll și dacă maiorul și-ar fi rostit numele purtat în armata germană — Hans Kloss — precis că și-ar fi descoperit cunoștințe comune sau și-ar fi amintit că s-au mai întîlnit undeva. Căpitanul Broll lucrase în Abwehr și-i putea furniza informații deosebit de importante. Interogarea lui trebuia făcută cu tact și răbdare. Aceasta era și părerea colonelului care stătea la birou. Avea tunica descheiată — era un aprilie neașteptat de cald. Își șterse fruntea transpirată.

— Repetă întrebarea, mormăi el, adresîndu-i-se maiorului.

— Vă mai întreb încă o dată — vocea maiorului sună dur — unde a ascuns Ring documentele ?

Broll nu răspunse. Pe față i se întipărise o grimasă asemănătoare unui zîmbet. Apoi își trecu palma peste obrazul nebărbierit.

— Domnule maior, vorbiți germana ca...

— Vorbesc, îl întrerupsese maiorul.

Nu-și dădea seama dacă Broll este sincer sau se preface. Părea că spune adevărul, dar cine putea să garanteze că nu joacă teatru. El știa că acești oameni erau buni actori. Prizonierul era conștient de importanța documentelor pentru spionajul polonez — arhivele Secției de spionaj din Wrocław.

Nu o dată în cursul activității sale, maiorul auzise de această arhivă. Colonelul Ring (îl întîlnise cîndva pe acest colonel) se ocupa de recrutarea agenților pe teritoriile

poloneze. Pregătea oamenii care aveau să aştepte semnalul pentru a intra în acţiune. El, Kloss, era obligat să găsească această arhivă...

— Jur că nu ştiu, repetă Broll.

Maiorul era atent la timbrul vocii prizonierului. Vorbea liniştit şi părea că-şi recăpătase siguranţa de sine.

— Deci susţineţi că l-aţi întâlnit pentru prima oară pe colonelul Ring la Bischofsfeld.

— Da.

— Nu-i adevărat. În picioare ! — ridicase glasul şi simţi privirea colonelului aţintită asupra sa. În ianuarie aţi fost la raportul ofiţerilor de informaţii de la Wrocław...

— Da. De unde ştiţi ? — întrebă Broll în şoaptă, frica îl cuprinsese din nou. Dar...

— Adevărul !

— Am schimbat câteva cuvinte lipsite de importanţă. L-am revăzut la Bischofsfeld cu câteva ore înainte de sosirea trupelor voastre. Avea o gardă personală...

— Şi transporta arhiva ?

— Da. I-am dat benzină. Mi-a spus că va ascunde arhiva prin apropiere. Unde anume nu mi-a precizat.

— Aveţi vreo bănuială ?

— Domnule maior — la tonurile mai înalte, vocea i se frîngea — vreau să vă spun adevărul. Şi aşa ştiţi destule, dar eu...

— Ce v-a mai spus ?

— Că va lăsa pe cineva s-o păzească, rosti el cu greutate.

— Unde anume s-a oprit în Bischofsfeld ?

— La o rudă, un farmacist, tot Ring îl cheamă. De fapt, la familia acestuia, căci farmacistul a fost concentrat. A stat acolo vreo două ore.

Maiorul îi mai puse cîteva întrebări. Omul dădea aceleași răspunsuri. Se părea că, într-adevăr, nu știa nimic în plus. Ring era un ofițer cu experiență și n-avea de ce să-i dea amănunte lui Broll. Colonelul era și el de părere că nu mai aveau ce scoate de la prizonier.

După plecarea lui Broll, colonelul îi întinse maiorului o cană cu ceai. Era rece și prea dulce. Tăceau. Amîndoi evitau să dea glas gîndului care-i frămînta.

Colonelul scoase de sub birou o sticlă de vodcă și umplu două păhărele. Zgîmotul exploziilor se auzea surd, în depărtare.

— Dinspre sud, vorbi maiorul.

— Locotenentul Nowak a răscolit cu de-amănuntul împrejurimile Bischofsfeld-ului. Se află acolo un castel, un lac, păduri. N-a descoperit nimic. Nici o urmă...

Știau asta. Și mai știau că acela sau aceia cărora Ring le încredințase arhiva, cînd vor ajunge la concluzia că documentele sînt în pericol, nu vor pregeta să le distrugă pentru a nu cădea în mîna polonezilor.

— Trebuie să punem mîna pe arhiva asta — spuse, pentru a cîta oară, colonelul.

Maiorul se apropie de geam, privi șoseaua ce ducea spre apus și-și zise că din nou va fi nevoit să reia rolul acela pe care sperase să nu-l mai joace niciodată.

— Cînd plec ?

În sfîrșit vorbele acestea fură rostite.

— Reține că nu-ți ordon. Acolo ești compromis.

— La Bischofsfeld se află unitățile noastre...

— Ale noastre, mormăi colonelul. Nu te vei duce la comandamentul corpului de tancuri. Acolo e front, naiba știe ce se poate întîmpla.

Maiorul izbucni în rîs. Ca de obicei, cînd elabora planul unei acțiuni nu șovăia și se simțea cuprins de un sentiment de liniște, de calm. Stabila cu atenție fiecare detaliu de care putea depinde succesul acțiunii.

— Trebuie să-mi pregătesc o istorioară verosimilă. Să zicem că am șters-o din încercuire îmbrăcat civil și mă duc la Statul Major al lui Schörner. Ceva în genul ăsta.

— Ți-l voi da ca ajutor pe locotenentul Nowak. El va asigura legătura cu comandamentele unităților. Îl vei instrui. E foarte abil, nu te va desconspira.

Maiorul nu spuse nimic. Redevenise Hans Kloss. Intra pentru a doua oară în pielea acestui personaj. Își privi ceasul. Nu mai era mult pînă la căderea serii. Nowak îl va conduce pînă aproape de Bischofsfeld. În oraș va pătrunde neînsoțit. Își pipăi obrajii și constată cu satisfacție că-i crescuse barba — trebuia să arate obosit, nervos și flămînd. Ca unul care de cîteva zile rătăcea prin pădure.

— Nu știm nimic despre familia Ring ? mai întrebă el. Colonelul confirmă dînd din cap.

2

„Apotheke Johann Ring“ se afla în apropierea pieții, pe una din străduțele vechi ale orașului. În piață se găsea un tanc polonez, iar în fața clădirii în care pînă nu demult fusese Statul Major german se plimba o santinelă cu vulturul pe cască. La geamuri ațîrnau drapele albe. Locuitorii se închiseseră în casă și, cu neliniște încărcată de teamă, ascultau ce se petrece în stradă. Treceau camioane, se auzea tropăitul cizmelor pe caldarîm, uneori răzbăteau cîte o

melodie sau frânturi de discuții. Cuvintele rostite într-o limbă străină îi făceau să se gîndească la răzbunare : „Dincolo de munți, dincolo de păduri, Małgorzatka dansa cu husarii“.

Inge Ring observa printre perdele chipurile soldaților. Semănau între ei și păreau amenințatori. Se îndreptau spre apus, spre inima Germaniei. Și marșul... triumful lor era, poate, definitiv. Brusc, Inge se simți foarte bătrînă în ciuda celor șaptesprezece ani ai ei. În decurs de cîteva zile trecuse prin două seisme. Întîi veniseră ei. Simțise pentru prima dată spaima. Unchiul stătuse cîteva ore. Îi adusese o scrisoare de la tatăl ei și-i comunicase că acesta rămăsese în Wrocławul asediat. Tot timpul își privise ceasul și plecase, fără să-și ia rămas bun, imediat ce camioanele cu soldați părăsiseră orașul.

Schenk, care moștenise farmacia de la tatăl său și care, în cursul dimineții își exprimase convingerea în victorie, scoase portretul fűhrerului și atîrnă un cearșaf la geam.

Anna-Maria Elken (poate că în realitate se numea altfel) își îngropă în grădină uniforma S.S. și se transformă într-o infirmieră din Hamburg, cu acte în regulă. Berta se declară de acord ca Anna-Maria să locuiască o vreme la ei. De fapt, numai Berta rămăsese neschimbată. În bucătărie, deasupra patului, păstrase portretul fűhrerului. Între timp, fotografia dispăruse căci domnișoara Elken, fără s-o consulte, o aruncase în foc. Avea senzația că tot ce constituise viața lor de dinainte încetase brusc să mai existe.

Inge nu va uita niciodată acele cîteva ore care precedaseră intrarea polonezilor. În orașel era liniște. Părea că războiul îl ocolise. Pe străzi adăstau într-o tăcere neliniștită grupuri de oameni care pînă mai ieri purtaseră uni-

formele partidului, volkssturmului* sau S.A.** Nimeni nu se mai gîdea să opună rezistență. Conducătoarea Bund Deutsche Mädchen, într-o rochie de culoare deschisă, căra din magazin în pivniță un sac cu cartofi. Blockführerul N.S.D.A.P. arborase o scurtă jerpelită și niște oizme scîlciate care-i dădeau aspectul unui vagabond.

— Ce s-a întîmplat cu germanii ? îl întrebă Inge.
Îi răspunse cu un gest de neputință.

Pe șoseaua ce venea de la Wrocław înaintau polonezii, cu armele pregătite. Străzile deveniseră pustii, ușile caselor erau zăvorâte. Apăru un tanc. Se opri și Inge remarcă turela și țeava tunului ce se roteau. Dar ce era mai rău abia avea să urmeze. Au petrecut o noapte albă. Auzeau tropăitul cizmelor, serii de automate, voci aspre ce rosteau cuvinte într-o limbă necunoscută. Se adunaseră în camera mare — Schenk, Berta, Anna-Maria și ea. Stăteau cu lumina stinsă și vorbeau în șoaptă.

Inge se gîdea că pînă nu demult germanii fuseseră în Polonia și mărșăluiseră noaptea pe străzile orașelor poloneze. Nu simți nici o ușurare, dimpotrivă, neliniștea i se transformă în frică.

— De ce s-a întîmplat asta ? Spuneți-mi, de ce ?

Nu primi nici un răspuns. Anna-Maria fuma țigară după țigară și se plimba nervoasă prin cameră. La un moment dat se apropie de fereastră.

---

* Volkssturm — grupare militară înființată prin decret la 25.IX.-44 la propunerea lui Guderian, care cuprindea toți bărbații neîncorporați în armata regulată, între 16—60 de ani. Începînd cu 12.1.1945, la propunerea lui Himmler se încorporează și femeile.

** Sturm Abteilung (secțiune de asalt) — grupare de luptă și politică în cadrul NSDAP, înființată în 1920 la München. Un an mai târziu, după puciul lui Hitler, se interzice ca organizație paramilitară. În 1925 se reînființează ca organizație locală de propagandă.

— Fiți atentă, rosti Schenk enervat, ar putea să vă vadă.

Dimineăta, Inge ieși în grădină. Era o adevărată zi de primăvară. Vîrfurile colinelor se coloraseră ca totdeauna la vremea aceea. Se uită în pavilion, colțișorul care-i plăcea cel mai mult. Rămase încremenită. Țipătul îi îngheță pe buze. Pe pămînt zăcea Marta ; rochia îi era sfîșiată și brațul stîng legat cu o cîrpă. Cînd Inge se aplecă deasupra ei, Marta deschise ochii.

— Marta, Marta, scînci Inge.

Nu-i venea să creadă că ea este. O vedea cel puțin o dată pe săptămîină. În fiecare duminică se ducea la castelul Edelsberg. Într-una din anexele clădirii, într-o cămăruță curată, locuia Marta. Stătea acolo de mult. Cîndva, în timpuri de care Inge nu-și amintea, soțul ei fusese administrator pe moșia contelui. După moartea soțului, Martei i se permisesse să rămînă acolo pînă la sfîrșitul vieții. Cînd contele și familia sa părăsiseră castelul, Marta nu plecase o dată cu personalul concediat, pentru simplul motiv că nu avea unde. Inge o sfătuisese să stea la ei, fiind o rudă îndepărtată a familiei. Marta refuzase, declarînd că s-a obișnuit să trăiască la castel.

— Polonezii, polonezii au făcut-o. Te duc imediat în casă să te pansăm...

— Nu la voi, nu vreau la voi, șopti Marta.

Inge crezu că Marta aiurează. Nu-i venea să creadă. Bătrîna păru că-și recapătă forțele :

— Fetițo, nimeni în afară de tine nu știe că mă aflui aici. Numai tu. Apoi Marta îi povesti ceva îngrozitor. Vorbea cu greutate, dezlinat, repetînd ideile, dar sensul era clar — nu polonezii trăsese în ea, ci colonelul Ring, unchiul ei, pe care Marta îl cunoștea de cînd era copilă...

Lucrurile se petrecură astfel : spre prînz Marta auzise zgomot de motoare. Stătea în ușa locuinței pregătită pentru tot ce era mai rău. Își închipuia că veneau rușii sau polonezii. Erau germani. Săriseră din camioane. Pe ofițer îl recunoscuse imediat, era Ring. Intenționa să-i iasă în întîmpinare. Se răzgîndi însă, nici ea nu știa de ce, și se retrase în vestibulul întunecos.

S.S.-iștii erau înarmați cu pistoale automate și-i supravegheau pe muncitorii civili care descărcau niște lăzi. Marta îl văzu pe Ring indicîndu-le intrarea în subterana castelului, ascunsă cu grijă în grădină. În afara contelui n-o cunoșteau decît două-trei persoane. Dădură la o parte lespedea și dispărură. Cînd muncitorii ieșiră din subterană, Marta auzi răpăitul automatelor. Nu-i venea să creadă, nu putea crede... Civili! aceia căzură ca secerați. Unul singur încercase să se mai tîrască pe cărare, dar însuși colonelul îl împușcă. Încărcară cadavrele în remorcă. Își înăbuși strigătul. În aceeași clipă văzu un S.S.-ist care-i indica lui Ring ușa camerei sale. Nu auzi ce-i spune, dar era sigură că soldatul o văzuse. N-avea altă soluție decît să se refugieze în parc. Ieși, o luă la fugă, auzi strigătul lui Ring și văzu pistolul. Mai avea doar cîțiva pași pînă la frunzișul des. Prea tîrziu. Simți ceva asemănător unei lovituri, care nu-i produse nici o durere, și căzu. Asta a salvat-o. Își pierduse cunoștința și Ring nu se mai obosi să verifice dacă e cu adevărat moartă. Era sigur pe mîna sa. Marta știa asta încă din timpul cînd la castel se organizau vînători.

Cînd își reveni plecaseră. Îi fusese totuși teamă să se întoarcă la castel și venise aici. În fundul grădinii se afla o clădire părăsită în care locuise cîndva grădinarul. Inge o duse pe Marta acolo și îi jură că nu va spune nimic lui Schenk, Bertei sau Annei-Maria. Aduse pe furiș pături,

îi pregăti ceva de mâncare și o pansă. Făcu totul cu îndeminare, căci absolvise un curs sanitar.

Se înserase. Pe caldarîm rulau roțile tunurilor, iar soldații din camioane cîntau. Printr-o crăpătură a perdelei Inge privea afară încercînd să nu se gîndească la nimic.

— Pleacă de-acolo, îi strigă Schenk. Ieri au găsit arme la Pozneri. Umblă prin case.

— N-au decît să vină. Frica, neliniștea lor trezeau în ea ura. N-au decît să vină, să se termine odată.

Anna-Maria Elken se opri în spatele ei. Inge îi simți palma pe umăr și tresări.

— Încetează, stăpînește-te — vocea domnișoarei Elken era calmă, dar autoritară — ești un om în toată firea.

Doamne, cît îi ura — pe Schenk, pe Anna-Maria, pe Berta, pe unchiul care fugind trăsese în Marta. Se întoarse și le privi fețele palide în lumina amurgului.

— Oare toți germanii sînt atît de lași ca voi ? Sper că nu.

— Lasă istericalele. Pur și simplu vrem să supraviețuim. Nimic mai mult.

— Să supraviețuiți ? O să supraviețuiți dacă nu cumva veți muri de frică. Doamna se teme să nu fie recunoscută. Infirmiera din Hamburg !

— Actele mele sînt în ordine, preciză Anna-Maria.

— A, da, în ordine. Toți sînteți în perfectă ordine.

Vru să mai spună ceva, dar o întrerupse o bătaie în ușa. Nu era o bătaie insistentă, ci mai degrabă timidă. Totuși, încremeniră convinși că inevitabilul se produsese.

— Deschideți dumneavoastră, domnule Schenk, vorbi în cele din urmă Anna-Maria.

— De ce eu ? Mai bine o femeie...

Inge îi privi disprețuitoare și porni spre hol. Secundele se scurgeau îngrozitor de încet. Auziră o discuție în germană. În cele din urmă, sprijinit de brațul Ingei, în pragul ușii își făcu apariția un bărbat cu hainele zdrențuite, plin de noroi.

Respirară ușurați. Musafirul, indiferent cine era, nu putea fi periculos. Și totuși, aproape imediat aveau să înțeleagă că prezența lui însemna un pericol. Se îndreptă cu greu. „Heil Hitler“, salută el cu brațul întins. Nu-i răspunse nimeni. Cu câteva zile în urmă, oricare dintre ei i-ar fi răspuns reflex, cu același salut.

— Ce doriți ? îl chestionă Schenk, care își recăpătase graiul.

— Am văzut firma Gustav Ring. N-am mai avut putere să-mi continui drumul. Ce zi e azi ? Marți ?

— Joi, preciză Inge, examinându-l cu atenție.

Trăsăturile omului îi trezeau încredere. Își zise că el nu poate fi un laș.

— Am pierdut noțiunea timpului. Dacă azi e joi, înseamnă că de zece zile și mai ales de zece nopți, asemeni unui hoț, în propria-mi țară...

— Cine sînteți dumneavoastră ?

Vocea lui Schenk devenise sigură. Bărbatul îl privi în ochi și involuntar, Schenk făcu un pas înapoi.

— Cine sînt ? Rușii nu mi-ar fi pus întrebarea asta. De cînd s-au instalat aici ?

— Aici sînt polonezi și îi caută pe cei ca dumneavoastră. Veți aduce nenorocirea pe capul acestui copil, o indică Schenk pe Inge.

— Te rog să nu te îngrijești de mine, strigă ea.

Bărbatul se apropie de Schenk.

— Dar tu cine ești ? Cum te cheamă ?

Formulase întrebările cu tonul unuia obișnuit să comande și să primească răspunsuri scurte și precise. Involuntar, Schenk luă poziția de drepti.

Știe cum să discute cu oameni de teapa ăstuia, gîndi Inge.

— Schenk. Wilhelm Schenk.

— Ești chinez ?

— Nu, sînt german.

— Atunci salută ca un german. Ce stai, salută !

Bărbatul aproape că striga. Schenk își pocni călcîiele și strigă : „Heil Hitler“. Părea cu totul altul. Salutul își făcu efectul. Berta eră și ea emoționată. Îi oferi un scaun spunîndu-i că-i va aduce ceva de mîncare.

Atmosfera din locuința familiei Ring se transformase. Zgomotul motoarelor și al vocilor străine părea mai îndepărtat. Doar pe buzele domnișoarei Elken plutea un zîmbet ironic. Îl privea pe noul venit cu aceeași curiozitate cu care ar fi examinat un animal exotic.

— Să admitem că vă vom găzdui, începu ea calm...

— În numele cui vorbești ? — o întrerupse Inge.

— Vrei să-l alungi ?

— Nu !

— Atunci stăpînește-te — Anna-Maria se întoarse spre musafirul nepoftit. Aș dori totuși să știu cu cine am plăcerea...

Berta așezase pe masă o farfurie și bărbatul începu să mănînce cu lăcomie. Abia după ce șterse și restul de cașă din farfurie se întoarse spre Anna-Maria.

— În primul rînd, — tonul lui era calm, — o să-mi spunеți cine sînteți dumneavoastră.

— Infirmieră din Hamburg, strigă Inge.

După o clipă de ezitare, Anna-Maria se ridică hotărâtă.

— Anna-Maria Elken, sturmführer S.S., ultima încorporare — Goerlitz.

Bărbatul își șterse buzele cu o cârpă ce fusese cândva o batistă.

— Căpitan Hans Kloss, se prezintă el, ofițer de contra-spionaj în Statul Major al diviziei 175.

— Grupul de armată Centru, preciză domnișoara Elken.

— Sînteți bine informată.

— Într-adevăr ! Cum ați ajuns aici ?

— O anchetă. Kloss zîmbi. Am fost încercuiți. Pînă la Oder am mers în uniforme. Apoi fiecare pe contul lui.

— Aici ați ajuns din întîmplare ?

— Într-o casă care nu prezintă nici o siguranță, spuse Schenk.

— Colonelul Helmuth Ring face parte din același serviciu ca și mine. Știam că este originar de aici. La cine altcineva puteam căuta adăpost dacă nu la familia lui ? Suficient ?

— L-ați cunoscut pe unchiul meu ? — întrebă Inge.

— Da. Un om minunat.

Nimeni nu se aștepta la ceea ce urmă.

— Minunat ? Și dumneavoastră credeți asta ? Toți sînteți la fel ! Niște lași.

— Cum îți permiți să vorbești astfel despre unchiul ? ridică Berta tonul.

— Cum îmi permit ? Inge își pierduse controlul. Crezi că împușcarea femeilor bătrîne este demnă de un bărbat german ?

— Ce tot vorbești ? Cine ți-a spus asta ? — vocea lui Schenk suna amenințătoare. Unchiul tău n-a tras nici odată în femei.

— Ba da. Și încă într-una germană.

O cuprinse spaima și se retrase spre perete. Nu-i mai recunoștea... Schenk, Berta, Anna-Maria se apropiau de ea amenințători.

— Cine ți-a spus ? Schenk o apucă de braț.

— Spune imediat tot ! — vocea domnișoarei Elken căpătase tonuri metalice.

— Ai secrete față de noi ? Minți sau inventezi...

— Nu, nu, nu mint strigă Inge. La Edelsberg a tras... Se întrerupse brusc, dându-și seama că vorbise prea mult.

Ceilalți nu erau dispuși să cedeze. O asaltau cu întrebările. Inge tăcea lipită de perete. Kloss, care privise la început scena cu indiferență, interveni.

— Terminați cu ancheta asta !

Nu ridicase tonul. Dăduse un ordin. Cei trei se întoarseră spre el.

— Vă rog să nu vă amestecați, sînt probleme de familie, strigă Schenk.

— V-am spus să terminați cu ancheta. Inge nu va trăda nici un secret unui nechemat. Nu-i așa, Inge ?

— Așa e, confirmă fata în șoaptă, privindu-l pe Kloss cu recunoștință.

E

Îi conduse în cabinetul tatălui său. În vreme ce întindea așternutul pe canapea Kloss o urmărea cu atenție întrebîndu-se ce știa în realitate. Ce se petrecuse oare

la castelul Edelsberg ? Iși imagina, însă avea nevoie să i se confirme. Așadar, la castel. Reacția celorlalți — Berta, Schenk, Anna-Maria — demonstra că nu erau străini. Poate că unul dintre ei era cîinele de pază lăsat aici de Ring. Care să fie ?

Scoase țigările. Inge îi ceru una.

— Fumezi ? se miră el.

În același moment își dădu seama că comisese prima greșeală gravă. Cei care au fost ascunși în pădure atîta timp nu mai au țigări.

— Rezerve, explică el. Le-am salvat din depozitul regimentului.

Ar fi putut cere perchezițiunea castelului. Nowak stabilise legătura cu comandamentul unității încartiruite în orașel. Bineînțeles, nu pomenise nici o vorbă despre Kloss. Raportase doar comandantului că venise aici într-o misiune specială.

Kloss se întîlnise cu el înainte de a veni la familia Ring. Discutaseră cîteva minute în poarta casei părăsite. Kloss o aprecie ca un loc excelent de întîlnire. Nowak era neliniștit. Îi relată discuția de la comandament. Colonelul pierduse legătura cu divizia, situația pe front se complicase. În sud se semnalase prezența unor mari unități germane de blindate, apărute nu se știe de unde.

Nu-i de mirare că comandantul regimentului l-a primit pe Nowak cu neplăcere. În discuție s-a referit la unele state majore care trimit ofițerii în misiuni speciale. Mai mult ca sigur că nu se va declara încîntat cînd i se vor cere oameni pentru căutarea arhivei la castel, deși va fi obligat s-o facă. Întrebarea e dacă trebuie să i se încredințeze sarcina asta. Presupunînd că nu va descoperi nimic și bîjbîielile le vor lua timp, exista riscul ca ceilalți să

prindă de veste... Nu puteau face abstracție de intenția nemților de a distruge arhiva.

Kloss se hotărî să întreprindă o recunoaștere. Întîi trebuia să afle ce știe Inge și cine este „cîinele de pază” al unchiului ei.

Fata fuma rezemată de ușă. Kloss se apropie și o atinse pe umăr. Inge nu se feri.

— De ce nu stai jos ?

— Voiam să plec.

— Mai stai puțin... Femeia aceea despre care vorbeai a scăpat cu viață ?

Inge nu răspunse și-l privi cu neîncredere.

— De ce mă întrebați ?

Așadar, trăiește. În caz contrar ar fi reacționat cu totul altfel. Nu-i era teamă că va trăda secretele lui Ring, căci nu știa despre ce e vorba. Se temea pentru femeia aceea.

— Întreb fiindcă se află în pericol dacă mai trăiește. Locuia la castel ?

— Da, șopti Inge.

— Și a văzut ?

Kloss încerca să-și imagineze scena. Își aminti de interogatoriul luat prizonierului. Broll vorbea de două camioane și un automobil.

— A văzut cînd au sosit cele două camioane și automobilul. Au descărcat lăzile...

— De unde știți ? strigă fata.

În ochii ei se putea citi uimire și teamă. Femeia aceea știe unde a ascuns Ring documentele, conchise Kloss, dar își dădu seama că deocamdată trebuia să renunțe la întrebări.

Castelul era alcătuit dintr-un complex de clădiri, parcuri, debarcadere. Mai mult ca sigur că avea mai multe pivnițe și galerii subterane. Cîți oameni ar fi trebuit... „Nu ne presează timpul, însă nemții pot oricînd distruge arhiva“. Ideea aceasta îi era cît se poate de clară. De aceea, găsirea femeii era deocamdată lucrul cel mai important. Inge știa unde se află. Îi va spune ? Nu ! Mai mult ca sigur că nu. Dacă va insista va pierde încrederea fetei. I-ar putea cere lui Nowak s-o interogheze pe Inge la comandament. Și asta era riscant... Presupunea mult timp, răbdare, iar rezultatele...

— La ce vă gîndiți ? — auzi el vocea fetei.

— Ai grijă de tine. Dacă ai nevoie de ajutor...

— Mulțumesc, spuse ea în șoaptă și dispăru în coridorul întunecos.

După cîteva secunde o auzi strigînd. Deschise ușa și pipăi arma. Lumina încăperii inundă coridorul.

— Nu s-a întîmplat nimic.

Vocea Bertei era calmă, chiar ușor batjocoritoare.

— Domnișoara Inge este prea nervoasă. Nu m-a recunoscut pe întuneric.

Revenit în cameră, Kloss stînsese lumina și deschise fereastra. În casă domnea liniștea. Totuși, era convins că cel puțin două persoane vegheau — Inge și acel cineva lăsat aici de Ring. Oare nu cumva greșea ? Poate că omul lui Ring nu locuia aici. Nu, nu putea greși. Trebuia însă să țină cont de faptul că la castel s-ar putea să mai fie cineva.

Se așează pe canapea și ascultă îndelung. Undeva scîrțîi o ușă, apoi un geam.

Strada era cufundată în beznă. Lui Kloss i se păru că zărește o umbră lipită de zidul casei. Inge, Berta ? Deși...

În fond, nu numai el dorea să știe unde se află femeia de la castel. Omul lui Ring era obligat să îndrepte greșeala superiorului său.

Se sprijini de firida ferestrei, atent la tot ce se petrecea. Deodată, deasupra colinelor ce înconjurau orașelul zări o fișie lungă de lumină. Apoi, undeva foarte aproape, începu canonda tunurilor antitanc. Un automat de calibru mare trăgea în serii dese. Asta însemna că frontul, care în urmă cu câteva ore se afla departe, la apus, se mutase acum în imediata apropiere a orașului. Trebuia să se grăbească. Escaladă fereastra și se lipi de zid. Strada era pustie și întunecoasă. Doar spre sud cerul era luminat cu intermitențe. Zgomotul tunurilor, devenit mai puternic, nu mai conțenea.

4

Din șosea se desprindea o alee întunecoasă străjuită de copaci. Conturul castelului sugera o schiță de prost gust din povestirile cu stafii și vrăjitoare. Zidurile și turnurile se profilau pe cerul purpuriu.

Scoase arma și trase pîedica. Pietrișul îi scîrțîia sub cizme. Ajunse în curte. Făcu cîțiva pași în direcția potecii... Sări înapoia unui copac. Privi cîstelul cu încordare. Părea părăsit, dar de la poartă avusese impresia că zărește la unul din geamurile de la etajul întii o geană de lumină. Așteptă. Din nou străluci o luminiță la geamul unei camere din aripa dreaptă. Deci cineva se afla în castel.

Kloss înțelese cât de dificilă era sarcina pe care și-o asumase. Ar fi fost un nonsens să percheziționeze castelul. Dacă l-ar putea face să vorbească pe cel care păzea arhiva... Era unica șansă.

Poate că ar fi fost mai bine să-l fi luat și pe Nowak. Discutase cu locotenentul înainte de a veni. Nowak îl așteptase în poarta „lor“. Îl informase că situația se agravează. Comandantul refuzase să-l primească. La regiment era mare zarvă. Reușiseră să stabilească legătura cu comandamentul diviziei doar prin intermediul artileriei. Se dădeau lupte grele, încercându-se oprirea diviziilor de blindate germane care se infiltrau dinspre sud. Se părea că regimentul va fi nevoit să părăsească orașul.

— Trebuia să-i spui comandantului în ce constă mișcarea.

— N-am primit dezlegarea.

Apoi întrebă ca și când Kloss ar fi trebuit să știe :

— De fapt ce se întâmplă pe front ?

— Probabil că Schörner încearcă să-și croiască drum spre nord, își exprimă Kloss gândul cu voce tare. Balamucul ăsta ar putea să dureze câteva zile.

— Și dacă se întorc nemții aici ?

— Nu vor sta prea mult. Eu voi rămîne. Tu te retragi împreună cu regimentul — luase decizia aceasta pe loc. Dealtfel, n-avea de ales.

— Rămîneți singur, domnule maior ?

— Totdeauna am fost singur, zîmbi Kloss. Dacă nu intervine nimic voi avea nevoie de tine mîine dimineață. Întreabă-l pe comandantul regimentului dacă ne poate pune la dispoziție pentru câteva ore două plutoane.

— Mă îndoiesc.

— Dacă aş fi în locul lui, nici eu n-aş da.

Luminiţa dispăru brusc pentru a reapare. Kloss traversă curtea cu prudenţă. Uşa grea de la intrarea în vestibulul castelului era întredeschisă. Trecu pe lângă ea, înconjurînd clădirea. Găsi ceea ce căuta — uşa de la intrarea de serviciu. Bineînţeles, era încuiată, dar briceagul prevăzut cu un set şperaclu se afla asupra lui.

Printr-un coridor îngust ajunse în holul principal. Mergea pe bîjbuite, căci nu putea risca să folosească lanternă. N-avea de gînd să cerceteze castelul, ci voia doar să-l surprindă pe omul lăsat aici de Ring. Flacăra firavă a brichetei scoase din întuneric scările largi. Urcă în vîrfurile picioarelor. Pe palierul primului etaj se vedea mai bine. Prin ferestrele mari, ce dădeau spre sud, zări din nou cerul în flăcări. Rachetele ce cădeau aproape de oraş iluminau pădurea şi contururile clădirilor.

Un şir lung de uşi închise. Kloss le depăşi pe rînd, oprindu-se şi trăgînd cu urechea. Pretutindeni linişte. La capătul coridorului văzu o uşă întredeschisă. Zări o dîră de lumină care dispăru aproape imediat. Cineva, la fel ca el, se folosea de o brichetă. Apropiindu-se zări silueta unui om care se îndrepta spre uşă păşind sigur, fără să bănuiască că atunci cînd va ajunge în prag... Lipit de pereţe, Kloss aştepta. Uşa scîrţii. Lovi mîna ce ţinea pistolul şi acesta căzu pe duşumea...

— Mîinile sus.

În faţa lui, într-un impermeabil şi cu o beretă pe cap, se afla Anna-Maria Elken. Se aşteptase la altcineva, cu toate că ar fi trebuit să-şi dea seama că Ring va încredinţa paza arhivei unei femei. Privirea domnişoarei Elken exprima dispreţ amestecat cu ură.

— Un oaspete întâmplător al familiei Ring ! Trage, ce mai aștepti.

Kloss o împinse în camera pe care o părăsise cu o clipă mai înainte. Aprinse lanterna și, ținând-o pe față în bătaia pistolului, se apropie de fereastră și trase draperia.

Răsuci comutatorul. Spre surprinderea lui, lumina se aprinse. Nu se aștepta ca uzina din Cottbus să funcționeze. Camera era mică și avea un aer intim. Lângă fereastră se afla un birouaș, în colț o canapea și câteva fotolii, pe perete atârna portretul lui Bismarck.

— Ia loc și vorbește — Kloss era hotărât să scoată totul de la ea.

Dacă Anna-Maria era paznicul numit de Ring trebuia să știe unde se află arhiva.

— Fumezi ?

— Da... Pentru un ofițer din serviciul lui Ring vă purtați destul de politicoș, continuă ea privindu-l cu atenție.

— Mulțumesc, mormăi el, ținând-o sub amenințarea pistolului. Singura dumneavoastră șansă este să-mi spuneți ce știți.

Fata trase adânc din țigară și izbucni în râs.

— Totul și adevărul. Nu ieșiți niciodată din rol !

Oare ce știe ? Ce bănuiește ? Drept cine îl ia ? Cum să se comporte pentru a o determina să spună totul ?

Fata scutură scrumul încetișor, cu grijă.

— Putem începe să ne jucăm de-a baba-oarba. Vă pot relata cel puțin câteva istorioare pentru a vă explica prezența mea la castelul Edelsberg. Voi renunța însă. Presupun că Ring nu încredințează sarcini importante decât unor ofițeri inteligenți.

Era rîndul lui Kloss să fie surprins. Îl lua drept omul lui Ring ? Să fie o provocare ? Cine era în fond această Anna-Maria Elken ? Se hotărî :

— Ce v-a adus aici ?

Fata zvîrli fără chef țigara.

— V-am mai spus. Nu sînt dispusă la povești. Vom juca cu cărțile pe față. În fond, altă soluție nici nu există, Herr Kloss. Vă considerați un german corect ?

— Adică ? Mai precis...

— Este cît se poate de simplu. V-ați hotărît să rămîneți credincios pînă la sfîrșit, să fiți luat prizonier sau să vă trageți un glonte în cap ?

Începea să devină interesant. În mintea lui Kloss se trezi bănuiala că domnișoara Elken...

Ideea i se păru atît de amuzantă, încît abia reuși să-și înăbușe hohotul de rîs. Fata părea să fi observat.

— Zimbiți, domnule Kloss. Aș prefera să renunțați la armă, dar sînt sigură că n-o veți face. Vă vorbesc foarte serios. Imaginați-vă că domnul căpitan Hans Kloss, în loc să lupte fără succes pentru îndeplinirea sarcinii primite de la Ring, ajunge într-o țară neutră cu portofelul doldora de bani „adevărați“...

„Procedeul este destul de primitiv. Interesant, foarte interesant“. Ce se ascundea de fapt în spatele acestei oferte atît de ademenitoare pe care i-o făcea sturmführer Elken ? „Drăguță fată“, constată el, în timp ce Anna-Maria privea calmă pistolul care o amenința.

— Să ne închipuim că încheiați cu noi un mic tîrg. Sau, dacă preferați, o tranzacție.

— Care noi ?

— Cineva dispus să cumpere cîteva hîrtii ce și-au pierdut valoarea pentru statul german, ca dealtfel și pentru colonelul Ring care le-a ascuns aici.

Raționa febril. Se părea că fata se afla în slujba americanilor sau a englezilor. De fapt, americanii erau interesați de arhivele Abwehrului, dar în nici un caz pentru a le preda polonezilor. Și totuși, putea fi o provocare.

— În fond, ce vă face să credeți că arhiva se află aici ?

— Să fim serioși. Informația o datorez prostiei lui Inge, iar prezența dumneavoastră aici îmi confirmă bănuielile. Dumneavoastră v-a încredințat Ring paza arhivei.

Kloss tăcu.

— Vă propun o... tranzacție convenabilă.

— În oraș se află polonezii.

N-avea de gând să se desconspire. Partida devenise amuzantă dar, din nefericire, nu-i aducea nici un element în plus pentru a putea rezolva ghicitoarea. Obținuse o singură informație prețioasă — arhiva lui Ring trebuia păzită și de spionajul american.

— E suficient să ne precizați unde se află. Nu e cazul să vă faceți griji cu polonezii.

— De unde știi că nu greșești făcându-mi mie această propunere.

— Știu ! Ați venit aici pentru că v-ați dat seama că cineva va profita de informațiile Ingei. Ați lichidat-o pe femeia aceea despre care vorbea ?

— Nu-ți faci iluzii, nu-i așa ?

— Nu mi-am făcut niciodată, preciză ea rece. Deci, care este răspunsul ? Fii amabil și scutește-mă de discuții inutile.

Într-adevăr, nu mai aveau nimic de discutat. Era cât se poate de clar că omul lui Ring nu se află la castel. Dacă nu e domnișoara Elken, atunci...

— Să mergem — Kloss rosti vorbele pe un ton hotărât. Ne întoarcem.

Anna-Maria îl privea cu uimire :

— Ce înseamnă asta ?

— Doar atât ! Ne întoarcem. Și cât se poate de repede. Ia-o înainte.

— Dacă vreți să mă omorîți v-aș ruga să faceți asta aici.

— Hai !

Fata pășea încet. Străbătură coridorul, apoi holul principal... Dincolo de ușă, Fräulein Elken se opri.

— Aveți obiceiul să trageți pe la spate, nu-i așa ?

„Să fie oare americană ?“ — gândi Kloss. Luptau împotriva unui dușman comun și totuși...

— Nu te opri, mormăi el.

— Gîndiți-vă bine. Faceți o mare prostie.

— Haide odată, îi strigă impacientat.

O luă înainte, traversă curtea și auzi din nou scrișnețul pietrișului sub tălpi. Cînd ajunseră în alee, fata sări brusc într-o parte. Acționează cu îndemînare, însă insuficient de rapid, astfel încît Kloss ar fi putut trage. Asta și aștepta — tentativa ei de a fugi. Își puse liniștit pistolul în toc și încetini pasul. Trebuia să-i dea un răgaz. Era curios cum va acționa. Dacă i-ar fi bănuît următoarea mutare n-ar fi fost atât de liniștit...

5

Frontul se apropia tot mai mult. Ajuns la casa familiei Ring, Kloss auzi clar seriile automatelor. În lunca din apropiere explodează o mină. O coloană galbenă de foc se

înălță spre cer. Își dădea seama de gravitatea situației, dar nu putea crede că nemții ajunseseră pînă în nord.

Geamul camerei sale era întredeschis. Cu toate că nimic nu mișca în casă, Kloss știa că nimeni nu doarme. Sperau să revadă Wehrmachtul hitlerist. Îi veni în minte femeia de care pomenise Inge. Fusesse rănită la castelul Edelsberg, dar mai mult ca sigur că se tîrîse pînă în orășel. Luase legătura cu Inge și se ascunsese pe undeva prin apropiere. Dar unde ? Și omul lui Ring ar fi dorit să știe. Poate că greșise neordonîndu-i lui Nowak să percheziționeze casele învecinate. Femeia trebuia găsită cu orice preț. Dar asta însemna să se desconspire. Și dacă nemții reușesc să revină fie și pentru cîteva ore...

Înconjură casa și ajunse în grădină. Nu mai fusese acolo. O cărăruie îngustă ducea la un mic pavilion. Se uită înăuntru și lumineă scurt cu lanterna. Pe pămînt, printre frunzele uscate, zări o cîrpă pătată cu sînge. „Să fie aici ?” Cărarea continua pînă în fundul grădinii. Trecu pe lîngă niște tufe de liliac și ajunse în apropierea unui gard și a unei căsuțe ce aparținea probabil grădinarului. Fereastra era întunecată. Profitînd de ușa deschisă intră înăuntru. În lumina slabă ce venea dinspre geam văzu o femeie care zăcea în pat. Fața ei încremenită exprima groaza. O baionetă înfiptă pînă în plăsele îi curmase viața. Kloss se simți cuprins de un sentiment de vinovăție. Nu crezuse că omul lui Ring putea fi mai abil. N-ar fi trebuit să se ducă la castel, ci să rămînă în casă în așteptarea următoarei mutări a adversarului.

Femeia era conștientă de pericolul care o pîndea, căci o rugase pe Inge să păstreze taina. Dacă el ar fi reușit... Îl cuprinse același calm glacial, ca de fiecare dată cînd avea de-a face cu un adversar periculos și abil. De-acum

nu va mai comite nici o greșeală. Părăsi grădina și, escaladînd geamul, pătrunse în camera sa. Se așeză pe canapea și-și aprinse o țigară. Nu simțea nevoia să fumeze, dar era epuizat și somnul îi da tîrcoale. Or acum n-avea voie să doarmă. Bubuiră tunurile de 76. În casă însă domnea o liniște aparentă. Ce făcea oare domnișoara Elken ? De ce s-o fi interesat de femeia aceea ? Care o fi de fapt — Berta, Schenk ? Sau poate cu totul altul. Minutele curgeau greoi. Începuse să se lumineze. Străzile apăreau de un cenușiu murdar. Ațipi pentru o clipă. Zgomotul unei uși ce se închidea încet îl făcu să tresară și deschise ochii... Ascultă. Din nou liniște. Ceața se ridica deasupra luncii. Vuietul luptei slăbise. Ori nemții fuseseră respinși, ori armata poloneză părăsise orașul.

Zgomotul unei uși trîntite puternic trezi toată casa (dacă cineva mai dormea). Auzi țipătul Ingei și se repezi spre ușă. Se opri însă la jumătatea drumului, își scoase haina, își descheie cămașa și-și puse o armă în buzunar. Celălalt revolver, un Walter mic, îl ținea în carîmbul cizmei. Auzi pași pe coridor și într-o clipă deschise ușa oprindu-se în prag. Erau acolo toți — Inge, palidă, cu o expresie rătăcită, Schenk complet îmbrăcat, Anna-Maria și Berta în rochiile obișnuite. Inge țipa strident. Cînd Berta încercă să se apropie, fata se lipi de perete :

— Sînteți toți aici.

Se calmase puțin. Nici unul nu dormea. Se răsuci brusc spre Anna-Maria.

— Tu ai ieșit din casă, te-am auzit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Inge, ce s-a întîmplat ?

— Mai și întrebați ? Poate că dumneavoastră... Nici n-ați apucat să vă dezbrăcați.

Schenk o privi cu răceală și înălță din umeri.

— Voiam să-i duc ceva de mâncare, dar ea...

— Cine ? strigă Berta.

— Marta Stauding. Acum pot vorbi. Am ascuns-o în casa grădinarului. Unul din voi a găsit-o. A fost ucisă. Și asta din vina mea.

Se întoarce spre perete și izbucni în hohote.

— Da, e vina ta, zise Berta. Trebuia să ne spui și am fi adus-o în casă. Probabil că polonezii au omorât-o.

— Polonezii — izbucni Inge — nu polonezii au tras în ea la castel, ci germanii.

Kloss simți privirea Annei-Maria. Ochii ei îl acuzau.

— Oricare dintre voi putea face asta, strigă Inge.

— Fără istericale, te rog — Berta reușise să se apropie de ea. Nu mai există justiție, există numai polonezii...

În momentul următor toți înghețară. Se auzi tropăit de cizme în stradă și o bătaie puternică în ușa de la intrare.

— Deschideți, îi somă cineva în limba polonă.

„Să fi acționat Nowak din proprie inițiativă“ își zise Kloss. „Probabil că situația e foarte dificilă și s-a decis să mă salveze“. Ochii Annei-Maria îl țintuiau. Se simți cuprins de neliniște.

Inge deschise ușa. În prag apărură un sergent și doi soldați, cu automatele pregătite. Se aștepta să-l vadă pe Nowak, dar locotenentul nu-și făcu apariția.

— Mîinile la ceafă, friților, strigă sergentul zîmbind. Pe limba voastră Hände Hoch !

Se conformară ordinului.

Situația devenea de-a dreptul stupidă. Kloss se gîndea la ce-i va spune lui Nowak. În ce postură ingrată îl pusese colonelul...

Sergentul era originar din Silezia, căci folosea destule cuvinte în limba germană.

— Ei, şvabilor, fără şiretlicuri de-ale voastre. Care dintre voi e Kloss ?

— Eu !

Îl percheziţionară fără menajamente. Nu era o glumă. Acţionau cât se poate de serios. Îi luară pistolul din buzunar, Walterul din cizmă şi documentele.

Privind-o pe Anna-Maria, Kloss crezu că înţelege. Numai ea avea interesul să se descotorosească de el. Oare cum procedase ?

— Un adevărat arsenal, marş spre uşă... Cine este proprietarul ? Tu ?

Se întoarse spre Schenk.

— Eu nu sînt decît ajutorul farmacistului, domnule ofiţer. Gazda este domnişoara, zise el indicînd-o pe Inge.

Sergentul o prinse de bărbie :

— Dacă mai găsesc încă unul la tine o încurci. Aveţi noroc că nu sîntem şvabi. Pentru asta v-ar fi pus imediat la zid. Îi dădu un ghiont lui Kloss şi ieşiră.

Se făcuse ziuă. Cînd ajunseră în stradă, artileria începu din nou să tragă. În piaţa din apropiere explodează un obuz.

Se lipiră de zid. O apucară spre comandament şi nimeriră într-un adevărat infern. Artileria germană bombarda piaţa. Peretele casei din colţ se prăvăli. Pentru o clipă nu mai văzură nimic. Nisipul îi înecă. Apoi praful coborî şi pe ruine apăru un tanc polonez ce se îndrepta spre nord.

— Domnule sergent, maiorul ne-a ordonat să-l lichidăm pe friţ dacă nu putem ajunge la comandament. Un glonte în ceafă şi am terminat.

La început absurdă, situaţia devenise periculoasă. Pe Kloss îl cuprinse o furie rece. Ar putea urma ceva de care

totdeauna îi fusese teamă — moartea de un glonte polonez. Oricum nu se va da bătut. Nu abandonase lupta niciodată. Țeava automatului îl împungea în spate, în vreme ce mâinile le ținea încă la ceafă. Chiar dacă le-ar spune băieților adevărul s-ar putea să nu-l creadă. Sergentul șovăia, părea un om cu experiența frontului, nu lua decizii pripite.

— Poate reușim să ajungem.

Își continuară drumul. Salvele încetară. Se auzea tăcănitul K.M-urilor, gloanțele de carabină șuierau, grenadele explodau. Strada, cu o clipă în urmă pustie, avea să devină un adevărat câmp de bătaie.

Artileria poloneză părăsea orașul. Soldații se opriră o clipă în spatele zidurilor, îngenuncheară pe dalele de piatră, apoi își continuară retragerea. Zăriră doi băieți cu armele antitanc în poziție de tragere.

— Nu-i nimic de făcut. Comandamentul s-a mutat cu siguranță.

Intrară pe cea mai apropiată poartă.

Kloss își spuse că sergentul avea dreptate. Când tăcănitul automatelor încetă o clipă, auziră zgomot de motoare. Unitățile germane de blindate pătrunseseră în oraș. Trebuia să acționeze. Coborî mâinile de la ceafă și le băgă în buzunar.

— Băieți, trebuie să ajungem la comandament. Dacă s-a mutat în altă parte îl vom găsi mai târziu, la nord de oraș.

— Știi polona ! exclamă sergentul.

— Ce, sînt puțini friți care știu polona strigă soldatul care-i luase Walterul din cizmă. Vrea să scape cu viață, asta e. Unde să-l mai tîrîm după noi !

— Să nu faceți o prostie, i se adresă Kloss sergentului. N-o să primiți felicitări.

Explodă un obuz. Kloss recunoscuse proiectilul. era al unui tun de tanc german.

Sergentul îl privi cu atenție.

— Am primit ordin. Sîntem în linia întîi, omule.

— O să ne scape pe drum.

Soldatul trase piedica automatului.

— La zid, frițule.

Kloss privi strada. O bucată de trotuar. Soldații polonezi care se scurgeau...

— Băieți, sînt...

• Celălalt îl întrerupse.

— Ne-ai mai spus, căpitanul Hans Kloss.

Mai avea cîteva secunde. Trebuia să-l lovească pe sergent și să fugă în stradă. Va reuși oare ? N-avea prea multe șanse. Probabil că cei doi soldați vor trage, iar unul dintre ei nu va greși ținta. În clipa în care se hotărî să acționeze îl zări pe Nowak care alerga pe mijlocul străzii.

— Nowak, răcni el.

Nowak se opri o clipă apoi se repezi spre poartă. Gîfîia.

— O, Doamne — exclamă el cu voce sugrumată — pierdusem orice speranță.

— Bine m-ai păzit, n-am ce zice !

Țăcănitul automatelor se înteți pentru ca imediat să înceteze. Explodă o grenadă și le aruncă în față un praf negru. Nu mai aveau timp de vorbe, nici de reproșuri.

Sergentul și cei doi soldați executară nedumeriți ordinele locotenentului. Îi restituiră lui Kloss armele și documentele. Nowak le ordonă să-l aștepte în poartă. El și Kloss pătrunseră în casă.

— Șterge-o ! Eu rămîn. Comunică tu că spionajul american se interesează de hîrțiile lui Ring. Arhiva se află la castel. Voi încerca să descopăr ascunzătoarea.

— Permiteți-mi să rămîn, îl rugă Nowak în șoaptă.

— Lasă prostiile. Ocupă-te de sergent și de cei doi. Să fie trimiși în spatele frontului și mai ales să nu pălăvrăgească.

— La ordin !

— Acum spune-mi repede, cum s-au petrecut lucrurile. Nowak ar fi dorit să-i povestească pe larg, însă secunde pe care le aveau la dispoziție erau numărate.

Ieri, spre dimineață, reușise să ajungă la comandantul regimentului. Intrase împreună cu curierul batalionului care apăra partea de sud a orașului. La periferie pătrunseseră tancurile germane. Telefonistii tăiau firele, comandantul și șeful Statului Major, aplecați deasupra hărții, nu băgau în seamă pe nimeni. În cele din urmă, îl văzu maiorul :

— Încă mai ești aici, răcni el. Vrei să cazi în mâinile lor ? În cincisprezece minute...

Nowak îl informă că primise ordin să-i spună comandantului cu ce misiune fusese trimis.

— Trebuia să faci asta mai demult. Acum e prea târziu. Nu vreau să mai știu nimic. Am destule pe cap.

Parcă pentru a-i confirma spusele, în fața Statului Major explodă un obuz. Geamurile se sparseră, fumul și praful pătrunseră în încăpere, iar suflul împrășteie hărțile și documentele.

Maiorul îngenunchie. Toți trei începură să adune documentele regimentului. Șeful Statului Major le puse într-o cutie. Nowak ridică un bilet mototolit. Descifra câteva cuvinte în germană, frapat de numele Kloss. Textul biletului informa că în farmacia lui Ring se ascunde un ofițer al spionajului german — hauptmann. Hans Kloss. Îngălbeni și se sprijini de masă.

— Ce-i asta ?

— A, asta — maiorul dădu din mină, amuzant, cineva a aruncat denunțul ăsta. Biletelul era legat de o piatră. A adus-o santinela. Am cerut să-l aducă aici pe acest Kloss. Dacă nu vor reuși...

Nowak izbucni.

— Domnule maior, asta e, asta e... trădare.

— Ce-ai spus ? Comandantul își împinse pistolul în față.

— Acest Kloss, domnule maior...

Și maiorul înțelese.

— Lua-v-ar naiba. Nu puteai să spui? Aleargă — răcni el — poate ajungi la timp.

Și ajunsese. Nu-și mai dorea să retrăiască vreodată acele câteva minute. Alergase pe mijlocul străzii fără să audă exploziile și şuierăturile gloanțelor. Cineva răcnise „la pământ“, altul voise să-l oprească...

Cînd auzise zgomotul tancurilor și obuzul dărîmase zidul casei din colț pierduse orice speranță. Și tocmai în clipa aceea...

Pe Kloss nu-l interesau trăirile lui Nowak, astfel că le puse repede capăt :

— În ordine ! Acum șterge-o.

Îl interesa doar denunțul. Anna-Maria Elken acționase hotărît și era obligat să-i dea dreptate. Fata știa ce pericol ar fi reprezentat Kloss pentru ea în situația în care nemții reveneau, Kloss, omul de încredere al lui Ring.

Îl atrăgea inevitabila partidă cu domnișoara Elken.

— Șterge-o, repetă el și adăugă pe un ton mai blînd. Încearcă să scapi cu viață din toate astea. Aș prefera să te întorci la Statul Major al Armatei.

O formulă seacă, dar acum era incapabil să găsească cuvinte mai calde. Știa că-l așteaptă o misiune la fel de periculoasă ca și deplasarea spre nord a infanteriei poloneze.

Se opri în poartă și privi strada pustie. Nowak și cei trei soldați dispăruseră după un colț. Prin perdeaua de

praf și fum pătrunse un tanc german. Asta e, își zise Kloss și porni în direcția din care veneau infanteriștii ultimului mareșal combatant al Reichului.

6

Înfățișarea orașului se schimbase. Steagurile albe dispăruseră, geamurile se deschisera, iar în piață flutura drapelul cu zvastica. În uniformă germană, cu însemne de căpitan, Kloss mergea agale pe stradă, aceeași pe care doar în urmă cu câteva ore trecuse infanteria poloneză.

În colț, nu departe de ruinele unei clădiri, zăcea cadavrul unei femei. Văzuse când o împușcaseră. Oberstul care discutase cu el ordonase scurt „erschossen“. Nu reușise să scoată cearșaful alb. SS-iștii opriseră transportorul și o scosese din casă.

— Trebuie să fim necruțători. N-am fost suficient de duri, explicase colonelul.

Discuția fusese dificilă. Se îndreptă agale spre casa lui Ring, depăși carele blindate, spunându-și că ce fusese mai rău trecuse. Colonelul din divizia de blindate nu era deloc un naiv. Avea o față imobilă, osoasă, de ofițer prusac, o expresie care nu-i trăda gândurile. Îl întâmpinase de parcă s-ar fi așteptat să-l întâlnească. Reeditînd în minte convorbirea avută ajunsese la concluzia că oberstul știa ceva despre el. Îi verificase documentele punîndu-i întrebările de rutină : pe unde se strecurase din încercuire, ce unități dușmane întâlнисe pe drum, ce-l determinase să rămînă în Bischofsfeld ? Răspunsurile lui Kloss fură scurte și precise. Oberstul servise cîndva în divi-

zia 175 și cunoștea cît se poate de bine efectivul. Brunner făcu și el obiectul discuției.

— Deci, nu știți ce s-a întîmplat cu el ? îl întrebă oberstul.

Kloss se gîndi că și el ar dori să știe. Spera că Brunner nu reușise să ajungă la Statul Major al lui Schörner.

— Nu știu, n-am plecat împreună.

Mai dificil era să-i explice cum de scăpase din mîinile polonezilor.

Kloss avea un principiu de la care nu se abătea nici-odată. Relatările lui erau cît mai aproape de realitate. Trebuia să presupună că cineva din casa Ring va fi interogată, dacă nu fusese deja. Ca atare îi povesti cu amănunte clipa arestării și-i preciză că reușise să scape în momentul în care un obuz nimerise casa din colț.

— Ați avut noroc. Ce credeți, cine v-a denunțat ?

Îl interesa Anna-Maria Elken. Nu-i pronunță numele, dar îi ceru lui Kloss să-i enumere pe toți cei cu care se întîlnise în casa farmacistului. În discuția aceea, fiecare cuvînt părea să aibă importanță. Era ciudată pretenția acestui colonel de front de a i se relata totul cu lux de amănunte. În final colonelul îl informă că-l va trimite la Statul Major al grupului. Sosise momentul să riște o întrebare pentru a afla situația de pe front. Prusacul îl privi cu răceală.

— Nu mai există nici o situație. S-a terminat. Rezolvați-vă problemele și duceți-vă la Statul Major.

Se bărbieri și-și puse uniforma pe care o primise. Privindu-se în oglindă i se păru că cineva, un străin îi luase locul. Fusese atît de sigur că a scăpat de rolul acela blestemat și acum... Uniforma-i era largă, cizmele îl strîngeau și toate acestea îi accentuau starea de spirit proastă.

S.S.-iștii din transportoare nu-l salutară, de parcă n-ar fi observat ce grad poartă. Dealtfel, atenția lor se concentra spre nord, în direcția din care se auzea foarte clar canonada artileriei, mai aproape decît în urmă cu cîteva ore. Cît mai putea dura — o săptămînă-două ? Era suficient pentru a muri și Kloss își spuse că ar fi stupid să moară tocmai acum în pragul victoriei.

Se opri în fața casei farmacistului, întrebîndu-se pe cine va mai întîlni acolo.

Oare omul colonelului Ring se prezentase la comandament ? Dar Anna-Maria ?

Ușa de la intrare era deschisă. Încercă să parcurgă culoarul fără zgomot. Din camera mare, denumită de cei ai casei camera de zi, răzbăteau vocile Bertei și Ingei. Una dintre ele pusese „Horst Wessel Lied“. Placa era uzată. Răsunară cîteva măsuri și muzica se întrerupse brusc.

— De ce l-ai oprit ? se auzi vocea Bertei.

— Lasă-mă în pace !

— Nu te bucuri ?

— Nu știu, mi s-a părut că a intrat cineva. Anna-Maria să fie ?

— Ai vrea să vină Kloss, nu ?

Prin urmare, domnișoara Elken nu era acolo.

Kloss apăsă clanța. Ușa ce da în camera fetei nu era încuiată, lucru obișnuit în acea casă. Deschise dulapul, apoi descoperi o valiză în spatele divanului. Nu fu o problemă s-o deschidă cu ajutorul micului șperaclu aflat în „dotarea“ sa.

Cercetă cu atenție conținutul. Bănuielile îi fură confirmate — lenjerie, cosmetice „Mein Kampf“, o cutie cu cafea... Valiza nu avea fund dublu. Examină cu atenție

obiect cu obiect, mai ales cosmeticele. Deșurubă rujurile, studie pieptănul și deschise și capacele de la sticluța de colonie — nimic. Examină și cutia cu cafea. Știa ce sisteme se folosesc în spionajul german și cel polonez, dar cu americanii nu mai avusese de-a face. În timp ce pipăia „Mein Kampf“ răsturnă cutia cu cafea care se rostogoli pînă în mijlocul camerei. O ridică și se lămuri. Un perete lateral se desprinsese descoperind ascunzătoarea. Nu-i prea ingenios, își zise el. Văzu sulul subțire al microfilmului. Ar fi necesitat mai multă atenție. Oricum reuși să descifreze imagini ale unor construcții industriale. Se aplecă pentru a pune lucrurile la loc și în același moment auzi scîrțîitul ușii. Se întoarse rapid, dar nu mai apucă să scoată pistolul. Dealtfel, nici nu era convins de necesitatea gestului. În prag stătea Anna-Maria Elken, în uniformă de sturm-führer, cu arma în mînă.

— Aruncă pușcociul ăla, i se adresă, calm, Kloss.

— Ai apucat să-i informezi ! Credeai că voi fi atît de timpită, încît să mă las prinsă ?

— Te admir pentru curajul tău. De cît timp lucrezi pentru yankei ?

Va trage sau nu ? Mai mult ca sigur că da. Secunde se scurgeau lent. Situația părea fără ieșire. Privea mîna Annei-Maria, degetul crispat pe trăgaci... În ușă apărură Inge. O lovitură puternică și arma căzu pe podea.

— Am auzit, șopti Inge gîfîind, am auzit cînd i-ai spus „lucrezi pentru yankei“.

— Mulțumesc, Inge !

Kloss ridică revolverul. O privi pe Anna-Maria și-ar fi dorit să-i strige : „Ce-ai făcut, proasto !“

— V-am salvat — Inge aștepta să i se mulțumească. Sînt fericită că polonezii v-au dat drumul.

— Am șters-o, mormăi el, jucându-se cu revolverul Annei-Maria pe care o urmărea atent.

Ce să-i spună Ingei ? C-a fost o glumă ? Bineînțeles că n-o va convinge. Dealtfel, domnișoara Elken renunțase să se mai prefacă.

— Viperă hitleristă, șopti ea privind-o pe Inge.
Fata nu-i dădu atenție.

— Vă purtați de parcă... A vrut să vă omoare !

Într-adevăr, fără Inge, ar fi fost un om mort. Ce situație stupidă, gîndi el sărutînd-o pe obraz. Inge se îmbujoră.

Se auzi zgomotul unui motor și scîrțîitul frînelor. În fața casei oprise o mașină. Inge sări la geam.

— Unchiul, exclamă ea.

Asta era deja prea mult. Chiar și pentru Kloss. O agentă americană, o nemțoaică din B.D.M. căreia îi datora viața și acest vulpoi șiret din Abwehr care greu putea fi tras pe sfoară. Căută o soluție. Zadarnic, nu-i veni nici o idee salvatoare.

Inge părăsi în fugă încăperea, lăsînd ușa deschisă. Anna-Maria se așeză pe divan și-i ceru o țigară. Pentru ea nimic nu mai avea importanță — acesta era ultimul rol.

Kloss se opri în dreptul ușii. Auzi discuția, deloc amicală, dintre Inge și Ring.

Colonelul încercase la început să fie drăguț.

— Ce mai faci, Inge ? M-am întors mai devreme decît mi-am închipuit.

Se aplecă s-o sărute, dar fata se eschivă.

— Nu mă atinge !

Ring fu surprins :

— Ai înnebunit ? Ce s-a întîmplat ?

— Ai tras în bătrîna Marta !

Prin ușa întredeschisă Kloss zări fața uimită a lui Ring, incapabil să riposteze.

— Hai, spune, nu-i așa că ai tras în ea ?

— Trăiește ?

— Nu știi ? Doar tu ai ordonat să fie omorîtă în noaptea asta !

— A, da !

Ring făcu gestul de-a o apuca de umeri, dar Inge se smulse cu violență.

— În ordine, rosti el aspru. O să-ți explic mai tîrziu. Fii fată deșteaptă...

Kloss se gîndi că cel mai înțelept lucru care-l putea face Inge era să tacă. Fata însă n-avea intenția asta.

— Cum poți vorbi astfel ? Mi-a spus totul.

Asta mai lipsea ! Kloss știa că viața lui Inge e în primejdie. Chipul lui Ring îl convinse. Colonelul hotărîse. Kloss deschise ușa larg și se opri în prag, decis să pună capăt acelei scene. Ring îl observă imediat.

— Cine e ?

— Căpitanul Kloss, preciză Inge, tocmai discuta cu un spion american, domnișoara Elken. I-am salvat viața, dar nu mi s-a părut prea recunoscător. Frumoasă companie, n-am ce spune, adăugă ea.

— Du-te în camera ta și rămîi acolo, îi ordonă Ring aspru.

Apoi, fără să-l salute pe Kloss, intră la Anna-Maria.

— Vă salut, sturmführer Elken, i se adresă colonelul. Ne-am cunoscut la Statul Major înainte de a părăsi Bischofsfeld. Vă reamintiți ?

Anna-Maria îl privea calmă. În ochii ei străluciră niște luminițe. Kloss era curios cum se va comporta fata : va juca *va banque* sau va încerca să nege ?

— Căpitane Kloss — abia acum i se adresa lui Kloss: Ați început interogatoriul ?

— Nu, încă nu... Intenționez să vă raporteze... Ring părea din nou că a uitat de existența lui.

— Nu ne purtăm cu mânuși cu dușmanii. Ești nemțoaică ?

— Nu ! Anna-Maria se ridică. Sînt ofițer al spionajului american.

Kloss nu-și putu reține un zîmbet — „colegă“. Trebuie să recunoască că nu-i lipsea curajul. Deci se decisese să joace *va banque*. Dar Ring ? Oare cum va acționa Ring ? Părea șocat. Probabil se așteptase la negații și rugăminți. Cei de teapa lui ies din rol atunci cînd sînt puși în situații imprevizibile.

— A, da ? Ofițer al spionajului american... Și de cînd faceți parte din armata noastră ?

Fără să aștepte răspunsul, i se adresa din nou lui Kloss:

— I-au plasat în S.S. Acolo e mai greu să-i descoperi. Și voiam să cîștigăm războiul...

În ciuda situației grave Kloss abia reuși să-și rețină zîmbetul. Nu-și dorea să fie în pielea lui Ring.

— Nu intenționez să răspund la nici o întrebare, declară Anna-Maria.

— Scot eu de la tine... În ce scop ai venit la Bischofsfeld ?

— Ca să te întîlnesc.

„Fata se ține tare“, constată Kloss. Îl privi pe Ring, se înroșise de furie. Totuși reuși să se stăpînească.

Kloss știa că soarta Annei-Maria ar fi fost pecetluită dacă nu s-ar fi aflat în anul 1945. Probabil că și ea s-ar fi comportat altfel.

— Ce familiarism, constată Ring. Te lecuim noi de obrăznicie, frumoasă domnișoară.

— N-o să aveți când. Șefii mei — vocea fetei era calmă, sigură — mi-au recomandat să fac cunoștință cu colonelul Ring. La Statul Major timpul scurt nu ne-a permis să ne cunoaștem mai îndeaproape.

— Interesant !

— Superiorii mei apreciază inteligența domnului colonel. Dealtfel știu multe despre dumneavoastră și vă prețuiesc pentru experiența acumulată în Est.

Și fiindcă Ring tăcea, fata continuă :

— Dați-mi o țigară.

Cînd Ring scoase din buzunar pachetul și, fără o vorbă, îl întinse fetei, Kloss își dădu seama că intervenise o schimbare imprevizibilă în defavoarea lui. Domnișoara Elken se dovedise un jucător abil, capabil să speculeze prompt orice șansă i se oferea.

— Ați ascuns arhiva Secției de spionaj din Wrocław la castelul Edelsberg.

Ring reacționează prompt la lovitura aceasta directă.

Desfăcu tocul și scoase revolverul. Kloss procedă la fel, neștiind cum va acționa dacă Ring se va hotărî să tragă. Anna-Maria era însă mai stăpînă pe situație decît își închipuise Kloss.

— Nu va afla nimeni unde este arhiva, iar tu vei dispărea.

— Prostii ! Polonezii o vor găsi și vor pune mîna și pe tine. Ei au alte păreri în ceea ce te privește. Dacă ne predai arhiva îți garantăm securitatea. La fel și ofițerului tău.

— Cîtă nerușinare ! Vrei să profiți de pe urma noastră. Crezi că polonezii n-ar plăti pentru hîrtille astea ?

Kloss se îndreptă spre fereastră. Rezultatul discuției îi devenea tot mai clar. Trebuia să găsească soluția de a salva arhiva. Anna-Maria Elken pe care intenționase s-o salveze, pe care o tratase ca pe un element de prisos, devenea dintr-odată un adversar periculos.

S-ar putea să aibă o șansă. Probabil că Ring va acționa asigurând mijloace de transport și oameni pentru a duce arhivă pe teritoriul ocupat de americani. Trebuia să-l împiedice cu orice preț. În primul rînd să-l atragă pe Ring de partea sa. Ori se va dovedi rezonabil, ori îl va lichida. Altă soluție nu exista. Era convins că nu va trece prea mult și colonelul va dori să discute cu el între patru ochi. Așa se și întîmplă.

Ring încheie discuția cu Anna-Maria, o chemă pe Berta și îi spuse să o închidă pe fată în camera a cărei ușă dădea spre coridor.

— Ai grijă să nu-ți scape, o avertiză el. Unde e Schenk ?

— Nu l-am văzut de astăzi dimineață, răspunse Berta, punîndu-și mîna grea pe umărul Annei-Maria.

Rămaseră singuri. O vreme domni tăcerea, apoi Ring se apropie de Kloss. Zîmbea cu blîndețe.

— Am auzit multe despre dumneata, domnule căpitan. Se pare că ești un ofițer excelent. Unul dintre cei pe care se poate conta. De fapt cum ai ajuns aici ?

— M-am strecurat.

— Cred, dar cum ai ajuns tocmai în casa asta ?

— Eram sigur că familia colonelului Ring mă va adăposti.

— Asta e tot ?

— Tot.

Kloss remarcă gestul lui Ring, mîna care se furișă spre tocul revolverului. La rîndul său, duse mîna în buzunar și trase piedica Walterului.

— Sper, domnule colonel, că n-aveți intenția să mă lichidați ?

— Nu — Ring păstră mîna pe tocul armei. Ce părere ai ?

— N-am o părere personală, sînt ofițer german.

Nu era cel mai bun răspuns, dar fu singurul care-i trecu prin minte. Nu-i rămînea decît să joace rolul unui german loial. Era ziua situațiilor paradoxale.

— Nu face pe prostul — Ring ridică puțin vocea — știm bine că arhiva nu poate fi lăsată în mîna polonezilor. Cuprinde informații despre oameni care mai pot fi utili. Cred că înțelegi ?

— Și încă cum. Dar încep să înțeleg că intenționați să le-o transmiteți americanilor.

Se așternu tăcerea. Într-un târziu Ring vorbi.

— Vezi o altă soluție ? Să nu ne furăm căciula ! Războiul e pe sfîrșite. S-ar putea să se producă o cotitură neașteptată. Cine știe dacă mai devreme sau mai târziu fata asta nu va deveni aliatul nostru ?

„Pe asta mizează — gîndi Kloss — vechea speranță a nemților să-și schimbe aliații“.

— Credeți în garanțiile americanilor ?

— Nu cred în nimic. Dacă totuși mai există o șansă, apoi asta e unica.

Ce putea face ? Nu-i rămînea decît să joace în continuare rolul incomod de neamț devotat.

— Șansa asta se numește „trădare“ !

Va scoate oare pistolul ? Nu, nu se hotărîse. Îi răspunse calm :

— Nu-mi plac vorbele mari, Kloss, te sfătuiesc să re-tractezi cuvîntul acela.

— De acord. Kloss se pregătea să-și modifice atitudi-ne. Îmi dau seama că sînteți obligat să tratați cu mine, căci întîmplarea face să știu destul de multe. Dar ce ga-ranții îmi puteți oferi ?

— Ne aflăm în aceeași situație.

— Nu, a dumneavoastră este ceva mai bună. Pe mine mă interesează securitatea mea.

De data asta, Ring încercă să scoată arma. Kloss i-o luă înainte. Walterul său îl amenința pe colonel.

— Vă previn că trag mai rapid și apoi mă îndoiesc că aceasta este cea mai bună soluție.

Ring se calmă cu greu.

— Amîndoi sîntem nervoși și incapabili să ne con-trolăm. Fii clar. Ce vrei ?

— Garanții, repetă Kloss. Vreau să am certitudinea că nu mă veți înlătura. Mai precis să-mi spuneți unde ați ascuns arhiva.

— În alte împrejurări aș fi ordonat să fii împușcat... Vom dezgropa împreună arhiva.

— Nu e suficient. Dacă nu-mi spuneți imediat unde se află arhiva, agenta americană împreună cu raportul meu vor ajunge la Statul Major al lui Schörner.

Îl șantaja pe Ring, dar nu era convins de reușită.

— Cacialma, mîrii Ring.

— Nu ! Un tîrg. Trebuie să fiu sigur că nu voi rămîne cu buzele umflate.

— Ai cuvîntul unui ofițer german.

Kloss izbucni într-un hohot de rîs sincer.

— Glumiți, domnule colonel Ring.

— Arhiva se află în castelul Edelsberg.

- Asta o știe și spionajul american.
- De la Inge, nu-i așa. Marta aia a spus totul... Oare Inge știe cine a omorât-o ?
- Nu, ea nu știe.
- Dar dumneata ?
- Eu, da. Deși omul și-a jucat excelent rolul. Nu vă e teamă de el ?

Se priviră în tăcere. Omul acela, la care se gîndeau amîndoi, aflat undeva în oraș, reprezenta un pericol pentru Ring și o șansă pentru Kloss... Da, o șansă, dar una după care nu întinzi mîna.

- Prostii, izbucni Ring.
- Exclusea cu bună știință orice eventuală complicație.
- Deci, unde se află arhiva ?
- Colonelul ezită o clipă. Apoi se hotărî :
- Fie, îți voi spune, în parcul Edelsberg, în subsolul unei capele din secolul al XVI-lea.
- Și dovada ?
- Cred că glumești, căpitane Kloss.

Cîștigase, oare, runda aceasta ? Ce garanție avea că Ring nu-l minte ? Și chiar dacă ar fi așa, cum va putea fructifica această informație înainte ca Ring și domnișoara Elken să mute documentele ?

Canonada artileriei devenise mai puternică. Pe stradă treceau tunuri blindate urmate de infanteriști. Soldații aceștia, pe care Kloss îi privea de la fereastră, arătau jalnic în comparație cu trupele de avangardă care ocupaseră orașul. Oameni bătrîni, în uniforme neajustate, obosiți, se tîrau cu greu spre linia întîi aflată în apropierea orașului.

Ring îi spuse Bertei s-o aducă pe Anna-Maria.

Americanca își dădu imediat seama că tîrgul era încheiat. Își exprimă dorința să bea o cafea și ceva tare, căci

se resimțea după șederea în camera aceea oribilă și ne-aerisită.

Discuta numai cu Ring și-l trata cu un aer de superioritate.

Kloss îi admira sincer siguranța de sine, iar Ring nu părea ofensat. O chemă pe Berta și-i dădu instrucțiuni.

Se așezară la masă și începură să discute planul de acțiune. Annei-Maria îi plăceau lucrurile precise și concrete. Se informă de la Ring în privința mijloacelor de transport, a escortei și a posibilităților de deplasare spre sud-vest. În treacăt sublinie că este inadmisibil ca un ofițer german să nu știe cu precizie situația de pe front și amplasarea trupelor poloneze.

La început mai timid, apoi insistent, Ring atacă problema garanțiilor. Asta era lucrul care-l interesa cel mai mult.

— Transportați arhiva și o predați americanilor, preciză Anna-Maria pe un ton sec.

— Nu ni se oferă nici o certitudine ?

— Cine dispune acum de certitudini, domnule Ring ? În ceea ce te privește n-ai de ales.

— Putem lupta pînă la capăt.

— Vă privește — Anna-Maria mima excelent indiferența. Dacă aveți chef, luptați în continuare pentru führer și cel de-al III-lea Reich.

— Am putea să distrugem arhiva și să te împușcăm.

— Nici asta nu-i avantajos pentru voi.

— Bluff, șopti Ring.

— E valabil pentru fiecare dintre noi. Eu cel puțin nu joc cu cărți măsluite.

Intră Berta, aducînd pe o tavă un ibric cu cafea, o sticlă, două cești și două pahare. Privirea ei zăbovi asupra celor așezați la masă. Era surprinsă.

— Te rog să mai aduci o ceașcă și un pahar, îi spuse Ring fără s-o privească.

Greșise. Kloss constată că Ring comisese prima greșeală gravă. Privind-o pe Berta puteai să-ți dai seama cu ușurință ce se petrece în sufletul bătrînei bucătărese. Nu scoase o vorbă și ieși repede, întorcîndu-se cu ceașca solicitată.

Kloss putea să jure că Berta, care agățase din nou portretul conducătorului deasupra patului ei, se va duce direct la comandament. O clipă se gîndi să-l prevină pe Ring, dar își dădu seama că ar fi greșit. În fond nu-l privea soarta domnului colonel. Îl interesau doar arhiva și... Dorea, în ciuda celor petrecute s-o sâlveze pe domnișoara Elken. Fata însă părea că nu-și dă seama de nimic. Nu văzuse expresia Bertei și nici ura ce se citea în ochii bătrînei. Aliata mea este un adversar abil, dar comite prea multe greșeli mărunte care s-ar putea s-o coste scump, gîndi Kloss. Goli paharul, se ridică și o porni spre ușă.

— Încotro, căpitane Kloss ? Tonul lui Ring suna amenințător. Vom pleca în curînd cu toții, trebuie să sosească camionul.

— Ați făcut rost de camion ? — zîmbi Kloss.

— Nu-i nevoie să-ți bați dumneata capul cu asta.

— În ce mă privește, puteți fi liniștit, domnule colonel.

7

Cînd intră în camera Ingei fata se ridică brusc de pe divan. Avea ochii înlăcrimați.

— Te rog să mă lași în pace, strigă ea.

Kloss se așeză și o atrase blînd spre sine. Îi era milă. Remarcase cît de mult o impresionase moartea Martei

Stauding și în plus îi salvase viața. Deși crescuse sub influența unui tată hitlerist, a unei școli hitleriste și a adunărilor B.D.M., simțea că existau speranțe...

— Ai văzut-o pe Berta ?

Bucătăreasa intrase pentru o clipă, dar plecase apoi în oraș. Nu trecuse prea mult timp și nu discutase cu ea. Dealtfel n-avea chef să stea de vorbă cu nimeni, dorea să fie singură.

— Ascultă, Inge ! Pleacă de aici. Fugi din casa asta și ascunde-te la o prietenă sau la o cunoștință.

— De ce ? ochii îi sclipiră. De când vă interesează soarta mea ?

— Nu mă prefac, fetiço. Mi-ai salvat viața și vreau să mă revanșez. Ești în primejdie, înțelegi ?

— Eu ? Lăsați-mă în pace. Nu mai am încredere în nimeni. Am avut în tata și în unchiul meu... Acum mi-e indiferent.

— Știi de ce a trebuit să moară Marta ?

Inge își ascunse fața în pernă. O mîngîie pe păr, gîndindu-se cît timp și cîte eforturi vor fi necesare pentru a fi salvate fetele acestea, victime ale educației hitleriste.

— Marta văzuse prea multe, spuse Kloss rar. L-a văzut pe Ring omorînd muncitorii și, ceea ce era mai important, i-a văzut cînd au îngropat lăzile sub capela din parcul castelului.

— Nu-i adevărat, strigă Inge, le-au dus în subterană. Intrarea se află în curte, în dreapta porții...

Se întrerupse și-l privi îngrozită pe Kloss.

Prin urmare, Ring mințise. Asta însemna că intenționa să-l lichideze înainte de a recupera arhiva. Dar mai însemna și condamnarea la moarte a Ingei.

— Fugi cît ai timp și încearcă să ieși de aici fără să fii văzută.

— Ați înnebunit ?

— Nu, n-am înnebunit, dar oamenii ăștia sînt în stare de orice. Cel care a omorît-o pe Marta n-o să te ierte nici pe tine.

— Dar cine a ucis-o pe Marta ?

Kloss se ridică.

— Știi și așa prea multe. Fugi !

— Nu !

— Sînt niște ucigași !

— Pe cine numiți astfel, domnule căpitan ? întrebă ea recăpătîndu-și deodată calmul. Vă referiți cumva la germani ?

— Da !

Fata țîșni spre ușă. Se opri o clipă în prag și-l privi cu ochii aprinși de febră :

— Și eu sînt germană, ca și dumneavoastră. Trebuie să mai existe germani care nu ucid, nu complotează cu americanii, nu trădează secrete, ci luptă...

— Inge, strigă Kloss încercînd s-o oprească.

Fata însă dispăru pe ușă. Se duse la geam și o văzu fugind pe stradă în direcția Comandamentului german. Soldații din transportor o priveau surprinși. Conștată cu amărăciune că mai înregistrase un eșec — nu reușise s-o salveze pe Inge.

Ieși din cameră spunîndu-și că nu mai era mult pînă la apariția omului pe care Ring îl cunoștea și de care se hotărîse să facă abstracție. Știa că ultimul act al acestei piese avea să fie foarte dificil. Nu-și făcuse nici un plan, ci își fixase doar cîteva idei pe care intenționa să le pună în aplicare în funcție de împrejurări.

Se apropie de ușa camerei Annei-Maria. Ring și domnișoara Elken discutau destul de tare. Își auzi numele.

— Când v-a vorbit Inge despre castel ? — era vocea lui Ring.

— Ieri seară.

— Schenk era de față ?

— Da !

— Dar Kloss ?

— Și el — vocea fetei era ușor ironică. Neîncredere ? În plus lipsă de loialitate. Dealtfel tipică pentru armata voastră.

Auzi râsul scurt al lui Ring.

— Kloss nu va mai vedea castelul Edelsberg, draga mea.

De astă dată rîse Anna-Maria. Kloss se surprinse mîhnit de reacția fetei. În fond la ce se putea aștepta ? Să-l apere în fața lui Ring ? Fata n-avea nici un motiv să simpatizeze un ofițer al Abwehrului.

Reveni în camera Ingei, lăsînd ușa întredeschisă. Scoase din toc pistolul, îi trase piedica și rămase la pîndă. Era convins că Ring îl va căuta. Într-adevăr, nu trecură decît cîteva minute și auzi pași pe coridor. Li-niștea ce domnea în casă îl surprinse pe colonel.

— Berta, Inge, unde sînteți ? Kloss ? strigă el.

Nu scoase o vorbă. Era pregătit să tragă. Auzi vocea Annei-Maria, care-și dăduse seama de greșeala comisă.

— Nu trebuia să-i lăsăm să plece.

— Prostii !

Ring începu să deschidă ușă după ușă. Apăru în prag, cu pistolul în mînă. Kloss aruncă un scaun și arma zbură. Ring apucase să tragă, dar nu-și atinse ținta.

— V-ați supraapreciat, rosti Kloss, nu pot fi lichidați chiar atît de ușor.

— Peste cîteva minute va sosi camionul — Ring se străduia să-și recapete calmul. N-ai de ce te teme. Îți promit că vei fi în siguranță.

— Nu veți pleca nicăieri, domnule colonel Ring.

— Unde e Inge ?

Kloss ridică din umeri a neștiință.

— Mă tem pentru ea — era sincer. Dacă nu va fi deșteaptă... se întrerupse căci în prag apăru Anna-Maria.

Americanca intui rapid situația.

— N-ați reușit să vă puneți de acord, constată ea.

— Căpitanul Kloss a înnebunit, mormăi Ring.

— Colonelul s-a hotărît să scape de mine. Dealtfel sînteți în cunoștință de cauză. Atîta doar că n-a apucat s-o facă.

Anna-Maria îi privi cu indiferență. Remarcă arma lui Kloss ațintită asupra colonelului.

— În ce mă privește, mi-e indiferent care dintre voi doi va dezgropa arhiva. Dacă știi unde a ascuns-o, împușcă-l și hai să mergem.

— Idioților, urlă Ring, în camion sînt oamenii mei și numai eu știu unde e arhiva.

— Colonelul Ring omite niște amănunte, Berta și Schenk — spuse Kloss cu voce joasă.

— Un denunț !

O clipă Kloss avu impresia că Ring se va arunca asupra lui.

— Idiotul acela a denunțat.

— Mai degrabă Berta.

Anna-Maria se hotărîse să intre în joc. Făcu un pas spre pistolul lui Ring și se aplecă să-l ridice.

— Nu te sfătuiesc să încerci, o avertiză Kloss.

— Vrei să ne predai Gestapoului ?

Ochii ei exprimau ura.

N-avea rost să le mai răspundă, căci o mașină opri în fața casei. Se auzi tropăitul pașilor grei și ușa de la intrare trântită zgomotos. În prag, în uniformă de sturm-bannführer, apăru ajutorul de farmacist Schenk.

În sinea sa, Kloss constată că ceea ce le conferea germanilor prestanță era uniforma. Schenk părea cu totul alt om decât cel căruia nu mai departe cu o zi înainte Kloss îi ordonase să-i arate cum salută un adevărat german. Deci, pe el îl lăsase Ring să păzească arhiva. Wilhelm Schenk se decisese să-și ducă misiunea pînă la capăt. Stătea în prag ținînd neglijent pistolul în mînă. Aprecie dintr-o privire situația și pe față îi apăru o grimasă asemănătoare unui zîmbet.

— Domnul căpitan Kloss s-a purtat ca un adevărat german. Tu, Ring, ești un trădător. N-am crezut că vei ceda. Ai dovedit că ți-ai pierdut încrederea în führer și Reich — apoi se întoarse spre Anna-Maria. Mi-am închipuit eu cine ești, lepădătură.

Ring tăcu, incapabil să joace pînă la capăt.

— Arhiva va fi în siguranță, continuă Schenk. Inge a ta — i se adresează lui Ring — a murit. Ca să fiu sincer, îmi pare rău. Era mai cinstită decât tine. Am fost nevoit s-o lichidez, căci știa prea multe.

Colonelul Ring făcu un salt înhățînd pistolul. Glonțul lui Schenk îl atinse înainte de a apuca să apese pe trăgaci.

— Astfel sfîrșesc trădătorii, rosti Schenk sentențios.

Kloss știa că următoarea victimă va fi Anna-Maria. Fata părea conștientă de ceea ce va urma. Privirea ei nu trăda teama, ci resemnarea. Se lipi cu spatele de zid așteptînd sfîrșitul.

Dinspre nord se auzea tot mai tare bubuitul tunurilor.

Kloss privea mina lui Schenk cu degetul pe trăgaci. Trebuia să acționeze rapid. N-avea voie să rateze. Trase. Schenk se prăbuși privindu-l pe Kloss cu uimire. Aceeași uimire exprimau și ochii Annei-Maria, care-și luase adio de la viață.

Se auziră pași. Oamenii lui Schenk, rămași în mașină, pătrunseră în casă. Erau doar doi.

Kloss privi pe fereastră. În fața casei se afla un autoturism de campanie gol. Deci Schenk nu-și luase o escortă numeroasă. Fără o vorbă îi întinse americancei pistolul lui Ring. Apoi îi șopti :

— Țintește bine și fugi imediat la mașină.

— Am înțeles, murmură ea.

Kloss mai trăise asemenea situații când secundele par a se transforma în minute. Trebuiau să intre. Îi auzi vorbind pe coridor. O privi pe Anna-Maria. Știa să se stăpânească. Arma nu-i tremura în mână.

Apărură. Anna-Maria și Kloss traseră în același timp. S.S.-iștii se prăbușiră.

În camera plină de fum și praf nu-și mai vedeau chipurile. Se priviră abia în mașina care-i ducea spre castelul Edelsberg. Kloss apăsă pe pedala de accelerație. Șoseaua lucea în lumina soarelui ce cobora spre apus. O apucară pe drumeagul străjuit de copaci bătrâni ce ducea spre poarta castelului. Kloss opri. În sfârșit își putea permite să fumeze în liniște o țigară. Îi oferi una și fetei. Fumară în tăcere privind castelul ce se profila pe fundalul azuriu al cerului.

— Ce-ai de gând să faci ? Cum vom transporta arhiva în zona americană ? întrebă într-un târziu Anna-Maria.

— Glumești !

Fata îl privi surprinsă :

— Nu știi unde e arhiva, conchise ea.

Kloss izbucni în râs.

— Arhiva, draga mea aliată, va ajunge acolo unde trebuie. Încă n-ai înțeles ?

Kloss îi privi ochii măriți de uimire.

— Am pierdut partida asta, murmură ea. Știi ceva, Hans, sau cum te-o fi chemînd, culmea e că nu regret. Dar deloc. Castelul e la dispoziția noastră. Mergem ?

Pe urmele gruppenführerului Wolf

1

Era în primele zile de mai ale aceluia an în care avea să se termine războiul. Primăvara, care se lăsase așteptată, izbucnise dintr-odată. Căldura neobișnuită pentru luna aprilie părea că vrea să compenseze acea întârziere nejustificată.

Soldații zvirliseră mantalele devenite inutile. Grupuri, grupuri se deplasau cu tunicile de postav descheiate, căci nu primiseră uniforme de vară pe care intenționa, luată prin surprindere de capriciile acelei primăveri, nu reușise să le împartă. Nici nu era de mirare. Haosul provocat de iminența înfrângerii, evidentă chiar și pentru cei orbiți de mirajul victoriei, era încă un motiv.

Cei care cu puține zile în urmă mai strigau „heil“ pe străzi, ascunzându-și sub strigătele vesele disperarea care mocnea în ei, pregătiseră cearșafurile albe. Agățate de cozi de mătură, ele aveau să fie peste puține zile simbolul sfârșitului viselor paranoice de victorie asupra întregii lumi. Deși în majoritatea caselor steagurile albe erau pregătite pentru a-i întâmpina pe învingători, iar mulți scosese de pe perete portretul conducătorului, ascunzând edițiile de lux ale „Mein Kampf“-ului, deși dinspre apus răzbăteau încă zgomotele exploziilor, asemănătoare dangătului clopotelor, în acest orașel din vestul Germaniei, instituțiile regimului aflat în agonie mai funcționau.

În clădirea roșie de lângă catedrală Gestapoul continua să lucreze ; steagul cu zvastica atârna încă deasupra re-

ședinței kreisleiterului *. Pe garduri și pe zidurile caselor erau lipite afișe ce îndemnau la luptă pentru fiecare casă și stradă, amenințând cu moartea pe oricine ar îndrăzni să se îndoiască de victorie. Amenințările nu erau formale. Cu litere negre, gotice, erau tipărite numele „trădătorilor blestemați” și ai „dușmanilor poporului german” — soldați care aruncaseră armele sau bătrâni și bolnavi ce refuzaseră să se înroleze în Volkssturm.

În Statul Major cantonat în clădirea școlii își avea sediul generalului Willmann, comandantul diviziei, mai bine zis a ceea ce mai rămăsese din divizie, căruia i se încredințase apărarea orașului. N-avea cîtuși de puțin aspectul „omului hotărît să lupte pînă la capăt”.

Generalul se ridică din fotoliul în care moțăise. Își frecă ochii înroșiți și începu să-și îmbrace tunică cu gesturi neîndemînatice. Lui Kloss i se făcu milă de bătrînul obosit. Se apropie și-l ajută să-și pună uniformă.

Nimerise aici întîmplător, adus de unul dintre ultimele avioane care reușiseră să decoleze din Berlinul încercuit, oraș ce amintea acum un peisaj lunar.

Avionul, înțesat de ofițeri care cerșiseră repartizarea fictivă la niște unități dintre care multe nu mai existau, aterizase în acest orașel. Un camion de ocazie îi transportase de la aeroport în centru. Dacă n-ar fi fost cioburile geamurilor ce le scîrțiau sub cizme, hîrtille împrăștiate de vînt și fulgii pernelor rupte puteai crede că războiul nu trecuse pe aici. Casele rămăseseră intacte.

Tocmai își șpunea că trebuie să găsească o mașină sau o motocicletă care să-l transporte spre est, cît mai aproape de ai săi. Perspectiva de a se întîlni cu americanii nu-i surîdea. Dorea să revină cît mai repede printre ai săi, să scape de acea odioasă uniformă pe care atîta vreme fusese obligat s-o poarte. Și totuși rămăsese. Trecînd pe lîngă un

---

* Conducător politic al unei regiuni.

stîlp cu afişe le privi maşinal. Semnătura pe care o văzu sub textul unui afiş mare îl făcu să se oprească.

„Nici o capitulare. Luptăm pînă la ultimul om. Din ordinul fîhrerului nu vom ceda nici o palmă de pămînt atîta timp cît un singur soldat german se va afla în viaţă. Ne îndeplinim datoria. Moarte trădătorilor şi dezertorilor ! Din ordinul meu au fost spînzuraţi astăzi trei trădători. Pe ceilalţi îi aşteaptă aceeaşi soartă. S.S. gruppenführer Wolf.“

Faptul că semnatarul acelui apel era gruppenführerul Wolf schimbă planurile lui Kloss. Însemna că omul se afla încă în oraş.

Una din ultimele misiuni pe care i le încredinţase Centrala era aceea de a-i depista pe cîţiva dintre criminalii de război care urmau să răspundă în faţa tribunalului polonez pentru crimele comise. Pe listă figura la loc de frunte Wolf. Deci nu sosise momentul să renunţe la uniforma de feldgrau. Urma să ducă la îndeplinire ultima misiune cu care îl însărcinase Centrala.

Ajunse fără probleme la Statul Major şi se prezentă la generalul Willmann. Bătrînul ofiţer, cu o excrescenţă proeminentă pe gît, nu-i puse întrebări de prisos. „Am nevoie de un ofiţer de legătură. Veţi rămîne la mine“, îi spusese el. Kloss condusesese toată noaptea motocicleta ce-i ducea de-a lungul liniei frontului. Generalul încerca să stabilească de ce forţe mai dispune şi ce mai rămăsese din ceea ce în documentele Statului Major figura încă sub numele de „divizie“.

După ce moţăise vreme de un ceas îl aducase din nou pofta de plimbare. Kloss se întreba dacă bătrînul intenţiona într-adevăr să reziste în acest oraş.

După recunoaşterea făcută constataseră că americanii ocupaseră cu o zi în urmă o localitate situată la douăzeci şi cinci de kilometri, spre vest. Deşi nu întîmpinaseră nici o rezistenţă, renunţaseră să înainteze. Procedau conform obiceiului — îşi îndeplineau cu precizie planul, de parcă ar

fi prestat o muncă normată într-o uzină. Astăzi sau cel târziu mâine aveau să ajungă în oraș.

Generalul își aruncă pe umeri un pardesiu de piele, fără trese, și o apucă înainte.

— Încotro, domnule general ? întrebă Kloss când în cele din urmă reuși să pornească motorul motocicletei.

Bătrînul îi indică direcția cu un gest al capului.

Kloss demară brusc. Nu parcurseră mai mult de trei sute de metri și generalul îi ceru să oprească. Se aflau într-o piațetă triumphiulară, în apropierea poștei. Pe latura mai largă staționau niște tancuri. Cîțiva tanchiști se culcaseră la umbra coloșilor vopsiți în culori de camuflaj, iar alții, dezbrăcați pînă la brîu, se spălau la o pompă veche. Un soldat cerceta cu atenție cusăturile cămășii, altul, cu casca de piele pusă sub cap, făcea plajă.

— Ce dracu' se întîmplă aici ? De ce stați ? izbucni Willmann furios.

— Ce-ți pasă ! îi răspunse unul din tanchiști.

Văzînd gradul lui Willmann, care-și dezbrăcase pardesiul, se corectă :

— Ce vă pasă, domnule general !

— Kloss, strigă generalul, vreau să notezi numele și gradul ticălosului ăstuia. De ce nu scrii ? Execută ordinul !

Colonelul Luetzke, comandantul brigăzii de tancuri ce se compunea acum din cinci „Tigri“, distins cu crucea de fier cu frunze de stejar, rănit de trei ori în acea campanie, izbucni într-un rîs isteric.

— Scrie, te rog !

— Dacă nu porniți imediat voi cere să fiți executați pe loc, fără nici o judecată.

— Vom pleca, răspunse colonelul recăpătîndu-și calmul.

Se șterse pe frunte și dîrele de murdărie i se întinseră pe toată fața.

— Vom pleca, repetă el. Voi da ordin oamenilor să umple rezervoarele cu apă. Dacă motoarele vor merge cu apă, vom pleca. N-avem nici o picătură de benzină.

Willmann se răsuci pe călcie și fără o vorbă o porni spre motocicletă. Kloss îl privi — stătea în ataș și lacrimile îi curgeau pe față.

„Cinci ani, cinci ani am așteptat clipa asta“. Nu-i era cîtuși de puțin milă.

Ajunși în strada principală văzură cîțiva băiețandri în uniforme de Hitlerjugend care alergau spre pod transportînd faustpatroane. Kloss îi depăși și urcă pe trotuar barîndu-le drumul cu motocicleta. Sări din șa. Cel mai vîrstnic dintre băieți avea vreo șaisprezece ani, iar ceilalți treisprezece-paisprezece.

— Încotro ?

— Am primit ordin să-i oprim pe americani la pod. Se pare că tancurile lor au intrat deja în oraș.

— Înapoi, li se adresează Kloss calm. Ordinul se contramandază. Cine l-a dat ?

— Gruppenführer Wolf strigă băiatul. Vom lupta pînă la ultimul om.

— Eu conduc apărarea acestui oraș — generalul se apropiase pe neobservate. Voi nu sînteți soldați, ci o adunătură de mucoși care și-au pierdut mințile. Faustpatroanele voastre nu valorează doi bani. Tancurile o să vă facă chiseliță. Înapoi, acasă și să nu mai scoateți nasul în stradă.

— Dar e ordinul führerului... bîgui un băiețăș scund cu ochelari.

— Număr pînă la trei. Faustpatroanele la perete și ștergeți-o acasă, zise Kloss, altfel — începu să-și desfacă catarama — fiecare va primi zece curele pe fundul gol.

Băieții, unii ezitînd, alții vădit ușurați, așezară proiectilele lîngă perete.

Generalul se răsuci. Privirea îi fu atrasă de ceva ce atârna în vitrina spartă a unui magazin. Dezgustat, întoarse capul. Kloss văzu întâi niște cizme soldățești. De suportul de care se agătau cîndva manechinele era spînzurat un om în uniformă zdrențuită de feldgrau. Nu se știe cine îi smulsese epoleții și vulturul hitlerist de la buzunarul tunicii. De cizmele pline de noroi era agățat un bilet : „Spînzurat din ordinul gruppenführerului Wolf. Asta va fi soarta tuturor dezertorilor.“

Demară brusc. După cîțiva metri însă motorul începu să tușească, pentru ca în cele din urmă să se oprească.

— Nu mai avem benzină, domnule general.

Willmann se mulțumi să dea din cap, coborî și o porni spre clădirea în care se afla Statul Major.

Trecu în tăcere pe lîngă un volkssturmer ramolit care nici nu se mai obosi să-și îndrepte ținuta — fuma și continua să discute cu o santinelă de parcă nici nu l-ar fi cunoscut pe bătrînul acela în haină de piele.

Se prăbuși în fotoliu, cu pardesiul pe umeri, apucă o sticlă și bău dintr-o înghițitură o jumătate de pahar de alcool. Apoi i se adresă lui Kloss.

— Îl cunoașteți pe acest Wolf ?

— Nu. Se pare că a sosit ieri cu avionul direct de la Berlin.

— Tot de acolo ați venit și dumneavoastră.

Urmă o tăcere lungă. Îi întinse apoi sticla și un pahar.

— Pare-se că s-a hotărît să mențină orașul, continuă el ceva mai tîrziu.

— După toate probabilitățile, americanii se găsesc la numai cincisprezece kilometri. Și dacă e adevărat ce spun neau băieții aceia, în curînd vor sosi parlamentarii. Dacă în acest timp se va trage, fie și un singur foc, atunci...

— Destul, izbucni Willmann și pumnul său făcu să zăngănească paharele aflate pe masă. Destul cu porcăria asta. Nu se va mai trage nici un foc.

Începu să se plimbe nervos prin cameră, încercînd din cînd în cînd să prindă ceva la radio.

— Crezi că avem vreo șansă să luăm legătura cu Statul Major al armatei ?

Sunetele unui marș victorios acoperiră vorbele lui Kloss. Bătrînul se apropie și făcu radioul mai încet.

— De ieri nu s-a mai putut stabili legătura. Pe lungimea noastră de undă transmite un post sovietic.

— Atunci voi decide singur.

Tonul lui părea să confirme că de fapt se hotărîse. Deschise gura parcă ar mai fi vrut să adauge ceva, dar se opri și-l avertiză pe Kloss să tacă. Își apropie urechea de difuzorul radioului și învîrti butonul la maximum : „Aici radio Hamburg, aici radio Hamburg“. Tonul spikerului era festiv, emfatic. „Către întregul popor german, către soldați și populația civilă. Peste cîteva momente vom difuza o declarație oficială importantă“. Urmară acorduri de tromboane și timpane. Kloss recunoscă primele măsuri din Simfonia a șaptea a lui Brückner. Melodia se stingeă treptat. Pe acest fond muzical se auzi din nou vocea spikerului : „În această dimineată a încetat din viață fűhrerul mării Germanii, Adolf Hitler. A murit la datorie luptînd pînă la capăt împotriva bolșevismului. A murit asemeni unui adevărat soldat apărînd cu arma în mînă capitala Germaniei — Berlinul. Conform testamentului fűhrerului, conducerea va fi preluată de amiralul Doenitz. Începînd de astăzi marele amiral Doenitz este președintele Reichului, doctorul Goebbels cancelar, reichsleiterul Bormann șef al partidului, iar Seyss-Inquart ministru al afacerilor externe...”

Cuvintele spikerului fură acoperite de pocniturile ce se auzeau în aparat.

— Asta e sfîrșitul. Voi accepta condițiile americanilor. Dealtfel — zîmbi nervos — ei pun o singură condiție : capitularea necondiționată.

— Înainte de a sosi aici parlamentarul lor, Wolf va reuși să mai trimită la moarte cîteva sute de băiețandri cu minți înfierbîntate. Mai sînt în oraș felinare de care pot fi atîrnați soldații sătui de iadul ăsta.

— Sfîrșitul ! Un asemenea sfîrșit... rosti ca pentru sine generalul.

Părea că nu-l auzise pe Kloss. Și totuși, trebuie să-l fi auzit căci continuă :

— În orașul acesta nu va mai muri nici un german. Aveți cuvîntul meu de onoare — se așeză în fotoliu și umplu paharele. Aș vrea să vă rog ceva. Pot să vă ordon, însă prefer să considerați asta ca o rugăminte. Strîngeți cît mai mulți oameni, indiferent cine, numai să fie înarmați. Tanchiștii de la Poștă, infanteriștii cazați la biserica Sf. Sebastian... Dacă le veți spune despre ce e vorba vă vor urma. Înconjurați clădirea aceea înaltă și roșie de lîngă catedrală unde e sediul S.D. Acolo trebuie să fie și gruppenführerul Wolf. Să nu iasă nimeni. E clar ?

— Este cît se poate de clar, dar puțin prea tîrziu.

Willmann clipi din ochi de parcă n-ar fi înțeles. Continuă :

— O dată cu moartea führerului sîntem absolviți de jurămint. Voi semna capitularea orașului și-l voi preda americanilor. Îl voi împiedica pe Wolf să acționeze. Asta va fi cadoul pe care-l voi face americanilor. Mai devreme sau mai tîrziu vor înțelege că Wehrmachtul a fost dintotdeauna împotriva acestor cîini turbați.

— Dintotdeauna ? întrebă ironic Kloss. Sau de cînd înfrîngerea s-a dovedit iminentă ?

— Căpitane Kloss, pentru astfel de afirmații...

— Ați jurat, domnule general că nici un german nu va mai muri în orașul ăsta.

— Sînt obosit. Și dumneavoastră ! Sîntem extenuați cu toții. Americanii trebuie să ne trateze altfel decît pe cei din S.S. Lupta nu-și mai are sensul. Vom capitula, dar în condiții onorabile...

— Domnule general, lângă fabrica de muniții din oraș se află un mic lagăr. Sînt cam cinci sute de prizonieri. Cei mai mulți, ruși și polonezi. Există și cîțiva italieni. Paza o asigură S.S.-ul, iar fabrica o conduce Wolf. Dacă nu acționăm, viața acestor oameni e în pericol.

— În primul rînd clădirea roșie și pe urmă lagărul. Dezarmați garnizoana. Armata este cea care a luptat și numai ea poate duce tratative cu americanii. M-ați înțeles, domnule Kloss ?

Dar Kloss dispăruse. Se grăbea să execute ultimul ordin al superiorilor săi germani, primul pe care era decis să-l ducă întocmai la îndeplinire.

2

Toți patru se aflau într-o încăpere în beciul Gestapoului, clădirea în care în ultimii unsprezece ani deținuții torturați așteptau moartea sau deportarea în lagăre. Acel beci reprezenta ultima redută a rezistenței în oraș. Singura care le mai rămăsese. Erau conștienți că nu mai au nici o scăpare. Ce-i drept, prevăzătorul sturmbannführer Ohlers ascunsese în nișa din spatele sobei cîteva uniforme de soldați ai Wehrmachtului, dar asta nu le asigura prea multe șanse. Tatuajul cu grupa sanguină, pînă nu demult însemn al apartenenței la o castă privilegiată „a celor mai

buni și mai credincioși“, îi putea trăda la o cercetare mai atentă. Dealtfel, prea multă lume îi cunoștea.

Un S.S.-ist în impermeabil se strecură cu greu prin ușa îngustă, baricadată pînă la jumătate cu saci cu nisip.

— Domnule sturmbannführer, i se adresă el lui Fahrenwirst, cu respect vă raportează...

— Termină cu prostiile și uită ce grade am avut. Dă-i drumul.

— Wehrmachtul a încercuit clădirea. Poarta principală este blocată.

— Ce facem ? întrebă Wormitz.

Își frecă obrazul invadat de o barbă roșcată. Apoi, îi făcu semn S.S.-istului să iasă.

— Domnul general Willmann vrea să le facă o bună impresie americanilor, șuieră Ohlers.

— E clar, dar asta nu înseamnă să stăm cu brațele încrucișate, constată Wormitz. Ce propuneți, domnule Lueboff ?

— Mi-e frică că ne-am pripit cu prizonierii aceia. Dacă Willmann ne va preda americanilor vom plăti scump.

— Aiurezi, domnule Lueboff, ce-s prostiile astea, am îndeplinit ordinul gruppenführerului Wolf. Noi n-am avut nici un cuvînt de spus. La drept vorbind, ordinul de execuție a fost dat direct celor care l-au executat. Nici măcar n-am știut de asta. Ce naiba, ați uitat ?

— Are dreptate — Fahrenwirst își mîngîie tuleiele. N-am făcut altceva decît să executăm ordinele superiorilor. N-au decît să-l caute.

— De un an, izbucni Ohlers, se afla pe lista celor pe care ei îi numesc criminali de război. Îl așteaptă judecata și condamnarea la moarte.

— Întîi să-l prindă, vorbi Wormitz și asta n-o să fie chiar atît de simplu. Nu credeți, domnilor, că șoferul care

l-a adus ieri de la aeroport ar trebui să „dispară” înainte de sosirea americanilor ? Ca și secretarul, care știe câte ceva despre gruppenführer ?

— Mă ocup eu de asta, rosti Lueboff ridicându-se de pe lada pe care stătea.

Își scoase revolverul din toc. Se apropie de ușa bari-cadă cu saci de nisip.

— Mai reflectați, dragii mei, însă în situația în care ne aflăm, nici o rezistență nu-și mai are sensul. Să ne gândim la noi și să salvăm ceea ce mai putem salva.

— Are dreptate, îl aprobă Fahrenwirst cu un gest al capului. Să arborăm steagul alb și să renunțăm la acte inutile de eroism. Să le propunem americanilor serviciile noastre și să-i informăm cu tot ceea ce știm despre grup-penführerul Wolf. În fond de ce l-am mai acoperi ?

3

De la fereastra coridorului, Kloss privea curtea în formă de patrulater a fostei cazărmi. Un locotenent american stătea pe scara jeepului său de parcă ar fi trecut în revistă soldații germani, așezați în rînd câte trei, fără centiroane, înarmați cu mătură și găleți. La un gest al mîinii, soldații porniră în direcția lui în pas de defilare. Marșul stirni un nor de praf. Peste cîteva clipe urma să înceapă o festivitate, care conform tradiției, trebuia să dureze trei zile. Locotenentul Lewis (translatorul îl prezentase încă din prima zi) avea să scoată din jeep o ladă de ciocolată și țigări pentru a le împărți celor care-și dovediseră vrednicia la măturatul și spălatul curții și al scărilor sau în alte

asemenea misiuni născocite de comandantul american al lagărului.

Kloss se desprinsese de la geam. Imaginea umilirii la care erau supuși acei oameni nu-i oferea nici o satisfacție. Devenise un ritual zilnic, care alături de cele trei mese punctau momentele importante ale zilei în prizonierat, medita el.

În urmă cu patru zile, îndeplinind ultimul ordin al generalului Willmann, încercuise clădirea roșie de lângă Catedrală. Și astăzi... Gîndurile îl duceau în urmă cu patru zile. Trecuse parcă o veșnicie. Clipa aceea n-o va uita nici odată. Îi rămăsese întipărit în minte nu atît momentul în care generalul Willmann înconjurat de Statul său Major aștepta la masa așezată în piață sosirea ofițerilor americani pentru a semna capitularea, nici clipa în care și-a desprins centura cu pistolul predînd-o unui căpitan american ce părea că nu știe ce să facă cu ea, nici multiplicarea gestului simbolic al generalului concretizat în mormanul crescînd de revolvere, carabine, faustpatroane aruncate unele peste altele cu o bucurie nedisimulată că în sfîrșit porcăria aceea încetase și ei rămăseseră în viață, cît momentul în care de după un colț apăruse primul tanc american ce înainta încet parcă furișîndu-se ; cînd ajunsese în piață, ca la un semn apăruseră la geamuri steaguri albe, improvizate din cearșafuri și fețe de masă, agățate de bastoane, prăjini sau cozi de mătură.

Meritase să treacă prin acel război fie și numai pentru a vedea clipa aceasta, se gîndise el atunci. Dar toate se petrecuseră cu patru zile înainte. Pînă noaptea tîrziu auzise cîntecele vesele ale soldaților americani care sărbătoreau victoria. Nu astfel își imaginase Kloss ziua victoriei. Sperase s-o trăiască printre ai săi. Ar fi putut să evite prizonieratul și, imediat după intrarea americanilor, să treacă

dincolo de Elba de care nu-l despărteau decît optzeci de kilometri. Îşi înfrînsese această dorinţă şi hotărîse să rămînă. Ajunsese la concluzia că şederea în această cazarmă, acum lagăr, unde soldaţii fuseseră amestecaţi cu ofiţerii, Wehrmachtul cu S.S.-ul, cîtiva civili, primarul şi alte oficialităţi îi oferea unica şansă de a-l descoperi pe Wolf. Cîteva dialoguri surprinse întîmplător între Ohlers şi Fahrenwirst îl duseră la concluzia că Wolf se afla aici. Curios era că nici unul dintre ofiţerii pe care-i întrebase ca „din întîmplare” nu-l văzuseră niciodată pe gruppenführer.

Kloss reveni la fereastră. Soldaţii care primiseră ca-dounile se răspîndiseră cu prada, probabil pentru a comercializa ţigările şi ciocolata în coridorul ce ducea la closete. În lagăr se crease rapid o adevărată bursă neagră. Cei cărora nu le ajungeau ţigările sau care nu se număraseră printre premiaţi stăteau izolaţi sau în grupuri mici prin curte. Kloss văzu ridicîndu-se bariera de la poartă. Săntinela de culoare, cu caschetă albă, salută degajat pe cei din automobilul care intrase. Din clădirea ocupată de americani ieşi în fugă locotenentul Lewis. Kloss îl recunoscuse chiar de la distanţă datorită masivităţii lui. Locotenentul strînse mîna celor doi ofiţeri care se strecuraseră din automobilul acela îngust.

Renunţă să mai privească şi o porni spre sala care de trei zile le servea drept dormitor. Se aruncă pe patul de campanie fără să răspundă la întrebarea amicală a colonelului tanchist, acelaşi care ripostase atît de neprotocolar generalului Willmann în urmă cu cîteva zile. Bătrînul nu-i iertase ieşirea, dar colonelul nu părea să-şi facă probleme din cauza asta.

- Nu vrei să jucăm o partidă ?
- Poate ceva mai tîrziu, îi răspunse Kloss.
- Prost dispus ? Cel mai bun remediu este o partidă de dame.

Încă din prima zi colonelul Luetzke își făcuse rost de o scîndură pe care desenase o tablă de șah, strînsese nasturi de uniformă, care se găseau din belșug în lagăr, și-i provoca pe toți la o partidă de dame. Juca prost și comitea cu regularitate aceleași greșeli.

— N-avem voie să ne lăsăm pradă disperării, îi spuse el cu emfază, imitînd vocea răgușită a lui Willmann. Trebuie să ne gîndim la viitorul Germaniei.

— Chiar așa, Luetzke, dacă vrei să știi, auzi Kloss o voce.

Generalul se opri în prag. De cînd fusese numit comandant german al lagărului i se înapoiase centironul.

— Idiot bătrîn, mîrîi Luetzke întorcîndu-i spatele lui Willmann.

Generalul se făcu că nu-l aude.

— Căpitane Kloss, aș dori să-ți vorbesc. Prefer să... privi spre colonelul întors cu spatele.

— Dacă e vorba tot de propunerea pe care mi-ați făcut-o ieri, refuzul meu este categoric.

Cînd locotenentul american îi propusese să preia funcția de șef al lagărului, Willmann îl rugase pe Kloss să accepte rolul de ofițer de legătură în relațiile cu comandamentul american. I se părea inacceptabil ca el, general german, să se înjosească ducînd tratative cu un oarecare locotenent american, chiar dacă făcea parte din armata victorioasă. Kloss refuzase, dar Willmann nu i-o luase în nume de rău. Nu petrecuse mai mult de două zile în compania lui Kloss și totuși începuse să-i fie simpatic.

— Nu, Kloss, nu intenționez să reiau discuția aceea. Aș dori însă să ne plimbăm puțin împreună.

— Nu-i nevoie !

Luetzke se ridică alene din pat, scărpinându-și pieptul păros. Sub tunica descheiată nu avea cămașă. Puteți discuta aici, eu ies puțin la aer. Își luă de sub pernă tabla și săculețul cu nasturi și, ostentativ, își pocni călcîiele în fața lui Willmann :

— Permiteți-mi să plec, domnule general, strigă el ducându-și palma la tâmplă.

Apoi izbucni într-un rîs răgușit și părăsi încăperea. Bătrînul se lăsă greoi pe patul lui Luetzke și dădu cu tristețe din cap :

— Crede-mă, Kloss, a fost un ofițer remarcabil. Dacă cei asemeni lui își pierd capul, atunci... Vreau să discut cu dumneata în legătură cu ceva ce mă obsedează.

— Vă ascult.

— Îți amintești... era cu cîteva ore înainte de capitulare. Ți-am cerut să încercuiești clădirea Gestapoului. Mi-ai vorbit de un lagăr de prizonieri care lucrau la fabrica de muniții.

— Da, confirmă Kloss așezîndu-se pe pat.

— Te-ai înșelat. În lagărul acela, în afară de ruși, polonezi și italieni mai erau și englezi...

O vreme generalul tăcu. Kloss fu cel care continuă dialogul.

— Arc vreo însemnătate ?

— Faptul că acolo existau și englezi ne agravează situația.

La privirea întrebătoare a lui Kloss, adăugă :

— Nu știi că toți au fost împușcați ? Execuția a avut loc cu trei ore înainte de a intra americanii în oraș. Au fost acoperiți cu un strat subțire de nisip, atît de subțire, încît cei douăzeci de soldați germani din lagăr care plecaseră dimineața cu camionul au reușit să dezgroape cinci sute de cadavre în decurs de cinci ore.

— Cîrpaci, izbucni Kloss. Mă refer la cei care au săpat gropile atît de superficial. Le reproșați că nu au dat dovadă de acea meticulozitate proprie germanilor, că n-au avut grijă să șteargă urmele crimei. În plus au fost atît de proști, încît au permis grupurilor de slavi să se amestece cu domnii englezi. Să-i ia dracu pe polonezi și pe ruși, însă englezii... Țasta e lucrul care ne pune într-o postură dificilă, nu ?

— Kloss — Willmann era împăciuitoare — m-ai înțeles greșit. Condamn crima asta indiferent despre cine era vorba.

— Întotdeauna ați fost de aceeași părere sau numai de un timp încoace ?

— N-am făcut niciodată nimic ce putea contraveni dreptului militar și niciodată n-am ordonat împușcarea prizonierilor.

Încet, încet Kloss se calmă. Era furios pe sine că se lăsase pradă sentimentelor. Încă o clipă și s-ar fi demascată. Nu-l mai pîndea nici un pericol, dar i-ar fi fost imposibil să mai dea de urma gruppenführerului Wolf.

„Am rezistat cinci ani. Trebuie să mai suport cîteva zile“.

— Scuzați-mă domnule general, sînt cu nervii la pămînt.

Bătrînul îi puse mîna pe umăr cu un gest protector.

— Toți sîntem cu nervii la pămînt, băiatule.

— Ordinul de a fi executați deținuții îi aparține lui Wolf ? Generalul confirmă cu un gest al capului.

— Trebuie să ne gîndim la viitorul acestui popor, la viitorul patriei.

— Ce intenționați ? îl chestionă Kloss încercînd să evite discuția.

— În curînd le vom fi utili — generalul nu renunțase la abstractizări. Noi lor și ei nouă.

— Care ei ?

Știa la cine se referă, dar voia să-i confirme.

— Ei, indică cu un gest disprețuitor al capului geamul în dreptul căruia se afla un soldat american din M.P. *, americanii. De aceea trebuie să fim cît mai „curați”. Să ne izolăm de oamenii de teapa lui Wolf. Werhmachtul german, izbucni el cu vocea pițigăiată, nu a împușcat prizonierii. Criminalii de teapa lui Wolf...

„Nici el nu crede ce spune. Țipă pentru a-și adormi propria conștiință”.

— Vreau, continuă generalul, să le indicăm americanilor pe gruppenführerul Wolf, care după toate probabilitățile se află în lagăr. Trebuie să-i ajutăm. Consider că aceasta nu poate fi doar decizia mea personală, ci punctul de vedere al întregului corp ofițeresc. Ce părere ai, Kloss ?

— L-ați văzut vreodată pe Wolf ? Știți cum arată ?

Kloss era decis să folosească orice informație. De asta rămăsese aici.

— Nu. Dar ce importanță are ?

— Poate știți sub ce nume se ascunde și ce uniformă poartă ?

— N-am nici cea mai vagă idee. Cred însă că trebuie să-l căutăm împreună și să-l...

— Mai întâi să-l găsim.

Ușa se trînti cu zgomot. Colonelul Luetzke intrase împreună cu nelipsita-i tablă de șah. O aruncă indispus pe pat. Probabil că nu reușise să-și găsească un partener.

---

* Military Police (poliția militară).

— Ați terminat confidențele ? În curînd s-ar putea să fiți nevoiți să le comunicați postului dușman. Au sosit doi indivizi pe care-i miroși de la o poștă că-s spioni. I-au strîns pe toți ofițerii în sala de jos. Am primit ordin să vă comunic că sînteți așteptați cu nerăbdare. Ne cheamă pe rînd. Pe unul l-au și luat la întrebări — sturmbannführerul Fahrenwirst, dacă nu mă înșel.

— Să mergem, Kloss. Cam ciudate maniere au americanii ăștia. Ar fi trebuit să înceapă cu mine. Nu crezi ? Sînt cel mai mare în grad.

— Trebuia să mă fi împușcat la poștă — zise Luetzke cu o voce acră. Precis că ați fi fost primul la rînd. Îi interesează criminalii.

4

Căpitanul Karpinsky îi explica locotenentului Lewis cam în același fel scopul sosirii lor în lagăr.

— Mă interesează criminalii. I-o spuse imediat după ce Lewis se prezentase : „Locotenentul Lewis, bosul temporar al acestui «depozit de fier vechi»“.

La rîndul lor, Roberts și Karpinsky își declină numele și funcția :

— Sîntem de la Serviciul special, preciză Roberts.

— O.K. conchise Lewis. Am fost anunțat că veți veni. Tot parterul vă stă la dispoziție — sala asta mare și camerele cu care comunică.

— Ați mai pregătit ceva în vederea sosirii noastre în afara camerelor ? — se interesă Roberts.

— S-ar mai găsi ceva sticle din vechile rezerve.

Tăcu, dându-și seama că cei doi n-aveau chef de glumă. Reluă pe un ton serios :

— Ați aflat probabil de săpăturile făcute în împrejurimile fabricii ?

— De acolo venim, zise Karpinsky.

— Am separat ofițerii, se află în aripa aceasta. În celelalte sînt soldații. Bineînțeles că nu-i exclus ca printre ei să se ascundă și ofițeri care și-au schimbat uniforma. Mă refer la cei din S.S.

— Într-adevăr, nu-i deloc exclus. Dar de asta ne vom ocupa mai târziu. Se pare că S.D.-ul local este complet.

— Da, generalul Willmann a făcut din ei un buchet și ni l-a oferit în dar. L-am recompensat cu titlul de comandant german al lagărului.

— Să începem cu ofițerii superiori. Aveți lista lor ?

— Da, o am în cameră. Ce-ați zice să mergem și să bem un păhărel ?

— De acord, dar unul singur, acceptă Karpinsky.

— Ce te grăbești așa să-i prinzi pe criminalii ăia ? zise Roberts ușor ironic.

— Mă interesează în special unul, zise Karpinsky, dacă se află în lagărul ăsta...

— Vă referiți la gruppenführerul Wolf, interveni Lewis. Ce-ați zice dacă am anunța că pentru denunțarea lui vom da un premiu — să zicem cîteva cartușe de țigări. Am impresia că cu fiecare țigară primită nemții ăștia devin mai puțin naziști. Un pachet ar trezi în ei sentimente democratice.

Ofițerii din serviciul special nu comentară. Primul interogator a fost Fahrenwirst, standartenführer S.D. Cei doi stăteau fiecare la un birou. Un soldat îmbrăcat numai în-

tr-un maiou abia introdusese în mașină prima coală și polițistul îl și aduse pe prizonier.

— Numele, prenumele, gradul, mormăi Roberts.

Era supărat pe Karpinski care refuzase propunerea lui Lewis de a amîna interogatoriul pentru seară. După ce văzuse cadavrele scoase din gropile acelea săpate în grabă, n-avea decît o dorință — să bea.

— Fahrenwirst Otto, sturmbannführer.

Privi în jur în căutarea unui scaun. Nu exista nimic pe care s-ar fi putut așeza.

— Din ce an ești membru al partidului ?

— Din 1934. În S. S. din 1936.

— Starea civilă ?

— Căsătorit. Șase copii.

— Ce funcții ai îndeplinit ?

— În 1936 am fost transferat din S.A. în S.S. În 1940 am fost mutat în S.D. În timpul războiului am acționat numai în Rusia și Polonia. N-am tras niciodată în englezi sau americani, preciză el privindu-i pe cei doi ofițeri. Am executat ordinele primite. În ce privește inițiativa...

— Destul, întrerupse Karpinsky avalanșa de vorbe. L-ai cunoscut pe gruppenführerul Wolf ?

— Da, confirmă grăbit prizonierul, de parcă aștepta întrebarea.

— Semnalmentele ?

— Blond, cu față prelungă, zvelt, fără semne particulare, enumeră Fahrenwirst servil. Înălțimea în jur de 1,80 m. Vîrsta circa patruzeci de ani.

— Se află aici ?

— Nu știu, nu l-am văzut. Aici sînt sute de oameni.

— Minți ! interveni Roberts. Se ascunde sub un alt nume și poartă altă uniformă.

— Nu știu, răspunse celălalt vădit ușurat.

— Nici despre asta nu știi ? Karpinsky îi azvîrli un plic cu fotografii făcute la exhumarea din acea dimineață.

— Nu știu, nu știu ce reprezintă fotografiile astea, șopti gestapovistul.

— În oraș erau cinci sute de prizonieri de război. Ce s-a întîmplat cu ei ?

— Nu ne-am ocupat de muncitorii străini.

— Știi că lucrau la fabrica de muniții ?

— Am spus că nu m-am ocupat de străini. Am executat ordinele șefului meu direct, gruppenführerul Wolf.

— Cine s-a „ocupat“ de prizonieri ? — insistă Karpinsky.

— Nu sînt în măsură să vă răspund la întrebarea asta.

— Te sfătuiesc să te gîndești bine. Sînteți cu toții interesați să-l găsim pe șeful vostru.

— Și el a avut șefi — constată Karpinsky după ce Fahrenwirst ieși. Cînd îl vom prinde va spune că nici el n-a făcut altceva decît să execute ordinele primite.

— Cine ? Roberts nu înțelese din primul moment.

— Gruppenführerul Wolf.

— Numai la el ți-e gîndul, constată Roberts ușor indispus. Asta pentru că a omorît în special polonezi și ruși ?

Karpinsky se mulțumi să ridice din umeri. Ce ar fi putut răspunde ? El uitase aproape complet limba strămoșilor, deși tatăl său vorbea încă bine polona. L-ar fi căutat pe Wolf cu aceeași înverșunare chiar dacă deținuții omorîți ar fi fost bunăoară sudanezi.

Obișnuit să gîndească logic nu reușea să înțeleagă de ce nemții împușcaseră acești prizonieri numai cu cîteva ore înainte de capitularea orașului, cu trei zile înainte de capitularea definitivă și necondiționată a Germaniei.

Amploarea acestui masacru, inutilitatea lui depășeau capacitatea lui de înțelegere. .

Știa că Wolf se afla pe lista criminalilor de război, că rușii și polonezii pretindeau în primul rînd extrădarea lui deoarece partea de est a Poloniei și Ucraina de vest fuseseră scenele pe care se petrecuseră cele mai mari atrocități care-i purtau semnătura. Deși apăruse recent, la finele anului 1943, curînd, numele lui căpătase o tristă faimă.

Înainte de a-l preda pe Wolf rușilor sau polonezilor, el, căpitanul Karpinski din serviciul C.I.C. * al armatei S.U.A. voia să-l întrebe de ce cu cinci minute înainte de finis ordonase împușcarea celor cinci sute de prizonieri. În pofida unei elementare prudențe a instinctului primar de autocînservare, în ciuda probabilității de a fi depistat, ar fi trebuit să-și dea seama de inevitabila confruntare cu învingătorul.

Karpinsky era obsedat de aceste gînduri în vreme ce interoga alți ofițeri din Wehrmacht și S.S. De comun acord cu Roberts hotărîră să împartă munca pentru a accelera interogatoriile. Roberts trecu în camera alăturată și locotenentul Lewis, totdeauna dispus să fie util, căută printre băieții săi unul capabil să întocmească procesul-verbal.

După cîteva ore ajunseră la o concluzie ciudată. Dintre cei o sută și ceva de S.S.-iști numai patru îl văzuseră pe gruppenführer. Aceștia erau singurii în stare să le furnizeze semnalmente. .

Fahrenwirst, Wormitz, Ohlers și Lueboff îl descriseră pe Wolf aproape în același fel — înalt, blond, osos, circa patruzeci de ani, aproximativ 1,80 m înălțime.

Karpinsky se hotărî să-i ceară lui Lewis să întărească paza lagărului (dacă Wolf va afla că este căutat s-ar putea

---

* Combat Information Center (Centrul militar de informații).

să încerce să fugă). Miine în zori, la apel, urmau să se ocupe în special de cei care corespundeau semnalmentelor.

Era curioasă chiar și asemănarea declarațiilor celor patru înalți ofițeri S.S. Asta îl făcu bănuitor. Nu era exclus ca cei patru să se fi înțeles să-și protejeze șeful, furnizându-le semnalmente false. Nimeni în afara lor nu se dovedi capabil să-l descrie pe Wolf. Șoferul care-l adusese de la aeroport fusese descoperit într-una din camerele de la etajul Gestapoului cu un glonț tras în ceafă. Nici aceasta nu era o întâmplare.

— Am ceva — Roberts intră în cameră fluturînd procesul-verbal al unui interogatoriu — ceva ce te interesează. Însuși gruppenführerul Wolf a ordonat împușcarea celor cinci sute de prizonieri.

— Este cineva care l-a văzut pe Wolf ?

Karpinsky aproape că sări de pe scaun. Sesiză că ofițerul german cu grad de căpitan, care tocmai fusese chemat la interogatoriu, le urmărea cu atenție convorbirea. Poate că știe ceva despre Wolf, îi trecu prin minte. Îl vom scutura cum se cuvine.

— Din păcate nu-l cunoaște, răspunse Roberts. Era ofițer de legătură. Întîmplător se afla pe fir atunci cînd Wolf vorbea cu unul din ofițerii batalionului de pază al lagărului. I-a auzit doar vocea. Din nefericire nu-și amintește numele interlocutorului lui Wolf. Tipul se temea, voia un ordin scris. Wolf urlase la el cerîndu-i să lichideze imediat lagărul, pe răspunderea sa. Confirmarea scrisă urma s-o primească ulterior printr-un curier cu motocicletă. Asta era tot ce știa acel ofițer de legătură.

— Într-adevăr, puțin, interveni într-o engleză curgătoare prizonierul german. Ați găsit pe cineva care-l cunoaște pe Wolf ?

Cei doi americani se priviră stupefiați de parcă ar fi avut în față o ființă de pe altă planetă.

— Și dumneavoastră îl căutați ? — spuse în cele din urmă Karpinsky.

— Ciudat, constată neamțul, nimeni nu l-a văzut.

— Scuză-mă, interveni Roberts, dar cei patru ?

— Fahrenwirst, Ohlers, von Lueboff și Wormitz, nu ? Era de așteptat, mormăi el.

— Scuzați-mă — interveni Karpinsky enervat de acest dialog în engleză care conferea întregii discuții un ton familiar — cine pune întrebări ? De fapt, cine sînteți dumneavoastră ? Cum vă cheamă ?

— Hans Kloss.

— Vorbiți perfect engleza, interveni Roberts și, spre surprinderea lui Karpinsky, îi oferi un scaun ofițerului german. Din Abwehr, nu ?

— Da.

— Luați loc, domnule căpitan — scoase țigările. Fumați ? Într-un fel sîntem colegi, deși am fost adversari. Dumneavoastră sînteți de profesie, iar noi apreciem profesioniștii. Sperăm să aflăm de la dumneavoastră multe lucruri interesante.

— Nu cred că vă pot fi cu adevărat de folos, preciză Kloss amabil, cel puțin în ceea ce urmăriți dumneavoastră.

— Vom vedea, spuse Roberts. Unde ați lucrat ?

— În principal în Polonia și Rusia datorită (nu intenționa să le spună prea multe, dar nici să și-i facă dușmani pe cei doi ofițeri) cunoștințelor mele de limbi slave.

— Ați avut o rețea bună în răsărit.

— Într-adevăr. — Se simțea stingher în pielea de ofițer german. Am avut cea mai mare armată, aproape întreaga Europă și cel mai mare conducător....

Cu un zîmbet amabil, Roberts gustă gluma.

— Să rămînem la rețea, reluă el. Aveți o memorie bună.

— Nu cine știe ce, mormăi Kloss, hotărât să nu furnizeze aliaților informațiile pe care știa că doresc să le obțină.

— În această lume, care nu este nici pe departe cea mai bună, insistă Roberts fără să se descurajeze — deși ar fi trebuit să se simtă lezat, dacă nu de cuvintele. măcar de tonul lui Kloss — nimic nu se face pe gratis. Sînt convins că memoria dumneavoastră trebuie împrăștiată, domnule căpitan. Cred că nu v-ar suride o ședere îndelungată în acest lagăr.

Se lăsă tăcerea. Karpinsky se prefăcea că aranjează hîrtille de pe birou. Își privi colegul fără a-și ascunde nemulțumirea.

— Cred că discuți niște lucruri interesante cu căpitanul Kloss. În ce mă privește prefer altele.

— Despre gruppenführerul Wolf. Și eu prefer subiectul acesta. Cel puțin pentru moment.

— Nu v-a întrebât nimeni ce preferați.

Karpinsky lovi energic biroul cu palma. Simțea pentru omul aflat în fața lui o inexplicabilă simpatie și voia să rupă cît mai repede acea legătură firavă care se înfiripase între ei. Era furios pe sine că se lăsase atras în această discuție neregulamentară cu un ofițer german, dar și mai pornit împotriva lui Roberts care nu scăpa nici o ocazie de a sublinia clarviziunea sa politică. Nu o dată se certaseră crunt în privința atitudinii față de Rusia în perioada postbelică. Karpinsky credea în ideea înțelegerii între S.U.A. și U.R.S.S. lansată de Roosevelt, în vreme ce Roberts o nega. „Am pompat în Rusia pentru a înfrînge Germania. Dar cine ne va ajuta să-i învingem pe ruși ?” — obișnuia el să spună.

— Domnule căpitan Kloss, reluă Karpinsky, l-ați cunoscut pe Wolf ?

— Din păcate nu, declară sincer Kloss.

— De ce din păcate ?

— Wolf este un criminal de război, preciză Kloss cu gravitate. A ordonat uciderea prizonierilor polonezi și sovietici.

— Și a câtorva zeci de italieni, plus. cîțiva englezi, interveni Roberts.

— Cei mai mulți au fost ruși și polonezi.

— Prin urmare sînteți în cunoștință de cauză ? De unde știți ? îl chestionă Karpinsky.

— Am încercat să opresc masacrul, dar din păcate am ajuns prea tîrziu. La cîteva ore după. I-am propus generalului să începem cu lagărul și să ne ocupăm apoi de Gestapo. Willmann a fost de altă părere. Mă tem însă că n-am fi reușit chiar dacă am fi început cu lagărul.

— Am impresia — Roberts se înroși ușor — că sînteți un adversar al hitleriștilor. De cînd ?

— Mai mult ca sigur că Wolf se află în acest lagăr, continuă Kloss, de parcă n-ar fi auzit întrebarea. Cei patru de care ați amintit dumneavoastră stau permanent împreună de parcă s-ar suspecta reciproc. Presupun că-l cunosc pe Wolf și știu sub ce nume se ascunde. Sau, cine știe, s-ar putea... ezită și se întrerupse.

— N-am certitudinea că se află aici. În haosul primelor ore care au urmat intrării noastre în oraș avea tot timpul s-o șteargă. Dar de ce sînteți atît de interesat în descoperirea lui Wolf ? Vechea răfuială între Abwehr și Gestapo ?

— Credeam că vă interesează pe dumneavoastră.

— O ofertă de colaborare ? Roberts era ironic. Am acceptat-o, dar nu numai în afacerea Wolf și nu în primul rînd pentru asta.

— Ați amintit de o anume posibilitate, dar nu mi-ați spus despre cine-i vorba. Vorbeați de cei patru care-l cunoșteau de mult pe Wolf și...

— Înțeleg. Însă e o simplă presupunere nefondată. Nici cea mai mică dovadă. Mă gîndeam că s-ar putea ca tocmai unul dintre ei să fie Wolf.

— De ce nu dumneavoastră ? zîmbi Roberts. Semnalmentele pe care ni le-au furnizat corespund. Destul — vocea îi deveni dură — vom chibzui asupra ofertei dumneavoastră de a ne ajuta în afacerea Wolf. Vă rog să reflectați însă și la cele discutate înainte. Vă sfătuiesc să le tratați cu toată seriozitatea. Acum puteți pleca.

După ieșirea lui Kloss, trimisră grefierul să le aducă bere.

— Avem nevoie de o mică pauză, spuse Karpinsky parcă scuzîndu-se.

În timp ce deschidea cutia îl întrebă direct pe Roberts :

— Cum îți place colegul nostru din Abwehr ?

— Mai știi ? S-ar putea să dorească într-adevăr să-l găsim pe Wolf. La naiba, poate că nu toți nemții... sau poate că toți... Imposibil într-un astfel de stat să rămîi cu mîinile curate. Asta înseamnă să trăiești normal, să muncești, să faci armata fără să te gîndești la deținuții din lagărele de concentrare. Ce zici ?

— Îți amintești de afișul acela pe care bătrînul Patton ne-a cerut să-l punem cînd am intrat în Olanda : „Atenție, ați trecut granița civilizației europene. De aici începe teritoriul barbariei.“ Tu suferi de mania persecuției. Ești obsedat de Wolf. Vom pune mîna pe el mai devreme sau mai tîrziu. Pînă atunci nu neglija alte probleme. Neamțul acela vrea să-și vîndă pielea cît mai scump. Să obțină prețul maxim pentru informațiile lui sau, cine știe...

— La ce te gîndești, Roberts ?

— Nemții i-au subapreciat pe slavi și serviciul lor de spionaj. Și au plătit scump.

— Tu ești cel care suferi de mania persecuției, rîse Karpinsky. Îi judeci pe toți prin prisma ta. Presupui că un ofițer din armata învinsă trebuie să fie încîntat de oferta de colaborare făcută de învingători. Poate că e patriot și ne urăște. Sau pur și simplu s-a săturat de toate. Nici eu nu-s departe de asta. N-o să fac mulți purici pe aici.

— Exagerezi, bătrîne, zise Roberts, dar nu era sincer, se ridică. La treabă ! Mai avem vreo treizeci care ne așteaptă.

5.

După cîteva ore de interogatoriu, Roberts și Karpinsky erau incapabili să-i mai deosebească între ei pe ofițerii interogați. Toți semănau. Aceleași fețe mohorîte, indifereente, unele dușmănoase ; chipurile unor oameni care nu mai așteptau nimic de la viață.

Unul dintre ultimii interogați în ziua aceea a fost colonelul Luetzke.

Karpinsky începu cu întrebările stereotipe :

— Ce știți despre Wolf ?

— Nimic în afară de faptul că a condus în ultima perioadă Gestapoul local și că-l căutați. N-am nicio un motiv, ținut el să adauge, să acopăr oameni de teapa lui Wolf. Nu fac cinste armatei germane.

— Ce păcat că n-ați ajuns mai repede la această concluzie, remarcă Karpinsky.

Luetzke nu răspunse și-i privi cu indiferență pe cei doi americani.

— Vă considerați antifascist ? zîmbi Roberts.

Fața lui Luetzke rămase imobilă.

— Sînt ofițer german. Nu l-am simpatizat niciodată pe Hitler. N-am făcut altceva decît să execut ordinele.

— Toți afirmați același lucru, constată Karpinsky iritat. Mai ai vreo întrebare ? i se adresă el lui Roberts.

Roberts îl întreabă pe colonel ce știa despre Kloss. Remarcase ceva ciudat în comportamentul lui ? Unde îl întîlnise ?

Luetzke părea să nu înțeleagă întrebările. Preciză doar că-l cunoștea de puțină vreme. Știa că lucrase în Polonia și Rusia. Fusesse distins cu „Crucea de fier“, lucru mai rar pentru cei din Abwehr.

— Doar atît ? Totuși, ce credeți despre el ?

— Ce-aș putea să cred. Nu mi-a fost subaltern, deci nu pot spune nimic.

Roberts îl privi ironic.

— Sînteți liber. Va trece multă vreme pînă veți reuși să învățați ceva.

În prag, Luetzke luă poziția de drepti și-i salută stîngaci pe ofițerii americani.

Cei doi rămaseră singuri. Roberts umplu paharele cu coniac.

— Bea, Karpinsky. Adineaori am vorbit la telefon cu generalul. Un ofițer din delegația rusă a fost la Statul Major. Spunea că știe din sursă sigură că Wolf se află în zona noastră. Informațiile sînt absolut certe. Ce zici de asta ?

— Dacă se găsește aici trebuie să dăm de el.

— Bineînțeles — Roberts sorbi zdravăn din coniac. Dar de unde știu rușii ? Asta trebuie să aflăm.

Karpinsky se așează la birou și începu să răsfoiască niște hîrtii.

— Mă obsedează imaginea cadavrelor prizonierilor de la fabrică, șopti el. Fețele acelor oameni sugrumați sau împușcați în grabă... Cum a putut face asta ?

— Lasă gândurile macabre.

— Omul ăsta se află aici. Nu trebuie să uităm nici o clipă.

— Cred că ai greșit intrînd în CIC.

— S-ar putea ca tu să fi greșit, murmură Karpinsky.

Roberts tăcu. Privea de la fereastră curtea lagărului în care locotenentul Lewis își instruia prizonierii. În asta consta îndeletnicirea lui zilnică. Comandantul lagărului se achita de ea cu o deosebită conștiinciozitate. În fața sa se aliniau pe două rînduri prizonierii înarmați cu găleți, perii, măhuri. Alinierea era perfectă, astfel că nici cel mai zelos caporal n-ar fi găsit ceva de reproșat.

— Prezentați arm', strigă Lewis.

Deținuții duseră la umăr măturile și periile. Lewis se plimba vădit satisfăcut de-a lungul șirurilor, încîntat de siluetele drepte.

— Nu-i rău. Aveți șanse să redeveniți oameni. S-ar putea să reușesc cîndva să încropesc din voi o armată.

Instrucția continua. Prizonierii executară salturi, tiriri, luare cu asalt cazarma.

— Se pricepe Lewis ăsta, constată Roberts.

— Se descarcă. Asta nu-i o metodă educativă, zise Karpinsky apropiindu-se de geam.

— Tu cum ai proceda ? Ai altă metodă ? Ei sînt cei care au executat ordinele lui Wolf. Ai uitat ? Poate că nu sînt buni pentru altceva decît să stea aliniați. S-ar putea să nu reușim să facem din ei decît niște căprari ireproșabili.

În acest timp colonelul Luetzke se reîntoarse în dormitor. Kloss privea de la geam instrucția ce se desfășura în curte.

— Am văzut „distracția“ lui Lewis. E oribil. Calcă în picioare demnitatea oamenilor.

— De fapt cum au fost tratați în toți acești ani de război ? îl întrebă Kloss. Dacă în locul lui Lewis era un caporal german n-ați fi avut obiecții.

Luetzke tăcu. Se așază pe pat și rupse cu grijă o țigară în trei părți egale.

— Las-o baltă, Kloss. Știu la fel de bine ca tine că totul a fost o porcărie.

— Când v-ați dat seama de asta, la Stalingrad, după prima bătaie zdravănă ?

— Dar dumneata ? Dumneata când ți-ai schimbat concepțiile ? .

— Să nu vorbim despre mine, spuse Kloss cu vocea coborită.

— Hai să renunțăm la subiectul acesta — Luetzke îi oferi o treime din țigară. Războiul ăsta l-am pierdut. Dar nu e ultimul. Nu putem accepta ca soldații germani să fie înjosiți. Va mai fi nevoie de ei.

— Mereu același lucru — Kloss se enervă vizibil. Chiar n-ați înțeles nimic ?

— Dumneata nu înțelegi, ripostă Luetzke. Dealtfel, nu-i de mirare. Șocul înfrîngerii ! Hitlerismul a fost zdrobit și a împins în prăpastie și armata. Armata germană însă n-a fost creată de Hitler. A existat dinainte și va exista. Poporul nu poate fi privat de cel mai important lucru — respectul față de proprii săi soldați.

— Spuneți soldați, dar de fapt vă gândiți la respectul față de niște bandiți și criminali.

— Mă gîndesc la înlăturarea lor din rîndurile noastre.

— Prea tîrziu !

— Niciodată nu e prea tîrziu. Americanii îl caută pe Wolf. Sîntem obligați să-l predăm pentru ca ceilalți să

fie tratați așa cum au dreptul. Trebuie să aflăm unde este și sub ce nume se ascunde.

— Și dumneavoastră... Kloss izbucni în râs. Vreți un atu, nu-i așa ?

— Nu. Vreau să salvez onoarea armatei germane.

— Glumiți, domnule colonel. Nu mai aveți ce salva.

6

Unde e gruppenführerul Wolf ? Întrebarea aceasta îl obseda în aceeași măsură pe Kloss, ca și pe Karpinsky.

Kloss se plimba prin curte, de-a lungul coridoarelor, studia chipurile ofițerilor și soldaților, trăgea cu urechea la discuții, oferea țigări. Care dintre ei o fi Wolf ? Mulți dintre cei ce se aflau aici în uniforme de soldați făcuseră parte din S.S. și S.D., ordonaseră sau participaseră la execuții. Wolf avea noroc. Se putea pierde printre zecile de bărbați blonzi, înalți. Chiar selecționarea celor cu tatuaj S.S. nu oferea prea multe șanse.

Karpinsky continua interogatoriile. Răspunsurile erau aproape identice. Cei doi ofițeri americani își pierduseră nu numai răbdarea, ci și speranța de a obține vreo informație. În afara celor patru, nimeni nu-l cunoscuse pe Wolf, iar aceștia păreau că-și bat joc de cei ce-i interogau.

Sturmbannführerul Ohlers răspundea „nu știu” la majoritatea întrebărilor.

— Am răspuns de problemele administrative. N-am știut nimic de ordinul de aruncare în aer a fabricii. De asta s-a ocupat personal Wolf.

— Nevinovatele ! strigă Karpinsky. Dar cine a trimis Cyclonul în lagăr ? Cine a stabilit cantitatea de gaz necesară și costul unei vieți omenești ?

— N-am fost decît un funcționar. Lucram în birou. M-am ocupat de asta numai scriptic.

Karpinsky își pierdu cumpătul și-l pocni cu sete peste obraz.

— Funcționar, zici ? Spune sub ce nume se ascunde Wolf ?

— Nu știu !

— Ai declarat că a sosit de la Berlin cu două zile înainte de capitulare. Unde este acum ?

— Nu știu.

— L-ai mai întîlnit ?

— Rar. Avea mult de lucru.

Vocea lui Ohlers era ironică.

— De lucru, izbucni Karpinsky. Semna sentințe de condamnare la moarte. Douăzeci și nouă și asta cu două ore înainte de sosirea noastră.

— Nu eu le-am semnat. De ce țipați la mine ?

Karpinsky deveni conștient de neputința sa. Omul ăsta ca și ceilalți trei îi scapă printre degete. Îl mințeau în față și nu-i putea strînge cu ușa ca să-i facă să mărturisească. Ar trebui să-i închidă în beciul Gestapoului. Și tot ca ei. Știa însă că nu va proceda astfel. Făcu un efort să-și recapete controlul și reluă interogatoriul.

— Ai spus că Wolf este blond, cu fața prelungă, înalt de 1,80 m în vîrstă de aproximativ patruzeci de ani. Ai să-l identifici.

Zîmbetul care apărură o clipă pe fața lui Ohlers dispăru imediat.

— Refuzi ? — întrebă Karpinsky. O să te coste scump.

— Nu refuz, arătați-mi-l.

Karpinsky deschise ușa. În sala alăturată se aflau vreo douăzeci de bărbați aleși din cele cîteva sute de prizo-

neri. Toți corespundeau în linii mari descrierii celor patru gestapoviști. Majoritatea aveau uniforme ale Wehrmachtului. Doar trei erau în uniforme S.S

— Care este ?

Prizonierii îl priveau înspăimîntați pe Ohlers. Gestapovistul tăcea.

— Care, răcni Karpinsky, care dintre ei ?

— Jur că nici unul dintre ei nu este Wolf.

Din prag, Roberts privea scena în tăcere. Apoi, zîmbind, se apropie de Ohlers.

— Ascultă, Ohlers, crezi că vei mai trăi măcar trei zile dacă nu te hotărăști să mi-l arăți pe Wolf ?

Gestapovistul izbucni :

— Vreți să mă omoriți ? Fără judecată, fără sentință, fără să fiu vinovat ? Niciodată n-o să puneți mîna pe Wolf, niciodată, țipă el.

— Ți-ai dat arama pe față rosti Karpinsky. Luați-i pe oameni, ordonă el, îndreptîndu-se spre telefon. Locotenentul Lewis ? Este gata carcera ? Primul pensionar așteaptă... Un oarecare Ohlers... sturmbannführer... Pentru cît timp ? Pînă cînd se va hotărî să vorbească.

Și Lewis lua interogatorii din proprie inițiativă. Le denumise „inventarul privat al magaziei“. Cînd îl sunase Karpinsky tocmai discuta cu un anume Vogel care, potrivit propriilor declarații, era caporal al Wehrmachtului. Lewis îi comunică lui Karpinsky că abia peste cîteva zile carcera va fi gata. Apoi îi făcu semn omului să se apropie.

— Ei, Vogel, ce să fac cu tine ?

Mina înspăimîntată a neamțului îl amuza.

— Nu știu, domnule locotenent.

— Susții că te cheamă Vogel și că ești caporal al Wehrmachtului ?

— Întocmai.

— Repetă.

— Ernst Vogel, repetă neamțul încet.

— Ai încurcat-o, frăţioare. Te-a turnat unul dintre ai tăi. Nu te numeşti Vogel, ci Schickel. Nu eşti caporal în Wehrmacht, ci funcţionar în faimosul S.D.

Vogel alias Schickel păli, se încovoie peste birou pârînd că în clipa următoare se va prăbuşi.

— Ți-aş putea cere să scoţi tunica şi să ridici mîna pentru a-ţi admira tatuajul de S.S.-ist. Nu-i aşa că mi l-ai arăta ? Dar chestia asta n-are nici un haz. Ştiu că eşti poliţai. Mă pricep la oameni, frăţioare. Unul ca mine, care timp de cincisprezece ani a fost patron de cîrciumă în Texas îşi dă seama dintr-o singură privire cu cine are de-a face.

— Am executat ordinele, şopti Schickel, am fost doar subofiţer...

— Da, desigur, ştiu unde ai executat ordinele. În lagărul de concentrare... Nu nega ! La parter lucrează doi tipi din serviciul special. Îi vinează pe cei de teapa ta. Mă auzi ?

— Vă aud.

— Te pot trimite la ei sau te pot scăpa. Cu o condiţie, dacă vei fi capabil s-o îndeplineşti. Nu mă întrebi care e ?

— Bănuiesc, domnule locotenent.

— Mi-ai răspuns ca un poliţist. Pe asta mizam. Eşti isteţ, Schickel ! Trebuie să vezi şi să auzi cît mai multe. Vreau linişte şi pace. Nici o tentativă de evadare. Dacă trei oameni se vor aduna să discute, al treilea să fii tu. E clar ?

— Jawohl, domnule locotenent.

— Dacă eşti destoinic s-ar putea să nu te afli în ultimul grup care va fi eliberat. Şi-acum dispari ! Stai ! Vei face curat în biroul meu.

Schickel ieși. Rămas singur, Lewis, mulțumit de sine, se răsturnă comod în fotoliu. Avea rolul său în serviciul de informații și era convins că el, băiatul din Texas, va reuși să păstreze ordinea în acel lagăr de smintiți.

7

Ideea era riscantă, dar pentru Kloss riscul devenise ceva obișnuit. De cînd se afla în lagăr ajunsese la concluzia că singura șansă de a-l depista pe Wolf era crearea unei situații care să-l determine să iasă la lumină. Concepuseră un plan detaliat și, ca de obicei, trecu imediat la aplicarea lui în practică. Avea nevoie însă de ajutorul americanilor. După o îndelungă chibzuială se hotărî să-l abordeze pe Karpinsky. Îi era necesară o ocazie. Aceasta nu întîrzie să apară. Într-o seară, plimbîndu-se prin curte, îl văzu pe american care tocmai ieșea din clădire.

— Aș vrea să discut cu dumneavoastră, domnule căpitan.

— Despre ce ? Karpinsky era surprins. Să intrăm la mine.

— Nu, nu, doar cîteva vorbe... în legătură cu Wolf. Vreau să vă ajut să-l descoperiți.

— De ce ? Karpinsky era neîncrezător.

Întrebă „de ce”, nu „cum”.

— Nu motivele sînt importante.

— Aș vrea să rețineți că n-am încredere în așa-zii buni germani care începînd de ieri au încetat să fie hitleriști, preciză americanul sec.

— Perfect !

— Spuneți-mi ce știți. De rest mă voi ocupa eu.

— Nu știu nimic, șopti Kloss.

— Atunci, despre ce e vorba ?

— Despre o mică experiență. Destul de periculoasă. Cel puțin pentru mine.

— Experiență ? Să am încredere în dumneavoastră ?

— În ce mă privește risc mult mai mult avînd încredere în dumneavoastră. În schimb nu vă cer decît să păstrați secretul.

— Nu obișnuiesc să fac confidențe ofițerilor germani.

— Nu e vorba numai de ei.

— Spuneți odată despre ce e vorba.

Kloss îi expuse planul. Era simplu, dar extrem de riscant. Karpinsky rămase uluit. Acest tînăr ofițer german, care vorbea atît de bine engleza, dovedea un curaj ieșit din comun. Probabil că-l ura pe Wolf... Numai ura...

Încă în aceeași seară, Kloss trecu la acțiune. Nu era ușor să-i convingă pe cei patru gestapoviști prudenți — Ohlers, Wormitz, Lueboff, Fahrenwirst — că el, fost căpitan al Abwehrului are să le comunice ceva deosebit de important și că trebuie să se întilnească undeva unde să poată discuta în liniște. Locul îl găsi — într-una din aripile clădirii era deschis chepengul podului. Se ajungea acolo pe o scară de lemn în spirală. Santinelele americane, chiar cele care patrulau noaptea pe coridoare, nu urcaseră niciodată în podul acela jos, lung, întunecat, tixit de tot soiul de vechituri.

Kloss urcă scara. Cei patru erau deja acolo. Pe o masă veche pîlpîia o luminare, iar geamlîcul dinspre acoperiș era bine camuflat.

— Ce doriți de la noi ? — începu Ohlers după ce Kloss se așezase pe podea și-și aprinsese o țigară.

Urma ceea ce era mai greu. Dacă va reuși să le cîștige încrederea, planul său avea șanse de reușită.

— Vreau să vă previn, atacă el direct.

— Nu văd de ce ne-am teme, mormăi Fahrenwirst. Toți sîntem în aceeași situație.

— Cred că glumiți, rosti Kloss calm, dar în același timp sec. Dealtfel nu e vorba numai de voi. Un grup de ofițeri, în frunte cu Willmann, s-a hotărît să-i servească pe americani.

— Willmann a făcut asta încă înainte de capitulare. Ne-a sechestrat ca pe niște șobolani în clădirea Gestapoului, spuse Wormitz. Poate știți cine a fost ofițerul care a condus această ultimă acțiune inițiată de general ?

— Mai are vreo importanță ?

Kloss răspunse cu o întrebare. Or fi bănuind ? S-ar putea.

— Important sau nu, e bine să știm.

— Să lăsăm nimicurile. Ofițerii de care vă spuneam intenționează să-l predea pe Wolf americanilor...

Kloss spera să-i impresioneze, dar observă pe fețele celor patru un zîmbet ironic.

— Întii să-l descopere, rosti Ohlers.

Wormitz îl străpunse cu privirea.

— De ce-ați venit la noi cu chestiunea asta ?

Kloss se aștepta la întrebare.

— Din două motive. Ați fost cei mai apropiați colaboratori ai gruppenführerului și ați rămas singurii care-l puteți ajuta.

— Sînteți chiar atît de sigur că știm unde se ascunde ? — întrebă Ohlers zîbind.

— Dacă se află aici, trebuie să știți. Există pericolul ca Willmann să-i dea de urmă. Mai devreme sau mai tîrziu

el sau americanii îl vor găsi. Iată de ce evadarea este singura soluție. Și voi puteți evada.

— Evadare, rise Wormitz. Ați înnebunit. Poarta este păzită ziua și noaptea. Lagărul e înconjurat cu sîrmă ghimpată...

— N-aș fi venit aici dacă nu eram convins că evadarea este posibilă. O să vă explic imediat. Unul din soldații mei lucrează în sala cazanelor. Instalația de turnare a cocsului se află în afara gardului... Înțelegeți ? E suficient să se arunce o tonă de cocs ; te cațeri vreo treizeci de metri și ești liber. Urcușul este destul de abrupt, dar sînt scoabe și avem de ce prinde frînghia. Ieri m-am strecurat în oraș, adăugă el.

Trebuia să-i convingă cu orice preț. Dacă vor crede că evadarea este posibilă îl vor înștiința pe Wolf. Vor veni toți în sala cazanelor la ora convenită. Planul părea extrem de simplu și cu șanse de reușită. Cei patru erau convinși că americanii nu-i vor elibera. Chiar dacă nu se făceau vinovați de crimele comise de Wolf, fiecare dintre ei avea destule pe conștiință.

Tăceau. Chibzuiau asupra propunerii pe care le-o făcuse. Îi privea, încercînd să citească ceva pe fața lor. Dar în toți anii aceia învățaseră să-și ascundă gîndurile. Pe chipul lui Wormitz nu tresări nici un mușchi

— Ce șanse avem dacă acceptăm ideea dumitale, domnule Kloss ?

— Mari. V-am mai spus că m-am furișat pînă în oraș. La locuința prietenilor mei vom face rost de haine civile și de documente. Putem rămîne acolo cîteva zile, Pe urmă...

Îl priveau destul de neîncrezători.

— Ce te determină să faci asta și de ce nu te gîndești numai la dumneata ? În fond de ce te-ai întors dacă ai reușit să ieși din lagăr ?

Prevăzuse și această întrebare. Le răspunse prompt :

— Pe mine nu mă amenință nici un pericol, dar mă scot din sărite porcii ăștia care în numai două zile și-au schimbat pielea și se gudură pe lângă americani pentru un pachet de țigări sau un baton de ciocolată.

Ohlers ridică din umeri.

— Da, mîrîi el, nimeni nu e în stare să le dea una peste bot.

— Am să vă mai spun încă ceva — părea hotărît să fie „sincer“. M-ați întrebat cine a executat ultimul ordin al generalului Willmann... eu am fost ofițerul acela..

— Ce ? reacționează cu întârziere Fahrenwirst, Porcule !

— Taci, strigă Wormitz. Știam, dar eram curios dacă o va recunoaște. De ce-ai făcut-o ?

— Era un ordin, domnilor ! spera să nu-i sesizeze ironia. Ordin ! Știți ce înseamnă asta pentru un ofițer german. Și-apoi am crezut că Willmann va continua să lupte, dar m-am înșelat.

Din nou se așternu tăcerea. Spusele lui Kloss erau cîntărite cu grijă. În sfîrșit, Wormitz, care părea să-și fi asumat rolul de conducător, i se adresează :

— De acord. Cînd ?

— Mîine. Mîine seară sîntem așteptați. În afara dumneavoastră și a gruppenführerului voi mai fi eu și soldatul care mi-a arătat drumul. Vă propun ca mîine, după apelul de seară, să ne ascundem în sala cazanelor. O să reușiți să luați legătura cu gruppenführerul Wolf ?

Nu primi nici un răspuns.

„Am cîștigat prima rundă“ gîndea Kloss coborînd cu grijă scara în spirală. „Dacă m-au crezut înseamnă că mîine seară îl voi avea pe Wolf. De fapt, americanii vor pune mîna pe el, dar ni-l vor preda. Nu se pot eschiva“.

Nu observă silueta chircită în întuneric, la ușa podului. Vogel alias Schickel, spionul locotenentului Lewis, îl auzise spunînd : „Mîine seară în sala cazanelor“.

8

Lewis era încîntat. Noul său spion acționase prompt. Îi raportase evadarea pusă la cale de înaltul ofițer al Wehrmachtului. Lewis decise să nu-i raporteze lui Roberts și Karpinsky pentru a nu împărți cu nimeni succesul. Mare amator de filme cu finaluri dramatice, se hotărî să aștepte pînă seara. În clipa cînd prizonierii se vor fi strîns în sala cazanelor avea să pătrundă și el cu soldații. Ajunse însă prea devreme.

Kloss se afla acolo încă înainte de apel și-și privea nerăbdător ceasul. Vor veni ? Îl va vedea în sfîrșit pe gruppenführerul Wolf ? Ce-ar fi să fie chiar unul dintre cei patru ? Stabilise cu Karpinsky sistemul de semnalizare, dar era conștient de faptul că cea mai mică greșală putea compromite acțiunea.

Inaccesibilul Wolf nu trebuia subapreciat. Oare avea încredere în subalternii săi ? Se va lăsa convins că există totuși o șansă de evadare ? Apucă o lopată și începu să arunce cocsul. Nu voia să-i trezească lui Wolf nici cea mai mică bănuială. Auzi scîrțîitul ușii. Se întoarse. În prag văzu soldații americani. „O fi renunțat Karpinsky la acțiune ? Lua-i-ar...“ Surizător, locotenentul Lewis, stătea în ușa cu mîinile proptite în șolduri și picioarele depărtate.

— Te-am dibuit, frățioare. Voiai să iei aer ?

Îl înșfăcă ră și-l tîrîră prin curte. Nu apucă să-i vadă pe Wormitz și Ohlers care tocmai ieșeau din clădire. Îl

duseră în biroul lui Lewis. Locotenentul îi ordonă să se oprească în mijlocul camerei, cu mâinile la ceafă.

— Ia zi ! Cine mai trebuia s-o șteargă odată cu tine ?

— N-am nimic de spus.

Kloss spumega. Toate eforturile lui fuseseră zădărnice.

— Vorbește, răcni Lewis convins că neamțul va spune totul peste o clipă și el va obține prima sa victorie în acel război.

În prag își făcu apariția Karpinsky.

— Dă-i drumul, spuse el încet, dar tonul îl înspăimintă pe Lewis. Dă-i drumul imediat.

Kloss înțelese că Lewis încurcase lucrurile acționînd fără să le spună nimic șefilor săi. Ieși. Circiumarul din Texas avea să constate că nu e bine niciodată să-ți savurezi succesul înainte de vreme.

— Ești un idiot, Lewis, strigă Karpinsky. Din ordinul cui l-ai arestat pe acest Kloss ? De ce n-ai raportat dacă știai ceva ?

— Plănuise o evadare, șopti Lewis.

— Nici o evadare, m-auzi, nici una.

Lewis, incapabil să înțeleagă, transpira din abundență holbînd spre căpitan ochii injectați.

— Vreți să spuneți c-am fost păcălit, că spionul meu m-a tras pe sfoară ? Îl învăț eu minte !

Karpinsky făcu un gest a lehamite. Era conștient că omul nu înțelegea. Se mulțumi să-i spună :

— Pe viitor nu mai hotărî nimic de unul singur !

Ieși din birou trîntind ușa. Îl aștepta o explicație penibilă cu Roberts care pretindea să fie totdeauna informat cu ceea ce se petrecea în lagăr.

— Trebuia să colaborăm loial. Ce-i povestea asta cu Kloss ? — se zbirli el.

— Un mic experiment. Nereușit de data asta. Poate că-l vom repeta.

— Fără să fiu informat ?

— Pe viitor te voi ține la curent cu toate, zise Karpinsky sec.

— Sper. În ce-l privește pe Kloss, dă-mi voie să mă ocup și eu de el. Într-alt mod. Trebuie să-l conving eu că nu ne interesează numai Wolf sau mai bine zis nu numai Wolf. Omul ăsta ne poate fi foarte util. Înțelegi, nu ?

— Aș prefera să nu înțeleg, mormăi Karpinsky.

Lewis nu-l uită pe Schickel. Avea pe cine arunca vina pentru ocazia ratată. Îl chemă.

— Prostule, idiotule ! — se năpusti el. N-a fost nici o evadare. M-ai mințit. Dacă vrei să ieși viu de aici să nu mai faci asta niciodată.

— Dar, domnule locotenent erau cinci oameni acolo. Le știi și numele — Wormitz, Kloss...

O lovitură puternică îl trimise la podea. Cîrciumarul din Texas nu suporta ideea de a fi păcălit.

9

Se vor lăsa păcăliți încă o dată ? Vor crede că prinderea lui Kloss fusese o pură întîmplare și că drumul prin sala cazanelor nu constituia o șansă ratată definitiv ? În discuția cu Karpinsky, Kloss nu-și controlă prea mult vocabularul. Dacă n-ar fi apărut Lewis cu jandarmii lui, Wolf s-ar afla acum în mîna lor. Ii comunică americanului că va mai încerca odată, deși n-avea prea multe șanse. Un gînd pe care încerca să-l alunge nu-i dădea pace. „De ce doar cei patru.

De ce nici unul dintre zecile de S.S.-iști nu-l văzuseră niciodată pe Wolf ?“

Prevedea că-i va fi foarte greu să-i convingă pentru o nouă întrevvedere... Spre surprinderea lui, Ohlers, pe care-l întâlnește întâmplător în curte, se declară imediat de acord.

— Da, da, zise el cu un zîmbet ciudat. Și noi voiam să discutăm cu dumneata, căpitane Kloss.

Stabiliră să se întâlnească în aceeași seară și în același loc. Kloss îl informă pe Karpinsky, dar avu senzația că americanul nu manifestă interesul la care se aștepta.

— Asta nu ne va reuși — apoi adăugă. Spuneți-mi, domnule Kloss, de ce doriți cu tot dinadinsul să-l descoperiți pe Wolf ?

Se declară totuși de acord cu noua tentativă.

Cînd Kloss urcă la ultimul etaj era deja întuneric. Privi cu atenție în jur și începu să se cațare pe scara în spirală. Ușa ce ducea spre pod era închisă. Bătu. I se deschise imediat. Cei patru se aflau ceva mai în spate, așezați pe mese și pe lăzi.

Îi salută. Nici unul nu răspunse. Le privi fețele și înțelese că ceva nu e în ordine, că-l aștepta o surpriză. Un moment se gîndi să renunțe, dar era prea tîrziu și în plus niciodată nu abandonase o partidă începută. De geamlîc era agățată o cîrpă neagră. Știa că e suficient s-o îndepărteze și Karpinsky împreună cu oamenii săi își vor face apariția. Asta în ultimă instanță. Mai spera însă să-și pună planul în aplicare.

— Te așteptam, Kloss, întrerupse Ohlers tăcerea pe un ton rău prevestitor.

— Eram siguri, adăugă Lueboff, că-ți vor da drumul.

— Am reușit să scap — Kloss făcu abstracție de insinuaerea celui alt. Am venit prea devreme și n-au putut dovedi nimic. În plus nu vă bănuiesc nici pe dumneavoastră, nici pe gruppenführer — îi văzu zîmbetul.

Să fi jucat prea naiv, să-și fi subapreciat adversarii ?

— Sîntem convinși, Kloss, că ești un adevărat german, un coleg loial și că ți-ai bătut joc de măgarii ăștia de americani. Wormitz era de-a dreptul sarcastic.

— Nu înțeleg ce-i cu tonul acesta ? — Kloss ridică vocea știind că într-o asemenea companie strigătele fac totdeauna impresie. Situația este foarte dificilă. Trebuie să ne gîndim la un nou plan de evadare. N-avem altă soluție.

— Se întîmplă să nu mai ai nici o soluție, spuse grav Wormitz.

— Domnilor, Kloss se hotărîse să atace, numai noi știam data evadării.

Îi privi și remarcă din nou zîmbetele acelea ironice.

— Doar noi cinci, repetă el. Unul a trădat. Trebuie să aflăm cine. Salvarea vieții gruppenführerului Wolf cere eliminarea oricărui risc.

Să fi nimerit ? Oricum, păreau surprinși.

După o clipă vorbi Lueboff :

— Ne-ai luat vorba din gură. Închipuie-ți că am ajuns la concluzia că printre noi există un trădător. Mai mult chiar, am aflat și cine e. Nu vrei să știi, Kloss ?

În acel moment, dintr-un cotlon întunecat apăru un bărbat. Kloss îl recunoscu înainte ca acesta să-i atingă umărul și să vadă țeva armei îndreptată spre el — Brunner. Deci asta era surpriza. Așadar, în lagărul acesta, sub masca unui soldat al Wehrmachtului se ascundea cel mai vechi și mai înverșunat dușman al său.

— Îl recunoști ? — întrebă Ohlers. Am avut un noroc extraordinar. Azi dimineață l-am întîlnit pe vechiul meu coleg Brunner și am aflat că vă cunoașteți de mult. Ne-a explicat de ce erai atît de dornic să ne ajuți în evadarea gruppenführerului Wolf.

Izbucniră în ris.

— Stai liniștit, Hans, prietene. Dacă strigi, trag imediat.

Kloss nu scoase o vorbă. Se afla într-o situație disperată. Îl vor lichida fără milă, căci știa prea multe. N-avea nici o șansă să ajungă la geam și să smulgă cirpa. Situația părea fără ieșire.

— Să terminăm, zise Wormitz.

Brunner își aprinse o țigară.

— Încă o clipă. Prea mult am așteptat momentul ăsta — apoi i se adresă lui Kloss. Ești tare, Hans. Ne-ai dus de nas cinci ani, dar n-o să scapi cu viață.

— Pe tine trebuiau să te spînzure de cincisprezece ori pînă acum. Asta te așteaptă. Îmi pare rău că n-am pus mîna pe Wolf. Eu n-am reușit, dar o s-o facă alții.

— N-o să-l prindeți, niciodată, jubilă Wormitz.

Kloss se așeză pe o ladă, cu spatele spre fereastră. Se purta de parcă nu-l pîndea nici un pericol, de parcă peste o clipă nu urma să moară. De-ar mai putea cîștiga puțin timp !

— Vreți să mă împușcați acum sau preferați să mai discutăm ? V-aș putea spune cîteva lucruri foarte interesante.

— Nu ne interesează nimic și n-ai să reușești să-ți salvezi pielea ta împuțită, îl întrerupse Brunner.

— Ce-ar fi să le povestesc cîte ceva despre tine, Brunner. ?

— Prostii, i-o reteză Ohlers. Singurul lucru care mă surprinde e că americanii colaborează cu serviciul de informații polonez.

— Nu cumva vă neliniștește ? — vorbea rar, observîndu-i atent. Moartea mea nu vă va salva pe nici unul din voi N-o să puteți să-l ascundeți prea mult pe Wolf.

— Ce-ar fi să-i spunem unde-i Wolf ? interveni Fahrenwirst. Potrivit tradiției, condamnaților la moarte li se îndeplinește ultima dorință.

— Nu e cazul, mormăi Wormitz.

Kloss îi privi stînd alături — Wormitz, Ohlers, von Lueboff și Fahrenwirst. Înțelese prea tîrziu.

— Hans, șopti Brunner, aplecîndu-se spre el. Îți amîn-tești tot ? Ne-am încheiat socotelile — orașul de pe Vistula, verișoara ta Edith și Kolberg... S-a terminat, Hans.

Brunner trăia marea zi a vieții sale. Își savura triumful.

— Trage, Brunner, strigă Kloss.

Se aplecă fulgerător și cu o lovitură puternică și precisă făcu să-i zboare pistolul din mînă. Ceea ce urmă dură cîteva secunde. Cu un pușin zdravăn îl culcă pe Brunner la podea.

Cei patru gestapoviști se aruncară spre el, dar Kloss apucase pistolul. Cu un gest rapid smulse perdeaua de la geam și se retrase spre ușă, ținîndu-i în bătaia armei. Înaintau, turbați de furie, decîși să-l ucidă chiar cu prețul propriilor vieți. Kloss ridică piedica. Trase un foc spre geam, unul în aer, împinse cu spatele ușa podului și se aruncă spre scară apucînd în ultima clipă balustrada.

În lagăr începu să vuiască sirena de alarmă. În cîrte se auzeau strigătele soldaților americani și tropăitul celor care alergau pe scara de piatră.

Peste o clipă urma să apară Karpinsky cu soldații săi. Kloss nu mai avea ce discuta cu americanul și nu mai intenționa să rămînă în lagăr. Aflase tot ce dorise. Își îndeplinise misiunea.

Cînd cei din poliția militară ajunseră pe culoarul ultimului etaj, Kloss se ascunse într-o nișă întunecoasă de sub scara ce ducea la pod. Se lipi de zid. Jandarmii conduși de Robert și Karpinsky trecură. Kloss mai așteptă

o clipă, apoi cobori pe scara nepăzită. „Ar fi trebuit totuși să înconjure clădirea. Eu aș fi ordonat să se baricadeze toate ieșirile“. Ajunse în curtea acum pustie. Refleктоarele, conform planului de alarmă, luminau gardul de sîrmă ghimpată și porțile lagărului. Clădirea comandamentului era întunecată cu excepția cîtorva ferestre de la etaj.

Cum să fugă ? Și încă în timpul alarmei. Kloss privi cu atenție clădirea. La intrare se afla un soldat, dar unul din geamurile neluminate de la parter era deschis. Ocoli clădirea și fără să se gîndească ce va face în continuare escaladă geamul. De cîte ori se afla în situații limită îi veneau în minte cele mai năstrușnice idei. Știa unde se aflau birourile lui Roberts și Karpinsky. Ușa nu era încuiată. S-au grăbit, gîndi el. În cuierul de lîngă ușă atîrna un fulgarin de ofițer american și un chipiu. Asta sperase să găsească.

După cîteva minute se afla din nou în curte. Liniște. Doar gardul de sîrmă ghimpată era luminat permanent de reflectoare. În fulgarinul american, cu chipiul pe cap se îndreptă cu pași rari spre poartă. Se opri nu departe de santinele și-și aprinse tacticos o țigară. Apoi ieși calm salutînd cu un gest neglijent soldatul ce luă poziția de drepti.

Înainte de el se afla un spațiu întins și întunecos. Era liber. Pînă la Elba mai avea de străbătut optzeci de kilometri.

În timpul acesta, cei patru gestapoviști și Brunner stăteau lipiți de peretele podului sub lumină puternică a lanternelor. Căpitanul Roberts punea întrebări.

— Vorbiți ! Cine a tras ?

Gestapoviștii înspăimîntați, incapabili să răspundă, îi priveau pe americani fără să înțeleagă.

— Unde-i arma ? — strigă Roberts.

— Știți doar, șopti Wormitz într-un târziu.

— Nu faceți pe proștii.

Roberts își pierdu răbdarea.

— La cine e arma ?

— A luat-o domnul hauptmann Kloss, rosti Ohlers străduindu-se să-i pronunțe numele cu respectul cuvenit.

Roberts îl privi pe Karpinsky de parcă ar fi vrut să-i spună : „Vezi ce-ai făcut ?“

— Domnul hauptmann Kloss ! repetă Wormitz, doar știți...

— Unde e ? — strigă Roberts.

Gestapoviștii nu mai înțelegeau nimic.

— A ieșit, spuse în fine Ohlers. De ce ne întrebați pe noi ?

Roberts se opri în fața lui Brunner.

— Pe tine cum te cheamă ? Nu te-am mai văzut.

Brunner știa că n-avea rost să se mai ascundă.

— Sturmbannführer Brunner !

— A, da ? Poate gruppenführerul Wolf.

— Nu, nu ! Puteți să-l întrebați și pe Kloss.

— Îl vom întreba și pe el. Deocamdată o să ne spui tu totul, strigă Karpinsky.

— N-am nimic de spus. Am executat doar ordinele. În fond nu l-am omorât pe Kloss.

Era rîndul americanilor să nu mai priceapă nimic. Îl priveau pe Brunner ca pe un nebun.

10

Într-una din după-amieze generalul Harris în persoană își făcu apariția în lagăr. Roberts și Karpinsky îl așteptau în ușa comandamentului.

Harris, scund, musculos, cu o mustață de bulldog îi salvă fără o vorbă.

— Totul este pregătit ? — îi întrebă el.

— Da, îi confirmă Roberts.

Intrară într-o sală mare, un fost laborator. Pe perete se mai afla încă o tablă. În mijlocul camerei trona o masă enormă.

Lewis apelase la experiența lui de circiumar texan și pregătise cât se poate de bine recepția. Harris studie băuturile, luă o sticlă, își turnă câteva picături în pahar și gustă.

— E în ordine, constată el. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Luați loc, vă rog. Statul Major a invitat doi ofițeri din personalul misiunii de dincolo de Elba. Ei afirmă că gruppenführerul Wolf, pe care le-am promis că-l vom preda, se află în acest lagăr.

— N-am reușit să-l găsim, deși l-am căutat, spuse Roberts.

Harris îl privi cu răceală.

— Nu sînt mulțumit de voi. V-ați lăsat duși de nas ca niște ținci.

— Am făcut tot ce-a fost posibil pentru a-l descoperi pe Wolf, se scuză Karpinsky.

Harris dădu din mîină :

— Nu la asta mă refeream. E inadmisibil, izbucni el ca ei să identifice un om aflat în lagărul nostru. Ei, nu noi ! Au avut aici pe cineva... își umplu paharul. Dacă l-au avut sau îl au încă, voi tot nu știți. Doar n-a venit să vi se prezinte. În locul lui și eu aș fi procedat la fel.

— Dacă Wolf se află într-adevăr aici te vei întoarce în Statele Unite, domnule Karpinsky.

— Nici nu-mi doresc altoeva, răspunse căpitanul. În ușa apăru un subofițer :

— Au sosit, raportă el.

Expresia de pe fața lui Harris se schimbă total când în prag își făcură apariția cei doi invitați.

Zîmbetul cald, jovial al generalului exprima bucuria cu care întâmpina aliații.

Ofițerul sovietic, cu grad de colonel, era urmat de Kloss, în uniformă poloneză, cu trese de maior.

Karpinsky și Roberts se uitau la el ca la o fantomă.

— Dumneata ! exclamă Karpinsky. Frumoasă poveste.

— Ai câștigat partida. Ne-ai păcălit, izbucni Roberts în ris.

— Am impresia că o voi câștiga și pe următoarea. V-am adus fulgarinul și chipiul.

Stăteau de mult la masă. Generalul Harris, ascultînd relatările lui Karpinsky despre Kloss nu-și mai dezlipea privirile de pe chipul tînărului ofițer polonez.

— Prin urmare afirmați, zise el după ce toastaseră conform protocolului, că în lagărul nostru se ascunde gruppenführerul Wolf. Noi n-am reușit să-l găsim.

— Chemați-i vă rog pe cei patru S.S.-iști — Wormitz, Ohlers, Lueboff și Fahrenwirst.

Roberts părăsi sala în vreme ce Harris umplu din nou paharul lui Kloss.

— Nu mi-aș dori să vă am vreodată dușman, spuse el.

— Asta depinde numai de dumneavoastră, zîmbi Kloss.

În cameră intră un M.P. urmat de cei patru gestapo-viști, escortați de alți doi polițiști.

— Deci, care dintre ei ? — întrebă Harris — și cum o puteți dovedi ?

— O clipă — Kloss se ridică și se apropie de cei patru. Așezați-vă în altă ordine. Așa cum stăteați atunci, în pod, cînd v-am dibuit — primul Wormitz, al doilea Ohlers, al treilea Lueboff, al patrulea Fahrenwirst.

— Ce înseamnă asta ? — întreabă Roberts.

Kloss se apropie de tablă și scrie unul sub altul cele patru nume. Apoi lăasă numai inițialele. Pe tablă rămase un singur nume, scris cu majuscule — WOLF.

— Iată-l pe gruppenführerul Wolf, care de fapt n-a existat niciodată. Cerem predarea acestor oameni. Nu vor reuși să atribuie propriile crime unui șef fantomatic.

CŪPRINS

Partida de domino	5
Ultima șansă	59
Strict secret	112
Penultima întrevvedere	163
In nūmele Republicii	217
Parola	268
Crucea de fier	318
Dublu Nelson	370
Café Rosé	413
Verișoara Edith	463
Intilnire la castel	517
Pe urmele gruppenführerului Wolf	570

Andrzej Zbych

„În păienjenișul complicat al tranșeelor războiului secret trebuia să descopere cărăruia ce duce la Conrad. Trebuia să procedeze foarte rapid dacă voia să zădărnicească planurile Abwehrului...

Printr-un coridor îngust ajunse în holul principal. Mergea pe bîjbîite, căci nu putea risca să folosească lanterna...

Pretutindeni liniște. La capătul coridorului văzu o ușă întredeschisă. Zări o dîră de lumină care dispăru aproape imediat. Cineva se folosea de o brichetă. Apropiindu-se, zări silueta unui om care se îndrepta spre ușă pășind sigur, fără să bănuiască că atunci cînd va ajunge în prag... Lipit de perete, Kloss aștepta. Ușa scîrțîi. Lovi mîna ce ținea pistolul și acesta căzu pe dușumea...

— Mîinile sus!“